THOMAS GIFFORD

PRIMUL SACRIFICIU

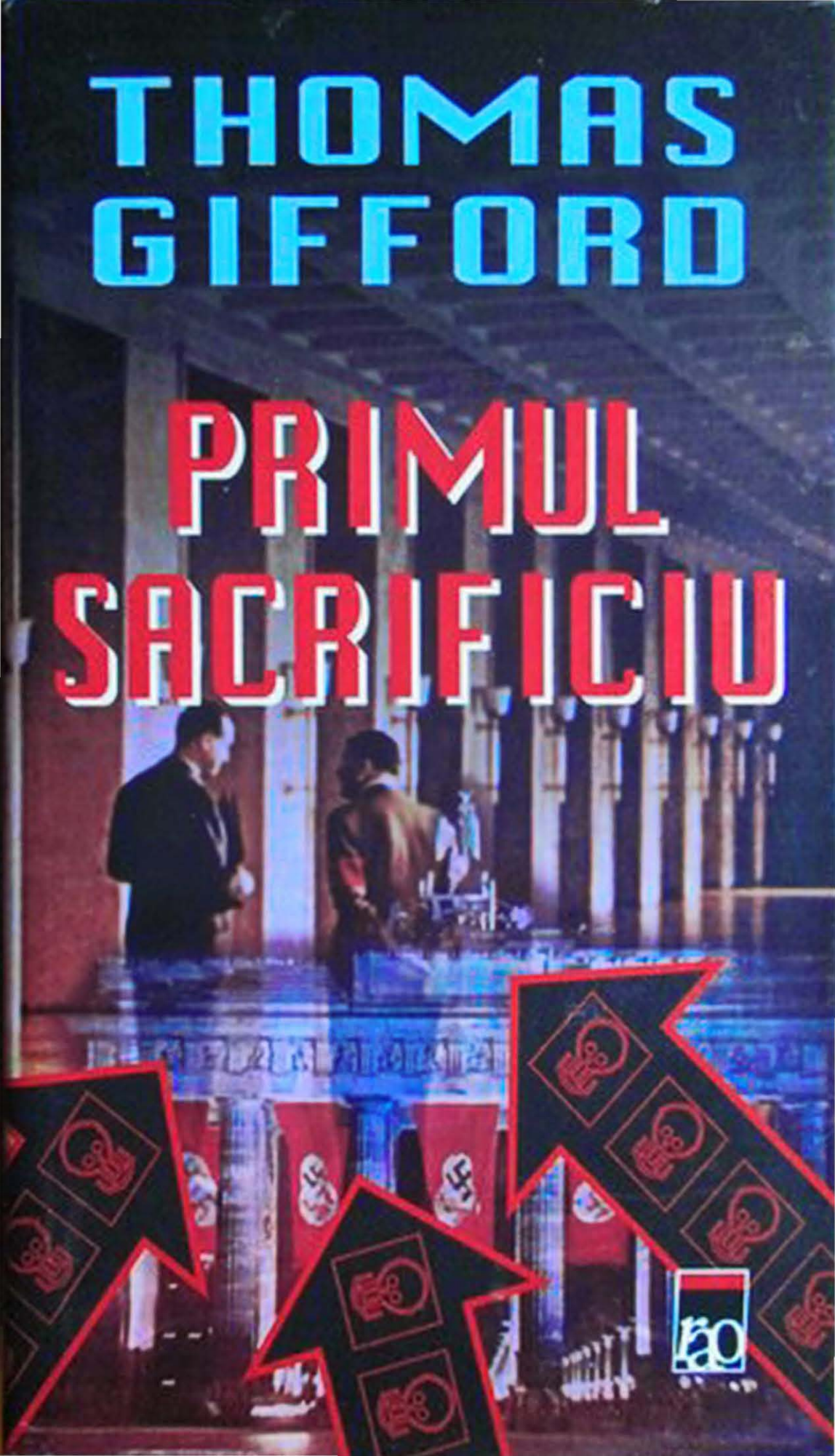

THOMAS GIFFORD

PRIMUL SACRIFICIU

editura rao

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

THOMAS GIFFORD
The First Sacrifice
© 1994 by Thomas Gifford

Traducere din limba engleză
BOGDAN MARCHIDAN

© Editura RAO București 1999
pentru versiunea în limba română

Tiparul digital executat de
EDITURA RAO București

2001

ISBN 973-9460-68-2

Pentru Patricia

Nota autorului

Nici măcar cei mai naivi dintre noi n-ar putea fi convinşi să creadă că un roman complicat precum cel de faţă – cu o intrigă atît de întortocheată, privită din atît de multe unghiuri – ar fi putut fi ţinut în frîie de către un scriitor singuratic, optimist şi dependent de computerul său. În timp ce greşelile şi ezitările care umplu textul sînt, fără îndoială, ale mele, ceea ce vi s-ar putea părea demn de reţinut, plin de viaţă şi, poate, chiar instructiv trebuie să împart cu următorii oameni, care au fost lîngă mine în timpul chinurilor creaţiei, care m-au hrănit şi care nu s-au amestecat niciodată unde nu le fierbe oala.

Ca întotdeauna, agenţii mei, Kathy Robbins şi Elizabeth Mackey, mă încurajează, mă calmează şi îmi ridică moralul cînd sînt la pămînt; ba chiar mă distrează şi schiţează un zîmbet cînd eu încerc să fac pe spiritualul.

Editorul meu, o făcătoare de minuni, Beverly Lewis, n-a reuşit niciodată să înfăptuiască un miracol mai mare decît cu această carte, şi pentru asta îi sînt profund îndatorat; habar n-am cum a reuşit, dar ştie să facă numai lucruri bune.

Cartea n-ar fi existat fără minunata Beate Wolff din Köln, Germania. Ea m-a luat de mînă şi m-a dus, cu graţie, cu farmec şi cu curaj, în toate locurile din ceea ce mi s-a părut a fi cel mai civilizat oraş pe care-l cunosc: Berlin. Avea un instinct fenomenal pentru ceea ce voiam eu să aflu şi să văd şi ştia să-mi ofere relaxare cînd eu fluturam steagul alb al epuizării. Uneori, cînd ai nevoie de oameni cu adevărat deosebiţi, ei îţi apar în cale. Slavă Domnului.

Bănuiesc că nu se întîmplă prea des ca un scriitor să fie tentat să creeze o continuare a unui roman vechi de aproape douăzeci de ani. Oricum, evenimentele din noua și reunita Germanie au fost suficient de impresionante ca să garanteze succesul învierii personajelor din The Wind Chill Factor[1]. *Am înțeles repede că trebuia să închei saga familiei Cooper din Cooper's Falls, Minnesota, afundîndu-i în inima unui alt întuneric, un soi de Pădure Neagră a minții și spiritului. Cred că acum se pot odihni în pace. Cu toate acestea, nu se știe niciodată.*

[1] *Puterea destinului*, RAO, 1999.

Conștiința este primul sacrificiu care se face
pe drumul supraviețuirii.

EMORY LEIGHTON HUNN, superspion

Eu nu sînt eu;
El nu e el;
Ei nu sînt ei.

PARTEA ÎNTÎI

Fata dispărută

Nu-şi mai amintea de cînd nu mai dormise. Cu trei săptămîni în urmă tatăl ei o dusese la doctorul Gisevius unde i se spusese despre mama ei... ieşise afară ca o furtună, orbită de furie, şi plînsese toată noaptea, conducînd fără ţintă prin imensa pustietate a Berlinului... conducînd pînă cînd fusese pe punctul să adoarmă, aproape dorindu-şi ca disperarea şi epuizarea să o cuprindă cu totul, s-o înmormînteze în Porsche-ul ei învechit, la piciorul unui stîlp de iluminat, ca să uite de griji şi amărăciune.

Oare mai dormise de atunci? N-avea impresia asta. Poate că dormise, dar ştia prea bine că nu se odihnise deloc. Şi apoi... apoi... cu doar două nopţi în urmă...

Cu două nopţi în urmă fusese împreună cu Karl-Heinz în ascunzătoarea lui aflată în pivniţele mohorîte, dărăpănate, adevărate curse de şoareci datînd din perioada precomunistă, ale unor imobile care reuşiseră să supravieţuiască bombardamentelor aliate de acum o jumătate de veac. Treaba se petrecuse în Est, bineînţeles, acolo unde el continua să se simtă confortabil. Petrecuseră noaptea pregătindu-se pentru un nou miting împotriva străinilor; pregătindu-se să apară în public cu banderolele lor colorate în alb, roşu şi negru, pe care era înscrisă noua versiune a zvasticii naziste, cu cămăşile lor brune, cu feţele transpirate în lumina orbitoare a reflectoarelor de televiziune. Karl-Heinz avea să descrie, bineînţeles, evenimentul în micul lui ziar, dar erau prezenţi acolo şi pentru a protesta. Asta era un dat. Stătuse trează noaptea şi îl ajutase la designul şi textul afişelor ilegale ce trebuia împrăştiate pe străzi, totul fiind făcut cu litere

mari, gotice, scoțind în evidență asemănarea dintre trupele lui Stiffel de acum și cele ale lui Adolf Hitler de dinainte. Treaba durase toată noaptea. După aceea plecaseră la locul ei de muncă, în eleganta și mica galerie din Fasanenplatz unde stătuse toată ziua. După aceea urmase demonstrația.

Care degenerase în violență, o violență fără margini, în fruntea căreia se aflase ea.

Reușise cumva să se întoarcă în apartamentul ei aflat într-o clădire la numai cîteva blocuri distanță de Ku'damm, la marginea lui Savignyplatz. Își pusese gheață pe fața plină de cicatrice, după care începuse să se plimbe nervoasă, să citească ziarele și să asculte vechile discuri cu Rolling Stones, care aparțineau mamei ei. Gheața îi amorțise fața, însă restul trupului, ba chiar întreaga ei viață, îi părea ieșită de sub control. Știa prea bine că nu putea îndrepta nimic și că n-avea să fie niciodată liberă.

Tot ce prezisese Karl-Heinz că se va întîmpla se găsea acolo, în ziare. El o făcuse să întrezărească adevărul, dar o făcuse să înțeleagă și faptul că nu exista nici o scăpare. Istoria era o mașinărie imensă, un amestec de roți și, dacă erai prins între ele, n-aveai cum să mai ieși de acolo.

Karl-Heinz spunea că zărise viitorul. Acesta se numea SPARTAKUS. Povestise despre asta în timpul nopții, cît lucraseră la afișe. Nu apucase să-și isprăvească povestea, că ea își și acoperise urechile, țipînd la el să înceteze. Era prea dureros. Pe față începuseră să-i curgă lacrimi. El o apucase de umeri și o scuturase pînă ce se oprise din plîns. *Nu fi lașă, tu, dintre toți oamenii, nu-ți poți permite să fii lașă în fața acestui...* Îi mai spusese că destăinuirea lui constituia o măsură a încrederii în ea. Nu avea voie, însă, să vorbească nimănui despre cele aflate.

– E o boală, dragă, rostise el cu un zîmbet sumbru. Crede-mă, Erika, e ca o molimă. Poți muri oricînd din pricina lui SPARTAKUS. Te va ucide la primul contact.

O sărutase pe obraz; ea simțise zîmbetul moale și blîndețea care se ascundea în spatele acelor ochi aprinși și a acelor trăsături supte ale adevăratului credincios.

Cînd reușise să scape din încăierarea de pe stradă, observase că afară ploua. Se întorsese în apartamentul ei. Avea sînge pe

buze şi îşi legase fruntea cu o eşarfă, ca să ascundă o tăietură căpătată în timpul bătăii. Karl-Heinz rîsese de ceea ce el numea „echipamentul ei de război": o jachetă de piele, o eşarfă de mătase, blugi şi cizme de cowboy, din piele. Ea îi spusese că nu putea fi altfel decît era, o noutate în lumea lui – iar el o îmbrăţişase, o sărutase şi o rugase să stea în preajma lui. Iar acum se iviseră zorile, cenuşii şi ceţoase, bîntuite de o adiere rece, aşa cum i se părea ei că se întîmplă mereu în Berlin. Atmosfera nu era decît o reflectare a vieţii ei.

Reconstruit din ruinele unei vechi clădiri, unele dintre numeroasele imobile deţinute de tatăl ei, apartamentul era elegant şi neprietenos. Suferise stricăciuni din pricina războiului, însă acesta fusese războiul şi nimeni nu mai vorbea despre acele vremuri, cel puţin nu în cercul ei. Erau cu toţii obosiţi de război. Acel timp însemna istorie. Se simţise ruşinată de felul în care gîndea despre război, înconjurată de prieteni care-i spuneau că aşa ceva nu mai e posibil în vremurile actuale. Fusese ruşinată de sentimentul ei de vinovăţie – pînă cînd apăruse Karl-Heinz. Atunci aflase că prietenii ei, ca şi Dumnezeu ştie cîţi alţii din *Volk*[1], se minţeau pe ei înşişi, se sinucideau. Karl-Heinz îl văzuse pe Stiffel aşa cum era – un om care ştia exact pulsul oamenilor. Era omul care înţelegea perfect care era locul noii mari Germanii.

– Un om ca Stiffel... îi spusese Karl-Heinz în acea ultimă noapte. Vrea mai întîi să conducă Berlinul şi apoi întreaga Germanie.

Ultima dată îl zărise pe Karl-Heinz cînd acesta o împinsese din calea ticăloşilor cu bastoane şi scuturi. Ea avea deja sînge pe faţă, cînd el îi dăduse un brînci înspre mulţimea care asista pasivă de pe trotuarul aflat în relativă siguranţă. Atunci ea se adăpostise lîngă o uşă. Îi simţise cum trec pe lîngă ea, apoi el dispăruse, croindu-şi drum cu umerii săi largi. Se temuse pentru el, dar nu putuse ajunge pînă acolo. O durea îngrozitor capul. În cele din urmă, plecase pe o stradă laterală şi începuse să se gîndească la faptul că trebuia să ajungă acasă înainte de a muri acolo. Oare el păţise ceva? Reuşise să găsească vreun adăpost?

[1] Popor *(germ.)*.

Karl-Heinz pricepea de minune mersul istoriei. Aceleași lucruri se petreceau ca într-o spirală. Nici mai mult, nici mai puțin. Îi spusese asta de o sută de ori de cînd se cunoscuseră.

– Istoria e ușoară, spusese el. A supraviețui istoriei e greu.

De fapt, era greu să supraviețuiești, pur și simplu...

Timpul trecea și ea nu-și dădea seama de asta. Se aruncă pe pat, privi pe fereastră afară, gîndindu-se la mama ei și ascultîndu-l pe Fritz Gisevius, acea voce pe care o știa de copil, calmînd-o, prescriindu-i doctorii pentru neplăcerile copilăriei, gata întotdeauna să dea un sfat familiei. Era cel mai bun prieten al tatălui ei, dar asta n-o făcea să-l urască. Vorbise cu el cu trei săptămîni în urmă, dar îi auzea vocea, ca și cum ar fi fost în cameră acum: *Trebuie să te pregătești, Erika, n-ai cum să împiedici asta. Mama ta o să moară.*

– N-am văzut niciodată un caz ca acesta. De obicei, mintea se deteriorează continuu, dar pe porțiuni relativ mici. În acest caz, procesul e atît de rapid, de devastator...

Doctorul Friedrich Gisevius ridică din umerii lui mari și rotunzi. Scaunul îmbrăcat în piele pe care stătea gemu sub apăsarea celor o sută cincizeci de kilograme ale sale.

– Știu că nu asta ai sperat să auzi, Erika, dar ar fi mult mai rău dacă nu te-aș pregăti. Înțelegi, draga mea?

Îi simțea mirosul de colonie, aceeași marcă dintotdeauna, chiar din copilăria ei, cînd venea s-o consulte pentru o durere în gît sau cînd contracta o gripă. Îi aducea mereu bomboane învelite în hîrtie creponată și strălucitoare. Reușea întotdeauna s-o facă să se simtă mai bine. Acum o privea solemn, cu ochii adînciți în orbite, cu degetele-i grase încrucișate peste vesta bine încheiată la toți nasturii.

Se uită la tatăl ei care ședea alături. Îi privi profilul aristocratic. Wolf Koller se întoarse, zîmbi ușor și dădu din cap, ca pentru a confirma cele spuse de doctor, apoi se aplecă să o mîngîie pe mînă, dar ea se smulse. Tatăl ei o urmări o secundă cu privirea, cu o expresie de dezamăgire și umilire pe chip, apoi își trecu palmele prin părul elegant tuns, o dată pe săptămînă, de un individ pe nume Anton, specializat în celebrități.

– Fritz, eşti sigur? Nu ne poţi da nici o speranţă? Doar vorbim de Lise. O ştii mai bine de douăzeci de ani... Nu vreau să discutăm de ea ca de un cobai de laborator. Nu vreau să aud că acesta e primul caz de acest gen în istoria medicinii... Wolf Koller lovi brusc cu mîna pe braţul fotoliului de piele. Erika privi în altă parte; ura teatrul ieftin jucat de tatăl său. Gisevius clipi din ochi, dar nu trădă prin nici un gest că ar fi observat ceva deosebit. Fotoliul era foarte vechi. Doctorul îl avea ca moştenire de la faimosul său strămoş, psihiatrul Walther Gisevius, contemporan cu Freud. Piesa de mobilier avea culoarea sîngelui uscat. Erika şi cu mine sîntem martorii degradării memoriei lui Lise. Tu nu pricepi ce înseamnă asta pentru Erika. Eu, însă, da. E chinuitor pentru ea...

Erika rosti, încet, ceva. Imediat Gisevius se aplecă înainte şi rosti:

– Ce-ai spus dragă?

– Nu pricepe nimic, zise ea scurt. Habar n-are cum mă simt. Se întoarse către taică-său: Îmi displace cînd încerci să faci lumea să creadă că sîntem o familie mare şi fericită. N-are sens să încerci să-l convingi pe doctorul Gisevius. El ştie adevărul.

Wolf Koller oftă, îşi lăsă bărbia în piept şi îşi încrucişă picioarele, întinzîndu-le.

– Erika... nu poţi face şi tu un armistiţiu temporar cînd discutăm starea mamei tale? În definitiv, o iubim amîndoi şi amîndoi ţinem...

– Tu doar *spui* c-o iubeşti, îl întrerupse fiica sa. Tu întotdeauna *spui* ce trebuie, dar de ce nu poţi fi cinstit cu mine, măcar de data asta? Se uită fix la el, ca şi cum l-ar fi ţintuit sub un microscop. Uiţi că am văzut cum te porţi cu ea, că ţi-am observat răceala şi nerăbdarea... Şi doctorul Gisevius a observat toate astea. Deci ce rol are spectacolul ăsta ieftin? Pe cine încerci să convingi? Pe tine însuţi?

Cîteva clipe Wolf Koller nu zise nimic. După aceea răspunse:

– Iartă-ne, Fritz... Sîntem amîndoi într-o tensiune extraordinară. Erika nu e ea însăşi...

– Ce tîmpenie! îl întrerupse din nou Erika, fără a continua.

Wolf Koller se întoarse la ideea sa iniţială:

– Mintea ei, personalitatea ei, rosti el, referindu-se la Lise, se sfarmă în bucăţi, Fritz. Altfel, e aceeaşi ca întotdeauna. E frumoasă, e sănătoasă... Însă mintea i se duce de rîpă.

Îşi trecu din nou degetele prin părul des, argintiu, pieptănat spre spate de la fruntea de aristocrat, în onduleuri imaculate, îngrijite. Avea aspectul unui dirijor al orchestrei simfonice din Berlin. Numai că n-avea ureche muzicală. Era un industriaş şi un om de finanţe, proprietar al unei multitudini de întreprinderi care aveau în comun o singură calitate – făceau bani. Îl cunoştea pe Fritz Gisevius de o viaţă. Taţii lor – unul doctor, de o asemenea valoare, încît îngrijise întreg Cartierul General şi cercul de acoliţi al lui Hitler, celălalt judecător, un om de frunte în domeniul universitar şi un stîlp al sistemului legislativ al anilor '30 şi '40 – fuseseră prieteni. Aceeaşi relaţie strînsă se păstrase şi între fiii lor. Nici un secret nu-i despărţea. Fiecare era cel mai bun prieten şi sfătuitor pentru celălalt. Erau parteneri în toate, ceea ce o făcuse pe fosta soţie a lui Gisevius să remarce într-un moment de nefericire: „O să vă duceţi împreună în iad!" La care Gisevius îi replicase, pe acelaşi ton: „Iar atunci vom cînta împreună vechile noastre cîntece, pun pariu."

– Fritz, continuă Koller, nu ştiu dacă, noi ca familie, putem suporta asta... O să vorbesc numai pentru mine, zise el, privind ezitant către fiică-sa. Nu m-am simţit niciodată atît de pierdut, de neajutorat. Azi e ea, aşa cum am ştiut-o dintotdeauna, mîine n-o mai recunosc deloc. Simt că tristeţea mă rupe în bucăţi.

Deloc calmă, Erika murmură:

– Acum o să apară lacrimile...

Gisevius se încruntă, privind de la tată la fiică şi înapoi.

– Trebuie să fiţi puternici. Nu se poate face nimic altceva. Trebuie să fiţi puternici în faţa inevitabilei pierderi. Orice s-ar întîmpla, viaţa trebuie să meargă înainte. Viaţa trebuie să meargă înainte... Şi o să fiţi amîndoi mai puternici dacă veţi înfrunta situaţia împreună... tată şi fiică. Suferiţi amîndoi o mare pierdere.

Gisevius tăie capătul unui trabuc enorm, îl umezi în gură, aspiră prin el, apoi îl aprinse cu grijă cu un chibrit. În faţa biroului lui, pe peretele acoperit cu lambriuri de culoare închisă, atîma, înconjurat de rafturi lustruite şi sclipitoare de bibliotecă, tabloul *Siegfried trezindu-se*. Deşteptarea din somnul cel lung.

Germania, adevărata Germanie. Era o privelişte solemnă, în care se evidenţia însuşi destinul. Un moment de speranţă. Aşa ceva împărtăşise întotdeauna cu Wolf Koller. Acum speranţele lor erau foarte aproape de concretizare. Scoase un nor enorm de fum albăstrui şi îl observă cum adastă deasupra biroului bogat ornamentat în încrustaţii.

Îşi dori să fi aflat metoda de a o stăpîni pe fiică. Erika răpea constant o bună parte din atenţia lui Wolf. Acum, mai mult ca oricînd, Gisevius spera ca ea să nu-l distragă de la măreaţa lui operă.

– Ascultaţi-mă bine, amîndoi. Avem de-a face cu o deteriorare chimică. Mai concret, spaţiul dintre celulele nervoase ale lui Lise e invadat de anumite resturi. Autopsia va demonstra exact acest lucru.

Koller se încruntă, ca şi cum mînia ar fi fost singura care l-ar fi împiedicat să se prăbuşească. Părea un actor intrat adînc în rol. Faţa începu să i se înroşească.

– Lucrăm la un nou test cu americanii de la Institutul Salk al Universităţii din California. Ştim ce rezultat va avea – dar nu e încă operaţional. Şase luni, un an, doi ani...

– Vrei să spui că ai putea să o salvezi peste şase luni sau un an? Pentru numele lui Dumnezeu, Fritz...

– Nu, nu asta vreau să spun. În şase luni sau un an vom avea, poate, şi repet poate, cheia acestei boli, poate o modalitate de tratament sau de stopare a evoluţiei acesteia... nimeni nu ştie cît ar putea dura asta. Scoase un nou nor de fum, care umbri lampa de pe birou. Încăperea mirosea îngrozitor a tutun de trabuc. Acest nou test va măsura prezenţa unei substanţe numită PN-2. De obicei, PN-2 e descompusă de anumite enzime. Cînd acest proces de reducere se desfăşoară normal, nivelul de PN-2 e ridicat, ca în cazul tău sau al meu, de exemplu. Ca atare, în cazul lui Lise nivelul e scăzut. *Îţi spun acum ceea ce ar confirma o autopsie.* În cazul unui individ bolnav de maladia lui Alzheimer, această peptidă suferă un alt proces. Enzimele reduc peptida într-un loc nepotrivit... aşa că, în loc să se obţină PN-2, se obţine o altă peptidă, beta-amyloid... iar acestea sînt resturile care invadează celulele creierului. De aici şi maladia lui

Alzheimer. Trebuie să vă pregătiți amîndoi. Va trebui să o internați.

– Prostii! O să am grijă să fie îngrijită acasă.

– O să vă vină tare greu să vedeți totul. Femeia pe care ați iubit-o se va transforma într-o ființă pe care cu greu o veți mai recunoaște și pe care puteți ajunge să o disprețuiți. Wolf Koller dădu nerăbdător din mînă. Și tu, Erika, trebuie să vezi în viitor, continuă doctorul. Trebuie să găsești o cale de a te împăca cu asta... Știu că ai fost foarte apropiată de mama ta...

Wolf Koller se îndreptă în scaun, strîngînd din buze:

– Ca și toți ceilalți, Erika va trebui să facă față unei tragedii de familie. E o Koller.

Erika își mușcă buza, dar nu spuse nimic.

– O să-i mărturisești lui Lise care e starea ei? întrebă Gisevius.

– Ce rost are? rîse amar Koller. O să uite imediat. Nu-i asta esența maladiei? Ca totul să se șteargă din memorie? Ce glumă ar fi asta? Cel mai bun lucru cu boala lui Alzheimer nu este acela de a cunoaște oameni noi în fiecare zi?

Zîmbetul se transformă într-un rîs găunos.

Erika strigă în sufletul ei. Se ridică în picioare și se duse, furioasă, la fereastră. Cu brațele încrucișate la piept se uită înspre vasele imense de beton, pline cu arbuști și copăcei, care se aliniau pe veranda casei lui Gisevius.

– Da, da, dar a-i spune adevărul acum ar putea fi cel mai drăguț lucru pe care l-ai putea face. S-ar putea ca ea să vrea să regleze anumite conturi. Wolf, prietene, crede-mă că te înțeleg. E un moment trist. N-ai cum să-l eviți.

În tăcerea care urmă, Gisevius scutură scrumul din vîrful trabucului și îl lăsă să cadă în scrumiera de sticlă. Își puse trabucul în scobitură și deschise sertarul din mijloc al biroului. Apăsă un buton și imediat în palmă îi apăru o casetă audio, pe care o așeză pe mapa de piele a biroului. Își băgă trabucul în colțul gurii și deșurubă capacul stiloului. Scrise cu grijă pe o etichetă cuvintele: *Wolf & Erika Koller. Noiembrie. Privitor la Lise Koller*, apoi lipi eticheta pe caseta audio. Se uită în sus și observă privirea întrebătoare a lui Koller.

– Treburi curente, rosti el încet. Mă scutește să iau în permanență notițe.

Cînd sosi momentul plecării, Wolf Koller încercă să-şi atragă fiica în conversaţie. Se aflau cu toţii pe aleea circulară din faţa casei impunătoare.

– Trebuie să discutăm despre asta, Erika. Nu poţi să pleci aşa... Vreau să te ajut, să fac tot ce pot ca să trecem peste acest moment – de ce nu vrei să-mi vorbeşti? Nu poţi să-ţi laşi şi tu mînia la o parte pentru o vreme? Aş putea să-ţi fiu de ajutor...

Ea stătea cu picioarele depărtate, trăgîndu-şi mănuşile pe mîini şi privind ţintă înspre taică-său din spatele ochelarilor cu lentile fumurii.

– Du-te dracului, tată. Aproape că ai şi ajuns acolo.

Tocurile cizmelor ei ţăcăniră pe asfalt în timp ce se îndrepta spre micul ei Porsche negru.

Koller o urmări cum pleacă. O iubea şi o ura... Erika văzu ambele sentimente pe chipul lui în oglinda retrovizoare. Iubire şi ură. Ştia prea bine că devenea o problemă adevărată pentru tatăl ei.

Acum, la trei săptămîni după acele evenimente, la patruzeci şi opt de ore după busculadă şi după dezvăluirile lui Karl-Heinz referitoare la SPARTAKUS, Erika stătea la fereastră şi îşi simţea lacrimile fierbinţi arzîndu-i obrajii. Prin ceaţa uşoară de afară privea imensul simbol al firmei Mercedes-Benz rotindu-se fără odihnă. Era simbolul puterii economice al noii Germanii, care se ridica din craterele întunecate lăsate de bombe în trecut, şi care era construită de oameni, precum tatăl ei, oameni care nu uitau măreţia de odinioară.

Îşi sprijini faţa de fereastra rece şi o scuturâ un fior. De acum n-avea să mai dureze mult.

Se răsuci pe călcîie să vadă mediul care o înconjura, toată artificialitatea acestui spaţiu pe care îl crezuse odată, cu cîteva luni în urmă, a fi foarte important. Mobila era ieftină şi de prost gust. Pe un perete se lăfăia o lucrare din neon, pe care alternau şi clipeau numere în diverse culori. Pe podea se afla o instalaţie fabricată de un artist tînăr şi profităţor pe care îl descoperise şi căruia îi înlesnise să-şi expună creaţiile într-o galerie. Era o aglomerare de cărămizi sparte şi de bucăţi de zid, şi dacă te uitai la ea aşa cum intenţionase artistul, în plină lumină, pe podea şi pe peretele din spatele ei apărea umbra unui lup cu botul căscat. Artistul era un tînăr deosebit de inteligent. Îi plăcea să şocheze

lumea, purtînd pe cămașă o bucată galbenă de cîrpă, tăiată în forma stelei lui David, mai ales cînd se afla în mijlocul iubitorilor de artă și al patronilor galeriei. O dată sau de două ori, Erika reușise să zărească lupul întrupat de stiva de moloz. Imaginea nu se forma ușor. Artistul spusese că era obligatoriu să *vrei* s-o vezi. Toate astea însemnau, clar, artă.

În unghi drept față de peretele cu imaginea lupului se găsea o fotografie în alb și negru, făcută de prietena ei Beate, a Porții Brandenburg. Detaliile pozei erau estompate de ploaie. Pe fundalul cerului cenușiu Zeița Victoriei își îndemna caii ei mari și suri înainte, ținînd în spate vechea cruce de fier a Prusiei. După război, cînd comuniștii refăcuseră grupul statuar de pe Poartă, ei refuzaseră să pună simbolul militarismului prusac înapoi la locul lui. Însă o dată cu căderea Zidului, est-germanii și vest-germanii, *noii* germani începuseră să așeze lucrurile așa cum ar fi trebuit să fie, iar cu această ocazie reapăruse, în chip misterios, crucea de fier. *Tre' să-i iubești pe acești frați, ei nu cedează niciodată.* Cuvintele fuseseră rostite de un tînăr student american, la un pahar de bere, și atunci ea rîsese. *Nimic nu vă ține pe voi la pămînt. Nu-i de mirare că restul Europei face deja pe ea de frică.*

După căderea Zidului, după redeschiderea Porții, după ce punctele de trecere se transformaseră în locuri de petrecere, spațiul de sub Poarta Brandenburg devenise o imensă piață unde foștii est-germani vindeau suvenire constînd mai ales din bucăți ale fostelor uniforme militare. Orice alt produs nu prea putea fi numit suvenir. Nu prea mai rămăsese nimic din acea țară. Oare cum fusese posibil ca o țară de germani să ajungă neproductivă?

Vechea Germanie, noua Germanie. La urma urmei, era același lucru. Erika putea auzi cu ușurință cizmele mărșăluind, putea vedea uniformele cenușii... *tu purtai albastru, germanii purtau cenușiu*... Bogart... Trebuise să afle totul de una singură, și totuși știa atît de puțin, dar atît îi era suficient... văzuse zvasticile vopsite pe ziduri de pankiști în haine de piele pline de lanțuri, pozînd în tipi duri și hotărîți... nimic nu se schimbase. Iar ea, Erika Koller, făcea parte din toate astea. Devenise ea însăși o problemă. Karl-Heinz îi explicase clar că sloganul era cît se poate de logic. *Dacă nu iei partea soluției, atunci ești tu însuți o problemă.* Era adevărat. El nu înțelegea ce însemna să te numești Erika Koller. Nu-l putea face nicicum să priceapă

acest lucru. Ea făcea parte din istorie într-un mod pe care el n-avea cum să-l priceapă. Era ea însăşi o problemă. În atari circumstanţe, el n-ar fi fost niciodată capabil s-o ierte...

Nici o scăpare. Nici o cale de evadare, nicăieri încotro să te întorci, nici o posibilitate de recăpătare a inocenţei.

Era implicată adînc în toată această situaţie.

Ei bine... sosise vremea.

Se duse în bucătărie. Totul sclipea de curăţenie şi nou. Maşinăriile Braun, vasele... cuţitele Solingen.

După aceea se duse în baie. Acolo totul strălucea orbitor.

Ei crezuseră în ritualurile sîngeroase. Făcea parte din spiritul teuton, wagnerian. Pădurea Neagră... Lancea Destinului. Iubeau chestiile astea. Destin. Sînge. Niciodată suficient de mult sînge.

Îşi privi chipul în oglindă. Acum, că o bătuseră zdravăn pe stradă, nu mai era atît de drăguţă. Oricum, nu mai conta.

Simţi cuţitul cum îi alunecă printre degete şi auzi zgomotul sec al metalului lovit de pardoseala rece.

Abia îşi mai zări faţa printre stropii de sînge împrăştiaţi pe oglindă.

Burke Delaney nu voise să lase cîinii de capul lor toată ziua. Asta în primul rînd. Cu siguranţă că nu voise să conducă acel blestemat de Range Rover – care avea suspensii antice – tot drumul pînă la acest sătuc mic şi negru de la capătul Potsdamului. Asta în al doilea rînd. Iar în al treilea rînd, experienţa îl învăţase să nu se încurce cu copii mai mult decît era nevoie. Necazul era că, în general, copiii nu ştiau ce fac, iar unii dintre ei aveau impresia că o să trăiască veşnic, indiferent ce nebunii ar pune la cale. Ei bine, nimeni nu trăia veşnic, iar dacă puştiul acesta pe care-l aştepta, n-avea să apară curînd, avea să afle pe pielea lui cît de scurtă putea fi viaţa.

Ploua, era rece şi se simţea mirosul de noroi, care îi amintea de bătălia de pe Bulge, unde trăise momente deloc amuzante. Mirosea a zăpadă. Întunericul se lăsa din ce în ce mai devreme. Era un întuneric cenuşiu şi metalic, care emana petrolul, sudoarea, tristeţea şi mînia pe care le găseai întotdeauna în Est. Unii declarau că se simţeau foarte bine într-un astfel de ţinut,

însă nu acesta era cazul lui. Mai ales nu în această înfundătură, care semăna cu vechile puncte de trecere a frontierei.

Parcase Rover-ul lîngă un şopron mizerabil, în care se găsea, probabil, ceva al naibii de important dacă se lua în considerare mărimea cîinelui care se agita înăuntru. Părea că se aruncă cu regularitate asupra uşii încuiate, pur şi simplu, ca să facă mişcare. Garajul de motociclete şi staţia de benzină erau luminate de trei sau patru becuri chioare, fabricate în Ucraina. Idiotul satului lovea o veche motocicletă Harley cu o cheie pentru desfăcut şuruburi. Delaney se întrebă cît avea să se mai autodegradeze făcînd diverse lucruri pentru ţara lui. Avea sentimentul că mai jos de atît nu putea ajunge. În loc să se afle la acest capăt de lume, ar fi trebuit să se găsească acasă şi să-l asculte pe Schuyler cum latră şi cum se joacă cu ciocănitoarea mare şi roşie – acolo ar fi trebuit să fie, nu în acest capăt pierdut de lume.

Îşi scutură pipa de călciiul cizmei şi se apucă s-o umple din nou cu tutun din punga de piele. Pînă acum consumase trei pipe.

La început auzi păcănitul slab al motocicletei, apoi zări silueta unui bărbat venind înspre el. Vehiculul trecu printr-o groapă, împroşcînd stropi în jur şi alunecînd un pic, apoi reveni pe banda de noroi şi ulei care constituia şoseaua. Curînd puştiul trase de ghidon şi reuşi să oprească motocicleta lîngă Rover, apoi se dădu jos şi puse cricul de susţinere cu o singură lovitură de picior. Tipul purta o pereche de cizme de felul celor care-l înnebuneau pe Delaney, cu aripioare mici de piele, înzorzonate pe lateral cu catarame de argint. Alături de bizara cască a omului, cizmele îl făceau să arate ca un extraterestru. Bărbatul îşi ridică apărătoarea de ochi a căştii. În timp ce se apropia de Delaney, rosti ceva în germană, însă Delaney se uită fix la chipul lui. Era o faţă uscăţivă şi plină de cicatrice. Buza inferioară era spartă şi rana începea să se cojească. În jurul unui ochi se lăfăia o vînătaie roşie violacee, iar ochiul era umflat şi aproape închis.

Delaney îşi duse un deget lîngă nas şi zise:

– Te-a lovit vreo maşină?

– Foarte amuzant. Era cît pe ce să mor. Bătăuşii lui Stiffel. Vorbea cu voce înăbuşită. Bătaie de stradă.

– E clar că ai fost de partea celor care au încasat-o. Suporterii fotbalului englezesc contra homosexualilor lui Ku'damm?

– Nu ești serios, domnule Delaney. Asta mă îngrijorează. Uneori cred că nu mă tratezi cu destulă seriozitate.

Încercă să-și înghită saliva și reuși cu greu.

– Uneori ai dreptate. Ești un idealist, puștiule. În munca mea idealiștii sînt cei care încearcă să *mă* ucidă pentru credințele *lor*. Ploua din ce în ce mai tare și idiotul satului își intensificase atacul asupra vechiului Harley. Hai, ai nevoie de un pic din cafeaua mea specială. Vrei Tylenol-trei, ca în rețetă? Cred că fața te doare ca dracu, soldat.

Se urcară în Rover și Delaney dădu drumul la motor ca să se încălzească interiorul. Tînărul de lîngă el își scoase casca, trecîndu-și-o cu infinită precauție peste urechi. Una dintre acestea se mărise de două ori în volum. Luă pilulele pe care le scoase Delaney dintr-o sticluță și bău cîteva guri de cafea ca să le poată înghiți.

– Am dat peste o gașcă de oameni ai lui Stiffel. Se luaseră după niște turci... restul îți imaginezi. Oamenii ăștia au scăpat de sub orice control. Sînt foarte bine organizați și sprijiniți. Se strîmbă cînd cafeaua fierbinte îi arse rana de pe buză. Există dovezi ale unei alianțe între grupările neonaziste de pe tot teritoriul țării.

– Așa crezi tu. Informațiile tale stîmesc un oarecare interes la ministrul de interne. Înțelegi?

– E logic. Nu-i logic refuzul de a ne ajuta... Din spatele umflăturilor de pe pomeți, ochii tînărului priviră cuprinși de panică. Oamenii aceștia trebuie opriți.

– Liniștește-te. Mai ai nevoie de timp ca să îi convingi. Nu-i poți învinui. În definitiv, povestea e cam greu digerabilă.

– Istoria e greu digerabilă, pufni tînărul.

– Nu-i vorba decît de o altă birocrație, dacă asta te poate consola. Bea-ți cafeaua.

– Americanii nu știu niciodată ce vor, murmură el, încălzindu-și palmele pe ceașca de plastic. Asta a fost dintotdeauna problema Americii.

– Oh, chiar așa? Am știut ce-am vrut în '41, în '42, în '43, în '44 și în '45 – întreabă-i pe prietenii tatălui tău. Pe atunci știam întotdeauna ce vrem...

– Da, pe atunci, îl întrerupse, disprețuitor, tînărul.

– Atunci existau noțiunile de bine și rău. Dar ăsta e un concept prea sofisticat pentru tine, nu-i așa? oftă Delaney. Prietene, mi-ai spus că e important pentru mine să mă văd cu tine astăzi și aici, în fundătura asta împuțită. N-am auzit nimic important pînă acum.

Delaney zîmbi, viclean, pe sub mustață. Purta în permanență o șapcă veche pe cap, care-i asprea și mai mult chipul bătut de vînt și ridat. Emana un vag miros de cîine. Tînărul scoase un plic din interiorul hainei lui de piele.

– Pentru chestia asta, prietenii tăi ar trebui să ne sprijine – numai pentru asta.

Începuse să se întunece. Cîinele continua să se izbească de ușa de metal a șopronului. Din garaj se auzea vag o melodie.

– Trebuie să plec, anunță tînărul. Nu pot să întîrzii la întîlnire.

– Ești un băiat tare ocupat. Te ții toată ziua de întîlniri. Te întorci în Berlin în noaptea asta?

– Da. Locuiesc cu părinții mei.

– Nu zău. Dacă ar ști taică-tău ce pui la cale...

– Nu-ți face griji în legătură cu taică-meu.

– Ce e în plic?

– Ceva extrem de valoros, îți promit. N-ai nevoie de explicații suplimentare. Nici n-am timp să ți le dau. Trebuie să plec. Tînărul deschise portiera. Mai vorbim.

– Poți fi convins de asta, soldat.

Delaney îl urmări cum se urcă pe motocicletă și cum o pornește. *Bon voyage, tînărul meu prieten.* Tînărul plecă, împroșcînd o groapă de apă și noroi în jur.

Delaney luă din nou pipa în mînă, îi curăță căușul și o umplu cu tutun proaspăt. O aprinse și pufăi meditativ din ea, întrebîndu-se cît mai putea să supraviețuiască un astfel de puști alături de indivizi ca Stiffel, care nu ezitau să-și impună legea cu ajutorul bastoanelor și al cuțitelor. Deja indivizii aceia uciseseră un turc, probabil vreun tînăr nevinovat, care nu făcuse rău nimănui în viața lui, iar culmea era că toată lumea știa cine sînt autorii acestei crime. În afară de *Polizei*. Oricum, el nu i-ar fi vîndut tînărului Karl-Heinz Schmidt nici un fel de asigurare pe viață.

Delaney deschise dosarul abia cînd se afla în apropiere de casă. Trase maşina pe dreapta şi scoase o lanternă.

Tînărul bătuse un raport la maşină. Era vorba de cel de al doilea bilanţ privitor de SPARTAKUS – ce dracu o mai fi fost şi asta. Avea să-l trimită mai departe în dimineaţa următoare de la centrul comercial de trimitere de faxuri. La un număr de motel din Georgetown. Destul de curios, dar asta era cea mai sigură rută.

Ned Cheddar avea să înţeleagă despre ce era vorba.

Oricum, n-ar fi fost nevoie de un geniu ca să-ţi dai seama că se cocea ceva.

Dreiser, şoferul, se uită la ea lung, cu o privire dezaprobatoare, cînd ea îi spuse că nu mai avea nevoie de serviciile lui. Lise Koller se strecură pe lîngă el, zăngănind cheile maşinii Porsche Carrera, soră geamănă cu maşina fiicei ei. Cu două săptămîni în urmă trebuise să aibă o discuţie cu Wolf şi atunci îşi impusese punctul de vedere. Poate că în zilele acestea nu era ea însăşi, cea dintotdeauna, dar nu fusese închisă încă în spital şi pînă atunci avea să-şi conducă singură maşina. Wolf dăduse înapoi. Ştia că el discutase cu Fritz Gisevius despre pierderile ei temporare de memorie şi despre zilele în care zăcea într-un fel de letargie; ştia ce îi explicase, probabil, Fritz lui Wolf, cel puţin în particular, dar asta nu fiindcă i-o mărturisise doctorul. Între timp, ea se dusese la un medic prieten cu Erika şi acel tînăr îi explicase că, deşi nu era expert, era suficient de convins că ea nu suferea de nici o tumoare pe creier, lucru de care se temea. Tînărul nu găsise nimic; simptomele ei se potriveau cu un debut de maladie a lui Alzheimer – însă repetase că el nu era un expert în problemă. Existau şi alte posibilităţi, şi tînărul îi sugerase, în inocenţa lui, să îl consulte pe cel mai mare expert din Germania, de fapt, din toată Europa. Fritz Gisevius, bineînţeles.

Înţelegea prea bine că Fritz era expertul, însă el evitase să menţioneze diagnosticul exact în prezenţa ei. Din punctul de vedere al lui Lise Koller, el semăna prea mult cu Wolf ca să fie o persoană demnă de toată încrederea. Wolf îl controla – din cine ştie ce motiv – aşa cum controla totul în lumea lui. Habar n-avea ce urmărea Wolf, dar căsnicia lor era acum doar o chestiune de aparenţe: cei aproape douăzeci de ani petrecuţi

împreună o epuizaseră, şi acum nu mai era deloc sigură ce să creadă, dar era convinsă că nu mai putea avea încredere în Wolf. Iar Fritz era omul lui Wolf.

Boala îi secase o bună parte din energie. Fritz o trata cu un soi de injecţii noi care puteau să rezolve problema deficienţei de proteine care ar fi în stare să producă, conform spuselor lui, simptome asemănătoare cu cele din maladia lui Alzheimer. Era cu spatele la zid; n-avea altă şansă decît să încerce totul, chiar dacă acesta venea de la Fritz. Cîteodată, în zilele ei bune, era convinsă că doctorul urmărea ceva. Zilele rele nu însemnau decît nişte pete înceţoşate în memoria ei. Îngrozitoare pete. Atunci rămînea Erika cea pe care se baza pentru sprijin şi pentru o fărîmă de speranţă, deşi nu-i mărturisise niciodată fiicei ei cît de proastă era situaţia.

Acum o înspăimînta faptul că nu reuşise să ia legătura cu Erika de cîteva zile. Era un lucru neobişnuit. Cu o zi înainte se dusese la Caf Einstein pentru întîlnirea lor săptămînală, cînd mai schimbau şi ele cîteva cuvinte, însă Erika nu apăruse. În plus, telefonul din apartamentul fetei sunase în gol. Atunci formase numărul galeriei, însă nici cei de acolo nu ştiau nimic de soarta ei. Lise nu mai putea aştepta. Deşi nu-i plăcea să joace rolul mamei băgăreţe, trebuia s-o găsească pe Erika.

Părăsi imensa casă din Grunewald şi simţi Porsche-ul vibrînd sub ea. Ploaia de toamnă din ultimele zile se oprise în sfîrşit, însă norii cenuşii continuau să atîrne deasupra copacilor din care doar o mică parte mai avea frunze. Şoseaua era invadată de frunze ude. Oare îşi pierdea minţile şi avea să înnebunească? Oare putea să i se întîmple aşa ceva? Citise mult despre boală, se dusese la biblioteci şi aflase tot ce putea fi mai rău, însă zilele bune făceau ca totul să pară doar un coşmar. După aceea începuse să piardă noţiunea cîte unei zile, apoi a cîte două zile şi coşmarul încetase să mai fie coşmar. Îşi pierdea într-adevăr minţile...

Şi acum Erika – unde era? Cum putea dispărea aşa? Îşi aduse aminte de Karl-Heinz, noul prieten al fetei, dar nu îşi dădu seama cum ar fi putut face băiatul ca fata să dispară. Ştia puţine despre el: părea oarecum retras şi în nici un caz genul de individ pe care Erika l-ar fi ales ca să-l aducă acasă la ea. Nu era băiatul – presupuse că ar fi trebuit să se obişnuiască a se gîndi la el ca la

un bărbat – pe care Lise l-ar fi ales pentru Erika, dar, slavă Domnului, cei doi se aflau încă doar la nivelul la care ieşeau împreună în oraş. Ce rău putea fi în aşa ceva? Deci unde era Erika? De ce nu sunase ea la galerie?

Lise era o femeie izbitor de frumoasă, deşi trecuse pragul celor cincizeci de ani. Părul ei castaniu deschis, înspicat cu şuviţe de culoarea mierii, era o adevărată operă de artă, unduindu-se în timp ce ea se deplasa, însă fiind suficient de scurt ca să nu-i dea aspectul unei femei care se luptă să pară mai tînără decît este în realitate. Rezultatul – datorită atenţiei acordate chipului, micilor retuşuri făcute în clinicile particulare din Elveţia, a pielii catifelate, albeţei strălucitoare a dinţilor şi a siluetei care nu-şi schimbase deloc dimensiunile în douăzeci şi cinci de ani – era acela că avea aspectul unei femei de treizeci şi ceva de ani. Se îmbrăca numai cu haine de la Chanel şi Balenciaga, furnizorii ei de ani de zile, îmbrăcăminte pe care o simţea că îi defineşte personalitatea. Astăzi purta un costum de culoare portocaliu aprins, confecţionat de Chanel, cu pantofi, cercei şi brăţări de culoarea untului. Fusta lăsa să se vadă o bună parte din piciorul ei frumos modelat şi cu carnea tare. Pardesiul purta marca Joop şi era confecţionat din piele, avînd o mulţime de franjuri pe margini, părînd scos din filmul *Dansînd cu lupii*. Ochelarii de soare proveneau de la Claude Montana. Privită de la distanţă sau în lumina slabă a unei petreceri, sau a unui bal, Lise continua să fie răpitoare. Asta nu constituia, însă, o apărare împotriva a ceea ce se petrecea cu creierul ei, iar plînsul n-avea cum să-i facă bine feţei.

Cînd îşi cercetase faţa în oglindă, şocul realităţii o izbise ca o lovitură în plexul solar. În ultimele cîteva luni, de cînd simţise pentru prima dată că lucrurile îi scapă de sub control, efectul acestei transformări i se citea limpede pe chip. Ochii i se afundaseră în orbite. Colţurile ochilor şi gurii exprimau durerea, la fel şi muşchii maxilarelor. Gura exprima severitate. De fapt, totul la ea exprima severitate, încordare şi oboseală, de parcă ar fi putut amîna inevitabilul printr-o veghe continuă.

Nu ştia niciodată ce va aduce ziua următoare. Uneori se trezea că retrăieşte amintiri care păreau ale altcuiva. Părea să-şi amintească bombardamentul asupra Londrei, războiul fulger, momentele în care se ascundea sub masă în clipele în care avioanele Luftwaffe pisau oraşul şi clipa în care vedea tavanul

prăbuşindu-se peste maică-sa într-un nor de praf de tencuială şi cărămidă... însă nu-şi amintise niciodată conştient moartea mamei ei. Era prea tînără atunci. Acum mintea îi juca feste. Uneori Wolf o scutura, aducînd-o la realitate şi spunîndu-i că ţipase. Alteori credea că se găseşte în carlinga Spitfire-ului pe care-l pilota tatăl ei deasupra Canalului Mînecii, jonglînd prin aer şi răsucindu-se printre Messerschmitt-uri, descărcînd mitraliera în nasul adversarilor. Asta nu mai putea fi o amintire. Ea nu fusese niciodată în carlinga unui Spitfire. Ştia numai că tatăl ei murise în bătălia Angliei, ca american luptînd în serviciul RAF[1]. Întrebarea era de ce se petreceau acum toate astea în mintea ei? Ce sens aveau? De unde izvorau aceste amintiri? Toate făceau parte din misterul transformărilor care aveau loc în interiorul creierului ei...

Măcar dacă ar fi putut avea încredere în altcineva în afară de Erika. Dacă ar fi putut avea încredere în Wolf... nu, nu exista nimeni în afară de Erika.

Se dădu jos din Porsche în dreptul curbei, călcînd pe frunzele ude. Biroul portarului era gol ca de obicei, aşa că se duse drept către liftul mic de serviciu. Era o clădire veche, ce suferise mult în timpul războiului şi fusese restaurată cu grijă. Răcoarea şi uscăciunea dinăuntru, mirosul permanent de tencuială o determinau să se gîndească la Wolf: el era proprietarul clădirii, ca şi al multor altora, iar cu ani în urmă, cînd el le restaura, ea îl ajutase cu scheme de decoraţiuni şi petrecuse multe ore printre zugravi, tîmplari şi electricieni. Poate, cu mult timp în urmă, avusese alte sentimente pentru Wolf, în vremurile în care refuza să recunoască adevărul despre sine, despre viaţa ei şi despre viaţa lui. Toate astea se sfîrşiseră acum. Ştia că nu se putea încrede în el şi Erika fusese cea care o ajutase să înţeleagă adevărul.

Avea propria ei cheie la apartamentul fiicei sale, primită cu condiţia ca Wolf să nu intre niciodată în posesia ei. Erika fusese cît se poate de clară în privinţa asta. Nici o cheie pentru tatăl ei. Ura fetei era cu atît mai adîncă acum cu cît îşi adorase tatăl cînd era mică. Erika semăna mult cu maică-sa. Se înţelegeau una pe alta în anumite limite.

[1] Royal Air Force– Aviaţia Regală Britanică *(n.trad.)*.

Camerele goale şi ciudate o deranjau pe Lise şi o făceau să se întrebe ce-ar fi zis un psihiatru în privinţa lor. Lise le ura. Ura numerele din neon, stivele de moloz şi umbrele de pe pereţi. Lipsa de profunzime a acelui peisaj o făcea să aibă senzaţia că propria ei minte era proiectată acolo, la vedere, batjocorită de acel mediu dur. Cu toate acestea, o înţelegea pe Erika, înţelegea vulnerabilitatea fetei şi conştiinţa ei, de care Lise dusese lipsă, şi o iubea cum nu iubise niciodată pe nimeni altcineva. Intrînd în camera fetei, îşi dădu seama imediat că locul era pustiu.

Unde putea fi Erika? Lise se duse la fereastră şi se uită afară pe strada deja plină de ceţurile iernii, apoi îşi lăsă privirea să se plimbe pe imensa fotografie a emblemei de pe poarta Brandenburg, apoi la poza cailor în galop, năvălind spre ea. Unde să se fi dus? Atîta timp? Fără a lăsa nici o vorbă? Se duse la masa de sticlă pe care Erika o folosea drept birou şi răsfoi printre foi şi agende. Nu exista nici o explicaţie. Erika. Draga de Erika. Unde eşti...

Fără a-şi face vreun plan, Lise hoinări prin camere şi ajunse lîngă cafetieră; aparatul era rece. Avea senzaţia că zidurile albe se prăbuşeau peste ea. Se duse în dormitor, unde patul era făcut, însă aşternutul era puţin boţit, ca şi cum Erika s-ar fi întins pe el, acoperindu-se cu o pătură, fără a putea dormi. Probabil că avusese insomnii. Între timp, afară ceaţa devenise groasă.

În baie lumina era aprinsă.

Se duse într-acolo şi întinse mîna să stingă lumina.

Văzu sînge pretutindeni. Împrăştiat pe oglindă, scurs în cada de porţelan, aglomerat în băltoace pe podea.

Lise simţi că i se întoarce stomacul pe dos, simţi cum i se răceşte întreg corpul şi cum i se acoperă cu sudoare, simţi că nu-şi mai poate concentra vederea şi îşi dădu seama că avea să leşine...

Şedeau în locul în care şezuseră şi cu trei săptămîni în urmă, numai că acum discutau despre Erika în absenţa ei. Se apropiaseră cu trei săptămîni de SPARTAKUS. Nu prea mai aveau timp la dispoziţie, şi Friedrich Gisevius încerca să se autocalmeze: continua să fie îngrijorat de relaţia existentă între Wolf Koller şi fata lui şi cum ar fi putut aceasta să fie afectată de moartea lui Lise Koller. Toată viaţa lui Gisevius depinsese de Wolf Koller: depinsese de voinţa lui, de puterea caracterului şi

inteligenței lui și de enorma influență datorată banilor. SPARTAKUS reprezenta o culme a tuturor acestor elemente, iar doctorul n-avea chef să riște ca cine știe ce element neprevăzut să le ruineze planul. Acum nu mai exista pericolul ca Lise să distrugă totul, datorită vreuneia dintre izbucnirile ei irațională. Cu Erika, însă, situația era cu totul alta.

– E suficient de echilibrată? Doctorul uitase complet de trabucul lui, care agoniza în scobitura scrumierei. Întrebările acestea trebuie puse – îmi cer scuze pentru ele. Se poate descurca atît cu Lise cît și cu efectul lui SPARTAKUS?

Vorbea foarte încet. Știa cine era personajul cel mai important din încăpere; nu cîștiga nimic dacă stîrnea caracterul violent al lui Wolf.

– Nu știu... mă urăște atît de mult, nu pot să ajung la ea, Fritz. Știi cum gîndește...

– Poți avea încredere în ea?

Koller privi fix tabloul din Siegfried.

Poți avea încredere în ea?

– La fel de mult pe cît pot avea în Lise. Cine știe ce poate spune sau face oricare din ele... Lise i-a otrăvit mintea. Wolf Koller înălță din umeri. Și prietenul ăla al ei, Karl-Heinz... el are cea mai proastă influență asupra ei. Însă nu sînt ghicitor, Fritz. Cînd vine vorba de familie, nimeni nu poate fi sigur de ce se poate întîmpla.

– Există riscuri... dar tu știi asta. Gisevius observă norii de furtună din ochii lui Koller și abandonă subiectul. Mai trebuie să-i povestești și lui Lise despre starea ei...

– Nu. Nici nu se pune problema. Cine știe ce reacție ar putea să aibă?

– Da, da... dar poate că vrea să se pregătească. Wolf, prietene, nimic din toate acestea nu va trece ușor.

– Știu. Mă bazez pe tine în privința asta.

Gisevius dădu solemn din cap.

Wolf Koller își întinse picioarele. Costumul lui elegant cumpărat de la Huntsman din Savile Row, Londra, era boțit și începuse să-și piardă forma. Problema reprezentată de nevasta lui îl marca pe bărbatul cel mai bine îmbrăcat din Berlin, care se găsea acum într-o foarte rară stare de a face mărturisiri. Dintot-

deauna fusese cel care conducea în relaţia lui cu Fritz Gisevius: acest fapt fusese mereu ca un dat, ceva care rezida în însăşi firea celor doi bărbaţi. Uneori, însă, chiar şi Wolf Koller avea nevoie să se confeseze cuiva. Invariabil, acesta era Fritz Gisevius.

– Ştiu şi eu... nu e o femeie fericită. Poate că moartea e o uşurare pentru ea. N-a fost niciodată fericită. Căsnicia noastră a fost ca un proces, ştii asta, aproape chiar de la începutul ei. Ea s-a întors împotriva mea cu multă vreme în urmă. Eu sînt cel care a salvat-o din mizeria în care se transformase viaţa ei. O aşteptam acum douăzeci de ani cînd Gunter Brendel a fost ucis. Eu sînt cel care am făcut un pas înainte ca s-o apuc de mînă. Ea, însă, n-a fost niciodată fericită şi n-a vrut niciodată să mă ierte pentru că am salvat-o. Fără mine cred că ar fi sfîrşit atunci cu toate. Femeile – sînt toate *monştri*! Am cunoscut doar una singură care nu era, o singură femeie care m-a iubit... dar asta s-a întîmplat demult, nu-i aşa, Fritz?

– Da, demult şi dă-mi voie să-ţi amintesc că ea a fost cît pe ce să însemne sfîrşitul tău. Gisevius îşi pescuise între timp trabucul şi îşi privea acum prietenul printr-un nor de fum. N-ai fost prea norocos cu femeile, Wolf. Ce trist fapt.

– Cred că facem ceea ce trebuie şi ceea ce este necesar. Wolf Koller scoase un oftat din rărunchi. Nu mai pot avea încredere în comportamentul lui Lise. Numai Dumnezeu ştie ce ar putea spune despre mine... Habar n-am ce fel de otravă toarnă Erika în ea, dar se influenţează reciproc, infectîndu-se una de la alta... Clătină din cap, meditativ. Femei, rosti el din nou. *Monştri*.

Gisevius aşteptă, sensibil la starea lui Koller şi familiarizat cu temperamentul lui vulcanic. După aceea zise:

– Dar ea are încă ceva rude în Statele Unite.

Nu voia să insiste asupra acestui punct, dar trebuia să-l aducă în discuţie.

– Te referi la fratele pe care nu l-a văzut de douăzeci de ani, zise zeflemitor Koller.

– Da, cel care a creat tot necazul acum douăzeci de ani.

– Cînd am salvat-o din mizeria creată de el...

– Poate că vrea să-l revadă.

– Nu vorbeşte niciodată de el. Poate că „boala" i-a şters amintirile...

– N-o lăsa să-l vadă, Wolf. Ar putea să-i intre în cap să... în fine, ar putea răscoli totul din nou, şi asta n-ar face bine nimănui. Sînt cu totul împotrivă ca aşa ceva să se întîmple. Şi aşa nu prea mai are mult timp la dispoziţie.

Koller încuviinţă.

– Da, da, ştiu că nu trebuie să-l vadă. Porcăria aceea de acum douăzeci de ani, cînd a fost omorît Brendel... Era obosit şi vorbea cu jumătate de voce. Fratele ei a avut rolul lui în povestea aceea, aşa e, şi s-ar putea ca ea să-şi amintească totul... şi Dumnezeu ştie ce i-ar putea povesti Erikăi în legătură cu asta...

Se ridică în picioare şi îşi îndreptă manşetele. Era înalt şi zvelt şi se simţea mai relaxat acum că îl lăsase pe Gisevius să privească înlăuntrul lui.

– Mi-ai dat sfaturi bune, Fritz. Ştiu că mă pot baza pe tine ca să faci ceea ce este necesar pentru soţia mea. Îţi mulţumesc.

Se răsuci pe călcîie şi traversă încăperea. Deschise uşa din lemn masiv, se opri în prag, se întoarse o clipă înspre Gisevius, apoi se făcu nevăzut.

Mai tîrziu îşi reveni şi îşi aminti că îl sunase pe Wolf la birou. Cei de acolo o comutaseră pe telefonul lui din maşină, apoi leşinase din nou, iar acum auzea chiar vocea lui. Îl trimitea pe cineva la dracu, cu voce înceată, dar dură, însă ea habar n-avea care era motivul unei astfel de atitudini. Deschise ochii o clipă şi zări un bărbat cu părul cărunt tuns perie, aflat într-o stare de extremă încordare. Îl recunoscu imediat, era şeful securităţii din serviciul lui Wolf, dar nu-şi putu aminti numele lui. Acesta răspunse cu voce coborîtă, iar Wolf îşi puse mîna pe umărul omului într-un gest camaraderesc. O clipă de căldură în gheţarul furiei. Atunci îşi aminti baia, sîngele, şi lupta cu golul care i se căscase în stomac.

Pe gresia rece de pe podea nu văzuse nici un cadavru.

Lise se concentră asupra acestui fapt. Deci exista speranţă. Cineva o găsise pe Erika, o ajutase, o dusese undeva... la spital. Evident. Despre asta vorbea Wolf acum. Trebuia verificate spitalele. Doctorii particulari. Oriunde ar fi putut să fie dusă pentru tratament.

– Cum rămîne cu poliția? Întrebarea fusese pusă de omul de la securitate.

– Nici o vorbă nimănui – doar e fata mea. *Fata lui Wolf Koller.*

– Cu tot respectul, Wolf, trebuie să îți spun că vei avea de-a face cu poliția, dacă vrei să-ți găsești fata.

Omul vorbea cu familiaritate, spunîndu-i lui Wolf pe numele mic. Se cunoșteau de foarte multă vreme.

– Nu pînă ce nu vom avea altă soluție. Chiar tu ai găsit cuțitul sub dulapul din baie. Tocmai mi-ai dovedit că singurele amprente de pe cuțit sînt ale ei... așa că nu e vorba de o crimă. N-avem nevoie de poliție încă.

– Dar avem resurse limitate. Pot să-i spun lui Sebastian să-și pună oamenii la treabă, dar... mă rog, căutarea fetelor pierdute nu e specialitatea lor.

– Spune-i că viața lui depinde de găsirea ei. O să facă ce i se spune. Iar dacă va trebui să lucrăm cu poliția, știi pe cine vreau.

– Pe Adler. Da, știu.

– Atunci nu mai sta. Găsește-mi fata.

Stătea întinsă pe canapea și auzea vocile plutind în jurul ei. O durea capul în locul unde se lovise de podea. Wolf îngenunche lîngă ea.

– Cum te simți, draga mea? Poți vorbi?

– Bineînțeles. Dar n-am nimic să-ți spun. A încercat să se sinucidă.

– Nu știm asta. Nu face o tragedie din toată povestea. Încearcă să te stăpînești. Poate că a fost un accident. Habar n-avem care-i adevărul.

– Nu fi naiv. Doar nu s-a rănit curățind cartofi...

– Nici n-ar ști cum s-o facă. Aici sînt de acord cu tine.

– Oricum, nu contează.

– Lise... știi ce spui? Mă recunoști?

– Da, Wolf, rosti ea, nerăbdătoare. Te recunosc. Mi-e bine. Vreau să mă duc acasă. Pot să-mi conduc singură mașina.

– Nu cred că ar fi un lucru înțelept, dragă.

– Tu ești un om puternic. Nu-ți irosi forțele încercînd să mă înspăimînți. Doar găsește-mi fata. Nu fi îngrijorat de cum ajung eu acasă.

Se ridică de pe canapea. Wolf încercă să o ajute, dar ea îl respinse. În spatele lui se vedeau doi subalterni ai săi, dintre care unul vorbea în şoaptă la un telefon alb. Wolf se dădu înapoi şi se uită la ea, întrebîndu-se dacă nevastă-sa nu o luase brusc razna.

– Dar afară plouă tare, zise el. Eşti sigură că o să te descurci?

Ştia la ce se referea el; n-avea nimic de-a face cu ploaia. Se întoarse şi ieşi din apartament.

Dacă fata ei era moartă, dacă reuşise cumva să se sinucidă, Lise avea să se răzbune pe el. Dacă Erika îşi pierduse viaţa, Lise avea să-l omoare pe Wolf Koller.

Pentru un moment, însă, mulţumită de faptul că mintea îi judeca încă bine, se gîndea la un plan de acţiune. Timpul era inamicul ei. Nu ştia niciodată cînd mintea i-o lua razna, cînd intra în acea stare nenorocită în care nu mai ştia nimic de ea şi după care nu-şi mai aducea nimic aminte din ce făcuse. Trebuia să se mişte repede.

Trebuia să vadă pe cineva.

Ca prin miracol, îi revenise în minte altcineva. Cineva în care putea avea încredere.

O inundă speranţa.

Clint Kilroy avea ceva amuzant în el, dar nu toată lumea sesiza asta. Nu era ceva uşor de observat. Te făcea, cumva, să te minunezi. Era un tip destul de simpatic. Nu intra în nici un fel de bucluc, numele lui nu era legat de nici un fel de scandal, şi, cu toate acestea, aveai întotdeauna senzaţia că nu prea ai de unde să-l apuci şi să afli lucruri despre el. Tipii din Dallas nu obişnuiau să pună prea multe întrebări, în orice caz nu dacă aveai banii lui Kilroy, iar fosta lui nevastă fusese o clientă de vază pentru Neiman Marcus. Erau amîndoi văzuţi regulat la Turtle Creek, frecventau sălile de joc, iar Clint Kilroy era doar una dintre acele persoane cu trecut dubios, care reuşiseră să facă avere în Texas, pe căi mai mult sau mai puţin cinstite.

De fapt, exact aceasta era situaţia care-i plăcea şi lui Clint Kilroy. Ştia prea bine că gura lumii abia aşteaptă să molfăie tot felul de ştiri indiscrete. La naiba, asta era natura umană. Cea mai mare greşeală posibilă era să te înmoi datorită unei încrederi

excesive în oameni. Era genul de greşeală pe care alţi oameni poate că o făceau, nu însă Clint Kilroy.

Avea şaptezeci şi trei de ani. Mă rog, în jurul acestei vîrste, căci nici el nu mai era sigur. Era subţire şi vînos, iar pielea i se înnegrise de la anii pe care şi-i petrecuse în bătaia soarelui pe şantierele de construcţii sau pe terenurile petrolifere. Avea ochi de culoare albastru deschis, părul alb tuns scurt şi pieptănat cu cărare pe stînga. Căpătase tendinţa de a se îmbrăca precum un parvenit cu prea mulţi bani, în costume tipice omului de afaceri din Vest şi purta cizme de piele mulate pe picior şi vopsite în culori neobişnuite, pe care i le confecţiona în mod special un particular din Waco. Mediul mizer în care crescuse îl ajutase cînd fusese nevoit să ia viaţa în piept, însă acum îi devenise o a doua natură. Accentul vocii lui era imposibil de definit – semăna cu tărăgăneala tipică celor din vestul Texasului, însă conţinea şi altceva, şi asta păcălea oamenii. Nimeni nu-i ghicise corect originea pînă acum şi asta spre norocul lor. Dacă ar fi ghicit cineva de unde provine, ar fi fost nevoit să scoată pistolul. Kilroy însuşi îşi atribuia accentul „diferitelor locuri de iad din lume, de la zone fără viaţă ca Bhutan şi Belize City la găuri împuţite, precum Kaduna şi puncte fierbinţi precum Germania în timpul şi după marele spectacol de acolo, unde fusese, conform spuselor lui; un puţoi într-un mare departament de rahat numit Spionaj Militar".

Una peste alta, avusese o viaţă plină şi adesea îi cîştiga pe oameni de partea lui istorisindu-le poveşti despre sine. Fusese milionar de atîtea ori, încît nu-l mai interesa să ţină o socoteală. Apăruse în Dallas într-o zi însorită, după ce războiul luase sfîrşit, fără familie, fără relaţii, gata de orice şi fără bani în buzunar. Niciodată nu spusese cuiva de unde avusese bani la început, însă toată lumea presupunea că venise din război cu un sac de bani murdari; unii ziceau că fuseseră banii lui Hitler, alţii erau convinşi că banii proveneau din şantaj, şi asta deoarece el arăta exact a fi tipul care calcă pe cadavre ca să ajungă unde vrea. În fine, mai erau şi unii care afirmau că el, pur şi simplu, furase banii. Clint se mulţumea să le facă cu ochiul, să le zîmbească şi să-i întrebe dacă ei chiar credeau serios în ceea ce spuneau.

Cînd Ned Cheddar apăru pe neașteptate ca să-l vîre din nou în rahat pentru a nu știu cîta oară, Kilroy se afla în piscină, unde bea votcă cu tonic și împingea un dinozaur gonflabil, galben, către nepoata lui de șase ani, care se agita rîzînd și împroșcîndu-l cu apă. Era neobișnuit de cald pentru acea toamnă tîrzie și, probabil, era una dintre ultimele zile bune pentru baie. Kilroy luase pumnul obișnuit de medicamente, așa că acum nu se putea plînge de nimic, cu excepția stimulatorului cardiac, care reprezenta prețul pentru faptul că avea șaptezeci și trei de ani și pentru că în trup îi rămăseseră schije de la un glonț tras dintr-o armă de calibrul 45. Necazurile începură cînd se porni să sune telefonul aflat lîngă el, pe un stativ de plastic roz, și cînd auzi în receptor familiara voce nazală, pricepînd imediat că nenorocita de morișcă avea să pomească din nou.

– Cheese[1], rosti el cu un oftat de resemnare. Deci sursele mele mi-au spus că echipa Boys va învinge, dar de unde era să știu că echipa Skins va face rost de peruvianul ăla Dumnezeu știe de unde? E vina mea? Fii și tu cinstit o dată și nu omorî mesagerul. Chiar trebuie să răscolim rahatul ăsta?

– Nu fotbalul m-a făcut să sun. N-am chef acum de discuții pe tema asta. Ce îți spune cuvîntul SPARTAKUS?

Kilroy se gîndi o vreme. Era un test, ca pe vremuri cînd trebuia să fie mereu pe fază, deoarece ei îl testau cu mici probleme, ca să vadă dacă se va deconspira. Era oare o întrebare capcană? Apucă paharul de votcă. Micuța Jennifer veni sub el și îi frecă dinozaurul galben de testicule. Cu un minut înainte totul era atît de frumos.

– Kirk Douglas, rosti el în sfîrșit. Jean Simmons. Olivier îl joacă pe Cezar sau așa ceva. Howard Fast a scris cartea. Sclavii se revoltă împotriva stăpînilor lor romani. Toți cei de dreapta au zis că e propagandă comunistă. Fast a fost pus la index – dar cred că nu încerci să-ți bați joc de mine pe tema asta.

– Acela a fost *Spartacus* cu „c" și ai omis numele regizorului...

– Kubrick.

– ... iar eu vorbesc despre SPARTAKUS cu „K".

---

[1] Brînză – aluzie la numele Cheddar, un sortiment de brînză *(n.trad.)*.

– Păi de unde dracu să știu despre așa ceva? Crezi că sînt telegenic?

– Poate vrei să spui telepat, Clint.

Kilroy oftă.

– Hei, las-o mai moale, Cheese. Era o glumă.

– Deci ce îți spune SPARTAKUS cu „K"?

– Nu știu. Nimic. Păi, dacă asta-i totul, îți pot spune că am un stimulator în mine, o prostată slabă care mă poate lăsa oricînd și o nepoată care încearcă să-mi vîre în cur un dinozaur drăguț din plastic. Așa că lasă-l pe umilul tău servitor în pace, bine?

– Avem un posibil Cod Roșu, Clint.

– Eh, la dracu! Felul ăsta de a vorbi s-a dus o dată cu „Vulturul a aterizat".

– Nu te purta așa. Te putem scoate din Dallas chiar azi după-amiază, cu avionul. Îți iei cina acolo și o să ajungi la Logan la timp ca să intri în Harvard Club pentru un păhărel. Clint?

– Ești în *Boston*?

– Doamne sfinte, nu. Sînt în Georgetown. *Tu* o să pleci la Boston. Vreau să verifici un om acolo.

Începu să-i dea instrucțiuni lui Kilroy. După ce termină, Clint Kilroy trînti telefonul în furcă, acesta căzu în apă și se scufundă.

– Ah, f...i mama, mămițica, mămulița mă-sii!

– Bunicule! Ești rău! Mamă? *Mamico* – bunicu' spune din nou lucrurile alea urîte!

Kilroy porni către marginea piscinei. Înainta încet. Își vărsase și băutura. Cheese umbla din nou să-i pună pielea pe băț. Totdeauna apărea ceva de genul ăsta.

Berlinul la telefon

Stăteau în lumina strălucitoare a soarelui, pe terasa restaurantului care străjuia portul Boston. În depărtare, Faneuil Hall,

Quincy Market, Government Center şi domul auriu de pe acoperişul State House aflată pe Beacon Hill păreau mici de tot, ca şi cum ar fi fost unite între ele. Vîntul sufla în pînzele bărcilor ce despicau apa scînteietoare, fanioanele fluturau, iar prelatele de pînză erau fixate în cuie. John Cooper cuprinse întreaga privelişte fără să o vadă, concentrîndu-şi atenţia asupra individului ciudat care stătea în faţa lui la masă. Cooper purta pantaloni kaki şi un pulover maro, pe care-l cumpărase în 1960 de la Filene's Basement. Vîntul era destul de rece, aşa că stătea cu faţa la soare ca să simtă urmele de căldură ale razelor. În jur, pescăruşii ţipau şi făceau plonjoane.

Buzele subţiri ale lui Clint Kilroy păreau să sugereze un zîmbet. Omul avea o privire rece şi tăioasă. După sunetele pe care le scotea, era un amestec de băiat simpatic şi om dur. Purta o haină de piele cu franjuri, pantaloni de lînă şi cizme negre de cowboy, cu cusături aproape invizibile. Era zvelt şi părea extraordinar de dur. Avea un accent ciudat, ce semăna cu cel din Texas, însă se detecta şi altceva, despre care Cooper nu ştia ce să spună.

– Aţi făcut tot drumul pînă la Boston ca să încercaţi să-mi cumpăraţi teatrul şi librăria? Cam mare distanţa parcursă, avînd doar o speranţă ca argument, domnule Kilroy.

– Oh, nu, mă înţelegeţi greşit, domnule. Am venit aici să cumpăr teatrul şi librăria, nu doar să încerc. Desigur, socoteala de acasă nu se potriveşte întotdeauna cu cea din tîrg. Însă cred că ar trebui să vă gîndiţi bine. V-aş putea face un mic bogătaş.

Cooper rîse încet.

– Dar eu sînt deja un mic bogătaş.

– Ei, nu se ştie niciodată, poate vă răzgîndiţi. Ce am mîncat noi aici? Are gust de peşte.

– Egrefin. S-ar putea spune că aţi mîncat carne roşie asortată cu piper şi tomate.

– Egrefin. Ei bine, am mîncat eu şi lucruri mai rele. În junglă am trăit o vreme cu mîncare de viermi. N-a fost chiar atît de rău. Schiţă un zîmbet. Bineînţeles că *ştiu* ce avere aveţi. Sînt un om care-şi face lecţiile. Aţi avut o viaţă interesantă, domnule Cooper.

– Într-adevăr? rosti Cooper, sorbind o gură de cafea fierbinte. Tipul avea dreptate. Peștele nu fusese pe măsura așteptărilor. Se pot afla chiar așa ușor lucruri despre mine?

Ceva din conversație îl intriga. Kilroy era extrem de stăpîn pe sine.

– N-am spus că a fost ușor. Dar sînt genul de om care dispune de multe căi de cercetare. Îl știți pe omul acela care și-a angajat propria armată ca să îi caute pe cei dispăruți în misiune și care candidează întotdeauna la președinție? Eu îi zic întotdeauna Parrot. Asta îl înnebunește. Ei bine, el mi-a vîndut cîteva computere, cînd lucra pentru Marele Albastru[1] și mi-a găsit niște băieți care să lucreze la ele. E uluitor ce aflu de acolo. Vîrstă, locul nașterii, cine-i tatăl, cine-i bunicul. Să luăm cazul dumneavoastră – ați avut o aventură interesantă în Germania cu ceva vreme în urmă. Cam acum douăzeci de ani.

Ce dracu se întîmplă aici? gîndi Cooper.

– Mda, știți multe.

– Mă interesează Germania. Am fost acolo în timpul războiului și puțin după aceea. München, Frankfurt, Berlin. Mi-am petrecut ceva timp în Est, căutînd băieți. Răsplata era mare. Le oferam tipilor o viață mai bună.

– Ia uite, iau prînzul cu un sfînt.

– Dacă vreți să știți adevărul, Estul era *anus mundi* în acele zile. Nici acum nu-i cu mult mai răsărit, din cîte știu. Mare scofală, ați putea spune. Da, dar nu se poate să nu observ că Germania se ridică din nou.

– Cred că mi-a scăpat faptul acesta, rosti Cooper.

Era numai ochi și urechi acum. *Germania.*

– Nu vreau să calc pe nimeni pe bătătură, dar sînteți nepotul lui Austin Cooper, nu-i așa?

Clint Kilroy se sprijini de spătarul scaunului și urmări cu privirea pescărușii ce plonjau în apă și soarele dansînd pe valuri.

– Ce are asta de-a face cu cumpăratul colțișorului meu de lume? zise Cooper.

– La dracu, nu știu. Eu doar strîng informații. Întotdeauna am făcut-o. Îmi place să-l cunosc pe omul cu care am de-a face.

[1] Jargon pentru concernul multinațional I.B.M. *(n.trad.).*

Nu se ştie niciodată de unde răsare o prietenie. Atunci poţi să închei o afacere. Te deranjează dacă fumez?

Scoase o ţigară de foi, îşi făcu palmele căuş în jurul brichetei şi scoase un norişor de fum.

– Te-ai mai întors vreodată la Cooper's Falls? întrebă el, zîmbind. Să vezi ce-a mai rămas după ce tu şi amicul tău Peterson v-aţi terminat treaba. Am cîţiva prieteni buni acolo. O mulţime de bani în Minnesota. Dar tu ar trebui să ştii totul despre asta.

– Nu, nu mă întorc în Minnesota.

– De ce? E prea frig pentru tine?

– Pur şi simplu, nu mă întorc. Acesta mi-e cuvîntul şi mă ţin de el.

Kilroy rîse.

– Nu te-ai întors acolo de douăzeci de ani? Ce voinţă de fier. Ai născut şi o legendă, „Asediul de la Cooper's Falls". Emily, adică şefa cercetătorilor mei, s-a chinuit rău de tot cu povestea asta cînd ţi-am întocmit dosarul. Deci nu te-ai întors niciodată.

Cooper încuviinţă.

– Uite ce e. Am început să mă cam plictisesc, aşa că hai s-o lăsăm baltă. Ai spus ce aveai de spus. Ştii multe lucruri despre mine, în timp ce eu nu cunosc nimic despre tine. N-am nimic împotrivă. Însă n-am să-ţi vînd nici teatrul, nici librăria. Hai să ne prefacem că nu s-a petrecut nimic şi n-o să ne mai vedem niciodată. Mie mi se pare a fi cel mai bun lucru de făcut. Ţie nu?

– Nu scapi aşa uşor, băiete. N-ai să cîştigi niciodată la pocher încercînd să joci cum faci acum.

– Nu mă deranjează.

– Mai ai ceva contacte în Germania? Mai e vreunul de pe vremuri? Sau i-ai ucis pe toţi pe care i-ai cunoscut?

Cooper se ridică în picioare. Se aplecă peste masă cu toţi cei o sută nouăzeci de centimetri ai săi.

– Gata, amice. Am plătit eu masa, aşa că poţi să-ţi înşeuezi calul şi s-o ştergi în galop de aici.

– Sora ta e încă acolo, nu?

Cooper plecase deja. Kilroy îl ajunse din urmă, zîmbind.

– Mai scrii cărţi? Mi-am cumpărat vreo două din cele de început, da' nu prea le-am priceput.

– Deci eşti şi critic literar.

– Eu îţi spun doar să nu renunţi la meserie.

Kilroy îl urmă prin restaurant. Mulţimea venită să-şi ia masa se risipise în bună parte.

– Te-am călcat pe picioare, fiule? Am spus ceva rău?

Kilroy se amuza.

– Nu sînt fiul tău. Pur şi simplu, iroseşti atît timpul tău cît şi pe-al meu. Asta-i tot, ai înţeles?

– Nu fi atît de sigur. Trebuie să aştepţi sfîrşitul poveştii. Se pot întîmpla tot felul de lucruri groaznice. Unii mor în floarea vîrstei. Ai grijă ce faci, mă auzi? Iar dacă te răzgîndeşti, îmi poţi lăsa un mesaj la Harvard Club.

– Harvard Club?

– Eh, vezi, am vrut să te impresionez. Am mulţi prieteni. Ridică din umeri. Ei bine, continuă Kilroy, bătîndu-l uşurel cu palma pe spate, e drum lung pînă în Abilene. Poate ne mai întîlnim.

– Poate nu, răspunse Cooper.

Kilroy continua să zîmbească, de parcă n-avea nici o grijă pe lume. Cooper se urcă la volanul maşinii proprii. Cînd se uită pentru ultima dată la Kilroy, acesta părea să se admire într-o oglindă.

Înainte de a se duce în birou, care se găsea la etaj, intră în sala de teatru şi se aşeză pe un scaun. Kilroy îi produsese o indispoziţie, iar filmul care rula pe ecran îl putea ajuta să iasă din acea stare. Lansase festivalul „Cele mai bune zece filme", cu intenţia de a demonstra publicului cîte filme minunate existau în lume şi cît de multe preferinţe puteau exista. În acel moment, pe ecran rula *Once Upon a Time in the West* al lui Sergio Leone. Începu să urmărească acţiunea, menită să stîrnească emoţii, să răsucească pumnalul dragostei în inimă. Povestea se apropia de final şi se desfăşura după scenariul lui favorit de film.

Jason Robards vorbeşte cu Claudia Cardinale. Inima ei a fost frîntă din pricina iubirii, iar el e rănit şi mai are puţin pînă să moară, deşi ea nu ştie asta. El o priveşte în ochii ei imenşi şi umezi – niciodată nu putuseră fi văzuţi ochi mai frumoşi, mai ispititori, echivalentul genetic al unei bombe cu explozie

întîrziată plasată în centrul emoțional al celui care o vedea – și îi înțelege tristețea, genul de tristețe acumulată într-o viață care e, în definitiv, prea scurtă și nu chiar atît de importantă, după care îi spune:

Prefă-te că nu contează...

De fapt, chiar că nu conta. Curînd avea să moară și atunci ce importanță mai avea? El, oamenii pe care îi iubise și care îl iubiseră, toți aveau să piară și să fie uitați, iar în urma lor alți oameni aveau să joace aceleași roluri. Nimic nu conta și nimeni nu învăța din experiența altora.

Se dusese la filme de cînd se știa și acele cinci cuvinte, pe care și le repeta întotdeauna în gînd, făcuseră posibil ca el să-și trăiască viața și să rămînă întreg după ceea ce se întîmplase cu douăzeci de ani în urmă. Încercase din răsputeri să simuleze că nu conta. Fusese o bătălie aprigă.

Era limpede ca lumina zilei că individul ăsta, Kilroy, n-avea nici cea mai mică însemnătate. El apăsase doar pe butoanele Fricii. Însă nici asta n-avea vreo importanță; cel puțin, așa spunea John Cooper, părăsind întunericul confortabil al sălii. Poate că era o minciună, dar astfel de evenimente te puteau marca o noapte, un deceniu sau pentru tot restul vieții.

Sammy Desmond conducea librăria pentru el. Cînd venea vorba de această librărie, Cooper se comporta mai mult ca un client. Frunzărea continuu materialele, le citea și insista, din cînd în cînd, ca o anumită carte să fie depozitată. Fără Sammy situația ar fi fost dezastruoasă. Era unul dintre acei studenți veșnici pe care-i întîlneai la tot pasul în Boston. Părea subnutrit, era nebărbierit și avea o vastă cultură. În mod obișnuit purta pantaloni negri și cămașă în carouri și arareori era văzut altundeva decît la biroul lui. Adeseori își punea ochelari verzi, pe care-i purta și acum, cînd Cooper urcă scările către birou și se lăsă să cadă pe canapeaua de sub difuzoare. Cooper recunoscu melodia lui Roger Kellaway, *Come to the Meadow*, ceea ce însemna că Sammy se afla în toane bune.

Sammy își ridică privirea de pe catalogul pe care-l citea și își împinse ochelarii pe nas. Luă de lîngă el o bucată de hîrtie.

– Ai avut o vizitatoare, șefu'. I-aș fi dat cel puțin nota opt. Sau atît de aproape de opt, încît ar fi fost același lucru.

Din cealaltă încăpere, Mona Brooks oftă zgomotos. Lega la un loc cîteva mii de reviste vechi de cinema, confecționînd din ele tomuri uriașe. În mintea ei, o astfel de muncă trebuia să fie făcută de cineva, cu toate că lumea trăia acum în era computerelor.

– Iisuse, ce sexist ești. De fapt, amîndoi sînteți! Culmea e că o și știți. Dinozauri.

– Dinozauri, îi ținu Cooper isonul. Cu siguranță că eu n-aș putea da un opt întîlnirii mele de la prînz, zise el înspre Sammy. Ce am pierdut?

– O fată care arăta nemaipomenit, cu păr drept și blond, coborînd pînă în dreptul bărbiei, cu ochii mari ca niște pumni, de o culoare cumva gri-albastru.

– Spune-mi cu cine semăna.

– Bine. Mmmm – gata, mi-am adus aminte. Mai Zetterling în *Only Two Can Play*. Comedia mea romantică favorită. Da, cu siguranță Mai Zetterling.

– Ai auzit, Mona?

– Mai Zetterling. Presupun că și ei i-ați dat un opt.

– Un nouă. Poate chiar nouă cincizeci. O stea. Scrie pe un bilet, Mona. S-o punem pe următoarea listă a Celor Mai Bune Zece Actrițe. Cooper se întoarse din nou către Sammy. Deci ce a vrut fata asta cu mine?

– E un mister, șefu'. Avea un accent puternic.

– Ce fel de accent?

– German. Avea vocea aceea joasă și guturală tipic germană.

– Auzi cum vorbește, interveni Mona. S-a aprins după o hună.

– Purta o haină de piele neagră care fîșîia cînd se mișca. Foarte sexi și avea un aspect de gestapovistă. Genul de iubită din filmele lui Helmut Dantine, poate.

– Ce voia, Sam?

– Oh, ce voia, da, da. Să te vadă – a spus că nu-mi poate lăsa nici un mesaj. Prea complicat. A sosit ieri de la Berlin. Totuși, e ciudat. N-ai spus niciodată că ai o soră...

Cooper simți că-i fuge pămîntul de sub picioare.

– Ce-ai spus?

– Ea a zis că are un mesaj de la sora ta. Habar n-am avut că ai o soră. Care-i treaba? Locuiește în Berlin?

– N-am văzut-o de douăzeci de ani. E o familie mai aparte. Asta-i tot.

– Mda, familiile sînt niște creaturi bizare. Ia-o pe a mea... *te rog*. He, he. În fine, oricum, a zis că o să te caute mai tîrziu. De vreme ce era vorba de sora ta, i-am dat numărul de telefon de acasă – am greșit?

– Nu, nu, stai liniștit.

Mintea lui se afla deja în altă parte. Călătorea înapoi în timp. Kilroy îl plasase pe o pistă care mergea îndărăt, în gaura neagră a timpului, iar acum picase și povestea asta. Și mai erau unii care susțineau că nu exista coincidență.

– Ți-e bine, șefu'?

Era Mona, care stătea în cadrul ușii, ținînd în mînă un vas cu pastă de lipit.

– Arăți de parcă... de parcă ai fi văzut o fantomă.

Femeia ridică din umeri cînd își dădu seama de cît de lipsită de originalitate fusese.

Cooper reveni în prezent pentru o clipă și îi zîmbi:

– Ca în *The Uninvited*?

– Păăăi, nu prea aduci cu Ray Milland. Nu-i nimic personal, sper că mă înțelegi.

Se întoarse în camera ei.

– Eiii, ce e, șefu'? întrebă Sammy Desmond.

Dar Cooper trecu pe lîngă el și intră în micul lui birou, amintindu-și, în primul rînd, cum o descoperise pe sora lui, Lee.

Beate

Nu-i reținuse numele cînd îl sunase la birou. Vocea femeii era, într-adevăr, guturală și groasă, ca și cum ar fi fost ușor răcită, însă numele îi era complet străin.

– Bee-att-uh, rosti ea. Beate. Numele, Hubermann.

– Ca Ingrid Bergman în *Notorius*, murmură el.

– Numai că acolo se numea Ilse. Ce isteț sînteți!

– Asta mi-e meseria.

– Să fiți isteț?

– Să cunosc filmele vechi.

– Atunci vă puteți rupe puțin de filmele vechi ca să ne vedem? Vocea ei deveni brusc serioasă. Am un mesaj de la sora dumneavoastră. Ar fi mai ușor dacă am discuta personal...

– Da, bineînțeles.

Simțea din nou adierea rece a fricii. Oare era sigur? Oare spunea ea adevărul sau se petrecea altceva, ceva de care el n-avea habar? Avea aceeași senzație ca la prînzul luat cu Clint Kilroy – ca și cum ar fi fost lăsat pe dinafara jocului. Asta însemnase Germania pentru el. Așa se petrecuseră lucrurile acum douăzeci de ani, cînd atîția oameni muriseră. Cooper nu știuse niciodată cu adevărat ce se petrecuse, iar frica și disperarea deveniseră tot mai accentuate... Acum, revenită din trecut, o voce de femeie, cu accent german, și totul prindea din nou viață.

– O cunoașteți bine pe sora mea, domnișoară Hubermann?

– Ah, cum spuneți voi? *Nu chiar*? Vă explic cînd vă văd. Eu veneam, însă, oricum la Boston, așa că s-a gîndit să mă folosească pe post de mesager, asta-i tot. Nu fac parte din cercul ei social.

Izbucni în rîs.

– Mă întreb de ce nu mi-a scris? Sau de ce nu m-a sunat?

– Habar n-am. Nu-i treaba mea.

– Bineînțeles că nu. Ce vă aduce la Boston?

– Sînt reporter și producător de televiziune, rosti ea, cu un oftat de nerăbdare. Mă aflu aici, domnule Cooper, ca să scriu un articol. Investițiile pentru afaceri germane în zona Bostonului. Nu-i prea palpitant.

– Păi, ce ziceți de ora șapte și jumătate?

– Excelent.

Cooper îi dădu fetei adresa sa din Louisburg Square.

– E sus pe Beacon Hill. O găsiți?

– Bineînțeles. Sînt plină de resurse, domnule Cooper. Am să-i spun șoferului.

Cooper coborî pe Newbury și traversă Arlington Street. Mai mulți lucrători strîngeau frunzele în grămezi lîngă Frog Pond.

Un bostan găurit, uitat de la Halloween[1], privea în jos de la fereastra unui apartament ce străjuia Public Garden. Se înserase, iar vîntul rece și șfîchiuitor bătea în rafale dinspre Back Bay. Cînd ajunse pe Beacon Hill, felinarele erau deja aprinse în Louisburg Square. Răsuflarea lui scotea mici norișori în față. Ajunse acasă, descuie ușa de la stradă și intră.

Înăuntru era cald și confortabil – lemnul sclipea, mirosea a lac de mobilă, a flori proaspete și a fum de trabuc. Din difuzoarele ascunse se revărsa muzica de saxofon a lui Stan Getz. Cooper cumpărase locul cu aproape douăzeci de ani în urmă, cînd se hotărîse că trebuie să-și revină de pe urma celor întîmplate. Își înfruntase soarta în această casă, revenise cu picioarele pe pămînt și reușise să se recompună psihic. Reușise să meargă mai departe, însă nu la fel ca înainte. Nici o femeie nu-și petrecuse noaptea aici. Asta era o parte a înțelegerii pe care o făcuse cu sine însuși, ca să nu-și piardă mințile. Nici unei femei nu-i fusese permisă o asemenea intimitate. În douăzeci de ani avusese mai multe relații, dar nici una foarte apropiată. Asta era regula.

La puțin timp după ce achiziționase casa, îl găsise pe Grahame, care se îngrijea atît de casă, cît și de proprietarul ei. Așa cum Grahame scotea mereu în evidență, „e o joacă, amice, ce fac eu pentru tine. Mai mult mă-nvîrt pe lîngă casă". Grahame era un englez slab, de mărimea unui jocheu de buzunar, care privea această slujbă ca pe un mod de viață preferabil unei munci propriu-zise. „Nimeni nu-și rupe brațul dacă lustruiește argintăria" era o altă observație favorită a lui. Grahame se ivi acum din bucătărie, în vreme ce Cooper își aprindea o țigară, răsfoind prin teancul de scrisori de pe măsuța din hol.

– O friptură mare și o salată verde v-ar prinde bine?

– Nu sînt sigur. S-ar putea să fim doi la cină. Poți să te îngrijești de asta?

– Pot să vă sugerez să comandați o pizza?

– Dar tu nu te poți agita un pic ca să faci două grătare mari?

– Trebuie să vă informez, domnule, că n-am prea avut ce să gătesc la prînz.

---

[1] Sărbătoarea Tuturor Sfinților *(n.trad.)*.

– Firește. În fine, să vedem cum evoluează lucrurile.

– Bun plan. Atunci, băuturi?

– Da. Așază masa pentru băuturi în bibliotecă. Fă focul. Pune niște CD-uri cu Stan Getz în aparat.

– Să micșorez luminile? Să dau jos patul?

– Foarte amuzant. Îți iei liber pentru restul nopții. Du-te la Cheers cu gașca, cu Sam, Woody și cu poștașul ăla...

– Acesta-i un spectacol de televiziune, domnule. Trebuie să învățați să faceți diferența, altfel vi se dau papucii. Poate mă duc la film. *Mr. Blandings Builds His Dream House*.

Cooper urcă la etaj, făcu un duș și se uită la știrile transmise de Dan Rather. În Germania avea loc o anchetă privitoare la drepturile omului. Doi turci fuseseră omorîți într-o demonstrație de stradă. Poliția sosise prea tîrziu ca să-i prindă pe neonaziști, capete rase, cămăși brune sau cum s-or mai fi numind ticăloșii acum. Conducătorul lor era un tip cu fața buhăită, pe nume Stiffel. Germania, Germania, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Oamenii intervievați pe stradă păreau să ia problema în serios. Amintirile le erau încă vii în memorie.

Cooper se îmbrăcă într-un costum gri de flanelă cu haina la două rînduri și se întoarse jos. Grahame plecase. Se auzea saxofonul lui Getz interpretînd o melodie din prima perioadă a artistului, cînd timbrul instrumentului era poreclit „sunetul din Long Island". Cooper era vrăjit de Stan Getz. În ziua morții artistului, închisese atît teatrul, cît și librăria în semn de prețuire.

La ora de știri a lui MacNeil-Lehrer, o oficialitate germană, se referea la „problema turcă", iar un proprietar țipa, printr-o portavoce, la el: „Nu e o problemă turcă, e o problemă germană!" Imediat altcineva îi luă un interviu acelui ticălos cu fața puhavă și buze de cîmătar, pe nume Stiffel, care declară că era convins că aceia care îl urmau nu luaseră de la el ideea de a ucide turci... dar puteau ei fi, de fapt, învinuiți? Pentru Herr Stiffel, a ucide turci, străini nedoriți, părea mai degrabă o chestiune de gust. Cooper clătină din cap.

Masa cu băuturi era perfect întinsă, avînd pe ea inclusiv castronul de gheață cu cleștii de argint și paharele strălucitoare. Grahame nu se juca niciodată cu banii lui Cooper. Cooper continua să-și fumeze trabucul. Încerca să nu se gîndească la turcii

morți sau la întrebările neașteptate ale lui Clint Kilroy sau la telefonul de la Beate legat de mesajul din partea surorii lui, Lee. Ar fi vrut să poată crede în coincidență.

Pe polița căminului, ca și pe o măsuță aflată sub una dintre ferestre, se găseau mai multe fotografii înrămate. Erau fotografii de familie, de genul celor care îl răscoleau și îl făceau să-și aducă aminte, însă ele însemnau rudele lui și n-avea de gînd să le ascundă. Orice străin care ar fi privit acea încăpere ar fi tras concluzia că John Cooper era un adept al tradiției shintoiste. Acel străin s-ar fi aflat mult în afara adevărului. De fapt, John Cooper nu-și venera strămoșii, ci era adîncit într-o luptă pînă la moarte cu ei, un soi de teribilă confuzie psihologică între iubire și ură.

Pozele mamei și tatălui lui: chipeși, frumoși și tineri, în Cooper's Falls și pe țărmul de nord al Lacului Superior, în fundal apa spărgîndu-se în mii de cioburi albe de țărmul stîncos. Purtau pulovere și pantaloni de lînă și arătau ca într-o reclamă publicitară de pe vremuri, o pereche în plină floare a tinereții, amîndoi cu părul lung și blond închis. Un cuplu perfect.

Poze cu el însuși, cu sora lui mai mică, Lee, și cu fratele lui, Cyril, poze naive în costume de baie și în costume de iarnă, la plajă, dar și construind oameni de zăpadă în fața casei mari din Cooper's Falls. Toți atît de neștiutori în legătură cu ceea ce le va rezerva viitorul. Moarte în carlinga unui Spitfire deasupra Canalului Mînecii, moarte prin bombele curgînd neîntrerupt deasupra Londrei în timpul Blitz-ului, moarte pentru micuța fată sub dărîmăturile clădirii lovite de bombă... moarte și apoi înviere pentru fetiță, care în timp a ajuns să arate la fel cu mama ei. Acea asemănare uluitoare fusese cheia: Cyril văzuse o fotografie într-un ziar scoțian, tot Cyril fusese convins că era vorba de micuța care murise cu atîta amar de vreme înainte și tot el simțise că era micuța Lee, aflată acum în plină tinerețe... Acesta fusese lucrul care îl împinsese pe fratele lui John Cooper pe drumul prăfuit al morții.

Se aflau acolo cîteva poze de-ale bunicului lui, care îi cunoscuse pe Lindbergh, pe G ring și Hitler, și care crezuse cu ardoare în idealurile lui deplasate; fotografii ale gărzilor patrulînd prin fața reședinței din Cooper's Falls, aflate acolo ca să protejeze familia Cooper de demonstranții antinaziști care agi-

tau pancarte deasupra capului. Se gîndi la acele nopţi, cînd el se uita din spatele ferestrei dormitorului la mulţimea care se aduna scandînd lozinci împotriva familiei Cooper, şi în memorie îi reveni o noapte de primăvară, în care aerul mirosea a pămînt ud şi cald din pricina topirii zăpezii, în care cascada urla ca o bestie a sălbăticiei într-o noapte liniştită, în care domnea misterul dealurilor împădurite şi întunecate din jur, în care umbrele gărzilor se deplasau fără zgomot pe peluză, în căutare de intruşi... totul se găsea acolo, în fotografiile cu rame argintii, ticăind, gata să explodeze la momentul cel mai puţin aşteptat... Dar cînd avea să se întîmple asta? Oare sosise ceasul, oare Beate Hubermann era cea care avea să amorseze detonatorul?

Mai sus de poliţa căminului se găsea tabloul în ulei al mamei lui. Era o fiinţă cu adevărat patriciană, seducătoare şi sobră. Părea că priveşte drept peste umărul tău, către ceva ce o încînta. Era o fiinţă minunată, aflată dincolo de puterea lui de a o descrie. Fiica ei, Lee, arăta exact ca ea. Însă Lee cunoscuse privilegiul de a-şi trăi vîrsta a doua, privilegiu care-i fusese interzis mamei ei de către Blitz. Şi acum, după douăzeci de ani, trimisese pe cineva cu un mesaj pentru fratele ei...

Soneria începu să sune.

Pătrunse în casă cu obrajii îmbujoraţi de frig. Avea părul blond şi mătăsos şi doi ochi albaştri precum cerul într-o zi senină de iarnă. Îşi schimbase haina de piele neagră cu o jachetă roşu cu negru şi pantaloni de lînă negri, vîriţi în carîmbii cizmelor de piele. Avea cam un metru şaptezeci, zîmbea spunînd ceva cu uşorul ei accent german şi cu o voce cu un timbru grav, ca al unei cîntăreţe de cabaret. Cînd îşi întoarse capul, ca să se privească în oglinda din hol şi să-şi aranjeze părul cu degetele subţiri şi lungi, Cooper avu impresia că vede cele mai frumoase urechi din viaţa lui.

Ea făcu un semn cu capul spre uşă şi zise:

– Exact aşa am crezut că e Bostonul. Drumul cu piatră de rîu, felinare de stradă. Ce loc minunat pentru a trăi, domnule Cooper! Trebuie să fiţi foarte bogat. Izbucni în rîs, aruncînd săgeţi cu privirea. El o conduse în bibliotecă şi ea icni de uimire, ducîndu-şi o mînă la gură: Parcă ar fi dintr-un film! Cum reuşiţi să o menţineţi aşa perfectă?

– Mă tem că nu prea reușesc. Oriunde mă duc, provoc numai stricăciuni. Am un tip pe nume Grahame, care menține totul în ordine.

– Aveți un bărbat! Precum Jeeves! Stai – un, un, cum îi spune? Un gentleman al gentlemanului! Deci trebuie să fie Bertie Wooster în travesti – iertați-mă, dar am învățat engleză în bună parte citind Wodehouse.

El dădu din cap, îi luă haina și o așeză pe spătarul unui fotoliu de piele.

– Mă tem că nu prea sînt un gentleman și, cu siguranță, nu sînt bogat. Anii 80 au făcut ca și cel mai amărît agent tînăr de bursă din oraș să fie mai bogat decît mine. Casa este a mea de douăzeci de ani și treaba cu „bărbatul meu" e o poveste ceva mai aparte pe care n-am să ți-o spun ca să nu-ți irosesc timpul. Vrei să bei ceva?

– Niște apă minerală.

El desfăcu o sticlă de San Pellegrino.

– Gheață?

– Un singur cub, vă rog.

Fata se așeză pe canapeaua de piele din fața căminului. Zîmbi, uitîndu-se la foc.

– America, oftă ea. Bani... Totul e atît de perfect. Îmi pare rău, mă port ca o idioată. Cum spuneți dumneavoastră? *Mofturi*! Trebuie, însă, să înțelegeți că eu trăiesc într-o mansardă înconjurată de vase murdare și sînt extrem de săracă... vreau să spun, slab plătită. În Germania, reporterii de televiziune nu cîștigă prea bine. Adoptă o expresie de autoironie. Mai taci din gură, Beate.

Lui Cooper îi făcea plăcere să o asculte. Fata nu putea aparține categoriei celor periculoase. Era în siguranță. Un hun sfărîmase zidurile de apărare ale turnului lui de fildeș, însă el se credea în siguranță. Își turnă o porție de Edradour peste gheață și se postă lîngă polița căminului. Întreaga lui lume se afla sub control, exact așa cum își dorea el, inclusiv cămașa pe care o purta și cravata de lînă albastră pe care erau desenate capete de vulpoi. Tot ce făcea parte din acel univers propriu îl izola de huni, de durere, de amintiri și de sentimentul de pierdere ireparabilă care îi răscoleau mintea și sufletul.

– Nu vreau să par prost crescut, domnișoară Hubermann, și sper că vei lua cina cu mine în seara asta, dar trebuie să încep cu urgențele. Cererea dumitale de a mă vedea a fost foarte provocatoare. Îmi aduci un mesaj de la sora mea – a spune că e o surpriză e doar o vorbă palidă în comparație cu ce simt. Ce intenții are?

Nodul din gît nu-l lăsă să continue. Se temea de mesaj și se temea să o introducă pe Lee din nou în viața lui.

– A apărut într-o seară la ușa apartamentului meu – ne întîlnisem de cîteva ori înainte, pe vremea în care mă ocupam cu niște reportaje tîmpite despre viața socială a celor bogați și faimoși. Baluri și spectacole de binefacere. Ea se găsea acolo, numărîndu-se printre sponsori. Bineînțeles că e foarte bogată. Cu toate acestea, m-am trezit într-o bună zi că urcă scările pînă la mine. Mă căuta să-mi vorbească despre fata ei – o să ajung și la asta peste un minut – iar eu i-am spus că voi pleca într-o călătorie, că vin aici, în Boston. Știți cine e soțul ei?

Cooper clătină negativ din cap.

– De multă vreme n-am mai primit vești de la ea.

– E măritată cu Wolf Koller. Ce să vă spun despre el. Face parte dintre primii trei bogătași ai Germaniei. E președintele lui Koller Industries. O persoană marcantă în toate. *Foarte* marcant în politică. Proamerican pe față, mare suporter al NATO, a tras multe sfori în privința reînarmării trupelor germane, ca să obțină paritatea cu celelalte puteri militare mari. El *l-a făcut* pe actualul cancelar, Heinrich Glock.

– Cum a reușit așa ceva?

– Cu bani, infinite rezerve de bani. Cu discursuri și manevre de culise. A atras de partea lui Glock sprijinul grupului „Germania Prima". Naționaliști. I-a ajutat să cîștige locuri în parlament – a îmbinat sprijinul lui față de politica americană asupra Germaniei cu sprijinul pentru renașterea mîndriei naționale în Germania. A avut parte și de un mic scandal – recunosc că am avut și eu un rolișor în această poveste – cînd s-a aflat că una dintre companiile lui vindea produse chimice lui Saddam Hussein pentru fabricarea de gaze toxice și pentru dezvoltarea unei bombe nucleare. Scandalul s-a stins repede însă, deoarece înșiși americanii fuseseră principalii furnizori de arme ai lui Saddam, iar Koller era recunoscut ca fiind apropiat de ameri-

cani. Unii spun că el e doar o „unealtă a americanilor". E posibil să fie ceva adevărat în toate astea. El e, cum spuneți dumneavoastră – un om într-o cameră plină de fum? Am spus corect?

– Asta înseamnă că sora mea s-a combinat din nou cu un politician! se minună Cooper, amintindu-și că pe vremuri un asemenea lucru însemna curată nebunie. De cît timp sînt căsătoriți?

Fata ridică din umeri.

– Fiica lor, Erika, are optsprezece ani. De fapt, ea a vrut să vorbesc cu dumneavoastră tocmai despre Erika.

– Are și o fată, rosti încet Cooper. Surprinzător cît de multe se pot pierde în douăzeci de ani. Erika Koller. Deci, care-i mesajul?

– Ei bine, sora dumneavoastră a venit la mine, fiindcă știa că sînt prietenă cu Erika. Fata nu e o ființă răsfățată. E foarte realistă și foarte deșteaptă. E prea autentică pentru lumea artei – lucrează la o galerie foarte la modă – dar e tînără. Eu am cu zece ani mai mult decît ea, însă ne înțelegem foarte bine una cu cealaltă. Pot să fumez?

– Bineînțeles, răspunse Cooper, luînd un bețișor din foc și aprinzînd țigara fetei. Ea expiră iute fumul. Nu-ți face prea bine.

– Oh, nu! Rîdeți de mine! Știu, știu. N-am mai fumat pînă ieri, cînd am ajuns în Boston. Oftă și se aplecă înainte. Vedeți dumneavoastră, Erika a dispărut și doamna Koller e foarte îngrijorată. M-a rugat să vă spun asta și să vă mai zic – asta este partea cea mai grea – că... vrea să veniți la Berlin. Mi-a spus clar că trebuie să vă *fac* să veniți – că trebuie să vă conving să vă duceți la ea în Berlin. I-am explicat că prea mult n-aveam cum să o ajut. Înghiți nervoasă fumul. Mi-a spus că era posibil ca dumneavoastră să nu vreți și, în acest caz, să vă comunic că dacă nu veniți acum, s-ar putea ca în curînd să fie prea tîrziu.

Cooper oftă.

– Fiică-sa a dispărut și eu trebuie să mă duc acolo înainte de a fi prea tîrziu. Cu alte cuvinte, are să fie vina mea – *ceva* se va întîmpla din vina mea. Ce vrea să spună? Prea tîrziu pentru ce?

În minte îi revenea totul. Frica, necunoașterea celor ce se petreceau, necunoașterea faptului dacă se putea încrede în cineva...

– Cum de o știi pe Erika, dacă ea are numai optsprezece ani, iar dumneata ai douăzeci și opt?

– Am cunoscut-o pe Erika prin tipul cu care se întîlnește. M-am lovit de el din cînd în cînd – provine din vechiul Berlin de Est, un ziarist la o mică fițuică de stînga. De fapt, el e cel care a descoperit afacerea aceea cu implicarea lui Wolf Koller în povestea cu Saddam Hussein... iar Erika l-a determinat să vină la mine cu articolul. Din cauză că m-a văzut la televizor. Au venit amîndoi...

– Dar își denunța tatăl, rosti Cooper.

– A crezut că e vorba de ceva important... e foarte complicată, tipic nemțoaică atunci cînd vine vorba de tatăl ei. Dar asta nu e treaba mea. Sora dumneavoastră vă poate povesti totul despre chestiunile de familie.

Scuturâ scrumul în scrumieră și se îndepărtă de acel subiect, întorcîndu-se la întrebarea lui.

– E posibil ca pentru Erika să fie prea tîrziu. Ea crede că Erika a fost răpită. Însă mai e ceva... nu știu cît de mult pot să spun, căci nu e treaba mea...

– Încetează. Sora mea, Lee, a făcut din asta treaba dumitale. Așa e Lee. Problemele ei devin cumva problemele tuturor. Așa că dă-i drumul și spune-mi despre ce este vorba...

– Bine. Nu se simte bine. Sora dumneavoastră, vreau să spun. Nu mi-a spus-o ea, ci Erika. Mi-a zis că se întîmplă ceva foarte ciudat cu maică-sa. Ceva serios. Nu știa despre ce e vorba, dar ea – Erika – era foarte îngrijorată în privința asta cînd am văzut-o ultima dată...

– Și atunci a dispărut? Așa e?

Beate Hubermann privi flăcările jucăușe din cămin și încuviință.

– Așa e, oftă ea din rărunchi. Acum mi-am făcut datoria. Sper să nu vă fi supărat prea tare.

– Nu știu. E ca un mesaj de pe o planetă aflată la ani lumină distanță. Ca una dintre acele stele – vedem lumina ei în

întuneric, însă steaua a murit cu milioane de ani în urmă. Nu știu. Tu ai luat-o, însă, în serios?

– Da, bineînțeles. Germanii iau întotdeauna totul în serios, nu? Sora dumneavoastră vorbea foarte serios, vă asigur.

– Dar de ce nu m-a sunat la telefon...

– Cred că n-a vrut să vă audă spunînd nu. Cred că se temea de așa ceva. De fapt, e trist – a crezut că v-aș putea eu convinge acolo unde ea nu putea. Bineînțeles că nu știu nimic despre ea și despre dumneavoastră. Ați fost vreodată apropiați? Știu, nu e treaba mea. Taci din gură, Beate.

– Da, o vreme am fost apropiați. De fapt, am fost în legătură cu ea o săptămînă sau mai mult. Vreau să spun, în calitate de adulți, iar asta s-a întîmplat acum douăzeci de ani. Am fost separați de război cînd eram copii... e o poveste lungă și nu prea fericită.

– Are nevoie de dumneavoastră, dacă asta are vreo importanță. Am văzut clar asta. Mai există și un alt motiv pentru care v-a chemat. Mi-a spus textual: „El a rămas singura persoană în care mă pot încrede, acum că Erika s-a dus."

– Cum rămîne cu soțul ei?

– Domnule Cooper, nu-i puteam pune lui Lise Koller o asemenea întrebare. Slujba mea era să fiu cît se poate de amabilă și de relaxantă față de o femeie de vază – vreți să știți cum m-am simțit? M-am simțit onorată că a venit la mine. Vă pot spune un lucru clar. Erika își iubește mama mai mult decît pe oricine de pe fața pămîntului.

– Bine. Hai să presupunem că răpirea e un bluf și că Erika și-a luat, pur și simplu, o vacanță. Dacă așa stau lucrurile, de ce să-și părăsească mama într-un astfel de moment, cînd aceasta e bolnavă? Ce scuză poate găsi Erika?

– E foarte sensibilă.

– Cum spunem noi americanii: mai slăbește-mă.

– Ascultați-mă. E într-o ușoară depresie nervoasă, a făcut și tratament din cauza asta... Nu-i ușor să fii fata lui Wolf Koller... Uitați ce e, eu nu sînt psihiatrul ei și nu pot merge mai departe în chestiunea asta. Dacă vă interesează, veniți în Germania – sora dumneavoastră e singura în măsură să vă povestească despre fiica ei. Nu e treaba mea.

– O să mă gîndesc.

Fata n-avea de gînd să-i mai spună şi altceva. Exista un amănunt pe care nimeni nu voia să i-l destăinuie. Nici Kilroy, nici Beate Hubermann. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Era vorba din nou de Germania. O ţară a logicii unde lucrurile se desfăşurau în mod diferit.

Ieşiră la o cîrciumă italiană în Black Bay unde era abundenţă de roşii, usturoi, feţe de masă din hîrtie şi vin roşu ieftin. Ea zîmbea întruna, ca să diminueze încordarea întîlnirii lor datorată valului de emoţie adus de mesajul purtat peste Atlantic. Din lumînarea înfiptă în sticla de pe masă curgea ceară.

– Asta e o cîrciumă? Parcă ar fi desprinsă dintr-un film vechi – simţiţi că trăiţi o scenă dintr-un film vechi?

– Nu, dar aş vrea să fi putut. De asta te-am adus aici – oricine care se simte ca într-un film e în acord cu mine.

Conversaţia cu el mergea uşor. Fata habar n-avusese în ce se băga, toată această istorie a familiei Cooper, şi acum el îi povestea enorm de multe. Mintea lui prelucra tot ce aflase de la ea. Erau douăzeci de ani de istorie parcurşi în cîteva minute. Ce se întîmplase cu fata? Se afla în pericol? Lee era într-adevăr bolnavă? De ce voia fata lui Wolf Koller să-l necăjească? Era prietenul ei implicat în dispariţie?

Mai important decît toate celelalte, ce se întîmplase cu biata femeie rătăcită pe care Cooper o abandonase în casa mare din München cu douăzeci de ani în urmă? Femeia care alesese să rămînă acolo, prizonieră a propriilor ei temeri şi hotărîri.

– Te-ai născut în Berlin?

– Nu, m-am născut şi am crescut într-un oraş pe nume Bielefeld. N-aţi auzit niciodată de el. Văzu expresia de pe chipul lui. Să nu-mi spuneţi că cunoaşteţi acest oraş? Era surprinsă. Cunoaşteţi simigeria doctorului Oetker?

– Nu, dar cunosc oraşul Bielefeld.

– Dar de ce? Niciodată nu s-a întîmplat nimic important acolo.

– Oh, în timpul războiului s-a petrecut ceva foarte important acolo.

– Nu-mi vine să cred.

– Nu ți-a povestit nimeni despre raidul primelor o mie de bombardiere? E un fapt istoric.

– Ce vreți să spuneți? Făcu ochii mari de curiozitate. Sorbi o gură de vin și înmuie pîine în sos, privindu-i fața cu atenție. Spuneți-mi. Nu mă lăsați să fierb.

– Primul raid cu o mie de bombardiere efectuat de Aliați s-a concentrat asupra orașului Bielefeld. Orașul a fost transformat în praf și moloz. N-ai observat niciodată că nu există nici o clădire veche în Bielefeld?

– Mi-am zis că asta se datorează prosperității și modernizării. Vreți să-mi spuneți că orașul a fost distrus în întregime? Nu pot să cred. Tata a fost soldat... cu siguranță că mi-ar fi povestit. Sau la școală... Făcu o pauză și zîmbi sfios. Ia auziți la mine – oare ce vorbesc? Copiii germani nu învață prea multe despre război. Ni s-a explicat că Hitler a venit la putere după o pace injustă care ne-a aruncat în depresiune, că a fost un lider naționalist care a făcut cîteva lucruri bune pentru Germania, dar care s-a dovedit a fi fost un om foarte rău în cele din urmă, că a pierdut războiul, deși armata germană a luptat eroic, că a omorît evreii în lagăre, că a preferat să se sinucidă în loc să înfrunte consecințele răului pe care-l făcuse... că americanii ne-au ajutat să reconstruim patria, și așa mai departe. Fără prea multe amănunte. Este subiectul pe care-l evită toți, mai ales dacă sînt suficient de în vîrstă ca să-și amintească de acele vremuri. Cu excepția celor care sînt încă vinovați – și care numesc asta vină rasială. Deci Bielefeld a fost într-adevăr bombardat?

– Da. Mă rog, s-a întîmplat cu multă vreme în urmă. Bănuiesc că nemții nu prea vor să se gîndească la toate astea. Tata a fost un american care a intrat în RAF și a luptat împotriva Luftwaffe[1] în ceea ce noi numim Bătălia pentru Marea Britanie. Nu s-a mai întors niciodată. Mama se afla în Londra și a fost omorîtă în timpul Blitz-ului. Pînă acum douăzeci de ani am crezut că Lee, sora mea, a murit o dată cu ea. Apoi fratele meu a descoperit-o din întîmplare... iar eu am găsit-o cu ajutorul lui.

– E și el aici în Boston?

– Nu, e mort de douăzeci de ani.

– Cam multe s-au întîmplat acum douăzeci de ani.

---

[1] Aviația Militară Germană *(n.trad.)*.

Mai tîrziu, el o întrebă ce anume avea ea de făcut în Boston. La ce se referea articolul pe care trebuia să-l pregătească?

– Ei bine, poate se va difuza la televizor diseară. Putem merge undeva să urmărim ştirile de noapte?

– Hai cu mine, rosti Cooper.

Afară se lăsase serios frigul. Fata zise că i-ar prinde bine o plimbare care să ardă din caloriile îngurgitate la masă. După ce urcă Beacon Hill, se opri sub un felinar ca să-şi mai tragă sufletul. Îl luă pe Cooper de braţ.

– Îmi *place* Bostonul!

Mintea lui continua să fie ocupată de Lee, de Erika şi de Germania. Ea îl privi intrigată.

– Şi mie îmi place. Căminul fasolei şi al codului.

– Ce mai înseamnă şi asta?

– Înseamnă că ar trebui să intrăm, să bem o cafea şi să urmărim ştirile de noapte.

Urechile ei perfecte se îmbujoraseră de frig.

O lăsă în bibliotecă şi coborî în bucătăria de la subsol. Grahame lăsase boabele de cafea afară şi toate ustensilele necesare. Grahame avea acest obicei care uşura viaţa lui Cooper. Fierse apa, măcină cafeaua, turnă apa în cilindrul de sticlă, o amestecă cu cafeaua, puse totul pe o tavă de bambus împreună cu două ceşti, zahăr, lapte şi îndulcitor şi duse totul sus.

Fata ţinea în mînă o fotografie înrămată în argint. O privea fix, ca şi cum ar fi fost o pagină pe care ar fi putut-o citi dacă s-ar fi străduit.

– Istoria familiei, rosti el, lăsînd tava jos, între cămin şi canapea.

Trase un televizor negru de la locul lui, de lîngă zid, şi îi dădu drumul. Fata continuă să se uite la fotografie, apoi o ridică în aşa fel, ca el să o poată vedea.

– Nu vreau să fiu prea indiscretă, dar sînt reporter. N-am de gînd să răscolesc amintiri neplăcute – aşa că spuneţi-mi dacă depăşesc măsura. Acesta e faimosul Austin Cooper? Nazistul american? Clătină negativ din cap. Sînt incorigibilă, nu trebuie să-mi răspundeţi... Începu să roşească. Taci din gură, Beate.

– Cum se face că nu ştii ce s-a întîmplat la Bielefeld, dar eşti expertă în privinţa naziştilor americani?

Senzorii lui interni se alarmaseră. Oare o judecase greşit?

– Nu știu, pur și simplu, mi-a venit în minte. Îmi pare rău.

– Vorbesc serios. Spune-mi, cum de ai știut de Austin Cooper? Ți-a povestit sora mea ceva despre istoria familiei? Nu puteai să *știi* așa, pur și simplu...

– Uitați ce e, îmi cer scuze. S-a întîmplat totul cu multă vreme în urmă și n-am crezut că era un subiect *verboten*, înțelegeți?

– Ai grijă, o avertiză el. Vrei să bei din această cafea incredibilă, care, oricum, nu te va ține trează? Ei bine, n-o să primești nimic pînă nu-mi spui ce ai aflat despre bunicul meu. Să știi că nu sînt supărat, doar curios. Nu e genul de lucruri pe care oamenii să le mai rețină.

– A fost Erika. Ea a pomenit o dată că tatăl ei îi povestise totul despre acest Austin Cooper...

– *Tatăl* ei? Nu Lee? Cam ciudat, nu crezi? Ce înseamnă Austin Cooper pentru Wolf Koller? Se încruntă și verifică mașina de cafea. Băutura era gata. Nu pricep. Ce-a spus Erika? De ce a abordat un asemenea subiect? Nu mi-am imaginat că voi două sînteți prietene atît de apropiate – vreau să spun că nu pari teribil de îngrijorată pentru soarta ei...

– Nu-i sînt mamă. După mine, nu e deplasat pentru o fată ca Erika să vrea să fie singură, să-și ia liber cîtva timp. Nu-i plecată decît de cîteva zile. Lise însă e mama ei, și mamele sînt mame. Așa că ați fost foarte perspicace și ați văzut că nu sînt extraordinar de îngrijorată.

– Corect, rosti Cooper, tăind capătul unui imens trabuc, pe care-l aprinse. Deci dumneata și Erika sînteți prietene apropiate. A avut suficientă încredere în dumneata ca să-ți povestească despre trecutul familiei...

– Unde vreți să ajungeți? Eu n-am spus așa ceva. Își înfipse privirea scînteietoare în el. Sînteți detectiv? E o amică de-a mea și atîta tot. Stăteam la o cafea într-o zi și am început să vorbim despre părinții noștri. Eu i-am spus că ai mei au luptat în ceea ce voi americanii numeați contraofensiva germană.

– Aha, deci cunoști amănunte despre război.

– Tata a luptat în acea bătălie. De aceea cunosc amănunte. A luptat sub comanda unui om pe nume Sepp Dietrich. Îl venera pe Sepp Dietrich. Practic, acesta era singurul nume rostit de el referitor la război. Atunci Erika mi-a povestit despre străbunicul

ei – mi-a zis că a fost un nazist notoriu în America. Nu știa nici un amănunt...

– Nu ți-ar fi spus dacă plănuia să dispară cîteva zile? Să știi că am sentimentul că voi două sînteți bune prietene, indiferent de ceea ce zici.

– Nu era obligatoriu să-mi spună. N-aveam program zilnic de vorbit – nu-mi pasă ce spuneți *dumneavoastră*.

– Mda, atunci poftim cafeaua, așa cum ți-am promis.

Turnă lichidul într-o ceașcă pe care i-o dădu fetei. Ea luă o înghițitură.

– Aveați dreptate, e excelentă.

– A sosit ora știrilor. Nu vrei să le urmărești?

– Dacă nu deranjez?

– Deloc.

– Ador televiziunea. Cînd sînt aici, vreau să spun. Nu în Germania. Acasă nu te poți uita la nimic... cu excepția vechiului meu spectacol favorit. *Dosarele Rockford*. James Garner. Îl iubesc. Știrile veneau una după alta cînd, la un moment dat, unul dintre prezentatorii emisiunii zise:

– Și acum un material despre un nou pas făcut în direcția interdependenței economice internaționale.

Celălalt prezentator interveni:

– Sau a cumpărării Americii. De această dată e vorba de germani. Reporterul nostru Haley Seabrook a fost prezent la ceremonia de inaugurare de astăzi. Haley, au debarcat germanii?

Se părea că germanii debarcaseră într-adevăr. Construiau o imensă bază de date lîngă Route 128. Baza avea să deservească clienți din cele două Americi, însă datele aveau să acopere întreg globul terestru. Nimeni nu putea să dea detalii despre ce fel de date era vorba. Era genul de detalii despre care nimeni nu îndrăznea să pună întrebări. Cooper nu știa nici măcar ce înseamnă o bancă de date și n-avea habar de ce fusese nevoie ca nemții să deschidă una aici.

– Ce mai e și povestea asta? întrebă Cooper.

– Complexul lui Wolf Koller. Un holding. Totul e legat de bani, răspunse fata. În aparență e vorba de computere, dar lucrurile nu stau chiar așa. Azi sînt computere, mîine produse chimice, poimîine echipamente de înaltă tehnologie. Totul se referă la bani. Luă o gură de cafea. Bănuiesc că n-aveți

prăjiturele Oreo? Mă ajută să nu fumez. El clătină din cap. N-aveți, înțeleg. Trebuie să mă abțin.

– Triumful voinței, rosti el. Toată lumea pare să creadă că națiunile mor precum dinozaurii. Le vor înlocui marile concerne. Poate că așa și e. Soțul surorii mele conduce un astfel de conglomerat. De ce să fiu surprins? Lee a știut întotdeauna să aleagă.

– O să vă spun un lucru interesant despre afacerea de azi. Wolf Koller e președintele holdingului, da, dar trebuie să înțelegeți că el e prezent pretutindeni. America de Sud, Orientul Mijlociu... și a făcut un pas mare în Rusia. Toată lumea vorbește că ar vrea să meargă acolo, să facă noi investiții, să înființeze ceva – iar, pînă acum, Koller e cel mai important jucător din arenă. E vorba de bani, transport, aparatură electronică pentru noi tipuri de comunicații. El pariază pe viitorul Rusiei. Wolf Koller este cunoscut sub numele de Filiera Berlin și de aceea mă aflu eu aici – filiera Berlin.

– E și el aici? În persoană?

– Își trimite emisarii. El nu prea pleacă din țară – în zilele noastre treburile se pot rezolva și altfel. Comunicațiile sînt atît de sofisticate. Nu-i nici un secret că, în ultima vreme, singurul loc în care s-a dus a fost Moscova, ca să cimenteze acele întreprinderi noi. Altfel ar fi nevoie de Cel de-al Treilea Război Mondial ca să-l scoți din Berlin. Văzu norul de pe chipul lui și se corectă: Asta a fost așa, o figură de stil. Cel de-al Treilea Război Mondial, bine? Uau, dar chiar că aveți un cui împotriva germanilor. Războiul s-a terminat de atîta vreme...

– Ai dreptate. Transpir tot cînd vine vorba de noii germani. Îmi cer scuze. Nu e vina dumitale că ești nemțoaică.

Ea izbucni în rîs.

– Slavă Domnului și pentru atît!

– Ah, ce lucru rar. Un german cu simț al umorului!

– Chiar și germanii cunosc gluma asta. Care-i cea mai subțire carte din lume? *Antologia umorului german.* Brusc, atenția lui Cooper se îndreptă spre ecran. Un oficial neamț al corporației vorbea cu reporterul, dar dincolo de umărul lui, în cadrul imaginii, se găsea un bărbat zvelt, cu față supță, care îl urmărea pe omul intervievat; pe neașteptate, ca și cum ar fi observat că se află în cadrul imaginii, individul se făcu nevăzut.

– L-ai văzut pe tipul acela? Cel din fundal?

– Nu știu. Cred că nu. Mă gîndeam la o altă glumă...

– Îl cunosc. Sînt sigur că îl cunosc. La naiba, era acolo și într-o secundă a dispărut. Am luat prînzul cu el astăzi...

– Cine e?

– Un tip pe nume Clint Kilroy. Texan. A vrut să cumpere niște proprietăți pe care le dețin aici.

– Și? întrebă ea nerăbdătoare.

– Și i-am spus nu, nu-s de vînzare.

Cooper își termină cafeaua și lăsă ceașca jos. Trase din trabuc, urmărind norișorii de fum plutind înspre cămin.

– N-am auzit niciodată pînă acum de individul ăsta și acum îl văd de două ori într-o zi. N-a zis nici o vorbă cum că ar face afaceri cu nemții. A fost, însă, prima persoană pe ziua de azi care mi-a vorbit despre Austin Cooper și despre naziști. Timp de douăzeci de ani nimeni nu mi-a spus nimic despre Austin Cooper și despre naziști, iar azi aud asta de două ori.

– Poate l-ați confundat.

– Semăna perfect. De ce să ia el parte la invazia germană a Bostonului de azi?

Fata clătină din cap și se ridică în picioare.

– Ei bine, cred că ați auzit destul despre Germania astăzi. Mîine dimineață am ceva de lucru la WGHB, apoi voi pleca la New York pentru un articol despre ONU și după aceea mă întorc în Berlin. Cred că ar trebui să plec la hotel. E în Copley Square.

– Îți chem un taxi.

– Nu trebuie să faceți așa ceva...

– Nici o problemă. E un lucru firesc pentru mine.

O urmări îmbrăcîndu-se în timp ce dădu telefonul. Fata avea o atitudine vag rigidă, ca și cum se controla în tot ce făcea. Avea, însă, un aspect oarecum grațios. Poate că asta se datora faptului că era drăguță sau poate urechilor ei.

– Vine în cinci minute, anunță el.

– Deci, veniți la Berlin să vă vedeți sora?

– Nu știu. Chiar dumneata ai spus că ar putea fi îngrijorată degeaba.

Știa că nu era cazul, dar încerca să pară cît mai neutru..

– Ce să-i spun cînd mă întorc?

– Spune-i că voi lua legătura cu ea. Poate o sun mîine. Înainte de întoarcerea dumitale. Nu sînt sigur.

– În regulă. Cum doriți, zise ea, ridicînd din umeri.

Cînd veni mașina, Cooper ieși o dată cu ea în frig și îi deschise portiera.

– Să știți că noi, nemții, avem simțul umorului, zise ea. Încă un exemplu. De ce l-a omorît CIA pe Einstein?

– Habar n-am.

Ea se uită la el de pe bancheta pe care luase loc.

– *Pentru că știa prea multe...*

Rîdea încă în clipa în care portiera se închise cu zgomot.

Fantome

Cînd Beate Hubermann ajunse înapoi în Copley Plaza, continua să se simtă complet trează și încordată din cauza intensei activități depuse în acea zi, mai ales din cauza serii petrecute cu John Cooper. Bărbatul îi stîrnise curiozitatea: ce îl făcuse să fie atît de închis în sine și enigmatic? De unde provenea neîncrederea și posibil chiar frica de germani? Ce pățise în viața lui? Și ce legătură avea asta cu Germania?

Cooper avea tot felul de obsesii psihologice: în centrul lor trona conștiința familiei sale, care se vedea de la sensibilitatea afișată cînd se referea la rudele lui și pînă la masa plină de fotografii și la portretul impozant de deasupra căminului, despre care, la început, crezuse că era al surorii lui. În cele din urmă, se dovedise că era mama lui, dar asta nu constituia o diferență semnificativă; de fapt, accentua valabilitatea analizei făcute de ea. Portretul domina încăperea în felul în care familia părea să-i domine viața.

Nici o clipă nu se îndoise de faptul că el va veni în Germania. Era vorba de *familie* și el n-avea să-și dezamăgească rudele.

Așa că, da, el avea, probabil, să se iveaască în Berlin, ceea ce însemna că va trebui să aibă de-a face cu el.

Cumpără un ziar și se îndreptă spre cafeneaua hotelului, unde putea bea o ceașcă de cafea decofeinizată și se putea relaxa. Se așeză pe un scaun și atenția îi fu imediat atrasă de articolul de pe prima pagină despre criza de la Moscova. Eltin amenința că va forța un vot de încredere în parlament sau poate chiar un referendum, iar opoziția căuta cu disperare să-i bage bețe în roate. Semnificația era evidentă. Conservatorii sovietici nu pieriseră încă. Era posibil ca descendenții lor ideologici, aflați acum la vîrsta de treizeci sau patruzeci de ani, să nu ezite să încerce o nouă lovitură de stat. Beate locuise o vreme la Moscova: dacă indivizii aceia încercau o nouă lovitură, lucrurile se încheiau. Știa că în spatele fațadei existau nume și fețe cunoscute, oameni din eșalonul al doilea în vechiul regim care puteau înșfăca puterea și se puteau ivi în față de îndată ce ar fi descoperit slăbiciunea lui Eltin. La Bonn, cancelarul Glock nu spunea prea multe, dar un asemenea eveniment ar fi avut tot felul de implicații pentru Germania... o imensă Rusie înarmată și furioasă înspre nord și înspre est însemna un lucru care putea zgudui din temelii toate viziunile despre o nouă Europă și o nouă Germanie. Ce-ar face americanii dacă Eltin ar fi doborît? Deja începea să fie dificil pentru o meditație de noapte.

Beate descoperi povestea vizitei germanilor la Boston pe pagina de afaceri. Ce căuta tipul ăla pe care-l știa Cooper, Kilroy, în imaginile de la televizor? Cine era Kilroy? Cum de era el amestecat în interesele din Boston ale lui Wolf Koller? O secundă însă, ea se cam grăbea... poate Kilroy era implicat în partea din Boston a afacerii. Asta trebuia să fie. Voise să cumpere proprietăți de la Cooper, pentru că afacerea cu germanii implica cumpărarea multor clădiri. Încercă să urmărească acest șir de idei, însă gîndurile îi deveniră confuze și se trezi că privește în gol. N-avea cum să scape de amintirile despre acest Cooper. Ce-i făcuseră germanii cu douăzeci de ani în urmă? Era un adevărat mister. Curiozitatea gazetărească i se imbina acum cu interesul față de bărbat. Ce se întîmplase? Își văzuse sora în urmă cu douăzeci de ani in Germania, apoi nimic... Un frate și o soră, neștiind nimic unul de altul timp de douăzeci de ani –

acest fapt în sine i se părea curată nebunie. Cu toate acestea, cînd o soră este cu adevărat îngrijorată, la cine apelează? La soțul ei bogat și puternic? Nu. În loc de asta, trimite acest mesaj de implorare ciudat și urgent la fratele ei. Iar acest frate ce face? *Spune că o să se gîndească*!

Lucrul ăsta o depășea pe Beate. Venise timpul de culcare.

Își termină cafeaua și luă liftul pînă la etajul al șaselea. Ajunsă în cameră, își aruncă haina pe pat și porni înspre baie. Se opri brusc.

Lumina din baie era aprinsă, așa cum o lăsase ea. Ceva însă se schimbase în dormitorul aflat în obscuritate.

Era vorba de un miros. Fum. Se răsuci pe călcîie, întrebîndu-se unde se găsea comutatorul de lumină. Un trabuc...

– Cine-i acolo? rosti ea, încercînd să nu pară înspăimîntată. E cineva acolo?

Inima începu să-i bată îngrozitor de tare. Temerile cele mai mari ale oricui cînd era vorba de America... un asasin... un violator...

Luminile se aprinseră brusc.

În fotoliul de lîngă fereastră ședea un bărbat.

– Cine dracu ești și tu? întrebă ea furioasă, dîndu-se cîțiva pași înapoi.

Bărbatul se ridică în picioare; ea crezu că-l recunoaște.

– Mă numesc Kilroy, rosti el, zîmbind ca un crocodil.

De la ferestrele bucătăriei lui, Burke Delaney avea o priveliște largă a pajiștii care cobora înspre drumul de țară ce făcea legătura cu restul lumii. Cărarea care ducea la vechea lui casă nu era altceva decît o dîră nenorocită de noroi. De-a lungul drumului se înșiruiau imortele negre, lăsîndu-i cîmp liber să observe pe oricine s-ar fi apropiat fără a fi invitat.

Era o dimineață cenușie și umedă, iar Burke era agasat de lătrăturile necontenite ale cîinilor din grajd. Creștea bull terrieri și rottweileri, pe care apoi îi vindea. Îi învăța să rupă în bucăți, să sfîșie și să-i omoare pe atacatori, pentru oricine se simțea amenințat de astfel de indivizi. Cel puțin, asta era intenția. Problema era însă că Burke nu ținea prea mult la instruire. Așa ceva însemna o atitudine mai mult sau mai puțin rea față de cîini și asta-l agasa îngrozitor. În opinia lui Burke Delaney, cîinii erau

mult mai drăguți decît bipezii pe care trebuia să-i sfîșie sau pe care trebuia să-i slujească, după caz. Ca atare nu prea reușea să facă o afacere cu cîinii. Mai dădea din ei vechilor lui prieteni și păstra destui pe lîngă casă, să aibă și el cu cine să vorbească. Bull terrierii erau cei mai amuzanți cîini de pe fața pămîntului, iar Burke Delaney simțea adeseori nevoia să mai rîdă.

Stînd la masa din bucătărie, în fața ceștii cu cafea aburindă, își urmărea cu privirea propriul cîine de casă, un bull terrier pe nume Schuyler, poreclit așa după un bătrîn șef de-al lui de pe vremea cînd lucra la OSS[1]. Schuyler habar n-avea cît de puternic era. Una dintre distracțiile lui era aceea de a se face una cu pămîntul, ca să se strecoare pe sub scaunele grele și sculptate din bucătărie. O dată ajuns sub scaun, Schuyler privea în jur ca să vadă dacă are auditoriu și, după ce se asigura că Delaney îi acorda toată atenția, se ridica pe cele patru labe, săltînd imensul scaun cu spatele. După aceea, cu un soi de rînjet pe chip, începea să se plimbe prin bucătărie cu scaunul, grozăvindu-se. Odată Delaney îl supusese pe Schuyler la un test. Cînd văzuse animalul apucînd calm, cu fălcile, capătul gros al unui tac de biliard și rupîndu-l în două cu o simplă trosnitură, sfîrșise testul.

Nenorocitul de cîine era suficient de puternic ca să rupă în două piciorul oricui, fapt care constituia, de altfel, însuși obiectul testului.

Și Annei, fosta lui nevastă nemțoaică, îi plăcuseră cîinii, dar după moartea ei urmase o perioadă tristă. În cea mai mare parte, buna dispoziție nu mai revenise. O cunoscuse pe Anna în timpul războiului. Fusese unul dintre agenții lui înăuntrul Germaniei, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, ba chiar cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată. După ce războiul luase sfîrșit, el rămăsese acolo, în Germania, îndeplinindu-și rolul de a aduce în țară membrii rețelei Gehlen, cu toate informațiile lor despre comuniști, precum și rolul de a recruta o mulțime din vechii naziști pentru armata de ocupație. În acele vremuri trebuia să te miști foarte repede și să fii în stare să închizi ochii la tot felul de măgării, datorită „binelui general" la care trebuia să te gîndești și care justifica o mulțime de păcate.

[1] Biroul pentru Servicii Operative *(n.trad.)*.

Oricum, cîinii fuseseră aceia care îl menţinuseră sănătos la minte cît timp Anna suferise de cancer şi după moartea ei. Acum ei constituiau întreaga lui familie.

Era momentul să înceteze joaca cu Schuyler şi să treacă la muncă. Deschise plicul pe care puştiul neamţ i-l dăduse. Karl-Heinz. Îşi puse ochelarii pe nas, se sprijini de spătar şi îşi linse degetul ca să întoarcă prima foaie.

SPARTAKUS

Parcurse paginile încet, făcînd pauze ca să-şi umple ceaşca cu cafea şi ca să privească afară pe fereastră, la ploaia mocănească, gîndind. Puştiul ştia ceva, fie că putea, fie că nu putea să dovedească. Aveau să iasă la suprafaţă noi episoade, iar proba motivării lor n-avea să întîrzie mult. Acea motivare însă trebuia asumată de cineva. În universul lui Burke Delaney, nu se cereau întotdeauna probe. Nu exista timp pentru aşa ceva. Oftă. Nu era de mirare că puştiul era nervos.

În cele din urmă, bagă la loc hîrtiile în plic şi se duse la căminul înnegrit de atîţia ani de folosinţă. Se ghemui pe genunchii lui bolnavi, ceea ce-l făcu să se strîmbe de durere, şi îşi strecură braţul cît putu de sus pe coşul căminului. Începu să curgă funingine. Găsi cărămida pe care o căuta şi o trase afară. Împături plicul şi îl introduse în ascunzătoarea din coş. Strănutînd din pricina prafului şi a funinginii, puse cărămida la loc. După aceea se duse la chiuvetă şi se spălă pe mîini. Schuyler, ieşit de sub scaun, se uita la el întrebător.

– Hai, Sky. Să dăm o raită pe lîngă casă.

Purta o haină verde şi pantaloni de velur. Aruncă un os cu zgîrci lui Sky ca să-i dea un scop. Coborîră panta lungă de iarbă grasă şi udă pînă la gard, unde îngenunche din nou, înjurînd, şi bîjbîi cu mîna prin iarba deasă la baza unui post de veghe. Armă senzorul de acolo şi repetă operaţiunea de două ori de-a lungul gardului. Se gîndea la Karl-Heinz şi la cicatricele de pe faţa acestuia.

Acum ştia că Erika Koller dispăruse, că tatăl ei intrase într-un scandal imens şi că Max Adler se dădea de ceasul morţii ca s-o găsească pe fată înainte ca altcineva să mai afle de dispariţia ei. Stiffel mărşăluia cu toate forţele. Iisuse Hristoase. Abia se terminase războiul rece, şi totuşi oamenii demonstrau că nu se

săturaseră de el. Pretutindeni presiunea creştea, ca într-un cazan care avea din nou să dea în clocot. Mai devreme sau mai tîrziu avea să se ivească o nouă nenorocire.

Cheddar şedea în capul oaselor şi lua notiţe. Mesaje codificate. Delaney se dusese în oraş ca să trimită paginile prin fax către Georgetown şi-şi parcase maşina alături de băcănie, iar cînd se întorsese găsise un plic pe podeaua maşinii, lîngă pedala de accelerație. Jocul începuse din nou... Ei bine, însemna că e ceva de făcut. În timpul nopţii întunecate, tăcute şi ploioase visase o armată de fantome deplasîndu-se de-a lungul liniei copacilor. Mărşăluind în ceaţă. Era la fel ca pe vremuri.

Cercetă firele de alarmă. Inspectă becurile cu halogen montate ca să inunde peisajul înconjurător cu o lumină orbitoare. Verifică difuzoarele ascunse în tufişuri şi casetofonul ascuns în spatele unei stive de lemne care nu păreau să se mai usuce vreodată.

Cînd ajunseră înapoi, acasă, Delaney descoperi că Schuyler reuşise să piardă pe drum osul cu zgîrci. Trebuia să-şi amintească să-i mai dea unul. Oasele cu zgîrciuri păreau să fie singurele lucruri pe care Schuyler nu le înghiţea cu totul. În loc de asta, le pierdea.

Ajuns în bucătărie, Delaney deschise lada de pantofi, scoase de acolo perechile de încălţăminte aflate înăuntru, apoi extrase cele şase pistoale automate Uzi, ascunse la fund. Verifică mecanismele şi se asigură că încărcătoarele erau pline, apoi cercetă muniţia suplimentară.

După aceea, fluierînd „Danny Boy", se duse în grajd ca să mai schimbe o vorbă cu cîinii. Îl frămînta înţelesul cuvîntului SPARTAKUS. Aveau să apară şi alte informaţii, aşa că exista posibilitatea ca acel cuvînt să fie deslușit în curînd.

Se întrebă dacă puştiul va mai fi în viaţă pînă atunci.

Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de lînă gri şi cu o bluză portocalie de mătase, iar la gît şi pe braţe îşi pusese un colier şi brăţări de aur. Îşi aminti precis că făcuse asta. Era un fapt clar. Undeva în hol însă, se răsucise cumva pe călcîie şi preţ de o clipă nu mai ştiuse unde se află. În cameră era un pat, pe care se aşeză. Ştia că era vorba de o nouă criză şi că nu putea face nimic în legătură cu ea. Încerca să-i reziste, dar această boală se

manifesta în valuri. În timpul unuia dintre acestea se întrebă de ce venise în vechiul dormitor al Erikăi. În timpul următorului val se trezi dînd din cap, întrebîndu-se cine era Erika şi zbătîndu-se să o identifice pe Erika... La dracu! Pe faţă îi curgeau lacrimi, totul era atît de frustrant! *Care e numele meu? Iisuse... care e numele meu?* Era imposibil să i se întîmple aşa ceva. Închise ochii şi aşteptă. Nu, aşa n-avea să se simtă mai bine...

Auzi pe cineva jos, o uşă închizîndu-se, ceva căzînd pe podea, apoi nimic. Asta era Hilda. Menajera casei. Da, Hilda era jos... Din nou se închise o uşă. Era Erika? Nu, ceva se întîmplase cu Erika... Ce anume? Ce se întîmplase cu ea? O uşă se închise. Oare venise Erika acasă? Nu, încearcă să-ţi aminteşti asta. Nu. Dar cine dracu era Erika? O uşă se închise. Oh, era John! Bineînţeles, era John. John venise să o salveze din nou... John, John, el fusese cel care o salvase înainte. John şi mai cum? De ce nu-şi putea aminti?

Trase adînc aer în piept şi îşi şterse ochii, apoi se ridică de pe pat. O uşă se închise. Ieşi în hol şi se duse cu atenţie către capul scărilor...

La nări îi ajunse mirosul ploii de afară. În foaierul de dedesubt se afla un bărbat chipeş care se uita în sus la ea. Avea un minunat păr cărunt, pieptănat pe spate; rostea ceva în direcţia ei, dar ea nu putea descifra despre ce era vorba. Cine era el, ce spunea, de ce se găsea în casa ei?

Făcu un pas către el. Era mai bine să se ducă jos şi să vadă ce avea individul de gînd, aşa că făcu un nou pas, păru că păşeşte pe o pernă de aer şi avu pentru o fracţiune de secundă impresia că zboară, zboară, aşa cum simţise că zbura cînd era doar o copilă...

Kilroy şedea în fotoliul lui Ned Cheddar, ţinîndu-şi picioarele încălţate cu cizme de cowboy întinse în faţa lui.

– Ei bine, Cheese, grăsane, rosti el, a sosit timpul să-mi spui ce se petrece. Căci sînt vulpe prea bătrînă ca să mai fiu prostit. Aşa cum ştii, nu-mi pasă nici cît negru sub unghie pe cine omor. Aş putea să-ţi bag un glonţ sau două chiar ţie în burta aia mare. M-ai înţeles, Grăsane?

– Te porți copilărește, replică Cheddar. Era plin de bunăvoință. Grăsan, într-adevăr. Ar trebui să fii mai calm la vîrsta ta. Nimeni nu vrea mai mult decît Ned Cheddar ca asfințitul vieții să-ți fie liniștit. Crede-mă.

Kilroy izbucni în rîs.

– Dacă nu-mi explici ce a fost toată aiureala asta de la Boston, mă duc acasă. M-am simțit ca un idiot. Să mă strecor în hotelul Copley Plaza, să o aștept în camera ei... și prînzul ăla cu Cooper! Ce sarcină neplăcută. M-am săturat să fac pe prostul pentru tine, Cheese.

După ce termină de rostit aceste vorbe, Kilroy păru să se retragă în cochilia lui. Începea să-și spună din nou cuvîntul creierul lui de șarpe.

Pe parcursul anilor în care își servise țara în diverse misiuni numite „negre" sau „ude", Ned Cheddar trecuse peste o serie întreagă de critici dure cu privire la greutatea lui. Principala obiecție era aceea că era prea ușor de recunoscut și de reținut datorită faptului că „Ned e prea gras", așa cum spusese un DAS (Director Adjunct, Spionaj). Cheddar se apărase afirmînd că, în caz că pistolul, cuțitul, bomba sau alte arme nu își făceau treaba, el putea reuși totuși, pur și simplu, așezîndu-se pe cel pe care trebuia să-l omoare. Pînă atunci greutatea lui excesivă s-a dovedit a nu constitui o problemă, în afara cheltuielilor suplimentare necesitate de cumpărarea biletelor de avion la clasa întîi. Nu fusese niciodată nevoit să ucidă pe cineva așezîndu-se peste acesta, deși se folosise de burtă ca să împingă din cînd în cînd oamenii din cale. O dată fusese împușcat și nu observase acest fapt aproape douăzeci și patru de ore. Glonțul se oprise, pur și simplu, în grăsime înainte de a atinge un organ vital.

Era un tip foarte deștept și diabolic. În cele din urmă, ajunsese în vîrful ierarhiei Securității Naționale, o poziție care nu era cuprinsă în nici un buget și care îl plasa deasupra oricărui control al vreunei persoane. Președintele avea nevoie de un om care să-i facă treburile murdare, așa că lui nu i te puteai plînge, iar în interiorul lumii spionilor nimeni nu voia să se opună lui Ned Cheddar, deoarece Ned se înfuria foarte ușor, cel puțin așa era legenda, și, așa cum spusese Harvey Kerper, de după ban-

daje, în camera lui secretă din Bethesda, cu ocazia unui Crăciun petrecut cu şase ani în urmă, a-l provoca pe Ned putea fi „un gest foarte neproductiv". Cel puţin, asta lăsase impresia că vrea să spună. Kerper făcuse acea declaraţie în condiţiile în care nu-şi putea înălţa capul, bărbia sau jumătatea de sus a toracelui, ca urmare a unei discuţii prelungite cu Ned în privinţa neregularităţilor apărute în contul lui de cheltuieli, întocmit în cursul unei misiuni care-l purtase atît în Beirut cît şi în Oceanul Indian. Una peste alta, Harvey avusese nevoie de şase luni pînă reuşise să se facă înţeles, iar în acest interval de timp începuse să circule zvonul că steaua lui nu se mai afla în ascensiune pe firmamentul lumii spionajului.

Înalt de un metru nouăzeci, cîntărind o sută nouăzeci şi patru de kilograme, Ned Cheddar păstra încă ceva copilăros în el, în ciuda celor şaizeci şi unu de ani ai săi. Jocul lui preferat era golful, dar nu-i plăcea să se mişte prea mult. Ca atare, cînd cei doi ucigaşi care îi serveau drept gărzi personale în casa modestă din Georgetown, îi raportaseră prin circuitul de televiziune interioară – despre care Cheddar credea că oferea cele mai bune spectacole T.V. din oraş – că Clint Kilroy sosise, el se mulţumise să dea din cap în semn de bun venit din biroul lui aflat în spatele casei. Îşi amenajase acolo acel birou din simplul motiv că acesta se găsea lîngă bucătărie. Uneori omul dorea să înfulece un sandviş cu şuncă şi brînză, o salată de cartofi, o bucată de plăcintă cu nucă şi cîteva beri care să îl menţină pînă la cină, şi era mai uşor să-şi pregătească singur toate acestea decît să pună în mişcare lanţul serviciilor alimentare exterioare. Omul îşi putea pierde apetitul, dacă aştepta prea mult.

După ce Kilroy intrase, Ned Cheddar spusese:

– Vreau să vorbeşti limpede. Întotdeauna îţi mănînci cuvintele şi le spui în şoaptă, ca un cowboy care se teme să nu-şi trezească copilul. Chestia asta îi înnebuneşte pe inginerii de sunet. Aşa că fă un efort. Cred că sistemul de ascultare datează din zilele lui Ike. Ce mai faci? Mai fumezi?

– Nici mort, Cheese.

– Ascultă, zău că trebuie să vorbeşti tare. Şi încearcă să rosteşti cuvintele mai clar. La ce-i bun un sistem de interceptare dacă nu se poate înţelege nimic din ceea ce se vorbeşte?

– Cum doreşti, rosti tare şi limpede Kilroy.

Cheddar dădu din cap.

– Aşa e mai bine.

– Nu m-ai băgat în afacerea asta doar ca să discutăm despre Mai Mult sau Mai Puţin Apropiatul Rău sau despre Cel Puţin Nocivul Imperiu? Eltin este la ananghie. E vina lui. Şi a noastră, bănuiesc. Nu l-ai ascultat pe porcul ăla gras de Rush Limbaugh, nu? N-ar trebui să-l asculţi niciodată pe individul ăla. Încearcă doar să fie amuzant...

– Nu, nu-i asta problema, replică Cheddar, zgîlţîindu-se de rîs. Însă a apărut un mic semnal pe ecran.

Scaunul scîrţîi cînd el se aplecă în spatele biroului. Apucă o hîrtie şi se uită fix la ea. De unde se afla, Kilroy nu vedea decît un singur cuvînt scris, dar lumina prea chioară din încăpere îl împiedica să deslueşească despre ce era vorba.

– Ceva se întîmplă acolo, reluă Cheddar, şi acest ceva ameninţă să dea pe-afară. Nu-mi place.

– Unde?

– În Germania, bineînţeles. Unde naiba în altă parte? Nimeni nu dă doi bani pe sîrbi, Clint. E aceeaşi poveste veche. Germanii şi japonezii. Pun pariu că, înainte să-ţi dai seama, japonezii o să declare că pot trimite din nou trupe în străinătate după toţi aceşti ani. Cum crezi că vor reacţiona unii vecini de-ai lor? Aşa că fii bucuros că avem de-a face cu germani. Cel puţin, sîntem în aceeaşi barcă, fie că dăm, fie că luăm. Îşi scoase în afară buza lui imensă. Mă rog, cel puţin e aceeaşi ambarcaţiune.

– Deci ce-i cu germanii? spuse Kilroy, prefaţîndu-şi întrebarea cu „Ei bine, Grăsane".

– Ah, ei bine, este puţin mai complicat, răspunse Cheddar. Să vedem... sînt trei chestiuni. E povestea aceea despre SPARTAKUS, cu „K", iar cînd încep să aud nume codificate, mă trec toţi fiorii. E povestea cu John Cooper. Şi mai e femeia aceea pe nume Hubermann. Să mă explic. SPARTAKUS. Primesc informaţii de la o sursă din Berlin. Via Burke Delaney. Sursa e nouă, dar pare bună. Am zgîndărit doar suprafaţa problemei, dar

vom obține și mai multe informații. Nu pot să-ți explic conținutul, Clint. Este strict secret.

– Mare scofală. Dă-i înainte. SPARTAKUS. Revolta sclavilor. Deci are ceva de-a face cu o revoluție. N-oi fi eu un geniu, dar îmi pot închipui...

– Foarte bine. Eu nu pot nici confirma, nici dezminți...

– E o revoluție, nu-i așa?

– Mmmm... ei bine, poate. Cred că depinde de punctul tău de vedere.

– Cum rămîne cu punctul *nostru* de vedere, asta așa, de dragul discuției?

– Vrei o bere? Un picior de pui? Ceva? Mă îngrijorezi. Devii tot mai slab o dată cu vîrsta.

– Continuă să vorbești.

– Cînd două lucruri se petrec simultan și cînd aflu despre ele din surse diferite – mă apucă întotdeauna un ușor tremurat și nu mă pot stăpîni. Am învățat, cu multă vreme în urmă, că nu există coincidențe în acest domeniu.

– Două?

– Mai avem și o persoană dispărută. Aici există un fel de potrivire și lucrurile încep să mi se lămurească în minte. E ca și cum ți-ai auzi casa scîrțîind noaptea și ai auzi pași pe aleea de afară... exact înainte de a-ți fi zburați creierii...

– Cine a dispărut?

– Se pare că Wolf Koller nu-și găsește fata.

Kilroy se lumină la față.

– Ahh. Acum te înțeleg, Cheese. Dar ce fel de potrivire ar putea fi asta?

Cheddar zîmbi și dădu din umeri.

– Sursa noastră în ceea ce privește SPARTAKUS e prietenul tinerei Erika Koller... Cum ți se pare coincidența asta? Tu și cu mine o să deslușim misterul. O să fie ca pe vremuri.

Kilroy se ridică în picioare și se duse să privească afară, prin geamul de sticlă incasabilă, în grădina luminată de becuri cu halogen. Știa prea bine că întreaga grădină și pajiștea din spatele ei nu erau altceva decît un labirint de garduri electrificate și senzori cu laser care calculau cele mai mici schimbări apărute cu privire la presiune, intensitate sonoră, mișcările ușoare ale solu-

lui şi ce dracu mai măsurau ele. Mulţi iepuri regretaseră amarnic că se aventuraseră în grădina lui Ned Cheddar.

– Acum, rosti el, spune-mi ce naiba am căutat eu în Boston? Ce-a fost istoria cu Cooper şi cu cucoana aceea Hubermann.

– Da, în fine, chestia cu Hubermann e mai uşor de explicat. La hotel ţi-a spus adevărul – şi de ce n-ar fi făcut-o? Sora lui Cooper a rugat-o să-i transmită fratelui ei un mesaj. Vrea ca el să vină s-o vadă în Berlin. Dar fata a refuzat să-ţi spună mai multe. Ei bine, avea tot dreptul să procedeze aşa, iar eu nu ţi-am oferit suficiente informaţii. Din cîte ştiu, domnişoara Hubermann era doar un curier. Fără îndoială, Lise Koller îl vrea pe John Cooper în Berlin, ca urmare a dispariţiei fiicei ei, Erika.

Kilroy oftă.

– Bingo.

– Exact. Bingo. Wolf Koller, Lise Koller, Erika Koller şi John Cooper. O familie mare şi fericită.

– Sora cere ajutorul fratelui şi nu soţului. Urăsc familiile dezmembrate.

– Ei bine, aici ai pus punctul pe i, Clint. Familia Cooper prezintă disfuncţionalităţi mai degrabă în sens larg. Bunicul, Austin Cooper, era un tip mai aparte. Ţi-am spus că era nazist... cîte puţin înţelegeam şi eu cum stau lucrurile, Clint. El făcea parte din planul nazist de dominaţie mondială, de guvernare dinăuntru. Noi credem, şi am crezut asta de mulţi ani, că el era omul ales să guverneze America după ce naziştii ar fi învins în război. Un fel de quisling[1] american, ca să spun aşa. Şi ăsta era doar începutul... Eşti sigur că nu vrei o pizza sau altceva? Nişte pui fript?

– E o poveste lungă?

Ned Cheddar dădu din umeri.

– Suficient de lungă ca să mănînci o pizza.

– Bine. Unde naiba apare acest John Cooper în poveste?

Cheddar zîmbi şi îl chemă pe unul dintre paznicii lui, căruia îi spuse să comande o pizza, atenţionîndu-l să nu-l împuşte pe furnizor.

[1] O persoană care-şi trădează propria ţară, servind mai tîrziu într-un guvern marionetă. După Vidkun Quisling, pronazist norvegian, colaboraţionist *(n.trad.)*.

– Deci, Clint, am să încep acum povestea lui John Cooper şi a familiei Cooper din Cooper's Falls. O să-ţi placă.

Ned Cheddar începu prin a sublinia ceea ce era evident: nici unul dintre urmaşii lui Austin Cooper nu ştia cît de adîncă fusese implicarea acestuia alături de nazişti. Nici unul, cu excepţia fiului lui Austin, Edward Cooper – tatăl lui John, Cyril şi al micuţei Lee. În cele din urmă, se dovedise a fi fost şi el nazist, deşi versiunea oficială era aceea că el plecase în Anglia ca să se alăture RAF-ului şi fusese ucis în Bătălia pentru Anglia – fapt adevărat, cu excepţia ultimei părţi. Edward zburase de fapt în Germania şi nu se mai aflase nimic de soarta lui. Ned Cheddar menţionă că era posibil ca finalul vieţii lui Cooper să nu fie niciodată aflat, cel puţin nu de către el.

– Timpul trece, după cum prea bine ştii, prietene, rosti Cheddar, şi probabil că asta e bine. Multe lucruri sînt uitate sau pierdute prin dosare şi devin mistere veşnice.

Deci, războiul se sfîrşise de mult, erau anii '70, John Cooper era divorţat şi un alcoolic aflat în recuperare – termen care aduse o expresie de oripilare pe chipul lui Clint Kilroy – şi trăia în Boston scriind tot felul de mărunţişuri. Micuţa Lee fusese omorîtă în Blitz-ul londonez, împreună cu mama ei, o frumuseţe aproape legendară în vremea aceea. Fratele Cyril era un soi de figură fantomatică, parcurgînd globul din afacere în afacere – deplasînd bani şi mărfuri dintr-un loc în altul, ceva cam în genul unui soldat al norocului. Dădea un semn de viaţă de aici sau de colo, trimiţîndu-i din cînd în cînd lui John cîte o felicitare sau o telegramă de sărbători.

– Fapt este, precizâ el, că ei nu se văzuseră unul cu altul de ani de zile. Vieţile lor apucaseră pe drumuri total diferite. Cu toate acestea, rămăseseră încă fraţi şi sîngele Cooper le curgea încă prin vine, aşa că, de îndată ce Cyril l-a chemat, John şi-a strîns catrafusele şi a plecat.

– Se pare că întotdeauna cineva apelează la John Cooper, rosti Kilroy.

– Oh, de două ori în douăzeci de ani nu mi se pare exagerat, comentă Cheddar.

Oricum, acea telegramă de chemare fusese trimisă dintr-un oraş ca Buenos Aires sau Cairo, fără ca Cheddar să mai poată preciza exact locul după atîta timp. Kilroy zîmbi în sinea lui. Ce ipocrit! Kilroy era convins că, în ultimele două zile, Cheese rontăise dosarul acestui caz din scoarţă în scoarţă. Deci, John primise în Boston acea telegramă în care Cyril îl anunţa că se întoarce acasă, în Cooper's Falls, după atîta amar de vreme, şi dorea ca John să vină şi el la vechea casă a familiei în care crescuseră cu Austin Cooper cap de familie.

Aşa că John Cooper şi-a mutat fundul într-acolo, a sosit în toiul unei furtuni cumplite de zăpadă, a intrat în casa aceea mare şi ce-a descoperit? Pe fratele Cyril. Ţeapăn ca o scîndură. Asasinat.

Ajuns aici cu povestirea, care începea brusc să se complice, Cheddar îi ceru lui Kilroy să reţină doar punctele importante şi să nu se preocupe prea mult de detalii. Înainte ca John să facă stînga împrejur, tipii care-l uciseseră pe Cyril au început un soi de asediu asupra oraşului Cooper's Falls. A fost o întreagă istorie acolo. Mai mulţi oameni au fost omoriţi. A existat şi un incendiu imens şi aproape întreg oraşul a participat la evenimente. Cum a pornit totul? Ei bine, se pare că ucigaşii au vrut să găsească dovezi, pe care le presupuneau ascunse în Cooper's Falls, despre un plan al naziştilor care îl implica pe Austin Cooper şi, poate, pe fiul său, Edward, plan despre care se bănuia că ar fi dezvăluit faptul că naziştii trăiau şi încă bine în anii şaptezeci...

Cheddar vorbea încet, între două înghiţituri succesive de pizza.

– Cînd cazul a apărut pe biroul celor din Washington, eu mă aflam aproape de rezolvarea lui. După aceea am auzit tot felul de poveşti trăsnite despre ceea ce se petrecea în acest mic orăşel aflat la capătul lumii, o localitate aproape în permanenţă acoperită de zăpadă şi complet izolată de orice altă aşezare omenească. Nişte chestii incredibile. Oricum, povestea s-a încheiat cît ai bate din palme...

Morţii au fost îngropaţi. Cooper şi nou-descoperitul lui aliat, şeful poliţiei locale, un tip pe nume Olaf Peterson, continuau să

n-aibă nici cea mai mică idee despre ce se petrecuse... dar aveau un indiciu. În această privință, Cheddar avea cele mai precise amintiri și reținuse perfect esența faptelor, chiar dacă unele detalii erau cețoase. Pentru Kilroy, asta însemna că Cheese îi oferea o variantă ușor prelucrată. Sau poate nu. Oricum, cei doi aveau poza, decupată dintr-un ziar, a unei femei frumoase, pe care Cyril o găsise pe undeva și care era acum la John... femeie care semăna perfect cu mama celor doi fii! Numai că data apariției pozei i-a provocat lui John Cooper o adevărată durere de cap, întrucît mama lui era moartă de treizeci de ani, așa că, pînă la urmă, el și-a zis că trebuia să fie vorba de sora lui mai mică, cea care murise în Blitz, dar care se dovedea a fi în viață, cu numele schimbat în Lise Brendel și măritată cu un om de afaceri german, probabil un rechin, pe nume Gunter Brendel...

– Poate că am mai greșit pe ici pe colo, Clint, dar ceea ce îți spun este adevărata poveste. Așa cum am spus, n-am făcut pe deplin parte din ea. Povestea însă a devenit un fel de legendă printre cei cîțiva oameni care cunoșteau cîte ceva despre ea. În acel moment, John Cooper a făcut un pas fatal. A hotărît să afle ce făcuse în ultima vreme fratele lui, Cyril. Ar fi fost bine dacă l-ar fi oprit cineva, dar poate că nimeni nu știa ce avea el de gînd pînă nu a fost prea tîrziu – nu-mi dau seama exact – și pînă cînd nu s-a implicat și individul ăsta, Peterson. Au răscolit amîndoi tot rahatul, din America de Sud și pînă în Germania... și ce au descoperit... în fine, îți poți imagina prea bine...

Au descoperit-o pe sora lui mai mică Lee, care se numea acum Lise Brendel și care trăia bine, măritată cu neamțul ăsta și aflîndu-se chiar în inima Celui de al Patrulea Reich. Naziștii trăiau bine și liniștiți și alcătuiseră un cartier general în jurul lui Brendel și al cîtorva amici de-ai lui din München, iar totul era o conspirație mondială, chiar dacă un asemenea termen suna cît se poate de trăznit în zilele noastre.

– Pe atunci nu suna nici pe departe atît de trăznit – iar totul arăta ca sursă Cooper's Falls... *din nou*.

Cheddar îi zîmbi lui Kilroy care îl asculta cît se poate de atent. Cheddar își linse sosul de pe degete și bău încă o bere. Îi

plăcea să-i uimească pe deştepţi precum Kilroy cu o poveste ca asta, ceea ce era un lucru greu de făcut, întrucît Kilroy văzuse aproape totul.

– Ei bine, oftă mulţumit Cheddar, Peterson şi Cooper n-au făcut nici o scofală în Germania. S-au apucat să dărîme toată chestia asta cu naziştii, bucată cu bucată, ucigînd oameni şi înşirînd cadavrele în urma lor ca pe lemnele de foc, pentru a o scăpa pe micuţa Lee de naziştii mari şi răi... ca să descopere, în final, că lui Lee îi plăcea acolo! Crescuse printre acei oameni, se măritase cu unul dintre ei şi era regina nenorocitului ăluia de ţinut întunecat – cel puţin, aşa era socotită de către aceştia. Nu ne-am imaginat nici o clipă că opţiunea ei avusese o bază politică, ci am considerat-o a fi o victimă a împrejurărilor. Presupunerea mea este că ea nici măcar nu era conştientă de ce se întîmpla în jur. Soarta a făcut ca printre cei omoriţi de Peterson şi Cooper să se numere şi Brendel, soţul ei. În fine, se poate spune, de fapt, că el a murit ca rezultat a ceea ce au făcut ei mişcării naziste. Chestia e că atunci cînd John al nostru a încercat s-o convingă pe Lee să se întoarcă acasă cu el şi să înceapă o nouă viaţă... ea l-a refuzat. Cheddar îşi şterse bărbia, mototoli şervetelul de hîrtie şi luă o altă bucată de pizza, abundînd de cîrnaţi, ceapă şi ardei gras. Asta-i tot ce trebuie să ştii, prietene, despre trecutul lui John şi al celorlalţi Cooper. Toţi cei implicaţi în afacere sînt morţi acum, cu excepţia lui John Cooper, Olaf Peterson şi a lui Lee, care se numeşte acum Lise Koller.

John s-a schimbat complet după ce s-a întors acasă. L-am descoperit pe Olaf Peterson în Washington – acolo m-am întîlnit personal cu el. Eram doar un observator şi nu puneam nici o întrebare – doar *analizam*. De Peterson nu m-am ocupat prea mult. John a devenit un soi de pustnic în Boston; a scris cîteva romane obscure, a cumpărat librăria şi cinematograful, aşa că, în cele din urmă, am uitat de el. Cred că Peterson s-a întors în Cooper's Falls şi se bucură acum de un anonimat pe deplin meritat, în opinia mea. Nu-mi place s-o recunosc, dar tipul ăla e extrem de dur. E la fel de dur cum eşti tu Clint. Cheddar trecu

repede peste asta și continuă: N-am crezut niciodată că voi mai auzi ceva despre vreunul dintre ei...

Și iată că acum nepoata lui John Cooper, adică fata lui Lee, sora lui, dispare, și, mai nou, Lee e căsătorită cu un alt grangure neamț care și-a vîrît coada în toate marile afaceri ce se fac acum în lume – observi tiparul, Clint?... iar prietenul nepoatei ne furnizează povestea asta cu SPARTAKUS... John Cooper revine după o absență de douăzeci de ani, ca Rip Van Winkle, iar sora lui, pe care n-a văzut-o de acum douăzeci de ani, de cînd a ucis pe oamenii aceea pentru ea, îl cheamă în ajutor...

Dă-mi voie să fiu sincer cu tine, Clint. John Cooper mă sperie de moarte. E întruchiparea celei mai periculoase persoane, mă înțelegi? Nu vreau deloc să-l văd în apropierea Germaniei. Situația e destul de tensionată acum, după cum bine știi. E genul de situație în care un individ cu trecutul lui Cooper poate fi terminat în treizeci de secunde. O știu și o simt. Fata asta, Hubermann, crede că el o să se întoarcă acolo?

– A spus că nu știe...

– La dracu! Asta înseamnă că va pleca. Sora aceea a lui parcă l-a prins într-o vrajă... Cum poate un bărbat să se lase prostit în asemenea hal?

– Vrei să-l fac să nu mai plece? întrebă Kilroy.

Cheddar clătină încet din cap, răsfrîngîndu-și și mai mult în afară buza superioară.

– Am oamenii mei care o să-i prezinte situația cum trebuie. Tu rămîi aici, te poți muta în dormitorul din spate. Își drese glasul și își supse un dinte. Îl cunoști pe Wolf Koller de cînd ai fost în Germania. O să am nevoie de tine pentru o trebușoară mai delicată. Noi obișnuim să o denumim „trasul cu ochiul". Trebuie să mă mai gîndesc la asta. Între timp, conchise el cu un zîmbet vesel, putem discuta despre vremurile de demult.

– Bine, Cheese. Voi rămîne împreună cu tine.

Ascultă cu atenție în timp ce Cheddar întocmea un plan de acțiune, însă mintea lui se putea concentra la două lucruri deodată. Începu să-și întocmească un plan propriu. În anumite privințe nu era de acord cu ceea ce urmărea Cheese, și pe vremuri se dovedise suficient de escroc ca să-și merite porecla Jesse

James, pe care o primise în München cu multă vreme în urmă. Furişă o privire înspre însemnarea de pe biroul lui Cheddar.

WOLF. Acesta era unicul cuvînt existent.

Cooper's Falls

John Cooper nu se îndoise nici o clipă că se va întoarce în Germania, ca răspuns la strigătul de ajutor al surorii sale. Numai că nu avea încredere în nemţi şi, cum Beate Hubermann era nemţoaică, nu găsise nici un motiv ca să-i divulge fetei planurile sale. Şi-ar fi dorit ca Lee să nu fi apelat la această reporteră, dar ştia prea bine că sora lui nu era cea mai echilibrată persoană din lume. Cu douăzeci de ani în urmă se dovedise foarte fragilă. Se temuse. Fusese lăsă din punct de vedere moral. N-avea nici un sens să pretindă că e altceva. Dar, firește, se va duce la ea. În cele din urmă, ea se dovedise a fi reperul cel mai stabil din viaţa lui. Lee.

Se sprijini de spătarul fotoliului, ascultînd zumzăitul motoarelor cu reacţie, în timp ce avionul viră spre vest de Logan. Lămurise toate lucrurile cu Grahame şi îi lăsase un mesaj pe robot lui Sammy Desmond la birou. Înainte de a pleca mai rezolvase cîteva mărunţişuri, gîndindu-se în permanenţă la întîlnirile cu Kilroy şi Beate.

Kilroy.

Cooper ura legătura acestuia cu Germania. Fără ea, Kilroy nu era decît un amărît de excentric care se întindea mai mult decît îi permitea plapuma. Datorită conexiunii germane, numai Dumnezeu ştia ce punea el la cale. *Kilroy a fost aici.* Sloganul Celui De-al Doilea Război Mondial. Cum de i s-a dat numele de Kilroy?

Cooper se agită neliniştit în fotoliu. Pentru un moment, trebuia să-şi ţină frica în frîu. Frica şi Germania erau sinonime pentru John Cooper, şi mai ştia că tuturor avea să le fie în curînd

frică de Germania. Rușii se prăbușeau pe dinăuntru, anunțînd o întoarcere la vremurile vechi, pline de violență și de hăul căscat al revoluției. Europa de Est era sfărîmată într-un milion de bucăți și o nouă generație de bandiți naziști mărșăluia pe străzile Germaniei, semănînd în jurul lor haos și teamă. Cele un milion de bucăți începeau deja să se coaguleze, atrase precum pilitura de fier pe magnet, către centrul Europei, înspre sursa de putere, Germania. Populații întregi cereau cu tărie ordine și siguranță. Totul era ca un blestemat de butoi cu praf de pușcă...

Se trezi cînd se servea cina. Individul din partea cealaltă a coridorului de trecere mormăia nemulțumit:

– Ce e porcăria asta? Vrei să-mi spui că treaba asta a fost pui pe vremuri? Doamne Sfinte, ăștia cred că sîntem în stare să mîncăm orice.

Individul se lupta cu setul de ustensile de plastic închis ermetic. Îl urmări pe Cooper cum rupe cu dinții colțul acoperitorii de plastic.

– Bună idee, rosti tipul.

Era un individ rotofei, în jur de cincizeci de ani și își purta părul pieptănat cu cărare într-o parte. Avea degete grăsuțe și bondoace, iar dosul palmelor îi era plin de păr. Din nări și din urechi îi răsăreau adevărate smocuri.

– Mulțumesc pentru pont, amice, zise el. Zbori des, nu-i așa?

Cooper clătină negativ din cap.

– Nu prea obișnuiesc. Urăsc zborul. Întotdeauna mi se întîmplă ceva neplăcut și mă trezesc într-un loc în care nu voiam să ajung.

Individul chicoti.

– N-ai ce face, nu-i așa?

Nevasta tipului se aplecă peste pieptul bărbatului și scuturâ furculița în direcția lui Cooper.

– Ce poate fi mai rău decît doi bărbați adunați laolaltă și discutînd despre faptul că ar fi preferat să rămînă acasă să urmărească echipa Vikings sau oricare alta! Mie îmi place la nebunie să călătoresc.

– E normal să fii de partea călătoriilor, căci ești agent de turism, bolborosi bărbatu-său. Iar eu mă uit la meciurile echipei Twins, epurașule, sau, dacă-ți place mai mult, Twinkies.

– Bănuiesc că sînteţi din Minnesota, interveni Cooper.

– Oh, desigur, din North Oaks. O comunitate drăguţă. Şi totuşi, cam închistată. Nevastă-mea, Audrey, lucrează în turism, iar eu în electronică. Mă numesc Bob Denlinger. Tocma' mi-am luat un magazin în Rosedale. Mare centru comercial.

Individul îşi întinse mîna pînă la jumătatea coridorului şi Cooper i-o strînse. Pentru el era plăcut să-şi aducă aminte că mai existau şi oameni care n-aveau de-a face cu Germania.

– Bob, lasă omul să se bucure de cina lui, interveni nevasta.

Bob şi Audrey Denlinger. North Oaks. La nord de St. Paul. Minnesota.

– Să mă bucur? De mizeria asta?

Începură să sporovăie amical vrute şi nevrute. Era o uşurare să poţi discuta despre Twins sau despre Braves şi despre Campionatul Mondial. Ulterior, subiectul de bază deveni Herschel Walker şi motivul pentru care Vikings nu încercaseră niciodată să îl folosească ca pe o armă ofensivă.

– Un concurs de prost gust, rosti Bob Denlinger. Mike Lynn face tîrgul cu Walker, renunţă la magazinul acela nenorocit al lui, apoi Bumsie se trezeşte că vrea altceva şi nu-l foloseşte pe individ! Cine e pe post de păcălici? Noi, galeria echipei Vikings, deţinătorii de abonamente – amăriţi naivi ca mine.

Cooper adormi la loc.

Ajungînd în apropierea aeroportului ce deservea Minneapolis – St. Paul, avionul se hurducăi din pricina golurilor de aer. Afară se lăsase întunericul. În cele din urmă, se auzi în difuzoare vocea căpitanului anunţîndu-i că afară ningea, iar la sol zăpada atinsese deja cîţiva centimetri.

– Cam devreme pentru o ninsoare zdravănă, comentă căpitanul. Copiii însă se vor bucura de ea. Vom ateriza cam în douăzeci de minute. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Ajungem la timp.

Zăpadă.

Cu douăzeci de ani în urmă, cînd revenise în casa părintească din pricina chemării fratelui lui, Cyril, fusese multă zăpadă, mai multă decît văzuse el vreodată. Îşi conducea puternicul şi maiestuosul lui automobil Lincoln '66 şi fusese atacat de oameni care nu doreau ca el să ajungă la întîlnire, dar imensa maşină îi salvase viaţa, oferindu-i adăpost cald în timp ce zăcea

bătut şi însîngerat la marginea drumului înzăpezit. Zăpadă. Nenorociţii îl urmăriseră pînă acasă, încăpăţînaţi. În cele din urmă, apăruse, în toiul nopţii, acel bărbat pe snowmobile[1] şi atunci trebuise să hotărască dacă va ucide sau se va lăsa ucis...

Luminile oraşului erau ascunse de perdeaua de nea. Avionul începu să coboare către cele două şiruri de puncte luminoase ce străjuiau pista. O nouă răbufnire de vînt zgudui aeronava, fără a o putea împiedica însă să se aşeze uşor pe sol, să patineze un pic, apoi să se îndrepte şi să frîneze. Plugurile de zăpadă lucrau în forţă, înălţînd bolovani imenşi şi albi dincolo de marginea pistei.

Vîntul sufla cu tărie, şfîchiuind şi spulberînd zăpada de pe vîrful nămeţilor. Echipele de întreţinere ieşiseră pe pistă şi oamenii se deplasau agitîndu-şi lanternele şi ţipînd, fără a se putea auzi unii pe alţii. Curînd clădirea aeroportului apăru în raza vizuală, dar imaginea nu dură decît o fracţiune de secundă, dispărînd în spatele valurilor de omăt.

Bob Denlinger zîmbi spre Cooper.

– Asta pare o adevărată furtună. Abia aştept să pornesc snowmobile-ul şi aruncătorul de zăpadă. Asta dacă nemernicii ăştia cu mediul n-au scos deja jucăriile astea în afara legii.

– E ca un copil cînd e vorba de aparate, interveni Audrey. Eu urăsc zgomotul. De fapt, nu sînt deloc o admiratoare a iernii.

Cooper însă nu-i mai asculta. Cu mintea se afla cu douăzeci de ani în urmă, în furtună, urmărindu-l pe acel individ pe snowmobile venind înspre el, stîrnind adevărate valuri de omăt, în timp ce Cooper îl aştepta cu carabina pregătită... apăsase pe trăgaci... Clătină din cap, nevrînd să-şi amintească ce se întîmplase cu acel om... trupul asvîrlit prin ecranul de protecţie, bucăţi din corp zburînd prin noapte, bubuitul carabinei.

Se trezi mergînd pe coridoarele lungi ale aeroportului, acoperit din cap şi pînă în picioare de o sudoare rece şi simţindu-se uşor ameţit. Nu era vorba de un atac de anxietate; mai degrabă era vorba de gheara rece a paranoiei. Teama că totul s-ar fi putut cumva repeta...

---

[1] Autovehicul acţionat mecanic, dotat cu o tălpică pentru zăpadă *(n.trad.)*.

Tocmai alegea o mașină de închiriat, cînd îi văzu pe cei doi Denlinger trecînd pe lîngă el, cu capetele plecate ca să se protejeze de furia vîntului. Bob îi făcu semn cu mîna și strigă ceva, dar vorbele se pierdură în rafalele furtunii. Cooper găsi mașina dorită, își aruncă valiza pe canapeaua din spate și închise portiera, respirînd greu și năduşind. Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu. Trecea prin momente grele. De îndată ce ieși din parcare, dădu drumul la radio. Descoperi un post local la care se vorbea despre furtună.

Pe jos se depuseseră deja mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă și era mai mult ca probabil că omătul avea să se depună în continuare. Se cerea insistent ca lumea să nu plece la drum, iar un drum cu mașina proprie era socotit o adevărată nebunie. Îndreptînd automobilul către oraș, Cooper simți gheața trosnind sub cauciucuri și roțile urmînd șanțurile deja întipărite în gheață. Autostrada îngheța și un amestec de zloată și zăpadă transforma parbrizul într-un simplu paravan aproape impenetrabil.

Luptîndu-se să mențină mașina pe drumul aproape pustiu, Cooper alunecă cu gîndul înapoi pe coridoarele trecutului. Cu douăzeci de ani în urmă fusese urmărit, iar el simți paranoia sfredelindu-i creierii. Era oare urmărit din nou? Se petrecea ceva de neînțeles pentru el? Pe vremuri fusese inocent, însă acum nu mai avea acea scuză. Douăzeci de ani de liniște, nici un indiciu al trecutului, iar acum, brusc, se găsea din nou înconjurat de zăpadă, de frig și de vînt, și era din nou singur...

Coti pe turnanta lungă a autostrăzii, care conducea spre St. Paul, apoi o luă spre stînga, lăsînd în urmă cele două orașe ca niște miraje în noapte. Oare cine îl putea urmări? Cui îi mai păsa după atîția ani? Cine se putea teme de el acum? Era ridicol. *Nimeni* nu știa că se întorcea acolo. Nu spusese nimănui încotro pleacă, cu excepția lui Grahame și a oamenilor de la birou. Nici Beate Hubermann, nici Kilroy nu știuseră nimic. Nimeni altcineva nu știa că se întorsese. Cu excepția lui Bob și a lui Audrey Denlinger. Se amuză pe socoteala gîndului ivit, însă zîmbetul i se topi curînd. Cine dracu erau ei cu adevărat? Ținea minte ce-i spuseseră, însă nici bărbatul care-l urmărise cu douăzeci de ani în urmă nu îi zisese adevărul. Își șterse fața,

forțîndu-se să vadă prin mizeria depusă pe parbriz. Văzu înainte două mașini alunecate în șanț și farurile lor din spate sclipind roșii. Dincolo de ele autostrada era goală. Felinarele care străjuiau pe marginea șoselei se clătinau în bătaia vîntului, aruncînd umbre mișcătoare pe zăpadă. În spatele lui se puteau zări trei sau patru mașini, chinuindu-se, la rîndul lor, să străpungă furtuna. Se întrebă dacă Bob și Audrey se aflau acolo, îngrijorați de modul cum aveau să ajungă acasă, la Lacul White Bear.

Ce era cu Bob și Audrey?

Ceva era în neregulă – dar ce anume? Cooper era sigur că nu era vorba doar de paranoia sau de vechea frică. Cei doi fuseseră prietenoși, păruseră inofensivi, se înghiontiseră reciproc, ca un cuplu căsătorit de multă vreme, și îi acordaseră lui Cooper multă atenție. Oare erau prea buni ca să fie adevărați? Rostiseră ceva. Sau făcuseră ceva. Ceva cu totul deplasat... dar ce anume?

Reveni în prezent cînd mașina tremură din toate încheieturile și derapă violent, răsucindu-se. Trase de volan, simți mașina cum șerpuiește pe gheață, apoi cum roțile regăsesc șleaurile de pe șosea. Încetini imediat automobilul, ajungînd să se tîrască asemeni unui melc. Se trezise țipînd inconștient cînd se luptase cu volanul. Iisuse. Ura tot ce i se întîmpla. Înghiți în sec, făcu radioul mai tare și se concentră să mențină mașina pe drum.

În fața lui se întindea bezna teritoriilor nelocuite; coti pe un nou drum cu două benzi de circulație, lăsînd în spate luminile autostrăzii. Avea sentimentul că se găsea într-un spațiu închis. Nici o lumină, nici o stea, doar fuga nebună a fulgilor în lumina farurilor și fîșîitul roților pe omăt. Furtuna viscolea zăpada și crea adevărate mormane în jurul oricărui obiect cît de cît stabil, iar vîntul șfichiuia tare pe lîngă portiere. Laturile drumului erau încărcate de zăpadă; undeva, în față, un camion derapase și acum începea să dispară în troiene.

Ei conduceau o mașină închiriată...

Zări, înapoia lui, farurile ridicîndu-se și coborînd și încercă să-și amintească totul despre Bob și Audrey Denlinger. Își aduse aminte de semnul vioi pe care îl făcuse Bob cu mîna și faptul că încerca să deschidă portiera mașinii... iar Cooper își alesese automobilul dintre cele aflate în parcare pentru închiriat. Bob și

Audrey din North Oaks se întorceau acasă cu mașină închiriată, iar asta nu suna deloc bine. Nu închiriezi o mașină ca să ajungi acasă de la aeroport în orașul în care locuiești...

Mașina din spatele lui se apropia tot mai mult. Șoferul aprinsese farurile de ceață, care se reflectau orbitor în oglinda retrovizoare. Cooper modifică ușor poziția oglinzii ca să îndepărteze acea lumină din ochii lui. Încetini, așteptînd ca cealaltă mașină să-l depășească. Îl urmăreau sau erau doar niște grăbiți? Sau îi juca imaginația feste? Trebuia să afle. Poate că nu era nimic. În sinea lui însă știa, era convins...

Nu erau Bob și Audrey Denlinger... Îl minţiseră...

Intră în stare de alarmă. Olaf Peterson îl învățase cum să facă asta, așa că se lăsă pradă instinctelor. Nu era vorba de a-și aduce aminte, conștient sau de a alege, ci de un fapt care se întîmpla, pur și simplu. Senzația semăna puțin cu pierderea minții și a capacității de a face diferența între trecut și prezent. O parte a lui, pe care o crezuse moartă, revenea la viață.

Cealaltă mașină continua să se apropie. Privi în oglindă, încercînd să deslușească numărul de persoane dinăuntru. Zăpada viscolită și farurile orbitoare îl împiedicară. Însăși mașina nu era decît o formă neagră ce se năpustea asupra lui. Încetini și mai mult. Voia să-i forțeze să facă ei prima mișcare. Poate că încercau doar să ajungă acasă. Poate că aveau să-l depășească și să se piardă în noapte. Știa însă că n-o vor face. Nu conta de ce, nu conta ce reprezenta el pentru ei. Îl urmăreau. N-aveau să se îndepărteze. Se ţineau după el.

Pe neașteptate, mașina dădu peste o porțiune de gheață lucie și începu să derapeze și să se învîrtă. Simți o lovitură puternică în clipa în care automobilul din spate izbi bara de protecție a mașinii sale. Izbitura îl aruncă înainte. Încercă disperat să corecteze din nou direcția și reuși, ca prin minune, să o facă. Cealaltă mașină se apropie de el, încet, din lateral. Automobilele semănau cu doi elefanți la dans, pocnindu-se reciproc și îndepărtîndu-se unul de celălalt, un *pas de deux* în ritm de pachiderm. Încercă să ajungă în spatele celeilalte mașini, așa că frînă, numai că drumul cotea strîns acolo. Înainte nu exista altceva în afara beznei compacte și a brazilor luminați de farurile celor

două vehicule. Apăsă mai tare pe frînă, sperînd ca roţile să se agaţe de ceva solid, de ceva pe care să nu mai patineze. Încercă să rămînă pe drum. De pe frunte îi curgeau picături de sudoare care îi ardeau ochii. Reuşi să oprească maşina, fără să-şi dea seama cum. Cealaltă maşină nu reuşi să iasă din derapaj. Cooper o urmări cum se răsuceşte pe gheaţă, apoi cum se izbeşte cu viteză de copaci, rupînd bucăţi imense de lemn, cum trece de bariera brazilor, ca un astronaut al cărui cordon de legătură s-a rupt, apoi cum face un salt în noapte şi dispare într-un halo luminos...

Se dădu jos din maşină, împingînd cu toată greutatea în portieră. Simţi forţa năucitoare a vîntului şi zăpada rece pe faţă şi îşi dădu seama că se afla la marginea rîpei, aproape proptit de gardul de copaci. Se clătină pe picioare, căzu în genunchi pe zăpadă, apoi se tîrî înspre cealaltă maşină. În urechi auzea un huruit cumplit. Pricepu imediat că se afla în apropierea cascadei asurzitoare, deci ajunsese la Cooper's Falls mai repede decît se aşteptase. Farurile luminau înaintea lui, dar rîpa unde căzuse celălalt automobil se afla în beznă. Oricum, nu conta pentru el, căci cutreierase acea rîpă în lung şi în lat, cînd fusese copil. Cunoştea perfect acea curbă strînsă a şoselei. Fulgii de zăpadă îl izbeau în faţă. Avu senzaţia că e rupt în bucăţi cînd începu să coboare stînca abruptă a rîpei. Maşina trebuia să se afle în fundul ei, aşa că se forţă să ajungă acolo; trebuia să ştie...

Era ca un vis, un coşmar de frig şi durere, ca şi cum înota cu mişcări încete. Alunecă şi căzu prin zăpadă, apoi o luă la vale printre bolovani, copaci şi crengi rupte care cedau imediat sub greutatea lui. Pămîntul tremura din pricina forţei cascadei, mii de tone de apă vărsîndu-se în rîu la numai o sută de metri depărtare, cu un sunet asurzitor...

Pe ultimii metri căzu abrupt şi se izbi de maşina ajunsă o epavă, întoarsă, ca un gîndac, cu roţile în sus, peste care se depunea deja un strat de omăt. Un trup uman trecuse prin parbriz, iar din faţa lui nu rămăsese decît o masă de oase, carne sîngerîndă şi sticlă... Atinse cadavrul şi simţi haina de blană de nurcă. Iisuse, era femeia din avion, ea trebuia să fie, era... Inima i se opri; îngenunche în zăpadă, icnind şi simţind că-i vine rău...

se întîmpla din nou, îl urmăreau... Se ridică în picioare, se sprijini de o roată strîmbată, apoi se aplecă şi trase de portiera din faţă pînă reuşi să o deschidă. În acea clipă se aprinse plafoniera. Înăuntru era un om, cu picioarele ghemuite sub compartimentul pentru mănuşi, cu capul întors către acoperiş. Cooper trebuia să fie sigur. Se strecură în maşina răsturnată, tîrîndu-se de-a latul acoperişului, care acum devenise podea. Trebuia să fie sigur... Se strecură pe lîngă volan, care atîrna ca un ciot rupt, rupt în două... se întinse şi pipăi haina de piele a bărbatului; da, aceea era haina. În raza sa vizuală apăru chipul omului. Din gură şi din nas îi curgea o dîră de sînge, iar fruntea şi ţeasta îi erau pline de tăieturi adînci... brusc, pleoapele omului se deschiseră larg, ca ale unei păpuşi, şi Cooper sări înapoi, ţipînd, lovindu-se cu capul de pedalele maşinii... ochii aceia se holbau la el, bietul Denlinger sau care era numele lui adevărat... omul scoase un oftat lung, apoi nimic... dacă nu murise, era atît de aproape de moarte, încît nu mai avea nici o importanţă... Cooper tremura tare din tot corpul, incontrolabil. Îi trebui al naibii de mult timp să se strecoare afară din maşină. O dată scăpat de acolo, se răsuci pe călcîie şi începu să se caţere pe peretele abrupt al rîpei. Era o mişcare haotică şi frenetică, impulsionată de frica oarbă de cele două cadavre... de frica de toate cadavrele, cele noi şi fantomele vechi de douăzeci de ani...

Veniseră după el. Îşi repetă din nou acest lucru în minte. Îl vînau... Era imposibil să fie vorba de o coincidenţă stupidă; dacă te gîndeai la coincidenţe, erai omorît... era partea a doua a unei poveşti începute cu multă vreme în urmă, nu doar cu douăzeci de ani înainte, ci încă de pe vremea bunicului lui... veniseră după el şi rataseră din nou...

Ajunse în vîrful rîpei şi ieşi în bătaia farurilor, asurzit de zgomotul cascadei. Era cumplit de speriat şi abia simţea furia furtunii. Îşi aminti de ce se găsea aici şi se calmă pentru prima dată. Renunţă la răceala şi distanţa pe care le cultivase cînd îşi structurase o nouă viaţă pentru sine. Simţi lacrimi izvorîndu-i din ochi, îngheţîndu-i pe faţă, şi începu să strige în bătaia vîntului, de parcă ar fi putut s-o facă să-l audă chiar şi acum, din Germa-

nia, din Berlin, unde locuia ea cînd luase sfîrşit prima parte a războiului lor – privi în faţă explicaţia...

O iubesc...

O iubesc...

Un om cu un picior rupt

Se trezi într-o cameră supraîncălzită de motel, care mirosea a lemn de cedru, a ploşniţe şi a fum acru de ţigară. Pe perete, vizavi de locul în care el încerca să se obişnuiască cu căldura sufocantă şi cu uscăciunea, atîrna o veche fotografie colorată a cascadei. Un radiator sîsîia.

O iubesc...

Strigătul continua să-i tortureze creierul. Continua să vadă morţii acelei nopţi, degetele de lumină provenite din farurile maşinilor cercetînd bezna încărcată de fulgi de zăpadă, şi continua să audă vuietul asurzitor al cascadei.

Se luptă să iasă de sub păturile cu care era învelit şi îşi dădu seama că îl doare capul. Căută în geantă după aspirină şi scoase patru pastile pe care le înghiţi, apoi traversă carpeta turcoaz şi se postă la fereastră. Afară se făcuse ziuă; întunericul se topea încet în spatele geamului îngheţat. Din cer zăpada continua să cadă. Întredeschise fereastra şi trase în piept aerul rece şi umed. Funcţionarul de la motel trebăluia prin parcare, îndepărtînd zăpada de pe maşini cu o mătură. Purta o haină groasă roşie cu negru, care-i aducea aminte lui Cooper de haina purtată de Beate Hubermann, şi o căciulă cu urechile lăsate în jos. Avea o mustaţă mare, care acum era albă ca zăpada. Părea un personaj desprins de pe coperta din 1943 a ziarului *Saturday Evening Post*, iar această descriere putea la fel de bine aplicată oricărui alt locuitor din Cooper's Falls. Această imagine părea desprinsă de orice noţiune a timpului, ceea ce îl şoca, de parcă ar fi fost o iluzie. Ce se întîmplase în zăpadă, cu douăzeci de ani în urmă,

nu putea fi pus pe coperta unui ziar. Norman Rockwell, patronul din 1943 al ziarului, n-ar fi stat prea mult pe gînduri într-o situaţie precum cea din noaptea trecută. Asta era partea proastă a americanilor.

În timp ce făcea duşul, Cooper se întrebă cînd avea să se descopere maşina accidentată şi cadavrele. De îndată ce avea să se afle despre eveniment, aveau să înceapă căutările pentru găsirea maşinii a cărei vopsea se potrivea cu petele rămase pe epavă. Mai devreme sau mai tîrziu vor fi multe de plătit. Pentru moment însă, Cooper se afla în siguranţă. Şi, dacă avea noroc, avea să plece de acolo înainte de a păţi ceva rău. Deja se gîndea în vechii termeni la supravieţuire, la cît de subţire putea fi firul vieţii. Îşi făcea deja un plan în privinţa rămînerii în viaţă.

Oricine ar fi fost ei, n-aveau cum să ştie încă ce se întîmplase noaptea trecută. Oricum, n-avea să le placă.

În timpul nopţii, plugurile încercaseră să degajeze cît mai bine şoselele. Cîteva maşini se mişcau încet prin zăpada care cădea, apărînd la intersecţie ca nişte fantome din spatele troienelor de zăpadă întărită înalte de peste trei metri. Cooper îşi scoase maşina din parcare şi porni pe stradă, pînă ce atinse limita spaţiului curăţat de pluguri. După aceea îşi puse în picioare galoşii mari şi negri de cauciuc, pe care funcţionarul îi găsise pentru el în debara, şi parcurse ultimii două sute de metri pe jos.

Cînd ajunse la cele două construcţii de piatră care flancau poarta de intrare, era transpirat tot şi răsufla greu. În spatele porţii deschise, aleea şerpuia către casa mare unde crescuse, unde Austin Cooper fusese ţinut sub un soi de arest la domiciliu în timpul războiului, unde el – John Cooper – sosise douăzeci de ani mai tîrziu la întîlnirea cu fratele său, Cyril, în urma unei chemări urgente, şi unde îl găsise pe acesta mort...

Plopii străjuiau încă aleea, izbitor de negri faţă de albeaţa din jur. La dreapta porţii se afla una din cele două construcţii de piatră care avea o uşă masivă de stejar. Soldaţii care păzeau casa o folosiseră pe vremuri ca post de comandă. Austin Cooper le trimitea mormane de sandvişuri şi supă în fiecare zi. Acea uşă era acum aproape acoperită de zăpadă.

Pe pajiştea care se întindea, albă, pînă la cele şase coloane albe şi pătrate care străjuiau partea din faţă a casei, se puteau

vedea stejarii, pîlcuri de brazi și molizi care ajungeau pînă la cupolele și coșurile de cărămidă de pe acoperiș. Acasă. Nu exista nici un alt nume pentru acea clădire. Era acasă și așa avea să fie întotdeauna.

Cu toate acestea, pășind încet prin zăpada depusă și lăsînd în urma lui găuri adînci în stratul de omăt, Cooper știa că acel „acasă" pe care-l cunoscuse nu era decît o altă iluzie, ceva care nu mai exista și care, de fapt, nu existase niciodată dacă lucrurile erau judecate corect. Cu douăzeci de ani în urmă, cînd toate iluziile se sfîrșiseră, el dăruise casa orașului, ca recompensă pentru pierderea micii librării orășenești distrusă în timpul asediului asupra orașului Cooper's Falls. Acum, fostul lui cămin era atît bibliotecă cît și sediul societății de istorie din Cooper's Falls și ajunsese să fie folosită în mare parte ca loc de păstrare a documentelor. Stînd pe verandă, Cooper se simți străin pentru o clipă, fiind aproape copleșit de demnitatea locului. Își privi ceasul. Nu, nu conta. Parcursese un drum lung. Trebuia să o vadă din nou.

Ferestrele aveau o sclipire fină, galbenă, iar ușa de la intrare era descuiată. Înăuntru mirosea a cafea. Auzi voci de femei și mai auzi un radio, acordat pe lungimea de undă a postului WCCO din Minneapolis. Tocmai se anunța o listă de școli închise. Aeroportul era inutilizabil. Totul i se părea atît de familiar.

Acolo era podeaua din parchet și scara lungă, cu curbe grațioase, cu balustrada pe care el și Cyril se dăduseră de sute de ori în copilărie și unde bunicul Austin îi prindea din aer înainte de a ajunge cu fundul de podea. De cealaltă parte a holului de intrare, uși batante duceau către mai multe saloane mari...

Femeile continuau să sporovăiască. Cooper presupuse că personalul fusese, pur și simplu, blocat acolo de zăpadă pe timpul nopții. Traversă unul dintre saloane, care fusese mobilat acum ca sală de recepție, cu un nou computer și cîteva dulapuri antice pentru dosare. Pe jos era același covor din tinerețea lui și în aer pluteau oarecum aceleași mirosuri. De partea cealaltă a camerei, ușa era deschisă. Înghiți în sec. Biblioteca.

Imensele fotolii de piele încă se găseau la locul lor. Își aminti tremurul ferestrelor, focurile de armă de afară, din zăpadă și întuneric, bucățelele de geam împrăștiate pe covor... Acolo erau

globurile pământești ale bunicului lui, hărțile de pe perete – de pe care însă fuseseră scoase pionezele care marcau înaintarea războiului. Putea încă să adulmece aroma trabucurilor bătrînului, impregnată pentru totdeauna în țesătura draperiilor și în cotoarele cărților ce umpleau rafturile. Rămăseseră pe loc vechile lămpi, biroul îmbrăcat în piele, iar bușteni stăteau stivuiți pe grătar, așteptînd să fie aprinși de unul dintre chibriturile lungi ale bătrînului. Din cine știe ce respect pentru personalități, fotografiile înrămate ale lui Austin Cooper alături de prietenii lui continuau să se afle pe mese, lăsînd la vedere semnătura lui sub geam.

Într-una din fotografii, Austin pufăia dintr-un trabuc, prin anii treizeci, împreună cu Winston Churchill, cînd viitorul prim-ministru era pierdut în anonimat și nu fusese încă chemat la întîlnirea cu destinul...

Într-o alta ședea pe un șezlong, într-o grădină cu flori, după-amiaza tîrziu, și vorbea cu Hitler...

În alta sporovăia cu Hitler și cu Eva Braun la un prînz, stînd la o masă sculptată, din lemn masiv, într-o încăpere cu pereți acoperiți cu tapiserii. La picioarele lor moțăiau doi ciobănești germani, mîna albă a lui Hitler atîrna pe lîngă scaun, iar degetele scărpinau capul unuia din ei...

În alta cerceta o sticlă de vin cu von Ribbentrop, care pe vremuri fusese negustor de vinuri...

În alta stătea lîngă un imens Mercedes-Benz decapotabil, zîmbind aproape cu timiditate în vreme ce Göring se cutremura de rîs, odihnindu-și pumnul înmănușat pe mînerul încrustat cu bijuterii al unui cuțit de vînătoare prins într-o teacă atașată centurii...

Poze ale tatălui și mamei lui Cooper, cu el și cu Cyril, cu mama lor frumoasă ținînd-o în brațe pe sora lor mai mică, Lee...

Rotițele memoriei se mișcau cu viteză în mintea lui...

– Pot să vă ajut cu ceva?

În spatele lui se afla o femeie elegantă, cu păr cărunt, care se uita curioasă la el din spatele ochelarilor coborîți pe vîrful nasului.

– Îmi pare rău că am dat buzna așa, rosti el. Am locuit în casa asta. Am vrut să... nu știu, cred că am vrut doar să arunc o privire pe aici.

– John Cooper! Ce surpriză – eu sînt Helen Roark, John, am fost colegi în liceu. Îți amintești? Domnișoara Downer! Eram în aceeași sală de consultații.

– Bineînțeles, Helen. Bineînțeles, doar că m-ai luat prin surprindere.

Ea îi zîmbi.

– Ce bine îmi pare că te văd, John. Nici unul dintre noi n-am crezut că te vei întoarce vreodată... Vrei să vezi cîteva dintre reconstrucțiile noastre? Pun pariu că ai auzit de ele – am avut un proiectant de la Guthrie angajat pentru asta...

El îi auzi vocea turuind mai departe.

Astăzi nu vom avea mulți vizitatori, poate nici unul, și asta din pricina vremii astea... nu pot să cred că ai venit aici pe zăpada asta... Te-ai întors de tot?... Ți-ai văzut vreunul dintre prietenii vechi?... Doctorul Bradlee a murit acum zece ani... au mai murit și alții... bineînțeles, Asediul a făcut cîteva victime, dar știi totul despre asta... iar Olaf Peterson continuă să facă legea în oraș...

Însă el n-o asculta.

Se uita fix la o hartă încastrată în sticlă și așezată pe o masă, prezentînd o reproducere schematică a evenimentelor majore care aveau să fie cunoscute sub denumirea de Asediul de la Cooper's Falls.

Brusc, toate acele evenimente reveniră la viață. Mica bibliotecă era o ruină, linsă de flăcări uriașe. O altă clădire ardea. Olaf Peterson, purtînd o imensă mustață, stătea în stradă în fața vechiului hotel, privind la biblioteca ce ardea. Oare Olaf era șerif sau șeful poliției? Nu-și putea aminti. Pe hartă era reprodusă casa familiei Cooper, o construcție micuță, afundată în zăpadă, iar înăuntru se vedea o siluetă cu o armă la umăr, trăgînd; se recunoscu pe sine și revăzu snowmobile-ul zdrobit în zăpadă și trupul urmăritorului zburînd prin aer, plin de sînge... Era totul acolo, redus la un muzeu în miniatură, o parte a istoriei orașului...

Pe un șevalet se putea citi inscripția: „Asediul: Un Mister al Îndurării". Sub acest titlu, începea povestea:

Nimeni n-a putut pînă acum să înțeleagă pe deplin ce s-a întîmplat în Cooper's Falls în acele cîteva zile de iarnă ale anu-

lui 1972. Dar, cel puțin, însă, putem limpezi cîteva fapte pentru cercetătorii care vor veni în viitor...

Etajele superioare ale imensei case erau închise pentru public, dar Helen Roark își zise că John Cooper avea dreptul mai mult decît oricine să facă o incursiune completă în amintire. John urcă singur scara. Zăpada ședea stivuită la ferestre. Vîntul sufla cu putere printre jgheaburile de plumb. Văzu în fața lui camera în care se născuse cu ajutorul doctorului Bradlee. Holul lung era aproape la fel de întunecat cum fusese în noaptea aceea, cu douăzeci de ani în urmă, cînd făcuse toată acea călătorie lungă împreună cu Paula Smithies, bibliotecara. Aici, sus, casa nu se schimbase deloc. Douăzeci de ani păreau că trecuseră într-o singură zi...

Paula spusese:

– John, e o lumină acolo, jos...

El se întorsese și văzuse sclipirea, o dungă de lumină ivită vag pe zidul de vizavi. Ceva se lovea cu zgomot de spatele casei. Căutase comutatorul de lumină, dar acesta nu funcționa.

Lumina provenea de la ceea ce fusese odată dormitorul bunicului lui. El rîsese nervos.

– E ridicol. De ce mergem în vîrful picioarelor?

Paula îi luase mîna și i-o mîngîiase. Intraseră împreună în cameră.

Bărbatul ședea la fereastră într-un scaun cu spătar. Avea ochii închiși. Stătea puțin întors pe o parte, cu capul aplecat pe umăr. Brațul lui stîng era întins inert pe lîngă scaun.

– Cyril!

Strigătul său reverberase în tăcerea din încăpere.

Fratele lui, Cyril, era mort...

Acum stătea în cadrul ușii, privind la același scaun din aceeași încăpere slab luminată, însă Cyril dispăruse de mult. Traversă încet camera și se uită la furtuna de afară. Văzu dedesubt pajiștea unde îl fugărise acel om și unde apăsase pe trăgaciul carabinei, sfîrtecîndu-și urmăritorul...

Acela fusese începutul și nu-sfîrșitul coșmarului, iar acum acesta începea din nou și nimeni altcineva nu mai știa de asta. De fapt, întreaga poveste n-o cunoștea decît John Cooper și un

alt bărbat. Ei erau singurii care aveau habar de Cel de al Patrulea Reich de acum douăzeci de ani.

John Cooper şi Olaf Peterson.

Un plug tocmai termina de curăţat drumul îngust de ţară care ducea înspre marginea de sus a cascadei. Cooper aşteptă ca plugul să se întoarcă pe şoseaua asfaltată şi îndreptă maşina pe aleea proaspăt curăţată. Zăpada continua să cadă şi postul local de radio anunţa că această furtună avea şanse să devină cea mai mare cădere de zăpadă în douăzeci şi patru de ore din istoria statului Minnesota.

Treptat casa ieşi la vedere, ca o navă dintr-o perdea de ceaţă. Era o clădire mare, construită din piatră, lemn şi buşteni negeluiţi, avînd la capăt o imensă terasă acoperită cu sticlă pentru stat la soare. Parcă maşina la cîţiva milimetri de un troian. Din două coşuri de pe acoperiş ieşea fum, împrăştiat repede de vînt. Era ora amiezii şi furtuna continua să fie suficient de puternică să te forţeze să conduci cu farurile aprinse.

Parcurse cărarea de acces pînă la uşă, sună şi aşteptă. Nu veni nimeni să-l întîmpine. Sună din nou, apoi împinse uşa, care era descuiată.

De undeva, dinăuntru, se auzea o voce pe care o recunoscu imediat.

– Da, da, intră, pentru numele lui Dumnezeu. Acum sînt doar un amărît, un nenorocit de infirm. Oricine poate să intre, să mă jefuiască şi apoi să-mi taie gîtul...

Cooper intră. În nări îi veni aceeaşi aromă de tutun. Vocea de acum douăzeci de ani...

Se întorseseră din Germania şi stăteau în faţa hotelului Ritz din Boston, iar el se uitase la ceas, ridicase din umeri şi îl privise pe Cooper.

– Ei bine, a venit timpul să plec, rostise el.

Se terminase, în sfîrşit, totul.

– Şi eu, răspunsese Cooper.

– Bine, atunci, zisese Peterson. Vîntul ameninţa să-i zboare peruca scumpă de pe cap, aşa că şi-o îndesase mai bine. Totdeauna am senzaţia că nenorocita asta o să zboare. Rîsese. Tu ai fost primul care mi-ai atras atenţia, ticălosule. Îl prinsese

pe Cooper de braţ. Uite ce e, începe să devină o prostie. Rămîi cu bine, John. Şi încearcă să uiţi.

Scuturase mîna lui Cooper, strîmbîndu-se din pricina soarelui orbitor, şi începuse să se depărteze.

Prefă-te că nu contează.

– Toată lumea moare, rostise Cooper, însă vorbele îi fuseseră spulberate de vînt.

– Ţinem legătura, Johnnie.

Făcuse semn pentru ultima dată cu mîna, după care fiecare îşi văzuse de drumul lui.

Numai că nu ţinuseră legătura. Pur şi simplu, nu mersese. Cooper avea nevoie să uite. Iar acum Cooper urma indicaţiile vocii, traversînd o încăpere imensă, cu carpete atîmate pe pereţi şi cu un geam imens prin care se vedea panorama furtunii albe de afară, întreruptă din loc în loc de pete de culoare: rîul, podul, silueta unei biserici pe Main Street.

Olaf Peterson şedea într-un imens fotoliu, unul dintre picioare stătea întins, în ghips. În căminul de piatră ardea un foc viu. Pe peretele îmbrăcat în lemn se aflau mai multe panoplii cu tot felul de arme. La marginea unei mese, aflată în apropierea lui Peterson, se găsea o farfurie cu saleuri. Peterson îşi ridică privirea de pe ecranul televizorului.

– Ei, Cooper, nu ne-am văzut de mult. Te-ai făcut nevăzut.

Făcu semn cu mîna înspre un scaun asemănător cu al lui. Urmărea *The Third Man*. Pisica tocmai adulmeca pantofii lui Harry Lime; imediat, lumina căzu pe chipul bucălat al personajului, în timp ce acesta se ascundea în pragul uşii. Orson Welles.

– Nu ne-am văzut de mult? După douăzeci de ani, doar atît? Nu ne-am văzut de mult?

– Taci din gură şi stai jos.

– Mă înduioşezi cu delicateţea ta.

– Cooper, încearcă să nu faci pe deşteptul, rosti Peterson, neslăbind ecranul din ochi. Încă o oră nu contează. Taci din gură – ai acolo un ibric cu cafea şi nişte saleuri. Mănîncă şi bea. Uită-te la film. Eu nu mă plictisesc niciodată de filmul ăsta. E cel mai bun pe care l-am văzut vreodată.

Aşa că se uitară. Călătoria prin Viena. Cîntecul cucului. Vînătoarea prin canale... Harry Lime încercînd să scape, imagi-

nea de la nivelul solului cu degetele lui Lime strecurîndu-se printre gratii, luptîndu-se să evadeze, știind că trebuia să moară.. scena de după înmormîntare, Joseph Cotten stînd la marginea drumului și fumînd o țigară, așteptînd-o pe Alida Valli și imaginea de lungă durată a ei mergînd în josul drumului îngust... trecînd, fără să se uite, pe lîngă el.

Prefă-te că nu contează.

Peterson era puțin trecut de șaizeci de ani acum și arăta la fel de bine ca întotdeauna, dacă treceai cu vederea piciorul lui rănit. Purta bluză și pantaloni de trening, colorate în purpuriu, auriu și alb, culorile echipei Vikings, iar unul dintre craci era tăiat ca să se poată face loc ghipsului. Mustața lui de bandit era acum înspicată cu alb, iar peruca suferise aceleași costisitoare transformări. Continua să fie oacheș la față, ca un meridional, iar dosul palmelor era acoperit cu păr negru și sîrmos. Olaf Peterson era un om care nu arăta deloc cum se presupunea că ar fi arătat o persoană cu numele lui. În vreme ce urmărea filmul, apuca din cînd în cînd cu mîinile niște haltere pe care le ridica și le cobora, fără a părea că observă ceea ce face. Cînd se stinseră ultimele cadre ale filmului, Peterson apăsă telecomanda videorecorderului și se holbă la ecran pentru un moment, transfigurat.

– Doamne, chestia aceea din canale... Schimbă imediat subiectul: Deci, Cooper, pe unde ai mai fost? Parcă au trecut ani și ani...

– Au trecut.

– ... și totuși parcă a fost ieri. Își mută piciorul și zîmbi hoțește pe sub mustața groasă. Toți tipii aceia care au încercat să ne omoare. Aceea da distracție! Da, ce zile am avut. Deci ce te aduce înapoi? Ți s-a făcut dor de casă? E cam ciudat după atîta vreme.

– Mie nu-mi e niciodată dor de casă, replică Cooper. Duc locul ăsta cu mine oriunde aș fi. Nu, m-am întors ca să vorbesc cu tine.

– Nu mai spune.

– Ca să-ți cer o favoare.

– După douăzeci de ani vrei o favoare.

– Ei bine, după cum mă privești, nu sînt convins că o să mi-o acorzi.

– Păi, atunci ai fi putut scuti o călătorie pînă aici. Puteai să suni.

– Nu, trebuia să te văd. Făcu semn cu capul înspre piciorul imobilizat. Ce-ai pățit?

– Mi-am rupt nenorocitul ăsta de picior în timp ce jucam tenis cu ticălosul ăla mare de Wisneski, ți-l amintești?

– Obișnuiam să iau prînzul cu el la Nye's Polonaise.

– Ăsta-i tipul. A fost jurnalist. Foarte deștept.

– Amuzant individ.

– Da, e amuzant. Spune o mulțime de povești și cîteva dintre ele se referă la mine. Acum are una nouă. Am făcut un meci acum o lună. Mă bătea mâr, așa că am încercat o lovitură mortală, dar am alunecat pe propria rachetă și am căzut. Imediat piciorul meu a făcut trosc, iar bătrînul Ken a izbucnit într-un hohot de rîs, de-am crezut că o să dea în apoplexie. O să mă fac bine peste cîteva săptămîni și atunci am să-i vin eu de hac ticălosului – o să ieșim la pescuit în barca aia a lui și atunci o să-mi vină mie rîndul. Știi ce vrea el să prindă? Puțici. Peștii ăia sînt toți de mărimea puței lui... Ei bine, cu siguranță ai avut parte de vreme tip Cooper. N-am mai văzut atîta zăpadă de la Asediu. Clătină din cap. Deci care-i favoarea asta pe care ai venit să mi-o ceri, făcînd atîta drum?

– Păi, sprijină-te de spătar și dă-mi voie să-ți istorisesc povestea...

Cooper îi spuse ce se întîmplase în ultimele cîteva zile: Kilroy care apăruse din neant și îl interogase asupra părții naziste a familiei lui, reportera de televiziune nemțoaică ce venise pe neașteptate cu mesajul de la sora lui, Lee, dispariția fiicei acesteia, Erika, apoi Kilroy care apăruse în cadrul reportajului despre investiția germană în Boston.

– Deci, Lee vrea să mă duc în Germania.

– Lee, repetă Peterson numele cu o expresie greu de interpretat pe chip. E un adevărat caz, și știi asta. Nu, nu scoate nici o vorbă. Cunosc lucrurile astea și știi foarte bine că am dreptate. Un adevărat caz. Dintotdeauna a fost și întotdeauna va fi. Nu trebuia să rămînă în München după ce i-am terminat pe nenorociții ăia de naziști. Ar fi putut veni acasă, ar fi putut veni cu tine...

– Era complicat.

– Rahat. Ea a hotărît să rămînă. Mama naziştilor...

– Asta-i o nedreptate şi o ştii.

– Bine, bine, dar întotdeauna m-a înnebunit cu chestia asta. Oftă şi îşi aprinse un alt trabuc. Ascultă, îţi aminteşti ce a spus doctorul Roeschler despre ea în noaptea aceea în München? Îl aud şi acum – a spus că ea nu va fi niciodată sigură cine e... E nebună, schizofrenică, spunea. Ţi-am spus atunci şi îţi spun şi acum că nu e decît o sursă de necazuri. Şi toată afacerea asta cu nemţii – nu-mi place prea mult. La naiba, n-ai nevoie decît să citeşti ziarele. Vreau să spun că treaba nu e prea delicată. S-a creat un precedent, corect? Făcu o scurtă pauză, apoi reluă: Deci, te întorci în Patrie?

– Aş fi vrut să mergi cu mine. Asta e favoarea.

– De dragul vremurilor de demult?

– Nu. Mă tem să mă duc singur.

Peterson izbucni în rîs.

– Dar te duci, indiferent cum, nu-i aşa?

– Trebuie. Ştii bine. E vorba de Lee.

– Deci n-ai reuşit pînă acum să depăşeşti problema asta cu Lee. Am sperat mereu că o să-ţi treacă cu timpul.

– Uite ce e, eu mă întorc acolo. Aş fi vrut să vii cu mine. Habar n-am avut de piciorul tău.

– Mda... în fine, te întorci într-o Germanie diferită...

– Fii serios, îl întrerupse Cooper. Germania nu se schimbă. Doar se măreşte. Iar cînd se măreşte devine mai înfricoşătoare.

– Te gîndeşti la vechii nazişti? La naiba, Cooper, indivizii aceia sînt morţi cu toţii acum. Rîse scurt, aducîndu-şi aminte de ceva. Tu şi cu mine am omorît o bună parte dintre ei.

Milo Keepnews, oare fusese el nazist? Cooper nu-şi putea aminti, dar îşi aduse aminte de faptul că Olaf Peterson îl ucisese într-o toaletă murdară, plină de rahat... După ce-şi terminase treaba, Peterson se admirase într-un ciob de oglindă. Îşi mîngîiase peruca, aranjîndu-şi două şuviţe în faţă, şi se dăduse înapoi ca să se uite la cadavru. Una dintre mînecile lui Milo căzuse în vasul closetului, iar mîna îi plutea în apa murdară. Ochii îi erau larg deschişi. Privea fix către podea şi picături de salivă îi curgeau

din gură. „Adio, Milo", spusese Peterson, trăgînd de şnurul becului chior. Cu multă vreme în urmă...

Peterson se ridică cu greutate şi ţopăi pe un picior pînă la platoul cu saleuri.

– Bineînţeles, din ce-am citit şi văzut la televizor, s-a ridicat o nouă gaşcă.

Cooper se întoarse brusc.

– Poftim?

– Ei, Cooper, fii atent, ce naiba. Vorbeam despre tipii răi.

– Eu mă gîndeam la bietul Milo Keepnews...

– La dracu cu el! Hai să ne gîndim la Germania. Gîndeşte-te la treaba în care te bagi – bine?

– Peterson, rosti ironic Cooper. Totdeauna cel înţelept.

Peterson nu luă comentariul în seamă.

– Eu sînt foarte atent la Germania în ultima vreme. Citesc orice îmi pică în mînă – Germania nu e chiar un secret. Doar că America are această obsesie nebună cu Japonia... N-am dat niciodată doi bani pe Germania pînă ce tu şi familia ta ciudată nu m-aţi tîrît în povestea asta acum douăzeci de ani. Te-ai gîndit vreodată, John, băiete, că eşti singurul cu capul pe umeri? Ar trebui să fii mîndru de asta. Chiar dacă eroul de taică-tău n-ar fi murit deasupra Canalului... chiar dacă ar fi fost nazist...

– Las-o baltă, rosti, încet, Cooper. Să vorbim despre Germania.

– Ei bine, cum am spus, m-am săturat de toţi indivizii ăia care fac pe ei de frică atunci cînd se gîndesc la Pericolul Galben, la aiuriţii ăia de japonezi... *Banzai*, corect? Te face să te întrebi, oare sînt singurul care mai are o viziune clară asupra lucrurilor? Oamenii ar trebui să se gîndească la Germania. La *Europa*. În zece, cincisprezece sau douăzeci de ani, Japonia o să aibă preocupări intense – cu Coreea, cu China care intră în economie capitalistă şi îi va tăia la preţuri. Gîndeşte-te la un meci China contra Japoniei. La naiba, poate trăim s-o vedem şi p-asta, amice, căci, ascultă-mă pe mine, o să ne folosim de China ca să le-o plătim japonezilor... însă punctul important e altul, sîntem o ţară europeană. E vorba de istorie şi de profunzimile ei. Viitorul nostru e alături de Europa... Va trebui să dezvoltăm un parteneriat cu Rusia, Ucraina şi toţi Ivanii ăia. Petrolul ne spune

asta. Ştiai că aia stau pe cele mai mari rezerve ale lumii? Sub vechea Uniune Sovietică se află mai mult petrol decît oriunde altundeva. Noi sîntem cei care îi putem ajuta să-l scoată din pămînt şi să-l rafineze. Noi trebuie să fim primii care luăm caimacul. Întreabă-i pe sociologii care au studiat caracteristicile naţiunii în ultimii cincizeci de ani... Ştii cu cine seamănă ruşii cel mai mult? Cu americanii. Aliaţi naturali, John, băiete... dar există un singur motiv de îngrijorare. Ştii care e ăla?

– Continuă, erudiţia ta mă lasă mască.

– Germania. Nu-i putem lăsa pe nemţi, dragii şi vechii noştri huni, să ne învingă în bătălia pentru Rusia. Ia gîndeşte-te – am trecut prin tot acest nenorocit de Război Rece, am reconstruit Europa după război şi, în special, i-am reconstruit pe huni, am aşteptat patruzeci şi cinci de ani gîndindu-ne că ruşii o să ne-o tragă cu bomba şi în tot acest timp ceasul se pregătea să sune pentru ei – s-au autodistrus. Iar acum pretutindeni sînt împrăştiate comori care aşteaptă doar să fie culese de cineva...

Şi să fiu al naibii dacă-mi dau seama de ce! Oricine s-a gîndit serios la Războiul Rece şi-a dat seama că acesta trebuia să aibă două părţi. În primul rînd, voiai să învingi, categoric, dar exista şi o a doua parte inevitabilă, anume că voiai să transformi Rusia în noul tău prieten cel mai bun, neavînd deloc intenţia de a o transforma în prietenul cel mai bun al *altcuiva*!

Peterson se căţărase pe un scaun la bar şi stătea clătinîndu-şi ghipsul, privindu-l pe Cooper şi aşteptînd:

– Bine, bine, te înţeleg, dar nu-i puţin cam prea general? Eu am de-a face cu o problemă mai măruntă – trebuie să mă duc să-mi văd sora. Viitorul Europei nu contează prea mult pentru mine. Pentru mine e importantă doar Lee.

– Atunci la ce naiba te îngrijorează plecarea în Germania? Probabil că fata ei se va întoarce sănătoasă pînă să ajungi tu acolo. O s-o găseşti pe Lee calmată şi o să te întorci în cîteva zile, fără să-ţi dai seama de ce ai fost atît de îngrijorat.

– Dar cum rămîne cu Kilroy? Cu Beate Hubermann?

Peterson ridică din umeri.

– Doar nişte oameni.

Cooper oftă. Simţea un gol în stomac.

– Mai este ceva.

– Ca pe vremuri, zîmbi Peterson în spatele mustății. Întotdeauna mai era ceva. Bine. Despre ce este vorba?

– Au încercat să mă ucidă astă-noapte.

– Ei, fii serios, Cooper, te rog, scutește-mă de fanteziile tale...

– Acum e rîndul tău să taci și să asculți. Vorbește Cooper.

– Bine. Ai dreptate. Povestește-mi.

După ce Cooper termină, Peterson se încruntă și scoase un nor de fum.

– Familia Denlinger! Iisuse. Doar un cuplu de nefericiți.

– Mă urmăreau. M-au mințit. N-au luat-o către suburbia aceea de ștabi, North Oaks... în cele din urmă, au încercat să mă scoată de pe șosea...

Peterson își ridică mîna.

– Bine, bine. Luă un telefon fără fir de pe bar și sună secția de poliție. Mike? Aici e Peterson. Nu, *șeful* Peterson. Mike, știu că ești nou, dar trebuie să te obișnuiești cu programul. Ascultă, o mașină a derapat în curba aceea nenorocită, exact înainte de a ajunge la cascadă... Noaptea trecută, nu, venind înspre oraș, exact cînd era furtuna mai rea... Da, Mike, știu că drumurile sînt rele... Mă rog, încearcă sau așteaptă pînă se întoarce Orville... Sigur, bine, Mike, da, înțeleg. Poți să-l pui pe LaVonne să-mi facă legătura cu poliția rutieră?... Ești un băiat pe cinste, Mike... Îi făcu cu ochiul lui Cooper. E doar un copil. Pe aici nu prea sîntem obișnuiți cu crime. Așteptă să i se facă legătura. Lester, rosti el, probabil că astăzi stați și jucați numai pocher, nu? Izbucni în rîs, apoi se apucă să depene povestea accidentului din noaptea precedentă cu mai multă seriozitate decît o făcuse cu Mike. Ascultă cîteva minute, apoi zise din nou: Bine, uite ce e, sună-mă de îndată ce afli ceva, în regulă, Lester. Aștept lîngă telefon.

Cît timp așteptară, Peterson îl puse la curent pe Cooper cu viața lui.

– Da, nevastă-mea se află deja în Scottsdale ca să deschidă casa. Avem un loc minunat acolo. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să mă căsătoresc cu o bogătașă frumoasă. Dar sînt încă șef în acest orășel. Plec de aici numai iarna. Îl las pe Orville Forrester în locul meu, căci e băiat bun. Ca să spun

adevărul, mă cam pregătesc de retragere. Mă gîndesc să-mi deschid o mică afacere, să angajez o bucătăreasă bună şi să duc o viaţă liniştită, undeva în Keys sau, poate, în Sausalito. Să ştii că încă sînt al dracului, numai că eram cu mult mai tînăr cînd tu şi cu mine băgam spaima în naziști... ce vremuri! Peterson privi acuzator înspre piciorul lui şi ghipsul în care era acesta băgat. Îţi aduci aminte de ticălosul cu care era măritată Lee pe atunci. Cum îl chema?

– Brendel. Pe atunci se numea Lise Brendel.

– Lise. Am uitat că acesta era numele ei german. Pentru mine rămîne întotdeauna Lee. Măi, ce pereche făceau. Să ştii, omule, că sora aceea a ta ştie să-i aleagă. Se uită la Cooper, apoi privi afară pe fereastră. Ştii la ce mă refer. Avea ochi buni. Iisuse.

În încăpere se lăsă tăcerea. Cooper puse nişte pizza în cuptor, urmînd instrucţiunile lui Peterson. Toarnă un pic de ulei de măsline, împrăştie cîteva felii de gogoşari, pune totul pe tava de pizza cu găuri. Pune cuptorul la 450. Lasă-l opt, nouă minute... Sună telefonul.

Cooper nu suporta să audă un monolog, aşa că se întoarse în bucătărie şi aşteptă să se facă pizza. Cînd aceasta fu gata, o tăie în două şi o puse pe farfurii, pe care le duse dincolo împreună cu două beri. Peterson privea afară cum se întunecă.

– Deci? rosti Cooper.

– Nici un fel de acte de identitate. Nici o bucăţică de hîrtie. Cu excepţia a două bilete de avion pe numele Denlinger. Nici un contract de închiriere a maşinii. Nu era o maşină închiriată. Avea o plăcuţă de înmatriculare falsă. Maşina – face parte din categoria celor „oarbe". Am auzit de ele, dar n-am văzut nici una pînă acum. Le foloseşte guvernul pentru supraveghere şi Dumnezeu ştie pentru ce altceva. Nu le poţi urmări şi nu există nici o cale de identificare. Maşina a fost operată. N-are memorie şi nici istorie. Aceeaşi poveste cu armele.

– Armele?

– Două Beretta de nouă milimetri. Fără serii, fără nimic.

– Dar au fost în avion. A trebuit să treacă pe la punctele de control...

– Cooper. Armele erau în maşină. Îi aşteptau.

– Bineînțeles. Nu gîndesc prea repede... Îmi dai vreo sugestie ce să fac?

– Prima ar fi să fii cu mare băgare de seamă. Sau întoarce-te la Boston, fă pe nevinovatul, rămîi acolo. Așa o să te lase în pace.

– Nu pot face asta. E vorba...

– Lee. N-o mai spune. Știu. Sper doar să merite. Zău că sper. Ascultă, ce-ar fi să rămîi peste noapte aici.

– Nu, cred că ar fi mai bine să plec. Probabil că ei habar n-au unde sînt acum.

– La dracu, ei nici măcar nu știu că oamenii lor sînt morți.

– O întrebare. Cine sînt ei?

– Cooper, eu sînt doar un amărît de polițist de provincie. Dar nu cred că sînt nemții, bine? Mie îmi miroase a agenți federali.

– Trebuie să ajung la Lee, zise Cooper.

Peterson oftă și își scărpină ghipsul, ca și cum ar fi putut simți ceva.

– Nu-i vorba decît de o altă porcărie, amice...

Cînd Cooper era pe punctul de a pleca, Peterson îl înșfăcă de braț și-l strînse.

– Îmi pare rău că nu merg cu tine, amice.

Peterson rămase în cadrul ușii, urmărind mașina prietenului său pînă ce aceasta dispăru din vedere.

– De unul singur, rosti el, cu regret, în barbă. În plus, e și urmărit. Dumnezeu să fie cu tine, John Cooper.

Ultimele cuvinte fură doar o șoaptă, pe care n-avea, oricum, cine s-o audă.

Lucru de noapte

Scaunul gemu și scîrții sub greutatea considerabilă a lui Ned Cheddar. Se uita în gol la Kilroy, fluierînd printre dinți un vechi cîntec de studenție pe care îl auzise undeva, „Buckle Down, Winsocki". Deși, din cîte își amintea, nu învățase cîntecelul în

vreunul dintre colegiile prin care trecuse, acesta continua să-i placă. Pe Kilroy astfel de cîntece nu-l interesau, gusturile lui diferind profund.

Pălăria lui Kilroy se odihnea pe genunchiul acestuia în timp ce fuma unul dintre trabucurile lui lungi. Casa din Georgetown părea să vibreze şi aproape să cînte datorită multiplelor şi sofisticatelor sisteme de securitate implantate în pereţi şi sub podele, încrucişîndu-se cu cele montate pe pereţii exteriori. Nu era deloc sigur că acea casă l-ar fi putut face să se simtă în siguranţă. Oricum, nu credea că avea importanţă ce credea el.

– Veşti proaste, mă tem.

De o bucată de vreme, Cheddar încetase să mai scoată vreun sunet, încercînd să creeze un mic suspans. Cînd vorbi, o făcu cu un soi de oftat.

– Nu mai spune, rosti Kilroy, punîndu-şi picioarele pe piciorul lui Cheese, ceea ce îl făcu pe acesta să se încrunte.

– Prietenii noştri, cei doi Denlinger, şi-au luat răsplata.

– Sînt morţi? Păi, să fiu sincer, Cheese, nici nu-mi pasă. N-am auzit niciodată de ei.

Kilroy scoase un nor de fum şi zîmbi viclean.

– Au avut un accident nefericit de automobil în Minnesota. Se pare că au căzut de pe o stîncă. Au murit pe loc.

– În Minnesota, spui.

– Aşa e. Îl supravegheau pe Cooper al nostru, care se întorcea acasă. O furtună incredibilă de zăpadă. Cam constantă chestia asta cu furtunile la el, dacă îţi aduci aminte de trecutul lui.

Kilroy încuviinţă.

– Se pare că tipii care au intrat în legătură cu amicul nostru au căpătat obiceiul de a muri.

– Asta-i de la sine înţeles. Deşi nu avem probe directe că a fost implicat în acest accident. Las pe seama autorităţilor din Minnesota să scoată la lumină amănuntele... şi să afle cine erau victimele. Aproape că zîmbea. Mă tem că o să aibă mari dificultăţi cu asta.

Kilroy încuviinţă din nou, aşteptînd şi scoţînd fum de trabuc pe nas.

– Nu ştim prea sigur unde s-a dus domnul Cooper...

Kilroy începu să chicotească, dar imediat chicotitul i se transformă în tuse. Cheddar se uită impasibil la el. Kilroy își șterse gura cu batista și își studie saliva.

– Doamne, Cheese, îmi place la nebunie cînd ești prins cu pantalonii tăi mari în vine!

– Sînt întotdeauna mulțumit să fiu cauza agitației altora. Ar fi mai bine însă dacă te-ai gîndi un pic și la relația noastră și să nu mai folosești limbajul ăsta. Pentru moment, Cooper a dispărut din prim-planul interesului. O să-l regăsim cînd o să avem nevoie. Asta dacă părăsește țara. Nu-l văd apelînd la pașapoarte false.

– Ce mai contează? Oricum, se duce la sora aceea a lui din Berlin.

– Așa e. Mai degrabă sînt tentat să-l las să se ducă. Ar putea servi scopului nostru?

– Nu te uita la mine. De unde naiba să știu eu care vă sînt scopurile?

– Nu cred că nu știi. Ai totuși o pistă. Știm că se va duce drept la sora lui. Chiar că am nevoie să schimb o vorbă cu Delaney și... și cu Profesorul. Știi, Clint, Profesorul îl cunoaște pe Cooper mai bine decît oricare dintre noi... da, trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să fiu foarte atent, omul acela e un cimitir de secrete...

Cheddar vorbea încet acum. Trecutul îl prinsese în strînsoarea lui. Ned Cheddar știa prea multe despre Profesor, John Cooper și mulți alții, atît vii cît și morți. I se întîmpla pentru prima dată să nu mai poată păstra totul în el; acum i-ar fi plăcut să-i spună celuilalt o parte din adevăr, să se destăinuie, dar știa prea bine că nu putea și că acesta era prețul pe care-l plătea pentru cunoașterea tuturor acelor secrete – nu avea altă soluție decît să le păstreze, fiecare în micul lui compartiment și numai Dumnezeu l-ar mai fi putut ajuta dacă ar fi încurcat compartimentele.

Ochii lui mici, sclipitori, adînciți în orbite, îl priviră din nou pe Kilroy.

– După ce am petrecut o mulțime de timp studiind voluminosul dosar al domnului Cooper, trebuie să spun că el s-ar putea s-o găsească pe fată, pe Erika...e un om hotărît. Sau așa era cu douăzeci de ani în urmă.

– Atunci îl avea pe Olaf Peterson cu el.

– Îmi dau seama de asta. Am cercetat care este situaţia actuală a lui Peterson – şi-a rupt un picior. Putem să nu-l mai socotim – ceea ce e un lucru al naibii de bun. Omul e un maniac. Într-un fel, e păcat că nu va fi şi el acolo. El ar fi găsit fata, dar, fără îndoială că ar fi omorît o mulţime de prieteni de-ai noştri în timpul acesta...

– Asta vrei tu, Cheese? Să omoare cîţiva dintre aşa-zişii tăi prieteni?

– Îţi dai seama că n-am să comentez asta. Dar, *dacă* ar fi să comentez, aş putea spune că o treabă ca asta nu mi-ar frînge inima. Depinde.

– Totdeauna e aşa, nu?

– Aşa că eu spun să-l lăsăm să plece la Berlin.

Kilroy înalţă din umeri.

– Bineînţeles că va trebui să te duci şi tu acolo, rosti Cheddar.

– Porcărie. Porcărioară. Porcăroaie.

– Am crezut că vei fi încîntat. Ţi-ai fi adus aminte de vremurile de odinioară din Berlin, de bere şi de fetiţele din vechile cîrciumi, de sunetul cizmelor pe caldarîm.

– Of, mai taci din gură, Cheese.

– Aşa o să-ţi oferi omagiile şi lui Herr Koller.

Kilroy se strîmbă.

– Nu vreau să mă mai întorc la treburi din astea. Sînt bătrîn. Nu mi-am făcut datoria la timp?

– Tu nu, prietene. Tu nu, niciodată. Tu ai de ispăşit toată viaţa ta. Îmi aparţii cu totul. Ca să-ţi spun drept, nu vei scăpa niciodată de mine.

– Întotdeauna există o cale, Cheese. Ştii bine că mă pot folosi oricînd de ea.

– Oh, de dragul urechilor mele am să pretind că nu am auzit nimic. E doar un act de falsă bravadă. În sufletul meu am să cred că îl iubeşti şi îl respecţi pe Ned Cheddar. Tu eşti unul dintre băieţii mei.

– Care se apropie de limita răbdării. Nu uita asta. Deci, cînd plec?

Cei trei bărbaţi se adăpostiră de ploaia rece, lipindu-se cu spatele de un zid ud de cărămidă. Se aflau pe acoperişul unei

clădiri care adăpostea birouri de firme la etajele inferioare şi locuinţe la cele superioare. Zidul de cărămidă făcea parte dintr-o mică mansardă ce conţinea un rezervor de apă, uneltele lucrătorilor şi diverse alte mărunţişuri. Ici şi colo se iveau coşuri. Ploaia cădea direct pe feţele oamenilor.

Vizavi se afla o clădire lungă şi joasă, de numai trei etaje, care fusese pe vremuri şcoală, ulterior fiind transformată în baracă şi, mai apoi, după război, în spital pentru recuperarea pacienţilor bolnavi mintal. Acum servea ca locuinţe pentru refugiaţi, în majoritate turci, armeni şi bosniaci. Erau ţinuţi acolo într-un fel de ghiveci politic: existau, dar numai atît. Cazul fiecărui individ trebuia să fie evaluat de către autorităţi: erau ei adevăraţi refugiaţi din calea opresiunii sau voiau doar să-şi îmbunătăţească situaţia economică în noua Germanie? Dacă aveau să fie găsiţi ca îndreptăţiţi azilanţi politici, Germania avea să-i accepte, cu toate că se ştia clar că nu puteau primi cetăţenia. Oricum, nu exista o limitare a numărului lor. Această politică rămăsese în picioare încă de la sfîrşitul Celui de al Doilea Război Mondial, cînd Germania, ca un fel de răsplată pentru crimele naziştilor, îşi deschisese porţile oricui care suferea în ţara lui de o formă de teroare sau alta. Mult timp, această situaţie nu constituise o problemă. Acum însă vremurile se schimbaseră. Acum era o problemă.

Economia noii Germanii se găsea într-o cumplită recesiune, recesiune care mina voinţa de generozitate, mina dorinţele cancelarului Glock şi ale celor din jurul lui – lucru foarte bine înţeles de către oamenii care stăteau acum pe acoperiş. Unificarea Estului cu Vestul se dovedise mult mai grea decît se crezuse iniţial. Slujbele erau puţine. Banii se găseau greu. Străinii continuau să sosească. Li se dădeau bani şi găzduire gratuită cîtă vreme locuiau în lagărele pentru transfugi; aceste lagăre deveniseră ţinta unor izbucniri de ură. Germanii, care aveau ei înşişi probleme, se simţeau acum trădaţi. Germanii din est, cărora li se dăduse întotdeauna de lucru de către guvernul comunist, resimţeau lipsa slujbelor lor şi urau faptul că fuseseră „sacrificaţi" pentru cauza unificării. Implicit îi urau pe aceşti nou veniţi, care erau subvenţionaţi de către guvern.

Din acest amestec de confuzie etnică şi economică, de nemulţumiri şi amărăciuni, apăruseră neonaziştii. În rîndurile lor intrau bandiţi, vagabonzi, capete rase, oricine care mocnea o ură ascunsă şi se pricepea măcar să fabrice un cocteil Molotov. Se luau de străini şi de refugiaţi. Asta le dădea sentimentul că fac ceva, mai ales dacă erau tineri, proşti şi n-aveau slujbă sau nu voiau o slujbă. Porcăria începuse în Est şi se făcuse din ce în ce mai urîtă. Acum circulau zvonuri că gluma avea să se îngroaşe din ce în ce mai tare şi avea să atingă un punct culminant. Explozia n-avea să izbucnească cine ştie unde, în locuri ca Rostock sau vreun alt oraş de provincie. N-avea să fie o păruială de mică importanţă, ca incidentul de la Potsdam, ci o izbucnire majoră de violenţă, care avea să lovească însuşi Berlinul.

Iar cînd neonaziştii aveau să fie asociaţi în titlurile ziarelor cu numele oraşului *Berlin*, avea să se nască o undă de şoc care avea să îi înspăimînte nu numai pe nervoşii vecini europeni, ci şi pe restul lumii. În mod inevitabil, grupările neonaziste aveau să se grupeze în jurul a unu sau a doi lideri, să formeze un partid politic recunoscut şi să delege candidaţi... Aceeaşi poveste veche. Iar atunci, în interiorul Germaniei, oamenii aveau să fie nevoiţi să aleagă, să demonstreze contra sau să adere, lucru care în curînd avea să aducă zgomot de arme şi rîuri de sînge în rigole...

Avea să se nască haosul.

Trebuia să se adopte măsuri. În atari condiţii, guvernul avea să fie nevoit să se arate de oţel.

Oamenii de pe acoperiş, care aşteptau în întuneric şi ploaie, ştiau toate acestea. Erau genul de oameni care se asigurau că sînt perfect informaţi. Cunoşteau prea bine că în fiecare criză erau diverse oportunităţi. Treaba lor era tocmai aceea de a vedea astfel lucrurile. Acum însă nu făceau altceva decît să se zgribulească de ploaie şi frig. Băteau nerăbdători din picioare ca să-şi menţină sîngele în circulaţie, îşi suflau în pumni şi îşi strîngeau hainele la gît.

Cu pălăria trasă pe frunte, Wolf Koller ieşi din umbra zidului, se postă lîngă marginea acoperişului şi privi strada spălată de ploaie pe toată lungimea ei. Doctorul Fritz Gisevius i se alătură. Sugea o bomboană de lămîie contra tusei. Mirosul aces-

teia putea fi simțit de toți cei de acolo. În spatele lor, în umbră, se găsea Max Adler, șeful detectivilor de la Poliția Centrală. Polițistul lui Wolf Koller. Fuma din pipa lui omniprezentă. Își privi scurt ceasul. La orizont, luminile a ceea ce fusese pe vremuri Berlinul de Vest împrăștiau o nuanță roz pe plafonul coborît de nori. Peste fostul Berlin de Est cerul era întunecat ca întotdeauna, ca și cum acolo n-ar fi existat nici un fel de oraș. Adler oftă, trăgînd din pipă. Aici lumini, dincolo nici o lumină. Asta spunea totul. Adler era obișnuit să vadă lucrurile în perspectivă, să-și cîntărească posibilitățile și să se îndrepte înspre locul mai călduț, în funcție de situație. Fusese învățat să procedeze astfel de către un maestru. Werner Paulus nu fusese un tip care să se preocupe prea mult de cei care lucrau sub conducerea lui, însă îi plăcuse de Max Adler încă de cînd acesta poposise la Departamentul de Omucideri. Își zisese că Adler e un individ promițător, așa că merita să-l învețe adevărurile meseriei. Acum Adler fuma din pipă și își urmărea companionii.

Wolf Koller era pierdut în gînduri, amintindu-și o conversație pe care o avusese în mașină cu Fritz Gisevius cu o oră în urmă, în vreme ce se îndreptau amîndoi prin noaptea furtunoasă către acel acoperiș. Aflat într-o dispoziție meditativă, Gisevius îl întrebase pe Koller ce voia pentru sine, la urma urmei, și care vedea el că i-ar fi rolul în Germania viitoare și în lume. Nu era o întrebare care să fie pusă adesea, însă întunericul din spatele limuzinei, sunetul ploii de afară și șuieratul vîntului pe lîngă geamuri, ca și sentimentul de singurătate – toate acestea făcuseră ca întrebarea să pară logică. Era chiar posibil ca răspunsul să apară în cartea pe care Gisevius avea s-o scrie într-o bună zi referitoare la mărețele realizări obținute de Wolf Koller.

– Richelieu, răspunsese Koller după un lung moment de contemplare. Cardinalul Richelieu. Așa mă văd. Ce zici de asta, Fritz?

– Aș zice că... se potrivește. Oh, nu-i vorba că ți s-ar potrivi mitul popular vulgar, al lui Richelieu... acel caracter sinistru aflat în centrul țesăturii sale de trădări, minciuni și intrigi, acel om măcinat de un spirit vindicativ fără scrupule, maestrul spion înconjurat de cele paisprezece pisici ale sale... omul de care se temea o Franță întreagă... ba chiar o Europă întreagă. Tu nu ești

deloc așa. Însă nici Richelieu n-a fost așa. Tu pari croit din stofa adevăratului Richelieu.

Făcuse o pauză, așteptîndu-și prietenul să rumege ideea.

Într-un tîrziu, Wolf Koller vorbise.

– Richelieu a înțeles ce haos domnea în Europa secolului al șaptesprezecelea. El a venit cu inteligența, cu voința, cu abilitatea lui de a convinge – el a adus greutatea poziției sale, personalitatea și viziunea lui asupra haosului din jurul său. El a înțeles că dezordinea era inamicul măreției. El a priceput că omul e singurul animal înzestrat cu rațiune și, ca atare, că rațiunea trebuie să stea totdeauna împotriva relelor societății – rațiunea era arma supremă. Zîmbise în întuneric. Așa ceva n-aș spune nimănui altcuiva decît ție. Eu înțeleg care sînt necesitățile vremurilor și știu cum să le satisfac. De aceea, ca și Richelieu, trebuie să-mi pregătesc serios acțiunile. Nu sînt politician, însă am putere, am relații și am dreptate. Ca atare, trebuie să-i determin pe politicieni să facă ceea ce trebuie. Asta am de gînd, Fritz. Viitorul poate încă să ne aparțină, bătrîne. Putem încă să-l luăm înapoi din mîinile celor care aruncă la gunoi măreția Germaniei...

Koller se întoarse cu gîndul în prezent, întrebîndu-se dacă nu fusese o prostie să vorbească atît de sincer. Însă așa ceva era o tîmpenie. Gisevius era un om extrem de serios. El avusese curajul să întreprindă ceea ce trebuia întreprins. Wolf Koller știa că Gisevius își dorea să ajungă, cîndva, ministru de externe. Îndeplinise o sumedenie de misiuni diplomatice delicate în ultimii douăzeci de ani. La fel de bun om de știință și om de litere, Gisevius se descurcase foarte bine în comunitatea internațională. Jucase un rol cheie în căderea Zidului și își petrecuse primăvara și vara anului 1989 în Moscova, pe post de consilier al diverșilor diplomați în ceea ce privea modul și momentul în care era cel mai bine de spart Monolitul. Anterior, Gisevius apăruse în ziare și reviste de politică externă, demonstrînd că sovieticii erau terminați. El știa prea bine că Statele Unite îi duseseră pe Roșii la cimitir. Cînd banii Roșiilor se vor termina, Vestul va fi cîștigat. Gisevius o spusese încă din 1986, cînd se dusese la Harvard, ca invitat alături de Henry Kissinger, la o discuție în fața mulțimii legată de ceea ce rezerva viitorul celei ce se numea și mai avea să se numească, pentru

puţină vreme, Uniunea Sovietică. Mulţi credeau că Fritz Gisevius cunoştea mai multe decît oricine despre realitatea din Uniunea Sovietică şi din Rusia. Nu, nu greşise cînd îi mărturisise lui Gisevius care era viziunea lui despre persoana proprie. Fritz era genul de om care avea capacitatea să înţeleagă.

În privinţa cancelarului Glock însă, Wolf Koller nu mai era atît de sigur. În ultima vreme, în cadru particular, cancelarul dăduse semne de enervare cînd venea vorba de Koller. Glock era – după cum fusese informat Koller de către diferiţi oameni care-l auziseră pe cancelar – gelos pe puterea pe care Koller o avea asupra lui şi a Germaniei. În plus, era deranjat de faptul că tot mai mulţi oameni priveau înspre Wolf Koller în vreme de criză, în loc să se uite înspre cancelar. După planul lui Wolf Koller, Germania îi ajutase pe ruşi să iasă din iarnă; avioanele lui Wolf Koller transportaseră hrana. Wolf Koller *era* Germania în acel moment. Cînd o regiune a Yugoslaviei, şi aşa răvăşită de războiul civil, fusese lovită de cutremur, Wolf Koller fusese cel care ieşise în faţă cu un Plan european de ajutorare. Wolf Koller, nu cancelarul Glock. Cînd sosise vremea marilor investiţii în Europa de Est, Wolf Koller fusese cel care se remarcase, construind o fabrică ici, o întreprindere de prelucrat lemn colo sau readucînd la viaţă un port în altă parte. În ochii unei bune părţi a Europei, Wolf Koller *devenea* Germania... şi nu cancelarul Glock.

Pentru Koller era un mister – aproape de neimaginat – modul în care s-ar fi putut reabilita Glock. Se părea însă că Glock nu va avea curajul să-l contrazică pe Wolf Koller... pentru că nu ştia unde şi cum să lovească... Cancelarul Glock îşi datora poziţia – oricît ar fi fost ea de diminuată de către Koller – sprijinului politic şi financiar al lui Wolf Koller. În relaţia dintre ei, puterea o deţinea Wolf Koller. Ca de obicei, întotdeauna aşa stăteau lucrurile cînd aveai de-a face cu Wolf Koller.

Împăcat cu sine, Koller se întoarse şi făcu cîţiva paşi către Adler.

– Sosesc. Vino-ncoace. Nu ţi-ar plăcea să ratezi aşa ceva.

Max Adler se conformă şi se strecură între Gisevius şi Koller. În minte îi jucau deja titlurile din ziarele de a doua zi:

BERLINUL ÎN FLĂCĂRI
NAZIŞTII SÎNT AICI

O mulțime de aproximativ o sută de tineri tocmai dădea colțul străzii, venind înspre ei prin ploaie. Erau punkiști, delincvenți și tot soiul de ticăloși. Cămăși brune îndesate în pantaloni negri, brasarde în roșu, negru și alb aducînd aminte de trecut, de trecutul negru. Bătăuși, hoți de mașini, spărgători, toată pleava societății. Erau luminați de lanterne strălucitoare, ținute în mînă, spre a putea fi mai ușor filmați de echipele de reporteri de televiziune, cînd aceștia aveau să sosească. Mărșăluiau pe stradă, tropăind din cizme, cu vocile unite într-o litanie furioasă, lipsită de sens. Bucăți de cîntece vechi, care nu mai fuseseră auzite de multă vreme. Adler știa că televiziunea putea sosi în orice clipă. Fără îndoială că fuseseră mituiți de către ticăloși. De fapt, televiziunea era punctul cheie al întregii demonstrații: ticăloșii voiau să-și facă cunoscute părerile și activitățile în fața națiunii. Erau urmați, pe trotuare, de suporteri mai puțin eroici, mai mult simpli privitori. În mod sigur, aveau să sosească și protestatari de îndată ce aveau să prindă de veste de noua distracție a serii. Pentru o mulțime de oameni avea să fie o noapte pe cinste. Max Adler credea că toată tărășenia era curată nebunie.

Cînd mărșăluitorii ajunseră într-un punct aflat dedesubtul celor patru privitori nevăzuți, aproape de intrarea în azilul de refugiați, litania se transformă într-un urlet general, împănat cu obscenități, insulte rasiale și sloganе politice azvîrlite peste gardul care îi separa de ținta lor. În spatele ferestrelor luminate începură să apară oameni; alte lumini se stinseră, ca și cum întunericul i-ar fi putut ascunde pe privitori. Azilul nu beneficia de forțe de pază, singurul lor apărător fiind gardul. Ferestrele nu se găseau la mai mult de un metru și jumătate distanță de gloata adunată pe trotuar și pe stradă.

Fasciculele lanternelor iluminară silueta familiară, obeză, a lui Joachim Stiffel. Individul era îmbrăcat în costum de piele neagră, iar ochelarii reflectau lumina. Arăta ca și cum ar fi purtat o mască de protecție. Se adresa trupelor lui, avertizîndu-le să nu recurgă la violență, însă, în același timp, țipînd că străinii, aceste creaturi inferioare, acești non-germani nu trebuia să aibă nici o îndoială în privința sorții care îi aștepta.

– Nu sînt bineveniți aici! urlă Stiffel în portavoce. Fața îi era udă de ploaie și sudoare. Asta nu e patria *lor* – este patria noastră

şi ei nu au ce căuta aici! Ne iau slujbele şi trăiesc din impozitele plătite de noi! Trebuie să plece! Trebuie să dăm o mînă de ajutor şi să-i trimitem la casele lor! Germania e pentru germani!

Mulţimea începu să scandeze. Stiffel se întoarse spre clădire şi începu să se adreseze refugiaţilor. Cîţiva dintre ei stăteau aplecaţi pe ferestre şi azvîrleau tot felul de epitete, pe limba lor, mulţimii. Cîţiva tineri, turci, ieşiseră din clădire şi îl înfruntau pe Stiffel, urlînd la el.

– Asta e naţiunea noastră, se răţoi Stiffel la ei prin portavoce. E patria noastră, patria pentru care noi, germanii, ne-am bătut şi am murit. Nu e ţara voastră, voi n-aţi făcut nimic pentru Germania. Nu vă vom ceda această ţară, indiferent de cît de mulţi veţi veni, indiferent dacă veţi năvăli ca un val de lăcuste... Vocea îi devenise un ţipăt ascuţit, ca a unui cîntăreţ rock care urlă versurile fără a fi înţeles de nimeni – cu toate acestea, semnificaţia rămînînd clară. O să ne batem pînă la moarte ca să păstrăm Germania pură... Germania e pentru germani! Germania ne aparţine! O să ne batem cu sîngele nostru german şi o să ne vărsăm acest sînge pentru Germania! Cu ajutorul lui Dumnezeu o să ne războim cu toate scursorile acestui pămînt, cu nenorociţii care caută să ne fure ţara, cu leprele care vor să sugă de la sînul patriei noastre!

Necazul începu cu o piatră şi un geam spart. Urmă o altă piatră, apoi aplauze, urlete admirative, sînge pe-o cămaşă albă, apoi o piatră azvîrlită înapoi în mulţime, o lanternă clătinîndu-se... În celălalt capăt al străzii se auzi scrîşnetul frînelor unei dube de televiziune. Imediat din ea ieşiră videocamere, reporteri şi reflectoare. Stiffel se răsuci către camerele de luat vederi, cu faţa palidă sclipind de apă, cu ochii clipind în spatele ochelarilor cu lentile groase...

– Vedeţi, se tîngui el în faţa camerelor de luat vederi, cu cine avem de-a face? Aruncă cu pietre în noi, sosesc în Germania noastră şi iată ce fac...

Vocea i se pierdu în uralele mulţimii în clipa în care primul cocteil Molotov zbură prin aer, balansîndu-şi coada arzîndă, ca un fazan rănit. Obiectul ateriză pe cărămizile aflate între refugiaţii care se aventuraseră afară pentru a replica oamenilor lui Stiffel. Benzina se împrăştie în jeturi incandescente şi unul din-

tre emigranți, cu chip tuciuriu, își privi uluit pantalonii care luară foc.

Trei noi sticle incendiare fură aruncate în succesiune rapidă, fiecare dintre ele balansînd aproape comic în aer, cu coada în flăcări. Imediat se auziră alte zgomote de sticlă spartă și apărură noi fuioare de foc. Bărbatul cu hainele în flăcări se împletici înapoi, prins în capcana unei pînze de sîrmă ghimpată aflată între clădire și gard. Mulțimea îl văzu, sesiză disperarea lui și împinse. Gardul se rupse încet sub presiune și manifestanții se revărsară înăuntru și înconjurară omul căzut, comportîndu-se exagerat, ca și cum l-ar fi ajutat să stingă flăcările. De fapt, îl izbiră cu bocancii pînă ce acesta rămase nemișcat, fumegînd.

Una dintre sticle spărsese o fereastră, iar acum dinăuntru ieșeau fuioare de fum. Oamenii dinăuntru țipau. Pe ușa principală începură să apară femei, ținîndu-și strîns de mînă copilașii. Micuții stăteau ascunși în spatele mamelor lor sau se holbau cu ochi mari la nebunia din jurul lor.

Ceata furioasă se îndreptă către oamenii aflați în pragul ușii, prinși între flăcările care se întindeau cu repeziciune și ucigașii amenințători. Brațele huliganilor erau ridicate într-un gest ce amintea de salutul nazist. Conducătorii lor își etalau cămășile brune și brasardele care aminteau atît de mult de zvastica interzisă acum de lege.

Clădirea ardea. Mai multe sticle incendiare spărseseră ferestrele și acum se vedeau focuri pretutindeni. Brațele ridicate în gestul de salut, proiectate pe fundalul roșu-portocaliu al focului crea o o scenă de coșmar.

Pe neașteptate, un bărbat țîșni pe ușa principală, ținînd un bebeluș în brațe. Spatele și umerii îi fuseseră cuprinși de flăcări. Făcînd haz și arătînd înspre bietul nenorocit, huliganii se dădură la o parte și îl lăsară pe amărît să treacă printre rîndurile lor, pînă ce acesta ajunse în stradă. Cu toate că ardea din ce în ce mai tare, omul nu scoase nici un sunet. Ținînd copilul în brațe, o luă la goană pe strada udă de ploaie, urmărit de camerele de luat vederi și de cameramanii care începură să alerge pe lîngă el, pînă ce rămase singur pe strada întunecată, o adevărată torță umană; în acea clipă căzu în genunchi, mistuit de foc. Copilul i se rostogoli din brațe, cu pătura ce-l proteja arzînd, scîncetul slab auzindu-i-se în tăcerea celor ce priveau împietriți.

Refugiații începură să răspundă huliganilor. Imediat se încinse o bătălie în toată regula. Cîteva secunde după aceea se auziră sirenele – mai întîi, poliția, apoi pompierii. În cîteva clipe strada fu împînzită de scutieri, care începură să izbească cu bastoanele în stînga și în dreapta.

De undeva se auzi pocnetul unei împușcături și unul dintre polițiști căzu, ținîndu-se de picior. Scutierii scoaseră la rîndul lor armele și secerară doi refugiați și una dintre cămășile brune. Imediat un alt polițist căzu.

Spectacolul se încheie cînd se făcu auzit răpăitul armelor automate. Stüffel se făcuse nevăzut de cîtăva vreme, iar acum cei care îl urmaseră începură să se îndepărteze, provocîndu-i insolent pe polițiști să vină după ei.

– Am numărat cinci sau poate șase morți, rosti Koller, întorcîndu-se către ceilalți trei. Pe acoperiș ploaia bătea darabana. Ceva trebuia făcut! Și unde sînt protestatarii? Și-au pierdut interesul? Germania nu poate privi nepăsătoare această nenorocire!

Nimeni nu-i răspunse. Adler se îndrepta deja către scara care ducea spre Mercedes-ul ce îi aștepta pe o stradă alăturată. Koller îl urmă, împreună cu Gisevius... pregătindu-și deja în minte un discurs.

Scund și îndesat, cu trupul construit pentru a rezista și a emana forță, Burke Delaney se afla lîngă ușa de intrare a unui bloc din imediata vecinătate a azilului de emigranți. Vechea lui șapcă de căpitan de vas îi atîrna pe frunte. Burke ședea complet în umbră.

Lîngă el se găsea Karl-Heinz Schmidt, informatorul lui german. Băiatul era înfrigurat, nervos și ud pînă la piele. Nu-și putea lua gîndul de la Erika. Oare unde se găsea? Pățise ceva? De ce nu-l contactase? Se întreba dacă fusese găsită de oamenii tatălui ei sau dacă nu cumva murise pînă acum... era convins că Wolf Koller n-ar fi ezitat s-o ucidă – dacă ar fi aflat cît de multe știa ea... Erika îi putea provoca mult rău. Koller se temea de fiica lui, așa cum se temea de nevastă-sa. Karl-Heinz încercă să se lupte cu frica legată de Erika; sentimentele de teamă și înfrîngere erau inevitabile în lupta cu un om ca Wolf Koller. Ca să cîștigi, trebuia să fii fanatic, capabil să mori pentru ideea în care credeai.

Oare Erika își dorise să moară? Poate că, de fapt, nu fugise nicăieri; poate că oamenii tatălui ei o văzuseră la miting și o lichidaseră în propriul ei apartament... Karl-Heinz știa că totul se întîmplase din vina lui. Știa că jucase necinstit, bazîndu-se pe vinovăția ei datorată apartenenței de clasă, însă făcuse asta tocmai pentru că fata afișa cu ostentație acest sentiment de vinovăție. Strînse din pumnii înfundați în buzunare; îi era îngrozitor de frig. O folosise, da, însă și ea voise să fie folosită: fusese un lucru bun, sănătos și necesar din punct de vedere istoric. Flăcările se prelingeau afară prin ferestre, înălțîndu-se către cerul negru, prin ploaie.

Bărbatul cu bebelușul zăcea întins pe caldarîm, la vreo douăzeci de metri depărtare. Firea lui Karl-Heinz îl îndemna să iasă din umbră, să stingă flăcările și să încerce să salveze viața omului, însă strînsoarea exercitată de Delaney pe brațul lui, asemănătoare unui clește de oțel, îl împiedica s-o facă mai eficient decît dacă i s-ar fi poruncit prin vorbe.

După ce nenorocirea luă sfîrșit, după ce stiffeliștii, cum erau huliganii denumiți de către unii, se făcură nevăzuți în ploaie, tîrîndu-și camarazii răniți, proferînd tot felul de insulte și gemînd de durere, strada începu să se umple de riverani. Unii păreau să aprobe ceea ce văzuseră – în definitiv, străinii le luau slujbele, cel puțin în opinia lor, și voiau ca politica privind imigrarea să fie schimbată. Pentru ei, astfel de bătălii constituiau pași în direcția cea bună. Ajunseseră chiar să creadă că Stiffel era omul cel mai potrivit pentru a sta la cîrma țării... Alții priveau oripilați la scena de coșmar rămasă în urma violențelor, iar alții traversară strada ca să încerce să liniștească victimele, mai ales femeile cu copii, care erau îngrozite. Alți locuitori clătinau din cap și își ștergeau ochii umeziți, în vreme ce, la cîțiva pași distanță, alții se îmbățoșau, făcînd cu mîna acel gest ciudat ce amintea de salutul nazist, proferînd insulte și simțindu-se mîndri de ei înșiși.

Delaney își puse mîna pe umărul tînărului. Atacul se desfășurase exact după tipicul pe care i-l spusese Karl-Heinz.

– Puștiule, sînt impresionat. M-ai făcut să te cred. Își suflă nasul într-o batistă albă botită. Ploaia îi provoca dureri atroce în încheieturile suferinde de artrozâ. Totuși, vreau mai multe informații.

– Bineînțeles că vrei mai multe informații. Ce vreau eu să știu e ce-ai să faci cu ele. Buzele lui Karl-Heinz purtau încă urmele cicatricelor, iar vînătaia din jurul ochiului începuse să se estompeze. Și mai trebuie să-mi spui dacă știi unde e Erika... Vreau să aflu dacă voi sînteți tipii care ați răpit-o.

– Ce avem noi de împărțit cu ea? Nu fi prost. Cît despre informații, știi prea bine ce fac cu ele. Le transmit mai departe. Trebuie să fie evaluate. Trebuie să le validăm – să ne asigurăm că știi despre ce vorbești. Chestia din seara asta e o bună confirmare. Ce să-ți mai spun în afară de asta?

– Nu înțelegi – fata pe care o iubesc a dispărut! Șoaptele tînărului deveneau tot mai vehemente, așa că Delaney îi puse un deget pe buze. E fata *lui* – voi aveți ceva cu care să-l contracarați? Ați fi în stare să-i răpiți fata? Nu vă acuz de asta, vă întreb doar... iar dacă răspunsul e da, atunci îmi dați o veste *bună*, fiindcă nu cred că ați fi în stare să-i faceți rău. Nu-i așa? La naiba, mai bine aș vorbi cu mine însumi... Aveți de gînd să luați măsuri împotriva lui SPARTAKUS? Ce-o să facă oamenii voștri? Nu puteți să faceți presiuni și să determinați guvernul să facă mai mult decît să dea tot felul de declarații amabile și pline de responsabilitate?

– Cred că glumești, fiule. Cum pot eu să fac presiuni asupra Statelor Unite? În plus, nu trebuie să forțăm un întreg guvern, ci numai un nenorocit din...

– Ceva trebuie făcut înainte de a fi prea tîrziu.

– Dar tocmai asta nu știm, rosti Delaney, încercînd să fie răbdător. Nu știm ce se va întîmpla dacă nu intervenim... Informațiile pe care ni le dai ar fi mult mai eficiente dacă ar conține și rezultatele scontate. Acum nu deținem decît niște speculații legate de...

– Știu ce dețineți. Eu vi le-am furnizat.

– Nu putem face nici o mișcare pînă nu ne dai mai mult. De asta am eu nevoie, *mai mult* – și cît mai curînd. Înțelegi? Șefii mei vor să știe în ce rahat se bagă. Deci depinde de tine, fiule.

– Ascultă, e evident că toată chestia asta are un scop. Ți-am dat informația asta și cred că o să fiu în stare să-ți dau și altele... Ceva se întîmplă, și e vorba de mai mult decît niște ferestre sparte... SPARTAKUS înseamnă mai mult decît Stiffel, sînt convins de asta.

Delaney își îndoi degetele în mănuși, încercînd să-și păstreze sîngele în circulație. – Uite ce e, nu eu fac politica. Eu furnizez doar date brute. Politica e o mlaștină, amice, dacă te împotmolești în ea dispari fără urmă. Tu mulțumește-te să-mi dai restul informațiilor... asta-i tot ce se așteaptă de la noi...

– Deci e vorba de același rahat, înjură printre dinți Karl-Heinz. Tot felul de scări ierarhice, în vreme ce oamenii sînt omorîți și naziștii își adună susținători cu fiecare zi ce trece...

– Nu poți face nimic în privința asta, fiule.

Ploaia se intensifică, începînd să bată darabana pe caldarîm.

– Spune-mi de unde le obții, zise încet Delaney. Atunci ți-am putea da o mînă de ajutor.

– Da' ce crezi, că sînt vreun tîmpit din Est care abia acum am deschis ochii? M-ați omorî. N-ați mai avea nevoie de mine și m-ați lichida. Știu cum lucrați voi. Tata mi-a povestit totul.

I se detecta foarte ușor amărăciunea din voce.

– Tatăl tău a fost un vechi agent STASI. L-am cunoscut.

Poliția secretă este germană. Cumva, Karl-Heinz era produsul ei.

– El îmi spunea întotdeauna că, dacă se amestecă profesioniștii, încep să moară oameni.

– Eu spun același lucru despre amatori. Tatăl tău a fost un profesionist. Ce mai face? S-a retras?

– Da. Ai dreptate, a fost un profesionist și tocmai de aceea știe ce vorbește.

Delaney clătină din cap.

– Profesioniști sau amatori, tot una e. Întotdeauna cineva trebuie să moară. Dacă miza e suficient de mare, se lasă întotdeauna cu sînge.

– La fel spune și el.

– Ascultă, puștiule, eu sînt profesionist. Iar tu m-ai vîrît în toată treaba asta.

– Tocmai de asta sînt îngrijorat.

– Tatăl tău și cu mine ne-am cunoscut pe vremuri. Ți-am putea istorisi amîndoi aceleași povești. Trebuie să ai încredere în mine, fiule. Dă-mi informații, încontinuu, și ceva se va petrece – poate că în bine sau poate că în rău. Poate că prietena ta va scăpa cu viață sau poate că nu. Vezi tu, ești vîrît în afacerea asta pînă în gît. E ca un rahat de cîine peste care dai pe trotuar. Calci

în el şi ţi se lipeşte de talpa pantofului. Dacă te-ai vîrît în murdărie, trebuie să mergi pînă la capăt.

– Da. Iar tu m-ai vinde din obişnuinţă, dacă n-ai avea nevoie de mine.

Delaney îl urmări pe băiatul înalt îndepărtîndu-se în josul străzii. Jachetă neagră de piele, blugi negri, pantofi negri cu carîmb înalt. În seara asta puştiul venise fără motocicletă. Cum dracu reuşise el să afle date secrete despre SPARTAKUS?

Delaney nu invidia tinereţea, angajamentul moral sau temerile băiatului. Puştiul era un inocent, iar experienţa îl învăţase pe Delaney că inocenţii mureau întotdeauna primii.

O oră şi jumătate mai tîrziu, Burke Delaney îşi croia drum pe un teren plin de moloz aflat în zona fostului Berlin de Est. Începuse lapoviţa. După ce plecase de la locul evenimentelor, nu întîlnise nici o maşină pe Unter den Linden şi văzuse doar cîteva autobuze, pescuind ici şi colo grupuleţe izolate de oameni. În acea clipă se împiedică de ceva şi alunecă în noroi. Înjură cu voce tare. Pe jos începea să se formeze gheaţă, iar noroiul i se întărea sub picioare.

Auzea plescăiturile pe care le scoteau cizmele lui prin mocirlă. Ploaia îl lovea drept în faţă. Ura toată porcăria asta. Era prea bătrîn.

Clădirea arăta ca o ruină pustie şi întunecată. Un singur bec chior spînzurat deasupra uşii din spate. Delaney trecu printre cutii goale de băuturi, mormane de gunoi şi dejecţii animaliere pînă ce ajunse la uşă, pe care o împinse şi o deschise. Înăuntru îl întîmpină o lumină albastră şi o scară care ducea la subsol. Treptele erau atît de şubrede, încît părea că vor ceda în orice clipă. Tapetul de pe pereţi era scorojit şi sfîşiat. După ce ajunse la piciorul scării, Delaney împinse o altă uşă şi intră într-o altă lume.

Acea lume se numea Rio.

Camera plină de fum era dominată de ritm de bossanova şi de scene tipice de plajă: sîni ciocolatii balansîndu-se, şolduri unduind graţios; ochi negri şi luminoşi te absorbeau cu totul de pe uriaşe ecrane video. Camera era plină şi nici o lumină nu era aprinsă, în afara ecranelor video şi a luminilor de lucru din spatele barului. Cei care se aflău în local proveneau în mare majoritate din Vest şi constituiau o mulţime compactă, care îi amintea lui Delaney de Parisul anilor 50, cînd toţi băieţii încer-

cau să arate ca Belmondo, iar toate fetele să semene cu Juliette Greco sau cu Bardot. Fetele de aici erau toate tinere, iar bărbaţii aparţineau tuturor vîrstelor. Nu era genul de local pe gustul lui Burke Delaney, dar fusese nevoit să vină acolo de cîteva ori în ultimele şase luni. Afaceri.

O singură băutură se servea acolo, denumită „Rio". Era prea dulce, dar se presupunea că face bine. Plină de vitamine şi de Dumnezeu mai ştie ce altceva. Nici un pic de alcool. Încotro se îndrepta lumea? Vremurile se schimbaseră.

Cînd venea la Rio, îl aştepta întotdeauna o măsuţă liberă într-un colţ. Delaney îşi croi drum prin mulţime. Fetele erau foarte drăguţe, însă nici pe departe atît de drăguţe precum cîinii lui. Cu toate acestea, aceste fr ulein erau genul lui favorit de fete. Îi plăcea la nebunie să asculte şoaptele guturale scoase în limba lor. Delaney vorbea germana, dar nu la fel de bine ca un băştinaş. Se aşeză la masă, iar ospătarul îmbrăcat în frac, cu o eşarfă la gît, îi aşeză înainte un pahar înalt de „Rio". Delaney sorbi o gură, apoi se lăsă pe spate, cuprinzînd încăperea cu privirea. Se dansa languros, iar cei de la mese priveau scena cu ochi măriţi şi pofticioşi. Totul era un joc, o piesă de teatru. Bărbaţi încărunţiţi, cu costume Armani şi cravate din anii '40; tineri musculoşi, raşi în cap, îmbrăcaţi cu veste de piele, tatuaţi pe pielea lor albă. O fată cu o lacrimă tatuată pe un sîn expus vederii chiar deasupra sfîrcului. Delaney avu senzaţia că e un voyeur ascuns în întuneric.

Puţin după aceea, Delaney simţi pe cineva stînd în picioare lîngă el. Privi în sus, încuviinţă din cap şi bărbatul luă loc la masa lui.

– Aţi făcut un spectacol pe cinste, rosti Burke Delaney.

Joachim Stiffel zîmbi.

– Cam aşa e. Deci, ce mai faceţi, domnule Delaney?

Delaney meditä la întrebare, revizuindu-şi în minte gama de răspunsuri posibile.

– Îmi protejez spatele, răspunse el în cele din urmă.

Lee Koller se bucura de una dintre cele mai bune zile ale ei. Şedea mulţumită pe scaunul ei cu rotile, de care, în realitate nu avea nevoie. Gretel, sora medicală, îl adusese sus, în dormitor, şi Lee hotărîse că nu e cazul să dispreţuiască efortul femeii.

Scaunul se afla acum lîngă fereastră, şi Lee privise aproape toată ziua înspre Hasensprung. Minunata alee era împodobită cu copaci, atîmînd ca un pod de liane peste cursul de apă ce curgea în spatele casei. Hasensprung, sau Aleea Iepurilor, fusese locul ei favorit de plimbare cu Erika, atunci cînd aceasta era doar un bebeluş. Îşi amintea de căruţul elegant, unde Erika şedea înfăşurată în pături, privind cu ochii ei mici de sub bonetă şi izbind aerul cu pumnii sau apucînd vreo frunză aurie care apuca să cadă lîngă ea...

La capătul cărării se opreau, iar Lee o ridica pe fetiţă în braţe ca să poată vedea bazinul de acumulare ce se transforma mai încolo într-un loc liniştit. Pe suprafaţa apei pluteau întotdeauna frunze. În acel loc, de o parte şi de alta a aleii, se găseau doi iepuri de piatră, pe care Erika îi numise Hans şi Franz, cînd împlinise patru ani. Hans şi Franz, cei doi protectori ai căminului lor... doi iepuri puternici, magici, care prindeau viaţă în timpul nopţii, cînd bîntuiau căpcăunii...

Şi acum frunzele acopereau aleea, iar iepurii magici puteau fi văzuţi printre copacii despuiaţi de veşmîntul lor verde. Lee îşi petrecuse majoritatea după-amiezii plîngînd şi lăsînd lacrimile să curgă în voia lor. Plînsese pentru trecut, plînsese pentru fiica ei... unde fuseseră Hans şi Franz cînd Erika avusese nevoie de puterile lor magice? Şi oare unde putea să fie Erika acum?

Cînd căzuse pe treptele din hol, îşi luxase rău de tot o gleznă. Nu-şi mai amintea nimic în legătură cu acest eveniment şi nu putea să se agaţe decît de ceea ce-i spusese Wolf. Probabil că leşinase şi îşi pierduse momentan cunoştinţa cînd se lovise la cap, căci îşi amintea doar că se trezise în braţele lui Wolf... Cînd îi revenise memoria, se găsea în cabinetul unui doctor din cadrul unui spital particular condus de un anume Lipp. Se trezise pe o masă, avînd un picior şi o mînă bandajate. În plus, simţea o durere de cap atroce. După aceea, glezna îi fusese oblojită, şi Lee fusese adusă acasă de către sora medicală pe care Wolf o angajase imediat. Fritz Gisevius fusese şi el prin preajmă, dar Lee nu-şi amintea cu exactitate unde... I se administrase un sedativ care îşi făcuse efectul înainte ca ea să părăsească spitalul.

Acum ploua şi întunericul ascundea privirilor Aleea Iepurilor. Pe parcursul serii, Lee şi Gretel se uitaseră la televizor. Cu toate că nu se putea concentra asupra a ceea ce vedea,

Lee era bucuroasă că se afla în compania lui Gretel. Nu-şi putea lua gîndul de la Erika şi spera încă să fie sunată, spera ca mintea ei să n-o abandoneze pînă cînd n-avea s-o ştie pe Erika în siguranţă... Ţipase la Fritz Gisevius, îl implorase să-i spună ce era în neregulă, însă acesta se mulţumise mereu să ridice din umeri şi să anunţe că era nevoie de alte teste, întrucît nu putea pune un diagnostic exact. Lee ştia că era ceva rău, trebuia să fie ceva rău... o tumoare cerebrală pe care ei n-o puteau localiza sau poate că nu-i spuneau adevărul... Sau poate că era epilepsie. Lee citise că această boală îi lovea pe mulţi oameni de vîrstă medie...

Următorul moment în care redeveni conştientă, fu acela în care Gretel o trăgea de mîneca rochiei, arătînd înspre ecranul televizorului. Lee încuviinţă din cap şi încercă să-şi concentreze atenţia, însă regretă imediat că o făcuse. La televizor se prezenta un reportaj pe viu de la locul unui alt atac asupra unui azil de emigranţi... de această dată la Potsdam, la marginea Berlinului. Reportera stătea în ploaie, iar în spatele ei se vedeau limbile de foc; imaginea traversă rapid strada şi se opri asupra cadavrelor arse al unui bărbat şi al unui copil...

– Spuneţi-le neonazişti, capete rase sau animale de pradă, spuneţi-le cum vreţi, însă aceşti nemernici au atacat din nou în seara asta, chiar aici, la marginea Berlinului...

Lee îşi acoperi gura cu palma. Ce oroare!

Gretel se uită la ea, îşi făcu gura pungă şi se sculă în picioare.

– Oh, da, e o ruşine, dar nu-mi puteţi spune că străinii ăştia nu şi-au căutat-o cu lumînarea. Dacă ar fi stat acasă la ei, n-am mai avea toate problemele astea. Nu putem continua să dăm voie oricui să vină în...

Lee o reduse la tăcere cu un gest. Imaginea revenise pe chipul reporterei, pentru încheierea reportajului.

Era Beate Hubermann.

PARTEA A DOUA

Adierea berlineză

După ce părăsi Boeing-ul 757 al companiei TWA, pe aeroportul Tegel, și după ce trecu de controlul de frontieră, fără ca ofițerii de acolo să arunce măcar o privire la chipul sau la pașaportul lui, Cooper remarcă, în primul rînd, titlurile ziarelor. Cu toate că germana știută de el era departe de a fi fluentă, putea citi orice material scris, dacă nu se grăbea, grație domnișoarei Berger din liceu. Titlurile și fotografiile de pe prima pagină erau suficiente ca să-i provoace greață. Cooper se opri să citească cîteva articole.

Opt oameni muriseră, dintre care șase erau refugiați ai azilului din Potsdam, unul era un huligan, iar ultimul era polițist. Jumătate din azil arsese pînă la temelie. Primarul Berlinului era consternat, iar cancelarul Glock trăgea un semnal foarte serios de alarmă. Principalul lui consilier fusese detașat la Berlin și se afla în plină ședință cu cele mai mari personalități ale orașului – dintre care singura numită era Wolf Koller. Deci, își zise Cooper, el chiar este unul dintre granguri, genul de om la al cărui sprijin politicieni ca Glock ar apela în vreme de criză. Atît politicienii de dreapta, cît și cei de stînga erau îngroziți și cereau măsuri împotriva violenței și dezordinii – primii propuneau ca imigranții să fie deportați și legile de imigrare reformulate, ultimii cereau o investigație simultană a modului de conducere a poliției, a modului suspect de încet în care se răspundea la aceste răbufniri de ură naționalistă, ca și a cadrului politic general. După cît de bine putea traduce Cooper, una dintre oficialitățile orașului întreba: „Pentru ce au murit victimele lui

Hitler? *Pentru asta*? Dacă-i aşa, atunci au pierit în zadar. Cînd îşi va da seama *Volk-ul*, poporul german, de faptul că naziştii s-au întors şi se află în plin marş?" Existau însă şi alte voci: „Acum e momentul ca Germania să se redescopere şi să umple vidul din centrul Europei. Să ne reînarmăm, să lăsăm industria de armament să alimenteze economia şi să stabilizăm din nou Europa cu o mare fortăreaţă de fier în centrul ei, să îi redăm germanului mîndria de a fi german..."

Toate aceste lucruri îl făceau pe Cooper să se înfioare. Cu douăzeci de ani în urmă totul se desfăşurase în spatele cortinei, fusese ultima răsuflare a vechilor nazişti hitlerişti şi a descendenţilor lor direcţi. Acum o nouă generaţie o lua cu entuziasm pe vechile căi, iar acest fapt era o tragedie, căci aceasta nu se mai temea să se manifeste la scenă deschisă.

Ieşind din holul aeroportului, Cooper fu izbit în faţă de o adiere de primăvară, suficient de puternică, încît să-i îndepărteze din minte norii sinistri de frică şi ură pe care îi detectase în ziare. Localnicii îi spuneau Adierea Berlineză. Era acea vreme perfectă, însorită, cu adieri de vînt, pentru care oraşul era renumit în întreaga lume. Briza te învăluia şi te revigora. Mirosea a aer proaspăt, ca întotdeauna după o ploaie bună. Cooper se urcă într-un taxi Mercedes. Îi dădu şoferului adresa din cartierul Kreuzberg şi se lăsă pe spătarul scaunului, întorcîndu-se la ziare. Un articol trata fenomenul vînzării de rachete, tancuri şi arme uşoare de pe întreg cuprinsul Rusiei şi al Ucrainei. Armele ajungeau în posesia crimei organizate şi a clasei mijlocii. Fosta Uniune Sovietică se transformase într-un soi de bazar al morţii, unde lucrurile pe care defuncta Uniune le lăsase în urmă ajungeau în mîinile celor care ofereau cel mai bun preţ.

Era atît de obosit. Se întreba ce naiba avea de gînd Lee şi se mai întreba de ce dispăruse fiica ei, ce legătură avea acest fapt cu tatăl fetei, previzibilul conducător berlinez Wolf Koller.

Mai presus de orice însă – avea chiar o senzaţie fizică de gol în stomac – era nervos din pricina revederii cu Lee după toţi aceşti ani. Ce îşi mai amintea ea din vremurile petrecute împreună? Oare îşi aducea aminte că el îi declarase că o iubeşte şi că nu-i pasă de faptul că e sora lui? Golul din stomac avea greutatea plumbului. Oricît s-ar fi gîndit la Wolf Koller, la Erika

sau la neonaziști, golul nu-i dispărea. La baza tuturor se afla Lee. Așa avea să fie mereu...

I-ar fi fost de folos să aibă o mînă dreaptă acum. Traversase întreaga țară, de la Cooper's Falls la Washington, presupunînd că, dacă cineva din Washington îi plasase acea „coadă" pe urme, atunci acolo era ultimul loc din lume unde acel cineva s-ar fi putut aștepta să-l vadă apărînd. Din Washington luase un autobuz pînă la Philadelphia, părăsind automobilul închiriat într-un loc aglomerat din capitală. De acolo luase trenul pînă la New-York. Culesese cît de mulți bani putea de la automate, sperînd că furtuna din Minnesota va întîrzia aflarea veștilor despre cele două cadavre din mașina părăsită. Peterson îi promisese că va întîrzia cît va putea transmiterea știrii. Cooper trebuia să ajungă în Germania înainte de a fi descoperit și împiedicat să plece în ajutorul lui Lee...

Cînd ajunsese în New York o sunase pe Beate Hubermann în Berlin. Încercase să-i explice motivul pentru care el venea acolo și ce se întîmplase, dar îi fusese imposibil să facă vorbele să sune convingător. Ca atare, se mulțumise în cele din urmă să o anunțe că se afla pe drum. Ea îi dăduse adresa apartamentului ei, îi spusese să vină acolo și încercase să-l liniștească, spunîndu-i că vor reuși să rezolve ceva pînă la urmă. Fata locuia în Kreuzberg, Greenwich Village al Berlinului. Ea izbucnise în rîs spunînd asta.

Cooper nu se autoamăgea. Știa prea bine că evadarea lui din Minnesota, din Cooper's Falls, nu însemna nimic dacă „ei" voiau cu adevărat să-l găsească. Mai ales dacă făceau parte din forțele interne, din guvern. Automatele de bani aveau să-l trădeze, mașina abandonată avea să fie descoperită, toate zborurile internaționale aveau să fie urmărite, mai ales cele înspre Germania. În definitiv, fuseseră pe urmele lui încă din Boston.

Poate că și Kilroy făcea parte dintre ei. Cum să știi dacă Beate Hubermann nu era și ea una de-a lor. N-avea cum să știe. Mai devreme sau mai tîrziu însă trebuia să riște încrezîndu-se în cineva. Altfel, ar fi însemnat să se ducă direct acasă și să se ascundă sub pat, adică ceea ce făcuse în ultimii douăzeci de ani.

Blocul de apartamente era o clădire lungă sau așa părea că e: ar fi putut să fie, de fapt, mai multe clădiri la un loc, datînd, după aspect, dinainte de Marele Război, mai ales că păstrase intacte toate detaliile arhitectonice. În diagonală, de cealaltă parte a străzii, se găsea un parc drăguț, cu bănci de lemn, unde cîțiva copii se jucau țipînd, și mici pîlcuri de copaci despuiați de podoaba lor străjuiau mormane mari și umede de frunze galbene. Într-un colț, afișînd o demnitate de lucru vechi, se găsea un pisoar de fier, frumos ornamentat. De jur împrejurul lui se găseau alte construcții, cu destinație similară.

Cooper apăsă pe butonul soneriei exterioare. Cînd văzu că nu-i răspunde nimeni, fu pe punctul să renunțe, dar auzi zgomotul unei motociclete Harley. Se întoarse și o zări, călărind șaua lată, îmbrăcată cu jacheta roșie, cu pantalonii negri, încălțată cu cizme, cu părul ei blond și scurt fluturînd în bătaia vîntului. Fata opri motocicleta și își ridică ochelarii pe frunte.

– Vulpea Deșertului, rosti el.

– Domnul Cooper! Sînt atît de bucuroasă că ați ajuns la timp. Oh, ce bine îmi pare să vă văd – tocmai ați sosit? Sper că așa e... S-a întîmplat ceva îngrozitor și acum lucrez non-stop la acest subiect. Haideți înăuntru, trebuie să fiți tare obosit. Fata deschise ușile mari și duble ce dădeau înspre stradă. Înăuntru se afla un hol imens, iar dintr-o parte a lui pornea în sus un șir de trepte. Ajutați-mă cu această mamă a derbedeilor, îl rugă ea pe Cooper. Împinseră împreună motocicleta înăuntru. Aceasta ajunse să se odihnească alături de alte cîteva vehicule pe două roți. Un miros de benzină plutea în aer. Beate își luă casca, pe care nu o purtase, împreună cu un pachet ce fusese legat în spatele șeii, și porni să urce scara. Respiră adînc, avem cinci etaje de urcat. Cum a fost zborul? E clar că, zise ea, referindu-se la conversația lor telefonică codificată, cine te urmărea nu te-a prins...

– Acum urcă, o îndemnă el. Vorbim mai tîrziu.

În fața ușii ei, Beate se întoarse și își îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

– Intri la mine?

– Sînt destul de în vîrstă.

– Nu vorbi fleacuri. Noi, germanii am spune că ești la prima tinerețe. Intră, dar să nu faci nici un comentariu despre dezor-

dine. Cooper văzu două camere, o parte dintr-o a treia și parțial, bucătăria, cu un morman de farfurii în chiuvetă. Pretutindeni se găseau stive de ziare, reviste, cărți și videocasete. Lîngă un perete, o scară ducea la un etaj superior. Beate își aruncă haina pe o canapea.

– Lasă-ți bagajul aici. Du-te sus. Eu o să pregătesc niște cafea. Ness. Bine?

– N-am nimic împotrivă.

Cooper urcă treptele și ajunse într-o încăpere cu tavan înclinat și luminator, susținut de grinzi imense, suficient de mari ca să susțină un întreg castel pe Rin. Se așeză pe o canapea joasă și se uită în jur la fotografiile în alb și negru pe care le făcuse ea cu ocazia diverselor reportaje, inclusiv cele luate cu prilejul dărîmării Zidului; mai erau acolo un televizor, o combină stereo, rafturi de bibliotecă ce aveau un aspect neliniștitor...

– Trezește-te, rosti ea încet. E gata cafeaua.

Cooper clătină din cap ca să-și revină. Probabil că ațipise. Cafeaua mirosea amețitor. Aroma îl făcu să se trezească.

Beate deschise luminatorul și Cooper simți aerul proaspăt și văzu cerul albastru.

Fata se așeză turcește pe o pernă, direct pe podea, cu fața către el, și își puse mîinile în jurul ibricului cu cafea, ca să și le încălzească. Ochii ei albaștri străluceau, erau limpezi, însă puțin cam roșii. Chipul ei părea cadaveric, iar obrajii i se supseseră mult. Îl văzu examinînd-o.

– Așa sînt eu în realitate, zise ea. Îngrozitor, nu-i așa... mă rog, sînt în picioare de multă vreme, sînt foarte obosită, foarte supărată și-nfuriată la culme... bine ai venit la Berlin! Mă tem că asta-i starea mea obișnuită.

– Te referi la știrile din ziarele de dimineață – la revoltă?

– N-a fost spontană, a fost un atac bine planificat. A fost crimă premeditată și nimănui nu i-a păsat... iar idioții care îmi conduc viața la centrul de televiziune mi-au sărit cu toții în cap pentru editorial! Ce era să fac, să transmit reportajul de la fața locului cu un zîmbet de cretin pe față? Fata luă o gură de cafea. Putem vorbi despre astea mai tîrziu. A mă asculta lamentîndu-mă nu-i un început bun... vreau să știu ce se întîmplă cu tine. După telefonul acela – ei bine, n-a fost foarte clar.

Beate adoptă o mină nerăbdătoare. El începu cu călătoria de reîntoarcere în Minnesota, după plecarea ei din Boston, apoi îi povesti despre bărbatul şi femeia din avion, despre maşina prăbuşită de pe stîncă, despre arme şi despre lipsa actelor de identitate. După aceea se întoarse la vreme, descriindu-i cum furtuna prin care trecuse îl transportase cu douăzeci de ani în urmă, în timpul unei alte furtuni care culminase tot cu o călătorie pînă în Germania.

– Vrei să spui că *întreaga* ta familie a fost implicată alături de naziști? Am crezut că n-a fost vorba decît de bunicul tău – nu ştiu ce să mai spun. Vorbeşti serios?

– Oh, da. Foarte serios.

– Şi fratele tău a fost omorît, iar tu ţi-ai găsit sora aici, în Germania? Căsătorită cu unul dintre ei? Fata se ridică de pe pernă, începu să se plimbe prin cameră, înclinîndu-şi capul ori de cîte ori trecea pe sub una din grinzile uriaşe. Apoi: Iar tu şi cu tipul ăsta, Peterson, aţi zădărnicit toate planurile naziştilor?

– Nu ştiu. Cînd totul s-a terminat, după ce eu şi Peterson ne-am întors acasă, nici unul din noi nu şi-a mai pus întrebări. Asta pînă cînd aţi apărut tu şi Kilroy. După aceea a reînceput coşmarul. Aşa că, iată-mă aici.

– Îmi pare rău că te-am băgat în treaba asta, dar Lise Koller ar fi dat oricum de tine. Mă deranjează că totul se repetă – sau nu-i aşa? Nu poţi fi sigur...

El zîmbi.

– Povestea e, Beate, că eu sînt cel care ar trebui să-ţi cer scuze. Ascultă-mă – faptul că sînt aici poate însemna un pericol pentru tine. Dacă mă vor căuta aici, fii convinsă că n-o să le pese cine va suferi...

– Dar de ce? De ce te-ar urmări cineva acum? Şi cine sînt ei?

– Pur şi simplu, nu ştiu. Poate CIA. Perechea aceea – aveau toate caracteristicile unor agenţi proveniţi din Langley. Sînt sigur că mă urmăreau. Ştiau că mă duc la Cooper's Falls. Mă tot întreb de unde puteau şti ei asta. Habar n-am. Singurul lucru la care mă pot gîndi e acela că ei se tem de mine. Poate că se tem de trecutul pe care-l reprezint sau de ceva ce cunosc eu... Poate că sînt ca Einstein, ştiu prea multe. Dar ce anume ştiu? Cum aş putea să fac rău cuiva? Ce anume se tem ei că voi face?

– Dar dacă nu e guvernul tău sau CIA? Ar putea fi naziștii? Sau neonaziștii? Numai că nu e nici o legătură între ei, John. Neonaziștii sînt doar niște tîlhari, nu sînt suficient de deștepți ca să aibă un plan măreț...

– Sper și eu, rosti Cooper, întorcîndu-și capul dintr-o parte în alta ca s-o urmărească. De ce nu te-așezi undeva?

– Mi-e foame. O să pregătesc ceva de mîncare. Ai ceva împotriva preparatelor italienești?

– Glumești?

Cooper o urmă la etajul inferior și o urmări cum face loc liber în bucătărie. Beate puse o oală cu apă la fiert și începu să taie roșii, apoi ceapă. Se uită la el.

– Îți place anșoa?

El încuviință. Măsline negre. În cele din urmă, totul se transformă într-un sos puttanesca. Cooper desfăcu o sticlă de Orvieto. Beate îi zîmbi.

– După cum vezi, mi-a plăcut cina noastră din Boston! Nu te superi că asta de acum e la fel?

– Cred că ești o mică vrăjitoare, zise el. Asta cred.

Duseră mîncarea sus. Beate puse cîteva discuri ale lui Chet Baker. Cooper nu-l mai auzise cîntînd de mult pe Baker. Cît mîncară, Cooper se minună, constatînd cît de mult îi plăcea ceea ce auzea. Erau toate hit-urile vechi. „Dancing on the Ceiling", „'Tis Autumn", „You'd Be So Nice to Come Home To", „There Will Never Be Another You". I se părea că Chet Baker murise demult. Vedeta intelectuală din Amsterdam sau ceva asemănător. Acum el era aici. În Berlin. Cîntînd din nou.

Beate îi povesti despre masacrul de la azil și despre modul în care își făcuse treaba obișnuită gloata lui Stiffel. Ceea ce ieșise din comun fusese faptul că unul de-ai lor fusese ucis – acesta era un început. După aceea nemernicii se topiseră, ca de obicei, în noapte. Poliția le dăduse drumul.

– E o nebunie, rosti ea. Îți spun cinstit, nimeni nu credea că vor ajunge în Berlin. În Rostock e altceva. Aici însă... Ceva se va petrece în curînd...

– Ce?

Cooper ștergea farfuria cu pîine.

– Demonstrațiile o să fie tot mai mari. De ambele părți. Împotriva străinilor și a politicii de imigrare. Împotriva gloatei lui Stiffel. Guvernul e tot mai strîns cu ușa. Beate înălță din umeri. Niște lași. Însă vor trebui să facă ceva.

Ziua era pe sfîrșite. Adierea berlineză se răcise. Beate închise luminatorul. Deasupra acoperișurilor, înspre vest, orașul răspîndea lumină. Spre est, cerul nopții era mult mai întunecat.

Avusese o zi destul de urîtă. Uneori lucrul pentru o televiziune de stat i se părea o irosire inutilă și iritantă a vieții ei. Nu întotdeauna însă și nu suficient de intens, căci rămînea mai departe angajată acolo. La început fusese hotărîtă să-i facă s-o observe – acea raritate, o *femeie* reporter, ultima persoană cu care șefii ei ar fi vrut să aibă de-a face. Aici nu era ca în America, unde majoritatea reporterilor păreau a fi femei. După aceea, cînd o remarcaseră, avuseseră grijă să-i facă viața grea, însă ea ar fi preferat să moară decît să cedeze. Cel puțin, nu atunci cînd o vedeau ei. Treptat, reușise să convingă pe cîțiva dintre bărbații aflați pe o treaptă ierarhică superioară că poate face mai multe decît modă, spectacole artistice și orice altceva ce intra în acel coș disprețuit numit „știri pentru femei".

Ceva din John Cooper o determinase să vrea să vorbească – poate faptul că situația lui era incomparabil mai grea decît a ei. Tot ce știau clar era că exista cineva care putea să vrea moartea lui Cooper. După felul cum aborda el problema, șansa ca așa să stea lucrurile era destul de mare. Cu toate acestea, el era calm – măcar pe dinafară – împăcat cu gîndul și încăpățînat, calități pe care ea le admira enorm și credea că le posedă la rîndul ei. Îi plăcea să-l asculte vorbind. Îi plăcea sunetul vocii lui și tristețea care răzbătea din povestire. Descoperea ceva ascuns adînc în John Cooper. Iar el o trata ca pe o persoană care aspiră la ceva. Era o combinație puternică.

Beate mai puse de o cafea. Cît timp aceasta picură prin filtru, fata se tolăni pe canapea și îi povesti despre violențele petrecute la azil. Lucrase toată ziua în camerele de montaj, luptîndu-se pentru accesul la mașini, încercînd să realizeze ceva pentru spectacolul de week-end. O parte din material se găsea pe caseta pe care ea o dublase și pe care o adusese acasă. Nu era

vorba de evenimentele de la azil, ci de o manifestație anterioară a capetelor rase. Beate dorea să urmărească banda în liniște, alături de o ceașcă de cafea și de un platou cu prăjiturele. Renunțase din nou la fumat și se apucase de mîncat.

Aduse prăjiturile și cafeaua lîngă canapeaua pe care ședea Cooper, privind la galeria de fotografii de pe pereți.

– O adevărată expoziție, rosti el. Sînt impresionat.

– Vrei să facem un tur?

– Al pozelor? Desigur. Începe cu Zidul.

Erau mai multe fotografii ale căderii Zidului, toate în alb și negru, scoase cu un contrast mărit în ideea accentuării impactului vizual. Mii de oameni forfotind, fericiți și nervoși la baza Zidului, cîntînd, minunîndu-se, bînd bere, ducînd cu ei ciocane ca să-și smulgă un suvenir. Unul dintre colegii ei o imortalizase pe marginea Zidului. Beate avea singurul chip serios în toată mulțimea fericită care o înconjura. Ținea aparatul de fotografiat într-o mînă, ridicat la ochi, concentrată asupra oamenilor de dedesubt... purta o haină de piele, iar părul îi era aproape alb și-i stătea vîlvoi. Avea o privire intensă și era mai degrabă preocupată de observarea evenimentelor decît de participarea directă la ele. Prietenul ei de atunci ședea ghemuit în spatele ei, ținînd o cutie de film și o altă cameră de luat vederi încărcată cu peliculă color... Lui Beate îi plăcea cum îi ieșise expresia de pe chip. Îi plăcea instantaneul, deoarece ilustra modul în care se vedea pe sine. Alte poze arătau Poarta Brandenburg în mijlocul ceții cenușii de iarnă, Poarta era deschisă, oameni trecînd netemători prin ea... Poze cu Tiergarten, talciocul, apoi o fotografie panoramică, luată cu un unghi larg, în culori, a mulțimilor grăbindu-se înspre Zid în acea noapte extraordinară... apoi o schimbare de optică, un prim-plan cu trei bărbați la o întrunire politică, avînd un soi de drapele înșirate în spatele lor, imposibil de identificat. Fețele bărbaților apăreau limpede ca oglinda; erau Wolf Koller, doctorul Gisevius și un bătrîn cu cîteva smocuri de păr alb pe cap, cu o față de heruvim, cu ochi lipsiți de viață, un om al cărui trecut făcea parte integrantă din istorie, dintr-o lume de mult dispărută... bătrînul, care murise între timp, era tatăl lui Wolf Koller, Erhard Koller... și lîngă ei era o poză a unuia dintre capetele rase, tatuat, alergînd spre aparatul lui Beate,

cu ochii ieşiţi din orbite, cu pumnii încordaţi, cu gura strîmbată de ură.

– Mai multe prăjituri, anunţă Beate, ridicîndu-se de pe canapea.

Fata se duse jos, umplu din nou platoul, ceştile de cafea, apoi se întoarse.

– Să-ţi arăt ceva, rosti ea. Face parte dintr-un material pe care îl pregătesc şi care se referă la capetele rase, la cămăşile brune şi la conducătorul lor, Herr Stiffel. Ai vrea să-l vezi? El încuviinţă. Da, sînt convinsă că-i bine să-l vezi, mai zise ea.

Beate căută într-un sac de piele imens şi scoase de acolo o videocasetă fără nici o etichetă pe ea. O introduse în aparatul video şi dădu drumul televizorului, apăsînd pe telecomandă. După aceea dădu rapid înainte caseta, trecînd peste imagini cu ea, cu un elefant şi un proprietar de grădină zoologică care semăna în mod nefericit cu defunctul Herr Himmler. După aceea, static, imaginea chipului ei umplu ecranul. Îşi ţinea larg deschişi ochii albaştri şi limpezi. Văzîndu-se, Beate hotărî că rujul de buze fusese o greşeală. Uve Ganz, şeful ei, avea să-i spună că bluza fusese prost aleasă, că o făcea să arate mai degrabă a tîrfă decît a reporter de televiziune, un ziarist în care spectatorul se poate încrede, şi ce mama dracului voise ea purtînd doar un cercel, care mai semăna şi cu Steaua lui David, cînd se ştia că oamenilor nu le plac astfel de lucruri, căci nu le place să li se aducă aminte. Mai mult, lui nu-i plăcea ca vreunul dintre reporterii lui să facă declaraţii despre modă, despre politică sau despre orice altceva, şi de ce întotdeauna femeile făceau tot felul de tîmpenii care îi activau lui ulcerul?

– Am găsit, rosti ea la un moment dat.

Ecranul arăta acum o altă persoană care devenise tot atît de cunoscută ca şi cancelarul Glock. Bărbatul din televizor era mai tînăr. Avea un chip cărnos, cu fălci mari care-i dădeau un aspect puhav, ca un sac de nisip prea plin. Buzele îi erau groase şi se răsfrîngeau în afară în timp ce vorbea. Individul avea ochi înguşti şi purta ochelari cu ramă rotundă. Fruntea îi ieşise în afară, deasupra sprîncenelor, apoi urca în pantă către părul negru şi strălucitor. Avea o voce nazală şi vorbea cu cuvinte scurte şi

la obiect. Se vedea că avea o minte bine organizată şi că era obişnuit să dea lecţii pe ton calm şi reconfortant.

– Îmi pare nespus de rău că au existat violenţe, rostea el încet, calm şi precis. Urăsc orice formă de violenţă. Însă trebuie să ne întrebăm cine a greşit mai întîi? Oare nu trebuie cercetată cauza primară? Oare nu stă în firea omului să reacţioneze cînd e provocat? Cînd e tratat incorect? De cîte ori poate cineva să întoarcă şi celălalt obraz?

Imediat, Beate îşi auzi vocea, încercînd să sune cît mai neutră cu putinţă.

– Dar trebuie să lămurim acest aspect, Herr Stiffel. Simpatizanţii dumneavoastră au asasinat pe stradă doi tineri muncitori turci – vreţi să spuneţi că a fost un accident nefericit şi că nimeni nu poate învinui asasinii? Că turcii au fost omorîţi din vina lor proprie?

– Uşurel, Fräulein Hubermann. În primul rînd, dumneavoastră spuneţi că aceşti oameni erau simpatizanţii mei – oare sînt eu responsabil pentru acţiunile personale ale oricui se întîmplă să fie de acord cu mine asupra unor anumite principii? Ceea ce afirmaţi dumneavoastră e absurd. Cum aş putea fi eu responsabil? Căutaţi o relaţie cauză-efect? Eu n-am sugerat nimănui să omoare pe cineva – urăsc orice seamănă cît de cît cu violenţa. Însă numele meu e legat mereu de ea. Cred că aici e vorba de ceva mai profund decît transpare la suprafaţă. În al doilea rînd, oare e greşit să spun că aceasta e o naţiune de germani? Este acest lucru imoral? E imoral şi subversiv să sugerezi că noi trebuie să fim, mai întîi de toate, loiali bunăstării noastre – a noastre, a germanilor? Dacă acestea sînt exemple de credinţe incorecte, atunci înseamnă oare că trăim într-o lume în care minţile trebuie controlate, în care nu ne putem exprima liber gîndurile despre patria noastră? Nu pot accepta aşa ceva. Eu trebuie să declar adevărul aşa cum îl percep. E Patria noastră... Patria *dumitale*. Oare vom ajunge străini în ţara noastră? Nu pot accepta aşa ceva. Ca atare, deşi nu aprob violenţa, o înţeleg... Eu spun că germanii au dreptul de a se apăra, pe ei şi ţara lor, de invazia străinilor. Oare spun ceva deplasat? N-aş crede. În al treilea şi ultimul rînd, pot declara doar că acei turci ar fi fost şi

acum în viață dacă n-ar fi venit în Germania, dacă n-ar fi luat slujbele germanilor și ar fi rămas în țara *lor.*

Stiffel își încheie cuvîntarea cu o înălțare ușoară din umeri, ca și cum ar fi fost absurd să existe vreo altă părere decît a lui.

– Atunci refuzați să vă asumați orice responsabilitate pentru ce s-a întîmplat cu trei nopți în urmă?

– Evident. Eu nu vreau să spun decît că Germania, noua Germanie, trebuie, mai întîi, să aibă grijă de propriii copii. Germania pentru germani. Dacă e ceva de condamnat în asta... atunci, Fräulein Hubermann, sînt vinovat. Sînt gata să accept judecata semenilor mei germani. Nu pot cere un juriu mai corect.

Efectul global, cel puțin în ochii unei mari părți a publicului german, fusese acela că îl arătase pe Joachim Stiffel ca pe un individ plăcut, un patriot, poate un pic prea mult orientat spre dreapta, dar oare nu de așa ceva avea nevoie azi țara? Un pic de mîndrie. Un strop din vechiul spirit. În ceea ce o privea pe Beate Hubermann, telespectatorii o văzuseră ca pe o ticăloasă cu nasul pe sus și cu limba veninoasă, care se lua de oricine nu era un liberal iubitor de turci. Oare nu liberalii, mereu acești liberali gata să-și ceară scuze, fuseseră cei care ne băgaseră în tot rahatul ăsta?

Cea de-a doua parte a materialului prezenta coșmarul de foc și sînge de la azil, bărbatul și copilul arși, cămășile brune și atmosfera de premeditare a acțiunii. Acum populația germană putea să-l judece pe omul Stiffel, care ura orice violență. Bine măcar că Ganz permisese ca materialul să intre în cadrul programului de duminică. Probabil datorită faptului că simțise că Stiffel își bătuse joc de ea și că putea folosi materialul ca s-o trimită înapoi la prezentarea diferitelor evenimente, cum ar fi festivalul anual al strudelului din munții Harz...

Așa să fie. Hora trebuia jucată pînă la capăt. Trebuia să existe cîțiva telespectatori care să împărtășească părerea ei despre Joachim Stiffel. Anume că el era cel mai periculos om din Germania.

Materialul care urmă era complet diferit. Părea un exercițiu de *cin ma v rit* al vreunui absolvent talentat de academie. Imagini trunchiate, încețoșate, bastoane agitîndu-se, chipuri albe ca varul, descompuse, altele cu expresii sumbre, bastoane lovind,

doi oameni în centru, lovituri curgînd, tresăreai cînd le vedeai despicînd aerul şi izbind camea, camera de luat vederi tresăltînd, apoi imagini fluide, în cascadă, feţe, mîini, coate, spinări, oameni căzînd, tîrîndu-se pe coate şi genunchi, alte chipuri, alte lovituri, cizme izbind trupuri, brusc o palmă în faţa obiectivului, Beate întorcînd camera, o faţă pe care ea o cunoştea, o fată frumoasă cu păr negru, sprîncene drepte şi nas uşor curbat în sus, cu o gură mare şi dreaptă, din nări îi curgea sînge, pe obraz avea o sgîrietură urîtă, pe frunte îi adăsta o pată mare de sînge, chipul ei marcat de o expresie de şoc şi curiozitate, un baston fulgeră dinafara cadrului imaginii, o loveşte peste piept şi ea cade, după care e înşfăcată de o pereche de mîini care încearcă s-o împiedice să se prăbuşească printre cizme, un chip de bărbat, o altă faţă pe care ea, Beate, o cunoştea, cu un ochi vînăt şi închis, cu sînge curgînd din gură, cu dinţii mînjiţi de sînge... încercînd s-o susţină pe frumoasa fată să nu cadă... după care camera fu smulsă şi ecranul se înnegri.

Beate îi povesti lui Cooper ce se petrecuse cînd şeful ei văzuse această parte din film.

„Doamne Sfinte!" Uve Ganz se făcuse roşu ca focul, uitîndu-se la ea cu gura căscată, apoi holbîndu-se la feţele de pe ecran, apoi la o persoană stînd în fundal în vreme ce loviturile curgeau. „Doar nu crezi că o să dăm filmul ăsta la televizor! Crezi că sînt nebun? Ştii cine sînt oamenii ăştia? Fata aceea? Da' ce spun eu? Bineînţeles că ştii cine sînt! Tocmai de asta îmi faci aşa ceva!"

Chipurile de pe ecran; fata cu păr negru era Erika Koller, fata extrem de importantului Wolf Koller. Ganz răbufnise.

„O să aibă grijă chiar el în persoană să fim daţi afară, amîndoi, puşi pe lista neagră, fără să ni se mai dea voie să lucrăm în acest domeniu vreodată... ce idee, Erika Koller bătută în faţa tuturor! E o ofensă adusă lui Wolf Koller – asta vrei tu să faci, să-i tragi o palmă în public? Trebuie să fii nebună!"

După ce ascultă povestea, Cooper zise:

– Deci, asta era Erika... Poţi să dai înapoi şi să opreşti imaginea, ca să mă uit mai bine la ea? În orice caz, ce naiba s-a întîmplat acolo? Unde ai făcut filmarea?

– O mică demonstrație a cămășilor brune din Est. Adică din Berlinul de Est. N-a semănat nici pe departe cu ceea ce s-a întîmplat la azil și despre care ai citit în ziarele de azi. A fost ceva de proporții foarte mici.

– Dar cînd vezi filmul pare că e sfîrșitul lumii. Erika a pățit ceva serios?

Beate opri imaginea în prim-plan al chipului fetei. Sîngele îi curgea de-a lungul unui obraz și ochii îi erau larg deschiși de surpriză, durere sau frică.

– Nu știu. Am pierdut-o cînd mulțimea a luat-o cu ea. Însă atunci n-am fost îngrijorată...

– De ce?

Beate dădu banda puțin înainte și o opri din nou pe chipul bărbatului care încerca s-o protejeze pe Erika de mulțimea furioasă.

– Pentru că ăsta e prietenul ei, Karl-Heinz Schmidt. El a adus-o la demonstrație – el ca protestatar, bineînțeles, iar ea vrăjită de idealismul lui, dacă mă pot exprima așa.

– Ai mai văzut-o de atunci?

– Nu. Aceea a fost ultima noapte în care a mai putut-o vedea cineva. Mă rog, cineva cunoscut de noi. De atunci e dată dispărută. Beate închise aparatul video și reluă. Iar tu ești aici ca s-o găsești pentru sora ta. Îți doresc noroc.

Cooper era obosit, iar Beate știa că trebuia să-l lase să doarmă, însă voia ca el să-și reia povestea; voia să știe mai multe despre Kilroy și despre motivul pentru care CIA ar vrea să se implice sau, dacă nu ei, atunci altcineva, cum ar fi naziștii... Întreaga poveste era atît de melodramatică – sau ar fi fost dacă n-ar fi existat violențele produse de cămășile brune în Berlin.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, el rupse tăcerea.

– Bineînțeles că există și altă posibilitate. Ar putea fi vorba de un plan mîrșav. Vreo mîrșăvie a celor de la CIA sau de la altă oficină secretă. Se pare că guvernul nostru abundă în așa ceva – mereu auzi de cîte una ieșind la iveală. Făcu o pauză, apoi reluă: Blestematul ăla de Kilroy mă deranjează mult...

– Și am apărut și eu în același timp, rosti ea. Ședea tolănită într-un capăt al canapelei și își bea ultimele picături de vin. Poate te-ai hotărît să ai încredere în persoana nepotrivită.

Se uită la ochii lui triști și văzu cum îi apar riduri la colțul gurii cînd zîmbi.

– Poate. Nu voi ști decît după ce mă vei trăda. Iar dacă o vei face suficient de bine sau mă vei ucide, s-ar putea să nu aflu niciodată. Oricum, se pare că e prea tîrziu. Tu pari de încredere. Am această tendință de a avea încredere în femeile drăguțe.

– Ce sexist!

– Sînt doar uman.

– Fatală eroare.

– Nu încă. Uite ce e, trebuie să mă încred în cineva. Am nevoie de un ghid. Aici sînt pierdut. Tu mă poți ajuta. Dacă vrei. Trebuie să aflu care este cea mai bună cale de a da de Lee și trebuie să știu cît mai multe despre Erika. Unde locuiește, ce fel de persoană e, cine anchetează dispariția ei, care-i povestea acestui prieten al ei... Ce e cu chestia asta cu taică-său? Care-i problema?

Beate oftă și începu să numere pe degete.

– Erika e încă dispărută și nu a apărut nici un indiciu de care să fi aflat eu. Tărășenia n-a fost făcută publică încă – Wolf Koller ține totul sub tăcere. De fapt, nu-l poți învinui. Dacă s-ar afla, toți ticăloșii din orașul ăsta ar încerca să înhațe niște bani din recompensă... probabil că și-a pus la treabă propriii oameni însărcinați cu securitatea...

– Și prietenul ei?

– Zău că nu știu. Karl-Heinz Schmidt. Se cam autoadmiră și se ia foarte în serios. Asta e tot ce știu.

– Ai spus că ai lucrat cu el...

– Numai într-un singur caz, povestea aceea cu Saddam Hussein, cînd Koller Chemical i-a furnizat diverse echipamente. Atunci el a venit la mine, deoarece știa că ziarul lui era prea mic ca un astfel de articol să apară în el.

– Poliția trebuie să știe cîte ceva...

– Două lucruri. În nici un caz, n-o să ureze bun venit unui amator american care vrea să-și bage nasul în treburile lor. Iar oamenii ca Wolf Koller trăiesc după regulile proprii. Fără îndoială că are prieteni atît de influenți în cadrul poliției berlineze, încît își poate permite să trateze această poliție ca pe o forță de securitate aflată în proprietatea lui. Trebuie să-ți spun,

John, că nu poți să te apuci de investigații de unul singur. O să fii înhățat înainte de a-ți da seama în ce te bagi și o să fii dus la sediul lor. Poți să mă crezi pe cuvînt.

Cooper se ridică în picioare, iar Beate îl conduse într-un al doilea dormitor, de dimensiuni mai mici.

– Miine dimineață o să te ajut să începi, spuse ea.

– Cum?

– Cred că ar trebui să începem cu sora ta, nu-i așa?

Domnul Paulus își sărbătorește ziua de naștere

Werner Paulus împlinea șaptezeci de ani în acea după-amiază splendidă de toamnă. Își amintise că e ziua lui abia după ce își unsese cu alifie umerii și genunchii reumatici, după ce măcinase boabele de cafea și pusese licoarea la fiert. Uitîndu-se la micul televizor pe care îl ținea întotdeauna pe tejgheaua din bucătărie, văzu data pe ecran. Imediat luă ziarul ca să verifice.

Doamne, era adevărat! Șaptezeci de ani!

Părea un timp al dracului de lung. Însemnau o experiență de viață și de lume mai bogată decît a majorității oamenilor, însă anii trecuseră ca un tren de mare viteză care Dumnezeu știe unde merge. Tronca, tronca, bang, stop, start, toată lumea jos, capătul drumului. S-a terminat. Oare cum era posibil ca o viață să fie condensată doar în cîteva momente, într-un vuiet de motor, în scrîșnetul frînelor? Iute ca fulgerul, cum spuneau americanii. Și aveau dreptate.

Nu era deloc drept. O viață întreagă dispărută într-o clipită. Și totuși, oare cîte lucruri erau drepte pe lumea asta? Măcar unul de-ar fi existat... În fine, el, cel puțin, nu-și putea imagina vreun astfel de lucru și presupunea că toți cei care depășiseră șaptezeci de ani se simțeau cam la fel, un pic trădați de timp. Prea rapid. Viața se ducea prea repede.

Supravieţuise multora dintre colegii, camarazii de arme şi amicii lui. În noaptea ce trecuse îl visase pe Karl Bach. Nu-şi putea da seama de ce. Cu cincizeci de ani în urmă Karl Bach pilota Messerschmitt-ul 109 din stînga lui, cînd formaţia lor fusese atacată de avioane de vînătoare Spitfire în lumina orbitoare a soarelui deşertului, deasupra unei panglici de apă aflate la marginea lumii. Mitraliera Spitfire-ului din frunte sfîrtecase carlinga avionului lui Karl, omorîndu-l. Ultimul lucru pe care-l văzuse Werner fusese norul negru de fum lăsat în urmă de avionul lui Karl în timp ce se prăbuşea înspre terenul tare şi stîncos din nordul Africii.

Acum cincizeci de ani. O jumătate de secol. Tatăl său nici măcar nu *trăise* cincizeci de ani, darămite şaptezeci. Nu era drept. Nimic nu era drept. Numără-ţi noroacele, Werner Paulus, bea-ţi cafeaua, citeşte-ţi ziarul şi priveşte-ţi televizorul. Karl Bach. Ce părere ar avea el despre televiziune dacă ar ateriza cu paraşuta din Valhalla în dimineaţa asta? Ce ar zice despre rezultatul războiului şi despre modul în care Germania îşi revenise după el... ce-ar crede despre ştirile acestei dimineţi?

Werner Paulus urmări o clipă televizorul. Oamenii fugeau, copiii plîngeau, din mai multe ferestre ţîşneau flăcări, pretutindeni se putea citi groaza şi furia pe chipurile dezmoşteniţilor.

Reveni la ziare şi se uită la prima pagină. Pretutindeni acelaşi lucru.

Iadul care fusese pînă acum ţinut la distanţă, în Rostock, de-a lungul graniţei olandeze şi în alte colţuri ale ţării, atinsese Berlinul. Naziştii se întorceau, ţara dădea pe dinafară de străini, chiar şi stînga politică devenise violentă.

Titlurile erau şocante:

E TIMPUL PENTRU O MÎNĂ FORTE!

Putea să însemne orice.

Paulus avea capacitatea de a elimina din minte tot ce nu-i folosea, cum făcea pe vremuri cînd conducea Biroul de Detectivi al Poliţiei Centrale din Berlin, deşi acum se găsea doar în faţa unei tejghele. Era faimos pentru uşurinţa lui de a lăsa la o parte detaliile şi meandrele crimelor, oricît de complicate ar fi

fost ele, pentru a lua cina în oraș sau a viziona un spectacol de cabaret. Nu găsea nimic surprinzător în asta. Ce nu putea să înțeleagă erau colegii lui, care-și luau de lucru și acasă, neputînd să se elibereze de ceea ce făceau. Cum reușeau să nu înnebunească? Poate că nu reușeau. Cunoscuse destui care se sinuciseseră sau care căpătaseră, după un anumit număr de ani de meserie, niște ticuri mai puțin ortodoxe.

În această dimineață, a celei de-a șaptezecea aniversări, după înghițirea dozei zilnice de știri din ziare și de la televizor, Paulus își făcu ordine în bucătărie și în minte și ieși afară, în Adierea Berlineză, fredonînd un vechi cîntec favorit: „Don't Fence Me In". Domnul Bing Crosby de pe vremuri. Era amuzantă porecla pe care i-o dăduseră germanii.

Der Bingle. Se urcă la volanul Mercedes-ului său albastru-închis, masiv și dătător de confort, și o luă înspre cimitirul unde era îngropată nevastă-sa. Ea murise în Berlin, în timpul bombardamentelor din '44, în vreme ce el culegea portocale și locuia într-un lagăr de prizonieri din California de Sud. Un orășel numit Stockton. Helga. Fie-i țărîna ușoară. Moartă de patruzeci și opt de ani. Și-o amintea neclar, dar cu o imensă afecțiune: o fată blondă și veselă dintr-un sat de undeva, de prin munții Hartz, drăguță, purtînd părul coafat ca al unei vedete de film. Majoritatea pozelor cu ea fuseseră distruse în bombardament. Paulus regreta asta, dar războiul era război, nimeni nu putea fi blamat în afară de Herr Hitler, iar acel ticălos se transformase de mult în cenușă.

Nu departe de mormîntul Helgăi se găsea cel al lui Willi, fiul lui, mort la cincisprezece ani, un tip visător de artist, prea sensibil ca să trăiască în spate cu un trecut pentru care gîndea că trebuie să poarte măcar o responsabilitate simbolică. Un soi de complex creștin, cum spusese un psihiatru. Un sinucigaș. O sinucidere rituală. Nu mai conta acum. Germanii din generația lui Werner Paulus nu erau teribil de impresionați sau de înspăimîntați de moarte și nu disecau fenomenul violenței; de care ei avuseseră parte toată viața. Generațiile de după naziști – cel puțin o parte a membrilor lor – fuseseră cele care se simțiseră frustrate, vinovate, deprimate și chiar disperate – aceasta era adevărata moștenire lăsată de nazism.

După ce se reculese la mormîntul Helgăi, Paulus îngenunche lîngă cel al fiului lui. Nu pretindea că înțelege fenomenul care produsese sinuciderea odraslei sale și, de fapt, nici nu era nevoie de așa ceva. Începînd cu anii '60, se remarcase o intensificare a numărului de sinucideri în rîndul tineretului națiunii – cu vîrste între cincisprezece și douăzeci și cinci de ani – legate de sentimentul vinovăției vizavi de rolul jucat de Germania în Cel De-al Doilea Război Mondial. Cauza primordială a acestui sentiment o constituia, desigur, genocidul comis împotriva evreilor. Între timp, cauza sinuciderilor actuale devenise apropiatul Apocalips. În aparență, nu era nevoie să existe un tată, un unchi sau bunic direct implicat alături de naziști în măcelărirea nevinovaților – cu toate că prezența cîtorva naziști în arborele familiei putea intensifica sentimentul individual de vinovăție. Tocmai de aceea părinții aveau atît de des o senzație de confuzie și disperare: familia putea fi nepătată, ba chiar membri ai ei putuseră face parte din grupări antinaziste nimicite de bandiții lui Hitler – oricum, nu conta. Psihologii susțineau că evenimentele în desfășurare însemnau nașterea unei memorii rasiale sau naționale. Ca atare, speculau ei, întotdeauna va exista un procentaj de germani tineri și ușor impresionabili care se vor sinucide din pricina obsesiei lor legate de enormitățile comise de naziști. Cu alte cuvinte, mamele și tații germani trebuia să se obișnuiască cu ideea. Singurul remediu ar fi fost rescrierea istoriei, însă, cînd exista o vină istorică atît de mare, era nevoie de cîteva sute de ani de muncă pentru limpezirea completă a conștiinței naționale. Ca atare, Willi Paulus fusese atras de mirajul sinuciderii. O altă victimă a naziștilor.

Werner Paulus se gîndise la telefonul pe care îl primise cam cu o săptămînă în urmă de la vechiul lui protejat din departament, Max Adler. Erika Koller era dată dispărută...

Oare tu ai fi înțeles-o pe fata asta, pe Erika Koller, Willi? Dacă te-aș fi înțeles mai bine, aș fi oare în stare s-o găsesc? Ai mai fi în viață? Oare ea mai trăiește, Willi? Dacă a reușit să se sinucidă, cine i-a luat trupul? Sau a salvat-o cineva în ultimul moment? A fost ea ca tine, fiule? N-a putut trăi cu trecutul în spate? Sau gîndesc eu prost? Doamne, ce dor mi-e de tine, Willi,

fiul meu! Cît îmi lipseşte înţelepciunea de care ai fi dat dovadă acum...

Paulus părăsi cimitirul şi merse cu maşina pînă aproape de barul unde îşi bea cafeaua. Conform vechiului său obicei, parcă la o distanţă oarecare şi făcu restul drumului pe jos. Paulus era un bărbat înalt, care mergea drept şi ţanţoş ca un militar. Purta un fulgarin albastru lung şi un fular cumpărat de la Sabo & Sabo, de pe Ku'damm. Era prea cald pentru fular, însă acesta era nou-nouţ şi Paulus nu mai putea aştepta o zi mai rece. Oricum, dis-de-dimineaţă i se păruse că începe să fulguiască. Fruntea lui mare se termina într-o pădure de păr tuns scurt, de culoarea cerului argintiu de iarnă. Privit cu atenţie, Paulus şchiopăta uşor. Era un suvenir primit în Africa de Nord.

Dădu colţul şi se îndreptă către vechiul punct de control american. Întotdeauna se puteau vedea turişti intrînd şi ieşind din ceea ce acum era muzeu, făcînd poze ale turnului de pază şi plimbîndu-se prin zona unde se aflase Zidul. Paulus îşi privi ceasul. Parcurse strada înspre crucile pline de flori ce comemorau locurile în care căzuseră seceraţi cei ce încercaseră, dar nu reuşiseră să treacă peste Zid în anii precedenţi. Groaznici ani, deşi fuseseră ani rodnici pentru una din cele două afaceri în care fusese Paulus amestecat. A fi poliţist însemna „slujba lui de zi". Pe lîngă asta, Paulus activase pe post de „cîrtiţă" pentru un spion american, grasul de Ned Cheddar. Fusese cîrtiţă de bună voie: Ned Cheddar se bucurase, în ultimii douăzeci de ani, să aibă un prieten în Berlin care să-l ţină la curent cu evenimentele. De cînd se pensionase nu prea mai avusese contacte cu Ned Cheddar. Cîteva felicitări de Crăciun de la gras, cam asta era tot. Foarte isteţe, totuşi, aceste felicitări, cu cecurile în monedă europeană împăturite înăuntru, printre oameni de zăpadă şi bătrîni bărboşi.

Paulus se opri lîngă o cruce. Un mort de care îşi amintise careva, marcat acum de un buchet de lalele olandeze. Un om care pierise cu doar două luni înainte de prăbuşirea Zidului. Împuşcat de un grănicer. Cu doar două luni înainte. Un puşti, plin de nerăbdarea vîrstei. Era greu să fii puşti dacă erai timpit sau n-aveai noroc.

Părăsi crucile şi îşi croi drum prin mulţimea de vizitatori. Se întoarse la colţ şi intră în Caf Adler. Era un loc în care te puteai

face ușor nevăzut. Turiștii aveau tendința de a se opri acolo pentru o cafea și o prăjitură. Cafeneaua se afla aproape de turnul de pază, așa că oprirea acolo constituia un pas firesc. Zidul se găsea la numai cîțiva pași de ferestrele localului.

Se așează pe un scaun în cea de-a doua încăpere, cu vedere înspre intrarea principală, și comandă o cafea cu lapte și o prăjitură cu ciocolată. Ce dracu', doar era ziua lui. Despături un ziar aflat pe un scaun lîngă el și se uită la fotografia care înfățișa atacul asupra azilului. Își ținea ochelarii de citit pe vîrful nasului lui drept, de roman. Se părea că tulburările din Moscova erau departe de a lua sfîrșit. Forțele potrivnice lui Elțîn, pe care el le percepea ca forțe antiamericane, continuau să dea tîrcoale coridoarelor puterii din Moscova și Kiev și păreau a prinde noi aripi. Oare unde credeau ele că vor fi în stare să ajungă fără Statele Unite pe post de frate mai mare? Cu cine credeau ele că se pot alia pentru a face față viitorului? Supravegheau un adevărat bazar de arme acolo, nu știau dacă pot trece iarna fără foamete, trebuia să priceapă că ideea comunismului era o idee ce murise... oare ce voiau, să revină la linia dură? Aveau un plan? Aveau idee de ceea ce fac?

La scurt timp după aceea, apăru Max Adler. Era un bărbat scund, oacheș, cu păr negru și des în care se iviseră de curînd șuvițe albe. Purta o haină lungă de piele și o pălărie de fetru moale. Cînd mergea, se înfigea bine pe călcîie, ca și cum s-ar fi aflat permanent în gardă. Fusese polițist toată viața, iar după pensionarea lui Paulus fusese numit șef al detectivilor în cadrul Poliției Centrale din Berlin. Era un om extrem de ocupat, așa că Paulus îi propusese să se întîlnească întotdeauna la Caf Adler, astfel încît Max să nu poată uita numele locului de întîlnire. Caf Adler. Vulturul.

Adler își lăsă pălăria pe colțul mesei, își dezbrăcă haina și o puse pe spătarul scaunului, apoi se așeză. Scoase un pachet de țigări și își aprinse una cu bricheta.

– Nevastă-mea nu mă mai lasă să fumez acasă. Duc o viață de cîine, Șefu! Se gîndea întotdeauna la Paulus ca la Șeful. Despre ce este vorba?

– Ia o prăjitură. O cafea.

– O să iau, o să iau. Apropo, uită-te la asta.

Scoase din buzunarul hainei un pachet îngust, îmbrăcat în ambalaj argintiu.

– Ce e asta, Max?

– E ziua ta, Şefu'.

– Nu era nevoie...

– Deschide-l.

Paulus desfăcu hîrtia cu grijă şi deschise cutia. Era un portofel din piele moale. Scump. Se vedea că fusese luat de pe Ku'damm. Paulus îi zîmbi lui Adler.

– Eşti tare, tare drăguţ, Maximilian. Mult prea generos.

– Ştiu. Sînt un sentimental. Ca să-ţi aminteşti şi să-mi dai ceva drăguţ cînd voi împlini şi eu şaptezeci de ani.

– Hmmm. O să am nouăzeci. S-ar putea să uit.

– O să fiu eu acolo ca să-ţi aduc aminte, Şefu'. O să ai destul timp ca să te gîndeşti la ceva drăguţ. Sosiră cafeaua şi prăjitura. Adler ceruse cafea fără zahăr. Nevastă-mea crede că trebuie s-o beau aşa. Ce gust tîmpit! Turnă frişcă şi adăugă zahăr. Deci, ce mai e nou?

– L-ai văzut des pe Wolf Koller în ultima vreme?

Max Adler făcu o strîmbătură.

– Mai des decît aş fi vrut. Fii sigur. De unde ştii?

– Las' că ştii tu.

– Vrei să spui că sînt copoiul lui Koller.

– Ştii bine ce spune lumea. Pe vremea mea se spunea despre mine că sînt omul lui Henry Popper. Omul lui Krupp. Totdeauna sînt binevoitori care împrăştie zvonuri.

– Şi aveau dreptate?

Paulus înălţă din umerii lui largi.

– Desigur. Asta cînd îmi convenea. Costă mult să ai prieteni aflaţi la putere. Oamenii uită mereu că o stradă are două sensuri. Eu i-am folosit cel puţin la fel de mult cum m-au folosit ei pe mine.

– Mda, lucrurile nu se schimbă. L-am văzut de cîteva ori. M-a pus să stau în ploaie şi să privesc porcăria aceea care s-a petrecut la azil. Prinsese cumva de veste c-avea să iasă lată. Cu forţa aceea de securitate a lui cred că are o mulţime de informaţii. A vrut să văd şi eu tărăşenia. Îl deranjează timpul lung de răspuns al poliţiei. Vrea să întreprindă ceva spectaculos... I-am explicat

că aici e o poveste delicată. E adevărat că ne mișcăm greu, dar nici nu vrem să înceapă răfuieli între mulțimi înarmate. Încercăm să păstrăm un echilibru. Adler oftă, privind la lumea de dincolo de fereastre. E clar că *sîntem* al naibii de înceți. Și nu știu sigur de ce.

– Ai zis că l-ai văzut de cîteva ori.

– Am fost chemat acasă.

– În Grunewald sau în Wannsee?

– În Grunewald. Voia să desemnez jumătate din numărul de polițiști ca s-o caute pe fiică-sa, Erika. Ai aflat despre povestea asta cu Erika? Ce naiba spun eu, bineînțeles c-ai aflat. Tu știi și ce-am mîncat aseară la cină. Oricum, știa că nu pot să fac așa ceva pentru el – a încercat doar marea cu degetul. I-am explicat că voi face tot posibilul. Ce puteam să-i spun? Și toate astea fără nici un pic de publicitate. Se crede un dictator.

– Se pare că-i merge. N-am citit nimic în presă, rosti Paulus, înghițind ultima bucată de prăjitură. Să știi că e posibil ca fata să fi murit.

– Posibil.

– Sau să fi fost răpită.

– Mai probabil. Însă nimeni n-a revendicat nimic. Neclară e povestea cu sîngele acela.

– Poate că a încercat să se sinucidă.

– Probabil. Atunci, unde e? A încercat să se sinucidă, a ratat, apoi s-a hotărît să plece în vacanță? oftă Adler. Am pus cîțiva indivizi pe urmele ei. E o misiune imposibilă dacă fata are oameni care s-o ajute și vrea să stea ascunsă, iar noi nu putem folosi mass-media ca s-o găsim.

– I-ai explicat și lui?

– Mai mult sau mai puțin.

– Și cum a reacționat?

– Ca de obicei. O să-mi distrugă cariera dacă n-o găsesc, o să mă bage în cea mai adîncă celulă a celei mai cumplite închisori, unde o să mă lase pradă șobolanilor, chicoti Adler. Ce putea să spună? Unul dintre lachеii lui se învîrtea pe acolo. Nu-și putea permite să-și piardă prestigiul. De ce ești atît de interesat?

– Nu m-ar deranja s-o găsesc eu.

– De ce?

Paulus zîmbi.

– Sînt un bătrîn care n-are prea multe de făcut.

– Oh, cum de mi-a scăpat, Şefu'? comentă, cu ironie, Adler. Pentru cine lucrezi?

– Ai o minte tare suspicioasă, Max.

– Tu m-ai învăţat să suspectez totul, Şefu'.

– Zău?

– Zău!

– Oricum, n-am vrut să te fac să mă suspectezi şi pe mine.

Rămaseră amîndoi acolo, zîmbindu-şi unul altuia.

La cîteva minute după plecarea lui Max Adler, Paulus părăsi şi el cafeneaua. Hoinări aparent fără ţintă şi se trezi, zece minute mai tîrziu, în faţa unei peluze pe care fusese ridicat un indicator. Pe acesta scria, cu litere negre pe fond alb.

TOPOGRAFIA TERORII

Era locul fostului hotel Prinz Albrecht, sediul SS, timp de mulţi ani cea mai temută adresă din Europa. Dacă erai dus în Prinz-Albrecht-Strasse, erai terminat. Acum, de-a lungul peluzei verzi se întindea o construcţie mică, joasă, cu acoperiş plat. Era muzeul ce prezenta istoria SS-ului, pe care Paulus îl vizitase de mai multe ori. La capătul peluzei, paralel cu trotuarul de pe Prinz-Albrecht-Strasse, se găsea o porţiune de Zid, încă intactă, nu foarte groasă. Tot felul de buruieni şi ierburi creşteau în jurul ei. Fusese pictată cu inscripţii în cele mai diferite culori. Paulus se întrebă de ce fusese lăsată în picioare. Turiştii nu veneau niciodată acolo.

Traversă înapoi peluza, simţind pe faţă adierea vîntului. În dreptul micului muzeu se opri preţ de o clipă şi urmări un grup de vreo treizeci de copii germani, aliniaţi, aşteptînd să intre cu profesorul lor înăuntru. În spate aştepta un alt grup, mai mic. Paulus îi auzi pe cei din urmă vorbind cu accent englezesc. Văzuse astfel de grupuri înainte, venind din toate colţurile Europei. Olandezi, italieni, francezi, spanioli, scandinavi, scoţieni, veneau de pretutindeni, cu şcoala, şi vedeau tot, se

distrau, dar se opreau şi aici ca să înveţe ceva de pe vremea bunicilor lor. Era un lucru bun.

Paulus se îndreptă către maşină şi conduse înspre ceea ce fusese odinioară inima Berlinului de Vest. Trecu pe lîngă magnifica ruină a bombardatei Biserici Kaiser Wilhelm, fost simbol oficial al oraşului, apoi pe lîngă Europa Center, cu imensa siglă Mercedes învîrtindu-se la nesfîrşit pe acoperiş, simbolul neoficial al Berlinului. Trecu apoi pe lîngă grădina zoologică de pe Kantstrasse, cu ale ei imense porţi orientale, coti spre dreapta şi parcă pe o stradă pavată cu piatră, aproape de un parc unde se găsea o statuie a cuiva care fusese, probabil, important pe vremuri. Oricum, nu era vorba de Kant.

Barul era plin de fum şi supraîncălzit. Prin ceaţă, Paulus îl zări pe Burke Delaney făcîndu-i semn. El şi Profesorul se găseau ascunşi într-un colţ. Delaney mînca o porţie de curry. Pe scrumiera de pe masă se odihnea pipa lui din care ieşea un fuior de fum. Profesorul bea bere. Cu Paulus acolo însemna că se adunaseră la un loc trei războinici plini de amintiri. Delaney era cu cîţiva ani mai tînăr decît Paulus, iar Profesorul nu atinsese încă vîrsta de şaizeci de ani, deşi, aşa cum tot ce-l privea pe Profesor, nici acest fapt nu constituia o certitudine.

– Ai cam întîrziat, Werner, mormăi Delaney, ştergîndu-se la gură cu un şerveţel. Ai avut o dimineaţă aglomerată?

– Ca de obicei. M-a sunat Madonna ca să-mi ureze la mulţi ani. Cancelarul. Preşedintele Clinton. Ca de obicei.

– E ziua ta? clipi Profesorul. Avea un singur ochi bun, însă Paulus nu ştia niciodată care e acela. Oricum, purta ochelari negri. N-am ştiut.

– Dar ăsta e un loc cumplit, rosti Paulus, privind în jurul lui. Nu poţi respira. Îmi plăcea celălalt loc... Cum se numea? Parcă Diener nu-ştiu-cum, nu-i aşa?

– Diener Tattersall? E destul de aproape.

– Plin de actori, zise Delaney, ca şi cum asta ar fi lămurit chestiunea.

– Şi ce-i cu asta? întrebă mirat Profesorul. De-a lungul anilor mi-am petrecut ceva timp în teatre de amatori. Am ajuns să fiu chiar un maestru al deghizării.

– Nu știu, e ceva legat de actori – sînt atît de teatrali...

– În fine, nu cred că e deschis la prînz, rosti Profesorul.

– Sîntem aici, așa că asta e, încheie Delaney, înfruptîndu-se din nou cu curry. Hai să vorbim despre SPARTAKUS, mai zise el, coborîndu-și vocea.

– Bine, răspunse încet Paulus.

– Șefii mei sînt obsedați de asta, începu Delaney. Nu i-am văzut niciodată atît de înfierbîntați. Să fiu al naibii dacă știu de ce. Habar n-avem care e scopul... dacă există vreunul. Se comportă toți, ca și cum ar fi Proiectul Manhattan[1]. Un singur lucru e cert pînă acum – SPARTAKUS e cumva legat de tot rahatul cu Stiffel, tipul acela cu scandalul de la azilul de refugiați. Noi am știut de acest atac înainte ca el să se producă. Zîmbi brusc. Cheese a înnebunit acolo, în Georgetown. Mîriie, se agită, se plimbă ca nebunul.

– Atunci e clar că veți primi ceva bani pentru asta, murmură Profesorul. O primă. Ăsta-i un ticălos fără pereche – dintotdeauna a fost așa.

Delaney se întrebă cît de multe cunoaște Profesorul despre Ned Cheddar. Adeseori acesta rostea cîte ceva neașteptat, încît te făcea să te întrebi cine era el, de fapt.

– Cum e treaba cu tînărul, Karl-Heinz? se interesă Paulus.

– E băiat bun și speriat. E îngrijorat de starea prietenei lui – fiica lui Koller.

– Știe unde se află? întrebă Profesorul.

Paulus zîmbi. Abia dacă existau cîțiva oameni care să știe că fata dispăruse.

– Nu, răspunse Delaney. Crede că au înhățat-o băieții răi, dar nu știe cine sînt aceștia. În mintea lui toți sîntem răi. Noi, Stiffel, garda lui Wolf Koller, naziștii. Are impresia că e posibil s-o fi răpit noi. De asemenea, are impresia că *îl* vom ucide dacă ne va dezvălui care e scopul acțiunii SPARTAKUS. Nu i-am putut promite că n-o vom face.

Profesorul îl întrerupse:

[1] Proiectul primei bombe atomice americane *(n.trad.)*.

– Tînărul ăsta s-a trezit într-o lume înfiorătoare. M-ai crede nebun dacă ți-aș spune că îl invidiez? Uneori simt lipsa tinereții mele.

– Poți să o retrăiești, replică sumbru Delaney. Eu sînt încă în miezul lucrurilor.

– Ei, fii serios, zise Profesorul, sorbind ultimele picături de bere din halba lui.

Burke Delaney își dădu ochii peste cap.

– Și totuși, Karl-Heinz a avut dreptate în privința atacului de la azil. El m-a dus acolo. Deci, e și el amestecat. Însă nu vrea să-mi spună în ce mod... Uneori mă întreb ce rol joacă taică-său, fostul colonel STASI. Oare e și el implicat în tărășenia asta?

Paulus nu luă în seamă devierea de la subiect.

– Eu mă întreb ce amestec are fata.

Nerăbdător, Profesorul interveni.

– Eu cred că ea e doar o diversiune. Bănuiesc că e doar o copilă care a fugit undeva. A încerca să o legi de toată isprava asta e o pierdere de timp. Probabil că i s-a făcut greață și e obosită de toată comedia, de prietenul ei de stînga și de rechinul de taică-său cu pretențiile lor.

– Dar *o cunoști*, îl întrerupse Paulus. Obișnuia să se învîrtă pe lîngă tine în cafeneaua aceea din Est, acolo unde țineai discursuri. Era una dintre protejatele tale... Profesorul preda la Institutul pentru Studiul Politicii, Literaturii și Istoriei Europene. Crearea institutului fusese un rezultat direct al încheierii Războiului Rece. Nici măcar Paulus nu-i putea rosti numele în limba germană dintr-o răsuflare. Era un loc *foarte* serios.

– Prostii. O cunosc, da. Însă nu a fost protejata mea.

– Karl-Heinz a cunoscut-o acolo, nu? Nu așa ai spus? Nu tu le-ai făcut cunoștință? zise Paulus. Dacă așa stau lucrurile, atunci sînt convins că Wolf Koller ar spune că ai de dat răspunsuri la multe întrebări.

– Nu le-am făcut eu cunoștință. Ești cam pervers, amice, replică Profesorul, privind din spatele ochelarilor.

– E doar simțul umorului lui de berlinez, interveni Delaney. Acel simț pe care numai berlinezii îl au.

Profesorul își continuă gîndurile despre fată.

– Habar n-am dacă s-au cunoscut, într-adevăr, acolo. I-am văzut vorbind de cîteva ori. Sînt convins că ea e doar o fată aeriană, răsfățată și bogată. Cred că facem cu toții prea mare caz de ea.

– Ai uitat de sîngele acela? întrebă Paulus.

Profesorul înălță din umeri. Avea o barbă scurtă, înspicată cu alb și purta o beretă veche, albastră, ochelari negri și un pulover pe gît. Pe un scaun alăturat se odihnea o jachetă groasă de lînă verde. Profesorul arăta ca un excentric din Greenwich Village al anului 1954.

Avea un trecut interesant, din ceea ce Paulus reușise să afle. Era american și apăruse dincolo de Cortina de Fier la începutul anilor '70. Sosise acolo mai mult mort decît viu; cel puțin, aceasta era legenda. Nu puteai s-o crezi sută la sută. Nu era clar nici de unde venea. În anii care urmaseră hălăduise prin Germania de Est, Polonia, Ungaria, iar unii puteau să jure că ajunsese și la Moscova pentru o vreme, ca analist politic, cu toate că nu existau dovezi în acest sens. Alții susțineau că el fusese o „cîrtiță" a americanilor, însă această opinie era privită cu multe rezerve. Mai probabil dezertase de un timp sau era agent CIA înhățat de KGB și păstrat în rezervă ca monedă de schimb. Oricum, toate acestea rămăseseră pierdute în istorie. Bineînțeles că Paulus dispunea de alte surse de informații, astfel descoperise că numele Profesorului era, fie Adam Eager, după cum scria în pașaportul lui, fie Kiril nu-mai-știu-cum, adică numele lui din Moscova. Fusese scos din Est cam în vremea prăbușirii Zidului, grație efortului lui Ned Cheddar. Cheddar și Burke Delaney se cunoșteau de o viață, Paulus și Cheddar lucraseră împreună treizeci de ani, însă nu era deloc clar de cîtă vreme dura relația dintre Cheddar și Profesor. În opinia lui Paulus, Profesorul fusese un agent american infiltrat în KGB. Oricum, actualmente el se retrăsese de tot. Ceea ce însemna, fie că lucra în continuare pentru Cheddar, fie că lucra pe cont propriu, fie că, de ce nu? se retrăsese complet. Paulus auzise undeva că Profesorul trecuse prin ceva atît de urît, încît Cheddar îi dăduse voie să se retragă. Dacă era adevărat, însemna că fusese rău de tot.

Paulus nu era sigur de rolul jucat de Profesor în actualele împrejurări, însă aceleași întrebări și le putea pune și Profesorul

în legătură cu Paulus. Era o lume în care întrebările erau, uneori, cît se poate de prost venite. Era mai bine să descoperi pe cont propriu. Cei doi se cunoşteau de cîţiva ani în noua şi brava Germanie. Ceva din relaţia lor îi amintea lui Paulus de poveştile pe care le auzise cu terorişti, furnizori de arme şi fantome, adunaţi cu toţii laolaltă, prin coincidenţă, sub acelaşi acoperiş în cursul unei nopţi. O dată Delaney îi istorisise cum jucase cărţi toată noaptea cu Carlos Şacalul, ca şi cum ar fi fost doi prieteni. Carlos era omul cel mai vînat din lume în acea vreme, dar, cu toate acestea, ei doi jucaseră cărţi şi discutaseră despre părinţi şi despre copilăria lor. Cînd se uita la Delaney şi la Profesor, Paulus îşi amintea mereu această poveste.

Delaney îşi termină mîncarea, se şterse din nou la gură şi îşi supse pipa, care se răcise între timp. Aprinse un chibrit şi scoase un nor imens de fum.

– Ei bine, unchiul fetei a sosit din State cu un avion. E hotărît să o găsească.

Profesorul îşi înalţă privirea, cu o expresie de alarmă pe chip.

– Ce tot spui? Am o ură patologică faţă de jocuri dure... mai ales cînd sînt jucate de amatori.

– Unchiul ei, John Cooper... fratele lui Lise Koller. Tocmai a sosit de dimineaţă.

– De unde ştii asta? se interesă Profesorul, plimbîndu-şi cana de bere prin mica băltoacă de pe masă.

– Cheese m-a anunţat că e pe drum. Ei bine, a sosit.

– Dar de ce? Cine e responsabil pentru venirea lui?

– Se pare că soră-sa i-a trimis un mesaj printr-o prietenă.

– Sora lui? Doamne! Ce prietenă?

– Beate Hubermann. Îţi spune ceva?

– Televiziunea, răspunse Paulus. E o femeie sexi, cu un aer de scandinavă. Nu-i rea, dacă îţi plac tipele perfecte.

– Unde stă Cooper, Burke?

Profesorul demonstra mai mult interes decît ar fi găsit Paulus că e logic. Pur şi simplu, Paulus nu se putea abţine să nu facă astfel de observaţii. Deformaţie-profesională.

– La Hubermann acasă.

Profesorul se încruntă.

– Sper să stea de o parte. Cooper! Trebuie să-l supraveghem, să vedem ce vrea. Cred că nimeni dintre noi nu are nevoie să i se amintească ce s-a petrecut ultima dată cînd el şi-a vîrît nasul în treburile Germaniei, nu?

Paulus se întrebă cum de ştia Profesorul despre toate astea. Unde fusese el acum douăzeci de ani? În Moscova? Lucra pentru Cheddar? Fusese implicat şi el în porcăria de atunci?

Delaney pufăi. Nu părea să considere întrebarea ca fiind stranie.

– Nici unuia dintre noi nu e nevoie să i se amintească. De-acum e o adevărată legendă. Slavă Domnului că Cooper e mult mai bătrîn şi că a venit fără amicul acela descreierat al lui – cum se numea?

– Olaf Peterson, răspunse Profesorul.

Paulus zîmbi trist.

– Uitaţi-vă la noi. Şi *noi* sîntem mai bătrîni, şi ce-am rezolvat cu asta? Sîntem încă prinşi în chestia asta absurdă.

– Trebuie să-ţi umpli timpul cu ceva, murmură Delaney.

Rîseră cu toţii cam amar, însă Profesorul nu găsi remarca deloc distractivă.

– Trebuie să ne ţinem pe urmele lui SPARTAKUS. Nu-l putem lăsa pe Cooper să strice totul. Trebuie să aflăm care e scopul – care-i ţinta lui SPARTAKUS? De ce se numeşte SPARTAKUS? Nu poate fi vorba doar de Stiffel şi de oamenii lui... lucrurile astea capătă întotdeauna sens dacă sapi suficient de adînc.

Paulus încuviinţă din cap.

– Capătă sens pentru cineva.

Se întrebă cine îl angajase pe Profesor. Iarăşi Cheddar? Hmmm. Dacă Profesorul era de partea lui Wolf Koller? Se întîmplaseră lucruri şi mai ciudate. Nu-l văzuse niciodată înainte pe Profesor atît de interesat de ceva, de agitat chiar. De obicei, interesul lui era pur ştiinţific, legat de modul de rezolvare a unei probleme. O dată le mărturisise lui Delaney şi lui Paulus că scrie o carte. De obicei, asta ducea la condamnarea la moarte a vreunui vechi agent, dacă umbla vorba. Paulus nu ştia dacă să-l creadă sau nu. Poate că era doar o glumă sau o cacialma.

– Nu-mi place să mă bizui pe Karl-Heinz, zise Delaney. O să sfîrşească rău şi n-am chef să fiu şi eu luat la ochi. Deci, de

unde își ia el informațiile? Vine, pleacă, nu e niciodată în același loc, nu-i niciodată acasă, nici măcar n-are o *blestemată* de casă din cîte știu. Cei de la fițuica unde scrie nu știu niciodată unde e. E doar un puști, pentru numele lui Dumnezeu, și noi depindem de el ca să-i furnizăm lui Cheese informații! E Mickey Mouse, asta e. Ai priceput, Werner?

– Da. Mi-e familiar termenul de Mickey Mouse.

– Ei bine, mie nu-mi place.

Profesorul se ridică primul de la masă.

– Și nu-mi place chestia asta cu Cooper. Stați departe de el, însă cineva trebuie să-l urmărească.

– Ce-ar fi s-o faci tu? propuse Delaney.

– Nici o șansă.

Se cunoșteau de suficientă vreme; puteau comunica într-o limbă a lor, aparte. De fapt, toți lucrau pentru Ned Cheddar, vocea aceea fără chip din Georgetown. Într-un fel, după cum gîndea Paulus, toți trei erau laturi ale aceluiași obiect. Fiecare avea particularitatea lui și fiecare poseda o relație aparte cu Ned Cheddar. Însă își cunoșteau treaba. Și se încredeau unul în altul. Chiar dacă nu în totalitate. Dacă unul dintre ei se va întoarce într-o bună zi împotriva celorlalți doi, ei bine, el considera că o meritau.

Lee

Cînd Cooper o întîmpină a doua zi, Beate arăta ca scoasă din cutie. Ochii ei albaștri străluceau și oboseala îi dispăruse. Soarele lumina din plin, iar bucătăria beneficiase de curățenie. Deocamdată, Cooper uitase de cadavrele din zăpadă și de nervozitatea legată de reîntîlnirea cu Lee, amintiri care îl treziseră de cîteva ori în timpul nopții. Cafeaua era proaspăt făcută, pe masă se găseau trei feluri diferite de pîine, iar un ou și două borcane de gem îl așteptau, gata să se lase devorate. Beate lăsă la o

parte ziarul de dimineață și îi zîmbi, în timp ce el se apucă să îndepărteze coaja oului.

– Mă gîndeam... începu ea. Ar fi mai bine dacă aș suna-o pe Lise. Lee. Apariția ta bruscă n-ar fi o idee atît de bună dacă este atît de fragilă cît mi-a spus Erika. O s-o anunț că ești aici și o să vă aranjez o întîlnire.

El încuviință din cap.

– Sper să vrea. Nu știi cît de bolnavă e?

– O să aflăm. Mai întîi, vreau să te iau la o plimbare. E prea devreme s-o sunăm acum. În plus, trebuie să-ți dai seama în ce te bagi. Vreau să-i oferim lui Wolf Koller tot timpul de care are nevoie pentru întîlnirea cu cancelarul.

– Glock?

– Mmm. Acesta-i singurul cancelar pe care îl avem.

Beate se urcă la volanul unui Volkswagen, pe care i-l lăsase fratele ei cînd plecase să studieze medicina la UCLA[1]. Fata părea să creadă că era un Ferrari, stilul ei de a conduce făcea orice conversație cel puțin imprudentă. Plimbarea dură mult. Cooper petrecu majoritatea timpului admirînd priveliștea. Soarele dispăruse și cerul era cenușiu. În cele din urmă, ieșiră din aglomerație, ajunseră într-o zonă împădurită și Beate încetini. Curînd, fata opri. Solul era moale, presărat cu frunze aurii.

Beate arătă înspre o cărare ce se îndepărta în unghiuri drepte de șosea.

– Hasensprung. Asta înseamnă „Aleea Iepurilor". Vino. O să-ți arăt.

Îl luă de braț și îl trase după ea.

Cărarea largă, de cărămizi, era încărcată cu frunze aurii. Majoritatea copacilor erau aproape complet desfrunziți. Cărarea cobora o pantă; pe margini se găsea un tufăriș și de undeva se putea auzi susurul unei ape curgătoare. Semăna cu un peisaj din Disneyland. Parcă te așteptai ca Goofy să sară în orice moment din spatele unui tufiș, scoțînd sunete caraghioase.

– Zona aceasta e locul unde bunicile, doicile, uneori chiar mamele, își scot bebelușii la plimbare în cărucioare. Nu vezi nici un vehicul, doar oameni plimbîndu-se împreună cu copiii. Un

[1] University of California in Los Angeles – Universitatea California din Los Angeles *(n.trad.)*.

simbol perfect al unei existențe privilegiate. Unii cred că e cea mai frumoasă zonă a Berlinului. S-ar putea să mă număr și eu printre ei. Dacă m-aș mărita cu un bogătaș și aș locui prin preajmă, aici mi-aș aduce copilul... însă, bineînțeles, mă preocupă prea mult cariera – rîse. Oh, taci, Beate. Uită-te în jurul tău, John... uită-te bine.

Ajunseră la capătul pantei, podul de peste cursul de apă care se vărsa într-un bazin era pe partea dreaptă. Gîlgîind peste pietre, apa scotea un sunet perfect, idilic, de-a dreptul muzical. Bazinul lucea ca o veche monedă șlefuită.

De fiecare parte a podului se vedeau doi iepuri de piatră, mai mari decît în realitate, mîngîiați și alintați de mîinile a mii de copii de-a lungul anilor. Beate își plimbă mîna peste nasul unuia din ei.

– Bugs, rosti ea. Văzîndu-l privind-o nedumerit, adăugă: Bunny. Bugs Bunny.

– Actorul meu favorit, răspunse el, privindu-i degetele lungi și subțiri.

Cînd ea se întoarse, zîmbindu-i, Cooper avu senzația că vede un chip decupat din *Vogue*.

– Deci, ce căutăm aici? se interesă el.

– Uită-te printre copaci. O să continuăm să ne plimbăm. Vezi... Acelea sînt case particulare.

– Arată ca niște hoteluri.

În dreapta aleii Hasensprung se vedea o clădire masivă de piatră cenușie, înaltă de patru etaje, cu un acoperiș de ardezie, balcoane și cu grătare negre de fier la ferestre, unde se vedeau o mulțime de flori superbe – care rezistau, probabil, numai datorită căldurii din casă. Ceva din acea clădire – masivitatea ei, poate dimensiunile – îi amintea de casa bunicului lui din Cooper's Falls. Se puteau vedea mai multe mașini și limuzine, șase cu totul, parcate pe o suprafață netedă. Cooper își dădu seama că privea spatele casei. Pe partea stîngă a aleii, o clădire și mai mare părea că se prăvălește pe pantă, în direcția cursului de apă. Lîngă ea se găseau o seră și o casă de oaspeți, o miniatură clădită în stilul imensei construcții principale, care era tencuită în alb, cu un acoperiș din țigle roșii, încadrată de frontoane și turnuri, după un model simetric. Parterul părea cît două etaje de înalt; dea-

supra lui, un balcon alb se întindea pe toată lățimea casei, lăsînd să se vadă nenumărate încăperi închise cu uși în stil francez. Deasupra balconului se găseau alte două etaje, ale căror ferestre se ascundeau cumva sub streașina imensă a acoperișului. Casa era înconjurată de sălcii încă pline de frunze. Doi servitori în uniformă cărau diverse lucruri prin ușile din spate și prin poarta de acces a garajului.

– Toate casele de pe aici sînt construite cam la aceeași scară, însă unele sînt mai egale decît altele. Ca aceasta.

– Cine locuiește în ele?

– Afaceriști veroși, doctori, avocați, bancheri, oameni de finanțe. Cei bogați, cei puternici. Întotdeauna astfel de locuri sînt locuite de aceleași categorii sociale.

Cooper arătă înspre imensa casă albă. Un grădinar se mișca în spatele geamului serei.

– Locul ăsta... Cine poate locui aici... e un fel de palat...

Beate îi răspunse zîmbind:

– Asta e casa lui Wolf Koller.

Cooper coti pe Ku'damm și o luă pe Fasanenstrasse – Strada Fazanului – simțind cum îi bate inima cu putere și cum i se așază o ușoară pîclă în fața ochilor. Nu o văzuse de douăzeci de ani, nu primise nici o fotografie de a ei, iar acum simțea că i se pune un nod în gît. În față se vedea Fasanenplatz, splendidă pe vreme de toamnă, așa cum era acoperită de frunze aurii, iarbă verde și miros de pămînt reavăn. Mirosea ca în cimitirul unde fusese îngropat bunicul lui. Fasanenplatz, locul în care ea îi spusese lui Beate că se va întîlni cu fratele ei, John.

O văzu de la distanță. N-avea cum să greșească. Unghiul umerilor, felul în care stătea, ba chiar modul în care se sprijinea de baston. Semăna perfect cu mama lor. Era acel gen de asemănare care făcuse ca timpul să se dea înapoi cu douăzeci de ani. Cyril Cooper și fotografia ei într-un ziar. Îl blocase; păruse a fi poza mamei lor... așa că trebuise să afle cine era această femeie. Fusese Lee, și asta îl costase pe Cyril viața.

Iat-o acum din nou, reîncarnarea mamei lor. Aceleași trăsături fine, aceleași sprîncene egale, aceeași privire pierdută, aceleași mișcări obișnuite moștenite genetic. Ea se întoarse și îl

privi apropiindu-se, părînd calmă şi detaşată, cu părul de culoarea mierii unduind uşor în jurul gulerului hainei, ca al unei vedete de cinema. Purta pantaloni largi de culoarea cafelei cu lapte şi un blazer verde-oliv, potrivit croit după trupul ei. O eşarfă de mătase era aruncată neglijent pe umăr.

Avea gura dreaptă, ca şi sprîncenele, şi îl ţintea cu privirea. Cooper simţi că inima ameninţa să-i iasă din piept. Trecuseră douăzeci de ani de cînd nu mai simţise aşa ceva şi se temea, îi era frică de puterea pe care o avea asupra lui, îi era teamă că o va pierde din nou în clipa în care o va revedea.

Făcuseră dragoste o dată, mai precis, el făcuse dragoste, iar ea se retrăsese în celula ei de singurătate în vremea în care el începcase să se autoconvingă că nu îi era soră, că nu-i putea fi soră, că Dumnezeu nu-şi putea bate joc într-un asemenea hal de viaţa lui.

Acum... era atît de frumoasă, încît el rămase fără suflare. Trecutul – scurtul timp pe care-l împărţiseră împreună, ura, pasiunea şi teama – se afla între ei ca un cîmp de mine plin de cadavrele rezultate din bătălii.

Era mai în vîrstă, dar acest fapt nu se observa, nu-i scădea din farmec, ci, cumva, se adăuga darurilor ei într-un mod subtil, nedefinit. Îi apăruseră riduri la colţurile gurii, însă nu din pricina rîsului, ci, mai degrabă, din pricina durerii sau a confuziei. I se citea tristeţea în ochi sau poate era vorba doar de dorinţa lui inconştientă ca ea să nu fi fost fericită fără el? În fond, ea trăise doar cîteva zile împreună cu el, se măritase de două ori, avusese un copil, se maturizase, iar acum... ce?

Lee era atît de tensionată, încît Cooper se temu să nu pleznească. Brusc, o umbră de zîmbet îi răsări la colţul buzelor.

– Doamne, John, eşti atît de mare – uitasem...

Făcu un pas înainte, sprijinindu-se în baston şi ţinînd cealaltă mînă pe capul bulldogului ei.

– Nu spui nimic, John?

El o înconjură cu braţele şi o simţi sprijinindu-i-se de piept, ca o pasăre gingaşă alergînd spre adăpostul oferit de un copac uriaş. Ţinînd-o, încercînd să gîndească, văzînd frumoasa arhitectură a blocurilor scunde de apartamente aliniate în jurul micii piaţete, covorul gros de frunze roşii şi galbene de pe sol, iarba

moale şi verde, Cooper încercă să încetinească ritmul imaginilor care îi treceau prin minte. Căută să-şi imprime acel moment pe retină. Din nou, Lee... Douăzeci de ani şi iat-o din nou, singura femeie pe care o iubise cu adevărat, profund, disperat, fără putinţa de a o uita.

Sora lui mai mică, Lee.

O dată ea îi spusese că îi distrusese viaţa, îi spusese că avea ceva malefic în el, îi spusese că nu-l ura, ci voia, pur şi simplu, să-l uite. Îi declarase că se simţea o germană, că era puternică şi că el nu însemna nimic pentru ea... Atunci el plecase, lăsînd-o împreună cu un bărbat bun, în vîrstă, pe nume doctor Roeschler, pe care îl rugase să aibă grijă de ea...

Îşi aminti ultimele clipe cînd o mai văzuse.

El şi Olaf Peterson se urcaseră într-un Mercedes într-o dimineaţă întunecoasă şi ploioasă. Doctorul Roeschler stătea pe treaptă, urmărind Mercedes-ul cum se îndepărtează încet. În ultima clipă Cooper privise înapoi spre casă. La etajul al treilea al clădirii înguste o lumină licărea într-o fereastră ale cărei perdele albe erau date la o parte, după aceea maşina dăduse colţul şi asta fusese ultima imagine a lui Lee. Draperiile date la o parte şi o formă vagă între ele.

– Mă bucur că te văd, Lee.

Cele mai banale cuvinte în cele mai cruciale momente ale unei vieţi. Cooper îşi dori să nu-i lipsească elocinţa.

– Mulţumesc că ai venit, John. N-am ştiut dacă o vei face. Ai fi avut tot dreptul să nu vii. Nu te-aş fi putut învinui... Îi auzea puternicul accent german din voce. Continua s-o ţină strîns, astfel încît glasul ei era ca o şoaptă în urechea lui. Îmi amintesc de ultima noapte, de ultima dată cînd am vorbit. Ca şi cum ar fi fost ieri... N-am uitat niciodată...

– Ei bine, m-am întors. Poate că n-am fost prea deştept niciodată, poate că nu-mi dau seama cînd sînt linguşit. Poate că sînt doar un fraier pierdut după o fată drăguţă. Oricum, sînt prea bătrîn să mă schimb acum.

Îi dădu drumul; ea îi apucă braţul cu mîna liberă. Se uită la el, privindu-l drept în ochi.

– Ar fi trebuit să te chem mai de mult. În vremuri mai bune.

Vorbea cu disperare în glas.

– Ar fi trebuit să vii cu mine acum douăzeci de ani.

– Ah, asta era, mergi drept la țintă, nu-i așa, John? Ținîndu-se de brațul lui, se întoarse, folosindu-se de baston, și porniră amîndoi încet pe trotuarul acoperit de frunze. N-am putut.

– Ai fi putut, Lee. A fost cu prea mult timp în urmă ca să ne certăm acum.

– Acum sîntem bătrîni, replică ea. Viața te schimbă. Tot ce ai crezut că știi bine se dovedește o eroare, un fals.

– Tu nu ești bătrînă. Nu vei fi niciodată. Ești la fel de frumoasă ca atunci.

– Oh, rămîi cu iluziile tale, zîmbi ea vag. Dacă ți-ai fi dat seama...

– Nu sîntem bătrîni. Însă viața a mers mai departe fără noi.

– Nu, John, asta e sentimentalism. Am mers și noi o dată cu ea. Fiecare separat însă. Așa a trebuit să fie. Se întinse și-i mîngîie fața. El simți aroma de piele a mănușii. M-am gîndit ce să-ți spun cînd te văd. Știam că n-ai înțeles de ce am rămas în München. Ți-am dat o mulțime de motive... Ți-am spus lucruri groaznice, dar eram rănită, pierdută și mă temeam să-mi las garda jos. Emoțiile mă omorau, sîngeram...

– Nici eu nu m-am simțit mai bine.

Ea continuă, vorbind despre sine, ca și cum n-ar fi auzit spusele lui. Hotărîse să dea totul pe față. Avea nevoie să se destăinuie.

– Tu și Olaf Peterson ați apărut din neant. Ca rezultat, soțul meu a murit, iubitul meu a murit... M-am temut de ceea ce puteam să pățesc, mi-am pierdut stăpînirea de sine...

– Am înțeles asta, rosti Cooper. Își întări strînsoarea asupra brațului ei, iar ea îi răspunse la fel. Tu le aparțineai lor. Naziștilor. Ca și tatăl nostru, ca și bunicul nostru...

Voia ca ea să aibă o scuză. Voia ca ea să împărtășească sentimentul vinovăției familiei de care el nu fusese niciodată în stare să se descotorosească.

– Nu, John, n-a fost așa. N-a avut nici o legătură cu asta.

– Ce vrei să spui, Lee? Gîndește-te. Tu aveai nevoie de ei... Ei s-au îngrijit de tine. Te aveau în proprietate și tu le datorai totul – viața cu care erai obișnuită, banii, luxul din jurul tău. Încerca să atenueze cîte ceva din focul urii. S-a terminat, nu te mai acuz. Nu e vorba de faptul că ai fi simpatizat cu ei sau le-ai

fi înțeles ideile politice – nu te-am învinuit niciodată de așa ceva. Oricum, s-a întîmplat demult și nu te învinovățesc.

– Dar m-ai învinuit atunci și nu ți-am putut mărturisi tot ce se petrece cu mine...

– Eu eram un inconvenient pentru tine, Lee. Peterson și cu mine ți-am distrus viața. Știu asta.

– Mă iubeai, John. Ai străbătut lumea căutîndu-mă. Te-ai îndrăgostit de mine cînd eram doar un soi de fantomă, apoi m-ai găsit și te-ai reîndrăgostit cînd m-ai văzut în carne și oase... ai omorît balaurii, dar fecioara închisă în turn s-a temut să coboare și să plece cu tine... Nu trebuia să te îndrăgostești de mine, nu de *mine*, John...

– Supărătorul domn Cooper, rosti el cu voce gîtuită.

Cerul începea să se întunece a ploaie. În ferestre scînteiau lumini, viața mergea mai departe, în Potsdam azilul ars se golise de locuitori și se transformase într-o ruină. Viața trecuse pe lîngă ei, și Cooper se simțea pe jumătate înnebunit din pricina sentimentului irosirii. Tot ce conta în viața lui se petrecuse în acele cîteva zile de acum douăzeci de ani.

– Dar nu înțelegi, zise ea, inspirînd adînc. Nu se mai uita la el. Poate că atunci nu știam, dar am aflat-o destul de curînd... Și eu te iubeam, John. Oftă. Eram îndrăgostită de fratele meu. Fratele meu... omul care tocmai îmi distrusese viața. Nu am putut suporta faptul că aveam acel gen de sentimente pentru tine – era o imensă greșeală, înțelegi? Nu exista nici o cale de a te pregăti pentru așa ceva, nu-i așa?

– Nici eu n-am fost pregătit, replică el.

– Poate că tu ești mai puternic decît mine...

– Greu de crezut. Mai probabil că eu am fost mai slab, căci am cedat. Însă nu accept, Lee, nu accept faptul că îmi spui că m-ai iubit. Ți-am văzut chipul. Nu mă iubeai.

– Mi-am pus mască. Pentru mine și pentru tine... dar, după ce ai plecat și am rămas cu pustietatea din viața mea, am știut că nu-mi rămăsese decît un gol imens – tu erai plecat. Mi-a luat mult timp să mă obișnuiesc cu ideea că te iubesc. Nici acum nu știu de ce... poate fiindcă avea legătură cu ceea ce ai suferit ca să ajungi la mine. Nu sînt foarte sofisticată, John. Chiar și atunci cînd mi-am dat seama ce simt pentru tine, nu mi-am putut ima-

gina ce altceva aş fi putut face. Gîndeşte-te, John – ce ni s-ar fi întîmplat dacă m-aş fi întors cu tine în America? Oh, da, le-am fi putut spune tuturor orice, ne puteam duce la Boston, eu aş fi fost o văduvă pe care ai cunoscut-o în Germania, Lise Brendel, nimeni n-ar fi ştiut... Atîta lucru am înţeles şi eu, ba chiar m-am gîndit mult la asta... dar, John, pentru numele lui Dumnezeu, *noi* am fi ştiut şi acest fapt ne-ar fi măcinat zilele. Frate şi soră. Către ce ne-ar fi condus de-a lungul anilor? Ori de cîte ori ne-am fi certat, gîndurile ni s-ar fi întors la adevărul despre noi. Unde ne-ar fi dus ranchiuna şi frustrarea? Lee scoase un sunet din gît, semănînd a geamăt de disperare sau uşurare. Iartă-mă pentru acest lung discurs, John. Am aşteptat douăzeci de ani ca să mă descarc... am fost convinsă că nu voi avea niciodată ocazia... şi m-am gîndit la el în fiecare zi a acestor douăzeci de ani.

Cooper clătină din cap. Oare asta aşteptase să audă în tot acest timp? Ea îl iubise.

Sau era cel mai rău lucru pe care îl putea afla vreodată? Că îl iubise şi nu făcuse nimic în acest sens?

Oare asta îi făcuse viaţa o tragedie? O irosire?

– Iar acum sînt bolnavă, reluă ea, iar Erika a dispărut şi nu puteam apela la nimeni altcineva.

– Dar de ce nu? De ce nu la soţul tău? E şi fata lui, nu numai a ta.

– Erika îl urăşte. L-a urît dintotdeauna. Nu, nu e adevărat. L-a adulat cînd a fost mică, ba chiar şi în perioada adolescenţei... Însă, treptat, situaţia s-a schimbat şi iubirea s-a transformat în ură implacabilă. Ca un animal care urăşte instinctiv... Nu mai au nimic în comun. Treaba asta nu poate fi schimbată.

– Dar de ce? Despre ce e vorba?

Lee bătu cu bastonul în trotuar.

– Nu mai contează. E prea tîrziu să se mai schimbe ceva, iar eu nu mai am energia necesară să mă lupt cu ei.

– El ştie că mi-ai cerut să vin?

– N-ar fi înţeles. Ar fi creat o situaţie imposibilă în viaţa noastră. Trebuie să mă înţelegi – Wolf mă urăşte, căci nu m-am dovedit achiziţia pe care spera el să pună mîna. S-a însurat cu mine ca să mă poată poseda sexual. Treptat, şi-a dat seama că eram altfel decît îi fusesem descrisă. Acum mă priveşte ca pe o

greşeală a lui, care l-ar putea face de ruşine... Pe Erika şi pe mine ne vede ca pe cele două Furii din viaţa lui – două femei puse pe distrugerea lui. Pentru că îl cunoaştem... Erika ştie *ceva* ce-l înspăimîntă, asta-i ceea ce cred eu. Trase adînc aer în piept şi se uită la Cooper aproape ca şi cum l-ar fi implorat să o creadă. În plus, el crede că sînt în stare de orice şi nu poate suporta ideea. Se teme să nu spun sau să nu fac ceva care să-l expună – numai că eu habar n-am ce vrea el să spună. Să-l expun *la ce*?... După aceea m-am îmbolnăvit... De asta cred că speră că am să mor şi atunci nu-şi va mai face griji în privinţa mea. Acum, că Erika a dispărut, mă întreb dacă oare chiar îşi doreşte ca ea să se întoarcă? Erika poate fi sălbatică şi imprevizibilă, are personalitate... Nu ştiu dacă el chiar vrea ca ea să fie găsită. Tu erai singura persoană la care puteam apela... Ignoră expresia întrebătoare de pe faţa lui. Absolut singura.

Luară prînzul la un restaurant denumit The Fasanerie, situat într-o curte, la distanţă de stradă. Acoperişul de sticlă se înălţa doar cu puţin deasupra capetelor lor, ca un cort. Afară tuna şi picăturile de ploaie începuseră să ropotească pe geam. Mulţimea care lua masa începea să se subţieze. Lume bine îmbrăcată. Majoritatea erau femei care cheltuiseră averi pe haine, însă Lee era diferită. Multe capete se întoarseră după ea. Mulţi ştiau cine era. Lee auzi o femeie şoptind: *Lise Koller, nevasta lui Wolf Koller*, în timp ce îşi croiau drum către masa lor de lîngă peretele de sticlă.

Comandaseră omletă şi vin, apoi începură să se uite unul la celălalt. Numai că nu mai erau nişte puşti de liceu. A te topi din dragoste nu mai era potrivit pentru vîrsta lor. Ce să-şi spună atunci? O conversaţie banală pînă la sosirea mîncării şi pînă la golirea meselor de lîngă ei.

– Cum adică eşti bolnavă? Are vreo legătură cu piciorul tău?

– Nu, nu, am făcut o luxaţie. Despre restul o să-ţi povestesc mai tîrziu. Nu contează dacă o să mă fac bine sau nu – însă mi-am trăit viaţa, Johnnie, sau, oricum, majoritatea ei. Oricum, doctorul Gisevius nu ştie ce nu e în regulă cu mine.

– Eşti convinsă că e un doctor bun?

– Nu contează. Da, da, e un prieten vechi de-al lui Wolf. Îl cunosc de mult... John, ar trebui să vorbim despre Erika...

– Bine. Înțeleg că a dispărut, că s-a făcut nevăzută undeva. De ce ar fi făcut așa ceva? Trebuia să fi știut că îți vei face griji...

– Dar ea n-a vrut să fugă, John. Încerca din greu să nu pară nerăbdătoare. A vrut să se sinucidă. Pe cuțit erau amprentele ei, nu ale altcuiva. Asta e clar. Sîngele din baie era al ei. Nu știu ce s-a putut întîmpla, dar în inima mea... știu că trăiește.

– Putea fi vorba de o tentativă de crimă eșuată?

Lee făcu o grimasă.

– Nu, nu, amprentele... erau numai ale Erikăi. Își lăsă jos furculița, abandonînd omleta pe jumătate mîncată. Așa ajungem la adevărata întrebare. De ce a încercat să se sinucidă? Își termină ceaiul și așează ceașca la loc pe masă. După ce terminăm, o să te duc la apartamentul ei. De acolo ar trebui să începi dacă vrei să mă ajuți să o găsesc.

Lee încerca din răsputeri să facă față situației.

– Ți-e bine? Ai nevoie de ceva? o întrebă el.

– Nu vreau decît fata înapoi. După aceea... în fine, sînt în stare să suport orice. Se ridică în picioare, ținîndu-se de marginea mesei. Haide.

Clădirea se găsea pe Bleibtreustrasse, o stradă elegantă, plină de buticuri și restaurante, de cealaltă parte a Ku'damm-ului, lîngă Mommsenstrasse. Era o construcție de culoare roz pal, cu o mulțime de ferestre, balcoane, tumulețe, cupole, cu un acoperiș de țiglă, cu cinci etaje, și cu un magazin de îmbrăcăminte scump la parter. Cabina portarului era goală. Un ascensor mic îi duse pe amîndoi la ultimul etaj.

– În ziua cînd s-a petrecut tragedia, zise Lee, pe portar l-au durut dinții. A stat la dentist foarte mult timp. Nimeni altcineva nu era de serviciu. Nimeni n-a văzut nimic. De la dentist portarul s-a dus acasă ca să își aline durerea și nu a mai apărut pînă a doua zi. Poate îl apucase durerea din nou.

Ascensorul se opri și Cooper deschise ușa, apoi o urmă pe Lee către capătul holului.

Apartamentul era gol și șocant de puțin mobilat. Pereții albi și cîteva tuburi de neon clipeau în spațiul gol. Cele cîteva

picturi erau atît de abstracte, încît el nu le putea găsi nici un sens. Pe podea erau întinse alte pînze, care păreau mai mult să batjocorească noțiunea de artă. Atmosfera era atît de rece, de neprimitoare, încît Cooper simți un fior pe șira spinării. Se întoarse către Lee.

– Știu de ce a fugit.

– Ce vrei să spui?

– Păi, fie fugea, fie îl omora pe cel care i-a decorat casa.

– E tînără. Trăiește în lumea artei. Nu poți să-i faci o vină din asta.

Lee îi arătă totul punct cu punct, arătîndu-i locul unde sîngele se împrăștiase pe oglindă, pe chiuvetă și pe podeaua de la baie.

– Acestea sînt cuțitele, zise ea în bucătărie, după care îl conduse în încăperea principală.

– Biata fetiță de bogătași, exclamă el.

Remarca o enervă pe Lee și o făcu să răbufnească.

– Nu fi ironic. N-o cunoști. Nu e nici superficială, nici proastă și nici răsfățată. E singură, îi e teamă și ceva a determinat-o să vrea să se sinucidă.

– Chiar ai fost apropiată de ea, Lee. Spune-mi adevărul.

– Am vrut să fim apropiate. Mult timp am și fost. Însă ea nu putea fi sigură de mine. Îi era mereu teamă că i-aș putea dezvălui lui taică-său ceea ce-mi spunea, iar eu n-am putut-o convinge că între mine și Wolf nu mai era practic nimic. Ea și cu mine luam cafeaua în fiecare săptămînă la Caf Einstein. Vorbeam despre munca ei, despre artă, despre toate lucrurile care se discută între mamă și fiică. Asta era pînă acum cîteva luni. Atunci *ea* a început să-*mi* spună *mie* diverse lucruri despre Wolf... Însă eu începusem să nu mă simt bine și...

Rămase privind afară pe fereastră. De cealaltă parte a străzii, printre două clădiri, Cooper putea vedea imensa emblemă Mercedes-Benz învîrtindu-se încet deasupra clădirii Europa Center.

– Ce ți-a povestit despre Wolf?

Lee clătină din cap.

– Nu-mi amintesc...

– Gîndește-te, Lee. Asta ar putea fi cheia... trebuie să înțelegi că...

– Vreau să spun că... nu-mi pot aminti. Mi-a povestit lucruri care însemnau mult pentru ea, însă eu începusem să am aceste goluri de memorie. Îmi amintesc că o ascultam, uitîndu-mă la ea în timp ce vorbea... dar ce anume spunea s-a şters, pur şi simplu, a dispărut.

– Poate că nu vrei să-ţi aminteşti. Poate că reprimi inconştient spusele ei...

– Te rog, nu încerca să faci psihanaliză cu mine, John. Nu-mi amintesc. *Crede-mă.*

– Te cred. Nici o clipă n-am avut intenţia să spun că nu te cred. Nu voia să se certe, aşa că schimbă subiectul. Cît de bine o cunoaşte ea pe Beate Hubermann?

– Beate? Nu ştiu. Beate vede lucrurile, aşa cum noi nu le vedem prea des. Cred că e din cauza slujbei ei. E neimpresionată de banii noştri... nu înseamnă nimic pentru ea.

– Nu te amăgi singură, replică Cooper. E foarte impresionată.

– Poate în sensul că e conştientă de ceea ce pot face banii şi de faptul că puterea lui Wolf se bazează pe ei. Însă nu cred că banii pot afecta felul în care ea ne tratează pe Erika sau pe mine. Cred că e o fiinţă aducătoare de prospeţime. E genul de femeie germană nouă care îl înfurie pe Wolf. Nu stă la locul ei... Nu e copleşită de respect pentru oameni ca Wolf. De fapt, nu-i copleşită de respect pentru nimeni. Beate îşi închipuie că oamenii trebuie să-i cîştige preţuirea.

Lee se opri şi îşi duse mîna în faţa ochilor, atingîndu-şi tîmplele.

– Ai păţit ceva?

– Doar o durere de cap. Erika o admira pe Beate şi cariera pe care şi-o făcuse aceasta în televiziune. Gîndea că viaţa ei era parazitară, era convinsă că obţinuse munca de la galerie din cauza numelui. Iar Beate era o persoană care făcea ceva important, ceva semnificativ. Erika nu găsea nimic special în viaţa ei proprie...

– Dar exista aşa ceva?

– Uite ce e, John, ea nu e nici Maica Teresa, nici Petra Kelly, slavă Domnului. Nu-şi dedică viaţa mediului sau faptelor bune, deşi crede că ar trebui s-o facă. E o idealistă care crede că nu trăieşte la înălţimea idealurilor sale. Bănuiesc că moartea Petrei

Kelly, circumstanțele aparte în care s-a produs aceasta au deranjat-o enorm... sînt lucruri triste, tragice, care i-au marcat felul de a fi. Pe urmă toată povestea asta cu neonaziștii, am discutat despre ea ultima dată cînd ne-am văzut... ea spunea că prietenul ei, Karl-Heinz, i-a povestit despre ceva, un anume plan, un anume cuvînt ca un cod... îmi amintesc acea bucată de conversație – era SPARTAKUS... ea îmi spunea că el descoperise un plan important care avea de-a face cu neonaziștii, cu demonstrațiile.. mie mi se părea un nonsens. Se întoarse de la fereastră. Avea chipul palid. N-am vrut ca ea să-l mai vadă pe acest băiat, totdeauna era în stradă agitînd o pancartă sau împrăștiind manifeste. N-am vrut ca ea să ducă genul acela de viață, cu demonstrații și violențe, care nu duce nicăieri.

– Asta nu-i întotdeauna adevărat, o întrerupse el. Așa ceva a scos Statele Unite din Vietnam. A făcut ca un președinte american să demisioneze și a jucat un mare rol în prăbușirea comunismului. Tot așa ceva l-a făcut pe Hitler conducătorul Germaniei.

– ... iar ea îl urăște pe Wolf, cum am mai spus, și ura asta s-a accentuat în ultimele luni. Lee își umezi buzele cu limba. Vrei să-mi aduci un pahar cu apă?

Cooper se duse la bucătărie și umplu un pahar de la robinet.

După ce se întoarse, ea scoase o pastilă și o înghiți.

– Știu că e undeva, dar nu știu ce să fac, mai ales știind că a încercat să se sinucidă... dacă încearcă din nou, John?

El se postă la fereastră. Privi dincolo de stradă. Ploaia se intensificase și începuse să bată vîntul. Se întuneca. Între cele două clădiri, printr-o felie de spațiu deschis, văzu din nou simbolul Mercedes învîrtindu-se. Auzi un oftat în spate.

O apucă în brațe exact în clipa în care paharul cu apă îi alunecă printre degete și se sfărîmă de podea. Imediat o întinse pe o canapea albă.

– Oh, Doamne, murmură ea. Genele îi clipiră și degetele i se înfipseră în carnea lui. Speram să nu se întîmple așa ceva... O să-mi revin, John, așteaptă doar un minut. El o privi cum încearcă să-și recapete forțele. Uneori... nu-mi pot aminti unde mă aflu... sau cine sînt... iartă-mă, te rog, John, o să-mi revin.

Ţine-mă puţin în braţe. Oh, Johnnie, sînt aşa o proastă, aşa o pacoste...

Cooper se aşează lîngă ea, iar Lee îl apucă strîns şi îşi puse capul pe pieptul lui.

– Nu-i nici o grabă, rosti el. Relaxează-te, putem sta aici cît vrem. Am aşteptat multă vreme să te strîng în braţe, Lee.

Ea începu din nou să respire adînc.

– E îngrozitor. Leşin, am goluri de memorie, unele zile nu mi le amintesc deloc. În ziua în care am căzut – atunci m-am rănit la picior – Wolf mi-a spus că nu l-am recunoscut... Se ghemui mai strîns la pieptul lui. Wolf declară că suferă pentru mine, spune că vrea să mă fac bine, dar ştiu că el crede că îmi pierd minţile. Văd totul întipărit pe faţa lui. Crede că am să înnebunesc şi mă urăşte pentru asta. Soţia lui Wolf Koller ar fi mai bună moartă decît închisă în vreunul din spitalele noastre din Grunewald, laolaltă cu alţi bogătaşi nebuni. Oile negre ale familiilor lor. Oftă. Sînt obosită, John. Am trăit prea mult. Nu mai pot. Sînt epuizată. E timpul să mor.

– Nu poţi să mori. De-abia te-am găsit.

– Oh, John, n-ai învăţat nimic în douăzeci de ani.

– Spune-mi ce zic doctorii.

– Ţi-am spus deja. Habar n-au. Mi-au făcut o mulţime de teste. Poate că am un soi de epilepsie. Doctorul Gisevius nu vrea să-mi spună nimic, chiar dacă ştie ceva. Îmi dau antidepresive, mă injectează cu tot felul de medicamente.

– Ce crede Erika despre starea ta?

– Nu i-am spus prea multe. Nu vreau să-şi facă griji. Şi aşa e derutată.

O venă de pe gîtul lui Lee începu să pulseze. Femeia se uită cu atenţie la chipul lui, cu ochii ei mari şi profunzi. În afara unei lămpi aprinse de pe biroul Erikăi, orice altă sursă de lumină era stinsă.

El o sărută. Gura ei era moale şi uscată, iar buzele îi tremurau. Vru să-şi mişte capul într-o parte, dar el îi şopti să n-o facă. Atunci ea îi răspunse la sărut. El îşi plimbă limba pe buzele ei uscate, apoi limbile li se atinseră şi ea îşi deschise gura suficient de mult ca să-i permită accesul înăuntru. Se sărutară aşa multă vreme. Într-un tîrziu, ea se lipi din nou de pieptul lui.

– John, şopti ea, nu e corect ce facem şi nu va fi niciodată.

– Iubirea care nu îndrăzneşte să strige?

Ce naiba spunea? Poate că ea avea dreptate. Poate că era o tîmpenie să creadă că ei pot fi împreună.

Ea clătină din cap, neluînd gluma în seamă.

– Ai văzut prea multe filme. Eşti altfel decît înainte. Însă nu poţi lăsa adevărul la o parte. Nu trebuie să mă doreşti. Lăsînd orice altceva la o parte, data viitoare cînd te voi vedea s-ar putea să nu te mai cunosc, o să fii ca şi un străin...

– Nu-ţi face griji. O să-ţi aduc eu aminte.

O simţi tremurînd şi suspinînd. Îi sărută lacrimile. Ea se ţinu strîns de haina lui. Dacă ar fi făcut lucrul acesta cu douăzeci de ani în urmă, viaţa le-ar fi evoluat complet diferit. Poate că ar fi fost un dezastru, dar ar fi fost dezastrul lor pasional. Ar fi fost împreună, el ar fi fost cu Lee. Tot ce-şi dorise vreodată: Să fie cu Lee.

Cîtă vreme ea se odihni, el umblă încoace şi încolo prin apartament încercînd să găsească indicii şi să afle cît mai multe despre personalitatea nepoatei sale. Absenţa căldurii, distanţarea voluntară de orice emoţie a fetei, produceau ceea ce el presupunea că ea ar fi numit „spaţiu negativ", unde nu trebuia să existe nici o urmă a vreunei fiinţe umane.

În bucătărie se opri asupra unui album cu coperte cromate: singurul indiciu al prezenţei fetei acolo. Instantanee cu prieteni vara, în faţa unei cafenele, rîzînd aparatului de fotografiat. Cooper scoase un instantaneu, observă ceva scris pe spatele lui şi şi-l bagă în buzunar. Cineva mîzgălise o adresă şi un număr de telefon, încercuindu-le de două ori.

Cînd se întoarse, o văzu pe Lee în picioare şi privind pe fereastră către lumea reală de dincolo de spaţiul artificial în care locuise fiica ei.

– Ce crezi, despre Karl-Heinz, prietenul ei?

Ea dădu negativ din cap.

– Nu ştiu nimic. Nu mi-a vorbit de el. Doar despre înclinaţiile lui politice de stînga. E est-berlinez. Ziarist. Mereu investiga ceva... cum ar fi chestia asta cu SPARTAKUS, despre care i-a povestit Erikăi. Ea respingea orice întrebare legată de el. Bănuiesc că nu face parte din clasa noastră, cum ar spune soţul

meu. În fine, e tînără și face ce vrea... Eu i-am spus lui Wolf să se liniștească, dar el m-a acuzat că o încurajez la o relație pe care el o numește explozivă. Adevărul e că m-am temut să n-o pierd dacă m-aș fi arătat prea insistentă. Discutam multe, dar niciodată despre prietenii ei.

– Deci, nu despre prieteni, nu despre sex, nu despre boala ta, nici măcar despre problemele pe care le-ar fi putut ea avea?

– Rareori discutam despre lucruri periculoase.

– Deci, nu vorbești cu nimeni despre lucruri periculoase... sau o faci?

– Numai cu tine, John, norocosule. Norocosul John.

Omul care aduce ploaia

Cooper se afla din nou pe Fasanenstrasse, la capătul micii piațete unde se întîlnise cu Lee, și stătea în fața unui geam de vitrină încercînd să vadă înăuntru prin el. Era o galerie de artă denumită UDO.

Lee fusese cea care-i dăduse numele și îl sunase pe proprietar ca să-l anunțe de venirea lui Cooper. Își chemase șoferul ca s-o ia de la adresa din Bleibtreustrasse. Tremura toată, iar lui Cooper nu-i plăcuse ideea de a o părăsi, dar n-avusese de ales. Lee trebuia să ajungă acasă și să-și schimbe bandajul de la gleznă. Acum, Cooper privea atent prin vitrină în încăperea albă. O fată, cu chipul palid și părul tuns scurt, se uita fix la el. Încet, fata își ridică mîna, îndoi un deget și îi făcu semn lui Cooper să intre.

Ajuns înăuntru, Cooper constată că fata dispăruse. Se găsea singur într-un spațiu închis de pereți albi și strălucitori. Podeaua era din lemn deschis la culoare, lustruit, pe ea aflîndu-se cîteva piedestaluri albe ce susțineau cuburi mari de plexiglas, mai multe instalații electrice împrăștiate, tot felul de gamituri industriale și o serie de păpuși goale, care, în aparență, fuseseră

sfărîmate în bucăţi cu un baros ce se odihnea şi el lîngă acele resturi. Un ochi rătăcit şi larg deschis se uita la el. Pe pereţii albi atîrnau picturi imense, de fapt nişte pînze în culori primare încadrate în rame de lemn negeluit. Una dintre ele ilustra un lup roşu căzînd pe spate de pe o clădire verde. Într-o alta, lupul roşu cădea prin noaptea luminată de stele, din gură prelingîndu-i-se sînge. Sîngele avea culoarea cobaltului strălucitor.

Pe neaşteptate, fata cu pielea albă şi părul negru apăru lîngă el.

– Herr Cooper? El încuviinţă. Udo, rosti ea, apucîndu-l blînd de braţ. *Bitte...*

Îl conduse către un coridor îngust, de neghicit din încăperea precedentă, şi îl lăsă în faţa unei uşi albe. Înainte de a-l părăsi, fata deschise uşa şi îi zîmbi.

Udo era un individ care ar fi fost înfricoşător dacă n-ar fi fost atît de scund. Era îmbrăcat într-un costum de piele neagră şi purta cercei, bocanci de armată şi ochelari cu ramă metalică rotundă. Părul îi era legat în coadă de cal vopsit în toate culorile curcubeului: totul într-un colet înalt de un metru şi jumătate. Vorbea cu o voce groasă şi moale, într-o engleză excelentă şi foarte exactă. Îl inspectă pe Cooper cu privirea din cap pînă în picioare şi pocni din călcîie.

– Eşti un tip mare. Eu sînt mai mic.

– Lucrurile bune se găsesc în ambalaje mici sau, cel puţin, aşa am auzit eu, replică Cooper.

– Nu sînt de acord. Eu cred în complexul lui Napoleon. Oamenii scunzi încearcă întotdeauna să demonstreze cît de mari sînt. Eu sînt un exemplu perfect în acest sens.

Udo afişa detaşarea.

– Îmbrăcămintea asta pe care o porţi. Singurul lucru care-ţi lipseşte este o cască de miner şi nişte sîrmă ghimpată de la Auschwitz pe post de centură.

– Cam prozaic, pufni Udo. Din păcate, şi locul acesta e prozaic.

– Se adresează lumii artelor?

– Nu chiar. Galeria mea se adresează în special burghezilor plini de bani. Aştia o găsesc încîntătoare... tocmai pentru aşa ceva e făcută, ca să ofere clienţilor sentimentul de unicitate. Oricine are nevoie de a fi remarcat. Se gîndi o clipă, apoi se

așezată pe un scaun de piele neagră, care părea că îl înghite cu totul. Sper ca în curînd să redevin cel de dinainte, însă deocamdată nu sînt în pericol de a fi confundat cu indivizii aceia care țin galerii de artă serioasă și sînt ușor de recunoscut de clientela mea. Am o afacere profitabilă. Lucrez cu oameni foarte convenționali.

– Iar ei te plac așa cum ești, îl întrerupse Cooper.

Udo schiță un zîmbet.

– Oamenii aceștia se așteaptă la ceva ieșit din comun. La unicate. Eu le ofer exact așa ceva. Le dau doar un indiciu și apoi imaginația lor săracă face restul. De fapt, este o activitate nevinovată. E vorba de dezamăgirea care alimentează minciuna, dacă mă înțelegi ce vreau să spun. Și acum, ce pot face pentru tine?

Își țuguie buzele groase și așteptă.

– Erika Koller.

– Ah, da, da. Nu trebuia decît să întrebi.

– Sînt unchiul ei.

– Da. În fine, mă bucur pentru tine, John Cooper.

– Mama ei este teribil de îngrijorată, după cum cred că îți poți imagina.

– Așa sînt și eu, rosti Udo, deși părea că nu e prea îndurerat. Nu sînt deloc sigur că mizeria asta cu secretul legat de dispariția ei e spre binele fetei. Bineînțeles, asta nu e treaba mea. Eu mă supun dorințelor familiei Koller.

– Aș vrea să-mi spui ce știi despre ea. De exemplu, cum de-a ajuns să lucreze aici?

– Pur și simplu, a făcut cerere de angajare. În primul rînd, e foarte frumoasă. Asta a fost prima mea condiție. În al doilea rînd, e un pic mai caldă și mai abordabilă decît celelalte mortăciuni pe care le-am angajat. Era studentă la arte – are numai optsprezece sau nouăsprezece ani, nu-i așa? Cît de multe putea ști? Răspunsul e că știa *suficient*. Iar problema e că trebuie să existe cineva aici care să prițeapă *cîte ceva* despre artă.

– Unde ai învățat engleza?

– E bună, nu-i așa? În New York. Universitatea Columbia. În zilele Zonei. Luminile rampei. Multe plonjoane adînci. Nu sînt HIV-pozitiv. Dar de ce-ți spun eu toate tîmpeniile astea? N-au nici un sens.

– Erika. Cineva trebuie să cunoască ceva despre artă... ce vrea să însemne asta?

– Era bine s-o am pe Erika aici, de vreme ce eu nu cunosc nimic despre artă şi nu mă deranjez să învăţ acum. Totul nu e decît un rahat. N-are nici un sens. Galeriile de artă au de-a face cu multe lucruri, însă n-au nici o legătură cu arta. Sex, putere, societate, mediatizare... *bani*. Asta este lumea artei sfîrşitului de secol douăzeci, pură corupţie şi sume imense de bani – de asta o iubesc atît. Îmi place să ascult cum e sfîşiată carnea, să miros sîngele şi să înghit cît mai mulţi bani. E un rahat. O metaforă perfectă pentru ziua de azi, nu crezi? Mă costumez în parte ca un nazist şi în parte ca un trăznit, iar bogătaşii fac coadă la uşa mea.

– Şi Erika s-a simţit ca acasă aici?

– Ah, Erika! Ea nu seamănă deloc cu ceea ce ţi-am spus înainte. Cunoaşte ceva artă şi asta e bine. Pricepe că ceea ce se petrece aici e doar un teatru. Dar... *dar... e fata lui Wolf Koller*! Cea mai importantă calificare a ei, te asigur. Are legăturile necesare... înalta societate, personalităţi politice, oameni de afaceri la fel ca tatăl ei, în general numai lume putred de bogată. Ea îi aduce aici. Avocaţii din New York au un nume generic pentru treaba asta. Aducători de ploaie. Erika e un minunat aducător de ploaie. Face să plouă cu bani. Bineînţeles că îşi dă şi ea seama de asta.

– Şi treaba merge? E fericită aici?

– Da şi nu. Pielea costumului pîrîi cînd Udo îşi schimbă poziţia pe scaun. Pentru mine cu siguranţă că merge. Venea lume. Cumpăra. Au avut loc inaugurări şi evenimente sociale. Deci, da. Însă Erika nu era prea fericită.

– Nu era fericită?

– Uite ce e, domnule Cooper, Erika Koller are creier, deci cum ar putea fi „fericită" într-un astfel de mediu? Nu i-am spus-o niciodată lui Lise Koller, însă Erika e un pic cam aeriană. Cu toane, foarte tăcută, nu ştii niciodată ce gîndeşte. Ai întotdeauna sentimentul că mai are puţin şi explodează... are *valori*, înţelegi? N-ar fi trebuit să vină niciodată să lucreze aici. Oricum, ar fi plecat repede, sînt convins. Şi cine ar putea s-o învinuiască?

– La ce fel de lucruri se gîndea?

– Eu am crescut într-o şcoală de iezuiţi din Franţa şi îţi pot spune răspicat că ea ar fi fost o bună iezuită. Întotdeauna se învinovăţea pentru orice – nenorocirea săracilor, copiii care mor de foame Dumnezeu ştie unde, nedreptatea. Într-o vreme a făcut turul fostelor lagăre de concentrare şi a fost deprimată zile întregi după aceea. Majoritatea dintre noi am auzit destule despre război, e deja istorie veche. Da, germanii *aceia* au fost cumpliţi, sîntem de acord, însă asta s-a terminat demult. Bine?

– Cum spui tu.

– Nu la fel era cu Erika. Pentru ea războiul a fost ieri. Aude şi acum zăngănitul uşilor vagoanelor de vite îndreptîndu-se către est şi ţipetele copilaşilor împinşi spre cuptoare. Socoate că ea nu s-a născut încă şi că *maică-sa* abia s-a născut în *Minnesota*! Însă Erika aude toate zgomotele acelea! Udo se trase de păr atît de puternic, încît capul i se dădu într-o parte. Îşi face griji în legătură cu bieţii est-germani care trebuie să se descurce într-o lume nouă, în care ei sînt liberi, dar săraci. Îşi face griji în legătură cu imigranţii, cu azilurile şi cu toată ura asta, cu banditii ăştia, cu bieţii bosniaci, turci şi ţigani. După mine, ea e victima unei conştiinţe exacerbate. Conştiinţa e un lux pe care eu nu mi-l pot permite în mod clar. Adică, ai văzut porcăria pe care o vînd dincolo? Şi preţurile? E ridicol! E tot ce pot face ca să mă menţin pe linia de plutire. Mai mult de-atît nu ştiu despre Erika. E tare ascunsă. E un fel de vestală. Cred că ştii genul de femeie sau fată, cum vrei să-i spui.

– Prietenul ei. Am înţeles că are un prieten. Care-i povestea lui?

– Ca să încep cu ceva, Erika nu e genul de fată care să aibă o mulţime de prieteni. N-aş fi surprins dacă mi s-ar spune că e singura virgină de vîrsta ei din Germania. Prietenul ăsta al ei... l-am întîlnit de cîteva ori aici, în galerie. Un alt sfînt, moralitatea întruchipată. Totul la el înseamnă politică. Viaţa e luptă de clasă şi nimic altceva. Mereu protestează în legătură cu un lucru sau altul. Udo îşi privi ceasul. Iar acum îmi soseşte un client. Trebuie să mă duc şi să-i vînd ce pot din rahatul ăsta de aici.

– Wolf Koller şi soţia lui au venit la vreo inaugurare pe care ai ţinut-o aici?

– Da. Păi, asta era şi scopul, nu? Ba chiar Lise l-a convins să cumpere vreo două lucrări. Doctorul Gisevius... unul dintre prietenii nou îmbogăţiţi ai lui Wolf Koller.

– Cînd spui nou îmbogăţit te referi...?

– Ei bine, nou, pentru ei, înseamnă după 1935. Averile vechi se pierd în istorie. Mulţi oameni însă au dat de bani cînd au venit naziştii la putere. Iar de la război încoace, Wolf Koller a înmiit averea familiei. Miracolul Economic German – el a fost unul dintre marii beneficiari. Bănuiesc că poţi împarte banii lui Wolf Koller în noi şi nou-nouţi. Înţelegi ce vreau să spun. Acum te rog să mă ierţi, dar trebuie să te dau afară. Şi eu jinduiesc după o stare materială nou-nouţă, mă înţelegi.

Udo zîmbea ca un conspirator cînd Cooper plecă.

Creatorul de regi

Cooper luă un taxi înapoi la apartamentul din Kreuzberg şi intră cu cheile pe care Beate i le dăduse de dimineaţă. Apartamentul era gol. Găsi o bere în frigider. O luă împreună cu cîteva prăjiturele şi se aşeză pe una din canapelele de la etajul inferior. Pe pereţi apăruseră fotografii noi. Din cîte îşi dădea el seama, Beate era un bun fotograf. Bănuia că avea mult tupeu, precum şi propriile afaceri. Care era rolul ei în această problemă foarte complicată? Era prea isteaţă ca să facă totul pe gratis.

Bine că exista instantaneul pe care îl luase din albumul aflat în apartamentul Erikăi. Beate stătea lîngă Erika. Una era blondă şi creaţă, cealaltă, brunetă, cu ochi enormi şi migdalaţi. Lîngă Erika, de cealaltă parte a ei, se vedea un tînăr cu aspect sobru, cu o barbă rară şi ţepoasă şi trăsături ascuţite. Fetele rîdeau. În fundal se înălţa silueta sumbră a ruinei bombardate a marii Biserici Kaiser Wilhelm. La marginea Ku'damm. *Prieteni.* Beate, Erika şi Karl-Heinz. Braţul lui Beate era dus după umărul Erikăi. Cooper se uită la pozele de pe pereţi, apoi reveni la

instantaneu. Din punct de vedere politic, fetele şi băiatul aveau multe în comun.

Cînd Beate veni bocănind pe scări şi intră în cameră, şi îl strigă pe nume, chipul îi era înveneţit de frig, iar casca de motociclist era plină de picături de ploaie. Avea ochii luminoşi.

– Sînt atît de bucuroasă că eşti aici! Am avut o zi groaznică. Toată lumea a fost rea cu mine şi mă întrebam ce s-a întîmplat cu tine – cum se simte Lise? Ai vreo veste despre Erika? Îşi aruncă pelerina, îşi scutură haina şi fugi în bucătărie, unde scoase dopul de la o sticlă de vin alb. Se întoarse, îl luă pe Cooper de braţ şi îl conduse pe scări către etajul superior, în sufragerie. Cancelarul vine în Berlin, probabil mîine, ca să se consulte cu oficialităţile şi cu... cu... cum le spui tu? Cu vîrfurile...

– Barosanii, greii...

– Nu, e vorba de ceva mare...

– Grangurii?

– Asta e. O să vorbească cu grangurii! Şi cu cel mai mare dintre ei, Wolf Koller... despre violenţa nazistă. A ieşit de sub orice control... politicienii din Bonn au înnebunit azi, au ţipat şi au urlat – şi ar fi trebuit să fie doar o dezbatere. Se zvoneşte că va începe o manifestaţie antinazistă uriaşă... Însă astăzi a fost prezentat un nou raport asupra economiei. Situaţia e chiar mai proastă decît se aştepta. Oftă din rărunchi şi întinse un picior către el. Cizma, reluă ea. Trage-o, te rog. Cît timp el îi scoase cizmele, ea îşi privi ceasul. Şi-acum, povesteşte-mi totul.

El îi relată aspectele exterioare ale poveştii, trecînd sub tăcere cele petrecute între el şi Lee. Menţionă cuvîntul SPARTAKUS, îi spuse despre teama nutrită de Wolf faţă de Erika, faţă de Lee, faţă de pericolul ca aceasta să nu declare ceva care să-i producă necazuri publice. Începuse să aibă o imagine despre Erika şi despre viaţa ei. Îl interesa Karl-Heinz. El era următorul pe listă. Însă din datele adunate, Cooper îşi imagina că nu-i va fi uşor să-l găsească.

– E rîndul tău, rosti el în încheiere. Cine a fost rău cu tine?

– Oh, nu mă provoca. Nemernicii aceia de la televiziune nu suportă să aibă în preajma lor o femeie căreia îi pasă de munca ei. Îi înnebuneşte fiindcă nu sînt un specimen cinic sau un şarpe ca ei... însă ajunge cu asta. Astăzi... da. A fost un prînz şi o con-

ferință la Kempinski... tu ești un american bogat, mă mir că nu ți-ai închiriat o cameră acolo. Whisky-ul cu apă e cincisprezece dolari la barul din hol.

– Nu mi-ai spus cît trebuie să-ți plătesc că stau aici, nu-i așa?

– Conferința a fost organizată de granguri care au înființat un comitet însărcinat cu studierea problemei sosirii naziștilor în Berlin. Ura! Auzi, studierea problemei! Au anunțat vizita cancelarului și au declarat că au înființat un fond pentru ajutorarea familiilor victimelor, atît a turcilor, cît și a polițistului mort.

– Cine sînt grangurii ăștia?

– O să ajung și acolo. Am făcut o copie a reportajului meu și am adus-o acasă. A fost montată de altcineva și am vrut să văd cît e de măcelărită. Introduse caseta în video. E în germană, însă se spune ceea ce ți-am povestit. Treaba ta e să te uiți la imagini. O să-ți traduc cînd o să consider că e ceva care merită.

Imediat după un instantaneu cu intrarea principală a hotelului Bristol Kempinski urmau imagini ale sălii de conferințe. Se vedeau apărînd mai mulți bărbați îmbrăcați cu costume închise la culoare. În timp ce se așezau la masă, începu să se audă vocea lui Beate, comentînd în vreme ce camera video lua chipurile indivizilor în prim plan.

– Aici! Ăsta-i el. Beate dădu banda înapoi, apoi puțin înainte, după care îngheță cadrul. Nimic nu se petrece aici fără ca el să fie implicat... iar acum se găsește în spatele acestui comitet. Face zile fripte guvernului, avertizînd că ar fi bine să se implice și cancelarul, întrucît e vorba de o problemă a Germaniei, nu numai a Berlinului... învinuiește poliția că nu reacționează mai repede, cere o poliție mai dură, cere ca germanii cu o gîndire sănătoasă să ia poziție și să ceară mai multă ordine... Fata își întinse arătătorul înspre ecran. Wolf Koller. Un creator de regi. Sau, în acest caz, un detronator de regi. O să fie un spectacol pe cinste cînd va veni și cancelarul. Wolf o să încerce să pozeze el în adevăratul cancelar. Dacă Glock n-o să se simtă deranjat să fie transformat într-o păpușă, atunci Wolf o să-l transforme în ceva... *în cineva*. L-ar putea pune oricînd pe tușă pe Glock, într-un fel sau altul.

– Dar dacă Wolf e unul dintre antinaziști, unul dintre băieții buni, atunci de ce îl urăște Erika atît de mult? De partea cui e Erika?

– De partea lui Karl-Heinz. Acum să lămurim un pic lucrurile. Eu n-am spus că Wolf e un băiat bun. Iar fetele își pot urî tații pentru motive mult mai puțin sociale, nu crezi? Fetițele încep prin a-și adula tații, ca, după aceea, cînd descoperă că ei sînt niște bieți muritori cu picioare de piatră... nu... în fine, cum zice proverbul...

– Picioare de lut.

– Poate că Erika urăște ideea de putere și influență, poate că urăște ideea de sforari... în fine, tatăl ei e un sforar și are putere și influență. El e omul pe care politicienii îl consultă întotdeauna.

– Dacă aflăm de ce îl urăște, poate vom obține un indiciu al locului unde ar fi putut pleca... nu-mi cere să-ți explic raționamentul meu, sînt un amator în așa ceva...

– Ba eu zic că îți iei treaba de detectiv în serios.

Îl tachina.

– Uite ce e. Cineva a încercat să mă omoare la mine acasă. Erika a încercat să se sinucidă și a dispărut – toate astea te pun serios pe gînduri, nu crezi?

– Pe mine m-ar fi speriat rău de tot. Atunci de ce nu spui nu, lăsați-mă în pace?

– Sora mea. Asta-i tot. Din cauza surorii mele.

– E ciudat – am fost cît pe ce să-ți spun să nu vii. Cînd m-ai sunat de la New York, mi-am zis: nu, ar trebui să stea acolo sau, dacă vine, să nu mă includă în afacerile lui. Serios. Nu-mi bat joc de tine.

– Dar de ce?

– Îți amintești de seara pe care am petrecut-o în Boston?

– Bineînțeles.

– După ce-am plecat de la tine, m-am întors la hotelul meu din Copley Square. Cînd am ajuns în cameră, mă aștepta cineva... a fost cumplit, John... un bărbat, stînd acolo și așteptîndu-mă...

– Ce dracu' voia? Îl cunoșteai?

– Voia să-mi pună niște întrebări. Voia să afle lucruri despre tine – plecai în Germania, de ce plecai, ce mi-ai povestit despre planurile tale, de ce te-am căutat...

– Şi?

– I-am spus adevărul. Nu ştiam în ce-am intrat şi...

– Cine era?

– Ei bine... era omul care a venit la Boston să te vadă ca să-ţi cumpere...

– Kilroy! Clint Kilroy!

Cooper se opri, pe punctul de a lua ultima prăjitură. În cele din urmă, o puse înapoi pe platou şi o urmări pe Beate cum ia prăjitura cu degetele ei lungi şi subţiri. Fata despărţi cele două jumătăţi cu o mişcare de rotaţie, apoi îşi duse la buze jumătatea cu cremă albă. Se apucă să lingă încet umplutura albă de pe micul disc maroniu, aţintindu-l pe Cooper cu privirea.

– Uite ce e, rosti el în cele din urmă. Nu ştiu care e rolul lui Kilroy în toată povestea asta. Însă nu vreau să mă gîndesc la el pînă nu aflu mai multe. Cînd l-am văzut la televizor în Boston, m-am gîndit că individul e legat de Koller sau de Koller Industries. Însă prin ce? Oare Wolf Koller e interesat de mine? Ştia că Lee mi-a transmis un mesaj? Nu ştiu. Spune-mi mai multe despre Wolf Koller. De unde îi vin banii?

– Ei bine, nu doar din industria chimică sau din afacerile cu transporturi, sau din investiţiile în străinătate – probabil cea mai mare parte a averii sale rezultă din afacerile imobiliare. Koller este unul dintre cei mai mari proprietari de pămînt din Berlin. Poate cel mai mare. El este unul dintre pilonii principali aflaţi în spatele dezvoltării Potsdamer Platz. Asta e o zonă imensă aflată exact în spatele Porţii Brandenburg, în Est, la dreapta după ce treci de Poartă. Acolo se desfăşoară cea mai mare afacere imobiliară din Europa. Omenii spuneau că Potsdamer Platz era centrul Europei... Koller şi alţii susţin că aşa va fi din nou. Acum e doar un teren mare, gol şi mlăştinos. Era inima imperiului nazist. Acolo se afla Cancelaria Reich-ului şi buncărul Fiihrer-ului. Acolo a murit Hitler cînd Armata Roşie a ajuns la tunelele ce conduceau înspre buncăr. Era centrul lumii naziste. Acum o să se ridice din nou, ca inima comercială a Europei. Zgîrie-nori, apartamente de lux, săli de concerte, uzine. Totul la cinci minute de mers pe jos de Reichstag-ul pe care Hitler n-a reuşit să-l ardă pînă la temelii, Reichstag-ul unde guvernul central al Germaniei se presupune că se va întoarce pînă în anul 2000. Beate inspiră

adînc. Mai mult decît oricine altcineva, Wolf Koller e viitorul Germaniei.

– Dar cum e cu trecutul lui? întrebă Cooper. Care e istoria lui? Trebuie să am o imagine completă.

– Nu cunosc toate detaliile. Tatăl lui a fost judecător sau profesor... Putem afla toate astea.

– Hai s-o facem. Ea își îmbrăcă jacheta. Se îmbujorase la față, iar proasta dispoziție îi dispăruse. El întinse mîna peste a ei, silind-o să stea liniștită. Încă un lucru, Beate.

Cooper își simțea nervii întinși la maximum. Lee îl întorsese pe dos. Încercase toată ziua să se lupte cu această senzație, chiar și atunci cînd discutase cu Udo, ba chiar și acum, cînd încerca să poarte o conversație civilizată cu femeia aceasta. Încerca să pară calm. Era masca pe care o purta de douăzeci de ani. Iar acum această mască începea să se topească.

– Nu ne cunoaștem prea bine, nu-i așa? reluă el. Poate că ai impresia despre mine că sînt un tip drăguț, amabil, genul de drăguț cam zăpăcit și încărcat cu un trecut puțin cam dubios...

– Nu cred că ești un drăguț. Nu încă. Dar ai putea să fii. Beate zîmbi vag. Promiți, pentru un bărbat mai în vîrstă.

– Ei bine, adevărul stă puțin altfel. Mă tem că ai văzut doar o fațetă a mea. Înăuntru mă pot dovedi un om foarte rău. Am învățat asta de la un expert. Un tip numit Olaf Peterson. El e genul de om care execută ce i s-a cerut. Dacă e nevoie, pot fi și eu la fel. Mi-e ușor să-mi amintesc învățăturile. Cum să mă salvez, cum să nu cred în nimeni... Acum vreau să termini cu aiurelile și să-mi spui ce știi despre acest Karl-Heinz. Totul.

– Ți-am mai spus, nu știu multe.

Se uita la el, ca și cum ar fi înfruntat un cîine aflat pe punctul de a o ataca. O luase prin surprindere.

El își păstră vocea calmă și joasă.

– Nu te juca cu mine, bine? Pe chipul ei apăru o expresie de nedefinit. Nu era bine. Cooper n-o mai văzuse așa înainte. Reluă. Pot foarte ușor să cred că ești doar o altă reprezentantă a hunilor. Privește poza asta simpatică unde ești cu Erika și Karl-Heinz. Flutură instantaneul prin fața ochilor ei. E luat din albumul Erikăi. Mi-ai spus că-i cunoști vag pe oamenii aceștia, ceea ce nu-i adevărat. Îi cunoști bine. Erika e o prietenă bună, foarte

bună de-a ta, nu-i așa? Iar de vreme ce nu discuta cu maică-sa problemele ei personale, cu cine altcineva putea să le discute? Poate cu tine... cu prietena ei, Beate? Eu așa cred. Așa că nu mă mai îmbrobodi. Dumnezeu să te ajute dacă știi unde e ea acum...

– Poate că ești, într-adevăr, americanul cel rău, zise ea încet.

– E un concept depășit. Oricine e rău *pentru* americani acum. E jocul de societate favorit al lumii. Să-ți spun sincer, draga mea, mie nu-mi pasă. Zău. Vreau să fii corectă cu mine. Cooper se ridică în picioare. Ce-i cu misterul ăsta legat de Karl-Heinz? Am o adresă și un număr de telefon. Ai ceva să-mi spui? E un tip periculos? E nebun? Știe unde se află Erika? E un îndrăgostit lovit de dambla care a hăcuit-o și a înghesuit-o în portbagajul mașinii sale? Sau ea se ascunde împreună cu el? Să-l sun? Să mă duc pe neașteptate la el? Mă asculți? Am ajuns viu la Berlin și nu pot sta așa, fără să fac nimic, fiind doar o țintă pentru cineva care vrea să mă omoare?

– Ai adresa lui?

– Erika a scris-o pe spatele instantaneului pe care l-am găsit în album.

– Uite ce e. Nu încerc deloc să-ți îngreunez situația, bine? Încearcă să-ți controlezi ieșirile violente. Ești aici doar de treizeci și șase de ore.

– Să nu zici că n-ai fost avertizată, rosti el.

– În regulă. Te simți mai bine? Ochii ei albaștri deveniseră mai reci, dar îi luase mîna. Acum, hai să mai aflăm cîte ceva despre Wolf Koller. Aș vrea să te întîlnești cu cineva.

Arhivarul

Trecură prin coridoare verzi, apoi intrară în zona gri, acompaniați de un zumzet, un soi de puls încet al unei vieți electronice, absorbind din eter tot ce era important și transmițîndu-l imensei urechi a publicului care aștepta. Erau acolo toate știrile bune de

văzut și auzit, montate cu artă și bine machiate, gamisite la final de o prognoză meteo prezentată de un meteorolog ce purta o cravată caraghioasă, Televiziunea era aceeași pretutindeni. Luminile îi ardeau ochii lui Cooper.

Două femei se găseau la o pauză de cafea, chicotind în legătură cu vreun subiect legat de sex – se putea citi totul în ochii lor. Îi făcură semn lui Beate, care își continuă drumul, apoi îl introduse pe Cooper într-un birou micuț în care se găseau două computere generatoare de căldură în exces. Sau poate că imprimantele erau cele care creau căldură. Pereții erau plini de rafturi metalice încărcate cu cutii de videocasete, benzi și listinguri de computer. O femeie își bea cafeaua și fuma o țigară, așezată în fața unui monitor, răsfoind nesfîrșite suluri de hîrtie imprimată. Femeia avea chipul palid și o față mare, exprimînd inocența. Avea păr castaniu, tuns de o manieră care ieșise de mult din modă, și purta un pulover cu nasturi în față, murdar, semn evident că femeii nu-i păsa cum arăta. Părea că nu mai ieșise de ani de zile din acea încăpere. Cooper simți cum începe să-i transpire fruntea.

– Bruni e Păzitoarea Porții Trecutului, rosti Beate.

– Ce mitic sună, murmură Cooper. O ființă care nici măcar nu transpiră.

– Bruni, el e prietenul meu american, John Cooper. Trebuie să intrăm un pic în memoria calculatorului.

Femeia își luă, în sfîrșit, privirea de pe ecran, ca și cum ar fi fost tare plictisită. Strînse mîna lui Cooper fără nici un fel de vlagă.

– Beate, rosti ea. Ai făcut o ispravă bună cu povestea cu azilul.

Deși femeia vorbea în germană, Cooper fu convins că asta era semnificația cuvintelor ei. Se uită la Beate.

– O să-ți traduc numai părțile interesante, zise aceasta. O clipă mai tîrziu reluă: Spune că nu-și poate aminti ce-a mîncat la micul dejun, dar poate afla cercetînd gunoiul. N-are memorie, ci doar accesează Memoria. Spune că va căuta prin gunoi pînă ce va găsi resturile potrivite.

– E o filozoafă și o poetă. Spune-i că ne interesează ce a făcut Wolf Koller.

Beate vorbi, apoi ascultă, după care se întoarse către Cooper.

– Vreun nume pe care să-l punem în legătură cu al lui?

– Ce zici de taică-său, Erhard Koller? Şi de Lise?

– Ah. Judecătorul, încuviinţă Bruni, începînd să apese clapele tastaturii.

Femeia continuă să sporovăie cu Beate, să-şi fumeze ţigara şi să-şi aţintească privirea asupra ecranului. După aceea începu să vorbească într-o engleză perfectă. Beate tresări şi înălţă din sprîncene. Bruni strivi mucul ţigării într-o ceaşcă de cafea şi zise:

– Beate are obiceiul de a gîndi că e singura fiinţă cu creier, domnule Cooper. Greşeşte adeseori. Izbucni în rîs, iar Beate se strîmbă la ea. Femeia continuă: Va fi dificil cu tatăl, Erhard Koller. Pe atunci nu exista televiziunea, bineînţeles. Multe ştiri sînt pe filme total degradate acum. În plus, multe role s-au pierdut în timpul războiului şi, apoi, sub Ocupaţie. Multe au fost distruse „accidental cu scop", cum spuneţi dumneavoastră – prea mulţi oameni încercau să rescrie istoria după cum le convenea. Multe filme erau incriminatoare, vină prin asociere, mă înţelegeţi... Aliaţii, mai ales ruşii, vînătorii de nazişti, comisarii însărcinaţi cu crimele de război, toţi căutau dovezi pe atunci – voiau să afle cine îl cunoştea pe Hitler: oamenii lui de curte, lacheii, simpatizanţii şi susţinătorii. Dacă apărea pe film vreun om care nu trebuia, alţi oameni importanţi se asigurau ca filmul să se piardă... Cred că i-a înnebunit pe vînători neputinţa de a găsi vinovaţii şi de ai lega de anumite evenimente – aţi văzut filmul *Zelig* de Woody Allen? Ia gîndiţi-vă ce-ar fi fost dacă ei ar fi putut crea filme istorice, aşa cum a făcut el cu acel film. Femeia îşi aprinse o altă ţigară, apoi continuă: Astăzi păstrăm, bineînţeles, totul. Germania e o naţiune de păstrători de dosare... cred că cineva a spus asta cîndva. Beate şedea cu braţele încrucişate, urmărind ecranul şi imprimanta. Bruni zise mai departe. Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre Erhard Koller, ar trebui să mergeţi la muzeul din Wannsee, Casa de Conferinţe Wannsee, unde Heydrich, Eichmann şi alţii au hotărît să continue cu exterminarea tuturor evreilor. Apropo, eu sînt evreică... ştiu multe despre nazişti. Familia mea a dispărut. Învăţ mereu tot mai multe lucruri. Wannsee e un monument al păstrării de dosare. Sînt acolo liste ţinute de cei care conduceau lagărele, dosare amănunţite cu bunurile personale ale evreilor: o ramă de

ochelari, un stilou albastru, un portofel de piele uzat cu o lacrimă pe un colț, și așa mai departe, toate detaliile notate, ca și cum indivizii aceia ar fi avut de gînd să dea totul înapoi... Gata, putem să tipărim chestia asta. Acum mergem să găsim casetele. Totul e înregistrat pe casete acum.

După ce se întoarse, Bruni introduse casetă după casetă în aparatul video. Văzură fragmente de film, un întreg mozaic al vieții publice a lui Wolf Koller, inclusiv ceremonia nunții lui cu Lise Brendel. Wolf Koller cu diverși politicieni, Wolf Koller jucînd tenis, Wolf Koller la un mare meci de tenis discutînd cu Jimmy Connors și cu Steffi Graf, Wolf Koller liderul social, undeva, cu Gorbaciov, apoi cu Ronald Reagan la ceremonia din Bitburg în timpul scandalului legat de faptul că un președinte american vizitează un cimitir SS, Wolf Koller inaugurînd o clădire impozantă, Wolf Koller, omul de afaceri, întîmpinînd diferite delegații de mexicani, japonezi și chinezi, arabi... Mai recent, Wolf Koller dînd mîna cu un Boris Elțin zîmbitor, sărbătorind vreo mare afacere, o întîlnire dintre Wolf și cîțiva generali care ajutau la distribuirea alimentelor cu ajutorul camioanelor armatei, un Wolf zîmbitor strîngînd mîna unui individ cu aspect sumbru, într-un scaun cu rotile.

– Acesta este Egon Rossovici, rosti Bruni.

– A fost șeful KGB, adăugă Beate. Un soi de accident l-a făcut invalid. S-a dat la fund de un timp. Iată-l, felicitîndu-l pe omul nostru, în legătură cu cine știe ce afacere... Wolf cunoaște pe toată lumea.

Bruni se uită plină de speranță la ei cînd scoase ultima casetă.

Cooper dădu negativ din cap.

– Mergi mai mult înapoi.

Bruni se apucă de treabă din nou la tastatură. Cooper și Beate se duseră într-un birou apropiat și turnară cafea pentru toți trei. Fata adulmecă și se strîmbă.

– Arsă. Probabil că stă aici de ore întregi. Să știi că sînt furioasă pe tine. Discursul pe care mi l-ai ținut acasă n-a fost deloc frumos. Habar n-ai cine îți sînt prieteni.

– Ți-am mai spus. A fost un avertisment, nu un discurs.

Beate luă două cești și se întoarse la Bruni, urmată de Cooper.

Bruni le arătă ce aflase. Nimic.

– Hai să încercăm cu prieteni, asociaţi de afaceri, zise ea apoi. Cu oricine a lucrat cu Koller. Uneori se găseşte cîte ceva în cele mai neaşteptate locuri.

– Nu ştiu cine sînt prietenii şi asociaţii – hei, stai aşa! Cooper se holbă la ecran. Iisuse Hristoase, Maică Precistă! Uitaţi, acela e Gunter Brendel!

Beate privi în direcţia degetului lui arătător.

– Brendel?

– Primul soţ al surorii mele! A murit acum douăzeci de ani, nu cu mult înainte ca ea să se mărite cu Koller...

– Eşti sigur că e Brendel?

Beate bătu cu degetul pe ecran.

– Da, şi arată aşa cum îl ştiam! spuse Bruni.

Îngheţase imaginea. Dădu banda înapoi şi rulă cîteva secvenţe.

– Dar asta e o bandă cu Wolf Koller, rosti Beate. Unde e *el*?

Cooper nu înţelegea germana vorbită pe bandă, dar era evident că era vorba de un moment aniversar. Brendel era felicitat de alţi oameni de afaceri, iar vocea din fundal comenta evenimentul.

Beate scoase un mic ţipăt de emoţie, apucîndu-l de braţ pe Cooper şi arătîndu-i ecranul.

– Iată-l. Acela este Wolf Koller! Îşi puse buricul degetului pe imaginea unui bărbat din fundal, exact cum procedase în Boston cu imaginea lui Kilroy. John... ăştia doi se cunoşteau... au fost parteneri de afaceri...

– Şi s-au însurat amîndoi cu sora mea. Pe rînd. Ce mică e lumea!

Beate privi din nou imaginea îngheţată pe ecran.

– Limbajul trupului. Se pare că Brendel era partenerul important. Eşti un geniu, John. Oricum, cineva e un geniu... Bruni este! Entuziasmul îi mai scăzu un pic. Dar ce înseamnă asta?

– O să-ţi povestesc mai tîrziu.

Petrecură o altă jumătate de oră căutînd prin dosare materiale biografice despre Koller, ilustrînd, în tăieturi din ziare şi reviste, dimensiunea averii lui, companiile chimice şi de oţel, băncile pe care le controla, firmele lui de transport.

În cele din urmă, Beate îi mulţumi lui Bruni şi îl conduse pe Cooper în biroul ei. Se aşeză în spatele mesei de lucru şi aruncă

o privire pierdută asupra echipamentului video şi a terminalului de computer.

– Deci, ce legătură are răposatul Gunter Brendel cu ceea ce se întîmplă acum?

Cooper îşi puse picioarele pe o cutie de benzi video.

– Totul face parte din ceea ce s-a petrecut prima dată cînd am venit în Germania, cînd m-am transformat în piaza-rea a naziştilor. Gunter Brendel era unul dintre ei. Era puternic implicat în Cel de-al Patrulea Reich. Acum m-am întors şi descopăr că Wolf Koller era partenerul lui Gunter Brendel... şi îmi vin două lucruri în minte. Două lucruri rele.

Primul e acela că am avut un rol imens în asasinarea lui Gunter Brendel. N-am făcut-o eu, propriu-zis, dar nu s-ar fi întîmplat nimic dacă eu n-aş fi fost aici. Ca atare, îmi imaginez că Wolf Koller ştie despre mine şi despre rolul meu în năruirea planului naziştilor de a reveni atunci la putere. Koller era în relaţii strînse cu Brendel – deci trebuia să ştie. Probabil a fost şi el la petrecerea din acea noapte, de lîngă München, cînd Brendel a fost ucis şi cînd Olaf Peterson şi cu mine am luat-o pe Lee de lîngă ei...

– Aţi *răpit-o*?

– În fine... am *salvat-o*, ca şi Cary Grant cînd a cărat-o pe Ingrid Bergman pe scările casei lui Claude Rain în *Notorius*. Mă înţelegi...

– Te înţeleg. Se mai întîmplă şi porcării.

– E o poveste lungă. În final, ea a revenit la ei. Problema este că Koller o să intre în alertă cînd va afla că m-am întors în Germania. Şi că mă întîlnesc cu nevastă-sa... N-o să-i placă. Poate că are resentimente.

Cooper zîmbi vag. Beate rîse.

– Nu m-ar surprinde. Ai menţionat două lucruri...

– Celălalt e strict personal.

– Oh. Nu e treaba mea. Deci, spui că Koller era nazist atunci şi, ca atare, e nazist şi acum?

– Habar n-am. Numai că există o urîtă mişcare nazistă, şi e greu de crezut că nu sînt implicaţi şi nişte naziştimai mari. Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui... el e domnul Berlin, domnul Cetăţean Preocupat, domnul Potsdamer Platz – Cooper se întoarse şi arătă cu degetul înspre ea. Asta e! El e domnul Berlin... aşa că mi-a venit în minte o întrebare despre bătrînul Wolf... Oare vrea să

ajungă cancelar într-o bună zi? Asta să fie ținta? O să-l dea pe Glock la o parte ca să înșface el ciolanul?

Beate dădu negativ din cap.

– Nici peste o mie de ani. Pentru Koller, a deveni cancelar ar însemna un *regres* – el îl *are în proprietate* pe cancelar. Koller vrea să posede, să conducă, să scrie scenariul și apoi să regizeze... În plus, nu se va lăsa niciodată, absolut niciodată, la cheremul votului gloatei. Înțelegi? Koller nu poate fi votat din oficiu...

– Da, dar apare mereu în față. Nu diferă cu nimic de un politician. Ca și cum lumea ar ști dacă ar avea mici secrete murdare...

– Nu, n-ar ști. Nimeni din presă nu se ocupă de Wolf Koller în felul în care se ocupă de un politician ca Glock. Dacă nu din alt motiv, măcar din acela că toți se tem de el. E clar că nimeni nu se teme de cancelarul acesta sau de oricare alt cancelar. Dacă vrei să-ți fie bine, scrii despre Wolf Koller cu multă prudență. În plus, el e un fel de erou pentru o bună parte a opiniei publice. Așa stau lucrurile.

– Ascultă, reluă brusc Beate. Era aproape unsprezece și îi era foame. Îți place Luciano Pavarotti?

– Ce întrebare! Sigur că îmi place Pavarotti.

– Bun. Atunci o să mergem la restaurantul lui favorit din Berlin. Poate o să judecăm mai bine cu stomacul plin.

– Și poate o să-mi spui mai multe despre amicul tău, Karl-Heinz, zise el. „Și poate și despre Erika", își spuse în minte.

Sau poate că ea îi spusese deja?

Mantovani

Restaurantul se numea Mantovani, nume care unui american îi amintea de un dirijor celebru, extrem de romantic, al anilor cincizeci și șaizeci, dar care în Berlin părea a fi asociat cu tenorii de operă. Pretutindeni se vedeau fotografii cu Pavarotti, Placido

Domingo şi alţii, zîmbind de pe pereţi, iar sunetul muzicii de operă din fundal părea a nu se opri niciodată.

Beate comandă de mîncare pentru amîndoi. De oboseală, începură să vorbească abia după ce se puseră pe mîncat. Beate se uită la el, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ce era mai rău. Ochii ei albaştri şi limpezi păreau înnegurați. Fata zîmbea doar printr-un efort enorm de voinţă.

– Uite ce e, rosti el epuizat, resimţind abia acum oboseala zborului. Vreau să fii sinceră cu mine. Sora mea e înnebunită de grijă din pricina Erikăi... Copila asta mai trăieşte? Sau e doar un cadavru aruncat în vreun şanţ, undeva? N-o cunosc pe Erika, dar văd ce se întîmplă cu Lee. Iar instantaneul îmi spune că mi-ai putea da mult mai multe informaţii decît mi-ai dat pînă acum. Nu-mi pasă de ce ai făcut-o, dar trebuie să renunţi la această atitudine.

Cooper se frecă la ochi şi fu surprins că aceştia nu-i sar din orbite în farfuria cu scoici în sos alb.

Beate mesteca un preparat cu vreo treizeci sau patruzeci de soiuri de brînză. Continuă să mestece, făcîndu-i semn cu mîna să aibă răbdare.

– Mi-am încleiat limba de dinţi. Plină de brînză. *Quel fromage*! Bău o gură de vin în clipa în care Pavarotti lua o acută în fundal. În regulă. Bine, îi cunosc pe amîndoi mai bine decît am lăsat să se înţeleagă. Însă pe tine nu te cunosc. Mai bine zis nu te cunoşteam. Acum te ştiu şi cred că eşti demn de crezare. Vezi tu, avem de-a face cu Wolf Koller... iar adevărul este că eşti membru al familiei lui. Probabil nu te-ai gîndit astfel niciodată, nu-i aşa? În privinţa acestui german deosebit, *primul lucru care contează e acela că tu eşti cumnatul lui*. Trebuie să fiu foarte prudentă ca să nu greşesc în faţa cumnatului lui Wolf Koller...

– Asta-i o tîmpenie. Nu sînt membru al...

– Ba eşti! Puteai fi un om al lui Koller, băgat în cine ştie ce conspiraţie a lui... de aceea am fost îngrijorată de necunoscut. Acum cred că Erika te-ar fi plăcut. Ar fi avut încredere în tine.

Zîmbi larg. Începea să-şi depăşească încordarea.

– Poţi avea încredere în mine, o linişti Cooper.

– Îţi spun tot ce ştiu, dar asta nu înseamnă mult. Karl-Heinz îşi spune ziarist, cred că ştii, şi bănuiesc că este. E un adept al

stîngii şi face parte din lumea interlopă a Berlinului de Est. E o creatură a nopţii. Mă înţelegi?

– Desigur. Film negru. Îşi trăieşte întreaga viaţă noaptea. Întuneric şi ploaie. *Ieşit din Trecut*. Cred că îl caracterizează cel mai bine.

– Totul pentru tine se reduce la film.

– Nu. Totul e film. Punct. Dacă nu se petrece în film, nimic nu există. Asta ţi-o spun eu.

Beate continua să se lupte cu mîncarea.

– E prea multă brînză. Continuă să mestece pînă ce înghiţi dumicatul. Tipul e un idealist. Comunismul a fost singura lui credinţă şi acum acesta a fost aruncat la coş. Taică-său a fost în poliţie. Cred că în STASI. Întreaga lui viaţă, Karl-Heinz a învăţat cît de monstruos e Vestul. Ştiai asta? Copiii de acolo au fost îndoctrinaţi cu ideea că Germania de *Vest* însemna nazişti, germanii *răi*, apoi cu ideea că aceştia erau marionetele Statelor Unite, ceea ce însemna un lucru mult mai rău. Corupţi, imorali, crezînd doar în puterea banilor. Asta e Karl-Heinz.

Acum despre Erika. Binee... Erika avea o viaţă secretă. Îşi putea *permite* să aibă o viaţă secretă. Şi-l putea *permite* pe Karl-Heinz. Îşi putea *permite* orice. Îşi putea permite luxul de a avea o viaţă intens politizată, nici o realitate măruntă a vieţii de zi cu zi n-o putea opri. De-asta îmi fac griji în privinţa ei. E candidatul perfect la statutul de terorist. Un trecut foarte privilegiat, o mulţime de resentimente faţă de tatăl ei, sentimentul de vină socială – toate astea sînt aspecte ale profilului unui terorist.

– Deci vrei să îmi spui că a fost răpită de cineva care acum îi spală creierul şi o transformă în teroristă? Cineva precum Karl-Heinz? El e un terorist? De aceea e mereu greu de găsit?

– Nu, nu Karl-Heinz. Eu vorbesc despre Erika. Spun doar că e genul de copil tipic precum Patty Hearst. Obsedată de ură contra naziştilor şi a neonaziştilor. Erika habar n-avea ce să facă cu toată furia ei înainte de a-l întîlni pe Karl-Heinz. N-avea nici cea mai vagă idee cum să devină activist politic – ar fi fost o glumă să facă aşa ceva. Oamenii ar fi crezut că se ia şi ea după ultima modă, nimeni n-ar fi luat-o în serios... Karl-Heinz a fost răspunsul la nevoile ei. El a transformat-o în fiinţă politică... *În plus*, el ştia multe despre familia *ei*. Asta a fost cheia. Erika

spunea că acesta, Karl-Heinz, i-a povestit despre bunicul ei, Erhard Koller... nu, nu mi-a dezvăluit *ce* i-a spus. Am aflat în seara asta de la Bruni. De asemenea, el i-a dezvăluit Erikăi diverse lucruri despre tatăl ei, însă ea nu mi-a povestit nimic. Aşa-i adevărul.

– Ce-i cu treaba aceea cu tatăl lui în poliţia est-berlineză? Oare el ştia de legătura Brendel-Koller?

– Nu cred, rosti ea. Cum ar fi putut să afle un poliţist din Est despre cel mai secret plan nazist? Nu, n-avea cum. Ceea ce i-a povestit Karl-Heinz Erikăi despre tatăl ei făcea parte din prezent.

– Vreau să aflu ce a declanşat tentativa ei de sinucidere. Lua droguri? Era atît de deprimată, încît să vrea să-şi ia singură viaţa? Şi, dacă trăieşte, unde e? Unde s-ar fi dus?

– Nu lua deloc droguri. Numai gîndul la aşa ceva o îngrozea. Deprimată? A fost întotdeauna o pesimistă. Se ducea la demonstraţiile acelea cu Karl-Heinz... eu i-am spus că sînt periculoase... apoi a fost bătută la ultima dintre ele...

– Eşti sigură că n-ai văzut-o în noaptea aceea? Poate că, făcînd reportaj despre eveniment...

– Am făcut. Ştii bine. Ai văzut banda.

– ... şi apoi te-ai dus s-o vezi a doua zi, după ce ea a fost la lucru şi după ce-a ajuns acasă, simţindu-se rău. Poate că ai fost la ea, încercînd s-o ajuţi, iar ea a încercat să se sinucidă în baie în vreme ce tu îţi beai cafeaua şi... nu ştiu... Şi ai ajutat-o să dispară... Mă întrebam şi eu. Cooper înălţă din umeri. Asta-i tot.

– Eşti un nenorocit! E nevoie să-ţi aduc aminte că ai nevoie de mine? Beate îşi dădu cîteva şuviţe de păr din ochi, care aruncau acum scîntei. Tot mai crezi că te mint?

– E posibil să crezi că o ajuţi ascunzînd-o. Însă sora mea se simte rău... N-am să te învinuiesc. Crede-mă.

– Trebuie să te hotărăşti de partea cui eşti, yankeule. Eu nu sînt duşmanul.

– Încerc doar s-o găsesc pe Erika. Fac tot ce pot. Cînd ai vorbit ultima dată cu ea?

– Ei bine... ai dreptate, m-a sunat în noaptea aceea. Dormeam... din pricina programului, am ajuns să încurc ziua cu noaptea. M-a sunat cînd a ajuns acasă de la demonstraţie, nu ştiu unde era, nu ştiu dacă era şi Karl-Heinz cu ea, era destul de

supărată, mi-a spus că a fost lovită la cap și se gîndea că el era mult mai serios rănit...

– Și de atunci n-ai mai văzut-o și nici n-ai mai vorbit cu ea.

– Așa e. Ar fi trebuit s-o fac, ar fi trebuit s-o văd chiar atunci. N-am făcut-o.

– Și pe el l-ai mai văzut?

– Nu. Pe el îl vedeam numai datorită ei.

– Nu ți-ai dat seama de nimic după starea ei de spirit?

– Era supărată. Dacă am bănuit că ar putea să încerce să se sinucidă? Bineînțeles că nu.

Beate îi făcu semn ospătarului să vină cu nota de plată.

Plecînd din restaurant, Cooper zise:

– Ascultă, n-am reușit încă să-mi iau cameră la hotel.

Fata îl privi cu compătimire.

– Of, Cooper, oftă ea. Bine. Casa mea o să-ți fie sediu. Pot să suport. M-am obișnuit cu ideea că ești un om de care e greu să te descotorosești. Dar nu împinge chestia asta cu interogatoriul prea departe. Cine știe de ce aș fi în stare după ce te-aș vedea adormit?

– O să dorm cu ochii deschiși. Am văzut un tip procedînd așa într-un film. *Designing Woman* cu Gregory Peck și Lauren Bacall – cel care dormea era un luptător cu nasul turtit. Lauren Bacall se uită la el și zice: „Doamne, n-are nas!" Iar Peck îi răspunde: „Ba are, numai că e băgat înăuntru."

Gluma o făcu pe Beate să rîdă. Uitîndu-se la ea, Cooper uită o clipă de sora lui. Doar pentru o clipă.

Werner Paulus dormea buștean cînd sună telefonul din partea lui Max Adler. Avu nevoie de cîteva momente înainte de a înțelege mesajul. Vocea lui Adler tremura; se auzea o mulțime de zgomote în fundal, voci, sirene și Dumnezeu știe mai ce altceva.

– Șefule, trebuie să vii aici, la gara Zoo, e un adevărat dezastru. Două bombe au ucis mai mulți polițiști. Comandă la distanță... e un coșmar, Șefu'. N-ai să crezi cine a făcut-o... și-au lăsat cartea de vizită.

Vocea șefului detectivilor fu înecată de sunetul ambulanțelor, al mașinilor de pompieri și al automobilelor poliției.

Paulus nu putea spune că se aştepta la acest gen de violenţă, însă îşi dădu seama că nici nu era surprins. Numai că Adler nu îi spusese cine erau vinovaţii. Cînd ajunse în faţa locului – ei bine, ar fi putut ghici cu precizie identitatea atentatorilor, şi totuşi s-ar fi putut înşela.

De unde stătea acum, în lumina reflectoarelor care fuseseră aduse la locul coşmarului, văzu planul general al zonei unde explodaseră cele două bombe. Ziduri şi tavane crăpaseră, bucăţi de pereţi şi de metal contorsionat zăceau alandala peste tot, iar o scară întreagă era blocată de moloz. Circulaţia fusese oprită şi probabil că transportul berlinez avea să fie dat peste cap mai multe zile. O parte din şine fuseseră aruncate în aer şi zăceau amestecate cu bucăţi de sticlă şi cărămizi... lui Paulus îi venea greu să creadă că, printr-o minune, clădirea principală a gării nu se prăbuşise. Era o dovadă a prezenţei, în cadrul aceluiaşi eveniment, a lui Dumnezeu şi a Satanei.

Ce se petrecuse? În acest moment nu se puteau obţine decît frînturi de informaţii. Existase un apel la poliţie, anunţînd că în gara ZOO fusese amplasată o bombă, amorsată pentru a exploda la miezul nopţii. În urma acestui apel, oamenii legii avuseseră nevoie de aproape o oră ca să găsească bomba şi s-o dezamorseze. La locul presupusei deflagraţii sosiseră experţi genişti şi cîteva maşini pline cu poliţişti îngrijoraţi, aflaţi în alertă maximă din pricina violenţelor petrecute recent, care atîrnau ca nişte nori de gaz otrăvitor peste atmosfera, în general paşnică, a Berlinului. Cîtă vreme poliţiştii evacuaseră călătorii aflaţi în gară la acea oră tîrzie şi puseseră în funcţiune sistemele medicale de urgenţă, în caz că ar fi avut nevoie de ele, experţii genişti, împreună cu cîini lor, descoperiseră pachetul suspect... care detonase în clipa în care ei se apucaseră de lucru. Doi cîini şi patru oameni muriseră mai mult sau mai puţin instantaneu. Fusese un dispozitiv cu fragmentare în aşa fel, încît bucăţile lui criminale se împrăştiaseră în toată zona, doborînd alţi nouă poliţişti şi mai mulţi civili care făcuseră imprudenţa de a se apropia prea mult, dorind să vadă ce se întîmpla. Nu apucaseră bine să se stingă ecourile îngrozitoarei bubuituri, că se auzise o a doua, undeva, la piciorul unei scări. În urma celei de a doua deflagraţii, o parte din clădire se prăbuşise, împreună cu scara

care adăpostise bomba, iar o bună parte din şinele alăturate fuseseră azvîrlite în aer. Patru oameni, aflaţi în afara gării, fuseseră serios răniţi de ploaia de moloz rezultată.

Fusese un masacru.

Trupurile morţilor şi rămăşiţele fuseseră între timp luate, iar străzile învecinate erau pline de care de luat vederi, de reporteri de televiziune, de ziarişti şi de fotografi. Probabil că, în curînd, Max Adler avea să fie nevoit să facă o declaraţie privitoare la victime şi la felul de exploziv folosit. Şi de ce? Cine ar fi putut face asta? Către ce se îndrepta Berlinul? Cum avea să fie reinstaurată ordinea? Cum să se mai bucure berlinezii de o viaţă cît de cît în siguranţă? Aveau autorităţile un plan? Era un atentat al IRA[1]? Oare avea vreo legătură cu vizita apropiată a reginei Elizabeta în Germania?

Întrebările puteau continua aşa la nesfîrşit. Werner Paulus era aproape recunoscător că nu trebuia să răspundă la ele.

În ciuda imenselor mormane de moloz, Paulus putea vedea pete groaznice de sînge, fragmente de haine, ba chiar un pantof desperecheat, un deget uitat zăcea în cenuşă acolo de unde Paulus văzuse un tehnician din echipa de intervenţie ridicînd un braţ uman îmbrăcat în uniformă de poliţie. Toate echipele de intervenţie trăgeau din greu, încercînd să facă masacrul cît mai repede uitat printr-o muncă asiduă.

Miazma din aer era înăbuşitoare. Îi amintea lui Werner Paulus de război.

Era un act de terorism, însă nu numai atît; ţinta fuseseră forţele de poliţie. Se încerca prin acest act să se demonstreze cît de uşor era să ucizi, cît de neajutorată era poliţia, ca toată lumea de altfel. Cineva, aflat în gara Zoo, îi urmărise pe genişti cînd încercau să dezamorseze bomba, şi apăsase pe buton. Un ilustru necunoscut, cineva din mulţime, acţionînd ca o armă mortală şi nevăzută. Miza fusese în mod clar ridicată, iar acest eveniment însemna depăşirea unei limite. Aceste victime nu erau imigranţi. Aceste victime erau reprezentanţi ai autorităţilor, adică ai poporului. Poliţia reprezenta Ordinea. Iar Ordinea fusese batjocorită.

Se declanşase haosul, cu intenţia de a destabiliza societatea.

---

[1] Armata Republicană Irlandeză *(n.trad.)*.

Dar asta nu era totul. Acest act de teroare amintea de tenebrele trecutului, ca un rîu roşu de sînge. Actul fusese semnat şi parafat de cîţiva trandafiri roşii aruncaţi pe molozul scării. Era semnătura unuia dintre grupurile care semănaseră moarte şi groază cu ani în urmă, anume semnătura grupului lui Dorfmann.

Acest fapt îl duse pe Paulus cu gîndul înapoi, la zilele în care era şef. Pe neaşteptate, Max Adler veni lîngă el, cu mîinile în buzunare, privind la nenorocirea din jur.

– Au mers mult prea departe, asta au făcut. Îşi suflă nasul iritat de fum şi praf. Însă trandafirii roşii... Nu înţeleg, Şefu'. Simbolul.

– Dorfmann... Rafaela Dorfmann.

– Da, bineînţeles. Atîta pricep şi eu. Însă nu se leagă. Vreau să spun că toţi sînt morţi... Au murit de ani de zile.

– Chestia asta te face să te minunezi, nu-i aşa, Max?

Buncărul Führerului

A doua zi Cooper se trezi în sunetul vocii lui Chet Baker cîntînd „You'd Be So Nice to Come Home To". Beate trebăluia prin bucătărie. Cooper adulmecă aroma de cafea. Cînd ajunse la masă, ea citea deja ziarele de dimineaţă, mîncînd cîrnat cu pîine neagră şi făcîndu-şi nişte însemnări. Ibricul cu cafea se afla lîngă farfuria lui, alături de ceaşcă.

Fără a ridica privirea, Beate zise:

– E o zi încărcată. Primarul, cancelarul, ştirile despre capetele rase. Regina Elizabeta e pe drum şi vor apărea inevitabilele proteste. Astă-noapte la gara Zoo a fost văzut Elvis.

– Elvis. Glumeşti. Cooper îşi turnă cafea şi luă cuţitul ca să-şi taie o bucată de cîrnat. Vreau să-mi faci o favoare înainte de a pleca. O să încerc să dau de Karl-Heinz, după numărul de pe spatele instantaneului. Dacă e acolo – ceea ce nu cred – s-ar putea să am nevoie de tine ca interpret. Dacă nu e acolo, o să încep

să-l caut, ducîndu-mă mai întîi la redacţia ziarului pentru care lucrează. Asta presupunînd că există o astfel de redacţie. Bine?

– Karl-Heinz ştie engleza.

– Deci şi est-germanii? Am crezut că asta era un păcat acolo.

– În cazul lui Karl-Heinz era o cale de a-şi cunoaşte mai bine inamicul. Diavolul din Vest. O să aştept însă pînă suni.

Se întinse peste masă şi-i turnă lui ultimile picături de cafea, apoi se ridică şi începu să strîngă vasele. Cu spatele întors, clătind farfurii, Beate întrebă:

– La ce te uiţi?

– La fundul tău. E foarte frumos.

– Hmmm. Ştiam eu. Beate se întoarse. Chipul îi era serios, însă ochii îi zîmbeau. Dă telefonul, Cooper.

– Ce telefon? Ce făcea? Credea că era amuzant? Era destul de bătrîn ca să-i fie tată. Nu-mi amintesc nimic, continuă el. Mă uitam la fundul tău şi mi s-a şters memoria. Se întrebă dacă nu era un teren minat. Probabil că da. Uite ce e, încerc să-ţi arăt şi faţeta mea jucăuşă, atrăgătoare. N-are nimic de a face cu Patria Mamă.

– Mă întrebam ce-i cu tine. Atrăgătoare. Ăsta-i un cuvînt nou pentru mine.

– Înseamnă drăguţă.

– Ca fundul meu.

– Exact. Unul foarte atrăgător.

– Ai de gînd să dai telefonul acela?

– Da, doamnă. Imediat. Acuşi. La celălalt capăt al firului îi răspunse un bărbat. Nu vorbesc germana, rosti Cooper. Vreau să vorbesc cu Karl-Heinz. E acolo?

– Nu cunosc nici un Karl-Heinz.

– Stai, nu închide. Cooper se uită la Beate. Fata asculta convorbirea la un mic aparat ataşat telefonului. Dădea din cap: *El e*. Ascultă, dacă îl vezi pe Karl-Heinz, spune-i că e vorba de Erika. Că am informaţii despre Erika. Trebuie să vorbesc cu el. Sînt sigur că o să vrea să discute cu mine. Ai înţeles? Erika. Urmă o pauză lungă. Hei, mai eşti pe fir, amice?

– Cine eşti?

– Karl-Heinz nu mă cunoaşte. Sînt unchiul Erikăi. Ascultă... pe unde se învîrte el? Există vreun loc unde aş putea să-l întîlnesc? E important, crede-mă.

– S-ar putea să fie dispus să te întîlnească undeva, în public. Poate.

– În regulă. Spune-mi unde. Oriunde ar fi, am să fiu acolo.

– Un spaţiu deschis. Înţelegi?

– Sigur, sigur, dar unde?

– Cunoşti Potsdamer Platz?

– O să-l găsesc.

– E mare. Vino prin Poarta Brandenburg. La dreapta. E un cîmp mare şi gol. La capăt se află un circ. Mergi pe cîmp. În spate e un bloc de locuinţe. La parter e o cafenea şi un restaurant. Cîmpul e noroios. În dreptul circului e o movilă. Ai priceput?

– Da.

– Dacă o să vrea să te vadă, o să fie acolo. Tu aştepţi. Karl-Heinz te va vedea.

– Bine.

– Vino singur. Este foarte nervos. Înţelegi?

– Da. Stai, aşteaptă – la ce oră?

– Cinci.

Asta fuse tot. Clic.

– Era chiar Karl-Heinz, rosti Beate. Nu rezistă cuvîntului magic. Erika.

Cîteva minute mai tîrziu sună telefonul. Beate răspunse şi chipul i se înnegură imediat. Acoperi microfonul şi zise.

– Şeful meu... Continuă să asculte. Expresia de pe chip i se schimbă dramatic. După aceea vorbi puţin în germană şi închise. Imediat se grăbi să-şi ia haina, care atîrna pe spătarul unui scaun. S-a întîmplat ceva cumplit – un masacru la gara Zoo. Închipuieşte-ţi o bombă care ar exploda la gara Grand Central a voastră. Astă-noapte, pe la miezul nopţii. Au crezut că au suficienţi oameni ca să acopere nevoia de informaţii, dar, din cauza tuturor celorlalte care au loc azi; nu mai au pe nimeni disponibil. Ca atare, am să mă duc la gară Zoo...

– Cine a masacrat pe cine?

– E o nebunie, dar se pare că Armata Roşie Ilegală şi poliţia s-au masacrat reciproc. Aşa ceva însă se petrecea cu multă vreme înainte. E o porcărie. Şi se adaugă poveştii cu Stiffel – o să dea naştere la represalii de dreapta din partea guvernului. Opinia publică o va cere. Înaintaşii Germaniei o să fie încîntaţi. Îl sărută în semn de la revedere, impulsiv, apoi rămase o clipă pe loc şi îi zîmbi. Ai grijă de tine, Coop. Să nu faci prostii. Ne vedem mai tîrziu.

Taxiul trecu în goană pe lîngă statuia masivă a Soldatului Sovietic, ridicată în amintirea sosirii Armatei Roşii în Berlin în iunie 1945. În acelaşi spaţiu se găsea un tanc, despre care legenda spunea că fusese primul tanc al armatei eliberatoare care luptase ca să intre în oraş. Se presupunea că piedestalul de marmură fusese luat din biroul lui Hitler. Taxiul cobora acum şoseaua largă care ducea drept spre Poarta Brandenburg, care se vedea în faţă, învăluită în ceaţă şi întunecată. Poarta era simbolul Berlinului, aşa cum Turnul Eiffel era simbolul Parisului. Era masivă şi solidă. Cvadriga – Zeiţa Victoriei şi armăsarii ei focoşi – se găsea cu faţa înspre Berlinul de Est, către Museum Island şi celelalte comori arhitectonice ascunse atîta vreme în spatele Zidului. Cînd taxiul trecu pe sub Poartă, Cooper văzu, înainte, celebra Unter den Linden, cu ai săi copaci maiestuoşi, cîndva cea mai mare, cea mai largă şi cea mai elegantă arteră rutieră din Europa Centrală.

Cooper plăti şoferul şi ieşi din maşină, în frig şi umezeală. Vîntul sufla cu putere prin cotloanele talciocului, care se extinsese de îndată ce Zidul fusese dărîmat. Se găseau acolo ceasuri şi insigne ale Armatei Roşii, bijuterii şi brăţări peruviene, imitaţii de Rolex-uri, piese de şah sculptate şi table de joc din Pakistan, bucăţi de cărămizi pictate în culorile curcubeului şi garantate a fi bucăţi din Zid, şiruri de perle şi alte pietre preţioase ce atîrnau în jurul gîtului şi umerilor afganilor, uniforme ale armatei est-germane, şepci, cizme, cuţite, busole, haine de camuflaj, carpete persane, maşini vechi transformate în vehicule nevăzute pînă atunci în Vest, toate vîndute de arabi şi oameni cu aspect arab, cu chipuri întunecate şi supte, cu ochi înfundaţi arzînd ca nişte tăciuni, oameni care arătau ca şi cum ar fi fost lăsaţi să moară în Kabul sau care se lipiseră cumva trupelor

sovietice plecate din Afganistan. Era un bazar de Lumea a Treia, unde se vindeau suvenire turiştilor veniţi din întreaga Europă, americanilor care se mişcau printre sutele de vînzători, ca şi cum ar fi vizitat o grădină zoologică mai aparte, precum şi vest-germanilor care căutau chilipiruri. Munca de hamal şi cărăuşia părea a fi făcută de femei cu feţe întunecate, mai solide decît bărbaţii lor, însă cu ochi blazaţi şi reci, ca nişte cărbuni stinşi, ochii oamenilor lipsiţi de speranţă, reuşind să îşi ducă viaţa doar prin pură încăpăţînare şi obişnuinţă. Ploaia curgea în torente peste tot spaţiul acela bizar. Era ora aceea ciudată, cînd ziua se îngemăneză cu noaptea.

Cooper îşi croi drum prin mulţime şi ajunse într-o zonă perfect luminată, ciudat de pustie, unde se aflau şase sau şapte căluţi mecanici de carnaval. O ciudăţenie pe care scria „Păianjenul" se învîrtea în ritmul unei muzici mecanice. Locurile erau goale şi nu se vedea nimeni la pupitrul de control. În spatele acestei ciudăţenii, alţi căluţi mecanici se înălţau, coborau şi se roteau, fără a avea, în aparenţă, vreun ocupant. Ploaia se revărsa din cer peste toată această scenă. Totul arăta ca şi cum o mică planetă, depărtată şi bizară, dăduse o petrecere despre care restul lumii nu aflase. Cooper rămase nemişcat, privind, pentru un moment transfigurat. Se simţea ca un om prins în capcană într-unul din numeroasele parcuri de distracţii imaginate de Graham Greene, un om destinat unui sfîrşit trist, un om urmărit, blestemat, căruia i se înscenase un lucru oribil.

Ajunse la un colţ şi o coti la dreapta. Aproape că nu exista nici un fel de circulaţie. Trotuarul era noroios şi pustiu. Drept în faţa lui, văzu ceva ce semăna cu blocul de locuinţe menţionat de Karl-Heinz. Se îndreptă către el. Curînd se iviră în raza lui vizuală luminile restaurantului şi cafenelei de la nivelul străzii, o pîclă groasă ascundea buruienile şi tufişurile de pe sol. Coti din nou la dreapta, văzu cîţiva oameni citind ziarul în spatele geamurilor sau privindu-şi ceştile de cafea. În apropiere, o bisericuţă părea pustie. Copacii despuiaţi de frunze arătau ca după un bombardament, iar pe ramurile lor negre se puteau vedea, din loc în loc, mai multe ciori imense. Două motociclete se odihneau în ploaie, cu apărătorile şi roţile murdare de noroi.

Drept în față, dincolo de o cărare plină de noroi și de cenușă, se vedea un cîmp imens. Oare asta era Potsdamer Platz? Viitorul centru al noii Europe? Terenul de joacă al lui Wolf Koller? Dacă da, atunci trebuia să lucreze intens la el.

Se întunecase. Picăturile reci de ploaie începuseră să-i pătrundă sub fular. Își înfundă mîinile înmănușate în buzunarele vechiului său fulgarin. Înspre stînga, la cîteva sute de metri depărtare, văzu ciorchinele de lumini strălucitoare și auzi sunetul slab al unei flașnete. Circul...

Porni pe cărarea noroioasă. Cîmpul era plin de gunoaie și tot felul de resturi ciudate. Lemne rupte, bucăți de material sfîșiat, fluturînd în vînt ca niște drapele, însă bătălia se sfîrșise de mult în acest loc, se mutase acum în cu totul altă parte. Se simți brusc cuprins de un sentiment de depresie, la fel de rău ca și frigul, și umezeala, pătrunzîndu-i sub piele și intrînd în sistemul lui nervos, nimicindu-i curajul. Nimerise el prost, oare, în acest loc uitat de Dumnezeu sau chiar în Germania? Fusese atras să joace un rol în coșmarul imaginat de cineva, fiind de această dată singur, fără Olaf Peterson, care să-l salveze? Ce dracu' făcea el acolo? Ce mai conta pentru el... de ce nu pleca, pur și simplu, acasă?

Lee. Erika. Beate. Wolf Koller. Kilroy. Karl-Heinz. Fiecare însemna o viață, un fir, care se răsucea și se împletea cu celelalte pînă se forma o pînză de păianjen, iar el se trezise prins în ea înainte de a-și da seama. Se simțea ca și cum cineva l-ar fi făcut invalid pe viață, iar el nici măcar nu auzise împușcătura care-l rănise.

Încerca să nu se gîndească la Lee. Respinsese orice gînduri legate de ea din noaptea trecută, de cînd îl văzuse pe Koller și pe Brendel pe casetă. Măritată mai întîi cu Brendel, apoi cu Koller. Ar fi trebuit să știe. Oamenii nu se schimbau. Erai ceea ce erai. El o ținuse în brațe de abia ieri, o sărutase și îi dusese dorul, dar cînd nu se uita, fusese lovit pe la spate. Oamenii nu se schimbau. Nici el nu se schimbase și nu învățase nimic. Toată așteptarea, dorul și iubirea pe care le trăise îl orbiseră instantaneu în clipa în care o văzuse, o mirosise, o atinsese și o gustase. În mai puțin de două secunde întreaga lui viață se

dusese dracului... ceea ce se chinuise să învețe se transformase în praf și pulbere.

Nu reținuse decît faptul că niciodată nu te învățai minte. La urma urmelor, poate că acesta era singurul lucru cu care sperai să te alegi... Că niciodată nu te înveți minte.

În fața lui apăru movila. Își croi drum către ea. Pretutindeni se vedeau fragmente de beton, bucăți mari de ziduri murdare, cratere în pămînt în care se înghesuiau deșeuri de lemn, sîrmă ghimpată, țevi ruginite. La patruzeci de metri în spatele movilei, circul sclipea voios.

Circul American. Picăturile de ploaie îl izbeau peste față. Imaginea unei scene dintr-un roman de Graham Greene fusese înlocuită de priveliștile și sunetele dintr-un film de Fellini. Era un cadru perfect suprarealist. Clipi din ochi ca să-i protejeze de ploaie.

Strigătele și rîsetele fericite ale copiilor umpleau spațiul dezolant ocupat de noroi și mizerie. Se putea auzi muzica de la circ. Un om îmbrăcat în costum alb cu epoleți aurii și încălțat cu cizme uriașe se străduia să alinieze cîțiva ponei, împodobiți cu superbe panașe, în vederea intrării lor pe scenă.

Lateral față de intrarea în circ se găseau trei cuști mari, făcute din bare groase, vopsite în roșu și auriu și prevăzute cu roți mari aurii. În cuști, cîțiva lei priveau impasibili la noaptea ploioasă. Respirația lor forma mici norișori, iar privirea părea pierdută. Poate că animalele visau la savana kenyană, un loc care acum era de domeniul trecutului. Într-o altă cușcă, doi tigri se agitau nervoși, scoțînd, din cînd în cînd, cîte un mîrîit cavernos și amenințător. Cîțiva bărbați, îmbrăcați în blugi negri și haine de piele, supravegheau leii, fumînd și așteptînd ceva.

Cooper se întoarse la movila de pămînt și moloz.

La baza ei se găseau doi bărbați. Lîngă aceștia se afla o bancă pe care se odihnea o geantă diplomat mare. Ambii priveau fix înspre vest, înspre luminile Berlinului care clipeau în ploaie.

Cooper se cățără pe movilă. Unul dintre bărbați se întoarse. Purta ochelari negri cu ramă rotundă. Se uită peste umărul lui Cooper și zise ceva în germană,-apoi își înălță mîna, ca și cum ar fi încercat să detecteze ceva în aer. Era orb.

– Nu vorbesc germana.

Celălalt bărbat se întoarse la rîndul lui. Purta o şapcă de piele neagră pe cap şi era îmbrăcat cu o haină de ploaie neagră. I se adresă în germană orbului, apoi lui Cooper:

– Pot să vă ajut?

– Mă întîlnesc cu cineva aici. Eşti Karl-Heinz?

În întuneric, Cooper nu putea vedea prea bine acel chip.

– Nu. Vă interesează acest loc? V-a trimis cineva aici?

– Mă întîlnesc cu cineva. E Potsdamer Platz?

– Tot ce vedeţi cu ochii. Făcu un gest cu mîna. Pe vremuri, aici a fost Cancelaria Reich-ului. Vă interesează istoria?

– Cancelaria Reich-ului. Bineînţeles.

Suna ca şi cum ar fi fost sfîrşitul lumii.

– *Ja*, aici. Acolo este buncărul Führerului. Sub pămînt, bineînţeles. El a murit acolo... şi corpul i-a fost ars acolo... Armata Roşie...

– Cine a murit?

Omul se uită năuc la Cooper. Era de vîrstă mijlocie, însă de sub şapcă îi ieşeau cîteva şuviţe de păr alb.

– Adolf Hitler.

– Ah, da, bineînţeles.

Cît de prost putea să fie...

– Armata Roşie ajunsese la intrările în tunele... Vă interesează istoria? Avem la noi o monografie pe care s-ar putea să o găsiţi valoroasă. Omul se întoarse către bancă, îşi deschise umbrela şi desfăcu încuietorile genţii diplomat. Este o istorie a buncărului Führerului şi a Cancelariei Reich-ului. Lumea uită istoria noastră, a germanilor. Individul scoase un teanc de foi încopciate pe care le frunzări. Schiţe arhitectonice, vedeţi, reproduceri după fotografii din arhive... în engleză, deşi mă tem că nu într-o engleză perfectă. Fac şi eu ce pot. Iată – omul se opri la o hartă desenată de mînă – noi ne aflăm aici. Aici e locul unde ruşii ne-au anunţat că Martin Bormann a murit... unii dintre noi pun la îndoială acest fapt.

Peste movilă se năpusti o rafală de ploaie, ameninţînd să împrăştie hîrtiile din geanta diplomat.

În circ, caii tropăiau, biciul şfichiuia, iar orchestra îşi mărise tempoul.

Brusc, o pală furioasă de vînt lovi umbrela şi întoarse spiţele în afară. Obiectul se agită în mîna omului ca un liliac mare şi înnebunit. Preţ de o clipă, omul se luptă cu umbrela. Cooper trînti capacul genţii diplomat, ca ploaia să nu ude ceea ce se găsea înăuntru.

– *Danke.* V-ar plăcea să luaţi monografia asta cu dumneavoastră, domnule?

Omul îşi lăsă umbrela pe bancă.

– Desigur. Cît mă costă.

– Zece mărci germane, domnule. Vă rog. Cooper îi dădu banii şi luă teancul de hîrtii pe care îl îndesă în buzunar. În vecinătatea lor nu se vedea nimeni altcineva. *Danke, danke, danke...*

Omul se înclină uşor. Cooper părăsi movila. Aici, în acest loc, Cel de al Treilea Reich fusese, în cele din urmă, zdrobit.

Götterdämmerung. Oare Bormann chiar murise? Sau reuşise să evadeze? Reuşise Skorzeny şi Legiunea Condorului să-l scoată prin Madrid şi să-l trimită în America de Sud? Ploua din ce în ce mai insistent şi vîntul sufla cu putere în spaţiul deschis. În depărtare, Poarta Brandenburg era doar o formă ghicită.

Unde naiba era Karl-Heinz? Ce sens avea să-l aştepte? Poate că nici nu vorbise cu Karl-Heinz... Poate că Beate se înşelase. Poate că ea şi Karl-Heinz voiau să-l îndepărteze pe el... Întotdeauna Cooper era apucat de paranoia cînd se afla în Germania.

Aruncă o ultimă privire atentă în întuneric, înspre blocul de locuinţe, înspre Poarta Brandenburg şi dincolo de cei doi bărbaţi de pe movilă, înspre circ.

Din bezna ce înconjura cuşca tigrilor se desprinse încet o siluetă. Se uită la Cooper o vreme, apoi îi făcu un semn scurt cu mîna dreaptă. În stînga ţinea o cască de motociclist.

Cooper traversă repede spaţiul noroios care îi despărţea, evitînd mai multe gropi mascate, şi se căţără pe nişte drugi de beton şi pe o porţiune de pietriş, ca să ajungă la nivelul străzii. Muzica se auzea mai tare. Era o muzică specifică numărului de acrobaţie, iar copiii ţipau cît îi ţinea gura. Îşi imaginâ o pereche de trapezişti întinzîndu-se pentru acea clipită în care mîinile li se reuneau. Traversă strada.

– Karl-Heinz?

Dinspre circ se auzi răgetul unui leu, un sunet profund, ca un geamăt de vulcan din filme.

Individul ieşi la lumină. Cooper îi văzu chipul şi barba zburlită. Era un băiat, un puşti. Pe un obraz avea o rană închisă, iar un ochi îi era vînăt. Sub buza inferioară i se vedea urma unei tăieturi.

– Sînt Karl-Heinz. Poate. Sau poate m-a trimis el.

– Eşti Karl-Heinz. Ţi-am văzut poza. Erika o ţinea în albumul ei din bucătărie. Tu, Erika şi Beate.

Băiatul încuviinţă din cap.

– Deci, tu cine eşti?

– Erika e nepoata mea.

– N-a spus niciodată nimic...

– Sînt fratele lui Lise Koller. Am venit de la Boston ca s-o ajut s-o găsească pe Erika.

– Ce ai să-mi spui despre Erika? Ce poţi face ca s-o găseşti? Brusc, băiatul se uită la Cooper cu ochi rugători. Ai găsit-o? A păţit ceva?

– Nu ştiu. Am vrut să te cunosc. Trebuia să te fac să te întîlneşti cu mine. Se spune că eşti un om greu de găsit.

– Aşa e. Am mulţi duşmani, domnule... cum?

– Cooper. John Cooper.

– Am duşmani, domnule Cooper. Şi dumneata m-ai atras aici momindu-mă. N-ai nimic să-mi spui. Aşa că acum am să plec...

Cooper îşi puse una din palmele lui uriaşe pe umărul mic al tînărului.

– Nu, n-ai să pleci. Nu înainte de a-ţi pune nişte întrebări. Îl strînse pe băiat de umăr. Hai să nu facem scandal, fiule. Am nevoie de ajutorul tău. Şi tu vrei ca Erika să fie găsită, nu-i aşa?

– Ia-ţi mîna de pe mine, dacă ţi-o mai vrei întreagă.

Cooper zîmbi.

– Vrei să-mi acorzi cîteva minute? Sîntem cu adevărat de aceeaşi parte a baricadei. Îşi luă mîna de pe băiat. Ai fost cea mai apropiată persoană de ea. Te iubeşte. Ai avut o influenţă extraordinară asupra ei... înainte de a te întîlni ea era doar o tînără neformată, iar tu ai devenit mentorul ei. Nu fi modest – aşa e cum spun?

– Cred că da, acceptă tînărul, cu o nuanță de mîndrie în voce.

– Deci tu ești tipul cu care trebuia să mă văd. Fața ta... ai căzut de pe motocicletă? A fost o căzătură rea, după cum arată.

– Mă descurc perfect cu motocicleta, domnule Cooper. Nu cad din șa. Fața mea e rezultatul muncii lui Stiffel și a găștii lui – ești aici de suficient timp ca să fi aflat de Stiffel?

– Oh, da. A fost aceeași demonstrație în care Erika a fost și ea bătută?

Karl-Heinz se întoarse în întuneric, sub un acoperiș de pînză. Ploaia ropotea pe material, iar acest fapt părea să-i facă nervoși pe tigri.

– Da. A fost ultima dată cînd am văzut-o.

– În noaptea aceea ai dus-o acasă?

– Nu. Am încercat s-o feresc de lume – mulțimea era înnebunită, nu se vedeau decît bastoane și țevi lovind. Am fost luat de val și nu m-am putut întoarce la ea. Vezi și dumneata că am fost și eu destul de serios rănit. Am leșinat. Cînd m-am trezit, mă aflam în drum spre spital. Eram amețit și bandajat. Am ajuns acasă simțindu-mă pe jumătate mort. Am dormit o vreme. După ce m-am trezit, am sunat-o, dar n-am primit nici un răspuns. După asta nu mai știu decît că ea a dispărut.

– Cum ai aflat că a dispărut?

– Mi-a spus Beate cînd am sunat-o. Mi-a povestit că s-a dus acasă la ea, însă nu i-a răspuns nimeni, apoi mi-a povestit ce a aflat, la rîndul ei, de la Lise Koller... despre cuțit și despre tot sîngele acela.

– Ce crezi că s-a întîmplat?

– Habar n-am. Nu cred că nu mi-ar fi dat de știre dacă ar fi vrut, pur și simplu, să plece...

– Numai că ea n-a plecat așa, pur și simplu, nu? În loc de asta, și-a tăiat venele.

– Nu știu ce s-a întîmplat. Băiatul avea un nod în gît. Mai avea un pic și izbucnea în plîns. Poate că am devenit prea obositor pentru ea, poate că s-a săturat de investigațiile mele, de marșurile și demonstrațiile mele...'e posibil ca eu să fi mers prea departe.

– Prea obositor pentru ea? Fii serios, fiule, nu cred deloc în aşa ceva. Din cîte am auzit, cuvîntul tău era literă de lege pentru ea...

– Însă ea se temea. Se temea de ceea ce îi arătasem, se temea de violenţă, lua lucrurile foarte în serios... în acea ultimă demonstraţie, oamenii lui Stiffel ne-au despărţit şi ne-au lovit pe amîndoi bine. Au venit după noi în mulţime... de fapt, după mine. Banditii lui Stiffel sînt nişte neispraviţi, însă ei reprezintă doar vîrful aisbergului.

– Şi ce reprezintă restul? Ce nu putem vedea noi?

– E suficient de rău că sondajele arată că un sfert din populaţie e de acord cu banda lui Stiffel... însă mai rău e că adevăraţii nazişti, nu cei care au particula neo în faţă – sînt cei care regizează totul. Toate astea au însemnat prea mult pentru Erika.

– Doar nu încerci să-mi spui...

– Ceea ce îţi spun e adevărat! Descendenţii spirituali ai vechilor nazişti se folosesc de aceşti criminali şi nemernici, ca să stîmească iadul şi să pregătească populaţia pentru întoarcerea la o guvernare gen Germania-pentru-germani, adică la o guvernare cu mînă forte, naţionalistă, de extremă dreapta. Acel Reich va fi condus de oamenii aflaţi acum în culise... de ei trebuie să ne fie frică.

– Nu crezi că ai o imaginaţie cam bogată? Sau, poate, că eşti un pic prea exagerat?

– Nu înţelegi Germania şi nici pe germani.

– Ei, aici m-ai prins.

– Niciodată nu există o motivaţie clară, domnule Cooper. Însă de un lucru pot fi sigur. Naziştii sînt implicaţi în tot ceea ce se întîmplă: Nu e film, nu e un serial ieftin de aventuri – e o realitate istorică. Şi cu cît lucrurile se înrăutăţesc, cu atît mai mult îşi vîră americanii coada. Aminteşte-ţi banda Baader-Meinhof...

– Mai uşor, băiete, mai uşor.

– Ascultă, eu vreau să scot în evidenţă că, de la Hitler încoace, nu mai putem scăpa de nazişti. Sînt băgaţi în toate. Băiatul se întoarse şi se uită la una dintre feline, care îl privea fix. Naziştii sînt ca leii şi tigrii. Mereu înfometaţi. Mereu la pîndă. Iar Erika... am avut încredere în ea şi i-am mărturisit toate temerile mele... Erika a fost prea înspăimîntată.

– Şi deprimată? Suficient de mult ca să încerce să se sinucidă?

Băiatul înalţă din umeri. I se citea clar pe chip durerea pricinuită de dispariţia fetei. Era un tip slab şi epuizat, ca o vedetă rock. O pereche de picioare subţiri ca trestia în blugi negri şi strîmţi.

– Însă, insistă Cooper, ea n-ar încerca să se sinucidă din pricina *politicii*, nu-i aşa?... trebuie să fie ceva mult mai personal decît politica...

Karl-Heinz izbucni în rîs, apoi se strîmbă de durere din pricina buzei rănite.

– Americani! I se citea în voce îndoctrinarea de o viaţă, ura şi dispreţul. Nici nu se pune problema să mori pentru politică! Cui îi pasă de politică? Americanii acceptă orice sistem cîtă vreme banii lor sînt în siguranţă...

– Ascultă-mă bine, puştiule, îl întrerupse Cooper, tremurînd de indignare din pricina insultei. Cui îi păsa de ceea ce spunea puştiul? Numai că el simţea că fierbe. Americanilor nu le pasă... bine. Toţi germanii aceia din Est şi Vest – ce minunat v-aţi răsculat voi, germanii, şi l-aţi răsturnat pe Hitler... ce gaşcă de eroi! Ei bine, la naiba! Noi sîntem eroii, americanii şi britanicii, noi sîntem cei care am făcut pe vidanjorii şi am venit aici, ca să curăţăm rahatul şi putreziciunea voastră. Noi sîntem cei care ne-am spetit ca să îndepărtăm urmele dezastrului lăsat de Hitler. Noi am plătit pentru miracolul vostru economic şi ne-am deschis porţile pentru automobilele, pentru camerele video şi pentru blestematele voastre maşini de cafea – şi am făcut-o doar ca voi să puteţi sta aici, nişte nenorociţi de punkişti, şi să ne spuneţi ce ticăloşi sîntem noi.

Cooper îşi îngustă ochii şi se întrebă dacă adoptase postura potrivită, undeva între John Wayne şi Jimmy Stewart. Habar n-avea ce efect putea avea această atitudine în Berlin, însă trebuia să-i dea una peste bot puştiului ăstuia. De multe ori, un om solid şi înalt care se apleca deasupra ta şi începea să-ţi urle în faţă însemna putere de caracter.

Karl-Heinz privea în pămînt. Cooper aproape îi citi gîndurile care-i circulau cu repeziciune prin minte: oare ar fi bine să-i arunc în faţă modul în care americanii ne-au folosit ca pe cel mai mare laborator experimental al CIA sau faptul că au cîştigat

înmiit din reconstrucția noastră... Într-un tîrziu, băiatul își înălță privirea.

– Erika se temea de orice. Îi era frică de Stiffel, de adevărații naziști, de „demonul interior" al Germaniei, cum spunea ea... îi era frică de ceea ce înseamnă german. Se temea că istoria se va repeta... și mai era și taică-său.

– Ce-i cu tatăl ei?

– Erika se temea că tatăl ei e un adept al tuturor problemelor politice din trecut...

– Crede că tatăl ei e nazist?

– Mai mult sau mai puțin. Da.

– Cine i-a băgat asta în cap?

– Eu.

– Încercai s-o impresionezi? Sau știai ceva? Cooper făcu o scurtă pauză. Ce e SPARTAKUS?

Karl-Heinz încremeni; apoi dădu cu piciorul într-o piatră. Încerca să-și recapete echilibrul psihic. Cooper observă schimbarea produsă de cuvîntul SPARTAKUS. Muzica se auzea mai tare acum. Se apropia momentul marșului final al protagoniștilor. Singurii care nu intraseră în scenă erau leii și tigrii, momentul culminant al serii. Cîțiva oameni ieșiseră și trăgeau cuștile uriașe înspre circ. Una dintre feline izbi fulgerător cu laba în barele cuștii.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Aha. Ei bine, Lise Koller – sora mea – mi-a spus că Erika i-a menționat o dată numele SPARTAKUS, ca fiind un soi de nume de cod... se gîndea că acest nume fusese, probabil, pronunțat de tine.

– Nu mai pot vorbi nimic. Am fost un tîmpit să mă întîlnesc cu tine... m-ai tras pe sfoară, domnule Cooper. Nu mi-ai spus nimic nou. Nu știi unde e Erika, iar eu mi-am asumat un risc imens vorbind cu tine. Am dușmani...

– E ceva legat de SPARTAKUS?

– Am dușmani – nu poți înțelege...

– Deci, tu i-ai spus Erikăi despre SPARTAKUS. De ce nu mi-ai povesti și mie? Poate că așa mi-aș da seama unde se află acum.

Karl-Heinz clătină din cap şi începu să dea înapoi.

Cooper insistă:

– Clar, clar, toţi avem duşmani. Te înţeleg – şi eu ţi-aş putea povesti despre duşmani, crede-mă. Odată a trebuit să ucid un om cu o carabină. Ştiu multe despre duşmani. Deci, unde bănuieşti că se află acum? A plecat din voinţă proprie, după ce a fost salvată de cineva? Sau a fost răpită? Sau...

– Cred... rosti băiatul, înghiţindu-şi un nod. Cred că e moartă. Cred că a omorît-o cineva. N-a fost sinucidere... de ce crede toată lumea că a fost o tentativă de sinucidere?

– Pe cuţit nu s-au găsit decît amprentele ei.

– Şi ce-i cu asta?

– De ce ar fi fost omorîtă?

– Pentru că ştia multe... se temeau ca să nu povestească ceea ce ştie... putea deveni stînjenitoare...

– *Dar ce dracu' ştie ea?*

– Ce i-am spus eu. Acum – ajunge. N-am să mai spun nimic. Nici măcar nu ştiu cine eşti, poate că eşti trimis de CIA, habar n-am...

– CIA? Cooper gîndi cu febrilitate: zăpada, perechea din maşină, armele, lipsa actelor de identitate... Despre ce vorbeşti? Ce ştii tu despre CIA?

– Lucrezi cu Delaney? Du-te şi întreabă-l pe Delaney... ia-ţi răspunsuri de la el. Poate că tu eşti motivul pentru care el se foloseşte de dispozitivele de ascultat şi de cîini şi – de unde să ştiu cine eşti? Am vorbit destul. Poţi să-mi spui... dacă eşti de la CIA, ce vrei? Îl vrei pe SPARTAKUS, nu? Vrei să-l laşi pe Delaney pe dinafară... La naiba, poate că Delaney cunoaşte prea mult acum, poate că ai fost trimis să... Doamne, voi toţi îmi faceţi scîrbă.

Dinţii îi clănţăneau incontrolabil; se auzea zgomotul făcut de capsele hainei pe casca lipită de trup.

– Stai aşa. Aşteaptă – ce are CIA de-a face cu toate astea? Cooper se uită la băiat. Poate că sînt de la CIA, poate că sînt altcineva. Cineva mult mai rău. Gîndeşte-te la asta. Poate că îl vreau pe Delaney... poate că nu, poate că mă aflu aici doar ca să

ucid oameni. De vreme ce eşti încă în viaţă, înseamnă că te comporţi bine. Îl bătu pe umăr pe băiat. Dă-mi informaţii, fiule, şi nimeni n-o să păţească nimic. Replicile îi veneau uşor. Le auzise de mii de ori înainte, în sălile întunecate ale teatrelor. Spune-mi de ce crezi că eşti vînat de Agenţie.

– Trebuie să existe o scurgere undeva. Ei ştiu sursa mea... aşa că de ce ar avea nevoie de mine? Mă urmăresc. Cînd o să fie siguri că nu mai au nevoie de mine, mă vor lichida. Aşa e mai elegant. Ei stau mereu la pîndă.

– Uau, copilu'. Mai încet, fiule, mă sperii – acum hai să vorbim deschis. De asta vor ei s-o ucidă pe Erika? Pentru că i-ai povestit totul despre SPARTAKUS? Iar ei ştiu că ea ştie... asta e? Dar de ce ar vrea CIA s-o lichideze? Ce legătură are cu ei?

– Totul, idiotule! Totul are legătură cu ei! Nu mă lua peste picior – ei ştiu totul şi sînt pretutindeni.

– CIA? Glumeşti. N-ai aflat de calitatea serviciilor noastre de informaţii? Mai bine ai citi *The Washington Post*...

– Nu-s prost, se zburli băiatul. Faci pe deşteptul cu mine. Acum vor să mă omoare pe mine. Sînt cu toţii părtaşi la chestia asta, CIA, Stiffel şi... îi ştiu. Îi pot recunoaşte.

Se opri brusc. Vocea i se transformă într-o şoaptă. Copiii strigau de încîntare la sosirea leilor şi tigrilor. Pămîntul tremură uşor. Metroul. În apropiere se găsea o staţie.

– Acolo, rosti Karl-Heinz, apropiindu-se de urechea lui Cooper. Omul acela. Cooper îşi întoarse capul. Omul acela înalt care şchioapătă.

Cooper îl văzu pe individ drept înaintea lui. Părea un bărbat în vîrstă, ieşit la plimbare prin ploaie. Probabil că locuia în blocul de locuinţe. În acel moment se afla în penumbra unui felinar de stradă.

– L-am mai văzut înainte, zise Karl-Heinz, încercînd să îşi revină. Pot să-mi dau seama dacă sînt urmărit. Tatăl meu m-a învăţat cum să o fac. Bătrînul ăsta mă urmărea. Nu ştiu pentru cine lucrează... dar e unul dintre ei.

– Care ei?

– Dintre dușmanii mei. Nu m-ai ascultat. Eu am *dușmani*. Ei *știu*...

În acea clipă se auzi răgetul leilor, ca o goarnă a sfîrșitului lumii. Copiii țipară de încîntare și teamă.

Karl-Heinz se agăță de brațul lui Cooper.

– Îți spun, domnule Cooper, oricine ai fi, pleacă... pleacă din Germania cît mai poți... nu mă omorî, nici pe mine și nici pe altcineva... Erika e moartă, ți-o spun eu, crede-mă... lor nu le pasă pe cine omoară.

Pe neașteptate, Karl-Heinz se făcu nevăzut după colț, trecînd în goană pe lîngă o rulotă elegantă în care cîțiva artiști de circ, costumați, stăteau în bucătărie și rîdeau de vreo ispravă pe care le-o relata o femeie blondă.

Cooper porni după el, dar se opri brusc. N-avea nici o șansă să-l prindă pe băiat. Îl înghițise bezna. Curînd auzi sunetul unui motor de motocicletă prinzînd viață.

Se întoarse. Pe intrarea circului se revărsau acum copii, îmbrăcați cu haine pe jumătate închise și cu fulare groase la gît, mame îmbrăcate cu haine de ploaie și legate cu baticuri la cap, copiii retrăind extazul spectacolului văzut. O fetiță își ridică mîinile în sus și mîrîi ca o leoaică în direcția unui băiețel indiferent. Dincolo de marea de copii, în lumina felinarului de la colțul străzii, Cooper îl văzu pe bătrînul înalt cum își îndeasă mîinile în buzunare și cum pleacă încet din acel loc.

După ce reuși să scape de liota de copii, Cooper luă urma bătrînului. Nu știa de ce o făcea. Băiatul era paranoic. Bătrînul își făcea doar plimbarea de seară.

Îl urmări pe toată distanța blocului de locuințe, apoi în direcția turnului de televiziune din Berlinul de Est, cu celebrul lui punct de observație aflat în apropiere de vîrf. Luminile de mică intensitate ale turnului îi dădeau un aspect de farfurie zburătoare. Trecu apoi pe lîngă o biserică veche, situată cumva izolat. Pe lîngă ei treceau încet autobuze, cu ștergătoarele mișcîndu-se înainte și înapoi. Bătrînul nu lăsă prin nimic să se vadă că ar fi știut că e urmărit, însă pasul i se iuți.

Intră într-o mică piață de vechituri, iluminată de cîteva becuri fără felinar, care pocneau și sfîrîiau în ploaie. Piața era plină de lume: femei cu sacoșe de pînză, chipuri învinețite și haine uzate, bărbați uitîndu-se la tricourile flaușate ce atîrnau sub acoperișurile unor gherete improvizate, un bărbat scund stătea în spatele unei mese, fumînd o țigară și sperînd să-și poată vinde, în ultimul ceas, marfa, care consta din șase cartofi mici și amărîți. O femeie se certa asupra prețului unui tricou pe care era imprimat Fred Flinstone. La următoarea ghereță se ofereau spre vînzare șorturi havaiene, confecționate dintr-un material sintetic care sclipea la lumină ca plasticul.

Cînd Cooper își ridică privirea de acolo constată că bătrînul dispăruse.

– Ascultă la ce-ți spun, Cheese. Lasă-mă să spun și eu două vorbe. Nu e vina mea și știi al naibii de bine că nu...

– Unde ești? Pe stradă?

– Te sun dintr-o cabină publică. E circulație mare. Și tocmai trece un blestemat de tren... ce-ai spus? Abia dacă aud...

– Am spus: Pentru numele lui Dumnezeu...

– Bine, bine. Acum ascultă-mă – îți spun că nu îl pot găsi. Ce vrei să repet? Nu. Îl. Pot. Găsi. Pur și simplu, a dispărut.

– S-a dat la fund. Îi e teamă. La urma urmei, de ce îi e teamă?

– De noi! Aș spune că asta e evident...

– Nu prea îmi place treaba asta, Burke. Vreau restul poveștii cu SPARTAKUS. Sau ar fi mai bine să spun *ultima* parte a ei? Acum ce vrei *tu* să îți repet? Se auzeau claxoane și vuiet de motoare. Ned Cheddar se afla într-o dispoziție proastă. Trebuie să aflăm către ce va conduce chestia asta. Cîți bani sînt vîrîți în afacere? Ce vrea Koller să cumpere? Sau să vîndă? De ce am senzația că e amestecat și un rus aici? Gîndește-te la timpul pe care l-a petrecut el acolo. Știm că Koller a jucat un rol important în înarmarea lui Saddam... Acum înarmează vreun alt ticălos? Iar tu îl pierzi pe băiat!

– Dar nu-l ţineam pe puşti sub observaţie, Cheese. Nu încerca să-mi bagi pe gît chestia asta. Şi nu trebuie să-mi spui că e o chestiune importantă – cunosc şi eu destule, chiar dacă sînt un agent de teren. Puştiul s-a făcut intenţionat nevăzut – face pe el de frică. Crede că o să-l omorîm de îndată ce ne va oferi şi restul...

Ned Cheddar oftă.

– Iisuse.

– Mă rog, nu-l poţi învinui. E o frică îndreptăţită.

– Prostii! explodă Cheddar, după care îşi reveni imediat. Mi-am ieşit din fire pentru o clipă. Ce-i cu John Cooper?

– E la post. Împreună cu femeia aceea reporter de televiziune, Beate Hubermann.

– Nu-i cam bătrîior pentru ea?

Delaney nu îl luă în seamă.

– S-a dus să-şi vadă sora.

– Şi? sări, nerăbdător Cheddar.

– Au luat masa împreună. S-au dus la apartamentul fetei. Nu-mi dau seama ce are omul de gînd, Cheese. N-avem microfoane pretutindeni.

– N-avem microfoane *nicăieri*. Habar n-am avut că ne vom confrunta cu o *situaţie*, nu-i aşa? Spune-mi, Profesorul – el ce spune referitor la fratele Cooper?

– Crede că Cooper e periculos. Că trebuie evitat cu orice preţ. Urăşte indivizii periculoşi şi sălbatici.

– Bine. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru cuvinte. Ştii, încă nu-mi vine să cred că l-ai pierdut pe Karl-Heinz...

– Dar nu l-am *pierdut*, pentru numele lui Dumnezeu. Pur şi simplu, nu mai este acolo. Ar trebui să ştii că lucrurile astea se pot întîmpla!

– În fine, atunci o să încerc în altă parte. Trebuie să aflu care e semnificaţia adevărată a lui SPARTAKUS. Am fost prea multă vreme lipsit de informaţii în legătură cu asta...

– Fii serios, am aflat despre asta doar de cîteva zile!

– Cu riscul de a ţi se părea că sună melodramatic, cînd se întîmplă aşa ceva sînt importante şi orele. Despre orice ar fi

vorba, cînd lucrurile se vor întîmpla, totul se va petrece rapid. Iar eu nu vreau să fiu prins cu pantalonii în vine. O să introduc în scenă un alt om. Am nevoie de oameni pe teren, care să ia pulsul şi să simtă încotro bate vîntul.

– Nu-mi place cum sună...

– O să introduc un asasin în scenă...

– Oh, la dracu. Pe cine va ucide?

– O să aşteptăm şi o să vedem, nu înţelegi? Poate că nu va trebui să omorîm pe nimeni.

– Oh, aşa ar fi bine, ar fi nemaipomenit! Oare cînd s-a întîmplat ultima dată să angajezi un asasin şi nimeni să nu fie ucis?

– Întotdeauna există un început. Oricum, o dată am trimis un tip în Africa – trebuia să-l ucidă pe Idi Amin, dar în cele din urmă, n-a făcut-o.

– N-am auzit niciodată povestea asta.

– Nu l-a ucis din motive întemeiate. Cred că Amin l-a mîncat şi ne-a trimis oasele lui prin poştă. Cam aşa ceva. S-a lăsat cu un pic de scandal cînd a apărut, într-o bună zi, în Langley, o cutie cu oase, cu inelul şi cu ceasul omului. Pe canale neoficiale, Amin ne-a dat de ştire că asta fusese o glumă pe gustul lui – însă oasele respective aparţinuseră, fără îndoială, bietului om. Ah, în fine... o să trimit asasinul. Trebuie să am toate variantele pregătite.

PARTEA A TREIA

Rafaela

Werner Paulus se găsea în plin trafic de după-amiază, la volanul limuzinei Mercedes nu foarte noi, albastre, culoare tipică de camuflaj. În față, în raza lui vizuală se afla bătrînul și elegantul Mercedes decapotabil – masiv, pătrățos și impozant, vîrful generației sale de mașini. Avea aproximativ treizeci de ani și ținea la degetul mic mașinile moderne. Paulus nu studiase istoria automobilismului, însă simțise ceva aparte cînd văzuse acea mașină. Nu știa exact anul de fabricație, dar și-o amintea din vremea cînd fusese nouă. De culoare verde închis, mașina sclipea ca un diamant șlefuit. Timp de cîteva clipe, ploaia îi estompă privelișteа. Nu mai conta. Paulus știa încotro se îndreaptă Mercedes-ul decapotabil.

Începea să aibă o imagine a situației generale, așa cum se prezenta ea în spatele perdelei de ceață. Începea să unească piesele mozaicului, deși acestea erau foarte multe. În cele din urmă, reușise să dea de Karl-Heinz și efortul meritase. Îl văzuse și pe american, pe John Cooper – care îl deranja atît de mult pe Profesor – întîlnindu-se cu Karl-Heinz la Circul American. Cooper nu ajunsese încă nicăieri în problema Erikăi Koller, dar se mișca extraordinar de repede pentru un om aflat în țară străină.

Uneori regreta că nu mai putea cere nimănui să-l ajute în munca de urmărire. Practic, acesta fusese singurul avantaj pe care îl avusese ca rege al Poliției Centrale din Berlin. Acum trebuia să facă totul de unul singur, bătrînul Werner. Ei bine, bătrînul Werner știa ce face, ceea ce însemna un pas înainte față

de concurență. Asta avea el în comun cu Burke Delaney și cu Profesorul, asta era legătura dintre ei. Nu se comportau ca niște indivizi aflați la un pas de moarte. Știau toți trei ce fac. Ca atare, kilometrii treceau în zbor, în vreme ce Paulus asculta banda lui favorită cu fantastica Erika Pluhar cîntînd melodii triste despre singurătate. Cîntecul lui favorit era cel despre hotelul Singurătății.

Paulus știa ce face. În plus, el – singurul dintre toți – știa ce se petrecuse cu adevărat în noaptea precedentă la Gara Zoo. Înțelesese adevărul aflat în spatele măcelului și semnificația florilor roșii aruncate pe scenă. Adevărul despre banda lui Dorfmann venind din trecut și lovind din nou. Nimeni altcineva nu știa. Numai Paulus. Așa că se afla acum pe drum, îndreptîndu-se către munții Harz, un căutător al celor mai adînci secrete.

Începură să urce panta în întunericul nopții. Farurile prindeau în bătaia lor petele de zloată de pe șosea, movilele de zăpadă de pe margini. Treptat, zloata se transformă în zăpadă înghețată, iar drumul se îngustă. Brazii erau încărcați de omăt, iar ramurile lor păreau mîinile întinse ale unor cerșetori sau ale unor fantome.

Drumul șerpuia, urcînd în pantă. De mai multe ori, Paulus observă că în fața lui nu se vedeau decît luminile de poziție ale mașinii urmărite, iar în spatele lui nu mai era nimeni. Cam proastă situația pentru o urmărire.

La un moment dat, după o curbă, apărură luminile unui sat, destul de vagi, deoarece satul era foarte mic și ora foarte înaintată. Prin geamurile unora dintre ferestre se putea vedea ceața albăstruie a razelor emise de televizoare. Brutăria avea o lumină aprinsă. Stația service era cel mai aglomerat loc din localitate. Doi oameni se pregăteau să închidă și stingeau toate luminile.

La cîțiva kilometri dincolo de sat, mașina decapotabilă coti pe o alee îngustă. Paulus trase pe dreapta. Așteptă zece minute, apoi coti pe același drum. Simți cauciucurile mașinii alunecînd pe cărarea înghețată, însă reuși să înainteze. Un kilometru mai departe văzu un castel, în forma literei A, de dimensiuni considerabile, străjuind deasupra unei întregi văi. Automobilul decapotabil era parcat lîngă intrare, unde un corp decorativ de iluminat era singurul care mai împrăștia bezna din jur.

Paulus făcea această excursie de șase luni, o dată pe lună. Știa un loc bun de staționare cu mașina, deasupra castelului, de unde putea observa totul. Era un om calm care își planifica mutările înainte, evitînd surprizele. Se așeză mai bine în scaunul mașinii, aprinse o lanternă și începu să recitească *Revolta lui Gunner Asch*, clasicul roman al lui Hans Hellmut Kirst. Își potrivi mai bine fularul la gît și se adînci în lectură, fără a scăpa din vedere nici o mișcare și nici un sunet în noapte. Îi venea mult mai ușor să facă munca asta în nopțile de vară. Acum venise iarna în munți, așa că trebuia să dea drumul, din cînd în cînd, la micul motor auxiliar pentru încălzire. Paulus era un om pregătit pentru orice.

Zorile timpurii îl prinseră treaz pe Paulus, bînd cafea din termos. Își întinse picioarele în afara mașinii, ca să și le dezmorțească, și îl urmări pe Wolf Koller ieșind din castel și îndreptîndu-se către mașina lui decapotabilă. Purta un raglan verde, ochelari fumurii și mănuși de șofer. Se strecură la volan. Paulus auzi sunetul greu al portierei trîntite, apoi scrîșnetul cauciucurilor pe pietriș. Încet, mașina se îndepărtă. Wolf Koller se ducea acasă. Acasă nu la locuința lui din apropiere de castelul-clinică, ci acasă în Berlin.

Cîteva minute mai tîrziu, Paulus oprise mașina în fața ușii castelului și bătea ușor în lemnul ușii. Aceasta se deschise și în cadrul ei apăru chipul trist al doctorului Christian Milch, care se uită fix în ochii albaștri ai lui Paulus și zîmbi ușor pe sub mustața lui nefiresc de neagră. Zîmbetul îl făcea să pară și mai trist. Omul se dădu la o parte:

– Intră, Șefule Paulus. Cafeaua e gata și am pregătit niște dulciuri. Ai călătorit bine?

Paulus îi dădu termosul gol și îl urmă pe holul mare, îmbrăcat în lemn lăcuit și împodobit cu palmieri în ghivece și tapiserii în culori vesele. Printr-o fereastră se strecurau înăuntru razele soarelui. Milch îl conduse în oficiul administratorului. Într-un colț se găsea un aparat video; din filtrul de cafea se scurgeau ultimele picături. Milch se întoarse către Paulus.

– Ați avut o groază de emoții în Berlin, eh? Dintre toate locurile posibile tocmai Gara Zoo – cine ar fi crezut așa ceva? A

ieşit de sub control, şefule, totul a ieşit de sub control – ar fi fost nevoie de tine în astfel de vremuri.

– Oaspetele nostru s-a comportat ca de obicei?

– Aproape la fel, Şefule.

– Şi cum se simte pacienta ta, Milch?

Sprîncenele negre ale lui Milch se înălţară în semn de resemnare. Sprîncenele, ca şi părul şi mustaţa, erau negre ca pana corbului. În schimb, pielea îi era nefiresc de albă. Paulus ştia că Milch merge pe şaizeci de ani. Ca atare, presupunea că Milch are impresia că vopseaua folosită îl întinereşte. Efectul era exact contrar.

– Ca de obicei, Şefule Paulus. Nici o schimbare. Ştii bine că nu poate exista decît o singură schimbare pentru Doamna Umbrelor.

Milch nu-i putea pronunţa numele. Era un secret pe care el îl apăra cu orice preţ.

– Păi, să mergem s-o vedem.

Christian Milch conducea acest sanatoriu particular de treisprezece ani. În toţi aceşti ani, ba chiar înainte de asta, în sanatoriu nu se aflase decît un singur pacient. Costurile de întreţinere ale acestui pacient erau, cu siguranţă, cele mai ridicate din lume, mai ales acum, cînd Hess murise şi închisoarea Spandau nu mai funcţiona. Însă pentru Wolf Koller banii nu fuseseră niciodată o problemă. Poate că Wolf Koller credea că era stăpînul lui Christian Milch, însă asta nu era decît o iluzie. Milch era proprietatea personală a lui Werner Paulus.

Paulus îl arestase pentru furnizare de droguri, care se dovedise ulterior a fi fost impure şi care uciseseră mai mulţi tineri din familii bogate berlineze la mijlocul anilor '70. Paulus făcuse un tîrg cu el: libertatea, într-un sens relativ, în schimbul transformării în informator pe viaţă. Milch avusese sentimentul unui tîrg faustian, însă Şeful Paulus l-ar fi putut băga la închisoare pe viaţă. Paulus era o Satană îngăduitoare dacă încheiai astfel de tranzacţii cu el. Milch se dovedise extrem de valoros în timpul Războiului Rece, cînd apărea mereu cineva, fie din Est, fie din Vest, care trebuia împănat cu droguri şi ţinut la rece pentru o vreme, care putea fi de ordinul zilelor, săptămînilor sau anilor. Unii nu supravieţuiseră. De aceea, pe

panta de sub castel exista acum un mic cimitir cu morminte nemarcate. Viața era ieftină în zilele acelea. De exemplu, odată, o afacere desfășurată pe podul Glienicke din Potsdam se terminase prost și un colonel rus, agent dublu, fusese obligat să doarmă pe vecie sub privirea atentă a doctorului Milch.

Altă dată apăruse un om care avea nevoie de un loc pentru a o pune la adăpost pe Rafaela Dorfmann, un loc în care ea să fie permanent îngrijită. Nevăzut și neobservat, Werner Paulus își luase toate măsurile ca ea să ajungă în grija doctorului Milch. Paulus privise această treabă ca pe o investiție care avea să aducă profit mai devreme sau mai tîrziu. În definitiv, el investise, dacă se putea spune așa, cu banii lui Wolf Koller, iar Koller își putea permite o asemenea cheltuială. Vorbind în termeni care le-ar fi plăcut enorm matematicienilor, această soluție se dovedise echitabilă și elegantă pentru toată lumea, cu toate că Wolf Koller ar fi fost șocat să afle că Paulus se vîrîse în această afacere.

Parcurseră un alt hol îmbrăcat în cărămidă și intrară într-o încăpere aerisită, luminoasă, deschisă unei privelişti uluitoare, însorite, a pantelor muntoase acoperite de zăpadă. Paulus era întotdeauna surprins de frumusețea acelei privelişti.

Singurul sunet din încăpere provenea de la un fel de mașinărie care ajuta pacienta la respirat. Sau poate că monitoriza doar respirația. Oricum, ceea ce făcea aparatul nu avea nici o semnificație pentru Paulus. Era doar un mecanism care scotea bîzîituri și clinchete. Renunță să mai admire priveliștea și se duse lîngă pat.

Rafaela Dorfmann se găsea, parțial, doar sub un cearceaf. De fapt, se putea vedea numai o jumătate a corpului ei, anume partea dreaptă, inclusiv numai jumătate din cap. Restul sau, mai bine zis, acolo unde fusese restul era ascuns de bandaje și fețe.

Milch se uită la ea.

– Douăzeci de ani și ea încă nu vrea să moară. O pedepsește Dumnezeu.

– Poate că ea știe ce-i pregătește El dincolo. E bine să afli că El mai acordă, din cînd în cînd, atenție acestei mici planete și îndreaptă lucrurile. Nu se întîmplă prea des. Știi, Milch, îmi place la nebunie cînd Dumnezeu privește lucrurile din punct de vedere moral.

– Se întîmplă suficient de des ca să ne mențină speranța că EL există.

– Oo, Christian, dar ești un adevărat filozof.

– Am mult timp la dispoziție aici ca să meditez, șefule Paulus.

– Sper că nu te plîngi, nu-i așa, Christian?

– Sigur că nu, Șefule Paulus.

Paulus se așează pe scaunul de lemn de lîngă pat. Silueta întinsă avea o gură în care se făcea nevăzut un tub, ca un vierme într-o gaură. Din nasul femeii se vedea numai o nară, iar din chip numai obrazul de pe partea dreaptă. I se putea observa un singur ochi, închis, în ciuda faptului că pleoapa avea tendința de a se deschide, ca și cum ar fi fost cuprinsă de tremurat. Femeia nu scosese o vorbă de cînd explodase bomba, cu optsprezece ani în urmă, și era posibil ca ea să nu poată fi în stare să vorbească, chiar dacă și-ar fi recăpătat cunoștința. Creierul distrus, gîtul distrus, cavitatea toracică deschisă, rămasă doar cu o jumătate de plămîn. De sub bandaje ieșeau cîteva fire din părul care-i mai rămăsese. Pe vremuri, acesta fusese negru, ca al lui Milch, cu deosebirea că ei îi venea mult mai bine această culoare. Acum părul era gri cenușiu. Paulus îi rosti numele încet, ca o formalitate impusă de respect, în cazul în care ea l-ar fi putut auzi.

Îi apucă mîna inertă, cu degete ca niște gheare, o masă de tendoane, oase și unghii lungi, cărora Milch le făcea permanent manichiura, probabil mai mult ca să-și umple lungile ore de singurătate. Începu să vorbească, ca și cum ar fi liniștit un copil. De fapt, sporovăia vrute și nevrute, însă se gîndea la ceea ce fusese ea cu mult timp în urmă...

Pe vremuri, Rafaela fusese o fată care-și văzuse poza în ziare și reviste. Cînd era de vîrsta Erikăi Koller, era una dintre cele mai faimoase manechine din Germania. În acele vremuri, toate fetele își doreau să arate ca superba Rafaela. Pe atunci aceasta era cunoscută doar sub acest nume: Rafaela. Păr drept și negru pînă la umeri, șolduri înguste și picioare lungi. Și totuși, Rafaela dusese două vieți paralele, ceea ce îi fusese de rău augur. Cînd o cunoscuse Wolf Koller, Rafaela ducea un singur fel de viață; el era un bărbat bogat din preajma Berlinului, sub patruzeci de ani, un expert în problema femeilor frumoase ale zilei. Nici una

nu era mai frumoasă decît Rafaela. Ca atare, Koller şi-o anexase la proprietăţile lui, aşa cum Hitler anexase Austria.

Pe atunci, Wolf Koller era strîns legat de o celulă de nazişti care se autoproclamau Cel de-al Patrulea Reich. Unul dintre nazişti era prietenul lui Koller, Gunter Brendel, care avea o soţie superbă, pe Lise. Paulus nu se implicase în acea afacere, căci ea fusese axată pe zona München. Însă după sfîrşitul tragic al afacerii, Paulus aflase cîteva zvonuri referitoare la intenţiile lui Brendel; învăţase şi mai multe de cînd începuse să lucreze cu cel de-al doilea patron al său, Ned Cheddar.

Cînd Cooper şi Olaf Peterson spulberaseră conspiraţia nazistă, Wolf Koller scăpase nevătămat. Chiar şi atunci el obişnuia să stea bine ascuns în spatele scenei, la distanţă de linia frontului. Pe atunci era puternic implicat în relaţia Rafaela Dorfmann – iar ea încetase să mai fie unul dintre cele mai bune manechine ale lumii şi devenise una dintre teroristele cele mai vînate ale lumii, care folosea trandafiri roşii în chip de semnătură personală. Paulus se gîndise adeseori la motivul care determinase acea schimbare în ea. Nici una din teoriile elaborate nu-l satisfăcuseră pe deplin.

Psihologii speculaseră mult, făcînd psihanaliză pe acest subiect, în absenţa ei; concluzia generală fusese aceea că ea acţionase aşa datorită urii de sine, un alt exemplu al sentimentului de vină al germanilor, care data tocmai din vremea războiului. În fine, psihologii erau experţi, însă Paulus avusese îndoieli asupra concluziilor trase. Sinuciderea fiului lui era un act mult mai de înţeles pentru un tînăr împovărat de sentimentul de vină naţională. Rafaela ieşise din tipare, devenise mai rea decît cei mai răi nazişti, acţionînd fără o agendă politică şi îmbrăţişînd terorismul doar de dragul terorismului. Era o teroristă mercenară... putea fi angajată de oricine, de stînga sau de dreapta, sau de orice orientare politică. Paulus era adeptul explicaţiilor simple. Ca atare, hotărîse că Rafaela Dorfmann era nebună, iar motivul pentru care înnebunise nu-l mai interesase.

Wolf Koller fusese atras de ea în primul rînd datorită frumuseţii; oare, ulterior, fusese el sedus şi de hotărîrea ei nezdruncinată de a comite masacre? Îi invidiase el uşurinţa de a acţiona, de a lovi, de a ucide şi de a masacra, fără a-i fi frică de

consecințe, atît în privința ei cît și a oricui altcuiva? Wolf Koller opera foarte mult prin constrîngere, însă reușea să se autocontroleze bine; oare admirase el capacitatea ei de a ieși din barierele normalului, de a trece dincolo de limită?

Paulus se întrebase adesea dacă nu cumva Cel de-al Patrulea Reich nu plănuise s-o folosească pe Rafaela ca pe brațul înarmat al organizației. Era o posibilitate. Oricum, toate acestea nu mai erau acum decît niște speculații. În cele din urmă, ea înnebunise, ca apoi să sară în aer la propriu, în acea fabrică de bombe din München.

Acum Rafaela avea în jur de patruzeci de ani. Dacă ar fi dus o viață normală, zilele ei de manechin ar fi fost de mult dispărute, însă s-ar fi putut afla la apogeul unei cariere cinematografice sau ar fi putut fi măritată cu un bogătaș, poate cu un individ ca Wolf Koller.

Poate cu Wolf Koller în persoană.

Cînd se ridică de pe scaun, Werner Paulus constată că doctorul Milch se făcuse nevăzut. Paulus îl găsi în oficiu, umplîndu-i termosul cu cafea. La urma urmei, Milch nu era un individ prea rău.

– Mai bine mi-ai da banda, zise Paulus.

Milch îi înmînă o casetă audio pe care o scosese dintr-un casetofon atașat la patul pe care zăcea femeia.

Paulus făcu semn cu capul înspre aparatul video.

– Și...

Milch se duse la aparat, apăsă pe butonul de ejectare și îi dădu lui Paulus caseta video. Acesta se uită la ea și i-o dădu înapoi lui Milch.

– Hai s-o testăm un pic.

Milch puse caseta în locaș și apăsă pe butonul de punere în funcțiune. Pe ecran apăru o bandă-test, în alb și negru, înregistrată cu camera video ascunsă în tavanul de deasupra patului Rafaelei Dorfmann. Wolf Koller ședea lîngă pat, vorbind încet și complet neinteligibil. Sunetul de pe banda audio era mult mai bun. Paulus urmări ecranul cîteva minute. Banda avea înscrise, deasupra, data și ora.

– Mereu îi vorbește despre Lacul Constanța, zise Milch. De ce nu? Bănuiesc că e o amintire fericită.

Paulus încuviință.

– În fundul inimii el crede că ea îl aude.

Oricît de ciudată era povestea celor doi, Paulus acceptase adevărul incontestabil legat de aceasta. Wolf Koller nu încetase niciodată să o iubească pe Rafaela. Inima are căile ei inexplicabile.

Ieşit din trecut

Deci, Cheese a mirosit c-ar fi un rus amestecat aici... Rusia în spatele numelui SPARTAKUS... Dar ce dracu au de-a face neonaziştii din SPARTAKUS cu nou sărăcita şi dominata de haos Rusie?

Burke Delaney şedea întins pe pat, cu trei perne sub el, cu ochelarii agăţaţi pe vîrful nasului, şi citea o carte care cîntărea enorm, la fel de mult ca şi Schuyler, bullterrierul de lîngă el, de pe pătură. Cartea se intitula *Fum şi oglinzi* şi era o biografie de o mie de pagini a lui Emory Leighton Hunn, marele spion care îl recrutase pe Delaney. Delaney îşi fuma pipa şi îşi amintea de marele om. Chiar şi Cheddar îl respecta pe Hunn mai mult decît pe oricine altcineva; Cheese spunea că Hunn îi arătase care sînt bucuriile şi satisfacţiile extraordinare ale muncii în domeniul informaţiilor, ale recunoaşterii adevărului din spatele vorbelor altora, ale determinării altora să accepte ca adevăr ceea ce tu ştiai că e fals. Delaney se întrebă ce ar fi făcut Hunn în legătură cu SPARTAKUS – era un adevăr sau o minciună, informare sau dezinformare... dar dacă era vorba de dezinformare, atunci ce anume se urmărea ca Cheese să creadă şi să facă? Asta era partea cea mai grea. Nimeni nu părea în stare să îşi dea seama încotro putea duce dezinformarea, aşa că marfa era, probabil, autentică. Ori asta, ori persoana căutată era mult prea inteligentă pentru ei. Asta era o idee de care să te agăţi.

Cu toate acestea, Delaney continuă să emită teorii. Nu fusese niciodată domeniul lui forte. El era strict un om de teren; nu era treaba lui să facă raţionamente, ci să iasă la treabă şi să se ocupe

practic de cineva. Lui îi plăcea să simplifice lucrurile şi apoi să rupă mîini şi picioare. Totuşi, se întreba ce avea Cheddar în minte? Ruşi. Să angajeze un asasin. Nu pricepea ce avea Cheese de gînd, şi o astfel de situaţie îl făcea întotdeauna pe un spion cu vechi state de plată să se întrebe dacă nu era socotit un personaj de domeniul trecutului. Oare decisese cineva că sosise timpul ca Delaney să fie pus într-un colet şi trimis în necunoscut? Delaney n-avea de gînd să lase ca aşa ceva să se întîmple. Niciodată.

Dacă era vorba de Koller şi de ruşi, însemna că era o treabă în care se investiseră mulţi bani. Poate că Wolf cumpăra arme şi le vindea vreunui căcăcios oarecare care voia să conducă lumea de pe peticul lui de pămînt. Asta trebuia să fie. Vreo afacere uriaşă, de miliarde de dolari, o alianţă a banilor, poate o linie de împrumuturi, Arme – ruşi – noi... Adormise o vreme, nu ştia cît anume. Cartea grea îi alunecase de pe piept. Vîntul bătea cu putere. În timpul după-amiezii, acesta doborîse o cracă imensă la pămînt, distrugînd cîteva din sîrmele care compuneau sistemul lui de securitate. Cînd se întîmplase asta, ningea uşor, iar cînd Delaney se băgase în pat, zăpada atinsese deja o grosime de cinci centimetri. Noroiul îngheţat şi peticele de iarbă maronie se albiseră complet.

Delaney ieşise afară şi se ocupase un pic de firele căzute. Ramura doborîtă pornise unul dintre casetofoane şi Delaney fusese nevoit să-l deconecteze. Cîteva minute se auzise tare vocea lui Sinatra intrepretînd „On the Road to Mandalay", ceea ce-i produsese lui Delaney o mare bucurie. Un astfel de sistem era în stare să sperie de moarte orice ticălos care s-ar fi furişat noaptea ca să pună mîna pe el. Într-o astfel de treabă trebuie să ai imaginaţie, să fii creator. Numai că era mult prea frig afară ca să stea în bătaia vîntului şi să pună totul la loc. Mîine. Avea s-o facă mîine. Acum, trezindu-se şi auzind vîntul cum suflă turbat pe la ferestre şi cîţiva cîini urlînd în şoproane, Delaney se întrebă ce îl deşteptase din somn.

Atunci auzi zgomotul... sunetul pe care-l făceau ghearele lui Schuyler pe lemnul lăcuit al holului. Lîngă Delaney, locul care fusese ocupat de cîine era cald încă. Hrşşt, hrşşt, hrşşt... Era cu totul ciudat ca Schuyler să părăsească iarna căldura patului, ca să hoinărească prin casa neîncălzită. Era adevărat că bullterrierii

aveau energie cît zece alți câini, însă Schuyler nu mai era un pui. Se afla deja în plină maturitate și îi plăcea să stea din când în când într-un adăpost cald.

Hrșșt, hrșșt, hrșșt.

Ce naiba făcea acolo?

Zgomotul încetă pentru o clipă, apoi reîncepu.

La dracu'! Delaney își aminti că visa ceva frumos, dar nu și ce anume...

Se sculă, înșfăcă Colt-ul calibrul 45 de sub pernă și se duse la ușa dormitorului, de unde aruncă o privire înspre hol.

Schuyler stătea într-o zonă slab luminată de razele lunii, la capătul holului. Privea fix înainte.

Delaney parcurse holul în picioarele goale. Aflîndu-se încă în întuneric, incapabil să vadă ceva în camera principală, unde se găseau căminul, canapelele și biblioteca înaltă de doi metri și jumătate, Delaney îngenunche, sperînd ca intrusul să nu audă trosnetele nenorocite scoase de genunchii lui bolnavi.

Schuyler continua să privească fix undeva, unde Delaney nu vedea nimic. Omul se aplecă la urechea câinelui și îi șopti:

– Fă-i bucăți, băiete.

Schuyler țîșni ca o rachetă. Se auzi un zgomot îngrozitor cînd animalul răstumă un scaun, apoi un zgomot și mai puternic, ca și cum cineva ar fi spart lemne și ar fi practicat canibalismul în același timp. Un țipăt cum Delaney auzise arareori. O împușcătură care dărîmă una dintre tigăile grele de fontă ce spînzurau de cuie masive în capătul bucătăriei. Un mîrîit amenințător din gîtul unui bullterrier jucăuș, care se transformase într-un simbol al iadului.

Delaney se ridică și aprinse luminile.

Lîngă un scaun făcut bucăți, zăcea întins pe spate un om care purta o mască de schi și care mai era îmbrăcat doar cu o jumătate de cojoc. Cealaltă jumătate a hainei atîrna, însîngerată și sfîșiată, de unul din incisivii lui Schuyler. Cîinele clătina din cap, încercînd să se descotorosească de bucata de haină. Se uită la Delaney, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze pentru că transformase în comedie o scenă de înalt dramatism.

Brațul stîng al omului zăcea inert lîngă acesta, aparent scos din umăr. Sub trupul acestuia începea să se adune sîngele, iar haina, după opinia lui Delaney, era iremediabil stricată.

Omul se răsuci pe o parte cu un geamăt. Brațul stîng îi rămase pe loc.

– Iisuse Hristoase, murmură Delaney, uitîndu-se la cîine. Schuyler! Ești un cîine rău!

Animalul îl privi indignat. Delaney îi trase un șut. Un gest cît se poate de sportiv.

Victima nu putea vorbi. În spatele măștii gura i se mișca, dar individul nu mai putea nici măcar să urle de durere. „Șocul", își zise Delaney. „Pierderea de sînge."

Delaney înaintă, ținînd arma îndreptată spre nefericit.

– Cîinele nu-și cunoaște forța, rosti el. Îl apucă entuziasmul și... ei bine, vezi și tu ce se poate întîmpla.

Clătină din cap, chicotind, ca și cum Schuyler ar fi fost un copil neascultător.

Schuyler mîrîi din nou, de această dată din pricina bucății de cojoc pe care nu reușea să o desprindă de pe dinți.

– Deci, cine naiba ești, soldate? întrebă Delaney.

Se aplecă, vrînd să scoată masca de pe chipul omului, dar sesiză o mișcare a mîinii drepte a individului. Încercă să se dea la o parte, însă nenorocitul îl apucă de partea de sus a pijamalei și îi înfipse vătraiul încins exact subsuoară.

Delaney se strîmbă și apăsă pe trăgaciul armei.

Glonțul explodă în sternul omului. Asta fuse tot.

– Ai văzut, Sky? Asta se întîmplă cînd ai degete. De aceea eu sînt maestrul și tu ești sclavul. Totul stă în degetul mare.

Îngenunche lîngă victimă și scoase masca de pe chipul deja înțepenit. Privi cu atenție. Recunoscu imediat semnele indubitabile ale morții. Se așeză într-un fotoliu lîngă cămin, privind fix la fața omului.

– Măi să fie, rosti el încet.

Recunoscu mortul după cicatricea care pornea de la frunte și traversa tot obrazul, amintire a vreunei încăierări de mult uitate. Nu îl mai văzuse pe Kuno Meinhold de cînd, din anii '70? Oricum, de o groază de timp.

Păr cărunt şi cam rar. Pe atunci Kuno era un puştan. Avea în jur de douăzeci de ani. Acum era doar un cadavru încărunţit. Iisuse, da' repede mai îmbătrînise! Însă se terminase. Omul nu putea îmbătrîni mai mult.

Schuyler reuşi, în sfîrşit, să scape de blestemata de haină şi veni să se aşeze lîngă Delaney, uitîndu-se la acesta cu un soi de rînjet flămînd.

Delaney mîngîie capul animalului.

– Kuno, rosti el încet, continuînd să se uite la acel chip. Unde dracu' ai fost plecat? Şi ce naiba te aduce înapoi?

Charlottenburg

Cooper nu se aştepta la o asemenea mărime a Palatului Charlottenburg. Într-o dimineaţă ceţoasă palatul arăta ca o versiune redusă a Versailles-ului. Cele două aripi lungi se întindeau de fiecare parte a secţiunii centrale albe, împodobite cu coloane galbene. Pe terenul dintre palat şi strada circulată creşteau tot felul de copaci, acum despuiaţi de frunze. Clădirea centrală fusese construită de Frederick I, pentru soţia lui, Sophie Charlotte, la sfîrşitul secolului al şaptesprezecelea. După moartea ei, castelul suferise aceeaşi soartă ca şi alte construcţii similare. În timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, castelul fusese sever bombardat, însă acum era renovat şi arăta ca nou. Silueta aurie a zeiţei Fortuna de pe domul central era acoperită de ceaţă. Cooper se afla pe aleea pavată cu piatră de rîu a curţii castelului, la piciorul faimoasei statui ecvestre a Marelui Elector, primul Frederick.

Cooper ajunsese devreme. Beate aranjase o întîlnire cu Lee şi el luase un taxi pînă la palat. Fata îi spusese să intre înăuntru şi să se oprească în dreptul galeriei cu tablouri de la parter, unde se aflau picturile romanticului Caspar David Friedrich din secolul al nouăsprezecelea. În starea psihică în care se găsea, Cooper

numai de așa ceva nu avea nevoie – de tristul și deprimatul Caspar David Friedrich.

Nu fusese în stare să doarmă. Se plimbase prin apartamentul lui Beate, apoi, înainte de ivirea zorilor, ieșise afară și se plimbase o oră pe străzile tăcute din Kreuzberg. Se simțea prins de complexitatea situației, ca de nisipurile mișcătoare. Koller și legăturile lui cu Brendel și, implicit, cu trecutul lui Cooper, oamenii lui Stiffel cu manifestările lor sîngeroase, oribilul atentat cu bombe de la Gara Zoo, care o menținuse pe Beate în alertă de cînd se aflase vestea... Cooper începea să resimtă teama care îl măcina pe Karl-Heinz. Îl visase pe individul pe care i-l arătase Karl-Heinz, omul pe care el îl urmărise și îl pierduse în apropiere de nenorocita aceea de piață de vechituri... Erika apăruse și ea în visul lui. Mai întîi, ea se plimbase împreună cu individul urmărit de Cooper în piață, apoi se aflase alături de tatăl ei, țipînd la el, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, în vreme ce el ședea încremenit în spatele unui birou, pînă cînd ea tăcuse, iar Wolf Koller scosese un pistol Luger, imens, supradimensionat, din sertarul biroului și trăsese în fiica sa... din el țîșnise apă și, BANG! se ivise un steguleț; o glumă, însă, cu toate acestea, Erika căzuse jos, moartă... numai că se transformase în maică-sa, devenise deja Lee în clipa în care corpul îi ajunsese pe podea... Amintindu-și visul, Cooper oftă și îl compară cu secvențele visului lui Dali din vechiul film *Spellbound* al lui Hitchcock... Una peste alta, nu avea de ce să se rușineze de visul lui: Visele sînt o prostie, se autoamăgi el, plin de optimism.

Găsise ușor tablourile lui Friedrich. Imediat, picturile îl cuprinseră sub vraja lor. Aveau un aer ultraromantic. Păreau bîntuite de duhuri, pe jumătate blestemate, pe jumătate exprimînd speranță. Siluete singuratice, pe promontorii, cu spatele la privitor, privind pierdute în depărtare; sugerau un sentiment al pierzaniei, al disperării; dorul de ceea ce fusese și putea să nu mai revină niciodată, de ceea ce era pierdut, pierdut, pierdut. Se gîndi la Lee, care propusese acest loc. *Mai lasă-mă-n pace, surioară*. Locul ăsta era mai rău decît visul lui, pentru numele lui Dumnezeu.

– Îmi plac enorm picturile lui. De obicei, se potrivesc stării mele de spirit.

Lee se afla lîngă el şi vorbea în şoaptă, ca şi cum ar fi vrut să nu distrugă atmosfera creată de tablouri. Cooper simţi aroma parfumului ei.

– Nu pot spune că sînt generatoare de optimism.

– Dar nici eu nu sînt optimistă. Bineînţeles, nu sînt americancă. Americanii sînt de obicei optimişti, cei care pot rezolva totul, indiferent de cît de rău ar merge lucrurile. Cum te simţi, John?

– Frustrat. Nu ajung nicăieri.

– Domnişoara Hubermann mi-a spus că ai făcut ceva progrese.

– Nu cred că sînt mai aproape de Erika decît eram cînd am venit aici. Îmi pare rău, Lee.

– Nu-i drept să mă aştept s-o găseşti. Ştiu asta. De fapt, nu cred că acesta a fost motivul meu real. Am vrut să vii aici ca să am de cine să mă agăţ... Am vrut să te văd înainte de a muri; adică, dacă sînt atît de bolnavă... Cum m-aş fi putut gîndi că vei veni în Berlin şi vei găsi acul în carul cu fîn? Dar... spune-mi ce-ai mai făcut. Şi, John, să ştii că fiecare zi care trece fără ca ei să-i descopere corpul e o zi bună pentru mine...

– Ei. Cine sînt ei? În realitate?

– Wolf a reuşit să-l determine pe Max Adler – şeful poliţiei – să desemneze cîţiva poliţişti pentru căutarea ei. În plus, Wolf are garda sa personală. Depinde de ei. Nimeni n-a descoperit nimic pînă acum.

– Eşti convinsă că Wolf vrea s-o găsească?

– Ce vrei să spui?

– Poate că soţul tău e cel care a răpit-o.

– Vorbeşti serios? Dar de ce, de ce ar face el aşa ceva?

– Habar n-am. S-o înlăture din calea lui... s-o despartă de prietenul ei. L-am cunoscut pe băiat – e o figură aparte, Lee. Nu prea seamănă cu ce şi-ar dori Wolf pentru Erika.

– Nici cu ce mi-aş dori eu. Ţi-am mai spus-o. Cum ai dat de el?

– L-am sunat la telefon.

Îi povesti despre întîlnirea din Potsdamer Platz, despre movila de deasupra buncărului Führer-ului, despre frica lui Karl-Heinz de a fi urmărit de duşmani, de CIA, de oameni duri... frica de adevăraţii nazişti aflaţi în spatele neonaziştilor.

– E un fanatic, un estic, zise ea. Am cunoscut mai mulți fanatici. Cu multă vreme în urmă, Wolf cunoștea cîțiva indivizi din aceștia, oameni care erau în stare de orice ca să-și atingă scopul, indivizi în general lunatici și absurzi. Teroriști ca banda Baader-Meinhof. Banda Dorfmann... nu pe motive politice, nu politica era esențială. Wolf a luat taurul de coarne sau, cel puțin, așa mi-a spus el. Nu voia să fie asasinat sau răpit de pe stradă, iar tovarășii lui să fie nevoiți să plătească cine știe ce răscumpărare fabuloasă. Știi ce a făcut? Le-a trimis vorbă că vrea să se întîlnească cu ei... și așa a făcut. A vorbit cu ei, le-a ascultat opiniile, a negociat cu ei și i-a tratat ca și cum ar fi fost niște personalități. Dumnezeu știe că ei chiar *erau* importanți... și încercarea lui a avut succes. L-au lăsat în pace...

– Prin generozitatea inimii lor? Așa ceva nu pot înghiți. Ce le-a oferit în schimb?

– Nu știu. M-am gîndit la asta... Poate i-a convins că e mai lipsit de scrupule decît ei. E posibil. Îi cercetase bine, le găsise punctele nevralgice, punctele unde putea aplica presiuni, după care le-a vorbit și le-a explicat ce avea de gînd să facă dacă ei ar fi venit după el, după afacerile sau după familia lui. Toate astea însă nu sînt decît ceea ce mi s-a spus.

– Poate că i-a luat în slujba lui, te-ai gîndit la asta?

– Nu, niciodată.

– Indivizii precum cei din bandele astea nu prea au puncte în care să-i presezi – nu dacă sînt nihiliști adevărați...

– Mă rog, e doar o poveste pe care mi-a spus-o el, John. Nu știu nimic despre nihilism sau alte isme. Eu îți spun cum procedează Wolf. Și nu, nu cred că el a răpit-o pe Erika...

– Poate că nu. Dar să presupunem că el o iubește cu adevărat... să presupunem că a răpit-o *ca s-o pună la adăpost*. Poate și-a imaginat că acest Karl-Heinz va avea un sfîrșit tragic și n-a vrut ca fata lui să pățească la fel. Uite ce s-a întîmplat în noaptea aceea în care au fost împreună. Erika putea fi omorîtă. Poate că ăsta e singurul mod în care taică-său o putea controla și putea fi convins că ea se află în siguranță. În plus, așa o ținea departe de toate informațiile periculoase pe care i le furniza Karl-Heinz. E clar că ea nu l-ar fi ascultat pe Wolf dacă i-ar fi spus să nu se amestece.

Ea se întoarse încet din fața tabloului lui Friedrich.

– Chiar crezi că așa ceva e posibil? Avea o expresie gînditoare, ca și cum abia acum și-ar fi făcut o idee despre realitate. Putea el face asta... și să nu-mi spună? În felul lui, o iubește – enorm. Ea nu își dă seama, bineînțeles, și asta cred că de cînd era mică. Tu ești bărbat – ar putea el să continue să-și iubească fata, chiar dacă știe că ea îl urăște?

– De unde să știu? Nu l-am cunoscut pe individ. Dacă e posibil? Probabil? Zi-mi tu. Dă-mi voie însă să-ți spun un lucru... Am făcut niște cercetări în privința soțului tău. Știi ce-am aflat, Lee? Că Wolf Koller e capabil de aproape orice.

Ea se postă în fața unei alte picturi. El o urmă.

– Încerci să mă sperii, John?

– Nu știu. Încerc?

– Ei bine, nu trebuie să te obosești. Deja sînt înspăimîntată de Wolf. Mi-e teamă de el, așa cum și lui îi e teamă de mine... Știi că mă deranjează cît de mult mă influențează aceste picturi? Ca și cum aș vedea un tablou al stării mele psihice. Am senzația că Friedrich se adresează în special adolescenților. Îți plac picturile, John? Ești un romantic cam sumbru.

– Acum îmi cam dau fiori.

– Pentru că te regăsești în ele.

– Erika te-a determinat să vii aici și să le admiri?

Lee se uită visătoare la el.

– Ești atît de isteț! Ea m-a adus aici... cum de-ai știut?

– Am capacitatea ciudată de a citi gîndurile. Și mie îmi plac picturile astea, cam la fel cum îi place unui om să apese un dinte cariat, care îi dă dureri.

Ea se mută la următoarea pictură. Cooper se duse pînă la glasvandul de pe coridor care făcea legătura între camerele splendid ornate. Într-una dintre încăperi fuseseră înălțate schele, iar mai mulți oameni lucrau la tavan, printre candelabre. Fuioarele de ceață începuseră să se destrame și lumina alburie a soarelui îl ilumina pe Grosse Kurfurst. Marele Elector. Cooper se întoarse și se duse la fereastra opusă, care dădea înspre grădinile mari din spate, decupate geometric.

Orice ar fi făcut era mai bine decît să se uite la Lee.

Cooper își ținea emoția sub control. O iubea pe Lee și o disprețuia. Voia s-o țină din nou în brațe, voia ca ea să fie sănătoasă și puternică, voia să-i găsească fiica, voia s-o facă fericită și s-o ia înapoi cu el...

O ura pentru că era atît de slabă, atît de lașă, atît de delăsătoare, o victimă predestinată.

Lee trecu pe lîngă el, fără a spune ceva, și Cooper o urmă, privind-o cum merge. Lee purta un costum de lînă englezească, cu fusta strînsă pe șolduri, cizme care îi aminteau de vechile modele englezești de încălțăminte, mănuși de piele roșu închis și nelipsitul baston.

Ușorul ei șchiopătat aproape că nu se mai vedea. Părul de culoarea lemnului lustruit sclipea. Privind-o cum se mișca, plină de siguranță, Cooper se întrebă la ce se gîndea ea? Se întrebă dacă îl iubea cu adevărat și dacă-l iubise cu douăzeci de ani în urmă. Ar fi vrut s-o poată crede. Numai că nu putea. Ea îi povestise ceea ce voia el să audă, poate din milă, poate fiindcă dorea ca el s-o ajute.

O dorea, cu inima, cu simțurile, cu tot ceea ce poate dori bărbatul o femeie. Nu mai avea chef să audă tot rahatul acela legat de gradul de rudenie. Fusese împreună cu ea doar cîteva zile din viața lui. Deci, ea era sora lui. Mare scofală. Și ce dacă? Nu însemna nimic faptul că era sora lui. Un accident. Faptul că era sora lui nu însemna cea mai mare problemă pe care o avea cu Lee Koller.

– Spune-mi, cum ai ajuns să te măriți cu Wolf? Ce fel de bărbat era el atunci? S-a schimbat între timp? Cît de bine îl cunoșteai cînd Gunter Brendel era încă în viață?

Cooper rosti vorbele cu voce neutră, fără a se uita la ea. Cerul plumburiu de deasupra îl apăsa ca o greutate pe piept. Soarele se lupta în van cu norii care amenințau să devină mult prea compacți. Cooper și Lee se găseau, singuri, în grădină. În mintea lui, Cooper revăzu o scenă din *Last Year at Marienbad.*

– Iartă-mă John, dar ce are asta de-a face cu găsirea fetei mele? Știu ceea ce trebuie să știu despre soțul meu, și asta n-are nici o legătură cu tine. Erika e cea care-mi sfîșie sufletul.

– Doamne, Lee, dar ea spune că îl urăște. Wolf constituie subiectul principal al patimii ei... și tu vrei să știi de ce am nevoie

să aflu mai multe despre el? El, Erika, tu – *familia* ta, stați la baza dispariției ei. *Familia* ta a făcut-o să vrea să se sinucidă...

– Cum poți fi atît de sigur? Habar n-ai!

– Tu și Wolf sînteți familia ei. N-a făcut ceea ce a făcut ca să fugă de lîngă tine, Lee. Așadar, tatăl ei e de vină.

– Vrei să-mi spui că ea îl urăște *atît de mult*, încît a preferat moartea în loc de a continua să fie fiica lui... Cum se poate?

– În fundul sufletului tău ești încă o americancă. De curînd cineva mi-a scos în evidență faptul că americanii nu pot concepe să moară pentru o idee abstractă... cum ar fi politica. Tu nu împărtășești simțămintele ei deoarece *ea* e nemțoaică. Ea are conștiință, Lee, adică ceva ce tu nici prin vis n-ai putea avea. Tu ești o supraviețuitoare, indiferent care e prețul, însă ea nu e așa. Ea e nemțoaică; gîndește mai mult decît gîndim noi și își acceptă defectele, așa cum noi le negăm pe ale noastre... știe că omul poate muri pentru o idee, în vreme ce noi am înălța din umeri și am spune: nu fi prost, trăiește-ți viața! Înțelegi? În viața ta, conștiința este primul lucru pe care îl sacrifici ca să supraviețuiești – în viața ei este ultimul.

Ea nu-i răspunse. Vîrful bastonului se plimba pe pietrișul mare al aleii. Cooper începea să îi zdrobească apărarea și se ura pentru asta. Pe ea însă o ura mai mult, deoarece făcuse ca această discuție să fie inevitabilă.

– Povestește-mi despre căsătoria cu el. De ce s-a petrecut totul atît de repede? Soțul tău tocmai murise – deci de unde atîta grabă?

Ea se năpusti la el, aproape fizic, luptîndu-se pentru viața ei.

– Mă părăsiseși!

– Asta înseamnă revizuirea istoriei, Lee. Tu mi-ai ordonat să plec. Mi-ai spus că ți-am distrus viața.

– Eram singură, neajutorată...

– Tu ești întotdeauna neajutorată. Și nu ești niciodată singură. Tocmai asta-i problema, că *ei* erau acolo.

– ... și îmi era frică. Nu aveam nici un sprijin, iar Wolf era acolo.

– Peterson obișnuia să spună despre tine că ești nebună, „zărghită", cum zicea el. Peterson nu e un romantic, Lee. Recunoaște rahatul cînd calcă pe el. Ceea ce încerci tu să-mi

serveşti este un fel de rahat lacrimogen. Am trecut împreună prin toate acele momente. Nu eu te-am părăsit... să pricepi bine chestia asta. Tu ai ales să rămîi. Erai o femeie adultă, perfect capabilă de a deosebi binele de rău. Am dreptate, nu-i aşa?

Buzele ei strînse începură să tremure uşor. Lee părea descumpănită.

– Tu îmi vorbeşti despre conştiinţă... eu îţi spun despre frică! Tu nu cunoşti ce-i frica. Mă temeam, tu şi Peterson aţi distrus totul – de ce ţi-e atît de greu să înţelegi? A apărut Wolf şi a avut grijă de mine. L-am lăsat să mă liniştească, să se îngrijească de toate. Erika nu exista... de unde să fi ştiut eu ce-mi rezerva viitorul?

– Corect. Te temeai... hai să pătrundem mai adînc în fapte, bine? Cît de apropiat era Wolf de primul tău soţ?

– Făceau afaceri împreună.

– Gîndeau la fel, Wolf şi Gunter? Împărtăşeau aceleaşi convingeri politice?

– Unde baţi? Spune-o pe şleau! De ce mă ataci pe mine? Spui că mă iubeşti, însă încerci să mă răneşti – de ce? Nu eu am făcut-o pe Erika să fugă, de ce mă pedepseşti astfel? Ce-ai vrea să spun?

– Doar să recunoşti adevărul, la naiba! Wolf Koller e nazist, exact cum era Gunter Brendel! Nu era băgat pînă în gît în aceleaşi potlogării cu Brendel şi ceilalţi acum douăzeci de ani? Nu continuă să facă potlogării acum? Nu acest fapt a împins-o pe Erika să ia cuţitul şi să se taie singură? Anume faptul că tatăl ei e un nazist înveterat?

Lee se propti de o bancă; se lupta cu lacrimile. Nu voia să le lase să izbucnească.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează, încetează, încetează! Nu-mi face asta! Nu-mi vorbi despre nazişti! Eu nu sînt nazistă, John, sînt sora ta mai mică, Lee... oh, te rog, te rog, John...

– Vreau s-o găsesc pe fiica ta. Tu şi Wolf aţi făcut-o părtaşă la nebunia din viaţa voastră, la toate tîmpeniile pentru care se luptau naziştii... Trebuie să înţeleg de ce anume fugea sau dacă e moartă...

Lee începu să plîngă şi se prăbuşi pe bancă, cu umerii căzuţi, ducîndu-şi mînuşa la gură.

– Dacă e moartă, trebuie să înţeleg de ce... dacă e moartă, Lee, atunci acesta este ultimul act al procesului care a început acum douăzeci de ani. Ascultă, sînt îndrăgostit pînă peste urechi de tine, nu mă pot uita la tine fără să-mi simt picioarele cum se înmoaie şi nu mi-ar păsa mai puţin de faptul că printr-un accident, care nu are influenţă asupra vieţilor noastre – tu eşti sora mea. Acest fapt nu are nici o relevanţă cu viaţa noastră, nu înseamnă nimic, sîntem doi oameni ca oricare alţii... În toată viaţa mea te-am cunoscut doar zece zile, aşa că faptul că eşti sora mea e total irelevant... *dar te-ai lăsat pasată de la un nazist la altul, eşti proprietatea lor nenorocită, regina lor! De douăzeci de ani n-ai avut nici o clipă tăria sau dorinţa de a fugi de lîngă ei*!

– Doamne, cît te urăsc! ţipă ea cu voce spartă.

– M-ai chemat în ajutor şi am venit.

– Atunci du-te acasă, pur şi simplu, du-te acasă! Mă faci să te urăsc, nu încetezi niciodată să mă judeci şi nu sînt niciodată suficient de bună pentru tine... nu ajung niciodată la nivelul aşteptărilor tale. Doamne, eu sînt cea bolnavă şi nu mă mai pot lupta cu tine... Mi-e rău şi nu mai am nici un fel de putere.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Cooper o privi, dar nu făcu nici o încercare de a le opri şi de a-i reda seninătatea chipului. Nu mai rămăsese nimic de care s-o acuze; îşi folosise toată muniţia. De la un nazist la altul, mînuită de ei, pasată..

– Nu mă duc acasă. O să fac ce pot, deoarece fiica ta are curajul să lupte, fie chiar şi pentru sine... merită să fie salvată, ajutată şi merită să găsească un motiv pentru a continua... dar trebuie să mă ajuţi şi tu...

– Nu te pot ajuta, John. Nu ştiu cum...

– Pentru că nu vrei. Nu vrei să te aduni şi să intri în luptă alături de mine! Dacă nu ai conştiinţă, măcar unde-ţi e curajul? Şi cel mai nenorocit individ din familia Cooper avea, cel puţin, curaj!

Lee se ridică de pe bancă, se îndepărtă de el şi se împiedică, încercînd s-o ia la fugă. O urmări cu privirea. Lee ajunse la uşa palatului şi dispăru înăuntru.

Cooper nu mai avea suflu, era epuizat emoţional.

Fusese cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. O găsise după toți anii aceștia și acum îi împlîntase un pumnal în piept.

Trebuise să o facă, însă nu putuse să fie mai distructiv. Înțelegea prea bine. Nu știa cum să se poarte cu Lee, însă nici ea nu știa ce se afla în fundul inimii lui.

Pur și simplu, ea nu pricepea.

El trebuia să fie acel membru al familiei care să facă ceva de valoare. Își petrecuse douăzeci de ani cu rușinea numelui familiei deasupra capului. El era ultimul și singurul care putea fi un Cooper onorabil. Fratele lui, Cyril, era mort de douăzeci de ani, iar Lee ar fi putut să fie socotită la fel. Ea nu înțelegea ce înseamnă să privești înapoi la o familie de trădători și să știi că tu ești ultimul care ai o șansă de a spăla numele familiei... Parcă ar fi venit amîndoi din galaxii diferite. Trecutul nazist, răul central al secolului, nu avea nici o semnificație pentru ea. Cooper n-o auzise nici o clipă menționînd ceva în legătură cu asta, nu era vina ei... tocmai de aceea John Cooper avea mai multe în comun cu Erika decît Lee.

Căci John Cooper și Erika Koller erau cei care împărtășeau același sentiment al vinovăției.

Wolf

Cooper ieși din palat, blestemîndu-se pentru prostia și lipsa de bun-simț de care dăduse dovadă. De ce o tratase atît de brutal? Ce sens avea să revină asupra greșelilor trecutului... de ce îl interesa ce făcuse ea cu douăzeci de ani în urmă? Un asemenea timp părea o veșnicie. Vorbise despre doi oameni diferiți, în momente diferite ale vieții lor. Acum era momentul care conta. Acum ea apelase la el, iar el îi răspunsese ca un școlar gelos și furios. Ea era ce era, făcuse ce trebuia să facă și nu pretinsese niciodată că ar fi fost puternică sau perfectă. Oare o îndepărtase

acum pentru vecie? Cum ar fi putut să se revanşeze, cum ar fi putut intra din nou în legătură cu ea?

Se afla pe pavajul de piatră, lîngă statuia Marelui Elector, cînd auzi o voce strigîndu-l pe nume:

– Domnule Cooper, aici...

Se întoarse şi văzu un imens Mercedes decapotabil, verde închis, a cărui caroserie reflecta Palatul Charlottenburg şi statuia Marelui Elector ca o oglindă. Portiera din dreptul locului pasagerului era larg deschisă. Un bărbat, cu o pălărie pe cap, purtînd o haină gri şi un fular negru, stătea aplecat peste scaunul tapiţat cu piele şi îi făcea semn cu mîna.

– Eşti domnul Cooper, John Cooper din Boston? Individul zîmbea. Purta mănuşi de şofer. Cooper nu mai văzuse o asemenea maşină splendidă. Urcă-te. Dă-mi voie să mă prezint... sînt cumnatul dumitale, Wolf Koller. Haide, poftеşte înăuntru. Omul vorbea cu un uşor accent englezesc. Cooper îşi aminti că văzuse undeva, în arhiva lui Bruni, că Wolf Koller îşi primise o parte din educaţie la Cambridge în ultima parte a anilor cincizeci. Te duc în oraş, prietene.

Cooper se urcă în maşină şi se aşeză pe scaunul din piele care semăna cu un adevărat fotoliu. Maşina arăta ca şi cum abia ar fi fost scoasă de pe linia de asamblare. Cei doi îşi strînseră mîinile.

– Sînt complet surprins, zise Cooper.

– Da, te cred. Palatul e minunat, nu-i aşa? Ţi-a arătat Lise galeria lui Friedrich? Picturile acelea sînt favoritele ei, ca şi ale fiicei mele, de altfel. A păţit ceva Lise? Tocmai am văzut-o ieşind. Părea cam furioasă – cred că m-ar fi omorît dacă aş fi oprit-o. Astăzi s-a urcat la volan şi chestia asta mă cam sperie, dar n-o pot opri. Sper că n-a avut vreuna din crizele ei, nu?

– Nu, n-a păţit nimic. E doar îngrozitor de stresată, după cum bine ştii.

– Ea şi Erika au multe în comun. Sînt persoane foarte serioase. Eu întotdeauna am zis că umorul şi ironia fac viaţa un pic mai suportabilă. Ai timp să stăm puţin de vorbă? Cred că e mai bine dacă te pun eu la curent cu ceea ce se întîmplă – altfel, s-ar putea să-ţi faci o părere total eronată. Îmi poţi acorda acest timp?

Individul arăta incredibil de bine. Avea chipul colțuros și trăsături bine dăltuite. Sprîncenele îi erau stufoase, iar părul gri-argintiu și des îi stătea dat pe spate, fără să pară că petrece mult timp aranjîndu-l. Hainele reflectau anii petrecuți la Cambridge. Ciorapi gri perlați, cizme maro închis.

– Desigur. N-am un program prea strîns.

– Bun. Știu un bărulet oribil nu prea departe de aici.

Intrînd pe un bulevard larg, cu o dungă de iarbă pe mijloc, Koller zise, arătînd înspre un alt muzeu:

– Ai văzut-o pe Nefertiti? E acolo. Merită să faci o vizită aici. Ei bine, mă bucur că Lise n-a avut una dintre crizele ei de leșin sau altceva. E foarte curajoasă. Nu acceptă faptul că e bolnavă. Nu e însă prudentă întotdeauna. Deci, ce crezi despre sora ta după toți acești ani?

– Nu mi-a trecut prin minte că va rămîne la fel de frumoasă.

– Chiar și acum îmi taie răsuflarea, îl aprobă Koller. Totul se datorează genelor, în opinia prietenilor mei doctori. Oftă și închise o clipă pleoapele. Frumusețea face și mai dureroasă starea ei fizică. Din punct de vedere medical, ea constituie un mister, cel puțin pînă acum. Am un om bun care se ocupă de ea, dar e un pic prea prudent, nu vrea să riște. Fritz Gisevius. Sînt sigur că-i va face plăcere să vorbească cu tine cît stai aici. Îl cunosc de mic. Tatăl lui și tatăl meu au fost buni amici. Trase mașina lîngă o curbă și parcă. Urmează-mă și am să-ți dau toate detaliile.

Era un bar simplu, cu ferestre la stradă. N-avea nimic sumbru în el. Koller era cunoscut acolo. Femeia de la bar îi aruncă un zîmbet servil. Koller îi făcu semn.

– Vrei să încerci una dintre băuturile mele speciale, domnule Cooper?

– De ce nu?

Koller își ridică două degete, în forma literei V.

– Privește.

Femeia prepară cu profesionalism două porții de martini, apoi, ca prin magie, scoase o sticlă frumoasă de lichior albastru pe care o plimbă pe deasupra paharelor. Imediat, băuturile căpătară culoarea eterică a cobaltului.

– Martini albastru. M-a învățat să-l prepar un tip pe care l-am cunoscut în Arabia Saudită cu mulți ani în urmă. Are un gust minunat. Culoarea e cea care m-a cucerit. Hai să ne așezăm în colț.

Wolf Koller se făcu comod. Își puse pălăria pe scaunul rămas gol, se așeză degajat pe scaunul situat cu spatele la fereastră și își încrucișă picioarele. Arăta mai mult ca actor decît ca om de afaceri. Probabil că avea vreo cincizeci și cinci de ani, vîrstă pe care o arăta, însă acest fapt era ca o încununare, nu ca o povară. Cooper știa despre ce era vorba. Văzuse asta toată viața lui în filme. Individul avea stofă de vedetă.

– Mai întîi, dă-mi voie să-mi cer scuze că nu ți-am urat mai din vreme bun venit la Berlin. Ar fi trebuit, evident, să stai la noi acasă – doar ești fratele soției mele. Însă lucrurile sînt un pic întoarse cu fundul în sus pe aici, așa cum, probabil, ai aflat dacă ai citit ziarele. Eu am fost implicat în situația asta – poate fiindcă nu e genul meu să stau de o parte. Apoi, mai e și Lise – sau preferi să-i spun Lee?

– Oricum, știu la cine te referi.

– Atunci, am să-i spun Lise. Are o mulțime de identități și naționalități. Născută americană, cu copilăria petrecută în Londra, apoi aici, în Germania. Te încurcă rău. În fine, am să-i spun Lise. Problema e, după cum, poate, ai ghicit, că ea are multe secrete în ultima vreme – poate că asta face parte din boala ei, nu putem fi absolut siguri. Însă ea a ales să facă din prezența ta aici un secret față de mine – de aici și lipsa mea de ospitalitate.

– Dar ai știut să o urmărești, nu?

– Da, trebuie să elaborezi mici stratageme ca să afli ce are ea de gînd. E o poveste lungă, domnule Cooper, și încă una tristă. Sănătatea ei se șubrezește de mai multe luni; de fapt, bănuiesc că de aproape un an – e vorba de sănătatea ei psihică. Fizic e încă puternică – un alt aspect care mă îndurerează pofund. Dar și această sănătate fizică se poate ruina – pur și simplu, nu știm la ce să ne așteptăm. Boala ei – a început cu ea uitînd diverse lucruri, apoi spunînd ocazional diverse vorbe nelalocul lor, apoi cu leșinuri urmate de goluri de memorie. Una dintre primele ei crize s-a petrecut în KaDeWe, marele nostru magazin universal. Apropo, trebuie să-l vizitezi cît timp ești aici. Ultimul etaj e plin numai cu produse alimentare – gîndește-te la

un Harrod's mult, mult mai mare. Într-o zi ea își făcea cumpărăturile acolo. Dintr-o dată i s-a făcut rău, n-a mai știut cine e sau unde e, și a leșinat. Am fost sunat la birou... a fost un mic dezastru. A trebuit să fac totul ca povestea să nu apară în ziare, și asta de dragul ei – sîntem pe punctul de a deveni o familie relativ cunoscută și vulturii planează mereu în jurul nostru căutînd subiecte de scandal. Ca și în cazul Erikăi, la care o să ajung imediat. Fritz Gisevius, prietenul meu doctor, de care ți-am spus, s-a oferit să încerce să pună diagnosticul bolii ei. E o treabă tare încurcată – Fritz e cel mai bun, și nu știe încă dacă e un fel de febră a creierului, o tumoare prea mică pentru a fi detectată sau un stagiu primar al maladiei lui Alzheimer. Problema este că starea ei pare a se înrăutăți progresiv; Fritz crede că s-ar putea să fie nevoie s-o internăm în curînd în spital. Nu cu mult timp în urmă a căzut rău, și-ar fi putut rupe gîtul, și a aterizat la picioarele mele, în holul casei noastre, s-a uitat la mine și habar n-avea cine eram... Bineînțeles, nutresc speranța că se va descoperi că e vorba de ceva simplu, în genul unui regim alimentar, vreo poveste minoră legată de chimia corpului pe care fulgii de porumb în cantități mari ar putea-o soluționa. Koller zîmbi din nou trist. Speranța e singura care îți dă forțe, înțelegi? Mă uit la ea, nu pot să cred că nu mai poate fi vindecată – e ca o mașină de marcă, ar trebui să fie ușor de întreținut, însă, spre deosebire de o mașină, ea are un suflet... și eu cred că boala ei izvorăște cumva din suflet. Sufletul ei e contaminat, iar noi nu ne pricepem să-l însănătoșim.

Koller se opri și luă o înghițitură de martini; Cooper îl imită. Băutura nu era deloc rea.

– Situația fiicei noastre nu-i face nici ea bine. Presupun că Erika poate fi, ca toți copiii, mult prea absorbită de sine. Mă tem că nu mă prea pot ocupa de Erika acum.

– De asta sînt eu aici. În legătură cu asta m-a contactat Lee.

– Asta mi-am închipuit și eu de îndată ce am aflat că ești aici – adică de acum cîteva ore. Spune-mi, cum te-a contactat? Printr-o scrisoare? Nu, nu era timp ca să...

– Prin cineva despre care știa că va veni în State. I-a dat persoanei un mesaj.

– Ah, înțeleg. În fine, nu e treaba mea și n-o să-ți mai pun întrebări în acest sens. Te felicit pentru faptul că ești un frate atît de devotat. Mereu m-am întrebat de ce n-a exploatat mai mult relația cu tine. Vreau să spun că ești singura ei rudă și faptul că nu te-a contactat pînă acum mi s-a părut ciudat. Din păcate, Lise mi-a spus pe șleau că opinia mea nu era necesară.

– Treaba a fost reciprocă. Nici eu n-am contactat-o. Pînă acum nici n-am știut că s-a recăsătorit...

– Și au trecut douăzeci de ani! Koller clătină din cap și își trecu degetele prin păr. Ce înseamnă viața, nu? Toți sîntem cam de aceeași vîrstă. Eu mă trezesc citind rubricile de decese, verificînd vîrstele... din cîte mi s-a spus, cam toată lumea face așa ceva.

– Deci de ce o urmăreai azi?

– Mă îngrijorează cînd insistă să iasă afară singură, mai ales cînd refuză să fie condusă de șofer. Așa că, dacă prind de veste și sînt acasă, mă duc după ea să mă asigur că nu pățește nimic.

– Atunci a fost doar o coincidență faptul că se întîlnea cu mine?

– Nu, nu, oricum, speram să ne întîlnim cumva. Sau, cel puțin, să te văd și eu. Vezi, ea e conștientă acum de infirmitățile ei. De golurile de memorie, de leșinuri, de spasmele din mintea ei. Așa că scrie bilețele, ca o asigurare împotriva uitării... Așadar, am găsit o însemnare în care ea își notase întîlnirea cu tine. *John la C'burg*. Mi s-a aprins un beculeț. Noi nu cunoaștem nici un John și atunci m-am gîndit la fratele John Cooper... era și o potrivire cu problema Erikăi și cu grijile ei legate de sănătate – n-ar fi fost logic să vrea să ia legătura cu fratele ei? Așa că iată-mă. Sînt bucuros, John, că era vorba de tine.

– Și eu sînt bucuros, bineînțeles.

– Am crezut că e important să ne întîlnim și să vorbim. Mai ales despre starea ei de sănătate. Încă mai sper că își va reveni și va fi bine. Pînă acum însă, Gisevius mi-a spus că trebuie ferită de emoții, supărări, și să nu fie supusă la un stres prea mare. E ca un element instabil, ca un exploziv. Gisevius spune că poate avea oricînd o prăbușire. Ca un scurt-circuit, înțelegi? El spune că în creier există numai electricitate, reacții chimice. Iar eu știu

că tu vrei ce-i mai bun pentru ea. N-ai vrea să-şi facă singură vreun rău.

– E în stare să se sinucidă?

– Cine poate şti? Koller ridică din umeri. Eu sper că nu e, dar nu poţi şti. Mintea ei pare a fi ca o bombă cu ceas...

– Am înţeles că Erika a încercat să se sinucidă.

– Oh, Doamne, Erika – ea are o atracţie magică pentru drame.

– N-o iei în serios? Înţeleg că era sînge peste tot...

– Da, da, dar nu Erika. Sinucigaşii nu îşi taie venele, mor, apoi pleacă în altă parte.

– Deci nu crezi că era sîngele ei?

– Oh, da, era sîngele Erikăi. Sau, cel puţin, era sînge din grupa ei. Sînt dispus să cred că s-a tăiat singură. Însă doctorul Gisevius mi-a spus că sinucigaşii îşi fac adeseori o incizie superficială şi aşteaptă apoi prietenii să vină şi să-i salveze. Sînt convins că aşa s-au petrecut lucrurile şi cu ea. În plus, Erika avea plăcerea sadică de a şti că gestul ei mă va înnebuni – şi a reuşit s-o facă. Sînt furios însă nu pe ceea ce mi-a făcut mie – Erika s-a certat cu mine şi, din cînd în cînd, m-a adorat, încă de cînd a ieşit din pîntecele maică-sii. Are o voinţă de fier – pe care ea mi-a spus că a moştenit-o de la mine. Poate că aşa şi este. Expresia chipului i se înmuie, gîndindu-se la fiica lui. Clătină din cap, plin de nedumerire părintească. Nu, sînt furios că a îndurerat-o pe mama ei fără nici un fel de milă – iar acum ea e în Costa Brava, Ibiza, Dumnezeu ştie mai unde, distrîndu-se, plătindu-ne pentru lucrurile oribile pe care i le-am făcut noi... Chiar dacă s-a bucurat de modul de viaţă pe care noi am fost în stare să i-l asigurăm, pe mine nu mă poate ierta niciodată pentru că sînt ceea ce sînt. Eşti tată, domnule Cooper?

– Nu, nu sînt.

– Ei bine, atunci eşti mai fericit decît mine.

– Ai o viziune cam sumbră în privinţa fiicei tale.

– Îmi iubesc fiica. Asta e cert. Însă fiica mea şi prietenii ei sînt părtaşi la ceea ce merge rău în Germania de azi. Bogaţi, aroganţi, suficienţi, capabili să-şi permită atitudini şi filozofii care fac din oameni ca mine personajele negative... nu e o poveste

nouă, nu-i așa? Bineînțeles că o să-i aducem pe calea cea dreaptă, mai devreme sau mai tîrziu. Viața o să-i îmblînzească.

– Fata pe care o descrii nu seamănă cu cea din descrierile celor cu care am vorbit. Care e adevărata Erika? A lor sau a ta? Ce are anume fiica ta?

– Americanii au un singur fel de a privi lucrurile.

– Așa îmi spune toată lumea. Mie nu mi se pare însă că sună ca un compliment. Vrei și tu să te alături majorității?

Cooper continuă să bea din pahar, ceea ce avea darul să dea o nuanță de irealitate întregii scene.

– Nu-mi place să fiu previzibil, deși poate că așa sînt, rosti Koller. Mie mi se pare că voi, americanii, nu prea aveți darul de a studia istoria – poate fiindcă aveți o istorie foarte recentă. Uită-te la noi – europenii au de învățat nu numai istoria micilor lor țări, ci și pe a celorlalte țărișoare, mai ales că unii dintre ei au aparținut cînd unei țări, cînd alteia... înțelegi? A fi european înseamnă să studiezi mult și să reții esența. Fiecare face ce poate. E un domeniu necunoscut americanilor sau, de exemplu, australienilor. Așa că, neînțelegînd istoria complexă a Europei, voi vă uitați la noi din cînd în cînd și îi vedeți pe Napoleon, pe Disraeli, pe regina Victoria, pe Freud, pe Hitler, lagărele de concentrare, Zidul, reunificarea germană, CEE, un papă sau doi, pe Charles și pe Diana... doar evenimente izolate, niciodată fluxul continuu al istoriei...

– Fata ta își găsește undeva un loc în cadrul acesta, sau e vorba doar de discursul obișnuit despre ce tîmpiți și idioți sîntem noi, americanii?

– Urmărește-mă. Vine Lenin, cel mai mare măcelar al secolului, apoi Hrușciov lovește cu pantoful în masă la ONU, Golful Porcilor, Kennedy moare, se ridică Zidul, se prăbușește Zidul, comunismul ajunge înapoi în bezna de unde a venit... toate sînt momente izolate, titluri de o șchioapă în ziare pentru americani. Ei bine, domnule Cooper, voi, americanii, pur și simplu, nu pricepeți! Încă un martini albastru?

Koller își ridică paharul gol și femeia de la bar dădu din cap în semn că a înțeles.

– Ce anume nu pricep? întrebă Cooper.

– Că nimic nu se sfîrşeşte niciodată. Încearcă să ţii minte asta cînd ai de-a face cu Europa. *Nimic nu se sfîrşeşte niciodată.*

– Fiica ta? Vrei să spui că e nazistă sau aşa ceva – nimic nu se sfîrşeşte niciodată?

– Erika? Nazistă? Doamne, nu! E comunistă mai degrabă. Deşi mă îndoiesc că a avut vreodată o gîndire politică coerentă. Doar e mai uşor să urăşti, nu-i aşa? Începînd cu tatăl tău plutocrat, pe care să-l urăşti temeinic. Apoi să treci la lupta de clasă. Astfel de oameni încă există...

– Plutocraţi?

– Comunişti. Stîngişti. Sîntem supuşi unui alt val de anarhie, terorismul de stînga. Terorism de dragul terorismului. Lucruri precum coşmarul de la Gara Zoo din noaptea precedentă. Totul e un ciclu, nimic nu se sfîrşeşte niciodată – îţi aminteşti? Noi sîntem legaţi – nu de nazişti. Cei pe care tu îi socoteşti nazişti sînt întotdeauna prezenţi cu noi, aici, în America, pretutindeni. Nazismul e acum o stare de spirit care n-are nimic de-a face cu excesele lui Hitler, însă sînt doar nişte amărîţi care creează tulburări sociale – ar trebui să fie lichidaţi. Mă tem însă de Brigăzile Roşii sau cum şi-or mai spune de data asta... Mă tem şi de CIA voastră... Mă tem de multe lucruri, aşa cum ar trebui să se teamă orice om cu judecată bună, însă cel mai mult mă tem că fiica mea se va alinia valului de terorism de stînga, terorism anarhist, terorism fundamentalist arabo-islamist sau cum altcumva s-o mai fi numind – *şi asta numai fiindcă ea îşi urăşte tatăl.* Urăşte faptul că oamenii mă ascultă, că am o oarecare influenţă politică. Îţi imaginezi ce trofeu ar însemna Erika Koller pentru imbecilii ăştia însetaţi de sînge? Patty Hearst şi Armata de Eliberare au fost de o mie de ori mai importanţi din cauză că Germania e un loc mic şi o zonă pe care lumea o urmăreşte cu atenţie... Bogată, frumoasă, „cochetă", cum ar zice englezii... de asta mă tem cel mai mult, şi nu pot împărtăşi această teamă cu Lise, din cauza stării ei.

Sosiră cele două băuturi noi. Koller îşi privi paharul cîteva clipe. Barul începea să se umple de lume.

– Vorbeşti serios? Sau o faci aşa, pentru mine?

– Vorbesc serios, te asigur. Am oamenii mei care caută prin logică toate locurile în care ea s-ar putea găsi, dar vezi şi tu ce dificil e. Habar n-am unde s-ar fi putut duce – sau cu cine. Totul e atît de puţin stabil, nu-i aşa? Să luăm Rusia, de exemplu...

Acum ursul rus e liber din nou, micşorat ca dimensiuni, însă nimic nu se sfîrşeşte niciodată... aşa că şi ursul acesta are destinul lui. Toţi avem destinele noastre, domnule Cooper, naţiuni şi indivizi, iar eu bănuiesc că ele se repetă la nesfîrşit. Uneori am sentimentul că toţi sîntem nişte suflete foarte vechi, domnule Cooper, care ne-am trăit vieţile iar şi iar, niciodată învăţînd cu adevărat ceva, în schimb luptîndu-ne să ne îndeplinim destinele. Ruşii au impresia că Europa e încă a lor, un continent de sibariţi slabi şi absorbiţi de fiinţa lor, prăzi uşoare pentru Urs, însă Ursul nu poate pricepe niciodată lucrurile ca lumea. El îi divinizează pe europeni, spiritul şi sofisticarea lor, îi disprețuieşte pentru decadenţa lor – Ursul are creierul cam mic, mă tem, însă e foarte hotărît. El ştie că lucrurile nu se sfîrşesc niciodată. Ursul e un apărător fioros, un cîştigător greoi – vezi generalul Kutuzov înghiţindu-l pe Napoleon, vezi armatele lui Hitler dispărînd în stepele îngheţate şi soldaţii germani în uniforme de vară supravieţuind doar prin canibalism practicat asupra camarazilor lor căzuţi, îngheţaţi – ruşii au nevoie de cineva care să le spună ce să facă. Atunci totul o să fie bine pentru ei.

– Cum rămîne cu germanii? întrebă Cooper.

– Ah, cu hunii. Cu teutonii, Cu germanii. Noi sîntem marii intelectuali, proştii intelectuali ai Europei. Fără noi, cultura europeană n-are profunzime; noi producem cea mai măreaţă muzică, cei mai profunzi gînditori, marile filozofii, adevăratele mari recesiuni, mari lideri politici care visează să unească Europa într-un Reich... aşa că noi dăm iama prin lume, gîndindu-ne că toţi trebuie să fie de acord cu noi pentru că noi sîntem, evident, cei mai deşteptî... şi aşa devenim noi, inevitabil, răniţi şi surprinşi cînd toată lumea ne urăşte cu o pasiune sîngeroasă!

– Probabil pentru că începeţi prin a omorî oameni, observă Cooper.

– Nu, percepi lucrurile exact invers, domnule Cooper. Nu așa procedăm noi. Noi *sfîrșim* omorînd oameni! Și ei își amintesc! Întotdeauna ne urăsc datorită sfîrșitului. Oricum ar fi acesta. E tragedia Germaniei!

– Dar e și tragedia lor, nu-i așa?

– Tragedia lor apare la sfîrșitul spectacolului. Ultimul act e tragedia noastră. Atunci *ei* ne ucid. Se pare că noi nu reținem esențialul. Te plictisesc mai mult decît de obicei, domnule Cooper? Încerc doar să mă revanșez pentru că nu te-am primit cum se cuvine cînd ai venit aici...

– Ascultă... ești nazist? Oricare ar fi sensul cuvîntului?

Wolf Koller izbucni într-un rîs zgomotos. Nimeni nu îi acordă nici o atenție. Poate că era un client de-al casei sau poate că rîdea mult.

– Parcă ai fi fiică-mea! Eu? Nazist? Doamne, ce imaginație!

– Atunci iau ce-ai spus ca un nu răspicat.

– Răspicat. Cu toate că un adevărat nazist nu s-ar apuca să-și dea arama pe față într-un bar oarecare. Presupun că ar depinde de locul în care se află.

– Dar Gunter Brendel a fost. Erai partenerul lui.

– Brendel? E mort de douăzeci de ani! Da, presupun că era. Un tip cam întunecat, Gunter. Am auzit că era nazist. Apoi a fost asasinat... Cam confuz. Norocul lui Lise că am apărut eu. Doamne, am iubit-o înainte de a avea curajul s-o ating. Femeile au o asemenea putere! Gunter era un om slab, un prost, însă eu nu sînt. Nazist! Nu, domnule Cooper, nu sînt nazist. Cred în Germania, în Patria Mumă. Nu poți numi asta o crimă.

– Dar fata ta crede că ești nazist.

– Mă rog, ei îi place să mă acuze oricum. E o puștoaică, poate că mă place, așa cum îmi plac mie Beatles-ii sau altceva. Are prieteni care cred că oricine are bani e un SS-ist deghizat. Prietenul ei vine din Est. Îi strecoară tot felul de absurdități la ureche și pe urmă ea le scoate pe gură – nu pot face nimic în acest sens. O să se schimbe. Pe mine mă îngrijorează Lise...

– Dacă nu ești nazist...

– Gata, domnule Cooper, gata cu gluma.

– ... atunci ce eşti?

– Sînt un naţionalist german, asta-i tot.

– Şi Joachim Stiffel ce e?

– Un idiot. Un idiot violent.

– Îl cunoşti?

– Cunosc aproape pe toată lumea. Da. A venit la noi o dată, la nişte cunoscuţi de-ai mei, voia să-l sprijinim financiar, zicea că voia ca Germania să fie a germanilor, spunea că el era doar un naţionalist şi toţi ceilalţi erau nişte nenorociţi! Un amărît de dobitoc!

– Şi ce s-a întîmplat?

– Era nebun. În nici un caz nu constituia genul meu de investiţie. Sau de asociere. Doamne, e un parazit!

– Să fiu sincer, nu ştiu pe cine sau ce să cred. Asta te include şi pe tine, Herr Koller.

– Înţeleg pe deplin cît de ciudate ţi se par toate acestea. Te compătimesc. Ba chiar am şi o propunere, dacă nu vei crede că sînt inospitalier. Pot să ţi-o fac?

– Dă-i drumul.

– Ai venit aici, fără voia ta, în cel mai prost moment cu putinţă. Erika s-a făcut de rîs. Lise se simte rău. Eu sînt implicat în nişte negocieri pe muchie de cuţit, societatea e tulburată... te-ai gîndit să te întorci acasă şi să aştepţi ca lucrurile să se liniştească? O s-o găsim pe Erika. Sînt convins că lui Lise o să i se găsească un diagnostic şi aşa o s-o putem pune pe picioare iar. O să avem grijă de Stiffel şi de problema imigranţilor... Aş fi încîntat să păstrez legătura cu tine, prin telefon, fax sau scrisori, cum vrei, să te ţin la curent, iar la primăvară ce-ar fi să te întorci în Berlin? La Primăvară totul o să arate altfel. O să te duc cu iahtul meu pe lacul Wannsee, o să fie acolo şi Erika, şi Lise, soarele o să strălucească, o să facem o petrecere de familie. O să rîdem cu toţii de încercările prin care am trecut în iarnă – şi o să ne întrebăm de ce naiba am fost atît de supăraţi. O să facem o croazieră pe Rin, cu celălalt vas al meu! Ce zici?

– Dar cum rămîne cu destinul Germaniei?

– Ei bine, rîse Koller, cred că ne-am convins destul că războiul nu ţine! O să ne împlinim altfel destinul. În fundul sufletului nostru să ştii că sîntem americani fără un continent pe care să-l numim al nostru. Koller încă zîmbea amuzat cînd se întoarseră la maşină. Unde să te las? Unde stai?

– Aş vrea să mă plimb puţin, răspunse Cooper.

– Bine. Ştiu cum te simţi. Sînt foarte bucuros că ne-am putut întîlni. Aş fi vrut să fie în circumstanţe mai normale. Data viitoare, vino primăvara, o s-o facem cum trebuie. Acum însă ce-ar fi să te duci acasă? Iată cartea mea de vizită – mă poţi suna oricînd la birou. Mai vorbim. Întinse mîna, iar Cooper i-o strînse. John Cooper, lasă germanii să aducă Germania pe calea cea dreaptă. Dacă n-o putem face noi, atunci nimeni nu va putea.

Cooper urmări maşina luxoasă plecînd încet. Se uită după ea pînă ce aceasta dispăru din vedere.

Orlovski

Cînd văzu bărbatul care stătea lîngă enormul şoarece gri, Profesorul dădu de două ori din cap, suficient de tare ca să audă vertebrele pocnind, apoi îl strigă pe individ. Ca şi cum ar fi dat peste un vechi amic într-un magazin supraaglomerat în preajma Crăciunului, cineva pe care nu-l mai văzuse de multă vreme, cineva dintr-o altă viaţă. Aproape că-i veni să urle, aproape că... Apoi anii de antrenament îşi spuseră cuvîntul şi Profesorul se abţinu să mai scoată vreo vorbă şi deveni invizibil, un alt individ anonim în mulţime. Barbă sură, beretă, un singur ochi bun. Barba acoperea cicatricile lăsate de un anchetator SS peste care dăduse în Buenos Aires cu douăzeci de ani în urmă. Hugo Waxman. Unul dintre cei care scăpaseră prin ochiurile plasei după război: toată lumea credea că Hugo murise, însă Profesorul îl descoperise în Argentina, în acea altă existenţă, chiar înainte

de viața ce-l includea pe Orlovski, care continua să stea în picioare lîngă blestematul acela de șoarece imens. Profesorul făcuse o greșeală și se pusese cu așa-zisul răposat Hugo Waxman, care se apucase să-i treacă ace de cusut prin obraji. Fuseseră cîteva ore dezgustătoare, după care, datorită groazei și a inteligenței superioare, Profesorul inversase rolurile și trecuse acele prin gîtul lui Waxman. După aceea, toți prietenii lui Waxman deciseseră să-l pună sub urmărire pe omul care acum era Profesorul, oriunde s-ar fi aflat acesta... așa devenise el Profesorul și nu se mai întorsese niciodată în America și sfîrșise într-un birou, împreună cu Konstantin Orlovski... în viață.

Acum, iată-l, bătrînul și bunul Konnie. Dacă ar fi avut alte ocupații, poate că s-ar fi dus la un pahar și și-ar fi istorisit vechi povești de război sau s-ar fi mințit cît mai frumos. Numai că surpriza de a-l vedea în Berlin, lîngă KaDeWe, vorbind cu un șoarece înalt de doi metri, era suficient de mare ca să-l facă pe Profesor să se oprească. Imediat se strecură înapoi în mulțimea de părinți cu copii de mînă, uitîndu-se cu ochii mari la lumea de vis din jurul lor.

Fusese la etajul alimentar din KaDeWe, de unde luase cîteva kilograme de cafea boabe din Sumatra, cafeaua lui favorită, și coborîse cu pachetul pe scara rulantă. La parter, spre ieșire, se oprise să vadă ultimele amenajări făcute în vederea Crăciunului, în rotonda centrală. Castelul de iarnă al lui Kris Kringle, împodobit cu zăpadă precum ceara pe o lumînare; tot felul de pitici și spiriduși, iepurași, veverițe și un șoarece imens. Acolo îl văzuse. Purta o haină de blană de samur. În creștet era chel; o bordură de păr cenușiu pornea din dreptul urechilor înconjurînd baza craniului osos. La ochi avea ochelari negri, de aviator, cocoțați pe nasul lui larg și necioplit de slav. Șoarecele imita gestul îmbucării unei bucăți masive de șvaițer, iar individul discuta cu el, zîmbind cu toată gura, spre deliciul puștilor adunați în jurul lor. Unul dintre puști întinse, ezitînd, un picior și îl așeză pe coada lungă a șoarecelui, ca să vadă dacă acesta observă. Nici o reacție.

De mulțime se apropiară alte cîteva animale, ținînd în labe dulciuri în ambalaj lucitor, în vreme ce se auzea muzică de Crăciun. Scena îi amintea Profesorului de orășelul în care cres-

cuse – acolo întotdeauna Crăciunul era plin de albul omătului. Totul se întîmpla într-o altă țară și cu multă vreme în urmă.

Privind omul în haină de blană, Profesorul se gîndi că Crăciunul petrecut în Rusia și în Est nu semăna deloc cu atmosfera de aici. Se gîndi la un Crăciun nefericit petrecut în mirosul dulceag, de săpun ieftin, al sediului din Moscova, între pereții cenușii și sumbri ai coridoarelor supraîncălzite de acolo, așteptînd să afle de soarta unui om care n-avea mai multe șanse decît Frosty Omul-de-Zăpadă într-o zi caniculară de vară. Cînd se uita, acum, la expunerea incredibilă de mărfuri de aici, nu-i venea să-și creadă ochilor...

Îl urmărea pe maiorul Konstantin Orlovski, de la KGB, care își petrecuse acea zi cu el, jucînd cărți, schimbînd ultimele bancuri, fumînd acele țigări înfiorătoare, așteptînd să afle dacă sentința fusese: viață sau moarte?

În jurul orei zece a acelei seri de Crăciun, răspunsul sosise prin însuși directorul adjunct Egon Rossovici. Răspunsul nu fusese prea bun. Omul lor apăruse cu gîtul tăiat, ascuns sub un troian de zăpadă. Se zisese cu omul din Praga. Orlovski și Profesorul se uitaseră unul la altul cu priviri grele, resemnate, își terminaseră țigările și își puseseră hainele și căciulile de blană.

– Crăciun fericit, tovarășe, îi urase încet Orlovski, ca și cum Rossovici sau vreun alt ștab l-ar fi putut auzi și s-ar fi putut încrunta.

– La fel și ție, prietene, răspunsese Profesorul.

Orlovski era un om amabil. Nu din cale-afară de deștept, dar asta era pe placul KGB-ului. Un om loial, muncitor, fără a străluci prin ceva. Se atașase de Rossovici, a cărui stea se înălța repede; cu trecerea timpului el și Rossovici deveniseră indispensabili unul altuia. Făceau o echipă bună împreună, la fel ca Sancho și Don Quijote, rolul slugii jucîndu-l Orlovski, iar cel al cavalerului, Rossovici.

Acum Orlovski stătea în fața Profesorului, înconjurat de copii veseli, în haina lui de blană, cărînd o sacoșă într-o mînă și o geantă diplomat, pe care era evident că abia o cumpărase, în cealaltă – departamentul de obiecte de voiaj se afla doar la cîțiva

pași distanță. Era o geantă diplomat de culoare verde-smarald, din plastic dur sau din fibre de sticlă, genul de geantă pe care Profesorul îl admirase în vreme ce se plimba la parter, cam cu o oră în urmă. Era cea mai frumoasă și cea mai scumpă geantă diplomat pe care o văzuse el vreodată. Chiar se întreba cine și-ar putea permite să cumpere un asemenea obiect. O geantă care arăta ca o bijuterie pe care Richard Burton i-ar fi făcut-o cadou lui Elisabeth Taylor. Ei bine, acum aflase. Un maior ex-KGB, făcînd parte și din nomenclatură, care se presupunea că se retrăsese într-o stațiune de la Marea Neagră. Orlovski trecuse bine de cincizeci de ani. Ei doi se născuseră la interval de cîteva zile, însă la mii și mii de kilometri depărtare unul de celălalt. Cînd Profesorul ajunsese în Moscova, Orlovski îi trimisese un tort, ca să-și arate bunele intenții. *La Mulți Ani, Kiril, și Bine Ai Venit*! scria pe tort, cu litere mari și roșii. Tortul fusese confecționat sub forma unui ciocan și a unei seceri într-o cofetărie a nomenclaturii, de către băieții și fetele care se ocupau de mesele oficiale. Era genul de șmecherie pe care un maior KGB o putea practica fără a da naștere la comentarii.

Deci, ce naiba făcea Konnie Orlovski în Berlin, arătînd ca impresarul Corului Armatei Roșii care vrea să-și prezinte formația instituțiilor culturale din Vest? Își mai cumpărase o geantă diplomat de trei mii de mărci. Asta trebuia să însemne ceva.

Orlovski fusese prima legătură operațională a KGB-ului cu grupările teroriste care răsăriseră pe vremuri pretutindeni în Vest. Bader-Meinhof, Brigăzile Roșii, banda lui Dorfmann, Carlos Șacalul... și multe altele, mari sau mici, atît „roșii" cît și „negre", după cum se intitulau ele. Acum el era prea ocupat să vorbească cu un pitic cu barbă și să binedispună puștii ca să-l observe pe Profesor, sau Kiril, cum îi spunea el. Profesorul se ascunse mai bine în mulțime și hotărî să-l supravegheze pe Orlovski. Așa, de-al nabii.

Cînd ieși din KaDeWe, Orlovski porni pe jos. Fulgii de zăpadă i se așezau pe haina scumpă de blană. Ducea cu el geanta verde și sacoșa, așa că era greu de pierdut din vedere. Individul

parcurse întreg Tauentzienstrasse şi trecu pe lîngă enorma sculptură tubulară denumită *Berlin*, pe care localnicii o porecliseră *Maţele încolăcite*. Berlinezii nu puteau lua niciodată prea în serios ceva care avea aspect pompos. Asta îi deosebea de alţi germani. Era atitudinea berlineză.

Ajungînd la Europa Center, Orlovski intră şi îşi croi drum prin mulţimea formată din consumatori ce se plimbau de la un magazin la altul şi din adolescenţi leneşi, fumînd pe rupte. Rămase transfigurat cîteva minute bune în faţa Ceasului de Apă, înalt de paisprezece metri, avînd toate mecanismele perfect vizibile. În faţa acelui ceas era întotdeauna aglomeraţie. Orlovski se uita la el ca un băieţel fascinat de o nouă jucărie.

Profesorul abia îşi stăpînea nerăbdarea. Hai, Konnie, ce mare scofală vezi? În sfîrşit, rusul se uită la ceasul de la mînă. De unde stătea, Profesorul avu impresia că ceasul e un Rolex de aur. Putea fi o imitaţie, putea fi autentic. Oricum, geanta diplomat şi haina de blană erau veritabile.

După ce ieşi din Europa Center, Orlovski trecu pe lîngă Biserica Memorială Kaiser Wilhelm, o ruină rămasă din timpul războiului. Un monument tragic. Localnicii nu rezistaseră însă şi îl porecliseră *dintele găunos*. Zăpada cădea din cer în mici vîrtejuri. Cerul era cenuşiu ca plumbul şi se întuneca.

Traversă strada spre colţul Ku'damm, unde se vedeau luminile celebrului restaurant Caf Kranzler strălucind în spatele zidurilor exterioare vopsite în alb şi roşu. Părea nefiresc de sclipitor, vesel şi primitor, în comparaţie cu sumbra atmosferă de afară. Se spunea că la Kranzler cinau mai mulţi turişti decît în oricare alt restaurant din Germania. Strălucea ca un transatlantic pus pe uscat, care împodobea, ca o bijuterie de preţ, Ku'damm-ul.

Orlovski intră în local şi urcă scara pînă la etajul al doilea, de unde se vedea perfect strada circulată de dedesubt. Profesorul aşteptă, apoi se urcă şi el la etaj. Se uită după geanta diplomat şi după sacoşă. Orlovski şedea de unul singur la o masă de lîngă fereastră. Una dintre ospătăriţe îl conduse pe Profesor în altă parte a încăperii, suficient de departe ca Orlovski să nu-l vadă, dar sufi-

cient de aproape ca să aibă o vedere bună a scenei. Ceasul se apropia de ora două. Profesorul comandă o bere mare și o farfurie de lasagna[1]. Orlovski bea bere și privea afară pe fereastră.

Profesorul își despături ziarul și începu să citească. Masacrul de la Gara Zoo continua să domine pagina de știri, însă nu prea existau informații noi pe această temă. Florile roșii care imitau semnătura vechii grupări Dorfmann erau evident un soi de glumă, însă, dincolo de aceasta, nimeni nu părea să cunoască mai multe. Articolele se concentrau asupra mîniei care pusese stăpînire pe oraș și pe națiune. Toate personalitățile publice cereau stoparea acestor violențe aberante și întoarcerea la o lege și un program al ordinii publice cîtă vreme se mai putea.

Cînd își ridică privirea din pagină, Profesorul îl văzu pe Orlovski dînd mîna cu un nou venit. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum maro și care mai avea cîteva smocuri de păr, pe vremuri roșu, acum albit, pe lîngă urechi. Cu ani în urmă, părul acela fusese aspru și des; Profesorul îl recunoscu. Cu douăzeci de ani în urmă, individul era cunoscut sub numele de Sebastien cel Roșu. Porecla i se trăgea de la culoarea de atunci a părului și nu de la orientarea politică. Anii lăsaseră urme și asupra lui. Majoritatea cunoscuților îl credeau mort, iar restul uitaseră de el, exact lucrul pe care îl dorise Sebastien.

Profesorul nu prea știa cu ce se mai ocupa Sebastien acum. Ultima dată cînd auzise de el, acesta se apucase de ceva cu adevărat respectabil, în comparație cu ceea ce făcuse anterior. Avea un nou nume, o nouă identitate și aparținea oficial părții de sus a clasei de mijloc a societății. O distanță a naibii de mare față de vechile timpuri, cînd era un pistolar într-una dintre bandele teroriste din Germania de Vest.

Profesorul căută prin rafturile memoriei. Fusese gruparea Rafaelei Dorfmann. După ce Rafaela murise în explozia de la fabrica de muniții, se răspîndise zvonul că Sebastien pierise o dată cu ea. Printre bucățile de moloz rămase se mai putuseră

[1] Mîncare italiană făcută cu macaroane, carne sau legume, brînză și un sos gătit cu lapte *(n.trad.)*.

distinge doar patru sau cinci cadavre sfîrtecate. Identificarea lor se făcuse pe ghicite. Numai că băieții inteligenți de la Centrala din Moscova știuseră că Sebastien se găsea la Haga în ziua în care bomba explodase în Frankfurt. Se ocupa cu răpirea unui om de afaceri, dar dăduse greș. Trebuise să-l ucidă pe individ, pe nevastă și pe fiica lui, o adolescentă. Fusese norocos să plece din Olanda întreg. Orlovski și Egon Rossovici regizaseră răpirea și l-ar fi ucis pe Sebastien cu mîinile goale dacă ar fi putut pune mîna pe el.

Timpurile se schimbă însă. Spiritele se mai răcoresc. Acum luau prînzul împreună, rîzînd la amintirea vremurilor trecute. Teroristul și spionul mergeau mai departe, trăind o altă viață.

Dar ce naiba puneau la cale?

Storkraft

– E un mincinos! Cel mai mare mincinos pe care l-am auzit vreodată! Ce individ! Tot ce mi-a spus n-a fost decît rahat!

Cînd Cooper se întorsese în apartamentul din Kreuzberg, Beate tocmai își spăla părul. Făcea astfel de lucruri cînd găsea și ea timp. Viața ei consta din acordarea lucrurilor cu programul ei, din ajustarea tuturor la slujba ei apăsătoare. Masacrul de la Gara Zoo sporise această apăsare. Acum ședea la masa din bucătărie, într-un halat alb de baie, cu părul înfășurat într-un prosop. Îl urmărea și îl asculta pe Cooper care tuna și fulgera pe marginea subiectului Wolf Koller.

– Cu accentul ăla spilcuit de Cambridge... Părea mai mult un englez din clasa de sus decît un neamț – poate a crezut c-o să pic mai repede în plasă. Vrea să mă duc acasă și să mă întorc la primăvară ca să ne plimbăm cu iahtul lui cel mic sau cu cel mare pe Rin – Iisuse! Erika o să se întoarcă, Lee o să se însănătoșească și o să facem cu toții un blestemat de picnic sau ceva în

genul ăsta... Nazist? Eu, nazist! Ce glumă, eu sînt doar un naţionalist german, iar amărîtul de Stiffel e doar un dobitoc... Era convins că stau acolo şi-i ascult cuvintele ca pe Biblie!

Fata îl urmări cu un zîmbet abia schiţat pe chip.

– Dar dacă spunea adevărul despre Lee?

– Nici o şansă. Totul era calculat, împodobit cu un pic de adevăr, ca să cad în capcană – se petrece ceva tare ciudat în legătură cu povestea asta despre Erika... însă Wolf o ia ca pe actul egoist al unei puştoaice bogate şi răsfăţate care vrea să-şi necăjească părinţii – la naiba, fata a încercat să se sinucidă! Iar el spune că e doar o mică ticăloasă care vrea să-l necăjească?

Cooper explodase. Începea să simtă cum îi curgea adrenalina prin vene. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză jos. Îi povesti fetei despre întîlnirile cu Lee şi cu Wolf, fără a teoretiza prea mult pe marginea lor.

Beate se strîmbă cînd auzi cum o tratase pe Lee.

– Ai fost prea dur cu ea, dacă nu te superi că ţi-o spun. Ea e doar o victimă în toată porcăria asta. Nu-i aşa?

– Habar n-am. Ea e întotdeauna o victimă, şi asta mă scoate din pepeni. Le-ar fi putut spune adio ticăloşilor ăstora acum douăzeci de ani – aş fi ajutat-o să treacă peste orice.

– Ai sentimente foarte puternice pentru o soră.

– Da, am.

Nu voia să-i explice. Era o poveste prea lungă, iar faptul că o găsea pe Beate atît de atrăgătoare nu-i uşura sarcina.

– Martini albastru, zise ea. Erika mi-a povestit despre băutura asta. E produsul lui. Mie îmi scapă esenţa magică. N-am gustat niciodată martini, de nici o culoare...

– Şi tu eşti la fel, nu pari atît de îngrijorată de soarta Erikăi pe cît ar trebui să fii...

Ea îl ameninţă cu degetul.

– Las-o baltă, John. N-am de gînd să mă dau cu capul de pereţi – nu pot *face* nimic. Aşteptăm şi vedem. Şi nu mă înfuria – n-am nici timp şi nici energie pentru aşa ceva. Ochii îi scăpărau. El dădu din cap, iar ea continuă: Ar trebui să ştii că individul ăsta cu minunat accent englezesc pe care l-ai întîlnit astăzi e un tip foarte ocupat. Zvonul e că, din pricina masacrului de la Gara Zoo, Wolf Koller s-a decis să înceapă presiunile.

Foarte curînd se va petrece o schimbare şi multe vor fi date în vileag, de la nivelul cancelarului în jos... Se spune că Koller vrea o încetare a violenţelor, poate prin introducerea legilor marţiale. El spune că germanii trebuie să-şi ia din nou destinul în mîinile lor, pe plan naţional şi internaţional...

– Şi cam ce-ar vrea să obţină de la cancelar? Poate să-i ceară tot ce vrea?

– Cancelarul nu s-a opus niciodată lui Wolf Koller. Întrebarea e alta. Ce vrea Koller să facă? Dacă lucrurile nu merg aşa cum vrea el, e în stare de orice – să sprijine o mişcare a maselor, să-şi pună la lucru oamenii, să cheme populaţia la vot ca să-şi aleagă un nou lider, să submineze puterea cancelarului... Koller vrea ca în Bonn să existe un om care să execute întocmai ceea ce îi ordonă el. Şi mai bun ar fi un om care să execute ordinul cu entuziasm... poate că acel om e cancelarul. Dacă nu... Beate ridică din umeri. Sigur e că se va petrece ceva în curînd. Se simte chestia asta – oriunde mă duc, toţi discută numai despre aşa ceva. Toată lumea spune că s-a umplut paharul...

– Dar mie nu-mi pasă de politică, zise Cooper. Mă interesează doar s-o ajut pe Lee.

– Poate că nu te interesează, dar, oricum, nu mai contează. Acum eşti inclus în perimetrul lumii lui Wolf Koller, eşti sub observaţie – şi nu sînt aşa de sigură că poţi evada prea simplu.

– N-o să evadez, cel puţin pînă n-o găsesc pe Erika. De fapt, făcu Cooper cu ochiul, am un plan. Vreau însă să-mi explici şi mie ce a stat la baza acestor zvonuri politice? Adică o să organizeze Wolf Koller o conferinţă de presă, cum a făcut Ross Perot?

Beate îşi desfăcu prosopul din jurul capului şi îşi petrecu degetele prin părul blond.

– Nu, nu va fi aşa. Cancelarul a fost văzut ieşind din palatul lui Koller de la lacul Wannsee. N-are nici o legătură cu întîlnirile lor publice. E un secret total. Au folosit chiar şi o dublură sau, cel puţin, maşina cancelarului a luat-o în altă direcţie... toate astea ca să ne inducă pe noi în eroare. Koller are oamenii lui la fiecare proprietate, ca să ţină orice intrus la distanţă. Sursa care l-a văzut pe cancelar la palatul lui Koller e de încredere. Glock e aşteptat mîine în Berlin pentru audieri... oamenii aşteaptă să

vadă cum se va comporta cînd se va întoarce la birou. O să facă schimbări? O să pară şi el, în sfîrşit, că îşi asumă responsabilităţi? Modul de lucru al lui Koller e, oricum, acela de a trage sforile de la distanţă. Nu-i pot rezista mulţi. Ai văzut şi tu asta – întrerupe o întrevedere cu cancelarul ca s-o urmărească pe Lee, apoi petrece încă o oră cu tine. Are un cap atît de bun...

– Inimă. O *inimă* atît de bună.

– Bine, bine, rosti Beate cu nerăbdare. Fata se ridică în picioare şi se uită la el. Deci, care-i marele tău plan?

În acea clipă sună telefonul. Beate ridică receptorul. Cooper o auzi răspunzînd:

– Da, e în faţa mea. Nu, n-a păţit nimic. A avut doar o întrevedere cu Wolf Koller. S-a săturat să fie mînţit. După aceea, Beate o luă pe germană, iar Cooper nu mai pricepu nimic. Fata ascultă o vreme, uitîndu-se la el, apoi vorbi din nou. După aceea, i se adresă lui Cooper: Eşti liber diseară?

– Nu, mă duc la cea mai apropiată discotecă.

Beate răspunse în receptor:

– Da, e liber.

După care continuă în germană.

Imediat ce lăsă receptorul jos, se uită la el cu o expresie de nedumerire.

– Era cancelarul?

– Karl-Heinz.

– Şi mă voia pe mine?

– A sunat să-mi spună despre întîlnirea cu tine. Cred că intenţiona să mă avertizeze. Voia să ştie dacă m-ai abordat...

– Nu i-am spus nimic despre tine. N-am vrut să te amestec în povestea asta.

– Mă rog, el a plecat acum. Are un plan pentru diseară.

– Veşti legate de Erika?

– Asta-i doar o parte. Mi-a spus că are ceva important să-ţi spună despre ea – dar n-a vrut să-mi explice ce anume.

– Şi altceva?

– Vrea să mergem la un concert rock.

•

– N-am fost o gazdă bună cînd ne-am întîlnit prima oară. Am crezut că trebuie să mă revanşez. Karl-Heinz se sprijinea de

tejgheaua bufetului din bucătărie, aflată lîngă chiuvetă, şi îşi plimba o sticlă de bere, rece ca gheaţa, pe buza despicată. Cît eşti aici trebuie să asculţi rock nazist. Trebuie să înţelegi cu ce ne luptăm noi. Nu mi-aş putea ierta dacă ai scăpa aşa ceva. Se forţă să schiţeze un zîmbet.

– Explică-i în ce se bagă, rosti Beate. Părea liniştită să-l ştie alături, observă Cooper. John trebuie prevenit.

– Rock nazist; e noua noastră formă de artă. E la mare modă în Est. Ungurii sînt mult mai răi decît noi, dar şi ai noştri sînt suficient de răi. Concertul de astă-seară se ţine în partea de est a oraşului. Karl-Heinz numi un loc care n-avea nici o semnificaţie pentru Cooper. Numele formaţiei e Storkraft. E un grup de capete rase din D sseldorf. Numele înseamnă „forţă distructivă". Acum doi ani au lansat cel mai mare hit al lor, „Kraft für Deutschland".

– Putere pentru Germania, traduse Beate. Solistul vocal e un tip pe nume... cum se numeşte, Karl?

– Jurg Petrisch.

– Acum aproximativ şase luni am făcut o emisiune pentru BBC referitoare la rock-ul nazist. Îmi amintesc versurile cîntecului... era ceva despre pumni „tari ca oţelul" şi despre „curăţirea" Germaniei.

– Însă muzica, interveni Karl-Heinz, sună ca şi cum ai tăia o întreagă echipă de fotbal cu un fierăstrău.

– Şi se încheie cu cuvintele: „Trezeşte-te Germanie!", completă Beate. Ăsta-i un slogan nazist al anilor treizeci. Nu ştiu lucrurile astea din întîmplare. Le-am descoperit cînd am strîns materialul pentru emisiune. Bineînţeles că ştabii pentru care lucrez nici n-au vrut să se atingă de aşa ceva – ca şi cum admiterea existenţei ar fi însemnat o încurajare.

– Cui îi place această porcărie? întrebă Cooper.

Karl-Heinz se dădu jos de pe tejghea. Haina lui de piele neagră scîrţîi. Băiatul mai purta un tricou negru şi blugi negri.

– Oamenilor care cred că civilizaţia a mers înapoi de cînd s-a prăbuşit Cel de-al Treilea Reich. Se ascultă oriunde – în Europa, în Anglia, în America de Sud. Hai, e timpul să mergem.

Pe scări, Cooper îl apucă pe Karl-Heinz de braţ.

– Ce veşti despre Erika? Ce se întîmplă?

– Mai tîrziu. După concert. Sînt multe lucruri pe care nu le ştii şi pe care trebuie să le afli. N-o să-ţi vină să crezi dacă nu-ţi explic totul – dar să ştii că ea nu e persoana pe care o crezi tu. Înţelegi? Nu e ce crezi tu.

– Ce vrei să spui?

– Mai tîrziu. Să fii atent la cuvintele astea. Nu e fata pe care o crezi că este.

– Atunci ce e?

Cooper privi înapoi spre Beate, care încuia uşa în spatele lor.

– Altceva.

Imediat, Karl-Heinz porni pe trepte în jos, şi asta fuse tot. Suficient însă ca să-l pună pe Cooper din nou pe gînduri.

Mulţimea era în picioare în sala mare şi întunecată. Arăta şi mirosea ca un garaj, a benzină şi a unsoare veche. Drugii de metal de deasupra aproape se pierdeau în umbră. Cooper avea o senzaţie de claustrofobie. Erau prea multe mirosuri şi prea multe priviri tîmpe adunate laolaltă. Sudoare, parfum, fum. Era imposibil de apreciat dimensiunea mulţimii. O mie? Două mii? Difuzoarele imense de pe scena goală, aflată în beznă, emitea sunete metalice. Lumina era cam slabă, cîteva reflectoare plimbîndu-se deasupra mulţimii, care tropăia, ţipa, se agita şi aştepta cu înfrigurare.

– Nu-mi place deloc, rosti Cooper.

Beate îl ţinea de mînă, fiindcă nu voia să-l piardă în acea aglomerare umană.

– Zău? strigă ea în urechea lui. Eu n-aş vrea să mă aflu în altă parte.

Îl mîngîie pe mînă. Karl-Heinz scruta cu privirea chipurile din jur. Cooper vedea guri mişcîndu-se, dar nu înţelegea nimic. Brusc, toate luminile se stinseră. Mulţimea tăcu, ţinîndu-şi respiraţia. Beznă totală. Trupuri împingîndu-se în el.

Dintr-o dată pe scenă explodară flăcări din torţe. Prăjini lungi, învelite în zdrenţe şi îmbibate în kerosen sau benzină. Parcă era o scenă din vechiul film James Whale, în care locuitorii unui oraş mărşăluiau furioşi, noaptea, pe străzi. Căutînd monstrul. Flăcările lingeau bezna de smoală, împrăştiind umbre peste mulţime. Apărură cîteva puncte roşii şi

mașinile de ceață începură să arunce tăvălugi de fum deasupra torțelor și peste mulțime. Din cînd în cînd cineva țipa.

Un scîrțiit brusc și asurzitor, scos de o chitară electrică, trecu prin mulțime ca o ghilotină. Pe scenă, patru trupuri părură să apară din neant, de undeva de sus. Cooper simți o explozie sonoră în creier. Făcu ochii mari, cerînd, inconștient, îndurare. Mulțimea păru că înnebunește. Sărea, urla, mulți își întindeau brațele în salutul hitlerist. Solistul vocal începu să urle și el, cu gura căscată, atingînd microfonul, scoțînd sunete total inumane. Chipul lui părea o mască grotescă, luminată de dedesubt, ca fețele criminalilor în vechile filme de groază. Torțele emanau fum cu miros de insecticid, ceața invadase totul, chitara schelălăia amplificat și deformat, tobele zguduiau podeaua, solistul striga pe scenă, cu venele stînd să-i plesnească pe gît și pe frunte...

Cooper strigă ceva ce suna a dezaprobare la urechea lui Beate, însă fata făcea poze cu mulțimea dezlănțuită și cu coșmarul de pe scenă, așa că n-auzi nimic din ce-i spuse el. Cooper avea sentimentul că creierul i se lichefiase și începea să i se scurgă prin orbitele ochilor.

Iar coșmarul nu se oprea. Era ca o imensă extracție dentară, fără novocaină, ca un sfredel îngrozitor de zgomotos, ca Laurence Olivier aplecîndu-se deasupra ta, văzut printr-o ceață sîngerie de durere, întrebînd: E bine? E bine? E bine? „Nu, își zise Cooper, nu e bine, nimic nu mai e bine."

Apoi, cacofonia atinse apogeul și reflectoarele începură să-și plimbe, cu furie, fasciculele pe deasupra mulțimii. Doi indivizi ieșiră din mulțime și săriră pe scenă, unde desfăcură un drapel mare de bătălie, în roșu, alb și negru, moștenit din vremea lui Hitler, cu zvastica în mijloc, amintind de trecut... sau, poate, de viitor?

– *Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*

Gloata psalmodia, tropăia, saluta cu brațul drept întins înainte. Pereții tremurau, podeaua vibra, iar Karl-Heinz îi trăgea înapoi pe amîndoi, prin mulțime, continuînd să privească peste umăr. Ceva se schimbase. Văzuse ceva, pe cineva; îi era teamă. Trăgea tare de Beate, care se ținea strîns de mîna lui Cooper. Cînd ajunseră la ușa ce dădea spre lumea exterioară, Karl-Heinz

abia mai putea respira. Îl apucă pe Cooper de umăr şi îşi lipi gura de urechea lui:

– Dacă vom fi despărţiţi... adu-ţi aminte de asta... Bayreuth... înţelegi, oraşul Bayreuth... Warmolts, omul se numeşte Warmolts...

În acea clipă băiatul fu smuls de acolo.

Concertul se terminase, însă mulţimea continua să scandeze. Afară, strada era îngustă şi întunecată, iar demonstranţi antinazişti aşteptau cu pancarte, bîte şi steaguri, mărşăluind în cerc. Cînd mulţimea de la concert dădu năvală afară, purtîndu-i, ca un val, pe Cooper, Beate şi pe Karl-Heinz, demonstranţii începură să-şi agite bîtele. Ca din senin, apărură reflectoare de televiziune, camioane şi oameni cu camere video. Participanţii la concert începură şi ei să agite lanţuri, iar unii scoaseră cuţite.

Cooper nu văzu ţeava de fier care viza capul altcuiva şi care îl lovi la baza gîtului, doborîndu-l şi întunecîndu-i vederea. Respiraţia i se opri o clipă. Căzu într-o parte, fără a-i putea vedea pe Karl-Heinz sau pe Beate, fiind prins de aripa unei maşini. Se agăţă de mînerul portierei, însă gestul nu-l împiedică să cadă. Oamenii ţipau, înjurau şi mîrîiau, totul în germană. Cooper simţi sînge căzîndu-i peste faţă, ca nişte picături de ploaie, de deasupra, şi încercă să se ridice în picioare. Reuşi să ocolească maşina şi o văzu pe Beate, ghemuită în cadrul unei uşi de intrare, făcînd fotografii. Fata se ridică în picioare şi se depărtă puţin de uşă. Din întuneric se ivi un individ, cu sîngele şiroindu-i pe frunte, agitînd un lanţ deasupra capului şi vînînd-o pe Beate.

Cooper sări la el. Îl văzu întorcîndu-se în ultima clipită; sesiză schimbarea direcţiei lanţului şi îşi vîrî capul între umeri. Puţin prea tîrziu însă, căci lanţul îi lovi obrazul. Pielea îi plesni ca un pepene. În aceeaşi secundă simţi impactul umerilor proprii izbindu-l pe nemernic exact sub stern şi aruncîndu-l într-un zid de cărămidă. Tipul lovi zidul ca un sac de ciment şi scoase un urlet cînd plămînii îi rămaseră fără aer. Cooper îl apucă de cap şi, ţinîndu-l de urechi, îl izbi de zid de patru sau cinci ori. Din urechile individului ţîşni sîngele. Omul dădu ochii peste cap. Cooper îl lăsă să se prăbuşească asemeni unui cadavru. O văzu pe Beate pe trotuar, încercînd să se apere de un agresor cu capul ras, care se pregătea să o lovească cu cizma în abdomen. Cooper balansă cît putu de tare lanţul pe care îl capturase de la

victima sa, izbind în plin țeasta ticălosului, trimițîndu-l instantaneu, alb ca varul, pe caldarîm. Cooper se aplecă deasupra lui și începu să își descarce mînia. Se potoli abia cînd pe la colțurile gurii acestuia apăru o spumă roșiatică. După aceea Cooper azvîrli lanțul în mulțime. Imediat, Beate îl apucă de braț și îl trase pe o alee lăturalnică, spre o movilă de gunoaie.

– Fața ta, icni ea. Ți-e bine? Ai sînge peste tot...

Mulțimea se depărta. Se auzeau sticle spărgîndu-se, sirene vuind, muzica urlînd, ca acompaniament pentru imbecili. *Sieg Heil*! Era o farsă, era o tragedie.

– Mă simt uimitor de bine.

Beate tremura. El o înconjură cu brațul și o simți cum se ghemuiește la pieptul lui. Își dădu seama că și el tremura. Nu putea să definească exact ceea ce făcuse, dar știa că procedase corect.

– Nu te mai opreai să dai în bărbatul acela...

– Olaf Peterson ar fi fost mîndru de mine. E posibil să-l fi omorît pe primul. Și pe cel de-al doilea. Simți că, fără să vrea, zîmbește, cu toată durerea din obrazul lovit de lanț, și asta îl binedispuse. Poate că își va reveni... dar niciodată complet.

– Ai înnebunit?

– Nu. Doar m-am descărcat puțin. O strînse pe Beate la piept pentru o clipă, într-unul dintre acele momente speciale, însă era prea conștient că scena părea desprinsă dintr-un film, așa că îi dădu drumul. Nu era John Garfield și nici Beate nu era Jennifer Jones. Oricum, ea nu auzise niciodată de ei. Unde-i Karl-Heinz?

Cooper stătea la intrarea în alee. Pe stradă zăceau cam o jumătate de duzină de răniți. Un medic, sosit cu o ambulanță, se aplecase deasupra unei fete care zăcea întinsă pe spate și încerca să vomite, însă voma i se oprea în gît. Medicul căuta s-o împiedice să se înece.

Primul individ, cu care avusese Cooper de-a face, nu arăta prea bine. Ochii îi erau larg deschiși și nu aveau nici o expresie. Cel de-al doilea individ, cel cu capul ras, zăcea pe o parte, ținîndu-se de picior. Și el voma de durere. Își întinse mîna către Cooper, cerînd ajutor. Cooper se uită la el pînă ce mîna căzu, neajutorată, pe caldarîm. Cooper se gîndi o clipă, apoi îl călcă pe mînă. Ticălosul gemu. Cooper privi în jos și zise:

– Ar trebui să-l vezi pe celălalt.

Însă nemernicul nu-l auzi.

Karl-Heinz nu se vedea nicăieri. Strada se golea. Vacarmul se deplasase în altă parte.

Beate oftă.

– A fost prea de tot. Ai înnebunit, Cooper.

– Ai făcut poze reuşite?

– Poate.

Fata continua să tremure.

– Sper că nu cu mine omorînd pe careva.

Beate îl privi lung, clătinînd din cap.

Apăru o a doua ambulanţă, o altă maşină a poliţiei, apoi alţi medici care se deplasau pe cîmpul de bătălie. Geamurile portierelor de la mai multe maşini fuseseră sparte şi strada era plină de cioburi. Unul dintre medici se apropie şi-i vorbi lui Beate. După ce plecă, fata se întoarse către Cooper.

– Voia să ştie dacă avem nevoie de ajutor.

Se urcară împreună în maşina fratelui lui Beate – fratele aflat la facultatea de medicină de la UCLA, care îşi lăsase automobilul în grija surorii, fratele care ar fi putut avea grijă acum de obrazul lui Cooper. Nici o urmă de Karl-Heinz.

– Poate c-a avut noroc, rosti Beate cu speranţă. Poate că s-a dus direct acasă după ce am fost separaţi.

Cooper încuviinţă din cap.

– Vrei să-mi auzi planul?

– Mai întîi, trebuie să îţi cureţi faţa. Te simţi bine?

El îşi privi ceasul.

– Atunci, hai să plecăm acum.

– Mergem la mine. Cincisprezece minute. O să te spăl şi o să-ţi pun un ajutor de bandaj pe faţă...

– Band-Aid[1]. Nu ajutor de bandaj[2].

– Mai contează, John?

– Nu, cred că nu.

Faţa şi gîtul îi pulsau. Mai mult ca oricînd, Cooper voia să distrugă ceva. Asta îl ajutase cînd se descărcase pe banditul care voise s-o omoare pe Beate în clipa în care ea era neprotejată şi

[1] Marcă de plasture *(n.trad.)*.

[2] Bandage-aid *(n.trad.)*.

neajutorată. Însă nu era suficient. Nu se afla cu nici un pas mai aproape de Erika Koller.

Agresorul

Ned Cheddar şedea la biroul lui din Georgetown şi mînca cel de-al patrulea copan de pui, gîndindu-se la un somn la grătar, cu ardei roşu şi mămăligă. Telefonul verde sună tocmai cînd gîndul îi zburase la ceea ce îi recomandase cu tărie doctorul. Se scotoci în buzunarul hainei de casă după tabletele antiaciditate.

La celălalt capăt al firului era Burke Delaney.

Cheddar ascultă cîteva minute.

– Mai rar, pentru numele lui Belzebut!

Linia telefonică muri pentru o clipă. Apoi Delaney întrebă:

– Ce? De cine vorbeşti?

– De nimeni, las-o baltă. Acum vreau să ştiu cine dracu mai e şi Schuyler ăsta – şi ce vrei să spui cînd zici că a smuls braţul asasinului?

– L-a rupt din umăr, Cheese. Am spus „rupt".

– Ce dracu' spui acolo?

– Iisuse, Cheese, ţi-l aminteşti pe Schuyler. Ţi-am povestit totul despre el. E bullterrierul meu.

– Ca în desenele lui Booth?

– Ce? Ale cui desene?

– Booth, *Booth*! *Newyorkezul*. Spui că Schuyler e un *cîine*? Am înţeles bine?

– Da, da, e un cîine. Nu prea cunosc oameni care să scoată un braţ din umăr printr-o muşcătură.

– Bine, bine. Zi-i mai departe.

– Ei bine, mă cam nelinişteşte.

– Este normal. Cineva a încercat să te ucidă.

– Nu e cineva. L-am cunoscut pe individ.

– A te cunoaşte înseamnă a vrea să te omoare.

– E bună, Cheese. Însă n-a fost deloc amuzant cînd a scos arma aceea blestemată...

– Şi ce-ai făcut?

– Înainte sau după ce m-am c...t în pantaloni? Ce crezi c-am făcut? L-am omorît pe nenorocit. Mai încerc şi acum să-i curăţ plămînii de pe podea.

– Îl ştiai? Cine era?

– Ţine-te bine. Kuno Meinhold.

– Kuno Meinhold? Greu de crezut.

– Ţi-l aminteşti?

– Gaşca Dorfmann. Nu-i mult de atunci.

– Unde erai acum douăzeci de ani, Cheese?

– Roma. Cairo. Cîteva săptămîni nefericite în Belize City şi o călătorie oribilă pe meleagurile sălbatice ale Paraguayului, în căutarea lui Martin Bormann...

– Iisuse, îmi pare rău că am pierdut faza asta. Eu mi-am pierdut o seară încercînd să-l împuşc pe Kuno Meinhold, iar şase luni mai tîrziu îi făceam cinste cu o bere în aeroportul din Oslo, încercînd să-l angajez, pe el şi pe cei din gaşca Dorfmann, ca să lichideze un fost prieten de-al nostru. Acum apare aşa, din senin, şi încearcă să mă omoare. Cine ar vrea să vadă mort un bătrîn păcătos ca mine? Ce-am făcut ca să se apeleze la un vechi pistolar cum este Kuno? Nu te obosi să răspunzi, Cheese. Răspunsul nu poate fi altul decît blestematul ăsta de SPARTAKUS... şi eu nu ştiu încă despre ce naiba e vorba...

– Gîndeşte-te. Dacă e vorba de SPARTAKUS, şi dacă Kuno nu voia doar să ţi-o plătească pentru că poate te-ai culcat cu cine ştie ce fostă prietenă a lui, atunci cineva ştie că tu ai habar de SPARTAKUS... se ştie despre tine şi Karl-Heinz... şi asta face ca uciderea ta să merite. Ned Cheddar oftă şi se uită la copanul uitat în farfurie. Îşi pierdea apetitul. E şi o parte mai rea în toate astea.

– Ce poate fi mai rău decît să apară Kuno Meinhold la miezul nopţii în casa mea, cu un Luger şi o mască pe faţă?

– Ascultă cu atenţie. Să apară Kuno Meinhold sau cineva ca el în casa mea, în mijlocul nopţii, cu un Luger şi o mască pe faţă... Cheddar făcu o pauză. Zău? Un Luger? A rămas cam învechit, nu-i aşa?

– Tot la fel te omoară, rîse amar Delaney.

– Trebuie să depistăm ce-a făcut Kuno între timp. Tu începe acolo. Eu o să sap de aici. Trebuie să-l am undeva în computer. Nu-mi place chestia asta, Burke.

– Ha, auzi, nu-mi place, exclamă ironic Delaney. Fii în pielea mea şi atunci o să vezi ce înseamnă să nu-ţi placă.

– Prostii. Tu te bucuri. Te face să te simţi din nou tînăr. Scuză-mi lipsa de delicateţe, dar ce-ai făcut cu mortul?

– I-am dat drumul în puţul acela vechi. Capacul se potriveşte bine. O să-mi fac griji la primăvară.

– Deci în puţ. Ai aruncat şi braţul?

– Nu, l-am atîrnat deasupra căminului ca să mă distrez de sărbători. Bineînţeles că l-am aruncat şi pe el. Aş fi îngropat totul, însă era prea mult de muncă, iar Schuyler ar fi scormonit şi l-ar fi adus în casă să se joace cu el.

– Duci o viaţă aparte, Burke.

– Uite cine vorbeşte.

– Să mă ţii la curent, Burke.

– Da, da.

– Nu uita că eu te plătesc. Trăieşti bine, deşi eşti, aşa cum ai zis chiar tu, doar un păcătos bătrîn.

– Un păcătos bătrîn fără milă, Cheese.

– Tocmai de aceea mai eşti în slujbă. La revedere, Burke.

Stînd singur în biroul întunecat din Georgetown, Ned Cheddar îşi revizui dosarele din memorie. Kuno Meinhold. Banda Dorfmann. Rafaela Dorfmann. O vedea cu ochii minţii. Înaltă, brunetă, cu picioare lungi, uitîndu-se la el din paginile revistelor de modă. Era pe toate copertele. Apoi se înrăise, se întorsese împotriva lumii care o scosese la lumină. Răpiri, şantaje, crime... viaţa interlopă, atacuri fără avertisment, lipsă de scrupule. Genul de terorism care nu prea se mai practica, un produs al anilor şaizeci. Fără a fi de esenţă politică. Doar răul eliberat. Rafaela Dorfmann.

Cînd era la apogeul carierei de manechin, era mereu văzută la braţul unui bogat industriaş şi om de finanţe german. Nu era un actor de cinema şi nici un solist celebru de muzică rock. Oamenii spuneau despre ea că era isteaţă, că ştia ce vrea. Şi ea

îl găsise... Ned Cheddar văzu poza din dosar cu ochii minții. Frumosul manechin și rechinul înalt și bronzat...

Wolf Koller.

După aceea ea înnebunise. Începuse să omoare oameni, să jefuiască magazine de bijuterii, să răpească persoane care aveau multe în comun cu Wolf Koller. Niciodată însă pe Wolf Koller. În cele din urmă, sărise singură în aer. Își meritase soarta.

Însă de ce voise Kuno Meinhold, unul dintre puținii membrii ai bandei Dorfmann rămași în viață, despre care nu se mai auzise nimic de ani de zile, să-l ucidă pe Burke Delaney? Trebuie să fie legat de SPARTAKUS.

Iar asta însemna Wolf Koller.

Wolf Koller se dusese în dormitorul lui Lise și încerca să nu-și piardă răbdarea. Nu era ușor.

– M-ai urmărit?

– Ți-am explicat. Mă îngrijorează starea ta.

– Te temi de mine. De ceea ce aș putea spune. Te temi de John. Știi bine ce-a făcut data trecută cînd a fost aici... Nu vrei ca eu să dezvălui ce știu...

– Ce tot spui? Cine te-ar crede?

– Ți-e frică.

– Sînt doar îngrijorat. Nu te pot lasa să te plimbi așa și să uiți cine ești și ce faci... I-am explicat mai multe lucruri fratelui tău. A avut și el parte de o mostră a comportamentului tău. Acum o să plece acasă. I-am spus că o să avem noi grijă de sănătatea ta și că ar trebui să se întoarcă la vară, să meargă cu noi în Wannsee. Trebuie să fii calmă, dragă.

Lee bău din ceaiul pe care i-l adusese. Avea și Wolf dreptate o dată. Trebuia să fie calmă. Însă era atît de greu... întîlnirea cu John mersese tare prost. Tot ce spusese el despre ea era adevărat. Oare chiar ar fi în stare s-o abandoneze acum în Germania, să se spele, pur și simplu, pe mîini? Începu să plîngă din nou și Wolf se uită la ea cu o expresie de dezgust pe față.

– N-ar fi trebuit să-l aduci niciodată, rosti el. Habar n-are care-i miza jocului de aici. Nu se poate gîndi decît la trecut... Brendel, vechii naziști... nu înțelege că vremurile se schimbă...

– Nimic nu se schimbă!

– Acum vorbeşti ca Erika! Nu repeta tot ce-ţi spune ea. Prietenul acela ridicol al ei – eu mă chinui toată viaţa să creez ceva pentru viitor, iar comunistul ăsta nenorocit îi spală creierul fiică-mii şi îl umple cu tot felul de tîmpenii...

Se răsuci pe călcîie şi se postă la fereastră.

– Nu-ţi pasă ce se întîmplă cu ea! izbucni nevastă-sa. Nici măcar nu încerci s-o găseşti... Poate tu ai răpit-o – poate că ţi-ai pus oamenii s-o omoare! Spumega de furie, plină de salivă la colţurile gurii. Ai ucis-o pe fata noastră! Ştiu că ai făcut-o... eşti bolnav, eşti plin de venin şi ură şi ţi-e frică de ceea ce ar putea ea dezvălui... iar acum o să mă omori şi pe mine! Recunoaşte, fii sincer şi recunoaşte!

Urla la el şi nu se putea opri. Habar n-avea dacă şi credea în ce spune. Se pornise să peroreze şi trebuia să meargă pînă la capăt. Se întoarse, gemînd, amintindu-şi, pentru o fracţiune de secundă, de cel mai rău lucru, de momentele despre care nici unul nu le amintea vreodată, de acele clipe cînd o luaseră, o legaseră de masă şi îi puseseră căluşul în gură ca să nu-şi muşte limba. Gemuse şi atunci, aruncase orbeşte cu o vază de sticlă, care se spărsese cu un zgomot ce îi cutremura creierii, apoi călcase pe sticla spartă, lăsînd urme de sînge prin toată casa, apoi el venise acasă şi o găsise dansînd printre urmele de sînge, apoi o luaseră, o legaseră şi o ţinuseră în locul acela îngrozitor, unde îi făcuseră tot felul de chestii oribile, unde auzise uruitul maşinăriilor şi simţise lumina orbitoare străpungînd-o ca şi cum ar fi sfîşiat-o... Îi reveni totul în minte în timp ce trupul i se arcuia de durere, de cumplitul sentiment că nu putea face nimic ca să-l împiedice pe John Cooper să plece şi nu putea face iar nimic ca să-l oprească pe Wolf de la... de la...

Dintr-o dată, Lee auzi zgomot de sticlă spartă.

Wolf se clătină înapoi, înspre noptiera cu încrustaţii de sidef, răsturnînd cu braţul şirul de fotografii de familie înrămate. Încercă să se agaţe de ceva şi împinse veioza mică pînă ce aceasta căzu pe podea. Pe zidul din spatele lui înflori o pată de sînge. Lee avu senzaţia unei scene desprinse dintr-un film total ireal. Simţi cum ceva se rupe înăuntrul ei, avu sentimentul unei

evadări. Îl văzu prăbuşindu-se în faţa noptierei, zări sîngele pe mobilă, însă toate astea nu mai contau, căci Lee se întreba unde era maică-sa – care trebuia să vină ca s-o ia şi s-o ducă în Hyde Park, la Serpentină; întîrzia, dar Lee ştia că va veni, şi atunci auzi pe cineva ţipînd şi lăsînd urme sîngerii de degete pe zid şi îşi zise că ele vor trebui curăţate de fata din casă...

După ce se făcuse nevăzut şi fugise departe de scena bătăliei, departe de Cooper şi de Beate, Karl-Heinz îşi dăduse seama că era terminat. Fusese învins. Ei cîştigaseră. Mînia, frustrarea şi furia lui fuseseră înfrînte şi secate de frică. Ei mînuiau frica, perfectaseră frica şi multiplele ei întrebuinţări, şi acum îl învinseseră cu ajutorul ei. Cînd văzuse lanţurile, ţevile şi cuţitele – indiferent în mîinile cui erau ele – simţise cum îl părăsesc puterile. Abia mai fusese în stare să-şi ţină răsuflarea şi să dispară... se gîndise numai la fugă, la scăpare... nu voia să fie rănit din nou... Pur şi simplu, fusese înspăimîntat, iar cu un asemenea sentiment era greu de trăit.

Îşi aminti acea noapte cu Erika, bătaia pe care o încasase, ţeava pleznindu-l peste faţă, sîngele din gură, durerea înfiorătoare... Îi văzuse pornind după Erika... Era a doua oară cînd era bătut. Ei ştiau cine era el, ştiau că e o ţintă. Dacă mai continua să scrie despre ei în fiţuica aceea pe care nimeni n-o citea, dacă mai continua să apară în cadrul confruntărilor, atunci ar continua să-l bată şi, în cele din urmă, l-ar omorî, fără ca cineva să fie pedepsit pentru asta, fără să-i pese cuiva... Era atras de violenţă, tot ce ştia despre ei îl atrăgea să participe la demonstraţii şi conflicte, la toate manifestările a ceea ce credea el că e malefic, la ticăloşia faptelor lor. Fusese atras tot mai tare, ca de un magnet, pînă ce descoperise, orbeşte, esenţa... SPARTAKUS. Iar cînd – dacă – Wolf Koller avea să afle care era veriga slabă... ei bine, acela avea să fie sfîrşitul. Poate că acesta ştia deja.

Auzea şi acum urletele şi sirenele poliţiei, şi ambulanţele îndreptîndu-se spre locul încăierării. Încerca să nu fugă. Dacă l-ar vedea alergînd, s-ar putea să-l aresteze. Era plin de sudoare şi îl durea pieptul. Se întreba dacă Beate şi Cooper păţiseră ceva –

sau dacă nu cumva căzuseră victime... așa cum căzuse Erika în noaptea aceea.

Cu ochii minții vedea încă sîngele de pe chipul Erikăi, țîșnind din locul unde fusese lovită. Nu-și putea șterge imaginea din minte. Chipul ei frumos, genul de fată de care nu-și imaginase niciodată că se va îndrăgosti...

Iar acum îi abandona, fugind de Cooper și Beate, fugind de el însuși... Oare îl vor urmări pînă în Bayreuth și Warmolts? Ar fi trebuit să-i spună mai multe lui Cooper; poate că el o să sune din nou, însă nu exista nici un motiv să creadă că John Cooper ar accepta adevărul despre Wolf Koller, despre Lee și Erika... Conta pe Beate pentru înțelegere, căci știa cît de hotărîtă putea fi ea cînd era vorba să ajungă pînă la capătul unui subiect de articol.

Dădu peste o tavernă la un colț de stradă slab luminat. Din cer începeau să cadă fulgi de nea. Intră în obscuritatea plină de miros de bere al tavernei și găsi o masă într-un colț. Se așeză, simțindu-se ca în transă, incapabil să-și concentreze privirea asupra cuiva. Comandă o bere și ciuli urechea pentru a mai prinde ceva din zgomotele confruntării, însă se afla la distanță prea mare de ea. Tot ce auzea se petrecea doar în mintea lui. Acolo ciocnirile nu încetau niciodată.

Era convins că Erika murise. O uciseseră, iar înainte de a o omorî o obligaseră să le spună tot ce știa și cum aflase... Altfel, ar fi intrat în legătură cu el. Îl iubea. Ei veniseră, o luaseră cu ei și o uciseseră, și nimeni n-avea să-i descopere vreodată corpul... el știa unde se descotoroseau ei de cadavru, anume în gropile mari de gunoi; împingeau trupul printre mormane, noaptea... poate dacă ai cerceta cu atenție, ai afla că *el* este proprietarul companiilor de salubritate... Oricum, *el* deținea totul... Nu puteai scăpa de el, oamenii lui erau mereu la pîndă, în cele din urmă aflau totul, aveau legături... și erau atît de mulți...

Dar le putea face încă mult rău – îl avea pe SPARTAKUS.

Decoperise afacerea printr-o întîmplare. Voia să afle mai multe despre individ... Karl-Heinz știa că Wolf Koller se afla în spatele a ceva, oameni de genul lui plănuiau întotdeauna ceva

urît, îndeplinindu-şi pactul cu diavolul... şi aşa dăduse peste acea mină de aur: SPARTAKUS... Nu ştiuse ce să facă mai întîi. Era o poveste prea mare pentru ziarul lui, era prea mare pentru orice ziar. Atunci îşi amintise că tatăl lui îi vorbise de omul OSS[1]-ului cu care lucrase în timpul războiului. Delaney. Burke Delaney. Care se însurase cu o nemţoaică, rămăsese în Germania şi se mai afla încă în Germania... Iar Bernd Schmidt ştia unde stătea Delaney şi era convins că acesta continua să fie agent activ, poate ţinut în rezervă, însă asta nu însemna nimic pentru un om ca Delaney, legat cum era de Companie. Ca atare, Karl-Heinz se dusese cu SPARTAKUS la Delaney.

Acum se temea de Delaney. Aşa cum îi spusese, pe ocolite, lui John Cooper, se temea ca Delaney să nu ordone uciderea lui o dată cu ultima parte a lui SPARTAKUS. Ştia cum lucrează americanii. Viaţa nu însemna nimic pentru ei. Cu toate acestea, americanii erau singurii la care se putea duce cu SPARTAKUS, singurii care puteau împiedica punerea acestui plan în funcţiune...

Numai că, fiindu-i frică pentru viaţa lui, nu-i putea spune totul lui Delaney. Fusese nevoit să se gîndească la alt plan. O altă destinaţie pentru ultima parte a lui SPARTAKUS...

Bău o altă bere, încercînd să-şi recapete curajul de a se întoarce în stradă. Îi văzuse la concert, aceleaşi feţe, cele care îl vînau. Şi ei îl văzuseră, ba chiar li se întîlniseră privirile. Cu toate acestea, nu fusese complet egoist. Nu fusese în stare să-i amestece pe Beate şi pe american. Ar fi murit şi ei, căci indivizii aceia nu stăteau mult pe gînduri. Iar cei doi trebuia să supravieţuiască, deoarece făceau parte din planul lui, din moştenirea pe care avea el să le-o lase... Unde să se ducă acum? Unde să se ascundă ca să nu-l găsească?

Oamenii care beau în acel bar ilustrau stadiul în care se afla Germania de Est. Pentru prima dată în viaţa lor rămăseseră fără lucru. Fără a avea probleme de acest fel sub comunişti, acum,

[1] Precursorul CIA-ului american în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial *(n. trad.)*.

după ce-şi pierduseră slujbele, se aflau la un nivel mult mai scăzut decît cel avut sub comunişti. Acum nu erau doar simple mormăieli şi înjurături, acum era ceva serios, iar cînd îi vedeai bînd bere şi holbîndu-se morocănoşi în gol sau vorbind plini de ură despre străini, înţelegeai de unde provine confuzia, nefericirea şi furia lor... Le fusese confiscată viaţa. Vestul scosese totul din ei, abandonîndu-i în voia sorţii.

Nu, acesta nu era un mod de a gîndi! Problema era că el, Karl-Heinz, nu mai ştia cum să gîndească... era obosit să tot încerce să găsească o logică în toate. Oricum, chestiunea nu se mai afla sub controlul lui acum. Curajul şi ingeniozitatea lui se duseseră în încercarea de a pune mîna pe SPARTAKUS.

Nimeni n-ar fi ghicit ce rezervase el pentru ultimul act.

Şi totuşi, avea să acţioneze la timp? Judecase totul cum trebuie?

Într-un tîrziu plecă din bar şi se întoarse în noaptea rece. Anul acesta ningea devreme, însă zăpada n-avea să ţină. Pînă dimineaţă avea să dispară. Noaptea era tăcută. Nici o sirenă, nici un urlet, nici o lumină orbitoare, nici un fel de trafic pe stradă. În colţ se vedeau trei oameni, care fumau şi păreau fioroşi în lumina singurului felinar de stradă care funcţiona.

Karl-Heinz se îndreptă direct către ei.

N-avea nici un sens să fugă.

Bărbatul cu un plan

Şedeau în maşină, privind jocul fulgilor mari de nea în lumina felinarelor de stradă. Majoritatea lor se topeau la contactul cu solul, însă suficient de mulţi reuşeau să se aşeze, dînd străzii şi trotuarelor un aspect lucios, alunecos. Pe Cooper îl durea faţa surd, ca rezultat al ciocnirilor de după concert. Reuşea să-şi ţină nervii sub control. Se duseseră acasă la Beate, unde ea

îl bandajase. El o convinsese să pornească iarăşi, înspre Grunewald. Ce naiba, noaptea era abia la început şi ei încă mai trăiau. Cooper nu voia să se gîndească la ceea ce pătise.

Acum Cooper supraveghea casa mare, din piatră cenuşie, a doctorului Fritz Gisevius, aflată alături de spitalul ambulatoriu privat. Era unul dintre refugiile din Grunewald pentru cei foarte bogaţi care „nu se simţeau bine", ceea ce putea însemna, practic, orice. Aşezămîntul lui Gisevius era situat cam la douăzeci de minute de mers pe jos de marea casă a lui Wolf Koller, iar sentimentul inspirat de el era cam acelaşi, în ciuda faptului că locuinţa lui Gisevius, ca şi cele ale vecinilor săi, era oarecum mai mică. Nici o lumină nu era aprinsă în casă. Cooper încerca să-şi adune suficient curaj ca să-şi urmeze planul.

Beate Hubermann fuma o ţigară, întrebîndu-se dacă se putea rezuma doar la una. Sau la două. De asemenea, îşi muşca buza, încercînd să facă o legătură între cuvintele pe care Karl-Heinz i le spusese lui Cooper: Bayreuth şi Warmolts.

– Am fost la Bayreuth, bineînţeles. Festivalul Wagner, operele şi concertele. E în Bavaria de Sud. Habar n-am ce legătură ar putea avea cu Erika... sau de ce nu e ea aşa cum pare a fi. Iar Warmolts nu înseamnă nimic pentru mine – dar pot afla. Fata fuma nervoasă. Poate că dăm de Karl-Heinz şi-l întrebăm pe el. Asta dacă n-a dispărut din nou, după bunul lui obicei.

Cooper nu-i răspunse. Coborî geamul portierei, ca şi cum gestul ar fi fost un răspuns la întrebările lui legate de casa întunecată.

– Mă întreb dacă e cineva acasă.

– Ce îţi face faţa?

– E ultima dintre grijile mele.

– Să ştii că nu sînt prea încîntată de planul tău.

– Nici eu. Dar trebuie să forţez lucrurile. Îţi spun că Wolf Koller minte în legătură cu sănătatea lui Lise. Pur şi simplu, nu înghit prostia asta cu boala misterioasă – ca „norul cerebral" din *Joe and the Volcano*. Sau era *Joe Versus the Volcano*?

– N-are nici o importanţă, Cooper.

– Așa e. N-are. Deci, dacă e să știe cineva ce naiba se întîmplă cu ea, acela e Gisevius.

– Da, dar de ce nu-l suni ca să-l întrebi? De ce vrei să-i spargi biroul?

– Pentru că nu găsesc nici măcar un motiv pentru care el mi-ar spune adevărul, dacă amicul lui, Wolf Koller, n-o face. Ei na, e ca într-un film – de unde crezi că-și iau scenariștii ideile?

Beate renunță, clătinînd din cap.

– O să-l iau prin surprindere dacă e acasă sau o să mă uit pe acolo, să văd ce are prin dosare...

– Și dacă declanșezi din greșeală sistemul de alarmă?

– Uite ce e. N-am spus nici o clipă că ar fi un plan perfect, nu-i așa?

Cooper se întoarse la încercarea lui de a-și ține emoția sub control.

Pe neașteptate, din spatele lor, apăru un Mercedes nedecapotabil. Automobilul trecu pe lîngă ei și coti, cu un scrîșnet de cauciuri și frîne, pe aleea către casa lui Gisevius, luminînd cu farurile fațada clădirii. Din mașină ieșiră doi tineri. Unul din ei se împiedică de portieră și rîse de propria stîngăcie. Ambii purtau haine de seară, cămăși albe cu gulere sclipind în întuneric și păreau destul de beți. Fumau trabucuri. Urcară cele cîteva trepte ale terasei aflate în fața casei, perpendicular pe intrare, începînd să cînte ceva, apoi, imediat, sîsîind unul la altul, chicotind. Un fular lung, alb, căzu pe piatra terasei. Unul din indivizi se împletici pînă la un ghiveci mare de beton, unde se apucă să vomite, în vreme ce celălalt îl zorea să termine, vorbind tare.

Beate traduse:

– Spune că stăpînul lor va veni în curînd acasă și trebuie să se pregătească să-l întîmpine.

– Cine sînt? Din personal?

– Aș crede că sînt prieteni ai doctorului.

– Aha.

Brat la brat, ca o pereche de personaje din altă eră, cei doi se plimbară de-a lungul terasei, încercînd broaștele ușilor pînă ce găsiră una deschisă. Dispărură imediat în spatele draperiilor

grele care se năpustiră imediat afară, atrase de forța vîntului. Ușile se balansară înainte și înapoi. Cîteva clipe mai tîrziu, în ceea ce trebuia să fie salonul de la parter se aprinseră lumini, apoi se văzură altele la etajul superior. Curînd luminile din salon se stinseră, rămînînd numai cele de la etaj.

Cooper inspiră adînc.

– Acum sau niciodată, rosti el. Și nu uita să claxonezi dacă îl vezi întorcîndu-se acasă.

Ieși din mașină, simțindu-se ca un om care sare dintr-un avion în zbor.

Două minute mai tîrziu, Cooper se afla pe terasă, simțindu-se gol și perfect vizibil în lumina felinarului de pe stradă. Draperiile fluturau prin ușile deschise. Cooper privi în sus, înspre fulgii de zăpadă care curgeau în număr tot mai mare.

– Mulțumescu-ți, Doamne, șopti el și intră pe ușă.

În holul din față fusese uitată aprinsă o mică veioză. Cooper avea nevoie de mai multă lumină. Găsi o lampă mai mare, o aprinse și își dădu seama că norocul îl ajutase să intre în ceea ce părea a fi biroul sau cabinetul doctorului. Pe lîngă cîteva tablouri imense, cu scene de război și mai multe piese de mobilier masiv, sculptat, în încăpere se mai găseau un fax, un copiator și o serie de dulapuri demodate, din lemn, aliniate de-a lungul unui perete, conținînd cărți groase de medicină. De fiecare dată cînd draperiile fluturau, agitate de vînt, Cooper tresărea nervos, pregătit să înfrunte orice. Din cînd în cînd auzea rîsete la etaj, sunete de sticle lăsate să cadă, uși trîntite, tropăit de picioare goale pe podele. Părea o petrecere dintr-un pensionat de fete.

Se întrebă ce-ar fi gîndit Olaf Peterson văzîndu-l.

Tocmai răsfoia dosarele din dulap cînd auzi claxonul. În aceeași clipă văzu numele: *Lise Koller* și mai auzi un zgomot de mașină ce oprea în fața casei.

Peterson rîdea cu un sunet gâunos de undeva, din spațiu.

Iisuse, n-avea nici o șansă să-l copieze, trebuia să-l fure... și cînd Gisevius avea să-l caute, avea să descopere că nu mai există... dar nu era altă soluție... Cu dosarul în mînă se întoarse, văzu teancul de hîrtii de pe birou, făcu un pas spre el, apoi se

deschise uşa mare a holului. Un pas greu, pocnetul unui comutator de lumină, fîşii luminoase pe parchetul podelei ajungînd pînă la el. Nu se putea mişca. Lumina îi cădea drept în ochi.

În hol se vedea un bărbat masiv, care îşi scotea haina cu mişcări obosite. O aruncă pe spătarul unui scaun, apoi îşi lăsă pălăria deasupra şi se uită cîteva clipe într-o oglindă de deasupra unui vas cu flori. Individul purta un costum albastru. În spatele lui Cooper, blestematele de draperii fluturau sălbatic. Uşile scîrţîiau şi un curent rece se făcea simţit prin încăpere. Cu mişcări leneşe, Gisevius se răsuci înspre sursa zgomotului şi făcu un pas către biroul lui, în timp ce Cooper se trase iute în umbră, apropiindu-se de draperii şi de uşi.

– Kurt? întrebă Gisevius, mişcîndu-se încet, nesigur de ceea ce auzise. Kurt?

Făcu încă un pas către birou, negăsind, pesemne, explicaţia veiozei aprinse.

Cooper trecu printre draperii cît de tăcut putu, alunecă pe un petic de zăpadă de pe terasă, căzu într-un genunchi şi renunţă la orice pretenţie de a se furişa nevăzut de acolo. O luă la fugă de-a lungul terasei, îl auzi pe Gisevius încurcîndu-se în draperii, apoi ieşind pe terasă şi strigînd ceva în germană. Individul avea dezavantajul că era gras şi obosit, aşa că n-avea cum s-o ia la fugă după Cooper. În plus, mai erau şi chicotele celor de sus şi, oricum, Cooper nu mai avea altă soluţie... Gisevius strigă ceva în noapte, apoi renunţă şi intră încet în casă.

Ţinînd strîns dosrul, Cooper se urcă în maşină şi avu o satisfacţie imensă să constate că pulsul nu i se accelerase prea tare. În aceeaşi secundă, Beate porni din loc şi intră, calmă, pe strada întunecată.

Cooper îi explică ce se întîmplase şi-i arătă ce furase.

– Va trebui să-mi traduci, însă neapărat vreau să văd ce-i aici. Gîfîia din pricina alergăturii. Mi-ar prinde bine ceva de băut. Hai să mergem undeva...

– Cît timp ai dat spargerea, mi-a sosit un mesaj pe pager – trebuie să dau un telefon.

Beate găsi un telefon public lîngă o farmacie. Cooper o aşteptă în maşină. Frunzări dosarul, chiorîndu-se în lumina slabă a plafonierei, dar îşi dădu seama că nu pricepe nimic. Ura dezamăgirea.

Voia răspunsurile despre Lee chiar acum. Însă Beate se întoarse alergînd la maşină.

– Dosarul tău va trebui să aştepte.

– Glumeşti? Tocmai am descoperit comoara secolului, şi tu îmi spui...

– S-au auzit împuşcături acasă la Wolf Koller...

Cooper simţi că i se taie răsuflarea.

– A omorît-o!

– Nu se ştie cine a fost omorît. Vor să mă duc pînă acolo să aflu.

Beate acceleră. Cooper fu aruncat în scaun. Strînse mai tare dosarul, întrebîndu-se care veste avea să se dovedească mai proastă.

Atentatul

Grunewald nu era genul de cartier în care prezenţa necuviincioasă a poliţiei să constituie o obişnuinţă. În acea noapte însă, toate fuseseră răsturnate cu fundul în sus. Oamenii se zgîiau de la ferestre sau de pe trotuare, încercînd să vadă ceva – bogătaşi curioşi. Ce vedeau ei era ceva deosebit: strada îngustă, în curbă, casele impozante, mormanele de frunze îngheţate, mulţimea de maşini de poliţie revărsîndu-se pe alee, înspre stradă, luminile orbitoare instalate pe piedestale înalte, aruncînd o lumină ireală pe faţada şi pe spatele clădirii, zăpada tăcută sclipind în penumbră, poliţiştii foindu-se după indicii, două care de reportaj cu echipajele gata de atac şi o a treia, a canalului CNN, căutînd un loc de parcare.

Beate își croi drum pînă la echipa ei, vorbi cu colegii și se alătură celor de la poarta gardului lung și negru de fier. Era în elementul ei; era hotărîtă și dornică să afle totul. Alături de ea se afla un tip cu o minicameră video pe umăr. Cooper stătea lîngă sunetist, care nu prea vorbea engleză, însă zîmbea mult și accepta prezența lui Cooper ca pe un dat. Un tip de la Associated Press punea tot felul de întrebări unui bărbat care se afla lîngă un ofițer de poliție în uniformă. Bărbatul se recomandă ca fiind Erich Haas, ofițerul cu relațiile publice al concernului lui Wolf Koller. Haas aștepta ca cei șase sau șapte reporteri să facă liniște. Bărbatul de la Associated Press era un american, așa că discuția se purta într-o engleză punctată cu germană, fără prea mari probleme de urmărit pentru Cooper.

– Domnul Wolf Koller a fost împușcat cam cu două ore în urmă. Agresorul a tras de afară. *De afară*. Domnia sa a fost singura victimă. Nici o altă persoană din locuință n-a fost rănită în vreun fel. Glonțul a pătruns printr-o fereastră din spatele casei. Domnul Koller a fost dus la spital.

Numele spitalului era o înșiruire în germană pe care Cooper n-o înțelese.

– Care-i starea lui, Erich? întrebă tipul de la AP[1]. A murit?

– Nu. A fost însă grav rănit.

– Era inconștient? Putea vorbi?

– Era conștient. Chiar foarte conștient. Voi știți cum e Wolf... Dinspre ziariști se auzi un rîset. Să spunem că nu era prea fericit de ceea ce se întîmplase. Ca întotdeauna, preocuparea domniei sale s-a îndreptat spre alții – a mai fost cineva rănit?... Deci, era în viață.

– Ce-a spus?

– Asta nu e pentru urechile publicului dumitale, domnule Miller. Alte chicoteli. Așa cum știți cu toții, domnul Koller e un luptător.

– A ieșit pe picioarele lui din casă?

– Nu, pe o targă. De fapt, era una din chestiile alea cu rotile.

---

[1] Prescurtare de la Associated Press *(n.trad.)*.

– În ce stare se afla? E şocat? A pierdut mult sînge?

– *Eu* am fost extrem de şocat, răspunse Haas. Era bun, amabil cu presa. Nu sînt doctor, nu pot spune în ce stare anume era. A pierdut destul de mult sînge.

– Hai să fim sinceri, Erich – o să moară?

– Nu sînt medicul lui. De fapt, nu sînt *nici un* fel de medic. Bănuiesc că îşi va reveni. Am încredere că se va reface.

– Unde a fost lovit?

– Adică în ce parte a corpului? Am avut impresia că a fost atins în umăr, poate în zona claviculei, oricum, în partea de sus a corpului. Nu pot fi mai precis. Cînd am ajuns aici, era deja întins pe targă şi era dus înspre ambulanţă.

– I-ai vorbit?

– Mai degrabă el mi-a vorbit mie.

– Şi?

– Era furios. Mi-a spus să nu-mi fac griji. Era îngrijorat de starea soţiei. Ea se afla în cameră cu el cînd s-a întîmplat nenorocirea.

– Ai văzut-o?

– Da. Dar n-am vorbit nimic.

– Cum suportă?

– Ah, Karl, cum îţi imaginezi că suportă? Avea o conversaţie cu soţul ei în intimitatea locuinţei lor şi, brusc, el e împuşcat de un agresor – cum ar reacţiona soţia ta?

– Soţia mea? Ea ar desface o sticlă de şampanie şi ar invita vecinii la un pahar, replică reporterul, aşteptînd rîsetele.

Erich Haas aşteptă şi el o clipă, apoi zise:

– Da, dar ea ar avea de ce să se comporte aşa, Karl. Frau Koller este foarte supărată. Cam asta a fost tot ce-am avut de zis. Vorbim din nou mîine, la spital. Koller Industries poate vă va da şi ceva de mîncare. Hai să ne vedem la amiază.

Hans începu să se îndepărteze.

– Ea unde e?

– Sincer, nu mai am nimic de spus despre Frau Koller. Herr Koller vrea să fie respectată intimitatea soţiei sale. Trebuie să vă

rog să-i respectați dorința. Acum eu am terminat, însă șeful Max Adler e gata pentru întrebările voastre... Șefule?

Max Adler nu avea prea multe de adăugat. Răspunse la vreo jumătate de duzină de întrebări, declarînd, în mare, cam aceleași lucruri ca și Erich Haas, apoi ceru să fie scuzat, avea de lucru...

– Ce știți de Erika Koller? Era și ea acasă cînd a fost împușcat tatăl ei?

Era Beate, mereu vrînd să afle totul.

– N-am nimic de spus în privința altcuiva în afara victimei. Familia lui Herr Koller nu intră în sfera mea de preocupări.

– De ce acest tratament special?

– Nu are nimic special. Știți asta, Fräulein Hubermann. În acest gen de investigație, familiile...

– Ce fel de investigație e aceasta, șefule? întrebă ea.

– ... au dreptul la intimitate. Adler zîmbi. Ogarii presei trebuie ținuți în lesă.

– Asta e o afirmație care vă aparține, șefule Adler?

– Nu, Fräulein Hubermann. I-a aparținut șefului Paulus, după cum prea bine știți.

– E adevărat că șeful Paulus v-a învățat tot ce știți?

– Acesta e doar un zvon răuvoitor, fără îndoială, lansat de dumneata sau de cineva asemănător. Toată lumea zîmbea și începea să se amuze. Cooper era aproape beat de fericire că Lee era în siguranță. Uitați ce e, cred că în curînd veți fi nevoiți să urlați la lună. Eu am de lucru. Ne vedem din nou mîine. Asta dacă nu găsesc o cale de a vă evita.

Le făcu ziariștilor cu mîna, după care se îndreptă, împreună cu ofițerul de presă, către imensa locuință a lui Koller. Imediat, luminile reflectoarelor de televiziune se stinseră.

Beate veni lîngă Cooper. Ochii îi străluceau de febra cunoașterii.

– Wolf e un norocos, rosti ea, trăgîndu-l pe Cooper de lîngă ciorchinele de reporteri. Cunosc un polițist. El mi-a spus că a fost o carabină de mare putere. A făcut o gaură în Koller și a dărîmat jumătate din zidul aflat în spatele lui. Mi-a mai spus că,

dacă glonțul l-ar fi lovit în cap, acum i-ar fi căutat creierii în Potsdam. Original mod de a vorbi.

– Mă întreb... rosti Cooper, cît își urăște Erika tatăl? Ar fi putut dispărea cu teroriști adevărați? Putea avea de-a face cu așa ceva?

Beate clătină din cap. Zăpada i se topea în păr.

– Nu, e imposibil. Ea nu e o ființă violentă... urăște violența.

– Ce ți-a spus prietenul tău polițist despre Lee?

– A avut o criză de isterie. Amicul meu era în camera în care i se administrau sedative. I-au făcut injecții cu ceva care a dărîmat-o. Lee se află și acum în casă.

– Scoasă din circulație.

– Scoasă din circulație? se miră Beate.

– Înseamnă că doarme tun.

– Scoasă ca o... aha, ca o lumină stinsă?

Era irezistibilă. Cooper o îmbrățișă și o sărută pe frunte, simțind răceala fulgilor pe buze.

– Exact, zise el. Acum putem pleca? Trebuie să văd ce e în dosarul pe care l-am furat.

Beate nu voia să plece chiar atunci.

– Întotdeauna trebuie să mai rămîi puțin. Nu se știe ce mai poți afla.

Fata discută ceva cu echipa și se întoarse la Cooper.

– O să te las acasă la mine – da, o să ne uităm la dosar, vreau și eu să aflu ce-i acolo. Numai că trebuie să mă întorc la studio și să pregătesc un material pentru știrile de dimineață. Își privi ceasul. E aproape două. Vom pleca imediat.

Alergă după oamenii ei, care încărcau echipamentul la loc în carul de reportaj, și le dădu noi instrucțiuni.

Cooper se duse din nou la gardul de fier. Deși reflectoarele de televiziune dispăruseră, luminile mașinilor de poliție continuau să transforme noaptea în zi. Polițiștii pieptănau cu privirea aleea și peluza în căutarea oricărui indiciu. Știau că era improbabil să găsească ceva, însă își făceau conștiincios datoria. Cooper își închipuia cu cît zel se lucra în spatele casei. Probabil că blocaseră cărarea aceea frumoasă, Hasensprung, unde Beate

îl dusese la prima lor ieşire împreună. Mai mult ca sigur că agresorul trăsese de pe Hasensprung sau de pe panta deluroasă de dincolo de firul de apă. Tipul trebuia să fi fost un ţintaş extraordinar.

Cooper tocmai urmărea poliţiştii cînd văzu un bărbat, în costum închis la culoare, ieşind pe uşa principală. Individul se opri în lumina strălucitoare, urmărind poliţiştii cu privirea. După cîteva minute, se răsuci pe călcîie şi se întoarse în casă.

Văzîndu-l, Cooper rămase ţintuit locului de surpriză.

Clint Kilroy.

Beate îl lăsă pe Cooper acasă la ea, cerîndu-şi încă o dată scuze. Trebuia să ajungă la Centrul de Televiziune, însă aveau să parcurgă dosarul furat dis-de-dimineaţă. Zîmbi cam strîmb.

– E-n regulă?

– Bine, răspunse el. M-ai învins. Îşi înăbuşi un căscat. O să te aştept.

La ora trei şi jumătate, marele furt pe care îl comisese nu i se mai părea atît de important. Avea să redevină important dimineaţă.

Cooper dormi buştean. Fusese o zi incredibil de lungă. Întîlnirea cu Lee şi apoi cu Wolf Koller, Karl-Heinz şi concertul, bătaia şi sunetul făcut de capul spart al acelui bărbat, jaful de la Gisevius şi atentatul asupra lui Wolf Koller... fiecare zi era lungă, însă cea care trecuse fusese cea mai lungă. Ca să se liniştească, înainte de a adormi îl ascultase pe Chet Baker, lăsînd muzica acestuia să-l invadeze şi să-i liniştească nervii. Nu se gîndise la bărbatul pe care-l bătuse, pe care poate chiar îl omorîse, îşi adusese doar vag aminte de Wolf Koller şi de atentat, nu-şi pusese nici o întrebare referitoare la mesajul cifrat al lui Karl-Heinz legat de denumirile Bayreuth şi Warmolts... În timp ce nervii i se relaxau, singurele gînduri care îi mai rămăseseră se concentraseră asupra lui Lee şi a Erikăi.

Se deşteptă brusc, dintr-un coşmar care-l făcuse să transpire tot. În vis era vorba de o fată, a cărei faţă nu şi-o mai amintea, însă pe care încerca să o impresioneze cu un spectacol pe care-l montase el... În acest spectacol, el folosea două marionete mari,

pe care avusese grijă să le pună deoparte. Apoi fusese nevoit să se ducă după ele, însă nu le mai putea găsi, așa că fata devenise nerăbdătoare, căci voia ca spectacolul să continue. El nu reușea să găsească blestematele de marionete și își tot cerea scuze până când, în cele din urmă, ea înșfăcase brațul unui alt tip, se întorsese spre Cooper și rostise ceva ce lui nu-i produsese nici o plăcere, după care, continuînd ilogic ca orice vis, o auzise vorbind la telefon într-o altă cameră, în afara razei sale vizuale. Discuta despre un alt bărbat, poate despre tipul cu care plecase puțin mai înainte, și spunea *nu știu ce mi-a venit, nu mi s-a întîmplat niciodată înainte, însă el m-a transformat într-o nimfomană, eram tare înfierbîntată, aș face orice pentru el, ba chiar am făcut lucruri pe care nici nu mi le imaginam că se pot face* (rîsete) *și nu voiam să mă opresc.* Auzind-o, își dădu seama că există lucruri pe lumea asta de care nu voia să afle, de care nu voia să știe că sînt adevărate, anume că ea nu fusese așa cu el, dar nu putuse rezista altcuiva. În acel moment se trezi, înțelegînd că întreg coșmarul avea legătură cu propria sa nesiguranță, cu temeri și Dumnezeu mai știe ce altceva, însă cel mai surprinzător lucru era că, deși ceea ce-l trezise rămînea un mister, auzea acum, în realitate, o femeie vorbind la telefon.

Beate se întorsese de la studio. Trecuse de ora șase și Cooper dormise cu mușchii încordați, așa că avea senzația că s-ar fi rupt în mii de bucăți dacă și i-ar fi întins. Auzi vocea ei și căscă... trebuia să mai doarmă puțin.

– ... Nu, nu cred că o să moară... Nu, înțeleg asta, dar, la urma urmelor, el este – cred că ea e pe punctul de a ceda nervos, l-a văzut pe fratele său astăzi și cred că întîlnirea n-a mers prea bine... Nu, el a fost cam afectat de toată tărășenia... chiar dacă ei știu cine l-a împușcat, nu vor scoate o vorbă... O să te sun cînd pot... Cum te simți acolo sus? Mănînci destul?... Da, aici ninge, dar nu atît cît să se depună... Nu-ți face griji... Se simte bine sau, cel puțin, așa se simțea astă-noapte... Cred că îi e și lui teamă... Bineînțeles, cine l-ar putea învinui...? Bine, du-te înapoi la culcare.

Beate închise și Cooper o auzi fredonînd ceva pentru sine, apoi căscînd zgomotos și cățărîndu-se în pat. Încercă să găsească un

sens discuției auzite, dar îi venea greu să deducă ceva logic. *La urma urmei, el e...* ce?... *un individ dur? La urma urmei, el e...* șeful tău? *La urma urmei, el e... amantul tău? La urma urmei, el e...*

Își înscrise în memorie să-și amintească de această ultimă întrebare mai tîrziu, după ce avea să mai tragă un pui de somn.

Grunewald după-amiază

Cînd se apucară să studieze dosarul, în fața unei cafele tari, ceasurile se apropiau de ora amiezii. Cerul de afară era cenușiu. Zăpada se topise și picături de apă cădeau de pe streșini, iar vîntul sufla destul de tare pe la ferestre. Pe Cooper îl mînca fața, semn pe care el îl interpreta a fi bun, iar Beate avea ochii roșii și cearcăne de oboseală. Dar era gata de lucru. El stătea și o urmărea cum citește. La un moment dat, Beate dădu din cap și își ridică privirea.

– Iată că apare Bayreuth. Lasă-mă să citesc pînă la capăt. După ce termină lectura, fata își înălță privirea, își țuguie buzele și gîndi cu voce tare. În curînd o să-mi pot lua două zile libere. Vreau să profit de ele. Va trebui să mă duc la Bayreuth.

– Pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi.

– Păi, în primul rînd, dosarul conține o scurtă prezentare medicală. Wolf Koller susține că Lee are izbucniri ocazionale de violență și iresponsabilitate atît în public, cît și în particular, manifestări extrem de supărătoare pentru el. Ea îl atacă verbal, acuzîndu-l de tot felul de lucruri – inclusiv de faptul că ar fi nazist. Sînt date cîteva exemple de comportament al lui Lee la petreceri și baluri, unde i-a făcut diverse scene lui Koller... nu toate legate de nazism. Ea mai susține că el e îndrăgostit de o altă femeie și sînt făcute aluzii la o presupusă relație pe care el a avut-o cu manechinul Rafaela Dorfmann, înainte ca aceasta să devină teroristă...

– *Ce?*

– Eram doar un copil, însă îmi amintesc de acea poveste. Rechinul și modelul, marea dragoste dintre ei. Se întîmpla cam în vreme ce Lee era măritată cu Gunter Brendel – n-a fost vorba de un scandal sau altceva, ci doar de o poveste de dragoste foarte vizibilă. După aceea ea a renunțat la tot, inclusiv la relația ei cu Wolf Koller, iar cînd a reapărut, a făcut-o sub chipul unei teroriste – și încă a uneia foarte, foarte sîngeroase. Îmi amintesc cît de îngrijorată era mama mea cînd mă duceam în excursii școlare cu autobuzul, deoarece Rafaela aruncase o dată în aer un autobuz și omorîse o mulțime de copii...

– Și a fost prietena lui Wolf Koller? se miră Cooper. De necrezut.

– Numai că atunci nu era teroristă sau, cel puțin, așa știe toată lumea. Să nu faci o obsesie din asta – să fiu cinstită, eu nici măcar nu m-am gîndit la chestia asta pînă acum. Poanta e că Lee – așa cum spune dosarul ăsta – a continuat mereu să-l acuze de legături extraconjugale, mituiri de politicieni și altele. Koller crede despre ea că e nebună... și/sau bolnavă. Beate se uită din nou prin dosar. Lee a avut mai multe goluri de memorie, pretinde că nu își amintește anumite evenimente, ba chiar l-a acuzat pe Koller că încearcă să o otrăvească. Ca atare, în cele din urmă, Koller a căutat ajutorul lui Friedrich Gisevius.

Beate studie încă o dată dosarul, apoi îl lăsă deoparte.

– Se pare că sora ta are un întreg trecut cu probleme mintale. Ai fost aici cu prietenul tău Peterson în iarna lui 1972, așa e?

Cooper încuviință din cap.

– Nu e mai nebună decît sînt eu, la naiba.

– În conformitate cu ce scrie aici, ea s-a căsătorit cu Wolf Koller la șase luni după plecarea ta. În Mai 1973. Erika s-a născut în Aprilie 1974.

Beate își puse din nou ochelarii și verifică din nou dosarul. Își mușcă ușor buza superioară, semn al unei concentrări intense.

– Bun. Și ce însemnătate au datele astea?

– Păi tocmai asta mă intrigă... În ultima parte a lui Octombrie 1973, ea a suferit o severă cădere nervoasă, iar acum citez, s-a prăbușit într-o cameră publică de odihnă după ce a încercat să se sinucidă cu un cuțit de măcelărie, presupus a fi fost

luat de acasă. Şi-a tăiat venele de la încheieturi. Fata făcu o pauză ca să se uite la Cooper. Aşa mamă, aşa fiică.

– Mă întreb dacă Erika o fi ştiut de treaba asta? murmură Cooper.

– Deci, Lee e însărcinată, de fapt, poate că tocmai aflase că e însărcinată şi poate că de asta încearcă să se sinucidă... oricare ar fi motivul, ea încearcă să se sinucidă, şi ar fi reuşit dacă n-ar fi folosit ca scenă camera de odihnă din KaDeWe, unde a găsit-o cineva. A fost anunţată poliţia şi vestea a fost dată în ziare... în definitiv, era soţia lui Wolf Koller. Gisevius notează aici că acesta a fost punctul culminant – după izbucnirile de la petreceri şi din alte părţi – al umilirii publice a lui Herr Koller şi a întregii lui familii, adică a părinţilor lui, care erau încă în viaţă şi beneficiau de o poziţie socială impunătoare. Rezultatul acestei sinucideri publice ratate a fost acela că Frau Koller a fost internată într-o „clinică" pentru o lungă perioadă de recuperare şi odihnă. Tu eşti un tip inteligent – unde crezi că era situată clinica aceea?

– În Bayreuth, răspunse Cooper.

– Poţi candida pentru şefia clasei. Şi cine a fost doctorul care deţinea clinica şi care a îngrijit-o pe Frau Koller?

– Dragul şi nepreţuitul doctor Warmolts!

– Exact! Eşti un băiat tare isteţ, John Cooper!

Beate îi zîmbi, se aplecă peste măsuţa de cafea şi îl sărută. El linse o bucăţică de pîine cu unt din colţul gurii ei şi ascultă încîntat hohotul ei de rîs.

– Deci, pentru ce a fost nevoie de o asemenea regie din partea lui Karl-Heinz ca să-mi spună ce mi-a spus?

– Nu sînt deloc sigură, dar e posibil să aibă de-a face cu faptul că Lee nu a părăsit clinica pînă în Aprilie 1974...

– Cînd s-a născut Erika. Deci, Erika s-a născut în clinică, în vreme ce mama ei era în tratament...

Beate încuviinţă din cap.

– Iar Karl-Heinz ţi-a spus că Erika nu e aşa cum crezi tu. Că are legătură cu Bayreuth şi Warmolts. Asta înseamnă că ea e oarecum diferită din pricina circumstanţelor naşterii?

– Ar putea însemna că Erika este fata unei nebune, a cărei boală e ereditară. Presupun că e posibil aşa ceva – nu sînt o

expertă în boli mintale. Sau ar putea însemna că el crede că Erika a fost afectată de medicamentele pe care le-a luat Lee în vreme ce era însărcinată. Acum e o nebunie peste tot în privința asta – tot ceea ce consumă o gravidă e cercetat cu mare atenție, mai ales în State.

– La fel e și aici. Cînd ți-a spus că ea nu e așa cum crezi tu, a vrut să spună că nu știi că se întîmplă ceva rău cu ea... Ei bine, va trebui să vorbim cu Karl-Heinz din nou și să obținem răspunsuri corecte. Poate ea știe, poate Karl-Heinz a descoperit ceva, i-a povestit și de aceea a încercat Erika să se sinucidă. Totul se leagă, John. Fata îl apucă de braț. Știu că-i trist...

– E prea misterios deocamdată, ca să fie trist. Ce mai scrie acolo de starea de acum a lui Lee?

– Nu prea multe față de ceea ce ți-a spus Wolf Koller – tot felul de teste, nu are tumoare cerebrală, nu are epilepsie, are simptome ale maladiei lui Alzheimer. Gisevius e de părere că boala progresează foarte repede. Cu mai puțin de o săptămînă în urmă, el a făcut o însemnare prin care își mărturisea sentimentul că era nevoie ca ea să fie internată foarte curînd și i-a mărturisit aceasta lui Koller. El crede... oh, John, nu vreau să-ți spun asta...

– Mai bine mi-ai spune.

– El crede că e posibil ca ea să moară în cîteva săptămîni.

Cooper clătină din cap.

– E greu de crezut. Lee mi s-a părut foarte normală, avînd în vedere tot ce i s-a întîmplat... Vocea aproape că i se stinse. Gîndește-te la ce stres a fost supusă – poate că ticălosul ăsta chiar încearcă să o ucidă. În situația ei și tu ai fi puțin stresată, nu crezi? De asemenea, era îngrijorată în privința Erikăi și a lui Karl-Heinz încă dinainte ca Erika să încerce să se sinucidă și apoi să dispară...

– Deci, punctă decisiv Beate, o să mă duc la Bayreuth de îndată ce-o să primesc aprobarea de la șeful meu. Trebuie să existe cineva acolo care să își aducă aminte, care să fie dispus să vorbească cu mine.

– Merg și eu cu tine. Acum însă o să mă duc acasă la Wolf. Vreau s-o văd pe sora mea – chiar și Wolf trebuie să înțeleagă asta.

– Eu mă duc să prind conferința aceea de presă de la spital, să văd ce mai face băiatul nostru astăzi. Îi luă mîna într-a ei, părînd îngrijorată. Știi cum să ai grijă de tine?

– Ascultă, mă duc acolo doar ca să văd ce-i cu Lee.

– Astă-noapte, cînd am ajuns acasă, n-am putut adormi. Am zăcut așa...

– Tocmai asta voiam să te întreb – cu cine vorbeai astă-noapte la telefon?

Ea se uită curioasă la el.

– Ce vrei să spui? Practic, eram inconștientă cînd am ajuns acasă. N-am vorbit cu nimeni. Am dat drumul la radio cîteva minute. Apoi m-am dus la culcare.

– Atunci probabil că am visat. Am crezut că te-am auzit...

– N-am putut adormi, m-am tot gîndit la bărbatul pe care l-ai bătut după concert – am încercat să aflu dacă a murit, dar n-am putut descoperi nimic din ce se spunea pe la birou...

– Trebuie să uiți. El avea de gînd să te omoare, pe tine sau pe altcineva, iar dacă a murit, asta e. A fost o bătaie de stradă. Te-am apărat, pe tine, pe mine și pe mulți alții...

– Nu te-am chestionat de ce ai făcut-o. Doar că mă tem că ai putea repeta isprava cu cineva care are o armă. Trebuie să-ți stăpînești nervii...

– Dacă mi-aș fi ținut nervii în frîu noaptea trecută, astăzi ar fi fost cîteva victime în plus. Nu îmi pare rău. Mă bucur că a murit, n-avea nimic uman în el...

– Vreau doar să ai grijă de tine...

– O să am. Însă trebuie să fac ceva progrese.

– Nu ești omul pe care îl credeam.

Cam la fel spusese Karl-Heinz despre Erika.

– Te-am avertizat.

– Poate că e o moștenire din familie.

Străzile din Grunewald erau înguste, bîntuite de vînt și încadrate în șiruri de copaci. Cooper coti greșit de cîteva ori pînă ce recunoscu un reper: o casă înaltă, cenușie, cu acoperiș albastru. Prima dată cînd fusese aici observase placa mare de pe zidul clădirii. Întrebînd-o pe Beate despre semnificația obiectului, aceasta îi răspunsese:

– Poți vedea astfel de plăci pe mai multe case de aici. Marchează o locuință pe care naziștii au confiscat-o de la un proprietar evreu – e un alt fel de asigurare contra memoriei scurte a oamenilor.

Era surprinzător. Cooper venise în Germania cu impresia că populației de aici nu îi plăcea să i se amintească de trecutul oribil. Total fals. Însemnele de aducere aminte se vedeau pretutindeni.

Acum, că văzuse casa cu inscripția, știa cum să ajungă la locuința lui Koller. Deasupra lui, cerul era de un cenușiu amenințător, iar norii grei erau atît de coborîți, încît aproape că puteau fi atinși cu mîna. La poarta metalică din fața clădirii erau postați polițiști. O mașină a poliției era parcată pe trotuar. Hasensprung continua să fie blocată cu o sfoară în spatele căreia se găsea o altă mașină a poliției. Alți polițiști se vedeau în zona celor doi iepuri de piatră.

Beate îi spusese că polițiștii din Berlin se temeau atît de mult să nu pară nepăsători sau brutali, erau atît de obsedați de nevoia de a nu recrea în mintea nimănui imaginea Germaniei naziste, încît erau în stare să te lase să treci de ei, chiar dacă misiunea lor era să păzească locuința lui Koller. Așa cum era de așteptat, oamenii legii îl opriră la poartă pe Cooper și se scuzară pentru faptul că nu-i puteau da drumul înăuntru.

Cooper adoptă o expresie de stupoare.

– Uite ce e, băieți, eu sînt membru al familiei. Lee Koller, soția lui Wolf Koller, e sora mea. Am venit aici tocmai din Boston, Massachusetts, ca s-o văd, și nimic nu mă va opri. Un coleg de-al vostru mi-a spus astă-noapte că nu voi întîmpina nici o greutate, fiind membru al familiei. L-am crezut pe cuvînt.

– Scuzați-mă, domnule, vă amintiți cumva numele lui?

Tînărul polițist vorbea o engleză aproape perfectă.

– Max Adler. Mi-a spus că-i pot folosi numele. Șeful Adler. Am vorbit cu el noaptea trecută, chiar în locul acesta, cînd am venit s-o văd pe sora mea, imediat după ce cumnatul meu a fost împușcat. Vă rog, verificați...

– Nu e nevoie, domnule. Șeful e la spital astăzi. Are o conferință de presă în legătură cu starea lui Herr Koller.

Tînărul îi făcu semn colegului lui și îi vorbi ceva în germană. Cel de al doilea polițist deschise poarta.

Primul tînăr își drese glasul și zise, îmbujorîndu-se:

– Va trebui să vă verific dacă nu aveți... ăă, arme, domnule.

– Bine, bine. Nu vreau ca vreun nebun înarmat să intre aici și să-i facă vreun rău surorii mele. Cooper își ridică brațele, lăsîndu-l pe polițist să-și facă treaba. Uite, privește și la ăsta. Îi arătă pașaportul. Ți-aș sugera să verifici identitatea oricărui individ pe care-l lași să intre. Sora mea e o persoană foarte importantă pentru mine.

– Da, domnule. Aveți perfectă dreptate.

– Faci o treabă excelentă, mai zise Cooper, trecînd printre porți.

În Boston, pînă acum, ar fi avut nasul spart și mîinile în cătușe.

Ușa de la intrare îi fu deschisă de un bărbat îmbrăcat în livrea albastră, așa cum purtau majordomii pe proprietatea lui Edward Arnold, în filmele anilor treizeci. Cooper uitase că existau și acum oameni care aveau personal angajat, ca în filmele de odinioară. Engleza individului era rudimentară. Cooper încercă să intre, fără a fi sigur de succes. Pe chipul omului nu se putea citi nimic. Individul rămînea ferm plantat pe picioare, pe drumul de acces către scara interioară care pornea din hol. În cele din urmă, Cooper începu să avanseze, împingîndu-l pe majordom înapoi, gesticulînd înspre polițiștii de afară și spunînd că Frau Koller era sora lui. Majordomul îi ținea piept cu hotărîre. Într-un tîrziu, individul dădu scurt din cap și rosti ceva, din care Cooper înțelese că se va duce să-l anunțe pe doctor. Cooper zîmbi, dădu din cap și zise *Herr Doktor*, ca și cum ar fi fost cea mai bună idee din lume. Îl observă pe majordom cum se dă înapoi, apoi cum se răsucește pe călcîie și dispare pe un coridor lateral. Ciudat, totul era atît de ciudat...

Imediat ce majordomul se făcu nevăzut, Cooper traversă holul și începu să urce scara. Casa era tăcută. Bizar. Preț de o clipă scara scîrțîi, ca o chemare în ajutor. Candelabrul sclipea ca un ciorchine de diamante. În golul scării se afla o statuie înfățișînd o figură mitologică, iar din zid ieșea o mică fîntînă, susurînd încetișor. Ajuns în capul scărilor, Cooper așteptă, sperînd să audă vreun sunet care să-l orienteze. Nimic. Doar geamătul unei țevi undeva. Apoi, înfundat, zgomotul unui aspi-

rator. Ori încotro se uita, vedea holişoare mochetate, vase de flori, oglinzi, picturi şi desene înrămate, totul menţinut în perfectă stare. Cîteva uşi erau deschise. Văzu în partea opusă spatele casei, unde doi poliţişti şedeau ghemuiţi, cercetînd solul înmuiat de zăpadă şi de frunze moarte. Cooper încercă o uşă închisă şi intră în ceea ce presupuse a fi dormitorul lui Wolf Koller: mobilier greu, de culoare închisă, perii de păr cu mîner din argint, iar pe noptieră sticluţe de colonie montate în argint, o tapiserie cu scene de vînătoare pe canapeaua de sub fereastră. Încăperea arăta ca într-o reclamă pentru mobilier Ralph Lauren. Peste fereastra spartă fusese plasată o bucată de lemn, iar zidul opus ferestrei era plin de pete de sînge. Arăta ca şi cum cineva ar fi aruncat cu vopsea peste zugrăveala crem, vopsea care s-ar fi încleiat în şiroaie pe perete. Covorul din zona unde căzuse Wolf Koller era marcat cu bucăţi de bandă adezive. În încăpere nu se găsea nimeni.

Cooper trecu prin uşa de legătură în încăperea învecinată şi o văzu pe Lee.

Draperiile erau trase, creînd un întuneric nefiresc, iar Cooper adulmecă aroma parfumului ei în aer.

La distanţă de pat, o veioză împrăştia o slabă lumină galbenă.

Lee se odihnea sub o plapumă groasă, trasă pînă sub bărbie, în mijlocul unui pat imens. Zugrăveala încăperii, plapuma, cearceafurile şi pernele, toate acestea erau colorate în crem şi trandafiriu. Capul ei se odihnea pe o pernă uriaşă, a cărei faţă era lucrată minuţios în dantelă. Lee respira greoi şi pleoapele îi tremurau spasmodic. Buzele îi erau uşor întredeschise. Părea aproape moartă.

Pielea îi era incredibil de albă şi avea un aspect uscat şi pergamentos. Sub piele i se vedeau venele albastre. Stînd pe plapumă, palmele îi erau albe cenuşii şi semănau cu nişte gheare. Apropiindu-se, Cooper icni.

Lee părea bătrînă.

Avea un aspect de babă.

Timp de o clipă nu-i veni să creadă că o vede pe Lee, dar asta era realitatea. Dacă nu i s-ar fi perceput uşoara respiraţie, oricine ar fi zis că e moartă.

Cooper îngenunche lîngă pat şi îi rosti numele. Aşteptă cîteva clipe şi o chemă din nou, mai insistent, atingîndu-i umărul. Încet, ochii ei se deschiseră şi clipiră. Ceva era în neregulă cu ei. Lee era dopată şi avea probleme cu revenirea la lumea reală. Cooper îi luă mîna rece într-ale lui.

– Lee... eu sînt. O să am grijă de tine. Îmi pare atît de rău pentru modul în care m-am comportat la Charlottenburg. Trebuie să mă crezi, mi-am ieşit din pepeni, am fost un ticălos. Încearcă să uiţi ce ţi-am spus, încearcă doar să mă ierţi... totul o să fie bine... o să rămîn, o să te ajut s-o recapeţi pe Erika, n-o să te părăsesc din nou, n-o să te mai părăsesc niciodată. Cooper simţea cum i se rupe inima văzînd-o cît e de neajutorată şi de fragilă. Ce naiba se întîmpla cu ea? De ce părea atît de îmbătrînită, atît de slăbită? Lee, mă auzi? Eşti aici?

Lee se uita fix la el, însă fără a da impresia că îl vede. De fapt, părea că priveşte prin el. Sau chiar că nu priveşte deloc. Ca şi cum ar fi fost oarbă. Ochii ei păreau incapabili să se concentreze. Lee înghiţea încet în sec, cu mare dificultate, ca şi cum ar fi fost complet uscată pe dinăuntru. El îi mîngîie mîna, fără a primi vreun răspuns. Palma ei era rece şi pergamentoasă. Şi totuşi, doar cu o zi înainte, ea se plimbase prin palatul Charlottenburg cu el, se luptase cu el, fusese atît de plină de viaţă, atît de furioasă. Cooper ar fi dat orice ca s-o audă exprimîndu-şi din nou mînia. Ieri, ea îi stîmise toate dorinţele. O voise. Întotdeauna o voise. Făcea parte din ceea ce era ea. Iar acum... starea asta... părea că mai are puţin şi intră direct în mormînt.

Buzele ei se mişcară, iar Cooper simţi o uşoară presiune pe mînă. N-o auzea, însă ea spunea ceva. Îşi puse urechea lîngă gura ei şi o mîngîie pe păr.

– Ce e, Lee?

Ea îi şopti la ureche.

– *Cine eşti*?

Cooper continua să stea lîngă ea, ţinînd-o de mînă, privind-o cum doarme, cînd auzi un sunet în spatele lui, şi uşa de la hol se deschise.

– Lasă-ne dracului în pace.

Îi venea să urle de furie. Ce îi făcuseră surorii lui?

– Domnule Cooper.

Cooper se întoarse şi îl văzu pe majordom în spatele unui bărbat masiv, îmbrăcat cu un costum în dungi, cămaşă albă scrobită şi cravată. Avea părul lung, ondulat, înspicat cu alb, fălci mari, buze groase, un nas scurt şi larg cu nări uriaşe.

– Sînt doctorul lui Frau Koller. Friedrich Gisevius. Vă cer să plecaţi imediat sau voi chema poliţiştii de afară. Nu am de ales.

Individul îşi ţinea palmele grase împreunate în faţa vestei de la costum.

Cooper se ridică în picioare, se duse la el, îl apucă de vestă şi îl împinse zdravăn. De ce nu se comporta Gisevius civilizat? Ce sens avea? Gisevius se izbi cu spatele de perete. Obrajii dubli îi tremurau, ascunzînd nodul cravatei sub grăsime. Cooper se uită fix în ochii mici şi negri, înecaţi în hălcile de carne.

– Ce... ai... făcut... din... sora... mea? E pe jumătate moartă. Ieri era plină de viaţă. Parcă îi curgea un rîu de foc prin vene. Părea atît de frumoasă, încît eu... eu – uită-te la ea acum, nenorocitule – ce-ai făcut din ea?

Aruncase vorbele în faţa doctorului cu ură, dar fără a ridica vocea, ca să nu o trezească pe Lee.

Gisevius răspunse cu calm:

– E un mic truc pe care-l practicăm noi, germanii, domnule Cooper. Se numeşte sedare. Poate că nu s-a auzit de aşa ceva peste ocean. Asta calmează oamenii cînd sînt isterici. Acum pleacă de lîngă mine. Nu înrăutăţi situaţia pentru dumneata şi pentru sora dumitale. Eşti un intrus aici.

Cooper privi fix în ochii aceia înecaţi în grăsime şi nu făcu nici o mişcare.

– Ascultă rahat cu ochi, asta e sora mea. Singurul care-şi va înrăutăţi imediat situaţia eşti tu – aşa că ajută-mă şi nu face pe idiotul cu mine. Ce i-ai făcut? Aici nu e vorba de cîteva pilule de Tylenol şi Sominex – ea pare dusă pe altă planetă. Habar n-are cine naiba sînt! Răspunde-mi!

Îl ţinea pe doctor de piepţii hainei, lipindu-l de perete. Încerca din greu să nu îl strîngă de gît. Furia pe care o simţea îi reamintea prea mult de ceea ce se întîmplase după concert – fusese abia noaptea trecută?

– Iartă-mă, domnule Cooper, dacă nu răspund ameninţărilor dumitale absurde. Ia-ţi imediat mîinile de pe mine.

– Tu ai început cu ameninţările, amice.

Cooper voia să-l facă să sufere. Gisevius trebuia să plătească pentru ce i se întîmpla lui Lee.

În acea clipă, majordomul scoase un pistol. Cooper se transformă într-un animal feroce şi îl lovi pe individ, zdrobindu-i braţul, încheietura mîinii şi palma de cadrul uşii. Se auzi un ţipăt de surpriză şi durere, şi arma căzu cu zgomot pe podea. Cooper şi individul în livrea albastră se uitară la obiectul căzut.

– Încearcă să-l ridici, rosti cu voce moale, Cooper. Palma individului atîrna inertă de încheietura mîinii. Omul se forţă să nu izbucnească în plîns. Te rog. Încearcă să-l ridici, dacă ai curaj.

Majordomul făcu doi paşi înapoi, clătinîndu-se, apoi se sprijini de zidul holului. Se făcuse cenuşiu la faţă.

Gisevius se întoarse spre Cooper.

– Idiotule!

– Nu îmi cunosc forţele. Am specificat clar să nu-şi bată joc nimeni de mine. Ceea ce a făcut el, scoţînd pistolul, a însemnat bătaie de joc.

Cooper clătină din cap, se aplecă şi ridică arma. Era incredibil de grea.

– Cine e aici? Era Lee, gemînd, vorbind în engleză, poate datorită faptului că auzise vorbe rostite în această limbă. Cine sînteţi voi? Ce se întîmplă...

Lee tăcu, întoarse capul şi recăzu în somn.

– Haide, domnule Cooper, zise Gisevius. Vorbea cît putea de încet. Am pornit-o prost – hai s-o luăm de la capăt. Îmi cer scuze pentru orice fel de neînţelegeri din partea mea.

– Acum ai venit de-acasă, doctore. Ai vorbit cu diplomaţie. Deşi e un pic cam tîrziu pentru prietenul tău.

Dintr-o baie învecinată se auzea majordomul vomitînd.

– E şocat. O să mă duc la el imediat.

Gisevius îl conduse pe Cooper înspre scara interioară.

– Am avut impresia că Wolf ţi-a explicat care e starea soţiei lui. Hai, trebuie să ne împrospătăm amîndoi forţele. Şi avem nevoie de un moment de linişte – în clipa asta simt că un sedativ mi-ar prinde bine şi mie. Gisevius zîmbi. În aparenţă, nu

făcuse legătura dintre Cooper şi spargerea din propria casă. Mă tem că sîntem cu toţii încordaţi astăzi.

Cooper îl urmă în josul scării. Casa îşi revenise la starea normală de linişte.

Gisevius îl conduse într-un salon superb, unde ardea focul într-un cămin executat din teracotă pictată, înfăţişînd un soi de scenă haiducească dintr-o misterioasă pădure întunecată. În încăpere se găsea un cuplu de schnauzeri[1] uriaşi, ai căror ochi exprimau o inteligenţă ieşită din comun, negri ca smoala şi arborînd un aer de demnitate maiestuoasă. Gisevius prepară două pahare de scotch cu apă pentru el şi pentru Cooper.

Se aşezară în două fotolii de piele, lîngă foc. O dată instalaţi, Gisevius se apucă să-i povestească lui Cooper cam aceleaşi lucruri pe care i le povestise Wolf Koller cu o zi înainte şi cam aceleaşi date pe care i le citise Beate din dosarul furat. Testele, nesiguranţa privitoare la un diagnostic anume, deşi boala părea tot mai mult a semăna cu maladia lui Alzheimer.

– Însă nu trebuie să renunţăm, zise Gisevius în final. S-ar putea ca ea să răspundă la un tratament cu droguri. Gîndeşte-te ce s-a realizat în cazurile de manie, de schizofrenic şi de alte maladii ale creierului considerate incurabile pe vremuri. S-au făcut mari progrese...

– Lee seamănă extrem de mult cu Ingrid Bergman în *Notorius*.

– Nu prea înţeleg...

– Filmul lui Hitchcock. Trebuie să-l fi văzut.

– Mă tem că nu.

– Doamne, doctore, dar aici e Germania, nu luna de pe cer. Ingrid Bergman arăta aşa cum arăta, deoarece Cloude Rains şi mama lui păcătoasă o otrăveau. America de Sud după război, o bandă de nazişti rămaşi în viaţă... Cary Grant era cel care o salva.

– Te asigur că aici nu e vorba de nici un film. Şi nimeni nu e otrăvit. E vorba de o realitate foarte serioasă. Facem tot ce putem...

– Pun pariu că n-aveţi de gînd să încercaţi şi altceva.

– ... însă stresul se pare că îi înrăutăţeşte situaţia. E vorba de ceva psihosomatic – de exemplu, cunoşti cîte ceva despre colita

[1] Rasă de cîine, asemănătoare Dobermanului *(n.trad.)*.

ulceroasă? Stresul e cel care declanşează crizele. De aşa ceva se pare că avem parte şi aici. Dispariţia fetei ei, sosirea ta, atacul asupra lui Wolf de astă-noapte – toate acestea sînt evenimente pe care nu le putem controla. Pur şi simplu, ea e făcută zob pe dinăuntru.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că e posibil să fi înnebunit? Olaf Peterson, binecunoscutul expert american în privinţa bolilor psihice – probabil că ai citit vreuna din lucrările lui – mi-a spus odată că are impresia că Lee e, pur şi simplu, nebună.

– Ah. Nu mi-e familiar... Gisevius lăsă proproziţia să se stingă de la sine. „Nebună" e un termen foarte precis, vorbind în termeni clinici, însă dacă ne referim la sensul comun al termenului, eu mi-am zis uneori că ar putea suferi de o anumită formă de schizofrenie. Dar mă cam îndoiesc. Nimic nu-i cert. Nu există forme de paranoia... numai această dedublare a personalităţii, în sensul că îşi pierde personalitatea, identitatea, o încurcă pentru o vreme, ca apoi s-o regăsească... Ne temem să n-o piardă de tot într-o zi şi să n-o mai poată regăsi. Gisevius privi în sus şi apoi se ridică în picioare. Ah, intraţi, domnule Kilroy. L-aţi cunoscut pe domnul Cooper? Îndrăgitul frate a lui Lise?

– La naiba, Fritz, John Cooper şi cu mine ne cunoaştem de mult. Ce mai faci, Cooper? Kilroy intră în cameră ca un cuţit, subţire şi ascuţit, purtînd un costum închis la culoare şi cizme negre de cowboy. Te afli cam la mare distanţă de Boston, băiete.

– Şi tu eşti cam departe de Texas, Clint.

Cooper îşi aminti: felul în care individul apăruse din neant, vrînd să cumpere clădirea lui Cooper din Boston, felul în care apăruse în reportajul privind investiţia germană din Boston, modul în care o aşteptase pe Beate în camera ei de hotel din Copley Square, felul în care apăruse în bătaia reflectoarelor cu o noapte înainte, în vreme ce Wolf Koller zăcea rănit în spital.

– Mie îmi spui? Mă simt tare departe de casă. Cu toate acestea, sînt un cetăţean al lumii, John. Am afaceri pretutindeni. Eşti aici ca să-ţi vizitezi sora, nu-i aşa?

– Nu ţi-a spus Wolf?

– Wolf nu mi-a zis nimic. Am venit astă-noapte, cam la cinci minute după ce un nenorocit a băgat un glonţ în el. Iisuse, şi cînd te gîndeşti că noi ne mîndrim cu băieţii noştri din Texas, care îşi

ţin armele în camionete – ce să mai zicem de Berlin, ei? Lunetişti!

– Ce te aduce la Berlin?

– Oportunităţile, doar oportunităţile de afaceri. Acum cîteva minute l-am văzut pe bătrînul servitor al familiei vărsîndu-şi mațele. Cred că are o aripă ruptă. Mi-a spus că au fost ceva necazuri pe sus – aşa e?

– Domnul Cooper era preocupat de starea surorii lui şi s-a petrecut o neînţelegere, răspunse Gisevius. Un accident.

– Ahaa... Kilroy îi zîmbi lui Cooper. Întotdeauna se petrec accidente în jurul amicului Cooper.

– Ce s-a mai întîmplat cu Wolf Koller azi-dimineaţă?

– Păi, ce să-ţi spun, Coop. Înjura spitalul ăla de mama focului. O să-şi revină. De acum înainte cred că o să stea în permanenţă cu arma la el. Are şi dreptate s-o facă, nu? Kilroy strănută şi îşi suflă nasul într-o batistă albă, imaculată. Nu-mi bat joc de tine, acum sînt prea bătrîn ca să mă tot plimb de colo-colo. M-am săturat de avioane, de schimbări de vreme, mi-a slăbit rezistenţa şi am început să fiu tot timpul răcit. Doctore, ai ceva să-mi dai ca să scap de starea asta mizerabilă?

– Bineînţeles. N-o să te ajute prea mult cu răceala, însă o să-ţi atenueze simptomele.

– Iisuse, voi, doctorii, totdeauna procedaţi aşa. Ce vrei să-mi dai?

– Nu-ţi face griji. Cancelarul e şi el răcit şi i-am prescris acelaşi lucru ieri. O să-ţi usuce mucoasa nazală.

– Rahat. Contac. Pot să iau asta şi acasă.

– Numai că eşti aici, domnule Kilroy. Ia ceea ce îţi prescriu eu.

Cooper îl întrerupse:

– Ce ai de gînd să faci cu Lee?

– Priveşte şi ai răbdare, răspunse Gisevius. Nu e o persoană cu care să te descurci uşor. E tare încăpăţînată. Cînd vrea s-o ţină pe a ei, nu mai poţi face nimic.

– Am înţeles că sînt zile cînd nu ştie cine e. Am înţeles bine? zise Kilroy.

– E o situaţie complicată. Ai putea să încerci să te rogi, domnule Cooper. Însă trebuie să insist să laşi tratamentul în seama mea. Ca să fiu sincer, prezenţa ta o supără foarte mult. Eşti liber să mă suni oricînd vrei, dar lasă-mă pe mine să-ţi spun cînd poţi s-o mai vezi.

– Atunci păstrăm legătura, zise Cooper.

– Acum, dacă mă ierți, aș vrea să mă uit un pic la încheietura mîinii lui Bruno.

– Mai degrabă ar trebui să-i cercetezi tot brațul, rosti Kilroy.

Ieși afară împreună cu Cooper și inspiră cu nesaț aerul rece. Privi înspre locul unde se aflau mașinile domeniului. Un Daimler-Benz, două Mercedes-uri, un BMW, un Jaguar decapotabil.

– O groază de bani băgați în fiarele astea. Kilroy se limită la o constatare, fără a emite un raționament. În Texas mi-am făcut rost de vreo două Bentley Turbo, care m-au costat mai mult decît toate jafurile astea. Ah, m-am cam săturat de frați, știi? Frații ăștia îmi stau ca un nod în gît. Numai că afacerile sînt afaceri, cum obișnuia să spună LBJ. E o lume mică și trebuie să te însoțești cu cel de care ai nevoie. Indiferent cine ar fi acesta. E mică lumea. De fapt, lumea e ca o batistă, cum obișnuia să spună un vechi amic de-al meu. Ne acoperă pe toți.

– Îmi place la nebunie cînd apelezi la tot felul de zicale, replică Cooper. Însă am o întrebare să-ți pun – cine l-a împușcat pe Wolf Koller astă-noapte?

– Păi, aici m-ai prins, fiule. Habar n-am, însă știi bine că oamenii mari au întotdeauna dușmani.

– Asta să fie adevărul? întrebă Cooper.

– Ei bine, am de lucru, Coop. Sper să ne mai întîlnim pe undeva.

– Salut, Silver, încheie Cooper.

Un alt arabesc

Bernd Schmidt era îngrijorat în privința fiului lui.

Karl-Heinz lipsea de două zile și Bernd știa că nu e vorba de o glumă. Relația era de așa natură, încît nu existau glume de acest fel. Era prea serioasă. Amîndoi știau că se pot ivi tot felul

de situații. Fiecare trebuia să fie sigur de celălalt. Erau amîndoi băgați în afacerea asta. Iar el nu avea nici un semn de la Karl-Heinz de două zile.

Viața amîndurora era în joc. Tată și fiu. Istoria Germaniei reflectată într-o nouă familie: astfel de familii existau pretutindeni în Germania atît în Est, cît și în Vest. Evoluau amîndoi pe aceeași scenă, cu toate că ideile lor personale puteau diferi. Germania criminală, Germania vizionară, Germania distrugătoare a altor națiuni, Germania măcelarul unor întregi generații. Fiecare german avea propria Germanie. Germania lui Bernd Schmidt era o tablă de șah, iar acum, în sfîrșit, după cincizeci de ani, el întrevedea posibilitatea de a da mat. Avusese răbdare, avusese mai multă răbdare decît crezuse că e în stare să aibă, iar acum aproape își atinsese ținta. De-a lungul drumului parcurs existaseră și sacrificii, șanse pe care el nu le putuse fructifica... însă acum, acum sosise ceasul.

Numai că dispăruse Karl-Heinz.

Bernd trebuia să fie mai prudent decît oricînd. Nu-și putea permite să rateze și această ocazie. Trecuse de șaptezeci de ani. Logica îi spunea că asta era ultima lui șansă. Complexitatea situației își punea amprenta asupra psihicului său. Dacă se gîndea la creierul lui ca la un computer, trebuia să admită că în lumea exterioară existau modele mai performante, capabile de a executa mai multe calcule pe secundă; doar că valoarea unui computer rezida în calitatea programului, în software. Bernd nutrea credința sinceră că eleganța și simplitatea programului lui erau cu o clasă deasupra tuturor celorlalte. Fără concurență, fiind în același timp un program extrem de flexibil, capabil să se descurce cu foarte multe necunoscute. Era obligat să aibă mintea simplă și clară. Nu-și putea permite luxul de a fi distras de pierderea unui pion aici, a unui turn acolo sau a unui nebun în altă parte. Era o problemă de mișcări de cal, piesă de șah care prin însăși natura ei exprima lipsa de orientare și șiretenie. Oare Karl-Heinz dispăruse de pe tablă? Putea continua cu programul inițial dacă-l pierduse pe Karl-Heinz?

Odată, Bernd Schmidt își dăduse seama că era un monomaniac, într-un sens larg al cuvîntului, și începuse să se întrebe dacă nu era chiar un psihopat. Atunci apelase, mascîndu-și intențiile, la nevastă-sa, psiholog de meserie. Ea discutase chestiunea cu el și îi dăduse să citească anumite capitole din cîteva cărți. În cele din urmă, Bernd hotărîse că se potrivește descrierii făcute unui ucigaș de copii, cu care nevastă-sa avusese de-a face în timp ce lucra cu poliția la un caz petrecut într-un mic orășel de lîngă granița poloneză. Ea îl denumise pe criminal „psihopatul de gheață". Lui Bernd îi plăcuse cum suna denumirea. Nu era nebun, însă știa precis ce vrea să obțină. Bernd considera că e mult mai sănătos la minte decît acel fermier care dezmembra copiii de vii, deoarece știa că face ceea ce face din datorie; ceea ce avea comun cu fermierul era hotărîrea implacabilă de a-și atinge obiectivele.

Viața lui Bernd Schmidt se schimbase la vîrsta de douăzeci de ani, în anul 1942. O altă lovitură serioasă îi fusese administrată în noiembrie 1944. Începînd din acel moment, Bernd știuse care îi era datoria în viață.

Îi ura pe naziști.

În mod special, ura familia Koller, care în prezent se reducea la Wolf Koller, fiul lui Erhard Koller.

Bernd avea toate motivele să fie un psihopat de gheață.

Se născuse în Berlin, în 1922. În timpul Celui de al Doilea Război Mondial fusese un simplu soldat, luptînd pe Frontul de Est cu faimă și reușind să supraviețuiască nesfîrșitelor retrageri. Se întorsese acasă copleșit cu decorații de luptă. În toamna lui 1944 fusese ales să servească sub comanda aventurierului Otto Skorzeny, într-unul dintre cele mai halucinante proiecte ale lui Hitler, Operațiunea Greif. Skorzeny trebuia să antreneze un grup de soldați germani vorbitori de engleză, în vederea infiltrării lor, îmbrăcați în soldați americani, în spatele liniilor americane din Ardeni, cu scopul de a împrăștia confuzie și haos oriunde era posibil. Ulterior, învingătorii se referiseră la această operațiune ca la Bătălia de la Bulge. Operațiunea făcea parte dintr-un ansamblu complex de inițiative, care trebuia să șocheze, să demoralizeze și, în ultimă instanță, să înfrîngă Forțele Aliate, care în acel moment aveau impresia că măturau ultimile piese

de rezistență ale Celui de-al Treilea Reich din calea marșului lor triumfal către Berlin.

Bernd Schmidt considerase o onoare să participe la o astfel de acțiune importantă. Asta până când aflase că Skorzeny nu participa, alături de oamenii lui, la Operațiunea Greif. Acțiunea era considerată prea periculoasă, ca să fie riscată viața unei astfel de personalități. Atunci Bernd Schmidt își dăduse seama că, dacă era prins purtînd uniformă americană, avea să fie cu siguranță pus la zid și împușcat. Chestiunea fusese ridicată în fața lui Hitler, însă acesta îi luase peste picior: „Dacă se pornesc împușcăturile, începe bătălia – atunci vă scoateți uniformele americane. Convenția de la Geneva vă va salva." Alături de o mare parte dintre colegii lui, Bernd găsea tare ciudată toată operațiunea. Cu toate acestea, nu exista nici o cale de a evada. Datorită unor scăpări din partea Aliaților, el supraviețuise acțiunii care avusese loc lîngă Saint-Vith și se întorsese din nou acasă, ca să lupte împotriva tăvălugului ce se îndrepta spre Berlin. Acasă, ca să supraviețuiască. Viața făcuse din el un erou și un supraviețuitor. Ca erou legendar, după război, intrase în poliția berlineză (sectorul rusesc), unde începuse să lucreze cu rușii; reușise să treacă de testele care i se făcuseră și se ridicase printre birocrații din Berlinul de Est, după care trecuse la STASI, poliția secretă. Făcuse o carieră remarcabilă. După căderea Zidului se transferase în ceea ce lumea numea sectorul privat, unde prosperase, cu toate că îmbătrînea tot mai mult. Toți îi spuneau că părea mai tînăr decît era în realitate.

Poate că ura îl păstrase tînăr.

Tatăl lui, Alois Schmidt, nu se înscrisese niciodată în Partid, însă fusese un ofițer respectat și îi jurase credință lui Hitler, așa cum procedaseră toți. Vechii prusaci nu se împăcaseră prea bine cu ideea asta. Era reprobabil să-ți dai jurămîntul de loialitate unui om, unui individ, și nu statului sau națiunii. La suprafață se conformaseră legii, își dăduseră jurămîntul, însă o făcuseră doar din vîrful buzelor. În particular, erau cu toții nemulțumiți. Alături de alții, Alois îi găsea pe Hitler și pe admiratorii acestuia ca fiind demni de dispreț, amatori, imorali și corupți. Să pierzi atîta timp cu problema evreiască era o nebunie. Un om înțelept i-ar fi cooptat pe aceștia la cauza lui și i-ar fi transformat într-o resursă

de forță a statului. Numai că Hitler hotărîse nu numai să-i umilească și să-i bage în lagăre; Alois avea acces la surse de informații care îi spuneau că evreii erau asasinați în număr foarte mare. Pe Alois Schmidt nu îl interesase niciodată prea mult problema evreilor, dar politica lui Hitler era atît stupidă, cît și inumană. N-avea nici o logică.

La începutul lui 1942, cînd se ivise ocazia de a-l răsturna pe F hrer, Alois fusese de acord să joace un mic rol. În esență, el era un mesager care se deplasa între principalii conspiratori, oameni cu înaltă poziție socială, cu tradiții de familie și cu o mare putere în domeniul militar. Bernd nu fusese niciodată sigur că tatăl lui știuse de faptul că fusese vorba de un complot de asasinare. Era posibil ca el să fi crezut că era o conspirație de răsturnare a lui Hitler, urmată de punerea acestuia sub arest și începerea tratativelor de pace cu Aliații. În timpul interviurilor avute cu oameni care îl cunoscuseră pe tatăl lui în acei ani, Bernd aflase că Alois se numărase printre ofițerii de rang mediu care se opuneau războiului, pe motiv că acesta era o greșeală și că era imposibil de cîștigat din momentul în care în joc apăruse și America. Opinia lor era că cel mai bun lucru pentru *Volk*-ul german era încheierea cît mai grabnică a păcii.

După descoperirea complotului, Alois Schmidt fusese băgat în aceeași oală cu principalii conspiratori. Fusese torturat ca să facă mărturisiri, împreună cu ceilalți, după care fusese judecat de o instanță militară și civilă într-unul din tribunalele lui Hitler, *In camera*. Fusese un proces delicat și într-o anumită măsură public. Era clar că F hrer-ul nu voia ca lumea să afle de faptul că ofițerii lui încercau mereu să îl omoare – oamenii puteau să înceapă să se întrebe de ce. Nu mai puțin important era ca ofițerii să primească un avertisment serios. Trădează-l pe Hitler și ești un om mort.

Alois Schmidt a fost găsit vinovat și a fost condamnat la moarte de către președintele completului, una dintre personalitățile sistemului judiciar al lui Hitler, unul dintre judecătorii aleși personal de Hitler... Erhard Koller, fost profesor de drept, autor de texte de legi, care fusese în America spre a-l cunoaște și a studia chiar cu renumitul Oliver Wendell Holmes. Erhard Koller, tatăl lui Wolf. Erhard Koller, care fusese unul dintre

reprezentanții Celui de-al Treilea Reich la Conferința de la Wannsee.

După proces, Alois Schmidt dispăruse. Luptînd în război și devenind un erou, fiul acestuia nu fusese informat de soarta tatălui, și nici soția lui Alois, mama lui Brend. Femeia aceea bună la suflet, care mirosea mereu a *Hasenpfeffer*, a prăjituri și a pîine proaspăt coaptă, fusese batjocorită, ca fiind nevastă de trădător, de către nevestele altor militari, așa că, în cele din urmă, se dusese într-o bună zi în bucătărie, unde stătea majoritatea timpului, și își luase viața cu un cuțit de spintecat porci.

Apoi, în octombrie 1944, înainte de începerea antrenamentului pentru Operațiunea Greif sub comanda lui Skorzeny, Bernd Schmidt primise un pachet misterios. Misterios în sensul că era expediat din Biroul Poliției Secrete de Stat, din Prinz-Albrecht-Strasse 8, Berlin.

Pachetul venise fără nici o scrisoare însoțitoare. Înăuntru era doar un set de fotografii mărite, de bună calitate, care înfățișau mai mulți membri ai complotului împotriva lui Hitler, printre care și Alois Schmidt.

Toți fuseseră dezbrăcați la piele. Fețele și trupurile le erau pline de semne ale torturii: arsuri, tăieturi, vînătăi. Tatălui lui îi fusese ruptă o coastă, care ieșea acum cîțiva centimetri în afară prin carnea pieptului.

Toți atîrnau de cîrlige imense într-un abator. Sîngele scurs din trupurile lor formase bălțoace pe podea. Unii fuseseră spînzurați cu capul în jos, cîrligele fiindu-le înfipte în rect și ieșind deasupra organelor genitale. Picioarele le atîrnau anapoda. Alții fuseseră spînzurați invers, cîrligele fiindu-le înfipte în șira spinării și ieșind pe la baza craniilor. Cu trecerea anilor, Bernd uitase în ce poziție murise tatăl lui. Căutase din răsputeri să uite acea fotografie. Oricum, poziția n-avea nici o importanță.

Crezuse că avusese noroc că nu fusese împușcat ca fiind fiul lui Alois. Pe urmă se gîndise că Operațiunea Greif semăna prea mult cu o misiune sinucigașă ca să nu fie, de fapt, tot o execuție.

Acesta fusese motivul pentru care îi urîse pe naziști și, în special, pe familia Koller, tot restul vieții sale. Nu se lăsase marcat de această obsesie. De fapt, cei care munciseră și munceau alături de el îl caracterizau ca pe un tip relativ senin, lipsit de

griji. După ce murise nevastă-sa, Bernd se recăsătorise cu o femeie de profesie psiholog, drăguță, din Potsdam. Viața lor împreună fusese fericită în circumstanțele date. Viața în Berlinul de Est, sub comuniști, fusese dură, însă el se adaptase, îndurase și reușise. Îi plăcea să creadă că faptul de a avea un scop profund în viață îl menținea într-o formă relativ bună și îl scutise de boli neplăcute pe măsură ce îmbătrînea. Bernd Schmidt era ferm angajat pe drumul răzbunării împotriva naziștilor și a familiei Koller, la fel ca un om de știință pe calea descoperirii terapiei de vindecare a cancerului.

Stînd acum în biroul lui din cadrul tipografiei, privind afară la mulțimea de camioane, de oameni descărcînd materiale, la sulurile imense de hîrtie, la depozitele care se întindeau pînă în depărtare, se întrebă dacă Burke Delaney pricepuse că el, Bernd Schmidt, era omul din spatele operațiunii SPARTAKUS. Oare Burke mai avea aceleași reacții rapide? Vedea lucrurile cum trebuie? Sau credea că fiul lui, Karl-Heinz, inventase totul?

Bernd văzuse ocazia cînd aflase că tînărul Karl-Heinz o cunoscuse pe Erika Koller și începuse să se întîlnească cu ea. Soarta îi pusese toate atuurile în mînă. Mai întîi, căzuse Zidul și Germania se reunificase; acum, ca prin miracol, avea acces în lumea lui Wolf Koller. Acum putea întinde o capcană pentru Wolf Koller, folosindu-i pe Erika Koller și pe propriul fiu, nepotul lui Alois Schmidt. Îi furnizase lui Karl-Heinz informații despre familia Koller, despre dimensiunea reală a averii lui Wolf, despre legăturile naziste ale lui Erhard Koller, bunicul Erikăi. Știa că fiul său îi povestea totul fetei, punînd-o la curent cu trecutul nazist al familiei ei. Erika își ura deja tatăl pentru aroganța lui și pentru felul în care o trata pe mama ei. Acum Bernd nu făcea altceva decît să-i desăvîrșească opera de a o îndepărta definitiv pe fiică de tată.

Într-un tîrziu, el îi dezvăluise lui Karl-Heinz că nu era doar un simplu manager al unei mari tipografii. Acea tipografie făcea parte din bunurile lui Wolf Koller, iar el, Bernd, folosea acea funcție de manager doar ca o acoperire... pentru ceea ce făcea în realitate.

Succesul lui Bernd Schmidt în STASI îl propulsase pe postul de şef al serviciilor de securitate ale Concernului Koller, avîndu-l ca şef mai mare doar pe Wolf Koller.

Sosise vremea să aibă completă încredere în Karl-Heinz. Venise ceasul să-l atace pe Koller, indiferent de costuri. Bernd îşi plănuise cu grijă lovitura, combinînd ceea ce cunoştea despre operaţiunile politice ale lui Koller cu ceea ce aflase prin poziţia de care se bucura.

Cheia consta în apartamentul acela din Knesebeckstrasse. Locuinţa apăruse în statele de plată ale Securităţii fără nici o explicaţie. Dacă ar fi aparţinut Serviciului de Securitate, atunci Bernd ar fi trebuit să ştie de ea. Numai că nu ştia nimic. După cum nu ştia nimeni de la contabilitate. Serviciul de Proprietăţi Imobiliare declarase că apartamentul nu figura pe listele lor de bunuri. Numai că el apărea în bugetul lui Bernd. Nu se vedea nicăieri, dar exista.

Cineva trebuia să plătească pentru el. Aşa că intrase în plata Securităţii. Dar Securitatea – adică Bernd Schmidt – nu ştia de el. Era genul de lucru de care se agăţau toţi cei implicaţi în munca de informaţii; însă majoritatea capilor de servicii secrete nu îşi cercetau propriile bugete. Aveau oameni angajaţi care să aibă grijă de conturi. Din nefericire pentru Wolf Koller, Bernd Schmidt era un perfecţionist format la şcoala veche.

Ca atare, cînd dăduse peste acel apartament şi văzuse că nu primeşte răspunsurile de care avea nevoie, Bernd nu mai pusese nici o întrebare şi începuse să privească în jurul lui. Îşi petrecuse aproape două săptămîni supraveghind acea clădire. Pusese doi vechi agenţi de-ai lui să filmeze tot ce se petrece acolo. Atunci apăruse marea surpriză. Primul vizitator al apartamentului din Knesebeckstrasse fusese Wolf Koller în persoană.

Bernd presupusese, la început, că acea locuinţă era un cuib de dragoste. Se înşelase. Koller se întîlnea acolo numai cu bărbaţi. Atunci Bernd se gîndise că Koller era homosexual şi se întîlnea acolo cu iubiţii lui. Ca şi Gisevius. Iar Gisevius se număra printre vizitatorii constanţi ai acelui apartament. Dar felul vizitatorilor, ca şi firea lui Koller, făceau absurdă această posibilitate.

Ca atare, Bernd Schmidt îl pusese pe fiu-său să intre în apartament, înarmat cu cîteva instrucțiuni speciale și vreo două jucării electronice. Karl-Heinz era un student domic să învețe. Își satisfăcea simțul propriu al moralității. În plus, era un fiu bun.

Karl-Heinz îl descoperise pe SPARTAKUS.

Tatăl și fiul dețineau acum cheia vieții lui Wolf Koller. Ce urma?

Primul lucru întreprins fusese acela de a-l pune pe Karl-Heinz să intre în contact cu un vechi combatant pe numele lui Burke Delaney. Karl-Heinz procedase ca atare și informațiile despre SPARTAKUS începuseră să se scurgă.

Acum însă Karl-Heinz se făcuse nevăzut...

Bernd Schmidt știa că acum trebuia să se întîlnească personal cu Delaney.

Bernd îl cunoștea pe Delaney din vremea cînd CIA încercase să construiască tunelul acela blestemat în anii cincizeci. Fuseseră amîndoi vîrîți pînă în gît în afacere, deși se aflau în tabere adverse. După acel eveniment, Bernd îl poreclise pe Delaney „Săpăligă". Yankeii săpaseră tunelul din Zona Americană pînă sub Cartierul Comercial al Armatei Sovietice din Zona Rusească. Ascultaseră ceea ce se petrecea deasupra capetelor lor cu cele mai sofisticate echipamente posibile. Ceea ce obțineau era apoi trimis înapoi în Berlin și Washington, pentru analiză. Era o treabă ce consuma un timp enorm, însă era o lovitură de proporții uriașe a serviciului de informații.

Sau așa ar fi trebuit să fie dacă sovieticii n-ar fi aflat de tunel aproape încă de la început. Pînă să afle CIA că proiectul era compromis, nenumărate milioane de dolari fuseseră cheltuite pe descifrarea unor informații inutile – ba chiar a unora diversioniste. Fusese un adevărat coșmar, iar Agenția avusese nevoie de ani de zile ca să recupereze pierderea atît pe plan intern, cît și pe plan extern. Mulți credeau că această operațiune fusese cea care îl adusese în pragul nebuniei pe James Jesus Angleton, legendarul geniu din CIA.

Lui Delaney îi plăcea încă să considere afacerea ca pe un soi de triumf – măcar în privința săpatului de tunele – și să respingă trădarea.

Bernd îl calmase pe Delaney, spunîndu-i că trebuie să-şi păstreze întotdeauna simţul umorului în astfel de situaţii. Bernd fusese cel care îi ajutase pe sovietici să furnizeze informaţii diversioniste plauzibile. Se distrase copios, aşa cum se distrase mereu cînd avea de-a face cu idioţii aceia.

Acum însă nimic nu mai era distractiv.

Nu îl putea găsi pe Karl-Heinz.

Vechii prieteni se mai întîlnesc o dată

Oricum, Bernd Schmidt mai avea şi altele pe cap, în afara dispariţiei fiului său.

Era însărcinat cu găsirea *fetei* lui Wolf Koller, o treabă lipsită de speranţă. Nimeni n-o mai văzuse pe fată de la ciocnirile de stradă în care fuseseră implicaţi oamenii lui Stiffel. Koller ştia că fata fusese acolo împreună cu Karl-Heinz, dar nu arăta prin nimic că i-ar fi purtat pică lui Bernd pentru asta. A doua zi după ce Lise se dusese acasă la Erika şi descoperise sîngele şi cuţitul, Koller îi zisese lui Bernd la o ceaşcă de cafea servită în biroul lui:

– Bernd, n-o să-i port pică fiului tău dacă nici tu n-o să-i porţi pică fiicei mele. Probabil că nici ţie nu-ţi convine relaţia dintre Karl-Heinz şi Erika. Însă eşti suficient de isteţ ca să-ţi dai seama că nu-i putem obliga pe copii să facă ce vrem noi – n-am face decît să înrăutăţim situaţia, nu-i aşa?

– Da, Wolf, cred că ai dreptate. Copiii sînt de capul lor în zilele noastre.

– Dintotdeauna copiii au vrut să fie de capul lor. Numai că acum nu-şi mai ascund rebeliunea. Fac paradă de ea, ca să le facă în ciudă părinţilor. Asta-i direcţia în care merge viaţa. Aşa că să uităm că sînt copiii *noştri*. Tu încearcă s-o găseşti pe fiică-mea.

Probabil că nu vei da de ea dacă nu vrea să se lase descoperită. Însă o să încerci, da?

– Mă apuc imediat de treabă.

– Ai putea să începi cu Karl-Heinz.

– La asta mă şi gîndeam. În primul rînd ar fi bine să mă uit puţin prin apartamentul ei.

– Bine. O să le spun oamenilor lui Adler să te lase înăuntru. Dă-i drumul, Bernd. Vînătoare plăcută. Vreau s-o găseşti înainte ca să sfîrşească rău.

De atunci, cei doi nu mai vorbiseră niciodată despre relaţia dintre copiii lor. Bernd se întreba dacă Koller dorea cu adevărat ca fiica lui să fie găsită. Ştia Koller că fiică-sa îl putea distruge şi-i putea ruina munca de o viaţă? Şi asta doar pentru că tînărul Karl-Heinz era fiul lui Bernd Schmidt.

După aceea, cineva îl împuşcase pe Wolf Koller.

Koller voia sa ştie cine trăsese în el. Nu putea fi învinuit pentru asta. Dar Max Adler era omul pentru o astfel de treabă. Oamenii lui Bernd se ocupau cu protejarea companiilor, verificarea dosarelor angajaţilor, asigurarea computerelor, căutarea microfoanelor ascunse, cercetarea circumstanţelor delictelor în care erau implicaţi salariaţii. Mai existau acei indivizi capabili de orice pe care Koller îi denumea „facilitatori". „*Bernd*, spunea el, *pune-i pe facilitatori la treabă, chiar acum*!" Prezenţa lor intimidantă era, de obicei, suficientă pentru stingerea, de exemplu, a unor conflicte de muncă. Într-un conglomerat de dimensiunile concernului lui Wolf Koller, facilitatorii aveau întotdeauna de lucru. Era personaje care îşi primiseră educaţia în trecut. Erau folositori, însă nici unul dintre ei nu ştia cum să conducă o anchetă poliţienească, adică o investigaţie de genul celei care se cerea efectuată acum, pentru aflarea celui care îl împuşcase pe Koller. De asemenea, ei nu erau în stare s-o găsească pe Erika.

Bernd se trezi din nou că încearcă să pătrundă în felul de a gîndi al lui Koller. Probabil că acesta bănuia cine atentase la viaţa lui. Cînd Koller ştia că are un duşman, se transforma într-un om foarte rău. Acum el voia ca atentatorul să fie adus imediat în camera lui de spital.

Înainte de a-şi părăsi biroul, Bernd Schmidt îl sună pe Burke Delaney, care venise la Berlin cu un mesaj pentru el. Trebuia să

fie vorba despre Karl-Heinz. Se întîmplase ceva? Nu voia să se gîndească la toate posibilitățile... Era un joc atît de periculos, cu o miză atît de ridicată...

Profesorului nu-i plăcea să-și caracterizeze comportamentul ca fiind obsesiv, însă curiozitatea îi fusese cu siguranță stîrnită în cel mai înalt grad, mai întîi de revederea vechiului său amic din Moscova, Konstantin Orlovski, apoi a lui Sebastien cel Roșu. Acest fapt îl oprea de a-și mai face atîtea griji despre John Cooper și despre nasul pe care și-l băga acesta în treburile altora. Cu toate acestea, prezența lui Cooper îi rămase întipărită undeva în minte cînd se urcă în VW-ul lui ca să-l supravegheze pe Orlovski plimbîndu-se nervos prin fața faimoasei Porți a Elefanților, una dintre căile de acces către gara berlineză Zoo. Orlovski aștepta pe cineva în fața acestei porți pentru a treia zi consecutiv. Puțin mai în susul străzii, poliția continua să țină baricadate unele intrări ale gării, din pricina atentatului, însă acest fapt nu-l deranja deloc pe Profesor. Credea că rusul aștepta pe cineva pe care urma să-l ia cu mașina. Iar Profesorul n-avea chef să fie lăsat de căruță cînd avea să se producă un astfel de eveniment. Ca atare, în această a treia zi, își adusese propria mașină.

Era după-amiază tîrziu, aproape de lăsarea serii. Șuvoaiele de oameni intrau și ieșeau din gara rănită, cu a ei cupolă gigantică de sticlă înălțîndu-se deasupra șinelor. Pe vremuri, acolo fusese o grădină zoologică, însă majoritatea animalelor fuseseră ucise în timpul unui bombardament îngrozitor în cursul anului 1943. Cumplit dezastru. Orlovski continua să se agite nervos, cercetînd fluxul de mașini și ținîndu-și umbrela cu un braț rigid. Oare de ce era atît de încordat?

Profesorul se gîndea că tot ce se petrecuse în ultima vreme era foarte ciudat. Erika Koller dispare, apoi își face apariția John Cooper. Stiffel și compania își revarsă porcăriile asupra Berlinului. Delaney intră într-o combinație cretină cu Karl-Heinz Schmidt și curînd după aceea un alt terorist se decide, din motive necunoscute, să încerce un atac asupra lui Delaney și sfîrșește aruncat într-un puț... iar CIA sau vreo altă agenție putea fi implicată... după aceea apare Orlovski cu un ceas Rolex de aur și o geantă diplomat extrem de elegantă... și ia prînzul cu un alt vechi terorist, care făcuse parte din aceeași bandă Dorfmann... după

care cineva încearcă să-l asasineze pe Wolf Koller şi aproape că izbuteşte... iar John Cooper e prezent peste tot, jucîndu-se cu focul. Nenorocitul. Habar n-avea în ce iad intrase. De fapt, acesta era singurul lucru din toată afacerea pe care Profesorul sperase să-l poată evita. Măcelărirea nevinovaţilor. Deoarece, dacă exista un nevinovat în acest melanj, acesta era tocmai John Cooper, venit tocmai din Cooper's Falls, Minnesota...

Maşina aşteptată se ivi în sfîrşit. Chiar dacă se afla departe, Profesorul sesiză oftatul de uşurare al lui Orlovski. Un Mercedes gri. Asta da surpriză. La volan era Sebastien. Oare ce însemna? Sebastien şi Orlovski. Iar Orlovski era mîna dreaptă a lui Rossovici de cînd acesta devenise personaj important la Moscova...

Cei doi nu se grăbeau, aşa că erau uşor de urmărit. Era un fapt bun, căci Profesorul îşi cam ieşise din formă.

Traficul era cumplit de aglomerat. Se întuneca, ploaia cernea stropi mari pe carosabil, iar asfaltul autostrăzii fîşiia, ca şi cum cauciucurile ar fi fost şerpi. Ploaia se transformă încet-încet în lapoviţă. Drumul devenea din ce în ce mai alunecos, monoton, în aer se simţea apropierea pădurii Grunewald. Se făcea tot mai frig. Sistemul de încălzire al maşinii Profesorului îmbătrînise. Spera ca urmărirea să nu dureze toată noaptea. Din pricina frigului, mai devreme sau mai tîrziu avea să fie nevoit să oprească pentru a-şi face nevoile. Pe lîngă asta, avea să i se facă foame. Deja se simţea foarte înfrigurat.

Cum se descurcau oare indivizii care-şi cîştigau existenţa din filaje? Existau o mulţime de probleme de natură practică.

În filme, James Bond părea că n-are niciodată nevoie de vreo pauză.

În clipa imediat următoare, o pală puternică de vînt izbi maşina, venind dinspre Lacul Wannsee. Hmm. Interesant...

Wolf Koller şedea într-un scaun, lîngă fereastră, cu o expresie dîrză pe chip. Braţul îi era complet bandajat. Din difuzoarele cuibărite printre vazele cu flori îi sosea la urechi o muzică de Beethoven. Lîngă uşa rezervei de spital se afla Bernd Schmidt, care îl privea pe marele om, patronul şi duşmanul lui de moarte, bărbatul pe care îl trăda. Bernd ciocăni uşor în lemnul uşii, iar Koller se întoarse şi îi rosti numele cu un oftat greoi:

– Bernd. Vino. Aşază-te.

Schmidt avu impresia că, o dată cu glonțul extras, Koller își pierduse o mare parte din aroganță. Ochii își pierduseră strălucirea. Chipul îi era supt, iar ochii i se adînciseră în orbite.

– Cum te simți?

Wolf Koller ridică din umeri și se strîmbă de durere.

– Cam încorsetat. Altfel... rana e ultima dintre preocupările mele. O să-mi revin.

– Ai fost norocos. Schmidt se așeză pe un fotoliu și se strîmbă din pricina parfumului emanat de flori. Era alergic la polen. Adler și oamenii lui au dat pînă acum peste ceva?

– Nu. Cineva a tras cu o carabină de mare putere de pe malul celălalt al pîrîului. Se crede că ar exista ceva urme de pași pe frunze și pe noroi, însă... asta n-ajută la nimic. Cu alte cuvinte, încă mai bîjbîie.

Schmidt clătină din cap.

– Ce pot face eu?

– De asta am dorit să te văd. Cred că știu cine-i de vină. Se complotează împotriva mea.

– Da? Vorbești serios?

– Cineva din guvern. Apropiat de Glock...

Schmidt încercă să-și mascheze uluiala.

– Nu pricep. Adică, tu și cu Glock...

Își încrucișă degetele ca să arate cît de apropiați îi credea pe cei doi, încă de cînd Koller îl propulsase pe Glock din rîndul politicienilor de duzină. Se întrebă ce naiba mai plănuia Koller emițînd o asemenea teorie bizară.

– Cum e posibil ca cineva din anturajul lui Glock...

– Ar putea fi *chiar* Glock.

– Cu tot respectul, șefule, îmi vine greu să cred.

– Din fericire, pe mine nu mă interesează ce crezi tu. În ultima vreme Glock a dat dovadă de... gelozie. Mă urăște, îmi urăște puterea și controlul pe care-l am asupra lui. Vreau să-i pui microfoane în casă și la birou.

– Este delict federal, replică încet Schmidt. Trădare. Las la o parte faptul că-i foarte greu de făcut. Mai ales, biroul.

– Din cînd în cînd trebuie să rezolvi și sarcini mai dificile. Fă-o, Bernd.

Schmidt se ridică în picioare și privi înapoi înspre pajiștea verde, care se colora în maro din pricina vremii reci. Cîțiva

oameni adunau frunze de sub copacii goi. Oare Koller își dădea seama ce spunea? Sau delira din pricina rănii?

– Bine, acceptă el. O să fac ce pot.

– Te pricepi la microfoane, nu-i așa? Nu era asta specialitatea STASI?

– Mai mult ne bazam pe informatori.

– Aha.

– Păi, atunci ar trebui să mă apuc imediat de treabă. O să mă duc eu însumi la Bonn...

– Nu, nu, pe tine te vreau aici. Trimite pe cineva în care ai încredere, vreunul dintre experții tăi. De tine am nevoie aici. Povestea cu Erika... Ai găsit vreo pistă?

– Ne învîrtim în cerc. Schmidt își simțea gura uscată și undeva în mintea lui răsuna un clopoțel de alarmă. Ceva era putred. Știam, oricum, că șansele sînt mici. Sînt convins că o să apară singură...

– Karl-Heinz ce spune?

– E foarte îngrijorat, bineînțeles. Însă nu prea ne vedem.

– Credeam că ești în permanentă legătură cu el.

– Absolut deloc. El și-a „depășit" părinții. E o etapă din viața lui. Probabil că și Erika trece prin așa ceva. S-ar părea că e vorba de descoperirea de sine.

– În fine, să sperăm că așa e, rosti Wolf Koller. Nimeni nu pare să fie în stare de a o găsi. Ești convins că Karl-Heinz nu știe unde se află? Ești sigur că toată mascarada asta nu e un joc pus la cale de ei?

– Sînt absolut sigur. Îl cunosc pe băiat.

– Bernd... Cred că avem o cîrtiță, un spion în interiorul operațiunii noastre.

– Explică-mi. O altă fază a delirului? Sau aflase despre scurgerea de informații referitoare la SPARTAKUS? Unde? De unde știi?

– Au căzut materiale secrete în mîna cuiva din afară. Koller se întoarse cu fața către vizitatorul lui. Nu există altă explicație.

– Explicație pentru ce?

– Am fost avertizat. Mai bine o lăsăm așa.

– Putem răscoli biroul central, bineînțeles. Schmidt căută să-și păstreze vocea egală, însă trupul i se acoperi de sudoare. Koller nu menționase niciodată nimic despre desconspirarea afacerii

SPARTAKUS, pentru simplul motiv că lui Schmidt nu i se spusese de existența acesteia. El credea că scurgerea de informații nu fusese descoperită. Iar acum – oare Koller vorbea despre SPARTKUS? Trebuie să-mi mai oferi unele detalii dacă vrei să trec la acțiune. Presupun că e vorba de spionaj industrial. Pune-mă la curent și atunci o să stăpînim situația.

Spera ca propunerea lui să sune convingător.

– Da, bineînțeles. O să discutăm pe această temă cînd mă voi întoarce la birou și după ce va fi lămurită chestiunea cu Erika. Și cînd nevastă-mea va fi din nou pe picioarele ei. Koller se ridică în picioare, cu durerea întipărită pe chip. Am dușmani, Bernd, dușmani care sînt în stare să facă orice ca să dărîme ceea ce am construit. Koller îl bătu ușurel pe Schmidt pe spate și continuă: Cît despre Karl-Heinz... Aș vrea să vorbesc cu el. Da, știi ce a scris despre mine – însă nu-i port ranchiună, Bernd. E tînăr și încearcă să se adapteze unei lumi noi. Aș vrea să discut cu el în legătură cu Erika. Spune-mi cum pot rezolva această problemă, prietene. Cînd îl vei vedea, anunță-mă și pe mine. Aștept raportul tău cu privire la Glock.

După plecarea lui Bernd Schmidt, Wolf Koller se întoarse la scaunul lui, se așeză și scoase ceva din buzunarul halatului de lînă. Ca și cum ar fi fost o sarcină neplăcută, își luă într-un tîrziu privirea de la fereastră și se uită la obiectul pe care-l ținea în mînă.

Era o carte poștală.

Era dovada că se scurseseră informații despre SPARTAKUS.

Burke Delaney urcă dealul și intră în parcare. Ploua. Ici și colo se formaseră bălțoace care se măreau cu fiecare clipă. Vremea rea nu oprea un instructor să-i dea lecții unui viitor motociclist asupra unor manevre necesare, pe un traseu amenajat pe mijlocul parcării. Se mai afla acolo o singură mașină, undeva în dreapta și la depărtare. În acest moment, locul era, probabil, cea mai pustie zonă din Berlin. Delaney străbătu parcarea și opri lîngă cealaltă mașină. Se dădu jos și se duse la ghereta de bilete, slab luminată. Dinăuntru, un bărbat se zgîi la el.

– Cît costă?

– O marcă.

Delaney plăti şi intră în Stadionul Olimpic, construit acolo de către Hitler în 1936. Trebuia să ai bilet ca să te uiţi la un stadion pustiu. Germani.

Păşi pe sub poarta de acces aflată în apropiere şi văzu imediat gazonul verde întinzîndu-se sub el. Cea mai mare parte a stadionului părea să fi fost săpată la mare adîncime sub nivelul solului. Poate că era doar o iluzie. Delaney nu mai fusese niciodată acolo. Optzeci de mii de locuri goale păreau un milion. Undeva departe, pe partea dreaptă, Delaney zări un om şezînd la adăpostul unei umbrele şi privindu-l. Făcu semn cu mîna şi omul îi răspunse. Se văzuse cu Bernd Schmidt nu mai mult de şase ori de la sfîrşitul războiului. Cam o dată pe deceniu. Delaney o luă pe sub arcade, lăsînd o dîră de fum în urmă, de la pipa aprinsă. Fuma amestecul lui favorit. Barking Dog. Ce porcărie! Mereu trebuia să facă rost de el direct din State. O vreme i-l trimisese Cheese prin geanta diplomatică, la fiecare cîteva luni, în Bruxelles. Ploaia făcea băşici pe teren.

Zona era foarte slab iluminată. Locul ideal pentru o crimă. Îşi trase mai bine şapca pe cap, îşi strînse fularul şi ieşi în ploaie către locul unde se afla Bernd Schmidt. Şterse cu mănuşa apa de pe scaunul învecinat şi se aşeză.

– Băiatul ăsta al tău, rosti Delaney.

– Karl-Heinz, zise Bernd Schmidt.

– Ştii ce-a făcut în ultimul timp?

– Mai mult sau mai puţin.

– I-ai spus să vină la mine.

– Mai mult sau mai puţin.

– Şi l-ai pus pe urmele acestei afaceri. SPARTAKUS.

Schmidt înălţă din umeri, zîmbind.

– Iar acum nu-l mai găsesc.

– Nici pe mine nu m-a contactat. Aveam o întîlnire. Îi place să se mişte încoace şi încolo. Îndrăznesc să spun că a învăţat asta de la tatal lui. Întîlnirea trebuia să aibă loc la Tegel. Am aşteptat la poarta TWA şi n-a apărut. Mi-am închipuit că ştii tu ceva...

– Cine-i şeful tău acum, Burke? Bob Schlatter?

– Schlatter! Iisuse, Bernd, i-a cedat ficatul acum doi ani. Eşti depăşit, prietene. Schlatter s-a retras de şapte ani.

– Acum lucrez în cu totul alt domeniu.

– Ştiu, ştiu. Nu mi-am putut da niciodată seama de ce te-ai dus să lucrezi pentru Koller. Numai o ură profundă pentru el. După aceea m-am gîndit mai bine şi am izbucnit în rîs. Ştii să urăşti, Bernd. Nu m-ar surprinde dacă i-ai pune gîtul în laţ de data asta.

– Probabil că trebuia să te fi omorît cu ani în urmă.

– Nuu. De ce? Ce naiba. Totul e un joc, mai ales pentru doi oameni care se cunosc de atîta timp. N-are nici un rost să îţi ucizi vechii prieteni. Delaney trase din pipă. Ştii, uite, stai aici, în locul ăsta pustiu, cu o jumătate de secol mai tîrziu şi încă mai auzi vuietul mulţimii. Locul ăsta e plin de fantome... uite, acolo, jos, aleargă Jesse Owens... iar acolo se află însuşi Führerul, ţinînd un discurs... Eu cred în fantome. Tu nu, Bernd?

– Nu mi-ai spus încă cine e şeful tău acum.

– Doamne, m-aş simţi ca un trădător dacă ţi-aş spune.

– E Cheddar, nu-i aşa?

– Nu pot vorbi despre asta.

– Dar el e, nu-i aşa?

– Păi cine altul? Acum încetează să mă mai descoşi. Tu ai tras concluzia. Eu nu ţi-am spus nimic şi nici n-am de gînd să discut pe tema asta. Acum îmi spui ce crezi despre fantome?

– Uneori mă simt una dintre ele.

– Ei bine, n-o să-ţi vină să crezi, dar am văzut o fantomă zilele trecute.

– Avea şi un nume?

– Bineînţeles că avea. Necazul e altul. Era o fantomă, dar a trebuit s-o ucid.

– Cine era, Burke? Spune-mi – Am avut o zi lungă şi neplăcută.

– Kuno Meinhold.

Bernd Schmidt îşi ridică încet privirea către chipul lui Delaney.

– Kuno Meinhold cel cu cicatricea?

– Dar cîţi de Kuno Meinhold cunoşti tu? Doamne, bineînţeles că era Kuno Meinhold cel cu cicatricea. Tovarăşul Rafaelei Dorfmann.

– Povesteşte-mi, Burke. Sînt convins că aici e şi o poveste. Nu l-ai omorît doar ca să te mai antrenezi...

Burke Delaney se apucă să istorisească povestea asasinului nocturn. Îl lăudă pe Schuyler, pe drept, şi declară că regreta faptul că fusese nevoit să-l ucidă pe Meinhold. Însă nu avusese altă posibilitate.

– Amuzant e că eu am presupus că murise. Am pariat pe casa mea că a murit cînd a explodat fabrica de bombe a Rafaelei. Au trecut douăzeci de ani de atunci.

– Îmi spui toate astea pentru că ştii şi altceva?

– Îţi spun toate astea pentru că noi am trecut prin multe şi mi s-a părut că s-ar putea să te intereseze.

– Păi, chiar mă interesează, mai mult decît îţi imaginezi. Schmidt oftă din rărunchi. Tocmai ai spus că totul e un joc, că ne cunoaştem de ani de zile, că, oricum, o să murim cu toţii în curînd...

– Chiar aşa.

– Ei bine, Kuno Meinhold a sărit, într-adevăr, în aer o dată cu Rafaela. Numai că... nu în întregime. A fost grav rănit la cap o vreme, după care l-am adus în Est, l-am pus pe picioare şi l-am trimis să lucreze pentru noi. Unul dintre diversioniştii noştri...

– Ca să sperie lumea prin aeroporturi, nu? Sau să lase tradiţionala geantă, în care se află o bombă cu ceas, pe vreo stradă în apropiere de o ambasadă...

– Noi numeam asta Departamentul Jocuri şi Distracţii.

– Şi atunci, cum dracu de-a ajuns în bucătăria mea?

– Asta mă intrigă şi pe mine. Nimeni nu mi-a spus nimic.

– Bemd, de ce dracu ţi-ar spune *tie* cineva ce face un ticălos ca Kuno Meinhold?

– Pentru că eu îi plătesc nenorocitul ăla de salariu. Motivul ăsta îţi ajunge?

După o lungă pauză, în timpul căreia Delaney încercă fără rezultat, să descifreze informaţia primită, se ridică în picioare.

– Încurcătura asta devine prea sofisticată pentru mine şi mai sînt şi ud leoarcă. Hai să plecăm din ploaia asta blestemată, Bemd. Despre orice ar fi vorba, nu merită să facem dublă pneumonie.

Delaney începu să urce treptele de ciment către adăpostul oferit de acoperişul stadionului. Ajuns acolo, îşi scoase şapca de pe cap, îşi scutură pipa şi o umplu la loc cu tutun, după care o aprinse, în vreme ce Schmidt urca scările în spatele lui. Cînd

ajunse şi el sus, începu să se lupte cu umbrela ca s-o strîngă. Delaney trase cîteva fumuri şi se sprijini de un stîlp, urmărind lupta celuilalt cu umbrela. Pentru o clipă i se păru că Bernd Schmidt semăna cu un bătrîn.

– Deci, care-i povestea? Ce naiba făcea răposatul Kuno Meinhold pentru tine?

– Făcea parte din SS-ul particular al lui Koller, dacă mă pot exprima aşa. Executanţii. Aşa cum ştii, treaba asta înseamnă că eu sînt şeful lui. E vorba de Securitate.

– Aşa... De ce l-ai trimis să mă omoare?

– Burke, m-aş fi simţit mult mai bine dacă *eu* l-aş fi trimis să te omoare. Numai că n-am făcut-o. Iar el n-avea nici un motiv personal să te lichideze, nu-i aşa?

– Cu multă vreme în urmă a existat o fată...

– Ei bine, după ce-a explodat bomba aceea, Kuno n-a mai avut nevoie să se gîndească la femei. Nu cred că ţi-ar fi purtat pică timp de douăzeci şi cinci de ani...

– Fii serios, Bernd.

– În fine. Ştii ce-i amuzant? Altcineva i-a dat ordine lui Kuno. El n-avea destul creier ca să întreprindă ceva din proprie iniţiativă. Aşa că, dacă el lucrează pentru mine şi altcineva îi dă ordine – atunci am un motiv foarte serios de îngrijorare. Înseamnă că există o persoană care are acces la forţa de securitate a lui Koller... e ca şi cum ar avea controlul cîtorva rachete teleghidate... Ţi-i aminteşti pe japonezii aceia, piloţii kamikaze? Ei bine, executanţii lui Koller seamănă cu ei. Îi datorează totul individului ăstuia. Chiar şi existenţa lor. Totul. Sînt trup şi suflet pentru el.

– Ca în vremurile bune ale lui Hitler.

– Exact. Posibilităţile sînt nenumărate – dacă există cineva care să-i monteze împotriva lui Koller? Poate că a fost împuşcat tocmai de unul dintre băieţii lui...

– Poate Koller a preluat el însuşi controlul. Poate că te vînează pe tine.

– Dar de ce naiba ar vrea Koller să te omoare pe *tine*? Nici măcar n-are de unde să ştie că exişti.

– Un tip precum Koller ştie multe. Poate că a aflat despre scurgerea de informaţii legată de SPARTAKUS... Poate că ştie că eu am primit aceste informaţii.

– Doar nu crezi... nu, e imposibil. Hai să plecăm de aici. Se lasă întunericul și mi-e frică de întuneric.

Porniră înapoi către poarta prin care intrase Delaney. Pașii le răsunau pe cimentul ud. Trecură pe sub poartă și se îndreptară spre mașini.

– Ce ți-a trecut prin minte? Ce e imposibil? spuse Delaney.

– Doar un gînd nebunesc... ce-ar fi dacă oamenii *tăi* ar avea acces la forța de securitate a lui Koller?

– Ascultă, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-l trimită pe Kuno ca să mă lichideze. Eu sînt sursa pentru SPARTKUS.

– Nu. Karl-Heinz e sursa. Iar el e dat dispărut. Nu vreau să-ți dau motive de îngrijorare, Burke, dar dacă domnul Cheddar al tău deține deja toate informațiile de care are nevoie despre SPARTAKUS? Atunci nici unul dintre voi nu i-ați mai fi de folos, nu-i așa?

– Așa e. Dar cum ar putea el să obțină controlul asupra forțelor de securitate ale lui Koller? Nu cred asta, Bernd. L-am informat despre atac și nu l-am simțit niciodată atît de tăcut și de nedumerit ca atunci. Nu e un actor chiar atît de bun. Îl cunosc de prea mult timp.

– Poate că tocmai asta e necazul, Burke. Poate că îl cunoști, într-adevăr, de prea mult timp.

Ploaia ropotea pe trunchiurile copacilor și pe grămezile de frunze de pe stradă, ca și dincolo de porțile Casei de Conferințe Wannsee, unde Eichmann, Heydrich, Erhard Koller și restul grupului ajunseseră la soluția finală a problemei evreiești. Poarta de acces era întunecată, însă aleea lungă era ușor luminată de lămpile montate pe fațada clădirii. Era o reședință veche și semeață, a cărei destinație inițială fusese cu totul alta decît cea pe care i-o rezervase istoria. Profesorul îi aruncă o privire în timp ce trecea încet de ea, continuînd să conducă înspre dreapta, acolo unde drumul cotea către lac. În față, la distanță, Mercedes-ul gri se deplasa încet pe șoseaua udă, acum și mai alunecoasă din pricina frunzelor.

Apropiindu-se, Profesorul stinse farurile și continuă să înainteze pe bîjbîite prin beznă. Se aflau acum aproape de lacul pe care el îl știa cu ochii închiși, felul în care era punctat de mici ambarcațiuni cu vele albe vara și de șuvoaie de oameni care vizi-

tau cocheta insulită din mijloc, cu castelul ei magic. Nu fusese niciodată aici iarna. Își aminti că în apropiere se găsea un spital bun, vizavi de Casa de Conferințe Wannsee. Clădirile erau toate impozante. Unele serveau drept loc de petrecere a verii, altele erau locuite tot anul. Mercedes-ul apucă încet pe o alee care se afunda mai adînc înspre apă, îndreptîndu-se către o clădire imensă, joasă și albă, construită, probabil, în anii '20. Profesorul nu cunoștea prea multe despre arhitectură. Casa părea a avea ceva din stilul lui Frank Lloyd Wright. Putea fi însă la fel de bine proiectată de un german. Bauhaus sau altceva, oricum, nu era domeniul lui. Orice idiot își dădea însă seama că era o construcție de soi. Aparținea lui Wolf Koller.

Opri VW-ul la adăpostul umbrei aruncate de un tufiș înalt și bogat. Văzu, în dreapta, farurile Mercedes-ului stingîndu-se și îi observă pe Orlovski și pe Sebastien coborînd. Pentru cîteva clipe se deschise o ușă laterală și, la lumina dinăuntru, Profesorul îi văzu pe cei doi intrînd în clădire.

Lîngă Mercedes mai era parcat un autovehicul, poate un soi de camionetă cu o formă bizară. Ce naiba era? Profesorul se dădu jos din Volkswagen, traversă cu prudență drumul și se ghemui lîngă niște copaci. Era întuneric, nimeni nu-l putea vedea și voia să știe ce naiba însemna forma aceea. Se apropie mai mult și clătină din cap. Bineînțeles, era o ambulanță. De la o firmă particulară. Salvarea Echardt.

Deci, Wolf Koller ieșise deja din spital și preferase să vină în Wannsee decît să se ducă acasă la el, în Grunewald. De ce?

Iar Konstantin Orlovski îi făcea o vizită, împreună cu Sebastien cel Roșu.

Picături de ploaie i se scurgeau pe gît lîngă guler. Îi era frig și simțea nevoia să urineze. Se ascunse mai bine în umbră și se ușură pe partea laterală a garajului lui Wolf Koller. Actul nu declanșă nici o alarmă. După aceea se întoarse la mașină, se urcă la volan și încercă să nu se gîndească la frigul de afară. Peste puțin timp din casă ieși cineva, doi indivizi în uniforme albe. Aceștia se urcară în ambulanță. Mașina porni, se dădu puțin înapoi și coti pe alee. Ajungînd la șosea, farurile autovehiculului îl orbiră temporar pe Profesor. Imediat mașina trecu pe lîngă el și se făcu nevăzută, prezența din ce în ce mai îndepărtată fiindu-i trădată numai de licărul luminilor de poziție. Profesorul

avea de gînd să mai rămînă o vreme pe loc pentru a vedea ce se mai întîmplă. Ploaia ropotea pe acoperişul metalic al maşinii, iar sunetul făcut era reconfortant.

Werner Paulus juca şah cu el însuşi în holul apartamentului, loc care devenise, de-a lungul anilor, un soi de bibliotecă. Pe ecranul aprins al televizorului se putea vedea orchestra filarmonică din Berlin, sub bagheta lui Solti. Era o reproducere de pe o bandă video înregistrată cu un an sau doi înainte, însă interpretarea era excelentă, iar în atari condiţii cui îi mai păsa de cîtă vreme data înregistrarea? Paulus rejucase cîteva partide de-ale lui Bobby Fischer, încercînd, fără succes, să priceapă modul acestuia de a gîndi. Fischer părea venit de pe altă planetă. Era ca şi cum l-ar fi ascultat pe Glenn Gould interpretîndu-l pe Bach. Nici mintea acestuia nu putea fi descifrată, dar, în ultimă instanţă, acest lucru conta mai puţin. Gîndindu-se la asta, Paulus îşi amintea de Stan Kenton, celebrul conducător american de orchestră din California.

Cunoştea multe despre Stan Kenton. Acesta îl fermecase din primul moment în care-l auzise. Şi acum Paulus se gîndi la Stan Kenton. Paulus se ridică în picioare şi stinse televizorul. Îşi lăsă computerul aprins, deoarece voia să se întoarcă la ecranul de joc. Mai întîi însă trebuia să-şi găsească colecţia de discuri cu Stan Kenton. În ultima vreme, o bună parte din muzica celebrului conducător de orchestră fusese reimprimată pe compact discuri, iar Paulus credea cu tărie în puterea noului. Găsi un CD scos de casa Capitol, *Kenton în Hi-Fi*, pe care se găsea de două ori mai multă muzică decît pe vechiul disc cu acelaşi nume. Paulus introduse compact discul în aparat şi se postă la fereastră, privind în jos pe stradă. Ploaia curgea valuri în fasciculele luminoase ale felinarelor. Deşi apa topise toată zăpada, Paulus avu sentimentul, cînd se auziră primele acorduri muzicale, că afară era o seară caldă şi că se afla din nou în California. Stockton, California.

Fusese expediat din Africa de Nord în St.Louis, Virginia, apoi în Stockton California, unde putuse, în sfîrşit, să se odihnească. Acum avea sentimentul că fusese cel mai norocos neamţ din timpul războiului. Habar n-avea atunci despre cele ce se petreceau în Germania, despre ceea ce se mai întîmpla cu nevasta lui, dar un prizonier de război trebuia să fie fericit că era

încă în viață. În California, unde se bronza la soare lucrînd la cules de fructe și unde locuia într-o baracă. Își dăduse seama că războiul era practic încheiat și că americanii erau oameni simpatici. Îl trataseră extraordinar de uman. Nu-i dăduseră nici o clipă impresia că-l urau pentru că era neamț sau pentru că luptase împotriva fiilor, fraților sau taților lor. Era un popor iertător. Iar amabilitatea lor față de el ca prizonier fusese la fel de importantă ca oricare altă experiență a vieții lui. Noaptea, în baracă, după cină, asculta radioul și învăța engleza. Îi plăcea la nebunie spectacolul lui Bob Hope. Îi plăcea felul cum vorbea... Văzuse poze cu el, îndrăgind forma aparte a nasului lui, și, bineînțeles, cu solistul Bing Crosby. Un oarecare Skinnay Ennis fusese șeful de orhestră radio pentru Bob Hope, însă acesta plecase și fusese înlocuit cu Stan Kenton. La un moment dat, unul dintre gardienii mai tineri ai lagărului adusese un disc înregistrat la casa Capitol, o placă antică pe 78 de turații, și îl pusese pe un patefon portabil. Era 1944, iar înregistrarea aparținea unei alte lumi. Se intitula *Artistry in Rhythm*. În acea noapte rece și ploioasă de noiembrie 1992, nimic nu-i stîrnea mai mult amintirea Californiei decît Stan Kenton, omul născut în 1911, acum decedat de mulți ani, care era tînăr pe atunci și dornic de afirmare... Ce n-ar fi dat să poată da timpul înapoi, să fie din nou tînăr și plin de speranță, chiar și la sfîrșitul unui război pustiitor. Acum știa ce-ar fi făcut. S-ar fi întors în America, și-ar fi croit o viață în California, ar fi cunoscut o femeie pe vreuna dintre plaje și ar fi trăit acolo, fericit în bătaia razelor soarelui.

Asculta CD-ul, care cuprindea înregistrări ale anilor cincizeci, reimprimări ale vechilor opere, cîntate de maeștri, ca Maynard Ferguson, Pete Candoli, Mel Lewis, Laurindo Almeida, Bud Shank, cu Kenton la pian; era cu gîndul înapoi la Stockton, California, cînd sună telefonul și cineva îl anunță că îl poate găsi pe Karl-Heinz Schmidt la berăria Loretta din Lietzenburgerstrasse.

Vocea îl readuse pe Paulus în prezent, cu toate că muzica nu se oprise. „Peanut Vendor." „Eager Beaver." „Minor Riff." Cunoștea fiecare notă pe dinafară, iar vocea aceea nenorocită îl chema înapoi în Berlin, unde el n-avea nici un chef să revină.

– În ploaie? întrebă el.

– Te va aștepta.

Linia telefonică se întrerupse. Paulus ascultă în întregime „The Concerto to End All Concertos", după care opri computerul cu jocul de şah şi închise muzica.

Se apropia sfîrşitul jocului. Paulus îşi dorea să ştie ce fel de joc se juca, la urma urmei. Numai că în mijlocul tuturor evenimentelor se afla John Cooper, deoarece el n-avea de gînd să renunţe şi să plece acasă; avea să scotocească peste tot, să le încurce socotelile şi să-i provoace pe unii să facă tîmpenii. Avea să se învîrtă pe acolo pînă ce va scoate totul la lumină. Voia să-i pună pe oameni în faţă cu adevărul despre ei, aşa că toată porcăria asta avea să scape de sub control, mai ales că acum ea se înrăutăţise, deoarece apăruse şi Kilroy. *Kilroy se afla aici.*

Sosise timpul să-l sperie un pic pe Cooper.

Werner Paulus revenise complet cu picioarele pe pămînt.

Wolf Koller şedea la fereastră şi privea în gol peste întunericul care stăpînea Lacul Wannsee, ascultînd zumzetul conversaţiei din încăpere. Îşi mituise doctorii să-i dea drumul acasă. Îl durea în continuare, însă ei îi dăduseră nişte medicamente pe care să le ia ori de cîte ori simţea nevoia, iar o soră medicală îi stătea permanent la dispoziţie. Nu prea îi păsa de durere. Era lesne de presupus că oricine e împuşcat suferă. Acum şedea lîngă geam şi privea în noapte.

În încăpere se adunaseră cîţiva dintre asociaţii lui. Orlovski venise tocmai de la Moscova, ca reprezentant al părţii ruse al afacerii. Se mai afla acolo Sebastien şi Gisevius, care îi şoptise lui Koller la ureche că acasă la el se comisese o spargere în noaptea în care se întorsese de la Moscova.

Oamenii adunaţi în cealaltă încăpere aşteptau ca el să întocmească programul, iar Koller stătea acolo, holbîndu-se în gol, gîndindu-se la toate minciunile şi comploturile îndreptate împotriva lui, apoi uitîndu-se la cartea poştală din mîna lui, pe jumătate orb de furie şi de teamă... Cum se putuse ajunge la aşa ceva? Îşi simţea braţul cuprins de flăcări. Fiica lui lipsea. Nevastă-sa avea să moară în curînd. Un trăgător de elită încercase să-l ucidă. Se scurseseră informaţii despre SPARTAKUS...

Cartea poştală reproducea o imagine dintr-un film. Era genul de ilustrată pe care o poţi găsi oriunde. Îl arăta pe Kirk Douglas, care purta doar o cîrpă în jurul şoldurilor, ţinînd în mîini o plasă

şi un trident, gata să se bată pînă la moarte. Scena era din *Spartacus*. În germană acest nume se scria cu „k" în loc de „c". Poza avea darul să-i dea fiori pe şira spinării lui Koller.

Mesajul era tipărit pe spatele ilustratei, fără a fi semnat.

ŞTIU CE FACI. ŞI TE VOI OPRI.

CREDE-MĂ.

Ilustrata purta ştampila poştei din Bayreuth.

Koller împinse uşor ilustrata în buzunarul halatului şi traversă încăperea pentru a discuta cu tovarăşii lui într-ale complotului. Zîmbi. Cineva îşi bătea joc de Wolf Koller, iar acel cineva avea să mai trăiască, ca şi cei de dinainte, doar atît cît să regrete fapta comisă.

Proba realităţii

Cooper zăcea treaz, în orele de dinaintea zorilor, incapabil să-şi scoată imaginea lui Lee din minte, aşa cum zăcea ea pe pat, părînd atît de bătrînă, bolnavă şi neajutorată. Acea femeie de pe pat semăna atît de puţin cu femeia pe care o mai văzuse de două ori în Berlin, încît se întreba cum de era posibil? Femeia de pe pat n-avea nici un viitor. Era în pragul morţii, uscată, pergamentoasă, ca şi cum ar fi fost în comă. Ce mai putea face el? Oare ar mai fi putut găsi vreun ajutor în Bayreuth? Exista vreun secret magic acolo?

Însă acesta era numai începutul. Cooper continua să audă undeva, în cotloanele minţii, sfîrşitul convorbirii telefonice dintre Beate şi cineva din exterior, în vreme ce el dormea, acea convorbire despre care fata afirmase că nu o avusese niciodată. Dar el o auzise. Era clar că îl mintea...

– ... *Nu, nu cred că o să moară... Nu, înţeleg asta, dar, la urma urmei, el e* – ...*O să te sun cînd pot... Te simţi bine acolo? Ai destule provizii?*...

Kilroy era şi el aici. Clint Kilroy devenise parte integrantă din viaţa lui Cooper, pur şi simplu, se băgase singur în existenţa lui. Oare ce urmărea? Ce serviciu îi făcuse lui Wolf Koller? De ce apăruse în noaptea în care Koller fusese împuşcat?

Şi care era povestea cu Karl-Heinz, care discutase deja cu Erika despre un anume lucru denumit SPARTAKUS... El îi spusese lui Cooper că CIA îl voia pe „omul lui SPARTAKUS", iar acest om era Karl-Heinz... *Dar ce era SPARTAKUS*? Karl-Heinz părea să creadă că, poate, Cooper fusese trimis să-l omoare pe acest Delaney... dar cine era Delaney? Şi de ce ar fi vrut CIA să-l lichideze pe Karl-Heinz? *Trebuie să existe o scurgere de informaţii undeva. Ei îmi cunosc sursa... deci cine are nevoie de mine*? Cooper era încercat de toate aceste gînduri, încercînd să le găsească un numitor comun, însă procesul era extraordinar de încet.

În acea clipă începu să sune telefonul. Cooper o auzi pe Beate răspunzînd somnoroasă şi ascultînd ce-i spunea persoana de la capătul celălalt al liniei; după aceea ea murmură altceva şi Cooper îi simţi mîna pe umăr. Fata căsca.

– E pentru tine, rosti ea.

– Cine să mă sune pe mine? Nu cunosc pe nimeni...

– În fine, e pentru tine. Un neamţ.

– Ascultă la celălalt receptor.

Beate ridică micul receptor ataşat telefonului, iar el se aşeză lîngă fereastră, ca vîntul rece de afară să îl mai trezească.

– Da, aici e John Cooper.

– Îmi cer scuze că am sunat la această oră, domnule Cooper, însă e o chestiune care nu mai poate aştepta. Nu mă cunoaşteţi, dar eu vă ştiu după reputaţie. Mă numesc Werner Paulus. Vă rog să mă credeţi cînd vă spun că nu aveţi deloc de ce să vă temeţi de mine.

Făcu o pauză şi Cooper se uită la Beate.

– Continuă, îi şopti ea. E-n regulă.

– Ce treabă ai dumneata cu mine, domnule Paulus?

Afară felinarele erau aprinse. Clădirea de vizavi avea aproape toate ferestrele întunecate. Era ora patru dimineaţa.

– Prietena dumitale, domnişoara Hubermann, mă cunoaşte după nume. Sînt convins că are referinţe bune despre mine.

Cooper se uită la Beate şi fata încuviinţă din cap, accentuînd gestul prin ridicarea degetului mare în sus. Trebuie să vă văd. Trebuie să vă arăt ceva... Aş prefera să veniţi singur. Sînt conştient de ora nepotrivită, însă mă tem că lucrurile nu suferă întîrziere. Mă veţi ierta?

– Bine, bine. Dacă e atît de important...

– Bun. Veniţi la berăria Loretta din Lietzenburgerstrasse. O să vă spună domnişoara Hubermann unde se află. Nu-i greu de găsit. Încă o vorbă, domnule Cooper... fiţi foarte prudent. Mă înţelegeţi? Sînteţi în mare pericol... Vă aştept.

După ce Cooper închise receptorul, o privi pe Beate, care îşi trecea degetele prin păr, dîndu-şi şuviţele din ochi. Părea extrem de palidă în lumina slabă a nopţii. Se ridică în picioare. Purta un tricou lung, iar de pe piept rînjea un cap de lup cu gura larg căscată. Desenul aparţinea unei organizaţii de salvare a mediului. O scutură un fior de frig. Plecă şi se întoarse îmbrăcată cu un halat albstru de molton.

– Cafea, anunţă ea, turnînd amestecul necesar în filtru. N-o să mai apuc să dorm niciodată.

– Dă-mi referinţe asupra tipului ăstuia, rosti Cooper.

– Sînt destul de bune. El este legendarul „Şef" al poliţiştilor din Berlin. S-a pensionat acum cîţiva ani, însă el era la telefon, fără îndoială. Întotdeauna a încercat să nu se amestece în miezul evenimentelor, dar uneori a fost imposibil. Lumea a încercat mereu să-l forţeze să părăsească poliţia şi să candideze pentru posturi publice – primar, parlamentar, unii ar fi fost fericiţi dacă l-ar fi văzut chiar cancelar. Dar el a fost mult prea inteligent ca să facă asta, ştia prea bine că îşi va pierde integritatea dacă ar fi muşcat din momeală, iar această integritate era calitatea la care ţinea cel mai mult. Ca şef al Poliţiei era conştient de mediul politic, însă putea să rămînă independent. Ca atare, n-a căzut niciodată pradă tentaţiilor.

– Deci, cum ştie un astfel de om că exist? Îmi mai şi spune că sînt în mare pericol – cinstit să fiu, dacă el e o persoană atît de importantă, atunci încep să mă tem al naibii de mult...

– Poate că a vrut doar să-ţi capteze atenţia. Putem spera şi la asta. Beate începu să toarne cafeaua şi puse lîngă cești linguriţe şi cănuţele cu zahăr şi lapte. Cît despre cît de multe ştie despre

tine, ei bine, te cunoaşte suficient. Se spune că a avut cea mai mare reţea de informatori... are darul de a face oamenii să gîndească la fel ca el, să vrea să-l ajute. I-am luat şi eu interviuri de cîteva ori. Mi-a mărturisit care este secretul unui mare poliţist. Mi-a povestit că modul cel mai bun de a închide orice caz este să-i determini pe oameni să te sune la telefon sau să te întîlnească la o cafea undeva şi să-ţi mărturisească cine a comis fapta! Tot el zicea că întotdeauna există cineva care-ţi va povesti ceea ce ai nevoie să afli; problema e să-l găseşti pe acel cineva şi să ştii să-l interoghezi. Acesta e secretul. Ca atare, el se asigură în permanenţă să aibă suficient de mulţi ihformatori, astfel încît măcar cîţiva dintre ei să-i ofere răspunsuri la marile întrebări. Aroma cafelei umplu bucătăria. Mie mi-a plăcut. Iar lumea spunea că n-a greşit niciodată.

– Minunat, rosti Cooper, plescăind din buze. Asta înseamnă că, într-adevăr, sînt în mare pericol.

Cooper plecă în clipa în care ea intră sub duş.

Stătea pe trotuarul ud, privind în sus către scaunele care se legănau uşor în vîrful roţii mari. Era o zi cenuşie, în care ploaia deasă tindea să se transforme într-o ceaţă umedă. Vîntul sufla în rafale pe stradă şi mişca scaunele roţii, suficient de tare ca acestea să scîrţîie pe axele lor. Semnul din mijlocul roţii era inscripţionat cu numele Loretta, vopsit în albastru închis, flancat de fiecare parte de o stea aurie şi avînd în stînga un desen cu un papagal verde ce ţinea în cioc un bilet portocaliu. Papagalul părea că zîmbeşte. Întreaga structură era înzestrată cu becuri care erau însă stinse. Locul părea închis, pustiu, de-a dreptul sumbru. Cîteva maşini măturau cu farurile aprinse asfaltul de pe Lietzenburgerstrasse.

Nu-l aştepta nimeni. Ghereta de lîngă poarta de acces era închisă. Era un loc de distracţii pe vreme călduroasă. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce viermuială trebuia să fie acolo într-o noapte călduroasă de vară.

Dădu ocol roţii, care se înălţa chiar lîngă trotuar, în apropiere de zona grădinii unde se servea bere, şi găsi o poartă de lemn. Împinse în poartă şi aceasta se deschise larg. Dacă n-ai fi încuiat un astfel de loc în Boston, pînă dimineaţa n-ar mai fi rămas

nimic în el. Privi încă o dată farurile mașinilor și intră. Imediat ce poarta se închise, avu sentimentul că frigul se accentuează.

Pretutindeni se vedeau copaci, acum goi și uzi, care vara însemnau un mic colț de rai. Pe jos zăcea un adevărat covor de frunze moarte, galbene, roșii și maronii. Era un loc imens, care putea adăposti o mulțime de oameni așezați la mese albe. Văzu cîteva tejghele unde se putea cumpăra bere; robinetele erau și acum la locul lor în spatele tejghelelor. Mesele fuseseră strînse în capătul îndepărtat al terasei, la aproape două sute de metri distanță – se vedea acolo o mare de mese și un ocean de scaune din plastic alb, ca și cum mulțimea le-ar fi împins acolo cu doar cinci minute înainte și ar fi plecat acasă. Petele de bere de pe mese accentuau impresia de exod în masă. Numai că acele pete erau acoperite acum cu apă de ploaie, cu frunze și mucuri de țigări.

Statuile înalte și albe plasate aleator printre mese dădeau un aspect bizar și aparte acelui loc pustiu. Erau imitații obscene ale unor nuduri. Zeul Pan cînta din nai cu capul dat pe spate. Un penis imens, în erecție, i se curba pe abdomen. Nimfe goale erau prinse în poziții lascive. Era o copilărie, o imagine clară a unei intenții de ieșire din comun, însă vara, cînd orchestra cînta, cînd berea curgea pe gîtlej, cînd nopțile erau fierbinți, acele imagini puteau crea un efect puternic. Acum păreau reci.

În mijlocul grădinii se găsea un cerc acoperit cu resturi de mîncare și băutură, și cu plante de tot soiul, moarte sau pe moarte. Cu excepția foșnetului acelor plante și a scîrțiitului scaunelor roții, tăcerea era desăvîrșită. Cooper se simțea așa cum obișnuia să se simtă în curtea de la Harvard, unde un soi de forță supranaturală împiedica sunetele și zgomotele lumii exterioare să pătrundă înăuntru. Ploaia cădea peste cercul central. Zeul Pan cînta din nai, iar femeile goale își ofereau sînii și fesele oricui...

Ce naiba căuta el aici?

Cercetă mesele îndepărtate, ca și cum ar fi vrut să străpungă ceața cu un cuțit. Lumina cenușie a zorilor era prea slabă pentru o asemenea grădină imensă. Umbre de tot felul bîntuiau pe la colțuri. Clădirile ce înconjurau grădina păreau a aparține unei alte lumi.

Cooper nu îndrăzni să tulbure acea tăcere, rostind ceva cu voce tare.

Înaintă mai mult, trecînd cu privirea de la o masă la alta, căutîndu-l pe Paulus.

Într-un tîrziu văzu un om şezînd pe un scaun; o siluetă într-un trenci albastru, aşteptîndu-l calm. Cooper se uită fix la el.

Instantaneu avu senzaţia că e un personaj dintr-un film de Hitchcock. Cercetarea acelui spaţiu echivala cu explorarea unui ţinut necunoscut, plin de pericole, un labirint de scaune şi mese albe, reversul umbrelor negre care mascau asasinul din *Foreign Correspondent*, o zonă periculoasă între el şi bărbatul în trenci, care îl aştepta în tăcere, calm...

Într-un tîrziu, omul se ridică încet în picioare. Nimeni nu trase nici un foc de armă. Cooper continua să trăiască. Nu era un film.

– Domnule Cooper, sînt Werner Paulus.

Bărbatul îl privea pe Cooper din spatele ochelarilor cu ramă metalică. Îşi duse degetele la pălărie, într-un gest de salut demodat. Cooper văzu o şuviţă de păr argintiu, un nas lung şi o frunte lată şi bombată. Rămase încremenit pe poziţie.

– Deci, sînteţi bărbatul care a dispărut, rosti Cooper. Potsdamer Platz, întîlnirea cu Karl-Heinz Schmidt.

– Chiar el. M-aţi urmărit pînă dincolo de biserica veche, Marienkirche, St.Mary. Aţi citit ceva despre acea biserică? E menţionată în documente încă din 1920... e a doua ca vechime din Berlin... în fine, ca să nu vă plictisesc cu asta – cert e că m-aţi urmărit...

Zîmbi cu amabilitate, aşa cum îşi zîmbeau doctorul Cooper şi fratele lui, Cyril, în copilărie, acasă la Cooper's Falls.

– Îl urmăreaţi pe Karl-Heinz...

– Nu, de fapt, vă urmăream pe dumneavoastră.

– Pe mine? De ce pe mine?

– Deoarece unii dintre noi sînt foarte interesaţi de persoana dumneavoastră, domnule Cooper. În munca mea n-aveam cum să nu aflu despre ceea ce aţi făcut, dumneavoastră şi domnul Olaf Peterson, mişcării naziste din München cu cîţiva ani în urmă. Acum v-aţi întors, sora vi s-a măritat cu Wolf Koller – iar Wolf Koller, să spunem, ne *interesează* pe noi – fata lor a dispărut, sînteţi oaspetele domnişoarei Hubermann, care e prietenă cu Erika Koller şi cu prietenul acesteia, tînărul nostru amic

Karl-Heinz Schmidt... iar acest prieten oferă informații furate despre Wolf Koller agenților secreți ai unei puteri străine, anume Statele Unite ale Americii... iar tatăl lui Karl-Heinz e șeful trupelor de securitate ale lui Wolf Koller – vedeți, e o treabă cam încurcată, nu-i așa? Nu credeți că avem tot dreptul să fim îngrijorați din pricina venirii dumneavoastră încoace?

Cooper îl privi fix.

– Stați așa. Habar n-am despre ce vorbiți. Adică, știu într-o oarecare măsură, însă am venit aici doar ca s-o ajut pe sora mea să-și găsească fata...

– Dar nu prea faceți progrese, nu? Mă întreb cum ați crezut că o puteți ajuta?

– Nu m-am gîndit atît de departe. Am venit pentru că m-a chemat sora mea.

– Și cine vă poate învinui pentru asta? Bineînțeles că ați venit. În definitiv, douăzeci de ani înseamnă ceva timp. Deși poate că, fiind vorba de Germania, lucrurile stau puțin altfel, nu? Ziua de ieri e încă prezentă și poate că Siegfried se va scula din morți și va făuri o nouă orînduire mondială... Numai că sora dumneavoastră v-a băgat din nou în inima bestiei întunecate. Se pare că asta e firea ei, destinul ei...

– Ei bine, eu vreau s-o scot de acolo. De aceea am venit.

– Vă urez succes, însă mă îndoiesc că știți cît de adînc e acest întuneric. Dați-mi voie să vă arăt ceva...

Cadavrul zăcea în spate, parțial acoperit de un morman de frunze udate de ploaie, în colțul cel mai îndepărtat și murdar al terasei. Paulus arătă înspre el cu măciulia umbrelei sale și rosti:

– Vedeți că pericolul e cît se poate de real, domnule Cooper.

Karl-Heinz zăcea întins pe spate. Capul aproape îi fusese separat de trup. O tăietură adîncă îi înroșea gîtul, arătînd mai degrabă a rană făcută de fierăstrău decît de cuțit. Tăietura mergea în profunzime pînă la șira spinării. Capul îi căzuse pe spate. Așa cum arăta, trupul părea să aibă două guri, din care una era imensă, roșietică și căscată, largă.

Cooper rămase cu privirea pironită pe cadavru.

– Am primit un telefon anonim la puțin timp după miezul nopții, spuse Paulus. Individul mi-a spus să vin aici dacă vreau să-l văd pe Karl-Heinz Schmidt. Tînărul mă îngrijora. Am ajuns

aici cu puțin după ora unu. L-am găsit așa cum îl vedeți. După aceea am urcat pe Uhlandstrasse, către Ku'damm și am intrat în hotelul Kempinski, unde am cîțiva prieteni. M-am dus la bucătărie. Am băut niște cafea și am mîncat niște pîine neagră cu gem și cîrnați, după care m-am întrebat ce am de făcut... și mi-am zis că a sosit vremea să am o mică discuție cu dumneavoastră. Era momentul să vă dați seama în ce v-ați vîrît, mai ales ținînd cont de experiența dumneavoastră germană. Cum îi spuneți dumneavoastră, americanii? E o expresie perfectă... ah, îmi amintesc. Am socotit că a sosit vremea să treceți proba realității, domnule Cooper.

Imperiul

John Cooper nu mai văzuse un cadavru ca al lui Karl-Heinz de cînd fusese ultima dată în Germania. Constată că timpul nu constituie un leac pentru astfel de privelişti. Își simțea picioarele de gumă, iar furia pe care o resimțise în timpul bătăii de după concertul nazist dispăruse în totalitate. Evenimentul la care era martor era dramatic, de-a dreptul tragic: Karl-Heinz avusese curaj și se temuse în același timp, iar lui Cooper începuse să-i placă de el. Făcuse ceea ce crezuse el că-i bine și acum cineva aproape că îi tăiase capul și-i abandonase corpul ca pe un sac de gunoi. Nu rămăsese din el decît un sac de oase, cu sîngele scurs complet.

Poate Cooper era în stare de șoc. Poate era doar trist. Orice ar fi fost, sentimentul se mai estompă cînd el și Werner Paulus părăsiră grădina, îndreptîndu-se către Ku'damm, aflat doar la cîteva minute distanță. Simțea din nou cum îl arde un foc în abdomen, acea furie turbată pricinuită de faptul că pe lume putea exista o astfel de aroganță ucigașă... Simțea că revine la viața dinainte.

O luară pe jos către hotelul Bristol Kempinski, care ar fi trebuit să fie una dintre gloriile Berlinului, vechi şi încărcat de istorie, însă nu era. Avea un aspect imposibil de definit, modern, şi totuşi demodat, ceea ce nu justifica preţurile ridicate. Era doar un nume, atît.

Restaurantul era pustiu, dar pregătit pentru primii clienţi ai zilei, adică cei care nu puteau dormi sau care trebuia să prindă avionul dis-de-dimineaţă. Un ospătar îi conduse la o masă ideală, lîngă geam, de unde se vedea perfect Ku'damm-ul. O ceaşcă de cafea era bine venită. Înainte ca Cooper să înceapă cu întrebările, Paulus îi sugeră să o sune pe Beate.

– O să fie foarte interesată de toată povestea asta, domnule Cooper, rosti el încet. Poate ar fi mai simplu dacă aţi invita-o să ni se alăture. Am vrut să discut cu dumneavoastră între patru ochi, iar pe ea s-o scutesc de privelişte a oferită de cadavrul tînărului. Numai că fata e în pericol, ca şi dumneavoastră. Trebuie avertizată. Duceţi-vă, sunaţi-o din hol.

Ochii lui Paulus exprimau calm şi inteligenţă; era un cunoscător perfect al sufletului. Purta o cămaşă albă impecabil scrobită, o cravată de mătase albastră, un costum gri, cu vestă. Pe mînă avea o verighetă din argint, care, fiind purtată de atîta vreme, ajunsese încrustată în carne.

Cooper sună. Beate îi răspunse cu nerăbdare:

– Aşteptam! Ei, ce se întîmplă? Ce-a vrut? Unde eşti? Spune-mi, spune-mi, spune-mi!

– Ascultă, am veşti proaste. Karl-Heinz e mort. Paulus mi-a arătat cadavrul.

– La naiba! Ştiam eu! Ştiam că o să pună mîna pe el mai devreme sau mai tîrziu – a fost un mare prost! Wolf Koller l-a găsit şi a vrut să afle unde e Erika... nu, n-am să plîng, nu sînt genul. Însă ce are de-a face Loretta cu asta?

– Cineva l-a sunat pe prietenul tău, Paulus, şi i-a spus că tînărul Karl-Heinz îl va aştepta la Loretta şi că trebuie să vină imediat acolo. A fost abandonat, cu gîtul tăiat, pe un maldăr de frunze. Nu-i o privelişte prea frumoasă.

– Cred că l-au înhăţat în timpul porcăriei aleia de după concert. L-au torturat, Cooper. Sînt convinsă de asta. El ştia ceva sau, cel puţin, ei au crezut asta... Ticăloşii!

– Paulus şi cu mine bem o cafea la Kempinski. El vrea să vii pînă aici. Spune că sîntem amîndoi în pericol. Spune că sîntem ultimii care l-am văzut pe Karl-Heinz şi că ei o să se întrebe dacă nu cumva ne-a povestit toate informaţiile pe care le-a adunat despre Wolf Koller... sau unde se află Erika. Paulus spune că ei nu vor dori să rişte ca noi să ştim ceva periculos despre Wolf Koller. Aşa că te vrea aici.

– Plec chiar acum. O să iau maşina.

Cînd fata ajunse acolo, cei doi îşi beau deja cea de a doua ceaşcă de cafea, avînd pe masă nişte pîine şi cîteva cornuri. Unele mese fuseseră ocupate între timp. Beate se dezbrăcă de haina ei roşie şi o aşează pe spătarul scaunului. Paulus se ridică pentru a o întîmpina.

– Îmi pare atît de rău că ne reîntîlnim în asemenea circumstanţe nefericite, domnişoară Hubermann.

– Îmi pare bine că vă amintiţi de mine, şefule Paulus, indiferent de circumstanţe. Fata îşi înlătură o şuviţă de păr de pe faţă şi o trecu în spatele urechii. E groaznic ce i s-a întîmplat lui Karl-Heinz. Îl cunoşteaţi?

– Să spunem că aflasem despre el. Am auzit multe de la un vechi prieten. Un om pe nume Burke Delaney. V-a menţionat vreodată acest nume?

– Nu. Fata se uită la Cooper. Ţi l-a menţionat ţie, nu-i aşa? A crezut că lucrezi cu Delaney sau împotriva lui, sau... cumva.

Cooper zise că-i povestise deja lui Paulus despre asta şi adăugă:

– Vreau să ştiu ce naiba a descoperit Karl-Heinz şi îi transmitea lui Delaney... şi de ce a fost ucis. Dacă nu cumva acesta a fost motivul uciderii lui.

Paulus comandă ceai pentru Beate şi se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişîndu-şi picioarele.

– Bine, rosti el, hai să începem. Tînărul Karl-Heinz a descoperit multe lucruri în cursul investigaţiei lui legate de Wolf Koller. N-a fost doar o tentativă de a o impresiona pe Erika Koller. Totul a început înainte de a o cunoaşte pe Erika. Mă îndoiesc că Koller ar fi mers pînă într-acolo, încît să-l ucidă pe Karl-Heinz dacă singura problemă ar fi fost aflarea locului în care se ascundea Erika. Pe el îl interesa investigaţia făcută de

tînăr în legătură cu activitățile lui – doar că i-a luat ceva timp să-l găsească pe băiat.

– Spuneți-mi, Șefule, rosti Beate. Cum de știți toate astea?

Paulus zîmbi cu amabilitate.

– Am mulți prieteni care mă țin la curent. Toate acestea mi le-a povestit un bun amic. Karl-Heinz și Erika s-au apropiat unul de celălalt datorită faptului că erau amîndoi studenți la un curs ținut de un prieten al meu, în cadrul unui nou program universitar din Est, despre politică, istorie și tot felul de alte materii înrudite. Un om extraordinar de deștept. S-au cunoscut la unul din seminariile lui, după care s-au întîlnit din nou la o cafenea. După aceea s-au văzut regulat, fie la cursuri, fie la cafenea, care se afla în apropierea pivniței unde el scotea ziarul acela al lui. Așa a început totul. Iar acum – Paulus își dădu mîinile în lături privind înspre Cooper – vă aflați și dumneavoastră implicat alături de tot felul de persoane, de la încîntătoarea domnișoară Hubermann pînă la foarte ciudatul domn Kilroy...

– Deci, îl cunoașteți și pe Kilroy, rosti Cooper.

– Oh, îl știu pe domnul Kilroy de multă vreme. Cum ați dat peste el, dacă-mi este permis să vă întreb?

– Beate și cu mine ne-am cunoscut în Boston, dar înainte de asta, acest Kilroy a apărut din neant în chip de milionar texan care vrea să-mi cumpere proprietatea din Boston – un cinematograf și o librărie. Spunea că a făcut cercetări în privința mea și că-mi cunoaște toată povestea vieții. M-a iritat teribil...

– Și apoi, interveni Beate, l-am văzut la televizor. Eu venisem la Boston ca să fac un reportaj despre o investiție finanțată de grupuri de interese germane, în principal Wolf Koller, și am văzut știrile locale la buletinul de seară. În fundal era Clint Kilroy! Nu era nevoie de cine știe ce inteligență ca să faci unele conexiuni – Kilroy vine la John, eu vin să-l văd pe John în legătură cu sora lui, care e măritată cu Wolf Koller, iar Kilroy apare la conferința de presă legată de investiția lui Koller din Boston...

– Dar povestea nu s-a isprăvit cu asta, continuă Cooper. În noaptea în care Koller a fost împușcat, m-am dus acasă la el... și l-am văzut pe Kilroy acolo; părea la el acasă. Era acolo și a doua zi. Se comporta ca și cum noi am fi fost niște gunoaie și părea să-l cunoască foarte bine pe doctorul Gisevius. Cooper își ter-

mină cafeaua şi îşi mai turnă o ceaşcă. Deci, reluă el, ce înseamnă toate astea?

– Înseamnă că acest Kilroy e un om foarte periculos, răspunse Paulus. Asta o ştiam deja.

– Nu înţeleg.

Cooper urmărea faţa lui Paulus, încercînd să desluşească dacă individul juca teatru sau era sincer.

– Clint Kilroy, rosti Paulus, alegîndu-şi cuvintele, este un ucigaş profesionist. Un asasin. Lucrează pentru americani, probabil fiindcă aceştia îl au cu ceva la mînă. Trebuie să lucreze pentru ei.

– Cînd spuneţi americani, interveni Beate, la ce vă referiţi?

– La CIA şi la oricare dintre operaţiunile lor secrete. Am auzit că, ocazional, Kilroy se ocupă şi cu contracte particulare. Însă guvernul e principalul lui patron. Paulus se aplecă în faţă, punîndu-şi coatele pe masă. Acum trebuie să-l introducem în ecuaţia prezentului.

– Dacă lucrează pentru americani, ce căuta acasă la Koller? spuse Cooper. Se comporta ca şi cum acel loc era proprietatea lui.

Paulus zîmbi, ca şi cum ar fi felicitat un student silitor.

– Fie că lucrează pentru americani şi-l trădează pe Koller... fie că americanii lucrează cu Koller. Va trebui să aflăm adevărul în privinţa asta. Dacă americanii lucrează cu Koller, atunci ce rol joacă ei în planul pe care îl are acesta... în acest SPARTAKUS despre care se tot vorbeşte? Avem multe de descoperit, asta-i sigur.

Lui Cooper i se făcu brusc o foame de lup. Comandă ouă şi cîrnaţi. Afară se luminase şi traficul începea să se intensifice. Restaurantul era aproape plin. Berlinul se trezise la viaţă. Cooper se întrebă cînd avea să fie descoperit cadavrul de la terasa Loretta. Oare băiatul fusese torturat? Nu se putea gîndi la asta.

Cîtă vreme mîncară, Werner Paulus se întoarse la subiectul investigaţiilor lui Karl-Heinz în cariera lui Wolf Koller, anume crearea unui imperiu.

– Totul a început cu marele jurist Erhardt Koller, probabil cel mai important jurist al naţiunii. El a devenit nazist la mijlocul anilor treizeci din acelaşi motiv pentru care atunci au devenit nazişti o mulţime de oameni. Ca să cîştige avantaje, să i se publice mai bine cărţile, să obţină o audienţă prestigioasă, să facă

bani din informație, să facă bani din regulamentele lui privitoare la confiscarea averilor evreiești – toate lucrurile care erau parte integrantă a venirii lui Hitler la putere. Un om poate fi iubitor al artei, patron de operă, ateneu, muzee de artă și teatru, poate fi privit pe plan internațional ca lider al sistemului judiciar german, poate ține cursuri la Harvard și Oxford – și poate fi, în același timp, nazist. Ca să fii important, bogat și tratat cu cel mai înalt respect, cel mai bine era să fii nazist. Cu alte cuvinte era o chestiune de simplă lăcomie și satisfacere a ego-ului.

În cîțiva ani, Hitler a început să-l răsplătească pe doctorul în drept Erhard Koller cu ceea ce piratii numesc „prăzi". Comori. Jafuri. L-a recompensat cu loturi de pămînt și imobile luate de la evrei. Un depozit ici, un bloc de birouri colo, un hotel altundeva, un bloc de apartamente, locuințe personale în locuri ca Grunewald. Așa a ajuns Erhard Koller unul dintre cei mai mari proprietari berlinezi... însă a fost el criminal de război? Cu siguranță, a luat parte la conferința de la Wannsee... a cooperat.

Ei bine, a supraviețuit războiului. Au încercat Aliații să-l judece sau să-l spînzure? Nu. A fost, în schimb, făcut cel mai important membru german într-un comitet însărcinat cu refacerea sistemului de legi al Germaniei. N-a fost spînzurat. A fost onorat de învingători. Deoarece Aliații aveau nevoie de el. A fost unul dintre acei naziști ale căror crime au fost uitate și trecute intenționat cu vederea... De fapt, ei s-au întrecut chiar în *a-l onora*. Vocea lui Paulus devenea tot mai stinsă. Nimeni n-a mișcat un deget contra vastelor lui proprietăți. Habar n-am dacă americanii și-au dat vreodată seama cît de imense erau aceste proprietăți. Decizia a fost lăsată pe mîna germanilor. Iar el a fost unul dintre oamenii însărcinați cu luarea de decizii. Să spunem că jumătate din clădirile din Berlin au fost distruse sau avariate în timpul bombardamentelor și luptelor – cealaltă jumătate a rămas intactă. E clar că el a deținut ambele categorii de clădiri, nu? Ca atare, a înființat o serie de corporații care dețineau în patrimoniu proprietățile imobiliare, birourile, depozitele și blocurile de apartamente – baza a ceea ce acum cunoaștem sub numele de Grupul Koller. După moartea lui, totul a revenit fiului, Wolf... și așa s-a născut imperiul lui Wolf Koller. Bazat pe proprietățile furate de la evrei de tatăl lui, care a pus umărul la trimiterea acestora în lagărele de concentrare și la cuptoarele

morții. Paulus zîmbi trist din pricina ironiei situației. Trebuie să-i acordăm lui Wolf Koller și un pic de credit. El a speculat orice ocazie ivită pentru a-și mări acest imperiu. S-a extins într-o mulțime de domenii, de la oțel la electronică, la produse chimice, hîrtie și transporturi. Continuă să dețină cincizeci și nouă de clădiri rezidențiale numai în ceea ce a fost Berlinul de Vest. Unde credeți că locuiește Erika Koller?

– Oh, nu, murmură Beate.

– Într-una din aceste clădiri furate de la evreii omorîți. Bănuiesc că tînărul Karl-Heinz i-a povestit toate acestea... Nu pot decît să ghicesc impresia avută de dezvăluire asupra ei.

Își terminară micul dejun. Cînd plecară din hotel, ceasul arăta ora nouă. Afară, pe trotuar, Paulus zise:

– Veniți, vreau să vă arăt ceva. Există o femeie peste care s-ar putea să dăm... Aveți timp, domnișoară Hubermann? O să găsiți interesant ce veți vedea.

– Da, bineînțeles, să mergem.

Beate își privi ceasul. Se uită la Cooper. Îi aștepta Bayreuth-ul, însă nici unul din ei nu putea rezista farmecului degajat de Werner Paulus.

Casa de pe Bleibtreustrasse

Casa de pe Bleibtreustrasse se găsea în stare de renovare, de la ușa grea, din lemn sculptat, cu ciocănelul greu de fier, pînă la tencuiala nouă de afară și mirosul de zugrăveală și vopsea proaspătă. În față nu existau ferestre, ceea ce conferea clădirii aspectul unei biserici sau al unei biblioteci. Mari plante ornamentale flancau ușa mare.

Paulus privi clădirea.

– Impresionantă, nu-i așa? E renovată acum pentru prima dată, după bombardamentul din patruzeci și patru. Atunci a suferit

doar avarii ușoare, așa că au lăsat-o în pace. Restaurarea, mai ales lucrările în lemn, durează de doi ani și nu s-a încheiat încă.

Își scoase pălăria cînd o voce de femeie răspunse la interfon. Înăuntru, holul de intrare era înalt cît două etaje, întunecat din pricina panelurilor din lemn sculptat care împodobeau scara. Sub scară se ascundea un mic ascensor.

Urcară pe trepte, astfel încît Paulus să le poată arăta calitatea sculpturilor.

– Nu mulți meșteri mai pot face așa ceva, comentă el. Progresul. Ha!

Cînd ajunseră sus, se deschise o ușă și în întîmpinarea lor ieși o femeie de treizeci și ceva de ani. Purta o rochie de casă cu imprimeuri, iar părul îi era legat la spate cu o panglică din același material. În spatele ei, un băiețel îmbrăcat în blugi cu catarame ședea pe podea și se juca cu un avion de plastic. Femeia avea în picioare papuci pe fețele cărora era desenat cîte un cap de iepure. Fiul ei era încălțat cu pantofi de sport.

– Oh, Șeful Paulus, exclamă ea. Pot face ceva pentru dumneavoastră azi? Ce bine îmi pare că vă văd. Totul e bine acolo, sus? se interesă femeia, făcînd un gest din umeri.

– Da, da, sigur că da. Helga, ei sînt prietenii mei, Beate Hubermann și domnul John Cooper din Boston.

Femeia o salută din cap pe Beate.

– Vă văd la televizor. Îi strînse mîna lui Cooper. Bine-ați venit în Berlin, domnule Cooper, iar către Paulus: Mergeți sus?

Repetă gestul din umeri, ca și cum ar fi fost vorba de un secret. Avea darul de a face gesturi teatrale.

– Da. Prietenii mei sînt interesați de proprietarul tău, Helga. Deci... nici un cuvînt, nimănui.

– O să tac ca peștele, Șefule. Deci, vă interesează Wolf Koller...

Femeia privi iute peste umăr, ca să se asigure că fiul ei nu trăgea cu urechea. Vorbea un amestec de engleză și germană pe care Cooper încerca să-l înțeleagă cît mai bine. Observînd acest fapt, femeia făcu efortul de a vorbi numai în engleză.

– Wolf Koller, repetă ea numele, ca o incantație. Ei bine, știu cîteva lucruri despre Wolf Koller, m-am străduit să aflu – dați-mi voie să vă spun ceva despre Wolf Koller. Clădirea aceasta e trecută pe numele soției sale, însă asta n-are nici o importanță, pentru că-i același lucru. Indiferent care din ei o deține, această clădire e înecată în sînge. Sînge de evreu. Eu nu sînt evreică, am întîlnit unul singur în viața mea – adică germanii de vîrsta mea nu cunosc prea mulți evrei, înțelegeți ce vreau să spun? Dar știu ce le-am făcut evreilor în țara asta și cum s-au comportat toți; să nu credeți că nu s-a știut de pogromuri – cui îi pasă dacă s-a știut de lagărele morții? Restul a fost și mai rău! Ce fel de oameni au fost aceștia care au stat nepăsători și au lăsat ca persecuțiile să aibă loc? Oare numai lagărele morții au fost rele? Iar restul a fost corect? Cîtă ipocrizie! Purtîndu-i dintr-un loc într-altul, luîndu-le proprietățile și fugărindu-i pe străzi, *asta* a fost bine, a fost rău numai cînd Hitler a început să-i bage în cuptoare? Logica germană mă depășește, domnule Cooper. Eu știu ce s-a întîmplat în țara asta... și vă întreb acum, cum poate cineva, indiferent despre cine ar fi vorba, să trăiască din banii făcuți de pe urma proprietăților furate de la evreii uciși de către stat? Ce fel de oameni pot face așa ceva? Am o prietenă care locuiește într-o clădire aflată în posesia unei femei în vîrstă de cincizeci și ceva de ani, care are trecute în proprietatea ei treizeci și șapte de clădiri obținute în aceeași manieră în care și-a însușit Wolf Koller clădirea asta – de la o familie nazistă care i le-a lăsat moștenire... Îmi provoacă greață, mă dezgustă, dezgustă orice german cu bun-simț, o dezgustă și pe Fr ulein Hubermann, aici de față, se citește clar pe chipul dumneaei... Iar voi americanii sînteți la fel de vinovați ca și noi germanii; mîinile voastre sînt la fel de pline de sînge. Cine a cîștigat războiul? Cine a lăsat naziștii în libertate și cine i-a plătit ca să ridice noul stat? Cine a scos bani din reconstruirea Germaniei? Cine s-a îmbogățit? Americanii, ei s-au îmbogățit! Iar după ce vouă v-a crescut nivelul de bună-stare, ne-am îmbogățit și noi... dar cine dintre noi a reușit s-o facă cel mai bine? Vechii naziști! Femeia se opri brusc și se făcu roșie la față. Povestea asta mă stîrnește întotdeauna, se scuză ea, făcînd

semn din cap înspre Paulus. Nu pot să-mi țin închisă gura asta mare a mea. Fiul ei striga în legătură cu ceva în spate. Sînt prea pătimașă – mama îmi spune că e vina tatei. El e american, a fost aici în timpul Ocupației, cînd ei doi s-au îndrăgostit unul de celălalt și au hotărît să rămînă aici. Adică, în Germania. Mama spune că îi semăn lui. Poate că așa e. Nu mi-o luați în nume de rău, vă rog. Vreți să beți o cafea sau...

– Ei, Helen, rosti Paulus, te așteaptă o zi plină. Noi vrem doar să aruncăm o privire la etaj.

Își duse degetul arătător la buze și femeia dădu din cap, răspunzîndu-i la gest.

Helga se întoarse în camera de unde ieșise, iar ei trei intrară în cușca ascensorului. În vreme ce urcau încet, Paulus rosti:

– O cunosc pe Helga de cînd era copilă, iar eu fusesem numit de puțin timp șef. E o fată minunată. Mă privește ca pe un fel de unchi mai mare. Cunosc o mulțime de oameni în orașul acesta. Toată viața le-am acordat întreaga mea atenție. Ați fi surprinși dacă ați ști de cîte ori mi-a fost de folos acest obicei în munca mea de polițist. Eu cred că oamenii vor să fie buni, vor să ajute și sînt plini de bun-simț dacă îi ispitim să fie mai degrabă buni decît răi. Seamănă cu basmele – cineva, o vrăjitoare sau un spiriduș, încearcă întotdeauna să facă dintr-un copil o persoană rea, iar copilul e în permanență supus după aceea la ceva foarte neplăcut. Noi trebuie să fim ispitiți de ceea ce e bine, trebuie să fim buni. E simplu. Nu-i așa, domnișoară Hubermann?

În fața ușii apartamentului Paulus scoase o cheie, descuie ușa și îi conduse înăuntru.

Din încăpere nu dispăruse complet mirosul de zugrăveală proaspătă. Camera era goală – fără covor, fără mobilă, împodobită doar cu cîteva cutii lăsate de muncitori, cîteva cuie și două pistoale de împușcat bolțuri. Vopseaua emana un miros puternic. Aerul era încărcat din pricina ferestrelor închise. Era ultimul etaj al unei clădiri cu cinci niveluri, iar geamurile dădeau înspre o curte interioară în care era aruncat fier vechi.

Paulus îi lăsă să arunce o privire, să-şi facă o primă impresie, apoi le îndreptă atenţia către diverse puncte de pe fiecare perete al apartamentului cu două camere.

Cooper privi şi nu înţelese nimic din ce încerca să le arate Paulus.

– Ei bine?

Paulus zîmbi.

– Microfoane. Cele mai noi, cele mai bune, cele mai mici. Implantate în pereţi. Asta este camera de unde a izvorît SPARTAKUS. Acesta e locul din care a pornit tot necazul...

– Dar ce e încăperea asta? întrebă Beate, ciocănind cu degetul în perete.

– Aici e sediul în care Wolf Koller îşi ţine cele mai secrete întîlniri. Sanctuarul lui. Trupele lui de securitate i-au acordat cea mai mare atenţie. Wolf Koller şi prietenii lui sînt în siguranţă aici... prieteni ca doctorul Fritz Gisevius, cîţiva politicieni aflaţi sub comanda lui Koller, un anume individ care e posibil să fie cel mai apropiat consilier al cancelarului, cîţiva proprietari de ziare importanţi şi industriaşi... dar şi cîţiva profesori şi avocaţi... *Kabinet-ul* lui Wolf Koller, s-ar putea spune. Însuşi Joachim Stiffel a venit aici ca să-l viziteze pe Koller... şi toate astea deoarece Koller ştie că e în siguranţă aici. Paulus îşi îndepărtă braţele de trup. Fără spioni, fără priviri indiscrete, fără ascunzători pentru microfoane şi minicamere de luat vederi, doar două camere simple şi goale...

– Uitaţi ce e, îl întrerupse Cooper, dacă există microfoane în pereţii aceştia, orice forţă bună de securitate le-ar descoperi într-o fracţiune de secundă...

– Aşa este, aprobă Paulus, deşi în scurt timp va veni vremea microfoanelor nedetectabile. Bineînţeles că după aceea se vor inventa detectoare mai performante. În orice caz, aveţi dreptate.

– Nu pricep.

– Koller a dispus cercetarea lor de către însuşi şeful forţelor lui de securitate, un om pe nume Bernd Schmidt... care întîmplător este tatăl lui Karl-Heinz.

– Vreţi să spuneţi că amîndoi...

– Aici şi-a instalat Karl-Heinz microfoanele cu ajutorul cărora a putut furniza americanilor informaţii despre SPARTAKUS. Ştim asta, după cum mai ştim că Bernd Schmidt a uneltit împreună cu fiul lui ca să-l distrugă pe Wolf Koller, precum şi faptul că tînărul Karl-Heinz s-a orientat către echivalentul lui Bernd din CIA, Burke Delaney... cunoaştem toate astea, numai că ele reprezintă doar o acumulare de amănunte interesante...

– Mie mi se pare că aţi aflat foarte multe, îl întrerupse Cooper.

– Iertaţi-mă, dar sînteţi un amator, domnule Cooper. Nu obţii nimic dacă nu ai în faţă un tablou complet. E ca un joc de cuburi. Avem cadrul, am aşezat cîteva piese, însă ce punem în centru? Nimic. Daţi-mi voie să mă explic. Ştim că Wolf Koller i-a folosit pe Joachim Stiffel şi pe neonaziştii acestuia ca să stîrnească agitaţie – Koller îi finanţează, practic, el i-a creat, înţelegeţi? Ei nu sînt nimic. Sînt doar o diversiune. Provoacă necazuri, azvîrl cîteva bombe incendiare, ucid cîţiva refugiaţi, creează o atmosferă care determină publicul să ceară ordine. Nu e vorba de faptul că germanii *urăsc* diverse lucruri – ci de faptul că ei *iubesc* ordinea, un cadru social bine stabilit. Au nevoie de siguranţă, aşa cum are nevoie un copil, pentru a reduce numărul opţiunilor de comportament. Dacă au asta, sînt fericiţi. Aşa că Stiffel îşi bate joc tocmai de această siguranţă, provoacă haos, şi atunci lumea începe să ţipe, dorind revenirea la universul ordonat. Banda lui Stiffel e zgomotoasă, aranjează aruncarea în aer a Gării Zoo – care bineînţeles e o operaţiune plănuită de Wolf Koller, destinată să aducă oamenii în pragul disperării; determinînd mulţimea să ceară ordine... Toate acestea beneficiază de o intensă mediatizare în toată lumea, ba chiar CNN-ul vine şi-ţi arată pe ecranul televizorului, în timp ce-ţi iei micul dejun, imagini cu trupuri sfîrtecate, ziduri însîngerate şi cetăţeni îngroziţi. Cu CNN-ul vă garantez eu că n-ar fi existat niciodată un Hitler. Oamenii ar fi fost martori la evenimente stînd în fotoliu şi ar fi început să strige ca din gură de şarpe. Oricum, tot mapamondul se îngrijorează în privinţa Germaniei – oare se va declanşa o

nouă catastrofă aici din pricina xenofobiei? – însă toate acestea nu sînt decît o diversiune pusă la cale de un singur creier. Wolf Koller îi poate mînca pe aceşti neonazişti la micul dejun, oricînd vrea, deci, ce urmăreşte el cu *adevărat*?

Paulus privea pe fereastră în curtea interioară, la viţa de vie zgribulită şi florile moarte, palid scăldate în lumina unei alte zile cenuşii.

Cooper şi Beate aşteptară, fără a şti ce să spună. Li se părea că Paulus gîndeşte cu voce tare. Era un om care dezlegase şarade toată viaţa. Se simţea în elementul lui într-un labirint.

– Nu ştiu, reluă el, întorcîndu-se spre ei cu un zîmbet abia schiţat în colţul gurii. Dispunem acum de carcasă. Însă ce se află înăuntru? Asta-i ceea ce trebuie să aflăm. Din acest motiv a murit Karl-Heinz... Wolf Koller ştie că s-a ivit o problemă. A aflat că scurgerile de informaţii provin din această încăpere, unde s-a simţit în siguranţă. Va crede el că aici a fost unica verigă slabă? Sau îşi va spune că există şi altele? Cum poate fi sigur? Îl va învinui pe Bernd Schmidt? Va fi de părere că fiica lui a aflat adevărul de la Karl-Heinz şi acum încearcă să-l distrugă? Trebuie să acţioneze cu repeziciune, înţelegeţi? Trebuie să-şi ducă planul la bun sfîrşit cît timp se mai poate... orice ar *însemna* acest SPARTAKUS... Paulus se plimba prin încăpere, gîndind cu voce tare: El ştie că tînărul Karl-Heinz a aflat ce e SPARTAKUS, însă habar n-are dacă acesta a povestit cuiva. *Eu* ştiu că nu i-a spus lui Burke Delaney. Asta susţine Delaney şi am hotărît că e cazul să-l cred. Iar acum cineva a încercat să-l ucidă pe Delaney. Au crezut că a aflat totul, aşa că trebuia să moară. O mică eroare de calcul – A murit ucigaşul. Koller nu ştie exact cine a aflat... înţelegeţi? Încercaţi să intraţi în mintea lui, încercaţi să vă imaginaţi groaza, teama, mînia, frustrarea şi furia lui, şi ţineţi cont că este un om obişnuit să comande. Lui îi e necesară ordinea, mai presus de orice altceva. Are un plan pentru orice; SPARTAKUS e planul lui, poate e chiar capodopera vieţii lui. Iar acum simte cum se destramă totul, cum încep să moară oameni, printre care se numără şi el.

Ați prins imaginea? Koller asistă la destrămarea vieții lui și va face totul ca să împiedice așa ceva...

De aceea, dumneavoastră – și dumneata, domnișoară Hubermann – sînteți în mare pericol. V-ați întîlnit de două ori cu Karl-Heinz, domnule Cooper, iar dumneata ai fost amica lui Karl-Heinz și ești prietena domnului Cooper, domnișoară Hubermann. Mă tem că băieții aceia răi au toate motivele să creadă că tînărul Karl-Heinz v-a povestit totul...

– Acum, că m-ați speriat de moarte, rosti Cooper, mai am o singură întrebare. Cine a încercat să-l omoare pe Koller?

– Habar n-am. Dar e bine să știe că și el e în pericol, nu?

– Se teme de Erika? întrebă Beate.

– Dacă se teme? Bineînțeles. Cine știe ce i-a povestit Karl-Heinz? Cînd ea va afla că băiatul e mort, va da, sigur, vina pe tatăl ei... Da, se teme de ea. Cît de mult? Suficient cît să-i facă rău? Nu știu... Un lucru însă e cert: cîțiva asasini umblă liberi, așa că vă sfătuiesc pe amîndoi să fiți foarte prudenți. Înțelegeți ce vă spun?

Bayreuth

Cooper închirie un mic avion, unul dintre avantajele de a avea cărți de credit fără limită de sumă. Beate îl corectă. Era unul dintre avantajele de a fi bogat. El nu protestă. Voia să descopere ce aflase ea în legătură cu Warmolts și clinica lui.

Beate avusese trei convorbiri telefonice înainte de decolare. Doctorul Warmolts murise la sfîrșitul anilor șaptezeci. Clinica lui încetase să mai existe – mai precis fusese preluată de un alt grup de medici care o transformaseră într-un centru psihiatric. Sub Warmolts, în clinică se trataseră diferite afecțiuni psihice. Existaseră acolo apartamente pentru bolnavi internați pe termen lung, cum era cazul lui Lise Koller, camere de examinare, sală

de operații, săli de tratamente și vreo două celule de izolare. Acum nu se găseau decît cabinete: de psihiatri, terapeuți, consilieri pe probleme maritale și hipnotizatori pentru fumători și persoane obeze. Doctorii care lucraseră cu Warmolts se pensionaseră, se ramoliseră sau muriseră.

– Însă, rosti Beate, cu ochii strălucitori, sora șefă a lui Warmolts trăiește și ne așteaptă. Ea o să vorbească, John, mi-am dat seama de asta după vocea ei. Părea de-a dreptul nerăbdătoare să o facă.

Cînd ajunseră în Bayreuth, ploua și se lăsase întunericul. Ajunseră în scurt timp în fața unei clădiri din piatră cenușie, aflată la capătul unei alei lungi și înguste, străjuită de bare de protecție din fier forjat. Copacii erau plantați regulat, iar pajiștea era fără cusur. Straturile de flori erau taiate geometric, numai că acum florile dispăruseră, iar uscăturile fuseseră strînse din loc în loc și ambalate în saci. Lumina de sub porticul de piatră sclipea primitor. Joan Freundlich, o femeie care nu părea a avea mai mult de cincizeci și cinci de ani, îi întîmpină cu căldură.

– Ceai sau, poate, ceva mai tare? întrebă ea cu un vag accent englezesc. Haideți, haideți, în bibliotecă arde un foc strașnic. Ce noapte cumplită de călătorit! Domnișoară Hubermann, domnule Cooper, ați venit la momentul oportun. Rolf a ieșit, iar Helene... Făcu din cap înspre scara interioară, masivă. Fiica noastră Helene e cufundată în studiul ei. Stați jos. Hannah ne va aduce ceai, iar acolo e dulăpiorul cu băuturi, domnule Cooper.

Cît timp o așteptară pe Hannah, care veni cu o tavă de argint și făcu o plecăciune înainte de a se retrage, Joan Freundlich întreținu o conversație ușoară.

– Eu sînt englezoaică, măritată cu un om de afaceri german, care a apărut în viața mea după ce l-am părăsit pe doctorul Warmolts și clinica. În seara aceasta Rolf e plecat să-și trateze angajații cei mai buni cu o cină tipic germană, *vechea* bucătărie, cum îi spun eu, găluște, sauerbraten și cîmați în sînge – ar trebui să înființeze un post de prim-ajutor în fiecare restaurant, nu-i așa?... Ah, Hannah, ne-ai adus ceva să ne încălzim pe dinăuntru. După terminarea ceremonialului de servire, femeia continuă: Sînt recunoscută pentru strîngerea relațiilor între oameni. Îmi dedic cea mai mare parte a timpului realizării unei mai bune

înțelegeri între englezi și germani. Știu, soțul meu îmi spune că e o misiune inutilă, căci englezii și germanii se cunosc unii pe alții mai bine decît oricare alte popoare din Europa, au luptat unii împotriva altora două războaie... Presupun că are dreptate, însă mie îmi place să aranjez excursii și pentru unii, și pentru ceilalți, să-i determin pe oameni să găzduiască o bucată de vreme familii asemănătoare cu ale lor... Sînt o idealistă, nu-i așa? Ei bine, n-am de gînd să-mi cer scuze pentru asta. Femeia avea o față lungă, englezească, un zîmbet amabil, care-i arăta dinții lungi, și un fund mare pe un schelet masiv. Deci, aveți întrebări referitoare la clinică și la doctorul Warmolts?

– Așa cum v-am mai spus, sînt de la televiziunea națională din Berlin...

Femeia dădu din cap, strîngînd din buze, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, însă se mulțumi să aștepte.

– ... și facem cercetări în privința lui Wolf Koller. Avem în proiect un documentar important asupra ascensiunii lui politice... iar doctorul curant al soției lui, doctorul Gisevius, ne-a spus că dînsa a petrecut un timp aici, în clinica Warmolts, cam cu douăzeci de ani în urmă. Acum urmărim această pistă.

– Iar eu sînt fratele lui Lise Koller, din America. Lise nu se simte bine acum și n-am vrut s-o obosesc cu întrebări – dar mă preocupă ce s-a întîmplat cu atîta vreme în urmă.

– Măi, măi, toată povestea asta e foarte stranie. Nu prea înțeleg...

– Care-i problema? se miră Cooper.

– Păi, chiar acum cîteva zile am vorbit cu colega dumitale, Marlene Schleuter, nu? Femeia o privi iscoditor pe Beate. Da, acesta era numele ei, a spus că e producătoarea dumitale – și mi-a pus aceeași întrebare. Ce știu despre șederea lui Lise Koller în clinică. I-am spus ce știam – cu siguranță că v-a povestit?

– Marlene, bineînțeles, zîmbi Beate. Acesta e un caz tipic de nu-știe-dreapta-ce-face-stînga. Sîntem amîndouă atît de prinse... O poveste de o asemenea importanță necesită o mulțime de cercetări. Eu urmez unele piste, Marlene, pe altele – și probabil că ea a încurcat lucrurile. Sînteți-sigură că era Marlene?

– Da, s-a recomandat Marlene Schleuter.

– Scundă, semănînd cu o pară, cam la patruzeci...

– Oh, nu, nimic din toate astea. Era foarte tînără, chiar am fost uimită că poate fi producătoare. Îmi amintea de dumneata, însă nu putea avea mai mult de douăzeci de ani – bineînțeles, toată lumea se îmbracă precum adolescenții în ziua de azi. Era un pic cam *punky*, am folosit bine termenul? Păr sîrmos, blond deschis. Blugi negri, haină de piele neagră. Foarte incisivă cu întrebările ei – nu semăna deloc cu femeia pe care ați descris-o...

– Ah, așa este, la ce mi-a stat gîndul? Am descris pe cu totul altcineva. Beate privi iute înspre Cooper. Ei bine, n-am vorbit cu Marlene. Vă deranjează dacă repetați ce i-ați spus ei?

Cooper își termină ceașca de ceai. Despre ce naiba vorbeau? Marlene era un nume nou pentru el. Cît despre documentarul important asupra lui Wolf Koller, acesta nici nu exista. Deci, cine mai făcea cercetări?

– Da, bineînțeles, rosti Joan Freundlich, umplînd la loc cestile cu ceai. Înțeleg cum se pot încurca poveștile astea. Nu mă deranjează deloc. Focul trosni și aruncă un tăciune aprins pe podeaua de ciment. Joan se ridică și scormoni focul, împingînd tăciunele înapoi pe grătar. Însă vreau să vă lămuresc asupra motivelor pentru care sînt dispusă să vorbesc într-o astfel de chestiune. În cazul unui curs normal al evenimentelor, oricine ar fi reticent în discutarea unor probleme medicale particulare, nu? Acum situația este complet diferită. Trase adînc aer în piept și își îndreptă umerii mari. Purta o rochie de lînă gri, încinsă cu lănțișor peste mijloc, și cîteva bijuterii de calitate. Am ajuns să dezaprob modul în care doctorul Warmolts își conducea treburile. Și cred că oamenii au dreptul să afle cîte ceva despre practicile primitive ale lui și ale altor medici. Practici care sînt continuate încă în alte locuri. În mod special, nu mi-a plăcut ce i s-a făcut lui Lise Koller. N-a fost numai inutil, a fost o greșeală... a fost ceva diabolic. Oh, da, doctorii sînt capabili să facă rău și adesea nici nu recunosc treaba asta. Și, în sfîrșit, Wolf Koller, așa cum e acum mă ofensează și ofensează orice german care gîndește cît de cît. Nu simt nevoia să păstrez discreție în privința lui.

Femeia se așeză la loc, își încrucișă picioarele lungi și luă o înghițitură de ceai fierbinte.

– Ce i-a făcut Warmolts surorii mele?

– De ce ar trebui ca fiecare german care gîndeşte să i se opună lui Koller? adăugă Beate.

– Scuzaţi-mă o clipă, domnule Cooper, dar permiteţi-mi să mă explic în legătură cu Wolf Koller. E un om ahtiat după putere şi e lipsit total de orice principii. Încearcă să influenţeze evenimentele, se laudă peste tot că îl are pe cancelar la mînă, vrea să ne convingă că Germania îi aparţine lui... şi nu riscă nimic. Lumea niciodată nu votează Wolf Koller-ii de pe mapamond, aşa că nu poţi scăpa de ei. Iar eu mă opun acestei situaţii. Ca atare, nu ţin nimic secret în privinţa lui Wolf Koller. Femeia oftă. Cu toate că nu cred că dezvăluirile mele îl pot afecta în vreun fel...

– Ce i-a făcut Warmolts surorii mele?

– Oh, îmi cer scuze – da, a fost îngrozitor. Am fost sora particulară a doamnei şi am îndrăgit-o. Îmi petreceam ore întregi zilnic alături de ea, şi totuşi nu i-am putut împiedica. Astăzi, sînt altfel – acum aş scula şi morţii din morminte, însă pe atunci eram destul de naivă. Un zîmbet vag miji la colţurile buzelor femeii. Au tratat-o aproape numai cu electroşocuri. Am asistat la acele şedinţe. Semăna cu o scenă dintr-un lagăr de concentrare. Dar nu-i puteam spune nimic unui om ca Warmolts. Biata de ea trăia zilnic cu teama de o nouă şedinţă. De două ori i-au fracturat cîte o coastă, încercînd s-o lege cu forţa de masă.

Cooper strînse din dinţi, însă reuşi să rămînă calm.

– Dar de ce? Ce sens avea?

– Oh, ei tot spuneau una sau alta, ofereau tot felul de motivaţii, însă vă spun eu despre ce a fost vorba – ideea era să-i înfrîngă spiritul şi cerbicia cu care se lupta pentru viaţa ei. Wolf Koller se plîngea doctorului Warmolts că era iraţională, că avusese parte de mult stres, că soţul ei murise nu cu mult timp înainte, că ea trăia cu deziluzia că soţul ei şi un fost iubit erau nazişti, că exista o conspiraţie nazistă îngrozitoare şi că el, Wolf Koller, era socotit ca făcînd parte din aceasta – Koller o voia „vindecată" de această nebunie. El susţinea că ea era paranoică, schizofrenică şi domică de răzbunare – era convins că electroşocurile constituiau singura cale de a o scăpa de toate aceste gînduri nebuneşti... motiv pentru care o adusese la Warmolts. Acesta era cunoscut ca virtuos al electrozilor. Ca atare, i-au apli-

cat terapia de nenumărate ori... după care ea a intrat în stare catatonică luni de zile, fie de teamă, fie de pe urma efectelor produse de şocuri asupra sistemului ei nervos, nu ştiu precis... Acum o văd în poze în presă şi mă gîndesc la biata de ea, aşa cum stătea ghemuită pe pat, plîngînd, temîndu-se că ei vin după ea. Acum afişează un aer de superioritate, bineînţeles, însă adesea m-am întrebat ce urme au lăsat tratamentele asupra ei. Astfel de lucruri nu se uită.

În tăcerea care urmă se auzi ploaia ropotind afară şi o melodie rock venind de undeva de sus.

În cele din urmă, Cooper zise:

– Cred că efectele au fost îngrozitoare asupra copilului.

Joan Freundlich se uită repede la el, cercetîndu-l cu ochii ei albaştri.

– Nu pricep – exact acelaşi lucru l-a spus şi Marlene Schleuter. „Cred că efectele au fost îngrozitoare asupra copilului." Am încercat să-i explic şi ei... n-a existat nici un copil. Lise Koller nu era însărcinată, nici vorbă de aşa ceva... cred că pînă şi doctorul Warmolts ar fi refuzat să folosească terapia cu electroşocuri pe o femeie însărcinată.

– Dar ea s-a întors acasă cu un copil, spuse Beate. Aşa scrie la dosar.

– Domnişoară Hubermann, uitaţi-vă la mine – aş fi eu în stare să-mi petrec luni şi luni de zile, zilnic, alături de o femeie tînără şi să nu ştiu că e însărcinată? Habar n-am ce scrie în dosar, însă Lise Koller n-a născut nici un copil la clinica Warmolts. Acelaşi lucru i l-am spus şi tinerei dumitale colege. Zău, nu pot să-mi imaginez de unde v-a venit această idee.

– În regulă, spune-mi cine naiba e Marlene Schleuter?

– Nu există nici o Marlene Schleuter. Nu există nici un documentar asupra lui Wolf Koller. Cineva a jucat rolul unui producător de televiziune, ceea ce e extrem de ciudat...

Cooper îşi duse halba cu bere rece la frunte. În barul hotelului unde se opriseră era cald. Cooper avea nevoie de o băutură şi, oricum, erau nevoiţi să mai piardă o oră pînă la decolarea spre Berlin.

– E Erika, rosti el.

– Erika? se miră Beate. Credeam că e unul dintre oamenii lui Wolf... dar nu, ai dreptate. Bineînțeles că ea e – Erika.

– Probabil, Karl-Heinz i-a povestit despre Warmolts și clinică. Îți poți imagina, dacă i-a spus același lucru pe care mi l-a zis mie – că ea nu e ceea ce crede că e? Îți dai seama ce efect a avut asupra ei? Mai întîi, a încercat să se sinucidă, apoi probabil că s-a apucat cu hotărîre să afle cine naiba e. Cooper clătină din cap. Acum se află, probabil, pe marginea unei despresii nervoase sau e făcută din oțel...

Beate medita, privindu-și imaginea din oglinda de deasupra barului. Reuși să revină în prezent.

– E puternică. Uneori cred că e prea puternică. A dus o bătălie cu trecutul ei, cu trecutul familiei ei, cu taică-său – de multă vreme. De fapt, dintotdeauna.

– Deci, cine e ea?

– Erika? Probabil că e adoptată.

– Nu, Wolf Koller n-ar fi adoptat niciodată un copil. Crede-mă. Sînt bărbat și știu ce fel de bărbat e el. Nu vrea decît fructul testiculelor lui, și așa mai departe. Pot să pun pariu că Koller e tatăl, numai că Lise nu e mama adevărată.

– Văd că-i spui Lise nu Lee.

– Cred că mă gîndesc la ea ca la Lise. O străină. Doamne, îl urăsc de moarte pe nenorocitul ăsta pentru că a făcut-o să sufere toate ororile acelea în clinică. Încep să cred că mi-ar plăcea să-l omor.

– Te rog, nu vorbi așa.

– Să sperăm că n-o să am ocazia.

– Deci, acum știm cu toții, rosti fata. Wolf, Lise și Erika știu... că Lise nu e mama Erikăi.

– Știi, părea atît de... atît de simplu cînd am venit aici și am început s-o ajut pe Lise să-și recapete fiica. M-am temut, da, pentru că asta a însemnat, în primul rînd, să mă întorc în Germania... însă totul s-a complicat atît de repede... Se uită la ea și văzu că îi zîmbea, așa cum o fac cîteodată femeile, ca și cum ar fi avut în față un băiețel irascibil. Nu pari deloc ușurată să afli că Erika trăiește – asta presupunînd că tu crezi că e vorba de Erika.

– Nu știu de ce, dar acum sînt îngrijorată mai mult decît oricînd. Dacă trăiește și face investigații pe calea trasată de Karl-

Heinz pentru ea, mă tem că Wolf Koller va afla. Şi va începe s-o caute. Mai ales dacă va şti că ea a fost aici, la clinică... în fine, nu-mi place să-mi închipui ce-ar face el.

Cooper îşi termină berea şi puse halba pe tejgheaua barului. Sosise vremea de plecare.

– Mai e ceva. Cum rămîne cu Erika? Ce va face ea în clipa în care va afla despre asasinarea lui Karl-Heinz? Va şti cu siguranţă că de vină a fost tatăl ei...

Fingerspitzengefühl

În acea dimineaţă cenuşie Beate trebui să plece la lucru, iar Cooper mai rămase cîteva minute, cu cafeaua şi pîinea lui prăjită, în încăperea goală. Era greu să ţină socoteala la tot ce aflase: i se părea că juca o piesă ce începuse în urmă cu douăzeci de ani. Se schimbaseră atît de multe... Nici măcar nu fusese treaba lui pînă cînd nu-l sunase Lee. Iar acum, în lumina celor aflate în Bayreuth, Lee era într-un pericol mai mare decît oricînd. Wolf Koller se temea de ea acum din acelaşi motiv pentru care atunci o trimisese în clinica lui Warmolts: îi era frică de ceea ce ştia ea, de experienţele prin care trecuse, se temea de posibila ei răbufnire. Acum, mai mult decît cu douăzeci de ani în urmă, Cooper îşi dădea perfect seama că trebuie s-o elibereze din acest coşmar. Nu prea ştia cum, însă ideea începuse să-l macine. Prima dată apăruse cînd o zărise întinsă pe pat, părînd atît de bătrînă, de fragilă şi de neajutorată, ca şi cum ar fi fost victima unui vampir. Sau, ar fi putut spune alţii, ca şi cum ar fi fost însuşi vampirul, murind de inaniţie... Cu o seară în urmă, ascultînd-o pe femeia care o îngrijise în timpul torturilor suferite, Cooper îşi dăduse seama că nu mai avea o altă cale.

Toţi anii trăiţi, toată viaţa lui, se însumaseră către acest moment. Misiunea lui era de a-şi salva sora mai mică, pe Lee, chiar cu preţul vieţii. Poate că acest lucru nu însemna o încu-

nunare a vieții lui, însă numai așa ea căpăta un sens. Lee nu putea reuși fără el. Oricum, Cooper nu avea o familie, nu urmărea să obțină ceva, singurele lui realizări fuseseră cîteva romane, un cinematograf, o librărie, deci nu prea mult. Verbul a trăi ar fi însemnat, prin salvarea lui Lee, altceva. Ceva deosebit.

În acest moment, Cooper se simți personaj de legendă. Avu sentimentul că e omul amenințat de spiridușii de sub pod și din copaci care așteptau să se repeadă asupra lui înainte ca el să poată salva pe biata prințesă neajutorată din turn. N-avea importanță dacă prințesa merita salvată, conta doar lupta... El era dispus să lupte, să treacă prin foc și apă ca să ajungă la ființa gingașă, s-o salveze și s-o aducă acasă, iar dacă totul decurgea așa cum trebuie, el, poate și ea, avea să devină ceva respectabil, poate chiar măreț într-un fel...

Era devreme, însă, ținînd cont de ora matinală la care îl sunase Paulus cu o zi înainte, Cooper nu ezită să apuce receptorul și să-l sune pe „Șef". De la celălalt capăt i se răspunse la al doilea apel. În fundal se auzea sunetul unui televizor sau al unui radio.

– Eu sînt. Cooper. Trebuie să discut cu dumneavoastră.

– Bine, domnule Cooper. Vă stau la dispoziție.

– Spuneți-mi unde ne putem întîlni.

Paulus propuse terasa Kranzler din Ku'damm.

– E ușor de recunoscut.

– Bine. Ne vedem peste o oră. Șefule Paulus?

– Da?

– Erika Koller trăiește.

– Da, bineînțeles că da, domnule Cooper. Deci, peste o oră.

Paulus îl aștepta, proaspăt bărbierit, mirosind discret a colonie scumpă, cu o țigară Dunhill în gură. Terasa se găsea la etajul al doilea, avînd deschidere înspre strada aglomerată, magazinele de pe celălalt trotuar, chioșcurile noi și mulțimea de oameni. O pădure de umbrele proteja lumea de ploaie. Imediat ce Cooper se așeză, Paulus rosti:

– Stăteam aici și mă gîndeam la sentimentalismul poporului german. Să luăm de exemplu Bleibtreustrasse, unde am fost ieri. Știți ce înseamnă acest cuvînt?

– Nu. N-am nici o idee.

– Ia să vedem... iubire adevărată, sau fidelitate, credință... Strada Fidelității. Ceva de genul acesta. Ca într-un film. Sentimentalism. Sîntem un popor sentimental. Face parte din paradoxul nostru, înțelegeți? Sîntem capabili de cele mai groaznice orori... și cu toate acestea ne emoționează frumusețea unei flori sau un refren dintr-o melodie cunoscută. Paulus oftă. Poate că am început să devin poet cu vîrsta. Știi, fumez numai două țigări pe zi. Acum e foarte devreme pentru prima pe ziua de azi.

Trase adînc aer în piept.

– Uitați ce e, rosti Cooper, cred că trebuie să vă spun ceva, însă nu știu cum – ei, la naiba, dacă nu mă pot încrede în dumneavoastră, atunci în cine o pot face? Nu-i așa?

– Presupun că așa e, răspunse Paulus, zîmbind cald. Trebuie să decideți singur. Dar eu sînt o persoană de încredere.

Zîmbi din nou peste buza ceștii.

– V-am spus că Erika Koller trăiește.

– Da.

– Acum cîteva zile a fost la Bayreuth. Verifica ceva ce îi spusese Karl-Heinz – ceva ce el mi-a povestit și mie. Lise Koller a petrecut cîtva timp într-o clinică din Bayreuth la puțin timp după ce s-a măritat cu Wolf Koller. A fost supusă unor tratamente inumane cu electroșocuri. De fapt, a fost torturată. Ca să-și dea seama ce-ar fi pățit dacă ar fi dezvăluit ceva despre cuibul de naziști peste care am dat eu acum douăzeci de ani și dacă l-ar fi denunțat pe Wolf Koller ca fiind unul dintre ei. Pînă acum... pînă acum amenințarea a ținut, numai că ea se află din nou aproape de limita oricăror puteri, iar el e foarte speriat... de asta o s-o ucidă. Vrea să nu mai facă nici o greșeală. În Bayreuth, Erika Koller a aflat adevărul despre cele îndurate de Lise în acea clinică acum douăzeci de ani. Iar cînd Lise Koller a părăsit clinica, a adus acasă un bebeluș... pe micuța Erika... cel puțin, asta e varianta oficială. Numai că Lise Koller n-a fost însărcinată. Lise Koller n-a avut copii. Sora medicală care a fost alături de ea în fiecare zi jură că n-a existat nici un copil... Cu toate acestea, cînd Lise s-a întors acasă cu Wolf, avea un bebeluș. Dar nu era al ei. Iar acum cîteva zile Erika Koller a aflat și ea acest fapt. Cooper se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind chipul impasibil al lui Paulus. Karl-Heinz mi-a povestit că Erika Koller

nu era persoana care credeam eu că este. Acum știu la ce făcea referire. Puteți să vă imaginați ce a simțit ea cînd el i-a povestit același lucru? Și cînd a aflat adevărul? Puteți să vă imaginați ce efect a avut asupra ei?

Paulus îi ceru să-i relateze întreaga istorie, și Cooper se conformă. În acest timp Paulus păru că-și notează ceva în gînd. Îl întrerupse pe Cooper numai de două ori pentru explicații mai amănunțite, iar în rest ascultă în tăcere pînă la sfîrșitul relatării.

După o pauză mai lungă, Paulus zise:

– Dumneavoastră și domnișoara Hubermann mă uluiți, domnule Cooper. Ați descoperit ceva ce nu știam. Vă felicit. Cinstit să fiu, o istorie nemaipomenită povestea asta cu clinica Warmolts și cu tratamentul cu electroșocuri. Acum întrebarea principală este: Cine e Erika Koller?

– Mi-am trecut acest lucru pe agenda mea ca fiind următorul pe care trebuie să-l aflu, rosti Cooper, și m-am întrebat ce-mi rămîne de făcut – mi-am zis că trebuie să scap de povara asta și să mă încred în dumneavoastră, fie ce o fi. Mai e și Beate Hubermann. Tot timpul am sentimentul că ceva e în neregulă – am avut această senzație în privința ei încă de la început... anume că ea nu mi-a spus chiar totul. Am simțit-o chiar în Boston, cînd mi-a adus mesajul de la sora mea, Lee. Ținea ceva numai pentru ea... iar cînd am ajuns în Germania am aflat că era o prietenă mult mai bună a Erikăi Koller decît recunoștea. Îi știa *atît* pe Erika, cît și pe Karl-Heinz, chiar foarte bine... de ce m-ar fi mințit? Nu mi-am putut da seama. Și acum simt la fel în privința ei. Sînt convins că mai cunoaște unele amănunte.

Paulus îi zîmbi.

– *Fingerspitzengefühl.*

– Ce naiba înseamnă și asta? Prînzul?

– *Fingerspitzengefühl.* E un atribut pe care lumea spune că îl am din plin. Cred că e adevărat. Într-un fel, oricine poate simți ceva *în vîrful degetelor*. E un soi de mîncărime, un soi de căldură, cînd știi că ești pe o pistă, dar nu poți dovedi nimic. Exact asta simțiți dumneavoastră în privința domnișoarei Hubermann.

– Da. Însă am dat peste niște dovezi că ea are un plan propriu de urmat. Îi spuse lui Paulus despre convorbirea matinală pe care o surprinsese. N-am putut să uit ce-a zis atunci. Cred că

discuta cu Erika Koller. Cred că știe unde e. Se simți ușurat imediat ce făcu mărturisirea. Iar noaptea trecută n-a părut prea surprinsă să afle că Erika trăiește – ci numai îngrijorată că Wolf Koller ar putea afla intențiile ei.

Paulus își stinse țigara în scrumieră și își termină cafeaua și rulada din față.

– Experiența îmi spune să te încrezi întotdeauna în propriul *fingerspitzengefühl*. Veniți, o să-mi sun un prieten de la sediul central al telefoanelor. N-o să-i refuze vechiului șef o favoare. O să-l rog să verifice apelurile telefonice ale domnișoarei Hubermann din acea dimineață. O să-mi spună pe cine sau unde a sunat. Bineînțeles, apelul putea veni din afară, dar cred că nu așa au stat lucrurile. Ați fi auzit. O să vedem, domnule Cooper, o să vedem. Cooper așteptă ca Paulus să sune din cabina telefonică. După un timp acesta se întoarse și îl anunță că prietenul lui va încerca tot ce e posibil. O să-l sun din nou în curînd.

Intrară într-o braserie aflată în pasajul care pornea din Savignyplatz și trecea pe sub S-Bahn-ul suspendat, unde își luară cîte o ceașcă de cafea. Cooper rămase în cadrul ușii deschise, urmărind ploaia și bînd din cafeaua aburindă, în vreme ce Paulus își sună prietenul.

– Domnișoara Hubermann a fost cea care a sunat, rosti el cînd se întoarse. A chemat un număr dintr-un mic orășel bavarez. Un sat de munte aflat în apropiere de Berchtesgaden. Amintește de Führer, nu? Numărul e înregistrat pe numele altui Hubermann. O rudă, presupun. Tatăl, poate bunicul. Oricum, cred că e vorba de o casă de vacanță sau de vară. Probabil goală în perioada asta a anului. Doar dacă nu găzduiește un oaspete neașteptat, care are nevoie de un ascunziș. Paulus îi zîmbi lui Cooper. Ce credeți, domnule Cooper?

– Cred ce credeți și dumneavoastră, Șefule.

– Probabil că va trebui să aveți o discuție cu domnișoara Hubermann.

– Și acum ce o să faceți?

– O să încerc să descifrez ce naiba se întîmplă aici. O să discut cu amicii mei. Cred că am intrat în criză de timp, domnule Cooper. Paulus vorbea cu calm. Orice ați întreprinde, fiți cu mai mare băgare de seamă decît oricînd. Vreau să supraviețuiți acestei istorii.

– Ce şanse am? Nu – nu-mi răspundeţi la asta. O să vă caut eu, Şefule Paulus.

Lui Cooper îi plăcea să-i spună Şeful. În acele momente porecla era perfectă.

Cooper închirie o maşină, un alt Mercedes, şi îşi făcu rost de o hartă a Berlinului. Dacă se îndrepta către Ku'damm şi pe urmă o făcea la dreapta, ajungea în Grunewald. După aceea trebuia să facă doar curba şi... gata, pricepuse, se descurca. În cele din urmă, constată că era mult mai uşor decît se aşteptase şi că şoferii berlinezi erau extraordinar de civilizaţi. La o oră după ce se despărţise de Paulus, privea prin gardul reşedinţei lui Koller.

Porţile erau larg deschise şi se vedea un singur paznic, fără uniformă, fumînd lîngă uşa principală. Cooper parcurse aleea de la intrare şi frînă maşina lîngă el. Omul îl privi prin fumul de ţigară. Era un bărbat solid, de vîrstă medie.

– *Ja*? întrebă el cu o privire îngrijorată.

– Frau Koller, zise Cooper. Herr Kilroy, americanul. Sau doctorul Gisevius?

Cam asta era toată germana pe care o ştia, deşi ar fi vrut să cunoască mai mult. Era ceva apropiat de perfecţiune în substantivele compuse din această limbă. *Fingerspitzengefühl*.

Paznicul rămase cu ţigara în gură, însă se lumină puţin cînd auzi numele de Gisevius. Făcu din cap un semn înspre uşă şi scoase un sunet care putea însemna drum liber pentru Cooper.

Acesta apăsă butonul interfonului. Văzînd că nu-i răspunde nimeni, încercă uşa, descoperi că e neîncuiată şi intră în casă.

Ceva era schimbat înăuntru. Îşi dădu seama de asta într-o fracţiune de secundă. Totul lipsit de viaţă.

– Hello, strigă el. Doctore Gisevius?

Nici un răspuns. Cooper cercetă holul, apoi încăperea unde avusese conversaţia cu Gisevius şi cu Kilroy. Şemineul era rece. Privi pe fereastră înspre aleea din spate, unde doi servitori încărcau diverse lucruri într-un camion Daimler. În acel moment auzi un sunet în spatele lui. Era Gisevius.

– Domnul Cooper. O vizită neaşteptată. Vă pot ajuta cu ceva?

Pentru o clipă Cooper nu se putu gîndi decît la Gisevius complotînd împreună cu Koller la ultimul etaj al casei de pe Bleibtreustrasse.

– Speram să o văd din nou pe sora mea. Părea că se simte foarte rău cînd am văzut-o ultima oară... Oare nu trecuse decît o zi de atunci? Cooper începea să piardă noţiunea timpului. Cum se simte?

– Îmi pare extrem de rău să vă comunic că doamna Koller nu e bine deloc. Situaţia s-a înrăutăţit. Doctorul îşi ridică în sus palmele groase, cărnoase. Bineînţeles, ştiam că se poate întîmpla şi aşa... cazul dînsei este deosebit de imprevizibil.

– Cît de mult s-a înrăutăţit?

Cooper îşi simţi brusc gîtul uscat şi pieptul începu să-l doară. Nu voia să audă aşa ceva.

– Nu pot preciza. E posibil să se stabilizeze. Situaţia se poate îmbunătăţi. Însă se poate şi deteriora ireversibil. Trebuie să înţelegeţi, domnule Cooper, că noi explorăm o *terra incognita* aici. Nu pot face prea multe.

– Dar e sora mea...

– Ştiu.

– Unde se află acum? Pot s-o văd?

– Nu e aici, domnule Cooper. A fost dusă la un spital particular, unde i se pot acorda cele mai competente îngrijiri. Vă daţi seama că acolo beneficiază de o atenţie specială. Domnul Koller n-ar accepta mai puţin de atît. Acum trebuie...

– Unde e spitalul acesta? Trebuie să văd cu ochii mei... Trebuie să discut cu ei...

– Vă rog, domnule Cooper, trebuie să înţelegeţi că după venirea dumneavoastră în această casă şi după toate necazurile prin care a trecut domnul Koller, mi-e imposibil să vă divulg această informaţie. Vreau să-i scutesc pe aceşti doi oameni, pe cît pot, de emoţii şi confuzii. Să fiu cinstit, nu vreau să daţi buzna în spital, cerînd să vă vedeţi sora – noi nu procedăm aşa aici, indiferent de cum sînteţi dumneavoastră obişnuit în America. Fiţi convins că doamna primeşte cel mai bun tratament cu putinţă. Trebuie să fiţi satisfăcut cu atîta. Pe lîngă asta, pentru orice informaţie în acest sens trebuie să-i adresaţi o cerere domnului Koller. Acum trebuie să plec. Vă rog, încheie el, arătîndu-i lui Cooper uşa.

– Să ştiţi că mi-aţi putea deveni foarte antipatic, doctore.

– Sînt convins că aşa ceva e posibil. O să trăiesc şi cu această antipatie, domnule Cooper. Acum... vă rog...

– Doctore Gisevius, sînt un om irațional și adeseori violent. Iar ca situația să fie și mai proastă, uitați-vă la mine. Mai sînt și mare.

– Ați face o greșeală dacă m-ați ataca, domnule Cooper. Eu tot nu v-aș mărturisi unde se află Lise, iar dumneavoastră ați putea fi serios rănit.

– De dumneata?

– Nu. De domnul acesta.

Doctorul rosti ceva în germană și în cadrul ușii se ivi un alt bărbat. Era un om înalt, iar părul, care pe vremuri fusese roșcat, îi era acum cărunt. Pe chip nu i se citea nici o expresie. Ca și cum omul ar fi fost un robot ce funcționa pe baza unui program. Gisevius îi spuse ceva în germană, apoi reveni la engleză:

– De această dată, nu mai depind de un biet majordom... vrei să-l conduci pe domnul Cooper afară, Sebastien?

Individul făcu un pas în încăpere și arătă cu capul înspre ușă.

– *Bitte*, spuse el. *Vă rog.*

Cooper pricepu imediat că n-avea cum să-l păcălească pe Sebastien.

Se urcă în mașina închiriată, parcată la marginea curbei de lîngă casa lui Koller, și se ghemui după volan. După-amiaza se transforma ușor în noapte, iar parbrizul era acoperit cu picături murdare de ploaie. Mai multe doici își plimbau copilașii de care aveau grijă pe *Hasensprung*. Într-un tîrziu, pe porțile reședinței lui Koller ieși un simens Daimler negru. Lăsîndu-și farurile stinse, Cooper urmări camionul. La volan se găsea acel individ pe nume Sebastien, iar pe locul pasagerului ședea Gisevius. Cooper spera din toată inima să nu dea cumva peste Sebastien într-un loc întunecat și singuratic.

Cooper habar n-avea încotro se îndreptau, însă traficul intens îi permitea să nu se teamă că ar fi fost observat de către Gisevius sau Sebastien. O jumătate de oră mai tîrziu, văzu un semn care indica faptul că ajunsese la Lacul Wannsee. Cooper văzu o parcare mare și cîteva ambarcațiuni luminate, părînd mai degrabă abandonate. Cotiră la dreapta și Cooper nu mai reuși să distingă, din cauza întunericului, decît niște copaci înalți și un spital cu o parcare luminată în stînga, de-a lungul unui drum plin de frunze moarte și uscături. Cooper încetini, nevrînd să devină mai vizibil decît era necesar. Daimler-ul mergea încet. La un

moment dat, indicatorul de direcție clipi și automobilul coti la dreapta, către apă și către o casă mare și joasă, foarte modernă, însă dificil de distins în detaliu. Arăta mai degrabă ca un vapor care a acostat la țărm.

Trebuia să fie casa de pe lac a lui Koller. Cooper își imagină că ticălosul se afla înăuntru. Împreună cu Gisevius. Și cu cine altcineva? Probabil că era înconjurat de gărzi de corp după atentatul la viața lui. Dacă tot ce spusese Paulus era adevărat, atunci Koller era cu spatele la zid.

Trecînd încet pe lîngă clădire, Cooper înregistră, cu coada ochiului, un Volkswagen parcat la marginea drumului. Felinarele de stradă se aflau suficient de departe ca lumina lor să ajungă pînă la el. Cu toate acestea, Cooper avu sentimentul că zărește silueta unui om lîngă mașină, într-o poziție ceva mai specială.

Ar fi putut să jure că tipul urina.

Ah, la naiba. Habar n-avea unde se găsea Lee, dar era convins că știa unde se afla Erika. Paulus îi spusese că orășelul era situat lîngă fostul buncăr al lui Hitler. Însă nu putea ajunge la Erika pînă ce Beate nu-i dezvăluia întregul adevăr.

Trebuia s-o înfrunte.

Sport sîngeros

– De ce nu mi-ai spus unde-i Erika? De ce nu mi-ai dezvăluit faptul că o ții ascunsă în casa ta din munți?

Beate își scotea rucsacul și casca, întoarsă cu spatele la el. Cooper îi văzu încordarea, ușoara încremenire a spatelui, după care ea își lăsă lucrurile să cadă pe canapea. Luă o prăjitură de pe platoul aflat pe măsuța de cafea. Era ultima prăjitură și stătea acolo de cîteva zile. Cooper auzi cum trosnește cînd Beate mușcă din ea.

– Întoarce-te cu fața la mine, la naiba. Cu tine vorbesc. Ce sens a avut? Știai că încerc s-o găsesc, știai cît de îngrijorată e sora mea – ce sens a avut să-mi ascunzi lucrul acesta?

– De cît timp ai aflat?

Beate se lăsă pe canapea, uitîndu-se sfidător la el.

– De azi după-amiază. Erika a fost cea cu care ai vorbit la telefon în noaptea în care credeai că dorm. Mi-ai spus că nu e decît imaginația mea. Cu cît mai mult mă gîndeam la asta însă, cu atît mai mult îmi dădeam seama că te auzisem bine... I-am povestit astăzi lui Paulus și într-un sfert de oră a aflat răspunsul.

Fata rîse încetișor.

– Ce ți-am spus despre Paulus? El îi cunoaște pe toți în Berlin și toată lumea lucrează pentru el.

– Îmi datorezi un răspuns. Tu ești cea care m-ai adus în Berlin, tocmai din Boston. Știai adevărul încă de atunci... Doi oameni au vrut să mă ucidă în Minnesota, iar acum lumea a început să moară și aici, exact ca data trecută. Tu m-ai băgat în povestea asta – deși știai că este o păcăleală. Erai la curent cu faptul că Erika n-a pățit nimic, dar m-ai lăsat să-mi risc gîtul și ai refuzat să pui capăt durerii surorii mele. Ce naiba se întîmplă cu tine, Beate? Cooper își dădu seama că tremura, iar pumnii îi erau strînși. Îl privea de parcă se întreba cum să găsească o cale de ieșire dacă lucrurile scăpau de sub control. Cooper îi dădea dreptate în sinea lui, întrucît simțea nevoia să izbească în stînga și în dreapta. Mai bine ai spune ceva, încheie el.

– În această situație, singura ființă față de care sînt loială este Erika, rosti fata, cu voce neașteptat de aspră. Ea e prietena mea. N-am știut că exiști. Iar mama ei este o femeie instabilă emoțional – cel puțin, asta spune Erika, indiferent cît de mult o iubește pe Lise. Tu erai o cantitate neglijabilă, iar Lise... dacă i-aș fi povestit despre Erika, ar fi luat-o razna și ar fi spus oricui tot ce știa. Așa ceva ar fi anulat orice efort anterior... Erika încearcă să scape de tatăl ei, de tot ceea ce i-a povestit Karl-Heinz despre acesta, de toată porcăria asta nazistă. În fundul sufletului ei se simte profund vinovată pentru trecutul nazist – n-are nici un sens să te certi cu ea dacă e bine sau nu e bine să simtă așa. Eu nu sînt psihiatru. Vina există, și nu știu dacă va reuși să scape de ea. Nu-mi

puteam permite riscul de a o lăsa să cadă din nou în mîinile lui Koller cînd e atît de vulnerabilă... trebuie să se vindece singură...

– Bine, bine, dar ce are asta de-a face cu mine? De ce nu mi-ai putut spune? De ce a trebuit să joc rolul prostului, dîndu-mă de ceasul morții ca să caut indicii pentru găsirea fetei...

– Pentru că i-ai fi povestit surorii tale! Tu cercetai și trecutul lui Koller... și nu ești prost.

– M-aș fi descurcat cu Lee, aș fi fost mai bun cu ea, aș fi putut...

– Ascultă, cunosc totul despre tine și sora ta! Nu-mi spune că ai fi putut sta lîngă ea fără să-i povestești nimic văzînd-o atît de supărată – nu pot crede așa ceva.

Fata se ridică brusc de pe canapea, trecu furioasă pe lîngă el și intră în bucătărie.

– Ce crezi că știi despre mine și sora mea? Ce înseamnă izbucnirea asta?

– Știu, *știu*. Erika mi-a povestit, iar ea a aflat de la Lise, sau Lee, oricare ar fi blestematul ăsta de nume! Știam chiar și atunci cînd am ajuns în Boston ca să transmit mesajul, am aflat-o din noaptea aceea cu Erika... noaptea în care a fost cît pe ce să se sinucidă. Atunci mi-a spus de ce crede că mama ei se comportă atît de trăznit uneori, de ce e întoarsă pe dos și a avut toate crizele acelea nervoase, cel puțin de cînd o cunoștea Erika... Tot Erika mi-a povestit cum ai urmărit-o peste tot pînă ce ai găsit-o, cum te-ai ghidat doar după fotografia din ziar, cum ai descoperit-o și... i-ai distrus întreaga viață. Beate rămase fără răsuflare, lîngă chiuvetă, tremurînd, ca și cum habar n-avea de ce se afla acolo sau ce avea de gînd să facă. Își mușcă buzele. Mi-a mai spus că tu și mama ei, sora ta, ați avut o legătură amoroasă... nu știa dacă ți-ai dat, de fapt, seama că erați frate și soră, însă, în cele din urmă, ai priceput, iar maică-sa a încercat de atunci să se împace cu ideea și să afle ce-i rămînea de făcut. Erika mi-a povestit totul, cum o iubeai cu disperare pe Lee, încît erai aproape să fii omorît, și cum a refuzat să plece cu tine...

Cooper avu sentimentul că fusese izbit în plin plex solar. Se simți complet dezorientat, ca și cum toți și-ar fi scos măștile și deveniseră niște străini.

– Nu pricep – de unde știa ea toate astea?

– Dar e adevărat, nu-i așa?

– Parțial. Dar cum a putut Erika...

– Asta dovedește ceea ce am spus – și acum o iubești pe Lee, nu-i așa? Și i-ai fi povestit, n-ai fi fost capabil s-o lași să sufere – nu încerc să mă bag la mijloc între tine și sora ta... Cînd mi-a mărturisit întreaga tărășenie, n-am crezut-o, însă acum, văzîndu-te după întîlnirea cu Lee, am constatat ce efect are asupra ta – o iubești și nu e treaba mea, dar...

– Stai o clipă! Stai așa! De unde știe Erika toate astea? Vrei să-mi spui, de fapt, că Lee i-a povestit?

Cooper încerca să-și recapete echilibrul interior și ar fi vrut ca obrajii ei palizi să nu mai fie scăldați în lacrimi. De ce plîngea oare?

– Bineînțeles că Lee i-a povestit. Ea delirează, își ia medicamentele, vorbește întruna, n-are memoria celor spuse. Erika mi-a mărturisit că Lise pare uneori în transă, ca și cum ar visa, și tu ești prezent acolo, ca și fratele tău, Cyril, ca și părinții tăi, trecut și prezent amestecat laolaltă... Da, bineînțeles că ea i-a povestit... totul despre ceea ce s-a întîmplat acum douăzeci de ani. Iar de atunci e la limita puterilor. Douăzeci de ani, Cooper, și fiecare clipă a acestor ani cumpliți ți se datorează ție... Beate luă un ștergar de pe tejghea și își șterse ochii. Deci... I-ai fi povestit lui Lee unde e Erika – știam asta, așa că nu ți-am putut spune nimic. Fata își frecă nasul. Cît de furios ești?

– Ce fel de întrebare mai e și asta?

– Am văzut ce le faci oamenilor cînd ești furios – nu vreau să pățesc așa ceva...

Îl privi din spatele ștergarului.

– Nu mai plînge. Te implor, nu mai plînge.

– O să dai în mine?

– Nu cred. Sînt imprevizibil.

– Înțelegi de ce nu ți-am spus?

– Bănuiesc că trebuie să-ți accept motivele. Dar, dacă tot vorbim de Erika, a aflat de asasinarea lui Karl-Heinz?

– Da. Am anunțat-o înainte să plecăm la Bayreuth. Există un telefon cu robot... acolo unde se află ea. Trebuia să știe. E posibil ca ei să vină după ea...

– Lîngă Berchtesgaden?

– Ţi-a spus Paulus, bineînţeles.

– Dar nu ştiai că ea fusese în Bayreuth?

– Habar n-am avut. Dar dacă ei află că tînărul Karl-Heinz i-a dezvăluit atîtea...

– Chiar crezi că Wolf Koller i-ar face ceva fiicei sale?

– Ar putea fi fiica altcuiva.

– E fata lui Wolf, insistă Cooper.

– Eu nu sînt atît de sigură. Da, cred că Wolf e în stare s-o ucidă pe Erika dacă ea constituie o ameninţare pentru el şi pentru marele lui plan. Merg mai departe şi spun că îl cred capabil de absolut orice.

– Vreau s-o suni pe Erika acum. Vreau să mă conving că n-a păţit nimic.

– Acum tu eşti şeful?

– Întotdeauna sînt şeful. Numai că uneori nimeni n-o ştie. Aşa că sun-o. Chiar acum.

Telefonul sună cu insistenţă, însă nimeni nu răspunse la celălalt capăt.

– Probabil a ieşit la plimbare. Sau trage un pui de somn. O sunăm mai tîrziu. O să se întoarcă.

– Oh, zău? Nu uita că a fost la Bayreuth. Acum ştie că tatăl ei a dat dispoziţie să-i omoare prietenul. Are toate motivele să fugă de acolo. Ia spune-mi – ce s-a întîmplat în noaptea aceea? Noaptea în care a încercat să se sinucidă?

– Am sunat-o, ca să mai schimbăm o vorbă, şi nu mi-a răspuns nimeni. Lăsase un mesaj pe robotul meu de la birou, în care îmi comunicase că va sta acasă... avea o voce de zombie. Spunea că fusese bătută la manifestaţie, mulţimea...

– Şi te-ai dus s-o vezi, şi ai descoperit că se tăiase...

Beate îşi privi ceasul de mînă.

– E timpul să plec. Vorbim mai tîrziu.

– Unde te duci?

– La mama demonstraţiilor.

– Chestia aceea de la Poarta Brandenburg? Germanii *buni*?

– E singura manifestaţie de care ştiu pe ziua de azi. Trei sute de mii de oameni care se presupune că vor manifesta contra naziştilor şi a violenţei. În realitate, o să fie doar o mulţime de

oameni – orice protest posibil va fi înăbuşit în faşă. Sînt în oraş cancelarul, cîţiva miniştri, primarul, Sfîntul Gabriel...

– Vin şi eu.

– Promiţi că nu te înfurii şi începi să omori oameni?

– Nu.

Ned Cheddar tocmai termina un cheeseburger şi o porţie dublă de salată de varză cînd primi un telefon de la Burke Delaney. Îşi şterse ketchup-ul de pe bărbie, observă cîteva picături căzute pe hîrtiile de pe biroul lui şi îl ascultă pe Delaney. Imediat avu senzaţia că intră în nisipuri mişcătoare.

– Sîntem confruntaţi cu o mare porcărie aici, Cheese, însă mă jur pe ce am mai sfînt că nu ştiu despre ce-i vorba. Am doar nişte indicii, Cheese.

– Bine, Burke, bine. Cheddar încercă din răsputeri să se controleze. Să trecem la fapte. Încercă să-şi clarifice în minte ce ştia şi ce nu ştia Delaney. Se apucă să îşi ia notiţe, avînd grijă să se facă bine înţeles de Delaney. Brusc, se opri. Mai spune o dată, te rog, Burke!

– Am zis că Profesorul i-a văzut pe Sebastien cel Roşu şi pe Konstantin Orlovski în Berlin. Orlovski e pionul nemernicului de Rossovici, marea speranţă albă a extremei drepte din Rusia. Delaney făcu o pauză, apoi reluă: Aha, eram sigur că asta te va interesa – mai întîi, Kuno Meinhold, acum Sebastien... apoi intră şi Orlovski în melanjul ăsta. Oare Rossovici poate fi departe? Deşi Profesorul spunea că Konnie nu adulmeca deloc terenul, totuşi el şi-a arătat mutra la terasa Kranzler. A vorbit acolo cu Sebastien.

– Hmmm. Dacă i se dă lui Elţîn un şut în fund, Rossovici va voi să conducă guvernul. Ai auzit ultimele noutăţi? Într-un discurs ţinut ieri la St.Petersburg, Rossovici a lăsat clar să se înţeleagă că... *vrea Alaska înapoi*! Vrei să afli tu mai multe despre asta, Burke? Deci – Profesorul e sigur că era Sebastien? Doar a murit, ştii asta.

– E foarte sigur, mai ales cînd dă veşti rele.

Delaney se amuza. Cheddar îi şi văzu zîmbetul lui larg.

– Mai eşti în Berlin?

– Nu, am plecat la Miami Beach pentru iarnă. Iisuse. Bineînțeles că sînt în Berlin.

– Dă-mi raportul tău.

– N-am nici unul. Însă mai am și alte vești – cum ar fi că nu-l mai găsesc pe Profesor. A dispărut, pur și simplu.

– La naiba! Cine se crede? Nu-mi place chestia asta. Munca la cald nu e deloc pe gustul lui. Este mult mai mult decît un om de teren.

– Știu și eu? Dar mai e ceva. Ține-te bine.

– Oh, te rog.

– Copoii l-au găsit pe Karl-Heinz într-o grădină de vară, cu gîtul tăiat... Tăcere. M-ai auzit, Cheese? Puștiul, *sursa* mea, e mort. Tăcere. Cheese?

– Da, din întîmplare, știu asta, bătrîne. Însă îți mulțumesc, oricum.

– Cum naiba?

– Cheese are căile lui. Încearcă să ții minte asta. Cheddar zîmbi în sinea lui. Și presupun că n-a livrat și ultima parte din SPARTAKUS înainte de decesul lui prematur?

Era ca o boală: cu cît se înrăutățea situația, cu atît mai mult își dorea să mănînce ceva. O pizza. Ardei iuți, chiftele, niște anșoa...

– Dacă ar fi făcut-o, e posibil ca *eu* să-l fi ucis. Nu, glumeam. Ah, nu, Cheese, nu mi-a dezvăluit nimic din SPARTAKUS.

– Deci, nu știm încotro se îndreaptă. Asta încercai tu să-mi spui? *Pur și simplu, nu știm*?

– Ei, Cheese, nu te burzului așa. Habar n-am. Uneori însă mă întreb ce știi *tu*? Poate că știi totul și, pur și simplu, nu-mi spui și mie. Tot ce pot spune e că *eu* nu știu încotro se îndreaptă SPARTAKUS. Probabil că băieții lui Wolf au făcut treaba murdară.

– Asta nu înseamnă nimic. Îmi lipsește ultima parte din SPARTAKUS.

– Deci, Wolf Koller – probabil că a aflat de scurgerea de informații despre SPARTAKUS. Probabil că și-a dat seama că era puștiul. Așa că l-a omorît.

– Crezi că Wolf cunoaște rolul pe care-l joacă tatăl băiatului?

– Nu mă întreba. Eu lucrez aici, nu caut ipoteze.

– Încep să cred că eşti cam depăşit de evenimente, Burke.

– Iartă-mă, dar vorbeşti prostii, amice.

– Şi mai eşti şi nesubordonat.

– Păi, cheamă un copoi în ajutor.

Cheddar chicoti.

– Acum trebuie să mă duc la nenorocita asta de demonstraţie, unde vin o groază de friţi care ţipă despre politică şi persecuţii, exact ideea mea de petrecere pe cinste. Mi-aş dori să te văd aici.

– Continui să-l supraveghezi pe tînărul stăpîn?

– Mda. Răhăţelul. Aş fi vrut să nu am de-a face cu el – e ca şi cum aş atinge ceva umed şi...

– Pari cam disperat. Încearcă să-l păzeşti pe prietenul nostru. S-ar putea să îi mai găsim ceva de făcut.

– E un individ pe care mi-ar face plăcere să-l omor. Ochelarii aceia, faţa grasă...

– Atunci n-o face. Nu încă. Şi încetează să mă mai suni şi să mai scheauni în privinţa problemelor tale.

Cheddar simţi că-i explodează timpanul cînd Delaney trînti receptorul la celălalt capăt. Îşi privi ceasul. Aştepta un alt telefon în cincisprezece minute. Nu prea avea timp să-şi potolească pofta de pizza.

Cîteodată Cheddar rămînea uimit gîndindu-se la motivaţiile lui. Trebuia să fie păianjenul în mijlocul pînzei, organizîndu-şi opera, singurul om care ştia toate părţile întregului. Nu întotdeauna avea senzaţia că reuşea. De exemplu, lucrurile se încurcaseră rău de tot cu Wolf Koller şi cu politica Bătrînei Companii faţă de Germania, atît de rău, încît Cheddar se întreba dacă nu cumva se credea, pur şi simplu, prea inteligent. Asta ar fi fost îngrozitor... Şi-ar fi dorit ca politica americană faţă de Germania să fie un pic mai deschisă. Însă atunci n-ar mai fi fost nevoie de Ned Cheddar.

Cel mai mult îl durea faptul că o atît de mare parte din SPARTAKUS fusese creată chiar de el.

Vreau să spun, a fost ideea mea, la naiba! Dacă e să merg pînă la capăt, de fapt eu l-am creat pe Wolf Koller! Iar acum sînt complet în ceaţă... un nenorocit mi l-a folosit pe SPARTAKUS ca trambulină de lansare... SPARTAKUS-ul meu *s-a transfor-*

mai în altceva... În SPARTAKUS-ul lui! *Încotro va plonja el? Există apă în bazin? Dar eu, eu vreau să fie apă în bazin? Sau vreau ca Wolf să-şi verse creierii pe ciment...*

Singur cu gîndurile lui, Ned Cheddar se întrebă dacă glonţul tras de Clint Kilroy o luase la întîmplare razna, astfel încît Wolf Koller nu fusese decît rănit? Sau ticălosul o făcuse intenţionat? Avea sentimentul că n-avea să obţină niciodată un răspuns adevărat de la Kilroy.

Poate că era mai bine că Wolf Koller trăia. Sau poate că, din cine ştie ce motiv inexplicabil, Dumnezeu, prin sclavul lui, Kilroy, alesese să-l cruţe...

Clint Kilroy sună conform înţelegerii, cincisprezece minute mai tîrziu. Cheddar se gîndi la ceea ce Kilroy era de presupus că ştie şi nu-i putuse comunica încă, şi constată că trebuia să întocmească o nouă listă cu probleme.

– Koller trăieşte încă, zise Clint Kilroy. O să-şi revină.

– Dar ai încercat să-l omori?

– Ţi-am urmat ordinele.

– L-ai împuşcat ca să-l răneşti sau ca să-l ucizi?

– Era o noapte rece, cumplită şi umedă. Am strănutat.

– Bine, bine, rosti Cheddar. Era nerăbdător, însă încerca din greu să nu se trădeze, căci trebuia să fie foarte prudent cu „artiştii". Acum ce mai plănuieşte?

– E la Wannsee, cu casa plină de oaspeţi, inclusiv un ticălos de rus.

– Ăsta trebuie să fie Konstantin Orlovski. L-ai văzut pe Sebastien cel Roşu?

– Văzut? Ne ciocnim mereu unul de altul. Face parte din garda de pretorieni ai lui Koller... cei care sînt capabili să moară pentru conducătorul lor.

– Încep să cred că sînt oameni cu nouă vieţi. Ai mai aflat ceva referitor la ultimele etape ale lui SPARTAKUS?

– Koller nu-mi spune absolut nimic.

– N-a uitat cine *eşti* tu, nu-i aşa?

– Eu n-aş aminti asta, Grasule...

– Nu-i da voie să uite că eşti eroul lui. Şi, Clint...

– Da? Ce? *Ce?*

– Calmează-te.

– Nu eşti aici, în mijlocul întregii porcării. În schimb, eu bag un glonţ în Koller, apoi apar cinci minute mai tîrziu şi mă comport, ca şi cum aş fi credinciosul lui reporter din America. Operaţia stă să scape de sub control, Grasule... Şi cum rămîne cu Orlovski? E clar că e mesagerul cuiva.

– N-aş fi deloc surprins.

– Rahatul ăsta o să explodeze cu siguranţă diseară. Manifestaţia asta o să iasă urît.

– Da, rosti Cheddar încet. Altceva?

– Păi, mai e Cooper ăsta, care se află peste tot. N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece din State. Ştii, mă întrebam, Cheese – oare ăsta lucrează pentru tine? Îmi ascunzi ceva?

– Nici să nu-ţi treacă prin cap. Eu sînt cel care a trimis cuplul acela nefericit ca să-l împiedice să plece – îţi aminteşti?

– Deci, îl vrei înlăturat din cale? Pot face asta. Îţi spun eu că ăsta o să ne încurce rău de tot socotelile.

– Doar nu propui să fie lichidat, nu? Oh, Clint Kilroy, la ce te gîndeşti?

Cheddar începu să rîdă. Ce pînze complicate mai ţesem şi noi cînd sîntem loviţi pentru prima dată de eşec...

Profesorul avea o crampă la picior. Volkswagen-ul nu era făcut pentru o supraveghere pe timp îndelungat. Era a doua noapte pe care o petrecea aşteptînd în apropiere de casa modernă aflată la marginea lacului. Profesorul habar n-avea de ce făcea treaba asta; în definitiv, era o chestiune de pură şansă. Convingerea lui era că Orlovski şi Sebastien se găseau înăuntru. Orlovski nu ieşise niciodată afară, în schimb Sebastien plecase şi revenise, iar acum se găsea înăuntru de cîtva timp. La un moment dat, Wolf Koller ieşise să-l întîmpine pe cancelar. Fritz Gisevius sosise însoţit de Sebastien. Clint Kilroy, pe care Profesorul îl ştia din vedere, se afla şi el înăuntru. În permanenţă vila era alimentată cu mîncare şi băutură. Serviciile de aprovizionare. Ca şi cum acolo s-ar fi ţinut o petrecere fastuoasă. Acum intra în cea de a doua noapte de desfăşurare.

La lăsarea întunericului, casa se lumină, prin dreptul ferestrelor începeau să treacă umbre şi diverşi indivizi traversau

pajiștea și dispăreau în umbră. Ploaia bătea ritmic în tabla mașinii, iar Profesorului începea să-i fie somn. Cu puțină vreme înainte plecaseră două limuzine, îndreptîndu-se, fără îndoială, către marea adunare de la Poarta Brandenburg. Profesorul căscă. Ședea acolo, așteptîndu-i să se întoarcă și încerca să ghicească ce făcea Orlovski în compania lor. Era surprins că nu-l văzuse nimeni pînă acum. Paza părea inexistentă, ca și cum nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că e nevoie de așa ceva pe o asemenea vreme și într-un asemenea loc.

Așa cum se întîmpla adesea, în clipa în care Profesorul începu să se gîndească că era ceva nu tocmai curat în privința pazei, se auzi zgomot de pași lîngă mașină și, imediat, țeava unui pistol începu să pocnească în geamul portierei. Un fascicul luminos, provenit de la o lanternă, i se puse în față, ascunzînd individul din spatele obiectului. Acesta urla la el în germană să iasă afară, să iasă afară. Nu părea pus pe glume. Pistolul se făcu din nou auzit în geam, de această dată crăpîndu-l ușor.

Profesorul deschise încet portiera.

– Nu-i nevoie să fii atît de dur.

Scoase un picior afară ca să poată coborî din mașină.

– Afară, vă rog. Ce faceți aici?

– Am tras pe dreapta ca să mă ușurez.

– Actele, vă rog.

– Pari desprins dintr-un film de epocă, ar trebui să te auzi. Acte? Ce acte? Permisul de conducere? Pașaportul? Cine dracu' crezi că ești? N-am de gînd să-ți arăt nimic.

Individul îndreptă țeava pistolului spre fața lui.

– Actele.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Profesorul își scoase portofelul voluminos. Nu-mi găsesc actele... Începu să bombăne, și paznicul se trase mai aproape, în încercarea de a auzi mai bine ce spune celălalt.

– Grăbiți-vă!

– Mda, mda, mă grăbesc...

În beznă, cu lanterna îndreptată către mîna ce căuta înfrigurată, paznicul nu văzu ce făcea cealaltă mînă. Poate s-ar fi uitat chiar în ultima clipă, însă era puțin probabil să fi reușit să observe pistolul cu amortizor. Profesorul îl împușcă drept în

mijlocul feței palide. Omul căzu ca secerat, alunecă pe frunzele ude și înghețate, ca un sac de cartofi, și ajunse pe jumătate sub mașină. Murise înainte de a atinge solul.

Profesorul se urcă la loc și o luă peste cadavru, simțind roțile cum se opintesc să treacă peste el, apoi înaintă în tăcere pe șoseaua de lîngă casă. Păstră farurile stinse pînă cînd se îndepărtă. După aceea porni motorul, aprinse farurile, coti pe lîngă cîteva alte clădiri și opri în parcarea spitalului. Era timpul să-și adune gîndurile.

Oamenii lui Koller aveau să descopere curînd cadavrul. Era evident că cineva va remarca lipsa individului. Profesorul se întrebă dacă lanterna rămăsese aprinsă. La naiba! De ce nu se gîndise la asta? Poate că tipul zăcea peste ea. Poate că trecuse cu roțile pe deasupra și o sfărîmase. Sau poate că strălucea acum ca un far de pe țărmul mării.

Aveau să găsească mortul și atunci va începe scandalul. Toată povestea asta cu Wolf Koller era ca un chist otrăvitor, căutînd să iasă la suprafață și răspîndind infecția în întreg organismul.

În fine, trebuia să întreprindă ceva pînă nu era prea tîrziu. Își privi ceasul. Îl aștepta un drum lung de condus, pe care n-avea chef să-l străbată în Volkswagen. Trebuia să-l lase în pace pe Orlovski.

Sosise vremea unei alte mutări.

Cu atît mai rău pica isprava cu paznicul.

Oamenii disperați sînt capabili de gesturi disperate. Asta îi spunea mereu bunicul lui, iar Profesorul își dăduse seama pe propria piele cît adevăr cuprindeau aceste vorbe.

Ceața rece învăluia mulțimea de trei sute de mii de persoane adunate la Poarta Brandenburg. Reflectoarele prindeau picăturile de ploaie în razele lor, reflectîndu-le de mii de ori, dînd senzația că un candelabru imens și fragil se legăna peste capetele oamenilor. Luminile măturau mulțimea, iar oamenii tresăreau cînd erau atinși de fasciculul luminos. Totul îi amintea lui Cooper de adunarea la care luase parte cu ocazia unui concert al lui Janis Joplin. Lumea era acolo, dar în același timp lipsea: erau cu toții

plecați pe o planetă a lor proprie, unde puteau fi una cu Janis și cu intensele emoții generate de eveniment. Era înspăimîntător.

Din cîteva difuzoare uriașe, montate în spatele unor platforme de camioane, se auzeau tot felul de voci, iar la mare depărtare, în stînga, dincolo de ținutul pustiu care era Potsdamer Platz, se zăreau luminile circului, unde Cooper îl întîlnise pe Karl-Heinz. În întunericul dintre cele două locuri Cooper nu reuși să observe movila unde se găseau cele două santinele. Sunetele germane din difuzoare – o altă pereche de astfel de dispozitive fusese montată pe scena înălțată special pentru această ocazie sub masiva sculptură reprezentînd carul, caii și marea zeiță pe partea de sus a Porții – îi asaltau urechile, așa cum, în New York, îl asaltau tot felul de zgomote indescifrabile din difuzoarele mascate în metrou. Mulțimea cînta, bătea din picioare, agita pumnii în aer, întinzîndu-se către Unter den Linden, Alexanderplatz și cenușiul vechiului Berlin de Est.

Pe scenă se găsea primarul Berlinului privind prin ploaie, iar înconjurat de gărzi de corp și ajutoare apăru pe neașteptate cancelarul, purtînd pe chip o mască solemnă, greoi ca un urs. Era masiv ca o cabină telefonică. În acest moment era îmbrăcat cu o haină de ploaie neagră și nu purta nimic pe cap. El și primarul se priviră, un soi de legătură de la distanță stabilindu-se între ei, apoi cancelarul păși către spatele scenei și se aplecă spre a ajuta pe cineva să urce pe podium.

Nou venitul purta o haină din păr de cămilă, aruncată peste umeri în stil italian. Unul din brațe era bandajat. Era Wolf Koller. Cancelarul Glock făcu o grimasă ajutîndu-l pe Koller să ajungă în mijlocul scenei. Mulțimea nu părea prea impresionată că el se afla acolo. Beate observă privirea lui Cooper.

– E aici cu un scop. Prea stă aproape de cancelar și de primar. Orice are de gînd Wolf, are nevoie de cancelar – *asta* da schimbare...

Fata era nevoită să urle peste capetele mulțimii. Era în permanent pericol să-și piardă echipa de filmare datorită agitației oamenilor.

Cineva îl îmbrînci pe Cooper, dîndu-l la o parte, și trecu pe lîngă el. Cooper nu văzu decît o jachetă verde închis și o pălărie de postav trasă pe un cap mare și pătrat. Privind în spate, Cooper

văzu părul blond al lui Beate filfiind în masa de oameni, cadrul camerei de filmat pe umărul unui operator, după care fata dispăru. Porni în aceeași direcție și observă peste o clipă un chip familiar.

Joachim Stiffel. Omul avea o față buhăită, păstoasă. Sub ochi îi atîrnau pungi imense. Pe unul din brațe avea o banderolă cu o insignă care semăna cu o zvastică, iar cîțiva adepți ai lui îl înconjurau. Individul striga la cineva, răsucindu-se, cu o notă de panică în voce.

Se presupunea că lumea se adunase tocmai pentru a protesta împotriva lui Stiffel și a violenței, însă, în cele din urmă, se dovedea că nu era decît o mare adunare. Stiffel generase, în mare măsură, această mulțime, însă acum, că se afla printre oameni, nu părea prea entuziasmat. Zgomotul era asurzitor, un soi de marș se auzea din difuzoare, iar Cooper fu împins din spate și trecu pe lîngă Stiffel și pe lîngă toți cei ce se adunaseră acolo, ca o furtună amenințînd să se dezlănțuie asupra Berlinului...

Cît pe ce să cadă din pricina unui nătărău care arăta ca un vagabond, Burke Delaney nu se putea concentra asupra gîndurilor lui. Pentru Dumnezeu, ce era cu toată muzica aceea – a cui idee fusese? a nenorocitului de Goebbels? – și cu adolescenții beți, cu drogații, cu polițiștii și cu comercianții de la bazar, care se întrebau ce naiba era atît de important, încît să se ajungă la închiderea bazarului. Cheese ar fi trebuit să vadă cu ce se lupta el într-o astfel de grădină zoologică. Așa ar pricepe și ticălosul ăla gras... În jurul lui Stiffel se aflau cîteva sute de simpatizanți, însă el, Burke Delaney, trebuia să aibă personal grijă de el, din ordinul lui Cheese. Stiffel intra sub supravegherea lui Burke Delaney, cu toate că numai el și Stiffel știau asta, iar Cheese ar fi trebuit să își miște burta pînă aici și să încerce să protejeze pe cineva! Iisuse! Îl văzu pe Stiffel mai în față, însă, brusc, Delaney fu supt de un val al mulțimii, așa că își încordă toți mușchii și încercă să lupte contra curentului, să se apropie suficient ca să îl poată avea în raza vizuală pe acest frig mizerabil... Privi în sus pe scenă, care părea că se află la o distanță enormă... oare acolo sus era Wolf Koller? Ce făcea el împreună cu cancelarul? Ei, de ce i-ar fi păsat la urma urmei? Burke Delaney era doar un soldat, strategia aparținea altora... dar unde

naiba era Stiffel? Ah, uite-l acolo... cineva răcnea în difuzoare, iar Delaney nu pricepea nici o iotă, iar din privirile celor din jur deducea că nici ceilalți nu desluşeau nimic...

Se uită din nou înspre scenă, încercînd să-şi dea seama ce se petrece, de ce oamenii fluierau, strigau şi băteau acum din palme, de ce cancelarul făcea semn cu mîna oceanului de oameni. Cînd Burke Delaney se uită înapoi după Stiffel, era prea tîrziu... atacul venise din spate, acum erau cu toții împinşi către scenă, care era, în realitate, a naibii de apropiată; un bărbat, care părea total nelalocul lui în mulțime, cam de vîrsta lui Delaney, ieşi din rîndul maselor şi se apropie de Stiffel. Mulțimea se dezlănțui. Oamenii atacară scena, iar fiara, ea, mulțimea, urla. Un difuzor uriaş căzu de pe scenă peste capetele oamenilor. Pe neaşteptate, se formă un zid de polițişti cu căşti şi scuturi între lume şi cancelar. Oamenii scoseseră bîte şi bastoane; imediat, Delaney simți picături de sînge împroşcîndu-i fața. Da, era prea bătrîn pentru o astfel de porcărie, însă era oarecum amuzant. Văzu cîțiva polițişti doborîți ca nişte popice, asta însemnînd că se vor plăti din greu oalele sparte. Începură să sune sirenele şi mulțimea fu invadată de fascicule albe de lumină. Deveniră cu toții palizi ca nişte spectre. Unii țineau în mîini lumînări aprinse, întotdeauna existau o groază de idioți cu lumînări aprinse la o manifestație de stradă, ca şi cum ar fi luat parte la o procesiune sfîntă. Oamenilor le căzură lumînările din mîini şi unii luară foc. Se simțea mirosul de ceară arsă. În scurt timp se întîmplă inevitabilul: părul unei femei se aprinse datorită fixativului dat în exces. Întotdeauna se putea conta pe femeia cu părul în flăcări la o astfel de adunare, poate că ea mergea din miting în miting prin toată lumea, iar oamenii încercau s-o acopere cu hainele lor. Dumnezeule, era o harababură, mulțimea țipa, coşmarurile se trezeau la viață atît de repede, încît nu le mai puteai stăpîni, pur şi simplu, se întîmplau, şi toată lumea era acoperită cu rahat înainte să-ți dai seama, iar Delaney se lupta să rămînă pe picioare, dar vîrsta îşi spunea cuvîntul şi se pomeni căzînd. Atunci căută să se agațe de un tip masiv însă fu împins la o parte şi se trezi jos, gata să fie călcat în picioare. Îşi zise că erau moduri mai rele de a muri, mult mai rele, aşa că încercă să treacă peste un alt corp întins la pămînt şi văzu, la dracu' că era Stiffel,

oh, ce porcărie, Stiffel, care nu mişca. Mulţimea făcu puţin loc în jurul lor, uneori berlinezii erau atît de civilizaţi, adevăraţi berlinezi. Delaney îl întoarse pe Stiffel şi observă că ochii acestuia erau larg deschişi şi aveau acea privire ce părea să vadă o realitate din altă lume. Atunci Delaney se apropie şi mai mult şi căută să şoptească ceva la urechea celuilalt, însă observă gaura făcută de glonţ chiar sub ureche. Era o gaură mică, o lucrătură profesionistă, o execuţie în mijlocul mulţimii, mai dificilă de dus la capăt decît s-ar fi presupus, de obicei execuţiile în mulţime arătau altfel, nu atît de elegant. Reflectoarele îl scăldau în lumina lor şi Delaney îngenunche lîngă cadavru, zicînd: căcăcios nazist, ticălosule, nu trebuia să mori, dobitocule, sac nazist de tărîţe ce eşti, Cheese o să dea vina pentru toate astea pe mine... Îşi înălţă privirea şi văzu un bărbat uitîndu-se la el. Era acelaşi individ care părea nelalocul lui în acea mulţime, tipul cu pălărie tiroleză cu pană la panglică, care arăta ca unul ce-ar fi trebuit mai degrabă să participe la întîlnirea lunară a cîntăreţilor; era Gunter Kohlberg, buhăitul de Gunter Kohlberg, numai că Gunter fusese omorît în acel atentat nenorocit din metrou cînd se urmărise lichidarea acelui funcţionar care decisese că viaţa în Vest era răspunsul la cea mai mare şaradă a tuturor timpurilor. Iată-l acum, Gunter, un alt membru al armatei morţilor, Meinhold, Sebastien şi acum Gunter, a cărui idee de distracţie era să-şi dea foc la băşini cu un chibrit, se uita la el, iar gaura de glonţ din spatele urechii lui Stiffel era opera lui Gunter, care îi mai şi făcea cu ochiul lui Delaney, rostea ceva şi îi făcea cu ochiul, după care dispăru în mulţime, în vreme ce Delaney încercă să se ridice fără succes, bucuros totuşi că nu fusese călcat în picioare. În cele din urmă, mulţimea îl duse cu ea, trecînd peste cadavrul lui Stiffel, astfel încît acesta rămase pe caldarîm zdrobit de monstrul creat chiar de el, dînd naştere astfel la un adevărat moment poetic, care se putea pierde foarte uşor pentru cineva neatent...

Bărbatul şi femeia aveau cîte un sac greu de iută pe cap, fiecare sac fiind legat strîns în jurul gîtului cu frînghie. Mîinile le erau legate la spate. Cei doi se împleticeau în vreme ce erau împinşi pe alee către un depozit lung şi cenuşiu. Se auzea un zumzăit ritmic, geamătul scos de un soi de maşinărie, venind de

dincolo de pereţii de beton ai depozitului. Bărbatul şi femeia erau mînaţi de la spate de către trei indivizi. Captivii nu spuneau nimic, iar ceilalţi arareori rosteau ceva, numai în şoaptă. Lăsaseră Cadillac-ul cu care veniseră parcat la umbra unui adăpost lung. Două becuri cu vapori de mercur erau singurele lumini din zonă, iar luminile Berlinului păreau a se găsi undeva departe, albind cerul negru la orizont. Imediat cei cinci ajunseră în dreptul unei uşi mici, aproape insignifiantă în comparaţie cu marile uşi batante prin care intrau şi ieşeau camioanele. Uşiţa se deschise şi femeia se împiedică de prag, după care căzu în genunchi cu un geamăt. Apoi începu să plîngă şi să spună ceva, nişte cuvinte greu de deslușit din pricina pînzei care îi acoperea capul. Bărbatul se întoarse neajutorat spre ea, încercînd s-o găsească, dar fuse tras repede înapoi şi împins cu violenţă în direcţia dorită de ceilalţi trei. La rîndul ei, femeia fu ajutată să se ridice şi împinsă înainte.

Înăuntrul depozitului, zgomotul era puternic şi ritmic, semănînd cu respiraţia unui uriaş. Femeia se întoarse din nou şi căzu. Unul dintre cei care o escortau înjură şi privi înspre cel care părea conducătorul grupului. Acesta încuviinţă cu un gest din cap. În depozit nu se vedea nici ţipenie de om. Se găseau acolo mai multe camionete aliniate, părînd nişte pitici în comparaţie cu dimensiunile clădirii. Depozitul era, de fapt, o vastă uzină de reciclare a gunoiului, unde imense maşini de compactat scoteau un zumzet uşor în vreme ce transformau tonele de gunoi în mici cărămizi. Camioanele aduceau gunoaiele, compactoarele le prefăceau în mici cuburi, apoi alte camioane plecau cu aceste cuburi.

Femeia rămase în genunchi, zgîlţîită de accesele de plîns. Conducătorul grupului făcu un gest din cap şi omul care se afla lîngă femeie scoase un pistol din buzunar, lipi ţeava de ceafa victimei şi trase. Femeia căzu cu faţa în jos. Sunetul împuşcăturii se pierdu în zgomotul general. Trupul femeii se mai zvîrcoli cîteva secunde, după care rămase nemişcat. Cel care o împuşcase ridică trupul şi îl depuse pe un cărucior.

Cealaltă victimă se întoarse şi încercă să întrebe ceva, incapabil însă să vorbească. Omul se zvîrcolea ca un nebun, ieşit din minţi din pricina situaţiei limită – căci ştia că viaţa îi era termi-

nată, că soția lui va muri și ea, neștiind, probabil, că aceasta murise deja. Cu mîinile legate, incapabil să vadă ceva, bărbatul își pierdu repede echilibrul și căzu greoi pe podeaua de ciment plină de pete de petrol. Mirosul de petrol, de gunoi și de emanații provenind de la mașini era insuportabil.

Victima rămase întinsă, zvîrcolindu-se, posibil chiar înecîndu-se cu propria vomă.

Pe chipul conducătorului apăru o expresie de acreală. Acesta își scoase pistolul din buzunar și plasă un singur glonț în ceafa nefericitului.

După care îi făcu un semn celui de-al treilea ins să ridice cadavrul și să îl pună pe același cărucior.

Cei trei se îndreptară, cu cele două trupuri atîmînd de-a latul cărucior ului, către unul din imensele compactoare. Ajunși acolo, aruncară cadavrele între fălcile mașinii. Fălcile se închiseră. Cei trei priviră în jur, ca să se asigure că nu lăsaseră nici o urmă, după care ieșiră afară în ploaia rece, se urcară în Cadillac și porniră pe strada pustie.

Erika

Cînd se întoarse din Bayreuth – ametită, într-o stare de șoc, mînată de ură, mînie și frustrare, necunoscîndu-și propria identitate – Erika găsi mesajul lăsat de Beate pe robotul telefonic. Karl-Heinz fusese ucis și abandonat pe o terasă pustie, cu gîtul tăiat. Timp de cîteva ore, fata se plimbă fără țintă printre copaci, privind în gol la pantele munților, răvășită de lacrimi, furie, regrete și amărăciune, pînă cînd rămase epuizată. După aceea se întoarse la vilă, se așeză pe o canapea în camera principală, în fața focului, și se adînci într-o stare de uitare.

În uitare își găsi salvarea.

Cînd se trezi, focul se stinsese de mult şi tăciunii zăceau reci, precum cenuşa vieţii ei anterioare. Erika începea o altă viaţă. Dormise şaisprezece ore. Acum era gata să pornească războiul. Tatăl ei ar fi fost mîndru de ea. Se dovedea, în sfîrşit, o descendentă a teutonilor, a hunilor...

După ce prietenul lui Beate, studentul la medicină, îi cususe rănile de la încheieturi, Beate o dusese în apartamentul cu două etaje din Kreuzberg şi o băgase în pat. După ce se trezise, începuse procesul de schimbare a înfăţişării, conspirînd ca nişte copii. Erika era brunetă, cu ochi migdalaţi, superbă, cu toate că în relativa ei naivitate nu-şi dădea seama de asta: era înaltă şi zveltă, iar lumea o considera adesea un manechin profesionist sau o actriţă. Totul trebuia schimbat.

– Nu eşti doar o fată oarecare ce merge pe stradă, rostise Beate, preluînd conducerea. Eşti Erika Koller şi tatăl tău o să pună jumătate din populaţia Germaniei să te caute. Trebuie să dispari. O să începem astfel...

În cîteva ore, Erika ajunsese blondă şi tunsă în stil punk. Un alt fard de ochi, gene false, o tuşă groasă de rimel, o altă culoare a rujului şi o formă uşor modificată a gurii. Alte haine: pantaloni de piele, geacă de motociclist. Nu era doar o problemă de schimbare a aspectului: trebuia schimbată personalitatea. În atari condiţii, nici măcar părinţii ei n-ar mai fi putut-o recunoaşte. Curînd după aceea, pe la ele trecuse studentul în medicină, ca să verifice bandajele şi rănile, şi o felicitase pe Erika pentru cît de bine arătau tăieturile. La plecare, el îi dăduse pilule de dormit, alte pilule de rămas trează şi alte pilule pentru durere. După aceea, Beate făcuse geamantanul, îi dăduse Erikăi nişte bani şi o condusese departe de oraş unde Beate se oprise. Îi spusese destinaţia finală, îi dăduse cheile unei maşini care o aştepta acolo, se asigurase că prietena ei înţelesese explicaţiile, o condusese la o gară, de unde trebuia să ia trenul, şi o sărutase în semn de rămas-bun.

Familia Hubermann avea o căsuţă de vacanţă în Alpii Bavarezi, la poalele piscului veşnic înzăpezit Watzmann,

lîngă graniţa cu Austria. Cea mai apropiată localitate era Berchtesgaden, cu pantele ei abrupte, turnurile şi amintirile legate de Hitler şi de reşedinţa lui de la ţară.

În prima dimineaţă, Erika se dăduse jos din pat învăluită în razele soarelui care făceau ca vîrful muntelui să sclipească precum cristalul. De pe terasa locuinţei ce dădea spre vale, Erika putea admira întregul versant de est al muntelui, pînă la micul lac din vale, care reflecta muntele şi norii răzleţi de pe cer. Pe malul lacului Königssee se găsea satul St. Bartholom. Erika vedea acoperişurile ciudate printre copacii care se înălţau pe panta muntelui şi coborau chiar de sub fostul castel al lui Hitler. Erika avusese senzaţia că trăieşte un vis. Poate că asta era viaţa de după moarte, rece, limpede şi foarte frumoasă... Din păcate, ştia că trăieşte, că totul era real, mai ales privindu-şi noua imagine din oglindă. Niciodată nu i s-ar fi permis accesul în rai cu o astfel de înfăţişare...

Refuza să se gîndească la motivul pentru care încercase să se sinucidă. Nu se mai putea abandona sentimentului care o stăpînise atunci. Nu mai putea lăsa ca acest sentiment să conteze atît de mult. Se gîndea însă la mama ei; ura faptul că nu putea să-i spună unde se află, că nu putea s-o liniştească, însă avea nevoie de timp. Trebuia să se adune şi să gîndească la nişte soluţii... Doamne, ce dezastru! Oare ce gîndise Karl-Heinz despre ea? Dar, dacă Beate i-ar dezvălui ascunzătoarea, el ar veni după ea, ori tocmai lucrul acesta îl evita Erika, aşa că el trebuia să mai fiarbă un pic în suc propriu...

În plus, trebuia să reflecteze la toate lucrurile aflate de la Karl-Heinz. Legate de tatăl ei. Legate de acest ceva care se numea SPARTAKUS. Oare chiar se putea întîmpla? Sau nu fusese decît un coşmar nebunesc al lui Karl-Heinz? Oare înţelesese el totul aşa cum trebuia? Şi la ce se referise cînd îi spusese că mai are ceva să-i spună, ceva legat de clinica Warmolts din Bayreuth şi de căderea nervoasă a mamei ei...

Vila era bine construită şi dotată cu tot confortul. Pe vremuri aparţinuse străbunicului lui Beate. Acest străbunic fusese consilier militar al Kaiserului Wilhelm în timpul Războiului cel

Mare, numit de contemporani Primul Război Mondial. Locuința părea și acum sufocată de personalitatea lui. În holul lung, care servea drept balcon interior deasupra principalei încăperi, atîrna un portret al acestui militar. Omul din tablou purta cască cu țepușă și multe decorații pe piept; cu ochii lui albaștri și mustața tunsă perie și încărunțită, părea un zeu al războiului. Cel puțin asta era impresia pe care o avea Erika. Pe fată n-o încerca nici o plăcere, gîndindu-se la acel gen de militarism, la impulsul sau nevoia, sau obsesia de a distruge, caracteristică principală în istoria tuturor triburilor Europei, dar mai ales în istoria tribului ei.

Într-unul din dormitoare, într-un dulap, în spatele ușilor de sticlă, Erika descoperise casca cu țepușă și o varietate de suvenire referitoare la bătrîn. Tot acolo se găsea o fotografie a bunicului lui Beate, ca tînăr soldat în Războiul cel Mare, și o alta a tatălui ei aflat la vîrstă fragedă, privindu-și tatăl și bunicul cu mîndrie și uimire. Tatăl și fiul ridicau în sus drapelul de luptă al unui regiment cine știe de cînd uitat.

Erika se dusese în orășel pentru a se aproviziona. Luase cafea, pîine, cîmați, carne, spaghetti, roșii și o mulțime de alte lucruri. Își preparase o cină simplă, aprinsese focul și lăsase ușa de la intrare deschisă pentru aerisire. De afară venea o aromă de rășină de brad și un miros de apă ce se ridica din lacul Königssee. Mîncase și citise un ziar pe care-l cumpărase în oraș. Nimic despre dispariția ei. Fata și-l imagina pe taică-său punînd în funcțiune toate mijloacele particulare, vrînd să țină totul departe de lăcomia ziariștilor.

Ceva mai tîrziu în acea seară, cînd se lăsase complet întunericul și doar sunetele de noapte ale pădurii îi mai țineau companie, Erika decisese că sosise timpul să aștearnă pe hîrtie cîteva reflecții proprii pe marginea tentativei ei de sinucidere. În adîncul sufletului își dorise să devină scriitoare de profesie, deși nu mărturisise această aspirație secretă nimănui. Dacă nici sieși nu-și putea scrie despre actul de sinucidere și despre salvare – atunci nu prea era nimic de capul ei ca scriitoare.

Se dusese la biroul mare și vechi și îl deschisese, căutînd hîrtie și stilou. Văzuse o agendă și nimic altceva. Trăsese de

celelalte sertare şi descoperise un toc. Cemeală, cemeală... Tocmai răscolea printre toate obiectele strînse, creioane, agrafe, gume de tot felul, cînd văzuse un pistol Luger şi o cutie de cartuşe, rămase neatinse de ani de zile. O apucase un tremurat incontrolabil şi scăpase pistolul pe birou, ca pe o insectă uriaşă care o putea răni.

Sub pistol, în sertar, se găsea o fotografie înrămată, estompată de trecerea timpului. În fotografie se vedeau trei bărbaţi: doi tineri şi un preot. Stăteau îmbrăţişaţi, zîmbind. Cei doi tineri care îl încadrau pe preot purtau uniformă SS.

Erika închisese sertarul cu violenţă, ieşise pe terasă şi rămăsese acolo multă vreme, privind în noapte înspre munte.

Era ţinutul lui Hitler. Toţi germanii ştiau asta. Cuibul Vulturului. Berchtesgaden. Obersalzberg. Căminul pe care Hitler şi-l construise după ce luase puterea în 1934. Îl însărcinase pe Martin Bormann cu îngrijirea acestei avuţii. Hitler. Omul Singuratic din Berchtesgaden.

Se înfiorase din pricina frigului nopţii. Simţea picături de apă pe faţă.

Avusese senzaţia că sufletul i-a murit.

Acum se gîndi la acea primă zi de refugiu montan ca la o zi în care fusese cumplit de naivă, oricît de supărată fusese. Acum ştia mult mai multe şi îşi oţelise cu adevărat sufletul...

Cumpărase o cameră video în Bayreuth. Meditase la modul în care o va folosi. Aflase de la Beate cum se prezenta situaţia în Berlin. Auzise ce personaj ciudat era unchiul ei Cooper... Părea un soi de maniac, însă Erika ştia că viaţa mamei ei fusese întoarsă pe dos de el, că forţa sentimentelor lui o schimbaseră complet. Mai ştia că mama ei nu reuşise niciodată să depăşească starea indusă de singura întîlnire cu fratele ei, John Cooper. Acum ce avea să-i mai provoace reapariţia lui Cooper, mai ales că era bolnavă şi extrem de fragilă? Lise era mama ei şi aşa avea să rămînă pentru totdeauna, cu toate că Erika ştia acum că o altă femeie îi dăduse viaţă.

Totul se întîmplase din vina lui Wolf.

Acum Erika îl va face să plătească cu vîrf şi îndesat pentru tot. Întotdeauna trebuia să-ţi achiţi nota de plată cînd consumai ceva. În cazul lui Wolf, această notă avea să-i fie prezentată chiar de fiica lui.

Privi obiectivul camerei aşezate pe trepied. Apăsă pe butonul de cronometrare a timpului.

Şi începu să vorbească.

PARTEA A PATRA

Noaptea cea mai lungă

Din cînd în cînd făceau cîte un ocol, pentru derutarea urmăritorilor, lăsînd Berlinul în urmă, trecînd prin ceea ce fusese Germania de Est către vechea Germanie de Vest, prin bezna groasă a nopții. Beate știa pe dinafară cea mai bună rută. O parcursese de multe ori înainte, îndreptîndu-se către vila retrasă care aparținea familiei ei de atîția ani. Fiind o ființă mai practică decît Erika, pe Beate nu o deranja trecutul nazist al familiei ei – și deci nici ceea ce se găsea în cabană. O casă nu era responsabilă de eșecurile celor care o dețineau. Tocmai asta îi spusese lui Cooper cînd o întrebase despre acel loc. O casă era doar o casă, iar aceasta, în particular, oferea o splendidă priveliște a masivului înzăpezit Watzmann, aflat în apropiere de granița cu Austria. Oricum, pe Beate vila n-o făcea să se gîndească la Hitler, Göring sau alții de teapa lor. Astfel de probleme erau pentru Erika. Important acum era faptul că Erika nu răspunsese la telefon cînd o sunaseră de la biroul lui Beate, pe unde trecuseră ca ea să-și poată preda materialul înregistrat la manifestația de la Poarta Brandenburg.

Uneori, noaptea din fața lor era luminată de faruri care se avîntau către ei, după care îi depășeau și bezna devenea din nou stăpînă. Ocazional, înaintea lor se vedeau lumini roșii de stopuri. Aveau amîndoi sentimentul că plutesc în spațiu printr-o noapte fără sfîrșit. Radioul emitea muzică de Beethoven și Bach, iar dincolo de geamurile ușor întredeschise ale portierelor, aerul era rece și tare.

De ce nu răspunsese Erika la telefon? Se mai afla la vilă? Dacă nu, unde s-ar fi putut duce în miez de noapte? Sau fusese găsită? Descoperise altcineva vreun Paulus, care să descifreze ruta către Erika Koller? Oricum, în fundul sufletului, Cooper se întreba dacă Werner Paulus era chiar cavalerul neprihănit care părea a fi. De fapt, ce știa el despre Paulus în afara celor auzite? Aici era Berlinul, ce cunoștea el despre lucrăturile care se practicau în Berlin? Nimic.

Cooper continua să fie supărat de faptul că Beate nu îi spusese nimic de ascunzătoarea Erikăi. Cînd ridicase din nou subiectul, fata se repezise la el și îi spusese că trebuia să se obișnuiască cu această idee și că, oricum, era mai bine s-o lase baltă acum că aflase.

– Dar dacă i s-a întîmplat ceva, rostise el, și tu o să porți o parte din vină. Dacă mi-ai fi spus...

– Eu sînt cea care i-a găsit un loc unde să fie în siguranță, ripostase ea. Eu sînt cea care a ajutat-o și a ascuns-o. Eu sînt cea care a protejat-o de restul lumii. N-am să accept nici o vină pe care vrei să mi-o arunci în spate. Dacă tu n-ai fi venit în Berlin... în fine, cine știe, în orice caz, înainte de a ajunge tu aici, nimeni n-a fost ucis. Trage singur concluziile.

– Nemțoaică tîmpită și enervantă ce ești!

– *Dumkopf*! Yankeu nesimțit și violent – pentru numele lui Dumnezeu, tu ai omorît oameni!

– Tocmai de aceea *tu* trăiești. Poate am făcut o greșeală. Rock and roll, rock and roll.

– Idiotule!

Numai că imediat Beate începuse să rîdă.

Mai tîrziu, auziră la radio, un reportaj privitor la moartea lui Joachim Stiffel, conducătorul mișcării neonaziste, în timpul manifestației de la Poarta Brandenburg. Mulți oameni fuseseră călcați în picioare și răniți în timpul acelei manifestații, însă nu murise decît o singură persoană. Și asta împușcată. Poliția nu dăduse nici o informație suplimentară. În mod evident, Berlinul se umpluse de zvonuri. Fusese accident, se descărcase o armă în mulțime? Puțin probabil. Era o rană tipică unei execuții perfecte. Cine era vinovat? Fusese o luptă pentru putere între conducător și adepții lui? Fusese un membru al mișcării împotriva lui Stiffel,

care se săturase, copleşit de amintirile holocaustului şi de implicaţiile mişcării lui Stiffel? Sau poate un emigrant care se răzbunase pentru uciderea acelui copilaş cu o săptămînă înainte, în timpul atacului împotriva azilului?

Beate fusese norocoasă. Se trezise suficient de aproape de cadavrul lui Stiffel ca să poată filma cîteva scene şi să ia repede unele interviuri unor oameni care îl văzuseră pe nazistul mort la picioarele lor. Un bărbat între două vîrste spusese ceva de genul că numai cei buni mor tineri, că Stiffel şi adepţii lui erau singura barieră rămasă între Germania şi hoardele de „scursori ale Lumii a Treia, criminali şi nenorociţi. O să vedeţi că Sida va apărea pretutindeni şi va începe cu străinii nu cu germanii!" Un bărbat mult mai tînăr rîsese la gîndul unui Stiffel mort şi spusese: „A fost un ticălos, să ştiţi. A primit ce merita... tot ceea ce a construit el a fost făcut din ură." O femeie îmbrăcată cu haină de blană, părînd nelalocul ei într-o astfel de demonstraţie, plîngea. Cînd Beate o întrebase de ce, femeia rostise cel mai neaşteptat răspuns al serii: „Plîng pentru că Putzi, cîinele meu, a fost omorît azi după-amiază de un şofer nenorocit, care nici măcar nu s-a oprit. Ştiu că era un nazist!" Dar ce spuneţi de Stiffel? insistase Beate. „A fost împuşcat... Cui îi pasă? Putzi era cel mai bun prieten al meu, singura fiinţă în care mă puteam încrede." Auzind toate acestea, Beate radiase de satisfacţie. Era perfect. Comedia umană în plină desfăşurare. Şi atunci de ce vă aflaţi aici? Femeia se mulţumise să se îndepărteze, după care, răzgîndindu-se, se întorsese: „Deoarece toţi patrioţii germani ar trebui să fie aici. Trebuie cu toţii să ne rugăm pentru patrie."

Cancelarul Glock se adresase mulţimii, cerînd revenirea la pacea socială... căci, altfel, avea să fie război! În orice caz, evocase posibilitatea legii marţiale în Berlin, căci, astfel, bunii gospodari ai acestui oraş aveau să afle cum poate fi impusă pacea şi ordinea... Străzile aveau să devină din nou sigure pentru toată lumea, iar germanii aveau să vadă că guvernului îi păsa de soarta lor... Mulţimea îl aprobase, izbucnind în urale. Trecuse vremea disputelor şi pumnul lui Glock lovise cu forţă în tribuna la care vorbea, lovitura răsunînd peste miile de oameni ca bătaia unei tobe imense. Glock nu era un expert al oratoriei, însă cuvintele lui stîmiseră o cascadă de fluieraturi şi aplauze. Ameninţarea

din vorbele lui fusese limpede. Glock era recunoscut ca un om care credea în amenințările proferate. Cînd spusese că Germania avea din nou nevoie de un bici care să întroneze disciplina, toată lumea își dăduse seama că el avea și capacitatea de a-l face să șuiere.

Wolf Koller vorbise și el, devenind imediat liderul care atrage masele ca un magnet. Toți știau că Glock era doar supusul lui. Se cunoștea faptul că Glock îi datora mare parte din poziția sa actuală lui Koller: orice vot pentru Glock însemna, de fapt, un vot pentru Koller. Stînd pe scenă, deasupra mulțimii, apărînd atît de rar în fața unei mase imense de oameni, Wolf Koller păruse un Herbert von Karajan mai tînăr dirijînd imensa adunare, așa cum maestrul dirija orchestra filarmonică din Berlin. Koller avea grație în mișcări și cuvinte și simțea că vorbele pe care le rostea reprezentau cumva însuși spiritul german, că el ajunsese să fie un fel de elixir al existenței națiunii. Îi îndemnase pe conaționalii lui să trăiască pe măsura moștenirii de disciplină, autocontrol și voință primite, să schimbe fața Germaniei mai degrabă pe căi legale decît prin lupte de stradă, să lucreze pentru o Germanie mai bună... o Germanie care să fie cu adevărat a *Volk*-ului, a adevăraților germani... o Germanie care să reprezinte un far călăuzitor și un exemplu de sănătate morală pentru întreaga Europă, astfel încît și alte națiuni să învețe din exemplul său – în loc ca acestea să-și trimită fiii și fiicele în grija unei patrii epuizate economic. Speranța pentru o Germanie mai bună trebuia renăscută în primul rînd pentru germani... Iar acea Germanie măreață putea fi atinsă foarte ușor... Era o Germanie, declarase cu emfază, care putea aștepta după colț...

Totuși, dacă Werner Paulus avea dreptate, Wolf Koller era cel responsabil pentru haos și violență, iar acum cerea ca acestea să înceteze. Asta dacă Paulus avea dreptate.

Cînd ajunseră pe la jumătatea drumului, Beate se hotărî să pună în discuție subiectul Lee. O deranja enorm ideea că Cooper era atît de implicat sentimental într-o relație cu sora lui. Nu era sănătos, nici drept și nici firesc... Voia să afle cu exactitate care era natura relației lor, iar adăpostul întunericului de afară era cadrul ideal pentru astfel de întrebări.

– Trebuie să îți dai seama, Beate, că faptul că ea e sora mea e doar o coincidență. A fost o străină pentru mine. Aproape n-am nici o amintire cu ea din copilărie. S-a dus în Anglia cu părinții mei cînd era micuță... și au fost prinși acolo de începutul războiului.

– Ei bine, ce ai de gînd să faci în privința ei?

– Mă tem că o să moară. Atunci nu voi mai putea face nimic pentru ea. Va trebui să fac ceva în privința mea.

– În privința ta? Doar nu vrei să spui că ai de gînd să te sinucizi sau să faci vreo altă prostie?

– Bănuiesc că sînt prea laș pentru așa ceva. Însă nu știu dacă și cum voi reuși să mă descurc cu nenorocirea de a o pierde de două ori într-o singură viață. Dacă o voi pierde din nou, o să... în fine, n-are nici un sens să ne gîndim la asta acum, nu?

– Deci, încă vrei ca ea să se întoarcă la Boston cu tine?

El medită o clipă în tăcere, apoi spuse:

– Poate o să mă refuze din nou. Atunci, încotro mă voi îndrepta?

– Ar trebui să fie nebună să facă așa ceva.

– Odată am avut un prieten foarte bun care a crezut că ea a luat-o razna. Îi spunea „tîmpitica". Poate că avea dreptate. Pur și simplu, nu vreau ca ea să moară acum, nu după tot ce s-a întîmplat.

– Nu, nu, nu! Uită-te la tot ce-ai îndurat pentru ea. În doză dublă. *Este* un basm. Te-ai întors a doua oară, ea nu mai e tînără, tu nu mai ești băiatul curajos de pe vremuri, și totuși continui să o dorești. Nu vei renunța. E o fantezie demnă de o femeie, John. Iubire nemuritoare... Ea a găsit un om care o va iubi veșnic.

Ceva mai tîrziu, un alt buletin de știri, de această dată al BBC World Service, le captă atenția. În Moscova se contura o criză parlamentară. Forțele anti Eltin se coalizau în jurul vechiului KGB-ist Rossovici. Acesta cerea demisia lui Eltin și ținuse un discurs fulminant, blamîndu-l pe Eltin pentru eșecurile noii Rusii pe planurile politice și economice. Acum Rossovici cerea expulzarea „celor care nu erau ruși, oameni care n-au împărtășit niciodată cultura sau valorile noastre", ceea ce însemna că el adopta din nou vechea tactică a antisemitismului, încurajată și folosită de foarte mulți dictatori. Rossovici cerea o revenire la

măreția militară și la hegemonia asupra tuturor teritoriilor care făcuseră parte din URSS, ca și întoarcerea la expansionism – în special la împărțirea Europei de Est în sfere de influență, începînd cu împărțirea Poloniei și a Cehoslovaciei între Rusia și Germania. Pe cazanul în flăcări, care devenise fosta Iugoslavie, trebuia turnată cu forța apa unei păci impuse. Ca lovitură finală, Rossovici le cerea adepților lui să pretindă întoarcerea Alaskăi la proprietarul de drept, Maica Rusia.

Vocea stilată a vorbitorului de la BBC se opri o clipă. Probabil că nici lui nu-i venea să creadă ce citea. În fine, acesta reluă:

„Domnul Eltin i-a răspuns domnului Rossovici declarînd că acesta are dreptul la punctul său de vedere, indiferent cît de provocator ar fi el. Domnia sa a continuat prin a aduce aminte tuturor că, în Rusia, libertatea cuvîntului este un drept de curînd cîștigat, iar domnului Rossovici trebuie să i se dea, fără îndoială, dreptul de a-și expune opiniile. Curios, continuă vorbitorul BBC, e faptul că domnul Eltin, care controlează accesul la televiziunea de stat, a permis seara trecută prezentarea unei biografii de două ore a domnului Rossovici, un program elogios și total favorabil fostului director KGB. Motivele pentru care domnul Eltin a adoptat o astfel de atitudine sînt destul de neclare și au generat confuzie în cercurile guvernamentale și jurnalistice. Washington-ul n-a avut încă nici o reacție oficială, însă amiralul O.Z.Chapman, consilierul în probleme de securitate națională, a comentat în fața unui reporter al CBS că i se pare că Eltin și-a luat sub aripa lui ocrotitoare un nou Hitler."

Afară cerul începea să se lumineze. Șoseaua era, practic, pustie. Beate și Cooper se uitară unul la celălalt.

– Un nou Hitler? rosti Cooper.

– Mereu totul pornește de la nivelul economic, nu-i așa? Acum sînt vremuri grele în Rusia, după pierderea Războiului Rece... așa că era și cazul să apară un fascist dintr-o pălărie de scamator...

– Nu chiar din pălărie, o contrazise el. Vreau să spun că Rossovici nu e deloc un personaj misterios. Bîntuie de multă vreme pe coridoarele puterii...

– Am crezut că se vor orienta către cineva nou, cu idei progresiste, nu către unul care se declară pe față antisemit și

îndeamnă la război! Politicienii mă înfurie cumplit! Sînt atît de idioți! Nu înțeleg nimic...

– Ai dreptate. Cel mai cretin personaj pe fața pămîntului e politicianul care crede încă în război ca fiind medicamentul universal. Bineînțeles că individul ăsta a aruncat doar niște vorbe – nu-i așa? Cred că povestea cu Alaska e menită să atragă atenția tuturor asupra lui.

– Ceea ce mă deranjează, zise Beate, e fotografia aceea pe care am văzut-o în biroul lui Bruni. Cea cu Rossovici șezînd în scaunul cu rotile și Wolf Koller aplecîndu-se să discute cu el – mi-aș fi dorit ca ei doi să nu se cunoască... *Cît de bine se cunosc, de fapt?*

La această întrebare nu putea răspunde nici unul din ei.

Cooper încuviință din cap.

– Îi avem pe Wolf și pe Kilroy. Apoi pe Wolf și pe cancelar. Pe Wolf și pe Gisevius. Pe Wolf și pe Stiffel. Ce au toți aceștia în comun? Ce interes îi aduce laolaltă? Cine *l-a omorît* pe Stiffel? Presupunem că Wolf a ordonat uciderea lui Karl-Heinz... Toate astea mă înnebunesc.

Beate își privi ceasul.

– Ajungem în mai puțin de o oră. Poate o să începem să primim și unele răspunsuri.

Imensa limuzină Daimler se îndepărtă pe nesimțite, neagră, greoaie și aproape invizibilă, izolîndu-i pe cei doi pasageri dinăuntru de zgomotul și agitația de afară. Poarta Brandenburg devenea tot mai mică privită prin geamul din spate al mașinii. Sistemul de ventilație scotea un sunet extrem de slab. Sau poate era doar fîșîitul cauciucurilor? Interiorul limuzinei era îmbrăcat în piele moale și era slab luminat, un mediu special ales pentru a induce o stare de calm, numai că, în actualele circumstanțe, intenția eșuase lamentabil. Wolf Koller era încordat la culme.

Koller ședea în mijlocul canapelei de piele, iar doctorul Gisevius îl urmărea, șezînd pe scaunul din față. În spatele lor, într-o a doua limuzină, se găseau cancelarul Glock, Konstantin Orlovski și Clint Kilroy. Orlovski se uită la Rolexul lui de aur, sperînd ca măcar ceasul să se dovedească mai prietenos. Clint Kilroy ședea lîngă Orlovski și se întreba cu ce greșise ca să aibă

parte de o asemenea porcărie. Tăcerea era de-a dreptul deprimantă, ca şi cum nici unul dintre ei nu era dispus să-şi dezvăluie gîndurile celorlalţi.

Kilroy se uită la feţele aflate în obscuritate din cauza luminii slabe aruncate de becurile interioare. Cancelarul părea cufundat într-o profundă stare depresivă; transpira abundent; avea chipul cenuşiu şi plin de riduri şi arăta, în general, ca un om aflat în pragul unei crize coronariene. Orlovski semăna cu un comunist tipic domic să revină la zilele bune din Piaţa Dzerjinski, unde, după cîteva ore de extras unghii, uita totul bind în neştire votcă. Era destul pentru Kilroy ca să dorească să-i facă lui Koller o gaură în inimă şi să salveze lumea de nenorocire. La naiba, viaţa era prea scurtă pentru lucruri de genul acesta. Se întrebă ce îi trecea lui Koller prin minte în această clipă. Kilroy avea impresia că situaţia începea să-l depăşească pe Wolf. I se părea că vede primele crăpături în zidul de putere înălţat de Koller şi asta îl făcea nervos. Wolf nu era obişnuit să improvizeze. Kilroy se lăsă pe spătarul canapelei, neavînd nici o dorinţă să converseze cu vreunul dintre colegii lui de drum.

În faţă, Wolf Koller vorbea la telefon.

– Să înţeleg că Herr Stiffel a murit instantaneu? Ascultă cu atenţie răspunsul. Asasinul a scăpat neobservat. Bine lucrat. Presupun că Stiffel avea o mamă pe undeva? Dă-i nişte bani, anonim, pentru o înmormîntare modestă. Mă îndoiesc că în astfel de chestiuni camarazii lui neonazişti sînt generoşi. Numai Dumnezeu ştie că el a slujit bine scopurilor noastre. Ascultă din nou, apoi reluă: Bine lucrat.

Puse receptorul în furcă şi privi pe geamul portierei către felinarele care defilau pe marginea şoselei. Picăturile de ploaie băteau darabana pe caroseria maşinii. Koller aştepta un alt telefon.

Cînd acesta veni, răspunse repede:

– Da?

Omul de la celălalt capăt al firului rosti:

– Cercetările lui Herr Schmidt în privinţa locului unde se află fata dumneavoastră au dat roade. El v-a folosit ideea de a verifica reşedinţa familiei lui Beate Hubermann.

Wolf Koller o auzise o dată pe Erika vorbind despre un loc minunat în munți, în Bavaria, unde familia Hubermann își petrecea vacanțele. În apropiere de Berchtesgaden. Îi povestise totul lui Schmidt, iar șeful securității urmase pista arătată. Descoperise că o femeie, care nu prea semăna cu Erika, se afla acolo – însă putea fi vorba de o Erika deghizată. Casa, sau vila, era denumită de vecini Schloss Adler, ca o referire în glumă la apropierea Cuibului de Vultur al lui Hitler.

Vocea spuse:

– Să continuăm?

– Da. Folosește avionul. Acum totul e o problemă de timp. Îți cunoști ordinele. Fără variațiuni, fără inspirații de moment. Urmează-ți instrucțiunile din bilet.

Ar fi fost mult mai simplu dacă ea nu i-ar fi trimis ilustratele cu amenințări. Însă era prea tîrziu să-și mai facă griji acum. Ea știa totul despre SPARTAKUS. Numai asta conta.

– Spune-mi, cum se simte șeful securității, Schmidt?

– Deloc bine, domnule.

– Mă tem pentru viața lui, rosti Wolf Koller.

– Cred că nu mai poate fi ajutat în nici un fel, domnule.

– O adevărată tragedie. Și soția lui?

– Nici ea nu se simte mai bine decît el, domnule.

– Șocant. O întreagă familie ștearsă de pe fața pămîntului și nimeni, în afara membrilor ei, nu e de vină pentru asta.

Vocea lui Koller nu trăda nici un pic de milă. Imediat după ce omul lui îl torturase pe Karl-Heinz și aflase de microfoanele așezate în apartamentul secret, Koller își dăduse seama că trebuie să moară toți. Mai întîi însă trebuia să se asigure că Bernd Schmidt a aflat locul în care se ascundea Erika. După aceea Koller lăsase soarta să-și urmeze drumul, așa că familia Schmidt dispăruse de pe fața pămîntului.

Cele două limuzine alunecau mai departe în ceața nopții. În cea de a doua mașină Kilroy fuma un trabuc, încercînd să se pună în pielea lui Ned Cheddar, mai ales datorită faptului că grăsanul se afla în siguranță în Georgetown, în vreme ce el își putea găsi sfîrșitul în orice moment. Ceva trebuia făcut în privința lui Cooper. Mai era și Lise Koller. Cînd Cooper începuse să-și vîre nasul unde nu trebuie, i se spusese că soră-sa

fusese dusă la un spital particular. Bineînțeles că nu i se dezvăluise nici un nume. Însă ce aveau ei de gînd să facă cu ea? Cum aveau să se sfîrșească toate? Cooper... pur și simplu, individul ăsta părea să nu priceapă că singurul lucru sănătos pe care-l avea de făcut era să se întoarcă acasă. Refuzase să ia în considerare sfatul lui Koller. Poate că John Cooper hotărîse să riște. Clint Kilroy nici nu-și putea imagina ceva mai înfricoșător. Cancelarul Glock îl urmărea pe Kilroy cu atenție. Se gîndise multă vreme la Wolf Koller, la modul în care funcționa mintea lui și la ceea ce voia el cu adevărat de la SPARTAKUS. Deși era mare de statură și inspira forță, cancelarul era timid din punct de vedere politic: nu-și acorda un credit prea mare și nu știa exact ce vrea. Tocmai de aceea avea nevoie de Wolf Koller: ca să-i indice drumul către măreție, către destinul german. Acum însă, cu SPARTAKUS, cancelarul Glock începea să-și piardă firea. Folosirea unor canale lăturalnice pentru a-i trimite produse chimice lui Saddam Hussein sau aranjamentele perfectate cu izraelienii pentru trimiterea de arme Iranului fuseseră doar niște afaceri bune – însă SPARTAKUS era prea mare. Era nevoie de un om ca Wolf Koller ca să imagineze ceva ca SPARTAKUS. Riscurile erau atît de uriașe... Ce-ar face americanii? Ce-ar face restul lumii? Iar la un nivel mai modest, care era rolul lui Kilroy în toată această poveste? Ceva din relația dintre Kilroy și Koller depășea capacitatea de înțelegere a cancelarului Glock. Acesta încercase să își imagineze rolul lui Kilroy, dar abandonase ideea. Nimeni altcineva nu părea capabil să-i vorbească atît de direct și de tăios lui Koller. Kilroy era singurul care părea a nu-i fi teamă de el. Deci, care era rolul lui în SPARTAKUS? Pe lîngă asta, oare opera lui Wolf avea să funcționeze? Pentru prima dată cancelarul Glock nu era invidios pe respectul cu care era tratat Wolf Koller – ba chiar se temea că numele acestuia va fi asociat cu un dezastru. Dacă SPARTAKUS eșua...

În prima mașină, doctorul Gisevius se aplecă înainte, căutînd să-i capteze atenția lui Wolf Koller.

– Nu înțeleg cine crede John Cooper că e. Pur și simplu, se vîră de capul lui în această situație... Ce-o să facem cu el? Nu-l putem ignora, căci a intrat de acum în calcule. Și ne tot impune prezența lui...

– Ai dreptate, murmură Koller, ducîndu-şi degetele la buze. Nu s-a oprit acum douăzeci de ani şi nu se va opri nici acum. N-a învăţat absolut nimic. Mi-ar plăcea să fie încurcat cu nesuferita de Beate Hubermann. Femeia asta nu provoacă decît probleme, iar oamenii mei de la televiziunea germană mi-au spus că e o extremistă de stînga. Se consideră un fel de cruciată în privinţa tuturor problemelor, de la cele ecologice la drepturile femeilor. Acum a pus mîna pe Cooper şi cine ştie ce murdării îi toarnă în urechi... e plină de ură, urăşte pe oricine are curajul să ia taurul de coarne şi să pornească o acţiune, catalogîndu-l automat drept fascist în mintea ei... ea a contribuit la coruperea fiicei mele, ea şi porcul ăla de Karl-Heinz Schmidt... acum toţi cei din familia Schmidt au plătit pentru trădarea lor. Koller elabora ideea cu care pornise, privind în noapte, bătîndu-şi uşor buzele cu degetele, nelăsînd vocea să-i trădeze prea mult din emoţii. Calcula în minte toate variantele. Nu-i pot lăsa pe aceşti oameni să-mi distrugă munca de o viaţă. Nu-i pot lăsa să-mi nenorocească familia. Tot ce ştiu e că ei se află în spatele acestui atentat la viaţa mea! În acea clipă emoţiile scăpară de sub control. Continuînd să-şi ţină braţul rănit în bandaj, Koller bătu cu degetele mîini sănătoase în geamul portierei. Dezgustul resimţit îl făcuse să răbufnească. Eu încerc să dau o mînă de ajutor la crearea adevăratei Ordini a Lumii Noi. Americanii nu pricep nimic. George Bush e bătut în cap – iar Clinton nu-i cu nimic mai bun. Totul începe şi se sfîrşeşte în Europa. Stă în destinul Europei să programeze tot ce se întîmplă şi să aibă grijă să ducă treaba la bun sfîrşit, rămînînd tot timpul în miezul ei... iar eu înţeleg asta. Privesc în viitor şi văd rolul Germaniei... Chiar şi cancelarul înţelege. Nici unei persoane insignifiante – cum ar fi Cooper şi prietena lui germană, ba chiar, Dumnezeu să mă ajute, nici fetei mele – nu i se poate permite să distrugă toate acestea. Toţi aceştia trebuie opriţi. Ne aflăm în pragul unei epoci măreţe... ceea ce a eşuat acum cincizeci de ani şi ceea ce a fost ucis în faşă acum douăzeci de ani nu va da din nou greş. Acum, ca şi cum ar fi un test, Soarta l-a plasat pe prostul ăsta de Cooper...

Gisevius îl întrerupse:

– Prost nu e un cuvînt potrivit, Wolf. Încearcă *Nemesis*. E mai apropiat. Soarta l-a adus aici şi acum douăzeci de ani.

– Ne stă în cale. Trebuie înlăturat...

– Calmează-te, Wolf, zise Gisevius. Ai febră. Rana ta e uşor infectată şi antibioticele n-au reuşit s-o cureţe de tot. Trebuie să te fereşti să te aprinzi prea tare. Avem nevoie de tine – *Germania* are nevoie de tine – în deplină capacitate fizică şi psihică.

– Cooper, soţia mea, fata mea... Koller vorbea în şoaptă, aproape ca o incantaţie. Cancelarul devine tot mai slab, gelos şi laş... N-am încredere în el, Fritz. Dacă există mai multe scurgeri de informaţii în cadrul organizaţiei noastre...

– Imposibil. N-are sens să-ţi faci probleme cu imposibilul. Nu-ţi foloseşte la nimic paranoia. Aminteşte-ţi că Cooper n-a venit aici după tine... a venit după sora lui...

– Da. Şi data trecută a venit tot după ea...

– Nu, data trecută a venit ca să răzbune crima comisă asupra fratelui lui! *De această* dată, a venit după sora lui – poţi să pui capăt problemei Cooper şi problemei Lise dintr-o singură lovitură. O poţi face la noapte... Adu-o pe Lise în Wannsee. La noapte. Nimeni n-ar şti că ea se află acolo... de ce n-ar fi posibil să moară acolo? La noapte... Gîndeşte-te la simpatia populaţiei, la eliberarea care ar însemna pentru ea, la sfîrşitul suferinţelor noastre, ale tuturor...

– Nu, nu, nu va merge. Vreau să moară cu demnitate. Vreau să moară avînd în faţa ochilor privelişte munţilor, zăpada imaculată şi strălucirea soarelui, ca o binecuvîntare din partea lui Dumnezeu. Vreau ca ea să plece dincolo ascultînd piesa de violoncel a lui Elgar, iar privirea să i se înceţoşeze încet, aţintită asupra munţilor. Aşa va trebui să fie.

Gisevius oftă şi se lăsă pe spate, pe spătarul canapelei.

– Atunci o să moară împreună. Rafaela şi Lise. Cele două femei ale tale. Oftă din nou şi murmură, aproape ca pentru sine. Femeile lui Wolf Koller...

– Aşa şi trebuie să fie, Fritz. Încearcă să înţelegi, vechiul meu prieten.

– Dar înţeleg.

– Mai e şi cea de a treia femeie, rosti Koller.

Îşi întinse mîna spre Gisevius. În palma lui se vedeau două ilustrate. Una îl înfăţişa pe Kirk Douglas gata de bătălie, cealaltă chipurile lui Douglas, Jean Simmons, Laurence Olivier, Peter Ustinov, Charles Laughton şi Tony Curtis, stele din *Spartacus*.

– Citeşte-le, îi ordonă Koller. Cu voce tare.

– Lumea va cunoaşte adevărul peste cîteva zile. Acum trebuie să aflu un alt adevăr. Am plecat la drum, ca o săgeată.

Koller vorbi din umbra în care se afla:

– Ea ştie. Erika cunoaşte totul. Şi o să folosească asta împotriva mea.

Gisevius nu găsi cuvintele potrivite pentru un răspuns.

Terminase cu înregistrările video. Îi trebuise aproape două ore ca să obţină ceva ca lumea, chiar dacă citise după scenariul întocmit de ea, iar mîinile îi tremurau. Luă manuscrisul, îl aruncă în cămin şi-i dădu foc. După aceea se aşeză pe fotoliu şi meditä la ceea ce avea de făcut ca următor pas. Trimisese ilustratele tatălui ei. Acum era avertizat, deşi Erika habar n-avea dacă el înţelesese că acestea fuseseră trimise de ea. Uneori lipsa lui de sensibilitate putea depăşi orice limită. Însă era avertizat. Acum trebuia să fie îngrijorat rău de tot. Cineva îl ameninţase că îl omoară. Erika avea chef să se adauge pe sine la problemele lui şi să-l sufoce. Din unele puncte de vedere, el era complet lipsit de apărare. Împotriva celui care ar fi atentat la viaţa lui. Împotriva fiicei lui. Cîtă vreme nu dădea de ea. Iar acum Erika nu mai putea rămîne ascunsă...

În acea clipă, fata auzi sunetul unei maşini care urca pe cărarea îngustă ce venea dinspre şosea pe panta muntelui. Avu sentimentul că-i stă inima în loc, apoi că aceasta începe să bată nebuneşte. O descoperise, se terminase totul?

Nici o cale de a li se opune... Se gîndi la Luger-ul din sertar, la cartuşe, însă îi tremura mîna şi nu mai era timp... Nimic de făcut. Doar să facă pe nevinovata, pe fata necăjită că provocase atîtea bătăi de cap. Se ridică de pe fotoliu, înşfăcă videocamera, trepiedul şi caseta şi le aruncă pe toate în dulap. Se postă lîngă uşă. Imediat văzu o singură siluetă coborînd din Range Rover...

Auzind vocea persoanei, văzînd despre cine era vorba, Erika deschise uşa şi ieşi zîmbitoare şi fericită pe terasă.

– Profesore, strigă ea. Ai venit?

Veni din bucătărie cu o tavă cu ceşti de cafea şi prăjituri de ciocolată. Puse totul pe măsuţa de lîngă canapea.

– Aşa, Profesore, exact ca la Caf Einstein.

Bărbatul își înălță privirea. Doar un ochi îi sclipea cu lumina vieții în spatele ochelarilor.

– Ești prea amabilă. Mă așteptam să te găsesc bolnavă, palidă și întinsă pe pat... probabil că te-a salvat tinerețea. Am fost foarte îngrijorat cînd am aflat de accidentul tău nefericit...

– N-a fost un accident, îl întrerupse Erika. Să fim cinstiți. Am încercat să mă sinucid și știi prea bine de ce...

– Ei, nu te autoflagela...

– Nu mă autoflagelez. N-o s-o mai fac. Poate am încercat asta ca să evadez din sistem. Erika făcu o pauză, apoi schimbă subiectul și menționă telefonul pe care i-l dăduse cu cîteva zile înainte. Am fost tare bucuroasă să te găsesc acasă cînd am sunat. Beate mi-ar spune că am fost nebună să fac asta și sînt convinsă că are dreptate, dar... trebuia s-o fac. Locul este atît de izolat și știam că îți vei face griji și voiam să te văd. Ai fost foarte amabil că ai venit – sper că nimeni nu te-a urmărit.

– Nu cred.

– Cît poți sta?

– Studenții mei se vor descurca fără mine cîteva zile. O privi în ochi. Situația e gravă în Berlin. Cineva l-a împușcat pe taică-tău, bănuiesc că ai aflat...

– Da, am auzit la radio. Cred că acum e în afară de orice pericol.

– Oh, da. E un om greu de ucis. Sau e vrăjit să nu moară.

– Mai devreme sau mai tîrziu vraja asta se va risipi. Cineva tot îl va lichida.

– Nu neapărat. E un om bine protejat. Profesorul zîmbi cu căldură. Mi-am zis că ți-ar prinde bine să te mai înveselească cineva aici, în munți. Am fost tare ușurat aflînd vești despre tine. Prietena ta Beate e o adevărată făcătoare de minuni. Dacă nu te-ar fi găsit ea, *kaput*, acum ai fi fost moartă. Ce risipă! Să fii mort nu-i deloc distractiv.

Erika rîse.

– Asta o știi din proprie experiență, nu?

Fata auzi cîteva zgomote în noapte. Unul dintre copaci scîrțîia în bătaia vîntului. Parcă ar fi început să ningă.

– Bineînțeles. Eu am murit o dată. Cu mult timp în urmă.

– Cu siguranță că ți-ai revenit spectaculos.

– Ce ironie, nu-i aşa?

Profesorul muşcă dintr-o prăjitură şi o înghiţi împreună cu o gură de cafea. Schimbă subiectul, ca şi cum s-ar fi temut că, vorbind, ar putea sfîrşi prin a-i dezvălui totul. Îl încerca mereu tentaţia asta alături de Erika. Ea ştia să păstreze un secret, iar cel de acum ar fi interesat-o enorm, căci îi marca viaţa. Însă nu putea rosti nimic. Obişnuinţa lui de douăzeci de ani era încă prea puternică.

– Deci, ce-ai mai făcut ca să-ţi treacă timpul aici, sus?

– Am meditat. Am citit. Într-una din zile m-am dus pînă la Bayreuth. M-am învîrtit prin vila asta. Am găsit cîteva lucruri... un fel de moştenire a casei.

Fata îi povesti de trecutul militarist, de portret, de vechea poză, de SS.

El încuviinţă din cap.

– Înţeleg. Oricine se uită în trecut îşi asumă acest risc. Însă oamenii care au trăit atunci n-au nimic de-a face cu tine. Nu trebuie să duci în spate povara faptelor sau gîndurilor lor. Încearcă să mă crezi, Erika. Ştiu că e adevărat... Şi acum, ce-o să faci?

Brusc, fata simţi că-i vine să plîngă. Era epuizată psihic.

– Nu vreau să mă întorc, dar trebuie s-o fac. Trebuie să pun capăt afacerii ăsteia cu tata şi cu mine. Se forţă să zîmbească şi îşi şterse ochii. O treabă neterminată. Bineînţeles că vreau s-o văd pe mama. Mă gîndesc tot timpul la ea.

– Ei te caută. Taică-tău şi-a pus oamenii la treabă. Mai devreme sau mai tîrziu te vor găsi. Chiar dacă te-ai deghizat aşa.

– El se teme de mine. Se teme de ceea ce mi-a povestit Karl-Heinz... oh, da, ştiu că şi el e mort. Nu-i nevoie să-mi ascunzi că a fost opera tatălui meu. Karl-Heinz mă anunţase că, dacă va muri violent, va fi fie din cauza americanilor, fie a tatălui meu... Cel mai mult se temea de tata. El se afla în spatele lui Stiffel, ştii – Karl-Heinz mi-a spus şi asta. Ei bine, am eu cîteva planuri pentru tata.

Profesorul o privi fix.

– Cu noroc, le va mai trebui ceva timp să te găsească.

Fata schiţă un zîmbet.

– Nu contează. Sînt gata să mă întorc. N-are nici un rost să mai aştept. Mă îngrijorează mama. Dacă aş putea să-i trimit o vorbă...

– Nici să nu te gîndeşti. El ar afla imediat.

– Sînt sigură că ai dreptate. Este atît de bolnavă...

Profesorul dădu trist din cap. Nu putea spune mare lucru. Nu-i putea povesti despre Delaney sau despre vechii teroriştii din trecut care reapăruseră, sau despre Orlovski şi geanta lui verde, sau despre venirile şi plecările din casa de la Wannsee, sau despre omul care făcuse greşeala de a-l descoperi supraveghind casa, din maşină...

Înainte de a se culca, urmăriră ştirile. Subiectul cel mai fierbinte era manifestaţia de la Poarta Brandenburg. Chipul reporterului umplea ecranul, avînd în fundal flăcări înălţîndu-se spre cerul nopţii. Trupuri care ardeau. Urmăreau venirea neonaziştilor în Berlin.

– Vezi că n-a murit nimic? rosti fata.

Sus, pe coridor, îl sărută pe obraz.

– Nimeni n-a fost mai drăguţ cu mine decît tine. Şi nu mi-ai cerut nimic în schimb.

– Noapte bună, iubito.

Vîntul care sufla peste apa Lacului Wannsee împrăştia picături ca de ploaie pe geamul ferestrei şi îndoia vîrfurile copacilor. Era întuneric afară. Gisevius privea neconsolat noaptea, văzîndu-şi propria reflecţie şi a celorlalţi în încăperea din spatele lui. Se hotărîse să nu-i pomenească lui Wolf despre spărgătorul pe care îl surprinsese în birou. N-avea nici un rost să dea naştere la o altă criză de paranoia: Wolf avea nevoie de cît mai puţine enervări, căci şi aşa erau prea multe probleme de rezolvat.

Kilroy îşi dorea să se fi aflat oriunde altundeva. Chiar şi în Belize City: crezuse că n-are să apuce niciodată ziua în care să i se facă dor de Belize City. Cancelarul se temea să se uite la Koller: era mai bine să lăsi cîinii somnoroşi să doarmă. Orlovski ducea dorul unui litru de votcă. Aici era Germania şi germanii aveau un mod diferit de a gîndi.

– Şi acum, rosti Koller cu voce metalică, ascultaţi-mă, prieteni. Ştiţi cu toţii că am fost împuşcat în timp ce mă găseam în propria mea casă. Am supravieţuit prin noroc. Cine ar fi putut face aşa ceva? Asta mă întreb... şi n-am nici un răspuns, însă am

unele bănuieli. E posibil să fiu trădat de un apropiat al meu – în seara asta am făcut anumiți pași în direcția eradicării acestei posibilități. Însă eu – noi, prieteni – avem inamici. Există unii oameni care vor să ne oprească de la îndeplinirea măreței noastre misiuni... Iar acum cineva a ajuns la marginea proprietății mele, a ucis un paznic de-al meu și i-a lăsat trupul sîngerînd la marginea șoselei. Aici... nu... e... Chicago. Înțelegeți? Asta nu e Mafia. Pur și simplu, e inacceptabil. Ce va urma? Unul dintre noi? Eu? Sau, poate, tu?

Wolf Koller se întoarse către Kilroy, văzu privirea acestuia și se înfioră. Nu mai cunoscuse pe nimeni precum Kilroy. În fundul sufletului, Koller avea convingerea că Kilroy era în stare să ucidă pe oricine cu sînge rece. Era o calitate pe care el, personal, o admira.

– Vreau să aud ce gîndești, Clint.

Problema era: se putea încrede el în Kilroy? Cui aparținea, de fapt, Kilroy? Lui Ned Cheddar? Sau lui Wolf Koller? Pe care din stăpîni era mai probabil să-l trădeze?

– Cred că cineva te încearcă, Wolf. Dar nu știu cine poate fi...

Koller se întoarse către cancelar.

– Și tu, prietene – ești faimos pentru instinctul tău de supraviețuire... știi cine ar putea încerca să oprească SPARTAKUS?

– Mai întîi, toate țările Europei, răbufni Glock. Apoi Statele Unite. Israelul. Serviciile secrete ale acestor națiuni – Zîmbi palid. Eu aș privi mai degrabă în afară decît în propriul cerc de colaboratori... Dar nu ai tu nevoie de mine pentru sfaturi în privința securității personale. Dacă ai idee de vreo verigă slabă, atunci asta e.

Cancelarul se ridică în picioare, încheindu-și nasturii de la haina costumului. Se duse la măsuța cu băuturi și își umplu un pahar cu coniac, după care ridică paharul în mîna lui masivă.

– Pentru confuzie, toastă el cu amărăciune.

Cînd se trezi, Profesorul simți în nări aerul rece și mirosul de zăpadă. Se deșteptase din pricina unui zgomot. Rămase tăcut sub păturile de lînă. Fereastra dormitorului de la mansardă era deschisă. Auzi din nou zgomotul. Scîrțîitul unui pas pe zăpada

proaspăt căzută. Nu putea fi cineva care avea chef de plimbare. Profesorul se dădu jos din pat, rămînînd în picioare în camera întunecoasă. Își păstrase ciorapii în picioare din pricina răcelii nopții. Traversă încăperea și privi afară. Zăpada se zvîrcolea printre copaci, șuierînd viscolită de vînt. Auzi din nou un scîrțiit. *La dracu... Nu mai poate nimeni dormi ca lumea?* Avu impresia că vede o umbră mișcîndu-se sub fereastră. Nu mai conta dacă era umbră sau nu. Cîtă vreme rămînea afară, nu putea face nici un rău.

Profesorul se îmbrăcă cu halatul pe care îl găsise în dulap. Era un halat greu, albastru, de femeie, confecționat dintr-un material moale și călduros. Își luă pistolul de pe noptieră. Era aceeași armă care îl omorîse pe individul acela la Wannsee. Acesta era pericolul cînd ucideai pe cineva. Omorai unul, apoi apăreau alții și trebuia să-i lichidezi și pe ei. Simți un soi de regret pentru ce făcuse, ceea ce însemna că lucra de prea mult timp în branșă. Trecuseră ani de zile – decenii – de cînd omorîse ultima oară. Sau nu? Uitase pe careva?

Se deplasă prin întuneric, către camera Erikăi. Ajuns la ușă, o chemă în șoaptă.

– Nu dorm, răspunse ea.

– Bine. E cineva afară. Mă tem că are intenții rele. Nu-ți face griji. N-ai de ce să te temi. Profesorul rîse încet. Îi tremurau genunchii. El spera că din cauza frigului. Îi spuse fetei să rămînă în cameră pînă ce avea să vină el s-o ia. Îmbracă-te, mai adăugă. N-o să dureze mult.

Se întoarse în hol și se furișă către scară. Nimeni nu putea provoca vreun rău dacă nu urca la etaj. Deci, Profesorul nu trebuia decît să-i împiedice să vină sus. Se întrebă dacă lucrurile aveau să se desfășoare așa cum i-o spunea logica lui. În definitiv, agresorii credeau că au de-a face cu o fată singură. Speră că nimeni nu remarcase Range Rover-ul parcat între copaci. Oare atacul era plănuit ca s-o omoare pe fată sau ca s-o aducă înapoi la tăticu'?

Profesorul auzi șoapte. Deci, erau mai mulți și se găseau înăuntru. Erau buni, căci nu prea făcuseră zgomot. Căscă. De nervi, căci era complet treaz.

Se mișcau la parter, împiedicîndu-se de lucruri. Profesorul îi asculta cum orbecăie prin bucătărie, apoi prin hol, înjurîndu-se reciproc. O fată singură. Era clar că nu-și luaseră misiunea foarte în serios. Habar n-aveau cum era împărțită clădirea. Nu-și făcuseră nici un plan de asalt.

Începură să urce scara, în vîrful picioarelor. Atunci Profesorul trase în plin, mai multe focuri. Agresorii începură să urle și căzură pe trepte. Profesorul încărcă din nou pistolul, se dădu într-o parte și aprinse lumina apăsînd pe comutatorul din capul scărilor. Privi în jos. Măcel.

Așa cum stătea situația, șirul de cartușe îl izbise pe primul atacator în piept și în organele genitale. Cel de-al doilea apucase să se întoarcă, însă fusese împins de colegul lui, mort instantaneu, și două gloanțe i se înfipseseră în spate. Acum horcăia înfiorător. I se vedea plămînul printr-una din găuri. Muri și el în vreme ce Profesorul îl privea. Acesta se întrebă dacă agresorii beneficiaseră de acoperire. Nu mai făcuse o astfel de treabă de multă vreme. Tehnica folosită fusese primitivă și inestetică. Era un necioplit.

Erika ajunse în capul scării și se uită la el. Probabil că Profesorul arăta înfiorător, îmbrăcat cu un halat de femeie. Nu mai avea nevoie decît de o plasă de prins părul și de bigudiuri.

– Nu cred că ai chef să cobori pînă aici.

Fata coborî. Era albă la față din pricina șocului. Se holbă la primul agresor, care zăcea întins pe spate, cu ochii deschiși, plin de sînge pe piept. Vorbi fără a simți ceva, ca și cum sufletul i-ar fi fost prins în ghearele unui ger cumplit.

– Lucrează pentru taică-meu. L-am văzut acasă, ocupîndu-se cu paza. Tata l-a trimis aici cu o armă... Tata l-a trimis ca să mă omoare. Profesorul întinse mîna ca s-o liniștească, oferindu-i umărul dacă ea voia să plîngă. Nu era nevoie. Am avut dreptate. Știam eu. Karl-Heinz a avut dreptate. O să mă omoare din cauza nenorocitului ăstuia de SPARTAKUS! E ca un copil monstruos care zdrobește, rupe și distruge totul în calea lui. Crede că e Dumnezeu, crede că are drept de viață și de moarte asupra oamenilor...

– Hai, o întrerupse Profesorul. Pune-ți cîteva lucruri într-un geamantan. E timpul să plecăm de aici. Habar n-am dacă

indivizii aştia au venit singuri – trebuie să te duc undeva în siguranţă.

Erika dădu din cap şi urcă la etaj. Profesorul luă cele două arme şi se gîndi să mute cadavrele, apoi se întrebă unde să le ducă.

Cînd fata coborî, el era deja îmbrăcat şi pregătea o cafea în bucătărie. Erika se duse la dulap, scoase videocaseta dinăuntru şi o puse în geanta ei de umăr. Profesorul se întoarse cu o ceaşcă de lichid fierbinte, iar ea luă o înghiţitură şi îşi puse palmele în jurul ceştii, ca să şi le încălzească. Avea ochii roşii de plîns.

– O s-o ucidă şi pe mama. Este atît de bolnavă, poate fi omorîtă extrem de uşor.

Nu se putea replica nimic la aşa ceva.

Afară era frig. Fulgii le ardeau feţele, iar vîntul şuiera printre copacii înalţi. Profesorul nu văzu nici o maşină a agresorilor, însă şi-o găsi pe a lui îngropată sub zăpada căzută de pe un pin înalt. Ce bine că-şi schimbase Volkswagen-ul pe un Rover înainte de a părăsi Berlinul. O aşează pe Erika sub o pătură, aruncă bagajele în spate şi oftă uşurat cînd motorul se trezi imediat la viaţă. Lăsă farurile stinse şi rulă în tăcere pînă la şosea. Nu circula nimic. Orice urme ale cauciucurilor maşinii cu care, eventual, veniseră agresorii, fuseseră acoperite de zăpadă. Oare unde îşi abandonaseră vehiculul.

Conducea cam de douăzeci de minute cînd află răspunsul la întrebare. În oglinda retrovizoare apărură farurile unui camion, care rămase în spate, refuzînd să-l depăşească. Acesta îşi dădu seama ce-l aşteaptă şi ştiu că n-avea altă şansă decît să încerce să-l facă pe celălalt şofer să iasă de pe şosea. Oamenii pe care îi ucisese nu veniseră singuri. Indivizii din spate erau acoperirea.

Lucrurile luară o întorsătură urîtă.

Profesorul simţi cum camionul izbeşte zdravăn în spate Rover-ul. Maşina derapă pe amestecul de gheaţă şi zăpadă, iar Profesorul îşi dădu seama că pierduse controlul asupra volanului. Cum şoseaua n-avea parapete, Rover-ul ieşi în decor...

Începură amîndoi să se învîrtească. Profesorul încercă să se tragă în faţa fetei, sperînd să-i amortizeze loviturile, s-o apere de cioburile de sticlă spartă...

Li se păru că mașina se rostogolește la nesfîrșit. Brusc, ceva pulverizâ parbrizul, lăsînd să intre înăuntru un val de aer rece, sticlă, praf și pietre. Mașina rămase răsturnată pe o parte. Una din portiere căzu cu zgomot. Profesorul se rugă lui Dumnezeu să nu explodeze benzina...

După aceea el nu mai auzi, nu mai văzu și nu mai simți nimic.

Jucăria ucigașă

Cooper apăsă comutatorul de la baza scării și văzu dezastrul. Călcă cu tocul pantofului pe petele de pe covor și de pe podeaua de lemn. Erau încă destul de umede ca să se întindă pe lemnul neted. De sus se auzeau zgomotele pe care le scotea Beate căutînd prin dormitor. Fata veni în capul scărilor și clătină din cap.

– A dispărut.

Beate se uită la el o clipă, auzind vîntul cum șuieră peste covorul de zăpadă de afară. Lumina dimineții era cenușie, însă limpede, chiar sclipitoare din pricina zăpezii.

– Ce faci?

– Podeaua e toată pătată cu sînge. Am văzut o gaură de glonț în tavan – Cooper arătă cu mîna în sus și apoi înspre podea, unde se putea observa tencuiala căzută – și o alta în peretele de jos, de aici. Tot pe perete se mai văd și stropi de sînge.

– Încerci să-mi spui că au venit aici și au omorît-o?

Beate se prinse mai bine de balustradă. Amîndoi erau obosiți.

– Habar n-am. Uită-te însă la sîngele de aici, care e în cantitate mai mare decît ar trebui. Iar-tu spui că ea a dispărut – care e situația cu hainele ei?

– Dispărute și ele. Erika a lăsat doar cîteva lucruri în urmă.

În vilă nu se dăduse drumul la căldură, așa că era frig. În bucătărie se puteau observa cîteva vase nespălate. Cești de cafea, un filtru de cafea, un platou cu prăjituri, linguri, furculițe. Alte două cești de cafea, din care una cu vagi urme de ruj pe ea și una imaculată. Beate pricepu imediat la ce se gîndea el.

– A fost folosit și celălalt dormitor.

– Au fost doi oameni aici? întrebă el. Bărbat sau femeie?

– Nu știu, John, tu crezi că... a murit cineva aici?

Cooper ridică din umeri.

– Nu se vede nici un cadavru. Poate că nu.

– Au prins-o, nu-i așa?

– Ascultă, pur și simplu, nu știu...

– Cineva a fost împușcat aici, Cooper. Mă îndoiesc că Erika a fost în stare să tragă... așa că altcineva s-a jucat cu arma, Cooper... Ticălosul ăla de Koller – a pus mîna pe ea! Sau a omorît-o. Beate dădu cu palma în masă și dărîmă una din cești. Aceasta se sfărîmă, cu un zgomot care răsună ca o împușcătură în casa tăcută. Mă simt atît de neajutorată... Ce ne rămîne de făcut?

Se întoarse să-l privească. Cooper nu o mai văzuse pînă atunci cerîndu-i ajutorul.

– N-are nici un sens să mai rămînem, rosti el. Aici nu mai e nimeni, în afară de noi, fraierii.

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Înseamnă că n-are nici un sens să mai rămînem aici. Orice se va mai întîmpla, va avea loc în Berlin... Nu ne rămîne de făcut decît să încercăm s-o găsim. Trebuie să ne întoarcem la supravegherea lui Koller și a tuturor... Cooper simți că e pe punctul de a exploda și nu se mai putu abține – *tuturor celorlalți împuțiți*!

Se îndepărtară de casă, pășind pe zăpada virginală, neatinsă decît de tălpile lor și de urme de cauciucuri. Oricare alte urme fuseseră acoperite de omăt proaspăt, iar Cooper nu era, oricum, un bun cîine de vînătoare. De ce trebuia să fie mereu zăpadă? Întotdeauna totul se petrecea pe ninsoare...

Se urcară din nou în mașină și porniră înapoi către Berlin.

Era întuneric și vîntul sufla rece și mușcător peste Lacul Wannsee, pătrunzîndu-l pînă la os. Cooper stătea singur și

înfrigurat la adăpostul unui lăstăriș înalt, vîntul făcînd ca ploaia să-i intre pe ceafă. Ninsoarea încetase imediat ce depășiseră linia munților. Cooper supraveghea moderna casă albă. Ploaia scotea un sunet aparte, izbind apa lacului, lemnul docurilor acoperite, pietrele aleilor și metalul gardurilor. Sub învelitori, bărcile se loveau de chei. Dinspre casa cuiva, aflată nu foarte departe, se auzea muzică. Deasupra și în spatele lui Cooper, copacii scîrțîiau în bătaia vîntului.

Casa lui Wolf Koller era cufundată în întuneric. Cooper își zise că ar fi fost bine să mai cerceteze o dată locul înainte de a pleca. Ieși din întunericul adînc al umbrelor, traversă aleea și încercă să vadă ceva prin ferestre. În spatele și în jurul lui, mobilierul de vară străjuia amenințător, jumătate din el fiind deja adăpostit sub acoperitorile de plastic. Cooper era obosit și ochii îi ardeau. Trăsese un pui de somn pe drumul de întoarcere dinspre munți, în timp ce Beate condusese. Fata nu putuse face același lucru cîtă vreme Cooper se aflase la volan. O lăsase la televiziune. Beate urma să continue să ia niște cafeină și o amfetamină sau două. Cooper căscă, simțindu-se ca un intrus pe proprietatea din Long Island a lui Gatsby, apoi se gîndi la Alan Ladd, care jucase acest rol înaintea lui Redford. Și-ar fi dorit în acest moment să fie înapoi în Boston, unde se putea refugia în cinematograful lui personal ca să se uite la un film vechi și bun... Un film în care Claudia Cardinale era mereu tînără, iar el putea crede că timpul nu mai contează...

Nu se vedea nici un semn de viață înăuntrul clădirii, însă Cooper n-avea chef să declanșeze cine știe ce alarmă. Oftă, privind pentru ultima oară înăuntru. Se simțea frustrat, singur, era ud, își făcea griji pentru Erika, iar acum, datorită casei pustii, și pentru Lee.

Pe neașteptate, simți în spate ceva extrem de asemănător unei țevi de pistol.

O voce îi spuse ceva în germană, de neînțeles, iar Cooper se temu să nu fie omorît comițînd vreo prostie, totul din pricină că nu vorbea germana...

O mînă îl împinse, și Cooper dădu ocol casei, ajungînd sub marchiza care ieșea din spatele casei, de la nivelul etajului al

doilea. Ajungînd la adăpost, mîna îl apucă de umăr şi îl opri. Apoi aceeaşi mînă îl răsuci pe călcîie.

Era Werner Paulus.

Cooper habar n-avea unde se află, însă el şi Paulus se găseau într-o cafenea şi beau cafea. Localul mirosea excelent. Te ameţea aroma cafelei. Paulus îl aştepta pe Cooper să-şi încheie expunerea.

– Aşadar, de vreme ce casa de la munte era goală – n-am ştiut încotro să ne îndreptăm. Am dus-o pe Beate înapoi la lucru, în Berlin, după care am venit pînă aici. N-am avut nici un plan. Am vrut doar să aflu unde era Wolf Koller... poate că am vrut să-l văd, să-mi dau seama dacă el putea aranja dispariţia fiicei lui – ceea ce în continuare nu prea mi se pare posibil.

– Înţeleg.

– Dar, aşa cum aţi constatat, casa e încuiată. Care e situaţia la clădirea din Grunewald?

Paulus clătină din cap.

– Şi aceea e goală. Se pare că au plecat cu toţii. Kilroy, ajutorul, Wolf, Gisevius... Cancelarul...

– Şi sora mea, adăugă Cooper. Toţi au dispărut.

– Ştiţi că Stiffel e mort?

– Da.

– Aţi aflat ceva de Bernd Schmidt?

– Tatăl lui Karl-Heinz? Ce vreţi să spuneţi?

– Se pare că şi acesta a dispărut, împreună cu nevastă-sa. Un vecin i-a văzut în vreme ce erau luaţi pe sus de nişte indivizi cu o maşină... cea mai mare maşină din lume, după cum reiese din descrierea acestui vecin. Un Cadillac vechi, în stare perfectă.

– Asta înseamnă că Koller a pus cap la cap povestea cu tatăl şi fiul şi a hotărît că şi tatăl trebuie să plătească preţul?

– Asta-i presupunerea mea. Din cîte ştiu, Schimdt s-a aflat în spatele tentativei de asasinat asupra lui Wolf şi acesta a aflat. Poate că n-a fost aşa. Şi cine l-a ucis pe Stiffel? Habar n-am, însă pot presupune.

Cooper mai ceru o cafea şi consimţi să mai mănînce o porţie de ciocolată. Era prea cald în cafenea. O zi sau două petrecute acolo şi avea să-i iasă tot frigul din oase.

– Oricum, sigur e că un om precum Koller nu poate dispărea multă vreme. E prea important – şi, apropo de asta, nici cancelarul nu se poate face nevăzut. De fapt, el trebuie să fie prezent zi de zi la datorie. Altfel, întreaga ţară va observa. Cooper luă o gură de cafea şi îşi încălzi mîinile pe ceaşcă. Nu vă comportaţi ca un om ieşit la pensie, Şefule. Nu mă convingeţi de fel că faceţi toate astea din obişnuinţă.

– Aşa e. Nici n-am să încerc. Sînt angajat. Am un şef. Dar m-am retras din poliţie.

– Ei, ia staţi un pic – pentru cine lucraţi?

Paulus rise şi îi făcu cu degetul lui Cooper.

– E confidenţial.

– Atunci trebuie să ştiţi ce se petrece, de fapt, aici. Trebuie – altfel, aţi rătăci în ceaţă.

– Am vreo cîteva idei. Însă oamenii pentru care lucrez, nici măcar *ei* nu ştiu ce se întîmplă, şi doar *ei* au pus totul în mişcare. E, de fapt, un soi de farsă.

– Cine a început-o?

– Nu m-aţi crede dacă v-aş spune.

– De ce nu? Aş fi în stare să cred orice – chiar şi că sînteţi cel de-al optulea pitic şi lucraţi pentru Albă ca Zăpada. Mi se pare destul de rezonabil.

– Lucrez de ani de zile pentru actualii mei patroni.

– Cum e posibil? Doar aţi fost poliţist toată viaţa.

– Da, multă vreme. Asta este ceea ce voi, americanii, numiţi „slujba de zi". De-a lungul anilor însă am lucrat şi pentru altcineva. Şi încă mai lucrez pentru ei.

Cooper meditâ o clipă.

– Sînteţi de partea celor buni sau a celor răi?

– Nu credeţi că astfel de distincţii sînt cam naive în ziua de azi?

– Nu pe mine trebuie să mă întrebaţi. Să vorbim despre Wolf – unde naiba e? Şi unde e sora mea? De ce ar vrea el să se ascundă acum?

– De teamă? Poate îi e frică să nu fie împuşcat din nou. Eu cred că nu judecă atît de limpede pe cît crede. E ca tatăl lui, se emoţionează exact cînd ar trebui să rămînă calm... Priviţi-l din punctul lui de vedere. Omoruri pretutindeni, unele comandate

de el, altele nu... Şi apoi, a pus să fie omorîţi cei din familia Schmidt...

– Noaptea Cuţitelor Lungi personală.

– Da.

– Dar de cine se teme? Cine exercită toată această presiune?

– Nu-i nevoie decît să ştie că presiunea există – cineva îl stresează, iar planul lui, oricare ar fi, e în pericol. Aşa că trebuie să se mişte repede. Paulus îşi termină cafeaua şi ţigara. Soţia, fiica, scurgerile de informaţii, timpul care trece – toate astea sînt poveri pentru Wolf. Din care parte se exercită cea mai mare presiune? Nu ştiu. Cu tot respectul, domnule Cooper, eu nu am întotdeauna încredere în americani. Ei nu sînt mereu oameni simpli şi deschişi, cum ar vrea să-i credem. Îşi bagă nasul peste tot, lasă impresia că nu ştie dreapta ce face stînga – însă asta e numai de ochii lumii, aşa cum am descoperit...

– Habar n-am la ce vă referiţi. Nici eu nu am încredere în americani. Dar cîte cunoaşteţi dumneavoastră despre guvernul american şi modul lui de a lucra?

– Ah, mai multe decît v-aţi aştepta... Am studiat problema asta intens de-a lungul anilor.

Paulus zîmbea trist, şi Cooper îşi spuse că avea, probabil, motive întemeiate să o facă.

Aştepta în biroul lui Beate. Era foarte cald în acel loc şi Cooper simţi că e pe punctul să adoarmă. În acel moment, fata apăru de după colţ şi se prăbuşi pe scaunul din spatele mesei de lucru. Luă o ceaşcă de cafea, se uită la ea şi o lăsă repede jos. El o privi cu ochi arzători.

– Wolf şi toţi ceilalţi au dispărut. Ambele case sînt goale ca... ca...

– Înţeleg. Beate oftă şi se frecă la ochi. Noi doi formăm o pereche perfectă. Încercă să rîdă, dar nu reuşi să scoată decît un alt oftat. El va cîştiga.

– Ce-o mai însemna şi asta. Cooper se ridică în picioare şi se uită înspre încăperea principală, care era aproape pustie. Cîteva terminale video licăreau în lumina slabă a serii. Asta e ceea ce mă scoate, de fapt, din sărite. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă victoria lui Wolf, ci numai că aceasta n-are cum să fie

bună pentru Erika şi Lee. Mă tot întreb dacă el ar putea fi capabil să-şi omoare fiica...

– Cancelarul s-a întors la Bonn şi doi diplomaţi ruşi au fost zăriţi intrînd pe uşa din spate, pentru o întîlnire secretă. Însărcinaţi cu probleme agricole. Cam asta ar fi ce s-a aflat. Însărcinaţi cu probleme agricole... Se presupune că Rusia va suferi din nou de foame în iarna asta, iar afacerile agricole au fost dintotdeauna preferatele lui Wolf Koller... aşa că au apărut tot felul de zvonuri despre un nou soi de înţelegere comercială, o mulţime de ajutoare pentru ruşi, ceva care să îmbunătăţească imaginea Germaniei în restul ochilor lumii. Să-i salvăm pe rusnacii înfometaţi, în loc să ne preocupăm de neonaziştii de acasă. Se face totul ca atenţia opiniei publice să nu mai fie îndreptată asupra neonaziştilor... şi pentru a se evita punerea de întrebări incomode, cum ar fi: de ce dracu' nu încercăm să-i oprim pe sîrbi de la genocidul pe care-l comit...

– Tot ce se spune despre civilizaţia europeană este greşit, rosti ameţit Cooper. Europa n-are o memorie lungă. Europa n-a învăţat nimic din istorie. Europa a avut întotdeauna o singură şi simplă regulă de a se conduce... Fereşte-te de Numărul Unu. Europa nu înseamnă idealism, lipsă de egoism... Europa înseamnă să supravieţuieşti... adică, tocmai ce europenii nu prea reuşesc să facă. Este una dintre micile ironii ale vieţii.

– Iar America e lipsită de egoism, presupun, rosti ea, zîmbindu-i.

– Nu chiar. Oricum, mai mult decît oricare altă naţiune.

– Atunci pot spune şi eu că yankeii nu se vor învăţa niciodată minte. Sînt atît de obosită. Să plecăm de aici. Hai acasă.

Beate îl apucă de braţ. Acasă însemna acolo unde locuia ea. Căminul lui din Berlin. O apropiere mai mult decît semnificativă.

Din cauză că-i venea greu să meargă pe jos, din cauză că fusese un zbor lung, că era obosit, că ploua şi era alunecos pe jos, aştepta în taxi într-un punct oarecare de pe strada cu platani din Charlottenburg. Nu ştia că în apropierea lui se găsea faimosul bust al lui Nefertiti, că nu era departe nici de palatul Charlottenburg care se afla drept în faţă. Nu ştia nimic.

Își înălță privirea către fereastra luminată care strălucea galbenă în întunericul nopții. Un bărbat privea fix un punct de pe stradă, ținînd de marginea unei draperii. După cîteva clipe, omul lăsă draperia să cadă la loc.

Bărbatul din taxi fuma un trabuc, scoțînd nori groși de fum pe geamul portierei. Omul de la fereastră ieși afară, protejat de umbrelă, cărînd un pachet voluminos sub braț. Era un american.

– Știi cum să folosești asta?

Bărbatul de pe canapeaua din spate a mașinii încuviință din cap.

– Cine a spus că e treaba ta, soldat?

– Poți face un adevărat dezastru cu o...

– Dacă nu voi putea, o să intri într-un mare bucluc.

– N-am vrut să spun decît că trebuie să fii al dracului de prudent.

– Frumos din partea ta. Mulțumesc pentru ajutor.

Taxiul demară în trombă.

Bărbatul de pe canapea desfăcu pachetul, dînd cu atenție la o parte foile de hîrtie maro. Ceea ce se găsea înăuntru părea că se mărește pe masură ce pachetul se desfăcea tot mai mult. Era o iluzie optică, bineînțeles, care depindea de importanța acordată obiectului în sine.

Arma avea un mîner ca al unui pistol foarte mare. În capul mînerului, printr-o balama, era prins patul rabatabil, care acum era tras în față, către încărcător. Trase patul înapoi, îl potrivi pe umăr, ca să simtă arma, apoi împinse patul în poziția inițială, refăcînd configurația originală – aceea a unui revolver gigantic, cu un al doilea mîner la jumătatea încărcătorului pentru a ține bine blăstămăția.

În fața gărzii trăgaciului se găsea magazia mare, rotundă, care putea ține douăsprezece cartușe de carabină. Sub țeavă, pe partea din față a încărcătorului, se vedea o cheie care, cînd era răsucită, menținea magazia în poziție gata de descărcare. La acționarea trăgaciului pentru primul cartuș, piedica era eliberată și următorul cartuș era încărcat aproape instantaneu. Rezultatul era că se obținea un soi de mitralieră, care trăgea douăsprezece cartușe de carabină în trei sau patru secunde. Jucăria scotea un zgomot extrem de puternic. Era poreclită Măturătorul de Stradă. Astfel de arme erau executate numai la comandă.

Bărbatul crezu că ține în mîini cea mai înfricoșătoare armă inventată vreodată. Era aproape imposibil să se tragă cu ea bine de la umăr. Reculul era mult prea puternic pentru a putea fi controlat. Amuzant în privința acestei „jucării" era faptul că arma era legală, cel puțin în SUA. Nu era considerată o armă automată sau semiautomată, întrucît cel care făcea uz de ea trebuia să apese pe trăgaci de fiecare dată. Bărbatul puse obiectul pe genunchi și privi afară în noapte.

N-avea nici o idee unde dracu' se afla.

Așteptau în beznă, în capul scării, sub stele.

Cooper și Beate erau epuizați; nici măcar nu făcuseră o haltă în bucătărie pentru o ultimă doză de cafea sau de altceva. Erika și Lee trebuia să aștepte pînă a doua zi. Erau prea obosiți pentru asta și nici măcar nu aveau chef să încerce să se gîndească la ceea ce le rămînea de făcut a doua zi. Cooper știa că vrea să mediteze la ceva ce spusese Paulus... ce anume?... oh, da, spusese că avusese și un alt patron în decursul timpului, cineva pentru care încă lucra, și Cooper se întrebă... suna, cumva, promițător... Mîine, se va gîndi la asta mîine...

Cînd ajunseră în capul scărilor și începură să-și dea jos hainele ude, cineva aprinse lumina. În fața ochilor le apărură trei indivizi necunoscuți. Doi dintre ei aveau în mînă pistoale Beretta calibrul 9, ca cei doi Denlinger în Minnesota... mintea lui Cooper lucra încet, metodic, încercînd să înțeleagă ce se întîmpla... Indivizii le făcură semn să ridice mîinile, vorbind în germană, lucru extrem de frustrant pentru Cooper, care nu putea înțelege nici un blestemat de cuvînt. Beate era palidă, ca o moartă; încerca să discute cu ei, întrebîndu-i ceva. Totul era dramatic, frustrant și confuz. Ei se concentrau cumva asupra lui Beate, explicîndu-i ei ce voiau, iar atunci ceva – ceva fizic, ceva în ceafă – explodă în creierul lui Cooper, și el își pierdu controlul. Pe trei sferturi nebun, întinse un braț enorm și izbi un chip. Surprins, omul se dădu în spate, se împiedică de o canapea și se prăbuși peste măsuța de cafea. În cădere apăsă pe trăgaciul pistolului și făcu o gaură într-una din bîrnele tavanului. Cooper se năpusti în brațele altuia și îl împinse, ca atunci cînd era tînăr

şi juca fotbal american. Individul se înfipse, literalmente, într-o bibliotecă şi căzu peste braţul unui fotoliu şi peste cîteva plante decorative. Cooper lovi faţa omului cu capul, simţi cum trosneşte ceva, apoi cineva i se agăţă de spate, el se ridică, clătinîndu-se, dîndu-se înapoi, către zid, sperînd să sfărîme oasele agresorului. Cineva încercă să-l pocnească peste faţă, dar Cooper înşfăcă o lampă pe care o folosi ca pe o bîtă. Altcineva îi dădu un pumn în plex, şi Cooper avu sentimentul că i se taie respiraţia. Văzu stele albe, roşii şi argintii în faţa ochilor, apoi o auzi pe Beate ţipînd. Cineva strigă în germană, apoi se auzi un foc de pistol o dată şi încă o dată, iar Cooper fu convins că fusese împuşcat, aşa că izbi în neştire cu lampa în jurul lui, învîrtindu-se în gol în mijlocul camerei. I se păru că vede pe unul dintre ei ţinînd arma la tîmpla lui Beate şi atunci cedă. Îi veni să vomite, picioarele i se înmuiară. O voce interioară ceru scuze pentru mizeria făcută în apartament şi pentru faptul că el murea. Cooper îşi spuse că era un mod interesant de a pieri, dar se gîndi la Lee, la ce i se va întîmpla ei şi simţi cum se prăbuşeşte de pe un piedestal înalt...

Ploua şi era umed cînd aduseră enormul Cadillac de lîngă o toaletă publică aflată la intrarea în parc. Aşezară maşina cu spatele în dreptul porţilor înalte ale clădirii şi-l scoaseră, pe jumătate trăgînd, pe jumătate cărînd, pe uriaş afară, după care îl împinseră, înjurînd şi chinuindu-se, pe bancheta de piele din spate. Femeia tăcuse după ce fusese izbită cu palma peste gură. Acum părea că are probleme cu respiraţia, dar asta n-avea, oricum, să mai conteze în curînd. Unul dintre indivizi se urcă în spate, alături de Beate şi Cooper, şi aşeză un sac de pînză pe capul femeii, pe care îl legă cu o sfoară. Ridică ţeasta uriaşului şi repetă procedura, strîngînd sfoara cît mai bine, pînă ce o simţi apăsînd pe gîtul omului. Ce se mai luptase! Iisuse, la ce se gîndise tipul ăsta? Poate că ar fi fost mai bine să-l ucidă chiar acolo... ce mai conta? Cele întîmplate anterior însemnau o lecţie. Ordinele trebuia urmate. Uite ce li se întîmplase celor trei Schmidt... Individul îl plăcuse pe Schmidt, urîse treaba murdară pe care o avusese de executat, însă, în definitiv, după ce victima

se poticnește și începe să scheaune, e mai ușor, începi să te bucuri că scapi de ea, că o omori și o arunci pradă Patriei... Patria... asta era porecla pentru compactorul de gunoi... îi trimiteai înapoi Patriei...

Ned, noaptea

Ned Cheddar zăcea pe pat, cu ochii larg deschiși, incapabil să doarmă, gîndindu-se neîncetat – juca oare bine, mai avea acea inspirație genială pe care i-o văzuse Emory Leighton Hunn cu ani în urmă? E.L.Hunn, maestrul maeștrilor. Învățase totul de la E.L.Hunn și acum se găsea în ceață, nesigur pe propriile motive de continuare a jocului, nesigur pe calea de urmat pentru a-și atinge țelurile. Noul maestru era prins în capcană și se lupta să scape din plasa teribilă pe care el însuși o întinsese...

La început, ideea fusese strălucită, chiar dacă nu extrem de originală: să-l folosească pe Wolf Koller – pe care îl mai folosise, în beneficiul reciproc, de-a lungul anilor – pentru a făuri politica germană, pentru a semăna o anumită dezordine în noua reunita Germanie prin intermediul serviciilor lui Joachim Stiffel. O Germanie cuprinsă de o mișcare neonazistă însemna o Germanie ținută sub microscopul opiniei publice, o Germanie agasată și deranjată de strălucirea reflectoarelor. O Germanie care ar fi avut mai puțină forță decît o îndrituia caracterul național, teritoriul și puterea economică. „*Țineți-i pe huni în stare de neputință*" era dictonul folosit la nivelul unde se elaborau strategiile politice de către academicieni, generali pensionați și Dumnezeu mai știa cine altcineva.

Cumva – iar Ned Cheddar nu putea izola acel moment decît dacă se gîndea la John Cooper, cu toate că nu era vina lui Cooper – cumva, deci, toată povestea o luase razna, cazanul explodase, iar Wolf Koller devenise o altă persoană... Ego-ul lui Wolf Koller, sentimentul lui că reprezintă destinul Germaniei și

că are un rol cheie în obținerea acestuia, în acestea rezida motivul, iar acum Ned Cheddar nu mai putea dormi de frica de a nu se trezi în mijlocul a ceva numit SPARTAKUS, care voia să schimbe toată blestemata asta de lume...

Delaney îl văzuse pe Stiffel murind în fața ochilor lui – trebuia să fi fost ideea lui Koller; el îl folosise pe Stiffel, însă acesta începuse șantajul și cunoștea prea multe despre implicarea lui Koller în mișcarea neonazistă ca să mai trăiască. Iar Koller ordonase uciderea lui Karl-Heinz și a celorlalți doi Schmidt...

Acum era un război pe care Ned Cheddar nu-l declarase și nu-l înțelegea. Totul din pricina lui SPARTAKUS, care era mai important pentru Koller decît relația lui cu Cheddar și, implicit, cu America.

Emory Leighton Hunn numise întotdeauna acest gen de bătălii războaie secrete, războaie despre care nu auzea nimeni, care se găseau în spatele celor apărute în presă. Fără îndoială, cel de acum era un astfel de război.

Ce cita mereu Hunn, bucata aceea din Shakespeare legată de ceea ce li se întîmplă oamenilor cînd războiul îi ia pe sus? Lui Cheddar îi stătea pe limbă, însă nu-și amintea exact, așa că se ridică din pat, își puse ochelarii de citit și papucii și se duse la bibliotecă, unde găsi vechea ediție din *Complete Shakespeare*, îngălbenită și ponosită. Veni cu cartea înapoi în pat, și se sprijini de perne. Era din *Henric al IV-lea*, nu? Nu, nu, era *Henric al V-lea*, povestea cu Ziua Sfîntului Crispin... ceva cu englezii, odihnindu-se și regretînd că nu sînt la Azincourt sau altundeva... ah, iat-o...

În pace nu se află nimic, așa că omul
E modest și umil;
Dar cînd trîmbița războiului îi sună în urechi,
Omul imită gestul tigrului;
Își încordează tendoanele, sîngele începe a-i fierbe,
Se revoltă contra naturii cu ură profundă;
Și-i dă ochiului o privire cumplită.

Era un război, clar. Iar acum nu mai rămînea decît o întrebare de pus. Cine avea să imite cel mai bine gestul tigrului?

Nu, îi era imposibil să doarmă. Se apropia de miezul problemei, dar nu putea pune punctul pe i. Sosise vremea să aştearnă totul pe hîrtie. Cheddar folosea stiloul propriu, un Montblanc Lorenzo de Medici. Ura celebrele pixuri ministeriale care îi umpleau biroul. Trebuia să-şi limpezească mintea ca să găsească un deznodămînt cît mai potrivit posibil. Oare care era locul lui printre toţi nebunii aceştia?

Stiloul dintre degetele lui grase începu să deseneze linii şi arabescuri pe hîrtia galbenă.

Clint Kilroy era un asasin admirabil. Cheddar lucra cu el de multă vreme şi ştia prea bine ce urmărise el înainte de a deveni ceea ce era acum. Tocmai pentru că îi cunoştea atît de bine trecutul, Kilroy fusese obligat să vină şi să lucreze pentru Cheddar. Doar moartea putea rupe legăturile stabilite între cei doi. Kilroy se pricepea să omoare oameni, deşi îmbătrînea. Cînd avea să sosească vremea ca Wolf Koller să fie lichidat o dată pentru totdeauna – ceea ce părea acum un fapt inevitabil – Kilroy avea să execute treaba... Ned Cheddar ura, oarecum, ideea de a-l ucide pe Koller, însă viaţa impunea mereu tot felul de necesităţi, diferite de ceea ce credeau oamenii. Bineînţeles că exista întotdeauna posibilitatea ca Koller să-l ucidă pe Kilroy sau să dea dispoziţie ca acesta să fie lichidat, înainte ca Kilroy să poată acţiona, însă Ned Cheddar trebuia să ţină cont de faptul că Wolf Koller avea destule alte ţinte în vizor, ca să se mai gîndească la ciudăţeniile relaţiei lui cu superspionul american. În definitiv, Ned Cheddar fusese cel care îi dăduse putere politică lui Wolf Koller, oferindu-i, în secret, ajutorul deplin al Statelor Unite ale Americii. Tot Ned Cheddar fusese cel care concepuse ideea de a-i folosi pe neonazişti şi pe amărîtul de Joachim Stiffel la îndeplinirea ţelurilor politicii externe ale SUA – cel puţin, aşa cum le înţelegea Ned Cheddar. Fusese o acţiune curată, care nu lăsa urme: toţi cei superiori lui Cheddar negaseră orice amestec, aşa că nu exista nici un document scris. Nu se lucrase nicidecum cu proceduri ierarhice clare, ca pe vremea lui Ollie North, predecesorul lui Cheddar. Ned Cheddar ştia ce face pentru că asta îi era meseria de multă vreme. Subminarea guvernelor, de exemplu, era ceva ce se învăţa de-a lungul multor ani. Ollie North ştia ce vrea să facă, însă nu cum s-o facă, iar în cele din urmă plătise

scump pentru asta. O mulțime de oale fuseseră sparte. În cazul lui Ned Cheddar era greu să se întîmple așa ceva. Iar oamenii ca Burke Delaney și Clint Kilroy nu reprezentau executanții cuiva, după cum nici Wolf Koller nu reprezenta așa ceva. Nimeni din lume nu-l putea lega pe Ned Cheddar de Koller...

Ned Cheddar nu știa cu siguranță cine l-a ucis pe Stiffel, însă își închipuia că trebuia să fi fost Koller, care pusese căluș gurii celui ce știa prea multe. Stiffel putea să-l expună pe Wolf Koller, dar nu știa nimic despre Burke Delaney; cu toate acestea, Delaney fusese ofițerul superior al lui Stiffel în problema operațiunilor neonaziste, așa cum Kilroy fusese reprezentantul lui Ned Cheddar în tabăra lui Koller. În orice caz, lui Cheddar îi convenea lichidarea lui Stiffel de către Koller. Stiffel devenise inutil. Plata acestei polițe reprezentase, de fapt, salvarea lui Burke Delaney de la necesitatea de a executa el însuși sentința.

Ah, bătrînul Burke. O legătură cu trecutul, cu zilele cînd se construia tunelul de sub Zid, cu Vechea Gardă, un om care-și cîștigase epoleții pe adevăratul cîmp de luptă. Burke Delaney era un agent de teren pînă în măduva oaselor. Acum nu mai existau mulți ca el și doar cîțiva mai puteau juca acest joc. Adevărul era că Burke s-ar fi retras de mult dacă ar fi fost în stare să facă și altceva. Era cel mai bun dintre cei buni, mai ales acum, cînd fantomele începuseră să iasă din cimitire. Burke era mai bătrîn decît Sebastien cel Roșu, însă, spre deosebire de Sebastien, Burke nu fusese niciodată atribuit oficial cuiva. Cheddar nu era prea sigur pe ceea ce avea să facă cu Burke pe termen scurt. Trebuia să improvizeze.

Dacă Burke Delaney însemna o situație relativ simplă, cu Profesorul era cu totul altceva. În vreme ce Burke era viu și nevătămat, Profesorul fusese declarat, oficial, mort de douăzeci de ani. Avea de gînd să rămînă așa? Sau va muri din nou? Douăzeci de ani... Omul întruchipat de Profesor în acea vreme cerceta unele mișcări naziste subterane în America de Sud cînd fusese împușcat. Cineva descoperise cercetările lui și nu fusese prea fericit. Era de presupus că naziștii aveau să-l omoare. În acele zile, Ned Cheddar nu era încă geniul cu mintea sofisticată care avea să devină, în urma călirii în bătălii, de-a lungul anilor. Iar Profesorul era atît de valoros, atît de talentat, încît Cheddar

hotărîse să meargă pe mîna lui. Fusese găsită o dublură, fuseseră efectuate cîteva ajustări fizice şi amărîtul fusese omorît de nazişti, care, firește, crezuseră că l-au lichidat pe cel care trebuia. După aceea noul Profesor „mort" devenise unul dintre agenţii dubli ai lui Cheese. Ruşii crezuseră că el e într-adevăr omul lor; fusese meritul Profesorului că îi indusese în eroare. De aici se putea trage o concluzie în privinţa extraordinarului sînge rece al acestui om şi a abilităţii lui de a juca teatru aflîndu-se sub presiune. În cele din urmă, ruşii îl făcuseră chiar „cititor de yankei", după cum erau cunoscuţi la Moscova – echivalentul unui kremlinolog de la Washington. Profesorul fusese folosit chiar la instruirea celebrului spion Kim Philby în timpul celei de a doua perioade petrecută de acesta la Moscova. În tot acest timp, Profesorul lucrase pentru Ned Cheddar, care credea că Kiril, aşa cum se numea Profesorul în Est, era cel mai calm om întîlnit vreodată de Cheddar. În acest moment, Ned Cheddar se întrebă de ce nu-l putea găsi pe Profesor acum cînd avea nevoie cumplită de el... Unde naiba era?

Ultimele nume de pe lista lui Ned Cheddar erau cele ale lui Wolf Koller şi John Cooper. Înainte de a trece la ele, se gîndi să-l cheme pe băiatul din casă, un om de pază provenit din rîndul puşcaşilor marini, să-i aducă o pizza. Ardei iute, cîrnaţi, ardei graşi, sos de roşii. Şi o bere slab alcoolizată.

Wolf Koller.

Wolf Koller, autoproclamatul salvator al Patriei, pe care Ned Cheddar îl alesese ca să servească scopurilor Statelor Unite ale Americii. Totul era atît de simplu. Cel mai important lucru, după reunificarea Germaniei, era menţinerea restului lumii – adică a Europei şi a Americii – în stare de nervozitate, dacă nu chiar de teamă cumplită faţă de noua Germanie mare. Într-o noapte, în timp ce aştepta ca puiul pe care îl gătea să se rumenească în sosul de usturoi şi ierburi, Cheddar hotărîse, în intimitatea propriei bucătării, că butonul nazist era cel mai uşor de apăsat pentru atingerea scopului propus. Mai precis, butonul neonazist. Adu-i pe naziști înapoi, într-o mişcare nu prea serioasă, însă suficientă ca oamenii să înceapă să privească peste umăr de frică. Suficient de serioasă ca să genereze o enormă publicitate. Ideea era să-i menţii pe germani în chinurile legate de propriul trecut;

să nu-i lași să pună mîna pe restul Europei. Ned Cheddar nu dezvăluise nimănui planul lui. Cîtă vreme bugetul de care dispunea era secret, iar omul ales pentru a-i sprijini pe neonaziști – Wolf Koller – era atît de legat de nazism, nici nu fusese nevoie să povestească cuiva despre acest plan. Nu le dezvăluise nimic nici președintelui SUA, nici lui Wolf Koller. Ca orice maniac, Wolf Koller avea un punct sensibil: acceptase cu ochii închiși argumentul lui Ned Cheddar că în Germania exista o prea mare doză de liberalism, o înclinare prea puternică spre vederile de stînga, o tendință prea accentuată către haos și un număr prea ridicat de refugiați – deci era nevoie de o mînă fermă, de administrarea unei doze din vechiul medicament, îndemnîndu-i la treabă în acest sens pe noi naziști, oricît de revoltători și de nespălați îi considera Koller. Ajutat de ei, Wolf Koller putea îndrepta poporul și guvernul către dreapta, către autoritarismul considerat atît de valoros. Așa cum subliniase Cheddar cînd Wolf strîmbase din nas, auzind că trebuie să lucreze cu indivizi de teapa lui Stiffel – nu era nevoie ca Koller să meargă pînă acolo încît să-i invite pe aceștia și la masă. Neonaziștii n-aveau să cîștige niciodată adevărata putere, însă oamenii lui Koller, adică cei sprijiniți și împinși înainte de el, aveau în cele din urmă să formeze guvernul. Toată problema era de creare a unei atmosfere. Acesta fusese rolul atribuit neonaziștilor – să genereze starea de nervozitate care avea să trimită națiunea înspre dreapta, în sfera de cuprindere a lui Wolf Koller.

Apoi apăruse SPARTAKUS.

SPARTAKUS însemna o noutate pentru Ned Cheddar, iar el ura noutățile adevărate. Nu-i plăceau decît veștile știute dinainte. SPARTAKUS însemna că Wolf Koller gîndea de sine stătător, ieșind de sub controlul lui Ned Cheddar.

Wolf Koller era creatorul lui SPARTAKUS. Ned Cheddar analizase datele avute la dispoziție și își închipuise ce se petrecea.

Însă unde se potrivea jokerul – John Cooper – în acest tablou?

Cheddar își lăsă jos carnețelul, își termină pizza și berea și stinse lumina de la pat. Cînd fu pe punctul de a aținea, gîndul la John Cooper îl trezi din nou.

Ce avea să facă cu John Cooper?

Lăsînd la o parte faptul că trebuia să-i țină pe John Cooper și pe Profesor la distanță unul de celălalt. La mare distanță. Nici nu îndrăznea să-și imagineze ce s-ar întîmpla dacă un exaltat ca John Cooper...

Se ridică în capul oaselor.

Se descotorosi de cuvertură și întinse mîna după o ultimă bucată de pizza rece, dar fu dezamăgit. Farfuria era goală.

Trebuia să cheme băiatul din casă.

Doar nu se aștepta nimeni să mediteze la aceste lucruri pe un stomac gol.

Arme lăsate libere

Profesorul continua să aibă o durere îngrozitoare de cap și era norocos că aceasta nu se manifesta și mai rău. În opinia lui, niciodată un Range Rover nu făcuse atîtea tumbe fără ca pasagerii să se aleagă măcar cu vreun os rupt. Odată, în Albania, derapase la o curbă, pe ploaie, și transmisionistul fusese omorît, iar altădată, în Peru... Dar nu, din cine știe ce motiv, așa ceva nu se repetase acum. Ca urmare a tumbelor, Profesorul vomase, în vreme ce centura de siguranță a scaunului Erikăi o apăsase cumplit pe față, făcînd-o să leșine și să piardă astfel cea mai mare parte a distracției. Privelișteа universului văzut dintr-un Range Rover care se dădea peste cap nu era deloc de lepădat.

Profesorul își aminti experiența prin care trecuseră cînd autobuzul pe care îl luaseră sosise la Gara Zoo din inima Berlinului. Se uită la fată, care trăgea un pui de somn pe scaunul învecinat. Fata părea împăcată și senină, însă Profesorul era surprins de fiecare dată cînd o privea. Părul blond, scurtimea acestuia, hainele, machiajul. Beate o transformase complet. Profesorul era mirat cît de bine mersese treaba. O bătu pe umăr și îi șopti numele la ureche, iar ea clipi din pleoape, părînd buimacă pe moment, apoi își concentră privirea pe chipul lui.

– Unde sîntem?

– Gara Zoo. Sau ceea ce a mai rămas din ea.

Profesorul arătă cu mîna înspre baricadele care blocau mai multe intrări.

– Atît de repede? Tînăra căscă, trecîndu-şi degetele prin păr. Cum te simţi?

– Bine. Ai dormit bine. Cum te simţi?

– Înţepenită. Mă cam doare gîtul, dar o să supravieţuiesc.

– Firește că ai să supravieţuieşti, draga mea.

Îşi croiră drum prin mulţimea de traficanţi de droguri, prostituate şi turişti şi luară un taxi. Era noapte şi ploua, iar Profesorul se întrebă dacă această blestemată de ploaie avea să mai înceteze vreodată. Nu turna cu găleata, însă cernea sîcîitor. Iar frigul te pătrundea pînă la oase.

Profesorul dădu şoferului o adresă de lîngă Ku'damm, unde se afla un hotel ieftin care închiria camere cu ora. Proprietarul era un bărbat pe nume Klaus, un vechi agent vest german, cu care Profesorul încrucişase săbiile o dată sau de două ori în trecut. Acum făceau amîndoi haz de povestea asta. La urma urmei, ambii supravieţuiseră. Mulţi alţii nu reuşiseră. Se împuşcaseră odată unul pe altul într-o staţie de metrou pustie, unde un schimb de prizonieri se desfăşurase prost şi cîţiva oameni muriseră. După dezintegrarea Uniunii Sovietice, după căderea Zidului şi reunificarea Germaniei, Profesorul îl căutase pe Klaus, băuseră cîteva şnapsuri împreună, îşi împărtăşiseră cîteva secrete rămase nedescoperite şi se apucaseră să rîdă, cam amar, de toată povestea. Pentru ei acea lume nu mai exista. Războiul Rece însemna doar o haltă în trecutul lor, un ţinut pe care-l vizitaseră pe vremuri şi de unde plecaseră. Între timp lumea evoluase şi acum acele timpuri păreau a fi la un milion de ani distanţă. Şi iată că Profesorul se găsea acum aici, după toţi aceşti ani de „moarte" atent regizată şi după anii petrecuţi în Centrul de la Moscova, legat cu fire invizibile de ticălosul acela de Ned Cheddar... Profesorul se gîndea la el ca la un ticălos, aşa cum se gîndesc de obicei bărbaţii, adică cu un soi de respect şi afecţiune.

Fusese prezent în miezul Centrului de la Moscova, lucrînd ca agent al lui Ned Cheddar, instruindu-l pe Kim Philby şi distrîndu-se, de fapt, o bună parte din timp. Nu-l deranjaseră prea mult privaţiunile care marcau viaţa din Rusia acelor ani. O vreme avusese chiar parte de multe dintre facilităţile oferite lui Philby, adică o votcă bună, locuinţe drăguţe, ultimile noutăţi în materie de muzică, o combină stereo de bună calitate. Reuşise să-şi facă cîţiva prieteni buni în Moscova, inclusiv pe Konstantin Orlovski, care acum se bucura de bunurile de consum fabricate în Vest.

Luară ascensorul pînă în holul agreabil, cu fotoliile lui mari, cu radiatorul care sîsîia şi cu imitaţiile de palmieri acoperiţi de un strat subţire de praf. În spatele tejghelei, un tînăr într-o haină sport verde, strălucitoare răsfoia prin mai multe note de plată. Tînărul îşi înălţă privirea către bărbatul şi fata care se apropiau de el.

– Vrei să-l aduci pe Klaus, băiete?

– S-a retras pentru restul serii.

– Nu şi pentru mine. Anunţă-l că Profesorul îl aşteaptă în hol. Spune-i că e Kiril. Spune-i că e a Cincea de Beethoven. Profesorul era obosit, aşa că îi făcu semn uşor băiatului să dispară. Adu-l încoace, fiule. Dă-i bătaie.

Mintea îi era uşor amorţită. A Cincea de Beethoven era vechea parolă pentru o chestiune de viaţă şi de moarte.

Erika se cuibărise pe unul dintre fotolii. Undeva, un televizor era dat tare. Fata adormise deja pe jumătate, rozîndu-şi inconştient o unghie, ca un bebeluş.

Klaus apăru îmbrăcat cu un smoching peste o cămaşă albă ca neaua, pantaloni în dungi şi papuci de casă. Era aproape chel; doar cîteva şuviţe de păr rar reuşeau să-i mai acopere fruntea îngustă şi osoasă. Chipul lui smead, sobru ca de înmormîntare, se lumină la vederea Profesorului.

– Ia uite ce ne-a adus iepuraşul? Ce mai pui la cale, Kiril?

Klaus îşi îndreptă privirea spre fata drăguţă de pe fotoliu.

– Nepoata mea. Nu te comporta ca un bătrîn libidinos, Klaus. Vreau să spun nu lăsa să se vadă asta. Arăţi foarte şic în seara asta.

– Mă distrez, băiete.

– Credeam că ai trecut peste faza asta. Ce bine de tine. Am nevoie de o cameră.

– Va trebui să dormi cu nepoata ta...

Klaus zîmbi. Faţa lui avea o culoare cenuşie.

– Klaus... sîntem foarte obosiţi. Ce ne poţi da?

– O cameră foarte confortabilă. Arăta o cameră dincolo de hol. Ai mai folosit-o şi cu alte ocazii.

– Excelent. Mă tem însă că n-am bani destui în acest moment – am plecat în grabă.

– Tu ai întotdeauna credit aici, Kiril.

Klaus îşi ridică mîna, iar băiatul în haină verde îi dădu cheia şi îi conduse pe amîndoi către uşa imensă. Erika se ridică adormită, astfel încît Profesorul fu nevoit să o împingă de la spate. Uşa se deschise şi Klaus le arătă unde se găseau toate cele necesare, după care plecă.

Patul era uriaş. Erika îi zîmbi Profesorului.

– Nici n-am să ştiu că eşti aici.

– Să ştii că sforăi.

– Sînt atît de obosită, încît asta nu mai contează.

Erika făcu un duş şi ieşi din baie înfăşurată într-un halat flauşat pe care îl împachetase cînd evadaseră din vila din munţi. Fata se strecură în pat, sub plapuma din puf de gîscă şi adormi înainte că Profesorul să apuce să intre, la rîndul lui, sub duş.

Profesorul se înmuie bine în apa fierbinte, ţinîndu-se de bara căzii. Îşi fisurase cîteva coaste; ştia asta, pentru că păţise aşa ceva şi înainte. Nu erau fracturate, ci doar fisurate. Îl dureau, însă aveau să se vindece. Tot atunci cînd se rostogoliseră cu maşina, suferise şi o contuzie serioasă, dar găsise că nu avea nici un sens să menţioneze acest fapt fetei care n-ar fi făcut decît să se îngrijoreze. După accident, găsiseră un doctor de prin partea locului, care bandajase atît de strîns glezna tumefiată a fetei, încît aceasta abia dacă mai şchiopăta puţin, ba chiar uitase că are o problemă

cu glezna. Luaseră amîndoi suficiente calmante ca să uite pentru o vreme de dureri. Rover-ul fusese serios şifonat, aşa că fuseseră nevoiţi să-l abandoneze într-un garaj, de unde aveau să-l ridice ulterior. Profesorul n-avea chef să fie deranjat cu amănunte de acest gen într-un astfel de moment. Nu spusese nimănui nimic despre oamenii care îl forţaseră să iasă de pe şosea. Dacă ar fi făcut-o, ar fi intrat într-un hăţiş înfiorător al birocraţiei.

Erika reuşise să-şi revină şi să scape de obsesia tatălui care vrea s-o omoare, pentru că n-avea nici un sens să mai facă tapaj pe tema asta, iar Profesorul nu mai suporta. *Concentrarea, concentrarea, concentrarea e totul. Lacrimile vin mai tîrziu.* Acesta era mesajul lui, mesajul dat de experienţa lui.

După duş şi după ce se şterse, act care dădu naştere unor junghiuri zdravene în cutia toracică, Profesorul intră în vîrful picioarelor în camera în care Erika sforăia ca o doamnă şi unde două veioze continuau să fie aprinse. Se aşeză pe fotoliul mare din faţa televizorului şi dădu drumul aparatului pe canalul CNN.

De fapt, nu încerca altceva decît să se relaxeze. Nu-i păsa deloc ce vedea la televizor. Nici măcar spectacolul prezentat acum de femeia aceea care îi strepezea dinţii... Nu mai conta. Era un material despre destrămarea Uniunii Sovietice; reporterul vorbea despre acordul la care ajunseseră Elţîn şi Bush. Conform înţelegerii, ruşii urmau să vîndă americanilor material nuclear, scos din focoasele rachetelor dezafectate, în valoare de aproape opt miliarde de dolari. În schimb, americanii se angajau să execute un soi de vrăjitorie asupra materialului şi să-l revîndă în scopuri paşnice... anunţ care avu darul de a stîrni alarma în mintea Profesorului. Numai Dumnezeu ştia ce aveau de gînd să facă, în realitate, americanii cu acea marfă. Probabil că avea să sfîrşească în mîinile unor grupări Contras sau ale unor indivizi de teapa lui Noriega, care, pe moment, era în graţiile Statelor Unite...

Profesorul îşi amintea de acordul încheiat între Bush şi Elţîn. Ca rezultat al lui, mapamondul răsuflase ceva mai uşurat. Un alt mare pas pe calea evitării războiului nuclear.

Dar acordul nu fusese pus în practică.

Profesorul renunță să se mai concentreze asupra televizorului. Se gîndi la țara în care lucrase atîta vreme. Se gîndi la bătrînul KGB-ist, Egon Rossovici, care fusese implicat pînă peste cap în toate negocierile de acest gen. Meditâ la ura pe care Rossovici o resimțea față de Gorbaciov, motivată de faptul că acesta se înmuiase, în opinia lui personală. Probabil că Rossovici îl ura la fel de mult și pe Eltîn, din pricina ideilor acestuia referitoare la o economie de piață, la capitalism și la importul de tehnologie. Se gîndi la Ucraina și la dorința furibundă a ucrainenilor de a fi autonomi și puternici, de a-și croi propriul destin, independent de „cozile de topor moscovite, țăranii și ideologii aceia cretini", cum îi auzise Profesorul pe ucrainieni că făceau referire la Teroarea Roșie a trecutului. Meditâ la situația tristă a armatei ruse, în cadrul căreia căpitanii și maiorii – care nu-și putuseră găsi o locuință în Moscova sau în vreun mare oraș – stăteau și făceau de gardă la post deoarece nu se mai găseau destui recruți care să execute această misiune. Cu ocazia unui recensămînt recent, se evidențiase că, dintre cei chemați sub drapel, numai unul din cinci se prezentase. Armata era în mare dificultate. Militarii își pierduseră rațiunea de a exista și mai devreme sau mai tîrziu aveau să-și dorească revenirea vechilor timpuri...

Iar acum Konstantin Orlovski, pionul lui Rossovici, se ținea de întîlniri secrete cu Wolf Koller, cu cancelarul, cu alți oameni precum Gisevius, Sebastien și Clint Kilroy... Koller făcea apel la naționalismul german, cancelarul își făcea griji în privința necesității de a introduce legea marțială... iar Profesorul își aminti cum toată lumea își făcea griji în legătură cu „armele lăsate de izbeliște" în vastul spațiu al teritoriului care fusese Uniunea Sovietică, după parafarea înțelegerii dintre Eltîn și Bush... în definitiv, cum avea să fie respectată această înțelegere?

Arme lăsate de izbeliște.

Profesorul își aminti că imensul concern al lui Wolf Koller fusese implicat în vînzarea de armament lui Khomeini, Gaddafi și, mai recent, lui Saddam Hussein, în vreme ce americanii fu-

seseră nevoiți să închidă ochii, deoarece chiar ei îl creaseră pe Saddam... Americanii „creau" mereu cîte un maniac care se întorcea în cele din urmă împotriva lor și se repezea la ouăle lor. Povestea asta n-avea sfîrșit.

Stiffel era mort acum, neonaziștii își pierduseră conducătorul, iar națiunea germană avea nevoie de o mînă forte și de o nouă identitate dacă se dorea evitarea haosului... Ceva trebuia să-i îndemne să treacă peste obsesia legată de imigranți, de sosirea est-germanilor pe piața muncii, de valurile de violență și de zarva privitoare la Comunitatea Europeană...

Profesorul pierduse șirul celor arătate la televizor. Reveni la ecranul luminat cînd începu o transmisie în direct din exteriorul Casei Albe din Moscova, clădirea care adăpostea Parlamentul rus, unde criza părea că ajunge la apogeu. De săptămîni întregi se cocea ceva acolo, însă în ultimile zile cineva întețise focul. Zorii luminau orizontul, mulțimile intonau cîntece, formau șiruri de oameni prinși de brațe, purtau drapele și își arătau pumnii camerelor de luat vederi. Pentru apărarea și menținerea guvernului lui Boris Elțîn, fuseseră aduse tancuri. Scena amintea de zilele încordate ale tentativei de lovitură de stat îndreptată împotriva lui Gorbaciov. Profesorul își imagină cu ușurință un viitor plin de astfel de scene, întins pe mulți ani, înainte ca democrația să se înstăpînească în Rusia sau să fie definitiv aruncată la coș. În definitiv, acolo nu conta decît integritatea puterii. Integritatea consensului, piatra de temelie a oricărei demonstrații, n-avea nici un fel de tradiție. Pentru majoritatea rușilor, aceasta nu însemna nimic, iar luptele pentru putere păreau fără nici o însemnătate pentru viața lor care era, oricum, din cale afară de grea.

În imagine apăru corespondentul CNN, cu fața înroșită de vîntul rece. Omul răcise și strănuta încontinuu în vreme ce vorbea, avînd în spate masele de protestatari.

– Se ivesc zorii în Moscova și acești zece mii de protestatari au stat toată noaptea aici, în frig, înfruntînd tăcerea amenințătoare a tancurilor. Boris Elțîn se află la Casa Albă, pe care o puteți vedea acolo – el se agață de putere în calitate de lider al

acestei noi națiuni agitate și fragmentate. Elțîn refuză să plece din Casa Albă, în vreme ce parlamentarii s-au dispersat pe coridoare sau, în cazul unora, aici, afară, alături de cei zece mii de oameni care cer demisia lui Elțîn și instalarea unui nou guvern... iar pariurile în privința viitorului aduc în mod constant la lumină numele unui fost KGB-ist, handicapatul locomotor Egor Rossovici, un tradiționalist care face de mult politică în spatele scenei. Rossovici nu aprobă faptul că Elțîn se bazează pe sprijin american, pe democrație, pe capitalismul de tip american. O serie de zvonuri afirmă că Rossovici așteaptă momentul crucial, cînd Elțîn va fi vulnerabil, ca să dezvăluie un plan uluitor pentru viitorul Rusiei, un program economic care-l va transforma pe Rossovici în lider național. Vreau să subliniez, că nimeni nu știe exact ce se va întîmpla în următorul moment... și nimeni nu cunoaște cine dă ordine armatei care se află aici, reprezentată de tancuri, fără să miște un deget. Dacă mulțimea va da buzna în Casa Albă și va încerca să-l scoată pe Elțîn din biroul lui, vor deschide tancurile focul asupra cetățenilor ca să salveze guvernul? Sau vor ataca și ele Casa Albă, în numele unei noi Rusii condusă de Egon Rossovici? Va fi viitorul Rusiei democratic sau se va instaura o nouă dictatură? Numai timpul va da răspunsul... Un lucru e sigur: moscoviții vor înfrunta o nouă iarnă grea. Agitație socială, mîncare insuficientă, ofertă slabă de bunuri de consum – iar situația e și mai rea în provincie. Inevitabil, în această iarnă va apare foametea – toată lumea o prezice. Unde se încadrează americanii în acest tablou? Vor veni și alte ajutoare? Vor interveni americanii și Națiunile Unite dacă armata rusă se va rupe în două și va izbucni războiul civil? Ce vor spune marile puteri europene care au, în mod clar, un anumit interes în viitorul Rusiei? Ce va face Germania – poate Germania să-și permită luxul de a lăsa Rusia să se dezintegreze? Sau să treacă la un regim militar? Unde ar ajunge continentul dacă ar apare un nou Război Rece? Acestea sînt numai cîteva din întrebările care se pun la Moscova și în toată lumea. Între timp, Elțîn se agață de putere și manevrele de culise continuă. Egon Rossovici n-a mai fost văzut de zile întregi, de la ultima lui cuvîntare publică, unde

a susținut o serie de propuneri, inclusiv reclamarea teritoriului Alaska de la Statele Unite, formarea de noi legături, mai strînse, cu regimurile militare arabe și folosirea armelor nucleare tactice împotriva oricărei opoziții față de planurile sale pentru Rusia. Însă unde se află planul lui de salvare economică? Ce cuprinde acesta? Și unde se găsește Rossovici acum? Acestea sînt întrebările momentului. Sînt Kirk Robbins și transmit din Moscova pentru CNN, așteptînd o nouă zi, așteptînd să aflăm dacă astăzi e ziua în care Rusia se va redefini...

Atunci Profesorul înțelese totul.

Rămase pe loc, zîmbind amuzat, minunîndu-se de enormitatea planului.

Bineînțeles, cineva trebuia să-i pună capăt.

Mîine. Era prea epuizat ca să se gîndească la el în seara asta. O să-l sune pe Paulus a doua zi... și pe Delaney... Trebuia implicat și Ned Cheddar... și în clipa următoare adormi pe fotoliu, cu toată durerea și cu fata care sforăia ușor în pat.

Ned Cheddar se sculă, se îmbrăcă și ieși, însoțit de paza de corp, la o mică plimbare matinală prin împrejurimi. Se întîlni cu tineri birocrați, care căutau modalități de a-și păstra slujbele sau de a fura o slujbă mai bună de la altcineva; Secretarul de stat de la Transporturi făcea jogging, împreună cu javra lui alsaciană, care, altfel, era un cîine superb. Președintele Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore era așteptat de mașina și șoferul personal. Șoferul citea cu atenție *The Washington Post*. Era un cartier extrem de sigur. Unul dintre consilierii de culise ai președintelui american ieșea deja cu mașina, ca să meargă la serviciu. Washington-ul era un oraș în care lumea se scula devreme. Aerul era încărcat de umezeală și tăcerea stăpînea încă întreaga fire, însă viața se sesiza ușor pulsînd pretutindeni. La cîteva ferestre sclipeau deja luminile pomilor de Crăciun.

Cheddar medita. Analiza ceea ce, în ultimii ani, ajunsese să numească „aparițiile din vis". Gîndurile lui Wolf Koller, rapoartele primite cu regularitate de la kremlinologi, de la cei care îl supravegheau pe Eltîn, de la băieții aflați pe scena

moscovită, de la analiștii politici din Washington – totul intrase în visul lui, aranjîndu-se și rearanjîndu-se, formînd imagine după imagine în cele trei ore de somn ale lui Cheddar. Fiecărei imagini din vis îi lipsea ceva, cu excepția ultimei. Chiar pierdut în somn, Cheddar știa întotdeauna că era vorba de un vis: chiar în vis el își spunea: *Știu că acesta e doar un vis, însă cred că mi-l voi aminti și îl voi analiza cînd mă voi trezi.* Cheddar găsea extrem de util acest gen de visare, deși multe dintre ideile din somn cădeau repede la o analiză atentă în timpul zilei. Astăzi era cu totul altfel. Imaginea din vis rezista. Nu o putea zdrobi cu nimic.

Știa ce plănuia Wolf Koller.

Înțelegea SPARTAKUS.

Wolf Koller dicta o nouă politică externă a Germaniei.

Ticălosul acela punea la cale un nou pact ruso-german.

Economia germană. Arsenalul nuclear rus... la naiba cu ceea ce voiseră să facă Bush și Elțîn... la naiba cu Clinton și cu echipa lui...

Germania și Rusia. O nouă Axă. Putere economică și arme nucleare.

Cu restul Europei sugrumat la mijloc.

Nu era de mirare că toată lumea se agita.

Wolf Koller...

Era nevoie de un Wolf Koller care să conceapă un asemenea plan. Depășea nivelul oricăror politicieni. Aceștia ar fi spus că e imposibil așa ceva.

Wolf Koller le-ar fi replicat să se mai gîndească o dată.

Wolf Koller înțelegea miza. Primești tu, primim și noi.

Nu era de mirare că începuseră să moară oameni. Pactul era mai presus de viața indivizilor. Profesorul se gîndise la Wolf Koller într-un context... Wolf Koller îngrijorat în privința lui Karl-Heinz, Lee, Erika și apoi a lui John-aiuritul-de-Cooper, apărut din senin. Era de înțeles, în atari circumstanțe, încordarea lui.

Trebuia să piară pe limba lui.

Wolf Koller lua jucăria tuturor, lăsînd toți Ned Cheddar-ii din lume cu ochii în soare.

Wolf Koller avea de gînd să schimbe totul. Întreaga lume.

Bineînțeles, cineva trebuia să-l oprească.

Cînd se trezi, în sfîrșit, Profesorul constată că Erika dispăruse. Aproape că-i veni rău. Oare fata avea destul bun-simț să rămînă măcar ascunsă? Sau nutrea un plan care o putea omorî?

Nici nu se putea începe mai prost ziua.

Istoria se repetă

Cooper își zise că merita tot ce i se întîmpla. Fusese orbit de dragoste, se dovedise mai puțin evoluat ca un bebeluș. Îi plăcuse să-și bage nasul în treburile altora și se apucase să răscolească tot rahatul. Acum avea să fie responsabil și pentru moartea lui Beate Hubermann. Fata asta nu făcuse nimic rău, nici lui Wolf Koller și nici neonaziștilor. Nu merita să moară. Probabil că în mintea lui Wolf Koller ea reprezenta întreaga teroare exercitată de mass-media, frica de expunere publică... Și petrecuse prea mult timp alături de John Cooper.

Nu știa dacă această călătorie în Cadillac avea vreo legătură cu asta sau nu. Tot ce știa era că avea să fie lichidat. Și Beate. Îl durea îngrozitor capul. Ochii îi erau împăienjeniți de sînge, mîinile îi erau strîns legate la spate, își pierduse simțul echilibrului și, după mirosul din jur, vomase. Poate că îl vor omorî, pentru că vomase într-un Cadillac. Oricum, nu mai conta.

Cei trei indivizi își șopteau ceva unul altuia, acordînd prea puțină atenție încărcăturii din mașină. Unul dintre ei ședea în spate, lîngă prizonier, ținînd o armă în poală. Deci, acesta era deznodămîntul: își trăise viața și distrusese viața surorii sale, iar

acum va muri, în vreme ce sora lui era, probabil, deja pe cealaltă lume, şi el nu mai putea face nimic.

Cel mai bun lucru era că se descărcase nervos. Nu prea mai avea putere de luptă şi, dacă venise vorba de asta, nici măcar voinţă nu-i rămăsese de a merge mai departe, în cazul în care Lee era moartă sau pe moarte. În cele din urmă, tipii cei răi aveau să cîştige. Acum douăzeci de ani pierduseră. El şi cu Olaf Peterson se distraseră de minune atunci. Nu se putea cîştiga mereu. Cooper se întrebă ce va spune, crede sau face Peterson cînd va afla ce-a păţit vechiul lui camarad la cea de-a doua invazie a Germaniei. Îşi va aminti de John Cooper cu un zîmbet şi îi va ura numai bine, oriunde s-ar fi aflat...

Cooper reveni la realitate cînd auzi geamătul lui Beate şi se simţi zguduit de trecerea maşinii peste un prag de acces către un depozit lung cît un teren de fotbal. Auzi un soi de vibraţie în jurul lui, ca şi cum pămîntul şi aerul intraseră în rezonanţă, ca şi cum ar fi avut loc o invazie a pămîntului de către marţieni... Doamne, poate că îşi pierdea minţile, poate că acesta era modul în care se proteja mintea la momentele de final sau poate că se credea altundeva, în vreun film... Şi-ar fi dorit să se găsească într-un cadru din *Thin Man*, unde toată lumea bea ceva, unde se afla o mulţime de personaje pitoreşti, sporovăind vrute şi nevrute, unde Myrna Loy îi spunea lui William Powell că umbla zvonul că el apăruse în ziarele de scandal... Iisuse, cineva îi povestise odată lui Cooper că Myrna Loy şi William Powell nici măcar nu se plăceau... ce lume, ce lume...

Maşina se opri şi oamenii lui Koller deschiseră portierele din spate. Cel cu arma avea nasul însîngerat şi o buză tăiată de la confruntarea cu John Cooper şi cu lampa buclucaşă. Cînd Cooper ieşi, clătinîndu-se, individul îi puse piedică, spuse ceva în germană şi îl pocni cu piciorul în coaste. Ce mai conta? Durerea îl făcea să se gîndească mai puţin la moarte...

O împinseră pe Beate către o mică uşă din partea laterală a depozitului. Cooper află pe pielea lui cît de greu era să te ridici în picioare cu mîinile legate la spate. Se întoarse către omul cu arma şi rosti:

– Dezleagă-mi mîinile şi o să-ţi tai căpăţîna, după care o să scuip în gaura rămasă.

Auzise fraza asta în filme. Individul nu-i răspunse, ci se mulțumi să-l împingă spre ușă. Vibrațiile erau tot mai intense. Cooper avu senzația că e un monstru în depozit, înfometat, zguduind lumea cu răsuflarea lui. Nu mai avea mult de așteptat. Cina urma să-i sosească la bot.

Depozitul era slab luminat și plin de camioane cu gunoi care urma să fie compactat. Mirosea a benzină, a lichid de frînă, a ciment, a praf și a ceva ars. În celălalt capăt al locului se găsea ceva, monstrul, cu uși imense și dispozitive hidraulice. Cooper oftă. Nu voia să moară. Inima îi bătea nebunește; n-o putea calma defel. Se rugă în gînd să moară înainte de a fi dat hrană monstrului.

Indivizii îi împinseră și-i înghiontiră către o masă, forțîndu-i să se așeze pe niște scaune de lemn. Unul dintre nemți îi spuse ceva lui Beate, ea răspunse, apoi individul mai spuse ceva și fata dădu din cap, după care se întoarse spre Cooper.

– Așteptăm pe cineva. Acel cineva vrea să ne vorbească.

– Înainte de a ne ucide?

– Presupun că da. Nu cred c-are să fie prea drăguț.

– Niciodată nu e cînd ești omorît, replică el.

Juca scena cu buzele strînse. Bogart sau Bill Holden. Coop în *Pentru cine bat clopotele*, numai că el n-avea cum să ia o mulțime de fasciști o dată cu el în cealaltă lume.

– O să ni se pună întrebări – cînd persoana ajunge aici...

– E Koller. Vrea să afle cît de multe știm despre SPARTAKUS.

– Dar noi nu știm nimic...

– Ceva îmi spune că asta nu ne va salva, rosti Cooper, încercînd să zîmbească. Îmi pare rău, Beate. Tu nu meriți așa ceva.

Fata îi zîmbi. Avea sînge la nas și la gură.

– Nimeni nu merită așa ceva. E doar un ghinion.

– Nu, este o caracteristică a mea. Uneori eu îi prind pe naziști, alteori mă înhață ei pe mine.

Nu văzu lovitura care îl plezni peste ceafă, aruncîndu-l de pe scaun.

Încercă să se echilibreze, însă o durere năucitoare îi cuprinse capul și alunecă pe pardoseala de ciment. Cel care îl lovise veni

lîngă el şi îl călcă pe faţă, lipindu-i un obraz de ciment şi începînd, treptat, să apese.

Un alt individ îl dădu pe primul la o parte. Cooper simţi că-l arde locul în care se înfipsese cizma. Acest al doilea neamţ îl ajută să se ridice, îl aşeză la loc pe scaun şi rosti ceva nedesluşit în germană. Avu impresia că timpanul i se spărsese şi acum i se scurgea pe canalul urechii. Percepea uruitul şi vibraţiile drept în creştetul capului. Se prăbuşi pe scaun, întrebîndu-se cîtă vreme mai aveau de aşteptat.

Trecu aşa o oră. O oră de vibraţii, de huruituri, de dureri în diverse părţi ale trupului, de încercări menite a găsi ceva de spus lui Beate, în condiţiile în care nimic nu mai conta. Ochii fetei erau închişi, ca şi cum ea se cufundase în meditaţie într-un alt plan al existenţei, distanţîndu-se de dezastrul în care o băgaseră Cooper şi sora lui. Cooper adormise deja pe jumătate cînd auzi un zgomot ciudat. Se deschisese mica uşă în întunericul înconjurător... sau era o altă uşă? Sau totul se petrecea în închipuirea lui? Era treaz sau visa? Nimeni altcineva nu părea să fi remarcat zgomotul.

În aceeaşi clipă, auzi un alt zgomot. Ca o bătaie uşoară sau ca un tîrşîit, ceva care n-avea ce căuta acolo. Sau, cel puţin, care nu fusese acolo înainte.

Privi înspre zona de întuneric, forţîndu-se să zărească dacă venise Koller. Nimic. Numai huruitul şi vibraţiile, şi... acolo, ciudatul sunet, ceva alunecînd pe ciment, ca şi cum un om ar fi tîrît un sac greu sau ceva asemănător...

Cei trei nemţi auziseră şi ei. Se zgîiră în întuneric. Unul dintre ei înjură şi strigă ceva, probabil. „Cine e acolo?" însă nu primi nici un răspuns. Doar acel sunet bizar.

Gorilele lui Koller se enervară. Se simţeau, neajutoraţi. Locul era atît de vast, umbra atît de adîncă, zgomotul atît de persistent, iar localizarea sunetului atît de grea... Fiecare dintre ei scoase o armă, una dintre ele fiind o mitralieră. Se ridicară în picioare, holbîndu-se în întuneric.

Ca într-o scenă din *High Noon*.

Erau speriaţi, dar nu din cale-afară.

Atunci se petrecu ceva dumnezeiesc.

Bărbatul ieşi din umbră. Poate că fusese tot timpul acolo, iar întunericul fusese spart o clipă de o rază de lumină, dezvăluindu-l privirii.

Purta o haină lungă, desfăcută.

Se sprijinea de o cîrjă fixată sub umărul stîng. Cîrja. Ea producea uşoara bătaie.

Bărbatul ieşi cu încă un pas din umbră, dezvăluindu-se şi mai mult. Faţa însă continua să-i rămînă ascunsă în întuneric.

Cu toate acestea, i se vedea perfect obiectul pe care-l ţinea în mîna dreaptă, sprijinit de şold. Cooper nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Semăna cu o puşcă de vînătoare. Cu o magazie mare şi rotundă, ca a unui pistol mitralieră de pe vremuri.

Unul din germani strigă ceva şi trase un foc în direcţia necunoscutului. Bărbatul tresări cînd plumbul îl atinse, apoi veni înspre ei şi...

În clipa următoare Cooper avu sentimentul că erupe un vulcan lîngă el. Un zgomot infernal umplu depozitul, se reflectă de pereţi, iar aerul se umplu de sînge, bucăţi de carne şi petice de haine. Toţi cei trei nemţi fură practic dezintegraţi. Primul, cel care trăsese glonţul, primi o încărcătură drept în piept. În aceeaşi clipă unul din braţele omului zbură prin aer şi individul făcu cîţiva paşi caraghioşi înapoi după care se prăbuşi. Cel de-al doilea neamţ căută să se ferească ghemuindu-se şi primi încărcătura drept între umeri. Capul îi dispăru instantaneu, iar trupul căzu, la rîndul lui, după cîţiva paşi, un adevărat gheizer de sînge ţîşnindu-i din gît. Cel de al treilea rămase pe picioare şi primi două încărcături care îl retezară de la mijloc şi-l transformară în două jumătăţi de om. Beate începu să ţipe în vreme ce omul cu arma înfiorătoare înainta încet prin perdeaua de fum şi praf, ca un înger al răzbunării, din filme, căci bineînţeles asta era, îngerul răzbunării, îngerul păzitor – un rol pe care-l cunoştea foarte bine, căci îl mai jucase. Bărbatul mergea încet datorită cîrjei şi a piciorului pe care şi-l tîra pe ciment.

Ajunse lîngă Cooper.

– Cinstit îţi spun, rosti el, te afli într-un rahat mai mare decît ţi-ai închipui. Făcu o pauză şi zîmbi. Prin găurile din haina lui începea să iasă sînge. Omul se lăsă într-un genunchi, strîmbîndu-se de durere şi începu să desfacă nodurile de la încheieturile lui

Beate. Ce naiba te-ai face fără mine? Tuşi. Să ştii că n-am să fiu mereu lîngă tine ca să te salvez.

– Ai fost întotdeauna, replică încet Cooper.

Cooper se întoarse către Beate, care se holba la acest bărbat. Faţa îi era plină de sîngele victimelor. Fata părea şocată.

– Beate Hubermann, o prezentă el. El e Olaf Peterson. Bărbatul se aplecă înainte, întinzînd palma mîinii drepte.

– Eu sînt cel care are grijă de prietenul nostru Cooper.

Cooper îl urmări cum dă cu blîndeţe la o parte şuviţele de păr ale fetei. Beate îl privi pe Olaf Peterson, ca şi cum l-ar fi văzut pe Dumnezeu. Pe faţă îi şiroiau lacrimi.

Cooper n-avea să moară în noaptea asta.

Olaf Peterson avusese grijă de asta.

Din nou.

– John, e rănit, strigă Beate.

Peterson se sprijini din ce în ce mai tare de ea, în braţele ei.

– Ticălosul ăla mic, mai rosti Peterson, dînd drumul armei care zăngăni pe cimentul pardoselei.

Haina i se deschise, dezvăluind o rană mare pe piept, ca un trandafir de culoare roşu închis.

Olaf Peterson se prăbuşi în braţele lui Beate, ca şi cum fata ar fi fost un înger de la poarta raiului.

Erika dezlănţuită

Simţind în buzunar greutatea Luger-ului pe care îl descoperise în vila familiei Hubermann, Erika stătea la colţul Ku'damm-ului, vizavi de Kranzler's, lîngă chioşcul de ziare, cu capul ascuns într-o minicabină telefonică. În jurul ei strada forfotea. Fata aştepta să i se dea legătura pe linia specială cu sanctuarul tatălui ei de la Koller Industries International. Văzînd că nu primeşte nici un răspuns la numărul casei din Grunewald, nici

la cel al reşedinţei de la Wannsee, Erika fusese sigură că el se află în ascunzătoarea lui favorită, acolo unde numai cîţiva oameni cunoşteau numărul de telefon. Ascunzătoarea pentru cazuri de urgenţă. Ea avea acest număr, mama ei îl avea, doctorul Gisevius îl avea. Nu mai puteau fi mulţi alţii. Acum telefonul sună o dată, de două ori, robotul răspunse anonim, după care Erika vorbi şi auzi cum taică-său ridică imediat receptorul.

– Erika! Draga mea – unde eşti? Eşti bine? Am fost îngrijoraţi rău de tot... ce înseamnă asta?

Părea preocupat, însă calm, arborînd tonul patern potrivit. Ca şi cum n-ar fi pus oamenii lui s-o urmărească şi s-o omoare.

– Cunoşti terasa berăriei Loretta?

– Sînt cîteva...

– Ştii tu care. Locul acela unde oamenii tăi au abandonat cadavrul lui Karl-Heinz Schmidt.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. De ce nu vii încoace, dragă? Sau te pot întîlni acasă – te simţi bine?

– M-ai auzit. Nicăieri altundeva.

– Pari foarte supărată.

– Pentru că ţi-ai trimis bandiţii să mă omoare? De ce să fiu supărată pentru atîta? Îţi stă în caracter. Te avertizez să vii singur – dacă n-o faci, îţi promit că o să-ţi pară extrem de rău.

– Stai o clipă. O să-mi ia ceva timp să ajung acolo. Am nevoie de cîteva ore.

– Păcat. Ai numai o oră la dispoziţie. Dacă peste o oră nu te afli acolo, singur şi pe jos, în ziarele de mîine o să citeşti totul despre SPARTAKUS. Traversează prin faţa Ku'damm-ului. Eu o să te urmăresc. Cînd ajungi la roata mare, aşteaptă-mă. Ai înţeles? Aşteaptă-mă.

– Ei, Rikki, ştiu că eşti supărată, eşti înfuriată şi nedumerită, însă dă-mi voie să te asigur...

Fata închise telefonul. *Rikki*. Doamne, cum mai ura diminutivul acesta pe care el i-l dăduse pe cînd era copil... Cînd se făcuse mai mare, începuse să-şi adore tatăl, pînă cînd ajunsese la vîrsta de opt sau nouă ani şi începuse să-şi dea seama cum se comporta cu mama ei. Disprețul, nerăbdarea, frica, toate laolaltă – nu ştia cum să numească exact atitudinea lui, însă o resimţea

aproape fizic, ca pe un val atîrnînd deasupra căminului şi întregii ei maturizări. *Rikki, dragă, vrei să faci asta, Rikki, iubito, maestrul tău de călărie te aşteaptă..* Îi cumpărase un cal, un pur sînge arab, însă gestul venise prea tîrziu, căci ea îl ura deja, iubindu-şi mama. Fusese mai mult decît iubire. Fata ştiuse că mama ei avea nevoie de a fi protejată de el şi îşi asumase sarcina de a i-o acorda... *Copii*, îşi zise ea acum, *sărmani copii*...

Simţi nevoia să se plimbe în bătaia vîntului rece şi tăios. Luă un ziar, intră într-o cafenea şi se apucă să citească cîtă vreme bău o cafea şi mîncă un corn. Plecase de la hotel, îl lăsase pe Profesor sforăind, la puţină vreme după miezul zilei, şi umblase mult pe jos, meditînd la ceea ce avea de făcut, verificînd orice posibilă eroare, pînă cînd îşi dădu seama că planul era fără greş – asta dacă dorea să-şi ducă la îndeplinire un anume ţel. Anume de a-l ucide pe tatăl ei. Cîtă vreme putea juca pe această carte era în siguranţă. Şezînd acum în cafenea, Erika îşi spuse că era în stare s-o facă dacă trebuia. Îşi privi ceasul. Trebuia să plece.

Afară se întuneca. Fata îl văzu pe taică-său coborînd dintr-un taxi, rămînînd o clipă dezorientat pe loc, trăgîndu-şi mai bine pălăria pe cap şi privind în jur după ea. Ca să fie mai credibil, îşi descheie haina şi şi-o folosi ca să-şi protejeze braţul bandajat. Erika îl lăsă să înainteze, urmărindu-l de pe cealaltă parte a străzii. Nu îl urma nici o maşină şi nici vreo persoană pe jos. Nu se uită la ceas, nu se opri, nu privi în jurul lui, ci merse drept înainte. Lipsit de escortă. Sigur pe el însuşi.

Roata mare se decupa pe fundalul cerului. El traversă strada aglomerată şi privi o clipă ilustraţia viu colorată a roţii, după care se sprijini, ca din întîmplare, de zidul de dedesubt. Orificiile casei pustii de bilete păreau doi ochi imenşi. Erika traversă şi ea strada. În acea clipă, fata îşi dădu seama că era posibil ca el să-şi fi plantat deja oamenii pe terasă, undeva imposibil de depistat, gata a se năpusti înspre ea, însă acest fapt nu mai conta dacă ea voia cu adevărat să-l omoare.

Vîntul era tăios. Erika purta ochelari, pantaloni negri, o jachetă de piele neagră şi cizme lăcuite. El o privi şi se întoarse, nedîndu-şi seama cine era. Fata parcurse cîţiva paşi înspre el,

apoi rămase pironită locului, luminată de farurile mașinilor care treceau prin apropiere.

– Bună, tată.

El își întoarse fața. Căscă gura de uimire.

– Nu te-am recunoscut. Ce ți-ai făcut?

– E deghizarea mea.

– Deghizare? Ce tot vorbești? Ia să mă uit mai bine la tine.

Vru să se apropie de ea, însă fata se dădu înapoi și ridică mîna să-l avertizeze, clătinînd din cap.

– Am încercat să rămîn în viață. Două gorile de-ale tale au murit ieri noapte. Aproape că puseseră laba pe mine. Dar am avut un protector. În seara asta n-am nevoie de așa ceva, nu, tată?

Zîmbi.

– Habar n-am la ce te referi – cred că ai înnebunit.

– Asta e? Noi toți, ceilalți, sîntem nebuni? Mama, eu, oricine nu e de acord cu tine? Crezi că o să-ți meargă, tată? Mai bine te-ai mai gîndi...

– Ce vrei de la mine? Treci mai repede la subiect.

– Vreau s-o văd pe mama. Unde e?

– Maică-ta e prea bolnavă ca să-ți vorbească sau să te vadă. Cum să dai ochi cu ea și să-i povestești despre coșmarul prin care ai trecut? Sînge pe jos, cuțite, nici un corp... Știai foarte bine în ce stare era cînd ți-ai regizat mica ta cascadorie...

– Îți irosești energia degeaba. Du-mă la ea. O s-o văd sau o să mori înaintea ei. Consider că e drept să-ți spun că am o armă la mine. Încărcată. N-am să ezit să te împușc dacă încerci ceva – așa că du-mă la ea. După ce o s-o văd, o să mă hotărăsc dacă te voi ucide pentru ce i-ai făcut lui Karl-Heinz...

– O armă... fiica mea mă ține în bătaia puștii. Koller rosti vorbele cu dispreț nemăsurat. Fiica mea mă amenință că mă omoară... Maică-ta e la spitalul doctorului Lipp. Știi unde e.

– Oh, vei veni cu mine.

Erika se apropie de bordură și făcu semn unui taxi. Îi dădu șoferului adresa spitalului particular de la marginea pădurii Grunewald. Știa că, printre celelalte mașini care circulau pe stradă, puteau exista și cîteva automobile cu oameni de-ai tatălui

ei, plimbîndu-se de colo colo şi neslăbindu-i din vedere nici o clipă. În privinţa aceasta, nu putea face nimic.

În taxi, Koller rosti încet:

– Ce ţi s-a întîmplat, Rikki? Ce te-a împins să ajungi aici?

– Tu, tată. Tu m-ai adus aici. Încă un lucru pentru care nu vei putea fi iertat.

– Nu poţi continua aşa...

– Nu, tată, *tu* eşti cel ce nu poate continua aşa. Nu ţi-ai dat încă seama de asta?

– Nu fi obraznică, Rikki.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Fata îşi ţinu tot timpul mîna strînsă pe pistolul din buzunar.

Holul mirosea a antiseptic, iar zgomotele erau înfundate. Spitalul doctorului Lipp păstra aspectul reşedinţei particulare care fusese pe vremuri. Se mai simţea încă mirosul vechiului cămin, aroma vagă de trabuc şi colonie şi mîncăruri sofisticate venind din direcţia bucătăriei de la subsol. Acum însă prevalau mirosurile specifice spitalului. Pe pereţi continuau să atîrne tablouri uriaşe, înrămate în rame masive, iar duşumeaua era acoperită cu covoare vechi şi groase care estompau sunetul paşilor.

Deasupra uşii camerei lui Lise se vedea o luminiţă roşie. Wolf Koller deschise uşa şi Erika îl urmă înăuntru. Pe mai multe măsuţe se odihneau mici vaze cu flori. Încăperea era slab luminată. O simplă veioză lîngă fereastră şi un bec în baie. Se auzea, încet, muzică de Bach, dinspre o combină mică ascunsă într-o bibliotecă. Era un dormitor de lux, total diferit de o cameră obişnuită de spital. Era o casă aflată la depărtare de adevărata casă, pentru membrii mai incomozi ai clasei de sus.

Femeia de pe pat zăcea tăcută sub o pătură moale, de sub care nu i se vedea decît faţa. Umbrele se jucau pe chipul ei. În unele momente, femeia părea moartă. Erika îi făcu semn tatălui ei să înconjoare patul şi să se interpună între pat şi zid, ca să nu poată fugi. Era şi ea surprinsă de sîngele ei rece.

Cînd îşi îndreptă atenţia către maică-sa, simţi pe moment că i se face rău. Lise era palidă, aproape cenuşie la faţă. Ochii îi erau adînc înfundaţi în orbite, iar buzele i se ridicaseră pe maxilare, ca şi cum s-ar fi lipit de structura osoasă.

– Mamă, şopti fata. Sînt Erika. Mă auzi? Crezu o clipă că sesizează un tremurat al genelor. Luă mîna mamei ei şi o mîngîie încet. Simţi o foarte uşoară apăsare ca răspuns. Mamă, n-am păţit nimic... nu-ţi face griji în privinţa mea...

Lise îşi răsuci uşor capul, îşi mişcă buzele, însă nu scoase nici un sunet; braţele i se agitară sub pătură. Nimic altceva.

– Ce i-ai făcut? rosti Erika înspre taică-său, căutînd să-şi menţină vocea calmă. Ce se întîmplă? Nu arăta aşa cînd am văzut-o ultima dată – nici pe departe. Ce se întîmplă?

– E sedată, bineînţeles. O ia razna dacă nu i se administrează sedative. Nu te recunoaşte. Nici pe mine. Habar n-are pe ce lume se află majoritatea timpului...

– O omori, ticălosule!

Degetele fetei se strînseră mai tare pe pistolul din buzunar.

– Nu fi ridicolă, Erika. E foarte bolnavă. S-ar putea să mai aibă doar cîteva zile de trăit...

Fata se aplecă şi o sărută pe maică-sa pe obraz. Cînd îşi înălţă din nou privirea către Koller, chipul îi era scăldat în lacrimi.

– Atunci mai aveţi amîndoi cîteva zile de trăit. Dacă ei sau mie ni se întîmplă ceva, poţi să uiţi tot ce-ai plănuit în legătură cu SPARTAKUS. *Tot* – poţi să uiţi totul dacă se întîmplă ceva cu vreuna dintre noi...

– Nu ştiu nimic despre acest SPARTAKUS, e absurd ce spui...

– Karl-Heinz mi-a povestit totul înainte de a fi ucis de tine. Mă auzi, mă înţelegi?

– Habar n-am ce ţi-a povestit– sînt sigur că era un irresponsabil şi un exaltat... însă ceea ce trebuie să pricepi tu este că nu poţi să te pui de-a curmezişul istoriei. Nu-ţi poţi lăsa ura per-

sonală să intervină în soarta Patriei! Trebuie să înțelegi bine asta, Rikki, sau istoria te va călca în picioare.

– Oh, scutește-mă cu soarta Patriei! Nu-mi pasă de această soartă, nu pricepi? Pentru mine ceea ce contează e familia, așa că la naiba cu această Patrie! Familia *ta*, generația ta și generațiile dinaintea ei, toți cei care merg pînă la căștile cu țeapă, voi toți ați făcut un adevărat dezastru din Patrie – dezastrul continuă și voi sînteți hotărîți să înrăutățiți situația... mie nu mi-a mai rămas decît familia!

Wolf Koller stătea în picioare lîngă capătul patului, arborînd o mască rigidă pe chip, uitîndu-se la fiică-sa cu ochi scînteietori.

– Familia? Ție nu-ți pasă deloc de familie. Ți-ai bătut joc de ea, fata mea, ai uitat cît de apropiați eram, cum te țineam pe umeri la parade ca să vezi... ai uitat cum te-am învățat să înoți și cum îmi țineam mîinile sub tine ca să nu te scufunzi, astfel încît să nu te temi, ai uitat cum îl așteptai pe Sfîntul Nicolae și cum mă țineai de mînă pentru că te temeai – nici unul din motivele pentru care mă iubeai nu mai există, nici unul. Asta era familia, Rikki. Tu și cu mine eram singura speranță a familiei – restul ei, adică maică-ta, era nebună și o lua în batjocură. Din punctul ei de vedere, familia a fost întotdeauna un subiect de batjocură, încă din ziua în care ei mi-au spus că trebuie să mă însor cu ea...

– *Ei*? *Cine* ți-a spus?

Erika își simțea lacrimile pe față și se disprețuia că stătea să-l asculte pe taică-său.

– Asociați de-ai mei, oameni care erau îngrijorați în privința instabilității ei...

– Vrei să spui naziștii, nu-i așa? Oameni care îl înconjurau pe primul ei soț... oh, ea mi-a povestit toate astea, mi-a spus că făceai parte din clanul lor.

– Asta-i o tîmpenie și mai mare! Iar culmea e că tu ai crezut-o! Habar n-ai că ea și-a petrecut primul an din căsătoria noastră într-o instituție de tratarea bolilor psihice! Și ea e cea pe care o asculți! Doamne!

– Cunosc totul despre doctorul Warmolts şi clinica lui, cît şi despre tratamentele cu electroşocuri. Ştiu ce s-a întîmplat în Bayreuth. Şi mai ştiu că ea n-a avut nici un copil cîtă vreme a stat acolo. Ştiu că totul a fost o minciună...

Fata îi vedea dinţii albi şi grimasa de pe chip în vreme ce el se apropia pe lîngă pat, de ea.

– Nu mint cînd spun că te iubesc, Rikki... nu e vina mea că a ieşit ce a ieşit – n-am vrut să fie aşa şi trebuie să mă crezi în privinţa asta...

– Deci, continuă ea, fără a-l asculta. Un ultim lucru, tată... *cine sînt eu? Cine e mama mea*?

– Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă asculţi – există răspunsuri la întrebările tale. Mama ta...

Koller clătină din cap, incapabil să mai scoată o vorbă.

– E moartă? Ai ucis-o şi pe ea?

Pe Koller îl scutură un fior, sesizînd implicaţia vorbelor ei. Întinse mîna după ea. Rana îl făcea să fie rigid şi neîndemînatic. Erika se trase într-o parte şi îl împinse, pe jumătate îngrozită, pe jumătate dorindu-şi ca el s-o îmbrăţişeze, s-o mîngîie şi să-i îndepărteze lacrimile cu un sărut, aşa cum făcea cînd era mică şi alerga la el cu un genunchi julit sau cu o păpuşă ruptă. Acum însă el icni de durere şi surprindere şi se dădu înapoi, clătinîndu-se pînă se lovi de măsuţă, de pe care răsturnă o vază cu flori. În acest timp căută să-şi protejeze braţul rănit. Chipul i se schimonosise şi vocea îi deveni un soi de horcăit.

– Erika, te rog – nu face asta. Încearcă să găseşti în inima ta... Se lupta să nu se prăbuşească. Pe pat, Lise se agită şi gemu uşor, auzind sunetul vocii lor şi zgomotul vazei sparte. Sînt tatăl tău Rikki – voi fi întotdeauna tatăl tău, iar acesta e un fapt pe care nu îl poţi schimba.

Văzîndu-l, pe Erika o apucă plînsul. Îi venea extrem de greu să se uite la expresia feţei lui, să-i citească durerea din privire. *Sînt tatăl tău. Întotdeauna voi fi tatăl tău*... Avea dreptate, căci el trăia prin ea, iar Erika nu putea face nimic în privinţa asta.

Scoase caseta video din buzunar, ştergîndu-şi lacrimile cu mîna înmănuşată.

– Astăzi am făcut zece copii ale acestei casete. La ordinul meu sau dacă prietenii mei nu dau de mine, aceste copii vor fi livrate principalelor ziare germane, precum şi altora *The New York Times*, *The Times* din Londra, *The Washington Post*, agenţiilor de informaţii din America, Anglia şi Israel. E vorba de soarta ta, tată, nu de a *noastră*. Uită-te la casetă... O să te caut în cîteva zile. Fii pregătit să-mi spui cine sînt, tată. Cu siguranţă că tu ştii – nu eşti atotştiutor? Atotputernic? Nu stă viitorul Patriei în întregime în mîinile tale? Fata se uită la chipul lui cenuşiu. Acum am să plec... Nu, rămîi unde eşti, tată. Găsesc ieşirea şi singură. Bucură-te de casetă... şi fii foarte, foarte grijuliu cu mama.

Wolf Koller şedea inert pe scaunul de lîngă fereastră, urmărind strada de dedesubt ca s-o vadă pe fiică-sa, aşteptînd ca durerea din braţ şi umăr să îi mai slăbească în intensitate. Erika... o iubea din pricina femeii care o născuse. Însă era un monstru. Femeile! Slăbiciunea atîtor bărbaţi... Femeile din preajma lui Richelieu constituiseră cea mai mare povară pe umerii lui! Acum era rîndul lui Wolf Koller – cum fusese posibil ca viaţa lui privată să îşi pună amprenta atît de serios asupra a tot ceea ce conta cu adevărat?

Scoase telefonul celular din buzunarul hainei şi îl sună pe Sebastien, care îi urmărise de la berărie şi acum aştepta afară.

– O să iasă în orice clipă. Urmăreşte-o. Trebuie să aflu unde se duce. E pe jos – probabil că va chema un taxi. Sună-mă imediat ce se va opri undeva.

În cele din urmă, Koller se ridică, simţindu-se înţepenit şi uşor înfierbîntat. Era din cauza rănii sau exista un motiv psihosomatic? Erika putea provoca febră oricui! Se duse la baie şi îşi spălă faţa cu apă rece.

Preț de o clipă crezuse că ajunsese la inima ei, invocînd copilăria și felul în care ea îl venerase, iar el o adorase. Poate că, de fapt, chiar *ajunsese* la sufletul ei.

Fiica lui...

Avea dubii în legătură cu ce putea ea face cu casetele video. Nici măcar nu era convins că înregistrase zece copii. Poate că îl testase doar. Cît de multe aflase de la întîlnirile secrete? Cît de mult îl ura?

Ea știa că el ordonase uciderea lui Karl-Heinz – însă nu se temea de el. Își luase măsuri de precauție, sîngele lui curgea încă prin venele ei. Cît de departe putea merge ca să-l distrugă?

Doi dintre oamenii lui omorîți în munți...

Se uită fix la casetă; o luă în mînă și se folosi de telefonul celular ca să-l sune pe unul dintre șoferi să vină să-l ia de acolo.

Era obosit, rănit, nevastă-sa murea, fiică-sa încerca să distrugă tot ce crease în acești ani, iar Rossovici venea la Berlin să semneze noua alianță...

Iar femeile îl sfîșiau.

Oftă și părăsi încăperea, fără a-i acorda vreo atenție lui Lise.

Încerca să decidă dacă putea risca să-și ucidă fiica acum. Oare fata blufase în legătură cu casetele video? Sau vorbise serios?

Începutul sfîrșitului

Cooper se trezi într-o cameră bizară. Auzi ușorul plesnet al lapoviței pe geamul ferestrei. Era un mic dormitor; fereastra era întredeschisă, pentru a permite pătrunderea aerului proaspăt. Încercînd să se miște, avu sentimentul că toate oasele îi sînt zdrobite. Imediat începură să-i revină amintirile. Încet, încet, își coborî picioarele de pe pat și se ridică. Era camera de oaspeți a

lui Werner Paulus. Acesta aştepta lîngă depozit cînd Olaf Peterson intrase şi începuse să omoare oameni...

Plecaseră fără a mai pierde timpul. Trei cadavre însemnau explicaţii de dat, iar Paulus, care cunoştea aceste lucruri pînă în cele mai mici detalii, îi sfătuise să dispară cît mai iute. Nu conta că Koller venea într-acolo. Putea veni oricine. Ideea era să se facă cu toţii nevăzuţi.

Îl duseseră pe Olaf Peterson la camera de urgenţă a unui spital unde Paulus era bine cunoscut. Doctorul care îl luase pe pacient în primire lăsase în seama lui Paulus întocmirea raportului către autorităţi privitor la originea rănii provocate de glonţ. Aşteptaseră cu toţii două ore – timp în care vînătăile şi zgîrieturile lui Cooper fuseseră dezinfectate şi pansate – după care doctorul venise şi le spusese că glonţul trecuse pe lîngă măduva spinării lui Peterson, însă distrusese ficatul, splina, un rinichi şi un plămîn. Plămînul cel puţin era complet scos din funcţiune, iar glonţul rămăsese pierdut în cavitatea toracică. Starea lui Peterson era gravă şi omul trebuia să mai rămînă internat la chirurgie cel puţin cîteva ore. Ca necazul să fie şi mai mare, exista o puternică hemoragie internă. Fusese un cartuş exploziv, un aşa numit glonţ dumdum, care provoca ravagii cumplite o dată ce pătrundea în corpul uman. Epuizaţi, în cele din urmă se întorseseră acasă la Paulus, unde Şeful simţea că aveau să se afle în siguranţă. Beate fusese de acord, deşi insistase să se întoarcă acasă a doua zi. Ei şi lui Cooper li se administraseră sedative la spital, aşa că adormiseră extrem de repede.

Acum însă sosise ora sculării.

Cooper trebuia să se ridice în picioare şi să se ţină pe ele.

Paulus şi Beate şedeau la masă în bucătărie şi beau cafea. Li se citea pe faţă satisfacţia produsă de această licoare. Paulus îi turnă o ceaşcă şi lui Cooper, iar Beate clipi somnoroasă în direcţia lui.

– Mai trăieşti, rosti ea, ca şi cum ar fi fost surprinsă.

– Da. Ce e amuzant e că am sentimentul că sînt mort. Ba chiar mai rău. Nu glumea. Simţea o durere înfiorătoare în zona rinichilor. Peterson, rosti el. Ce aţi mai aflat?

Paulus îl privi de dincolo de tejgheaua barului, unde se dusese ca să rîşnească o nouă porţie de cafea.

– A ieşit de la chirurgie. I-au scos schijele de glonţ. E într-o stare proastă. Eu zic însă că e un tip foarte tare – şansele sînt de jumătate-jumătate, după cum spune doctorul. Se va şti mai bine în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Cooper încuviinţă din cap. Văzînd expresia de pe chipul lui, Beate îi mîngîie mîna.

– Astă-noapte, rosti ea. Încă mi se pare un vis, şi acum mai aud hîrşîitul acelei cîrje – indivizii aceia erau cu adevărat ca nişte fantome. Erau...

– Duhuri, completă Cooper, zîmbindu-i fetei. Erau duhuri în toată regula.

În acel moment, rîşniţa de cafea începu să huruie. După ce zgomotul încetă, Cooper reluă:

– Trebuie să lămuresc asta. Cum de v-aţi întîlnit cu Peterson? Cum de ne-a găsit pînă la urmă? Ultima dată cînd l-am văzut era imobilizat în Minnesota, izolat în mijlocul unei furtuni de zăpadă...

– Aşa e, rosti Paulus. Nu mă mir că eşti curios. E o poveste ciudată...

Cînd Paulus începuse să aibă o bănuială – *Fingerspitzengefühl*, în adevăratul sens al cuvîntului – în privinţa întregii situaţii, îşi adusese aminte de acea poveste petrecută în urmă cu douăzeci de ani, care devenise un soi de legendă în mediile de contrainformaţii germane. Numele care lipsea din starea actuală de lucruri era Olaf Peterson. Acesta fusese bărbatul care îl ţinuse mai mult sau mai puţin pe Cooper în viaţă. Iar Werner Paulus fusese foarte îngrijorat în privinţa modului în care Cooper avea să scape din bucluc de această dată. Ca atare, îl sunase pe Olaf Peterson în Cooper's Falls, în Minnesota.

Peterson nu rezistase apelului. Avusese remuşcări încă din noaptea care urmase revederii cu Cooper. Lucrurile se repetau, se ivise din nou ocazia unei acţiuni adevărate, ocazie cu care Peterson n-ar mai fi avut prilejul să se întîlnească. Fiecare zi îl îmbătrînea tot mai mult. Oricînd era posibil ca vreun doctor să-i dea o veste proastă, să-i spună că mai avea şase luni de trait, fără

să mai aibă parte de vreo aventură, iar atunci cum s-ar fi simțit ratînd acest mare spectacol? John Cooper îi dăruise lui Olaf Peterson cea mai interesantă experiență din viața lui: mai interesantă decît anchetele criminalistice din Minneapolis, decît femeile, decît oricare alt lucru. Și acum își amintea fiecare minut al acelei experiențe. Douăzeci de ani însemnau o perioadă prea mare de timp ca amintirile să mai constituie principala sursă de experiență... și iată că acum ocazia apăruse din nou. Numai că Peterson își spusese că era prea bătrîn și că piciorul rupt era un handicap prea mare. Îl trimisese pe Cooper singur la război... fapt care aproape îl omorîse și care, mai mult ca sigur, avea să-l ucidă pe Cooper.

Și atunci, cînd regretele începuseră să-l macine cumplit, se ivise o a treia șansă. Werner Paulus îl sunase din Berlin... Prietenul tău John Cooper e vîrît pînă în gît în rahat, cu toate că Paulus n-ar fi folosit niciodată acest ultim cuvînt, și are nevoie de ajutorul tău...

Nu poți ignora chemarea vieții de două ori, mai ales atunci cînd ești conștient că ai ratat, că ai pierdut ultima rundă... că ți-ai lăsat baltă un vechi prieten pe ultimii metri.

Paulus aranjase ca Peterson să fie așteptat în Berlin de cineva cu o carabină. Fusese o condiție a venirii lui Peterson.

Cînd taxiul americanului apăruse la întîlnire, Paulus aștepta în Mercedes-ul lui albastru, vizavi de blocul unde locuia Beate Hubermann. Împreună, cei doi bărbați așteptaseră și văzuseră gorilele lui Koller trăgîndu-i afară din clădire pe Cooper și Beate. Paulus știa că indivizilor le plăcea să-și ducă victimele la depozitul unde mașinile de prelucrat gunoiul ștergeau orice urme de comitere a unor crime. Puține lucruri nu știa Paulus în legătură cu felul în care operau oameni precum Koller. Din păcate, un accident rutier le încetinise urmărirea. Ei nu pățiseră nimic, însă un camion și două automobile se șifonaseră reciproc destul de bine, făcînd ca salvarea fetei și a americanului să vină cam pe muchie de cuțit, spre necazul lui Paulus.

Paulus așteptase afară, lîngă depozit, pentru a se ocupa de oricine altcineva ar mai fi sosit acolo. Dar nu venise nimeni, iar Peterson se asigurase că nimeni nu va evada din acea clădire.

Singurul lucru neprevăzut fusese împuşcarea lui Peterson. La urma urmei, lui Dumnezeu îi plăcea întotdeauna să mai facă cîte o glumă.

– Acum Wolf Koller ştie că i se opun oameni care sînt în stare să lupte. Pierde din avantaj. Paulus îşi măsura vorbele. Oriunde se uită în jurul lui, vede numai evenimente neprevăzute. Acum se izbeşte de oameni la fel de nemiloşi ca el – cînd sînt provocaţi... Sper ca asta să-l sperie serios. Luă o gură de cafea. Nu ştiu unde e Erika, dar cred că ştiu unde o va duce Koller pe sora dumneavoastră, dacă n-a făcut-o deja. E locul lui secret...

– Adevărat? Unde?

– Ajungem imediat şi la asta. Mai întîi, Erika – trebuie să ne pregătim sufleteşte pentru ideea că e moartă.

– Mă rog să nu fie aşa. Ce vreau eu să aflu, Şefule, este unde e sora-mea?

Cînd părăsi spitalul doctorului Lipp, Erika abia înţelegea ce se petrecea. Ştia că nivelul ei emoţional crescuse peste cota de alarmă, iar acum încerca să se concentreze un pic. Se întoarse la Ku'damm cu un autobuz pe care îl luă la cîteva blocuri distanţă de spital. Nu-şi amintea nimic din călătoria cu acest autobuz; o ardeau cumplit imaginile tatălui şi mamei ei. Lise părea un cadavru viu, iar taică-său era întruchiparea durerii, amintindu-i de anumite momente ale copilăriei, cînd îl iubise. Tremură îndelung, ţinîndu-se strîns de o bară din autobuz. Aşteptase atît de mult această confruntare finală, disperată, trăită şi retrăită în mintea ei de nenumărate ori... şi îl văzuse la mila ei, dar nu găsise nici o satisfacţie, nici o plăcere în asta. Nu mai resimţea frica şi ura pe care le simţise de atîta vreme; cumva echilibrase scorul, îi făcuse cît de mult rău putuse... În autobuz simţi cum coboară încet de pe culmile emoţionale atinse şi încercă, pe cît putu, să nu se gîndească la toate implicaţiile freudiene ale relaţiei cu el...

Nu-i mai rămînea acum decît să exercite presiunea finală asupra lui, după ce el avea să urmărească banda video. Atunci va fi nevoit să o mute pe mama ei la un alt spital, unde putea beneficia de o îngrijire pe măsură, în afara razei lui de control. Deoarece totul era înregistrat pe bandă... SPARTAKUS,

uciderea lui Karl-Heinz, starea lui Lise, teama Erikăi în privinţa siguranţei personale...

Intră într-o cafenea şi se aşează într-un colţ, tremurînd din pricina umezelii şi a frigului, dar şi datorită efectelor faptei pe care o comisese. Bău repede cafeaua fierbinte, arzîndu-şi limba ca să forţeze revenirea la realitate. I se făcu brusc foame şi comandă o prăjitură cu ciocolată şi încă o ceaşcă cu cafea, de această dată, cafea cu lapte cu mult zahăr. Îşi spuse că era bine să se obişnuiască încă de pe acum cu gîndul că va fi orfană, întrucît avea să-l distrugă pe taică-său, iar mama ei nu prea mai avea şanse de supravieţuire. Toate acestea erau evidente. Pentru prima dată începu să se întrebe cum se va putea descurca singură, ce ştia ea să facă mai bine...

Putea, bineînţeles, să-şi continue munca la galerie... se putea întoarce la şcoală, în Anglia sau chiar în Statele Unite... De ce naiba însă se gîndea la toate acestea? Tatăl ei voise să o omoare, trimisese oameni să o ucidă – ar fi fost o proastă să presupună că totul se sfîrşise. Dacă Wolf Koller nu înnebunise de tot, dacă credea ameninţarea ei în legătură cu benzile video, atunci poate că povestea lua sfîrşit, dar exista un mare dacă... Trebuia să înceteze cu modul acesta copilăresc de a gîndi... Îşi aminti ceea ce scrisese F.Scott Fitzgerald cu atîta vreme în urmă, o propoziţie pe care mama ei i-o amintise mereu. *Nimeni nu compatimeşte o fată aflată la bordul unui iaht.* Lise îi spusese că îşi trăise toată viaţa de pînă atunci ca o fată aflată la bordul unui iaht, figurat vorbind. N-avea nici un sens ca o astfel de fată să se aştepte ca cineva să-şi facă griji în privinţa bunăstării şi fericirii ei, deoarece în mintea tuturor o fată aflată pe un iaht nu putea avea nici o problemă. Tot Lise îi mai spusese că trebuia să se obişnuiască cu acest gînd. Erika Koller putea dezvălui lumii întregi megalomania tatălui ei, nazistul care voise să-şi ucidă propria copilă, care dorea să îngrădească viitorul Patriei, însă pentru ea însăşi n-avea să găsească nici un fel de compătimire.

Ei bine, putea trăi cu asta. Trăise cu Wolf Koller toată viaţa. Cu orice altceva se putea descurca mai uşor... Cel puţin, aşa spera.

Ştia că are o prietenă.

Ajunse la apartamentul lui Beate din Kreuzberg, apăsă butonul soneriei şi scoase un oftat de uşurare cînd auzi bîzîitul de răspuns. Urcă treptele două cîte două pînă la etajul al cincilea şi ajunse acolo, gîfîind ca o alergătoare, însă zîmbind, dar încremeni cînd zări chipul prietenei ei.

Beate făcu ochii mari; după aceea pe obraji începură să-i curgă lacrimi şi se aruncă de gîtul Erikăi. Plînseră amîndouă în tăcere o vreme.

– N-ai murit, n-ai murit, şoptea Beate la urechea ei.

Erika se trase înapoi, ţinîndu-şi mîinile pe umerii celeilalte fete.

– Dar tu – ce ţi s-a întîmplat? Faţa ta!

Beate încercă să zîmbească, însă durerea o opri. Avea o tăietură la buză, o zgîrietură urîtă deasupra unei sprîncene şi un ochi învineţit de pe urma unei lovituri.

– Este rezultatul întîlnirii cu tipii cei răi. Făcu o grimasă de durere. Acum mi-e bine, dar... am multe să-ţi povestesc. Şi sînt sigură că am multe şi de auzit.

Erika privi cu uimire la dezastrul din camerele superioare. Văzu lampa spartă, rafturile măturate, cărţile şi hîrtiile împrăştiate peste tot, o masă răsturnată, tot acel dezastru provocat de lupta dusă de John Cooper.

– Cine a făcut asta?

– În cea mai mare parte unchiul tău. E unul dintre tipii cei buni, care încearcă să împiedice uciderea noastră. Abia m-am întors şi eu, dar să lăsăm mizeria la o parte şi să bem un pahar de vin.

– *Unchiul meu* a făcut toate astea?

Îşi povestiră reciproc păţaniile, încercînd fiecare să-şi formeze o imagine globală şi înţelegînd că era vorba de ceva extrem de important. Beate încheie cu ivirea lui Olaf Peterson din neant, salvîndu-le viaţa, iar Erika îi povesti confruntarea cu tatăl ei şi stadiul actual al relaţiei dintre ei.

– Vrei să spui că ştii ce e SPARTAKUS? Şi ai mărturisit totul pe casetă video. Chiar ai făcut zece copii pe care să le trimiţi la...

– Nu. N-am ştiut cum. Am crezut că tu...

– Da, da, pot să fac copii. Mai ai măcar un exemplar?

– Da, am reușit să fac o copie într-un magazin de aparate electronice. Vînzătorul era tînăr și îi plăcea cum arăt – mi-a arătat cum să mă descurc cu două video recordere. Erika își înmuie buzele în al doilea pahar cu vin. Acum ascultă-mă cu multă atenție, Beate. Am să-ți spun despre ce e vorba. Vorbesc cu Beate ziarista. Am să-ți dezvălui tot ceea ce mi-a povestit Karl-Heinz... El a fost omorît pentru ceea ce știa. Din același motiv se teme și tata atît de mult de mine – nici nu îndrăznesc să mă gîndesc la modul în care ar putea reacționa după ce va vedea caseta...

A fost ultimul lucru pe care Karl-Heinz mi l-a spus în acea ultimă noapte, iar eu l-am făcut nebun, căci nu-l credeam nici măcar pe tata în stare să conceapă un asemenea plan. Am crezut că e vorba și de ceva imaginație la mijloc, însă acum știu că nu era decît adevărul gol-goluț... Acesta e motivul pentru care el a fost omorît.

Ascultă-mă. Toată povestea e legată de ruși. Tata a încheiat un soi de pact secret... și l-a convins pe cancelarul Glock că a sosit vremea unei noi ere de supremație mondială a Germaniei... La sfîrșit, Erika adăugă: Americanii nu pot lăsa ca așa ceva să se întîmple. N-o pot face, nu-i așa, Beate? Asta spunea și Karl-Heinz. În cele din urmă, totul depinde de americani...

Ochii fetei erau imenși și se umpluseră dintr-o dată de nesiguranță.

Wolf Koller ședea singur în penumbra mansardei pustii a casei din Grunewald. Pașii lui răsunaseră pe coridoare, iar camerele mari și goale erau îngrozitor de reci. Îi ceruse șoferului să-l aștepte în mașină. Acum ședea prăbușit într-un fotoliu, fără a-și fi dat haina jos, ținînd în mînă telecomanda pentru videocasetofon și televizor. Pe măsuța de lîngă el se găsea un pahar cu coniac. Îl durea capul; întotdeauna îl apuca migrena cînd stresul depășea o anumită cotă de alarmă. Își privi ceasul. N-avea timp de irosit. Trebuia să plece în curînd. Gisevius și ambulanța care o ducea pe Lise plecaseră deja de la spital. Ceilalți aveau să se adune peste puțin timp. Nu-i putea face pe toți să aștepte...

Dădu drumul la televizor și la videocasetofon. Luă o gură de coniac și așteptă ca imaginea să se focalizeze.

Văzu chipul fiicei sale. Ura „deghizarea" pe care și-o alesese. Era o fată atît de frumoasă, iar el nu putea suporta ca frumusețea ei să fie deteriorată de ceva. Nu recunoscu fundalul imaginii. Chipul fetei umplea aproape întreg ecranul.

– Mă numesc Erika Koller. Tatăl meu e Wolf Koller. El e pe punctul de a pune în aplicare un plan care va duce la dominarea Europei de către germani și ruși. Ca să protejeze secretul în privința planului, el a ordonat uciderea mai multor oameni – cînd pactul va fi anunțat public, va fi prea tîrziu pentru a mai putea fi oprit... Să vă spun cîte ceva despre acest plan, pe care el a hotărît să-l denumească SPARTAKUS... SPARTAKUS deoarece acest nume simbolizează revolta sclavilor, revolta rușilor și a germanilor care au devenit, în opinia lui, sclavii imperiului american...

Wolf Koller nu-și putea lua privirea de pe ecran. *Fata știa totul*. Dacă dezvăluia ceva presei sau americanilor... în fine, nimic nu trebuia să se întîmple pînă ce pactul nu era parafat și Eltîn scos de pe scena politică... Mai întîi, trebuia să apară anunțul celor două părți, apoi nimic nu mai conta. Povestea fetei ar fi fost sufocată în oceanul de zgomote stîrnit de anunț.

Istoria n-avea să-l ierte niciodată dacă nu reușea s-o oprească pe fată.

Apucă din nou telefonul celular și îl sună pe Clint Kilroy.

Ned Cheddar se delecta cu cîrnați în sînge și jumări de porc în bucătăria casei din Georgetown, cu masa plină de telefoane, blocnotesuri galbene și foi de hîrtie cu mesaje decodificate. De cîteva ore era înnebunit, deoarece nici unul dintre agenții de teren din Berlin și din împrejurimi nu sunase ca să-și prezinte raportul. Stătuse la taclale cu una din echipele de paznici cîtă vreme așteptase, însă acum începea să-și piardă răbdarea.

Ned Cheddar nu mai fusese în Europa de douăzeci de ani, de fapt nu mai părăsise Statele Unite de cînd vizitase Chile și „Zona Morții" din Argentina, unde avusese grijă să-i facă dispăruți pe cîțiva inamici. Își încheiase treaba în Manila, într-o

manieră riscantă, deoarece nu-şi dăduse deloc seama de partea cui se afla. Cu Aquino fusese perfect, însă existaseră anumite legături cu Marcos, anumite interogatorii în legătură cu cei plecaţi în lumea umbrelor. Acum, în Berlin, ambiguitatea n-avea ce căuta. Descoperea treptat că era trădat de oameni pe care, la rîndul lui, îi trăda şi el, iar acest fapt îl deranja îngrozitor de tare. În mod clar, era prea tîrziu ca să-l schimbe pe Herr Koller.

Într-un tîrziu, telefonul sună tocmai cînd regreta că nu se dusese chiar el la Berlin. Balonul se ridica, aşa cum se spunea în tinereţea lui, iar el rămăsese pe tuşă. În Berlin s-ar fi putut delecta cu cîmaţi în sînge şi sauerbraten la Hecker's Dele, nu de departe de Kempinski, şi şi-ar fi făcut plinul de bere berlineză...

Acum Clint Kilroy vorbea la telefon, iar Cheddar putea auzi gîfîitul celuilalt. Cheddar îşi dădu seama că sosise timpul să-l lase liber pe Kilroy, să-l lase să se întoarcă în Texas şi să se joace cu nepoţii înainte de a avea un infarct sau de a primi un glonţ în piept. Şi totuşi, misiunea lui era să lămurească această ultimă porcărie.

– Am aflat, în sfîrşit, ce se întîmplă cu indivizii ăştia scoşi de la naftalină. Mi-a spus Sebastien. Cheddar avea un sentiment ciudat auzindu-l pe Clint Kilroy vorbind de nişte oameni mai tineri decît el şi numindu-i „indivizi scoşi de la naftalină", însă Cheddar ştia la ce făcea referire celălalt. Sînt cu toţii teroriştii *morţi* – care, de fapt, n-au murit. Koller i-a reînviat sau poate că Bernd Schmidt – acesta e geniul lui Koller în materie de securitate, care, din întîmplare, a ajuns brusc pe lista dispăruţilor, împreună cu Frau Schmidt – i-a înviat, le-a dat noi identităţi, noi documente, noi biografii... lucrau cu toţii pentru vechea prietenă a lui Koller în zilele cînd aruncau în aer aeroporturi, autobuze şcolare şi altele asemenea. Îţi aminteşti de ea, Rafaela Dorfmann, despre care se vorbeşte în ultima vreme în termeni de teroristă psihopată şi ucigaşă de copii. Se pare că ea a sărit cu adevărat în aer în mica ei fabrică artizanală, însă cîţiva dintre cei care au murit o dată cu ea n-au putut fi identificaţi. Koller cunoştea cine erau oamenii Rafaelei, aşa că a aranjat documentele ca să pară că unii dintre ei au fost sfîrtecaţi în explozie...

Cheddar auzi un sunet ritmic şi îşi dădu seama că Kilroy se scobea în dinţi cu unghia.

Acesta continuă:

– Aşa cum ţi-am spus, Schmidt şi soţia lui se află pe lista dispăruţilor şi, din cîte mi-a spus Sebastien, ei n-au să se mai întoarcă. După cum ştii, nu sînt în vacanţă în Tahiti. Pentru trecerea în lumea de dincolo a celor doi trebuie învinuit puştiul lui Schmidt, tînărul nostru prieten Karl-Heinz – Sebastien mi-a sugerat că oamenii lui Koller au şters de pe faţa pămîntului întreaga familie. Nu cred că trebuie să mai sperăm să găsim vreo urmă de-a lor.

– Aşa mi s-a dat şi mie de înţeles, murmură Cheddar.

– Ţi-am urmat instrucţiunile şi-am căutat să-l storc pe Koller de informaţii. El crede că tu te afli departe de miezul evenimentelor şi îi finanţezi mişcarea prin intermediul meu – pe mine mă vede drept omul care acţionează în numele tău, cel care plăteşte. În definitiv, ştie cine sînt – fapt care începe să mă facă un pic nervos dacă tu şi cu el veţi ajunge, ca să zic aşa, la un divorţ, aşa cum pare probabil să se întîmple... Cel mai bine e să nu-l lăsăm să răscolească trecutul şi să apeleze la vechile refrene. Înţelegi ce vreau să spun.

– Cu mine ca protector, Clint, eşti cît se poate de în siguranţă. Ştii asta. Sprijinul pe care ţi-l ofer e veşnic şi solid.

– Aşa e. Deci singura persoană care trebuie să mă îngrijoreze cu adevărat eşti tu.

– Dacă eu pic, şopti Cheddar, pici şi tu.

– Urăsc înţelegeri de felul acesta.

– Cu înţelegerea asta trăieşti de multă vreme.

– Pot să închid acum?

– Cu siguranţă, nu. Ai vorbit cu Profesorul?

– N-am zărit nici un fir de păr din capul lui de cînd s-a hotărît să-l urmărească pe Orlovski. M-a sunat, mi-a spus că l-a văzut pe Orlovski cu Sebastien... iar de atunci s-a dat la fund.

– Să ştii că, dincolo de masca arborată, Profesorul e un om foarte inteligent, zise Cheddar. E şi un om ocupat, aş adăuga. A sunat şi el... A găsit-o pe Erika şi a adus-o înapoi în Berlin... după care a pierdut-o din nou.

– Ce drăguț din partea lui! Și mie nu aveai de gînd să-mi spui asta? mîrîi Kilroy. Ce *se* întîmplă aici?

– Pentru tine nu contează, răspunse Cheddar. Am ajuns la finalul jocului, Clint. Mai ai ceva să-mi spui?

– Au fost o serie de împușcături teribile la fabrica de gunoi a lui Koller noaptea trecută. Trei morți. Toți trei oameni de-ai lui Koller. Sebastien mi-a spus că arătau ca și cum ar fi fost sfîrtecați de o grenadă.

– Da. Altceva?

– Cooper a dispărut. Purtătoarea lui de cuvînt arată ca și cum ar fi fost lovită de un camion. O blondină are grijă de ea: o fată care a apărut azi-dimineață.

– Beate Hubermann arată ca lovită de camion, repetă gînditor Cheddar. Probabil că cineva a bătut-o zdravan. Deocamdată nu contează. Interesant este cine s-a apucat să omoare oameni la depozitul lui Koller. Care-i povestea cu micuța blondină?

– Nu e micuță. E înaltă, blondă, cu părul tuns scurt, foarte arătoasă, îmbrăcată numai în piele, cu pantaloni mulați pe trup...

– Ei bine? Cine e fata asta?

– N-am nici o idee... însă ceva s-a întîmplat în apartamentul acela. Burke și cu mine am aruncat o privire ieri, înainte ca Hubermann să se întoarcă de pe unde fusese. Locul era întors cu fundul în sus. Nici urmă de Cooper, de Beate Hubermann, mobile răsturnate, lămpi sparte, ca și cum ar fi trecut o turmă de elefanți pe acolo...

– Stai o clipă, rosti încet Cheddar, terminîndu-și ultima bere. Care prietenă a lui Beate poate fi? Cineva de care noi să nu știm? N-am pus noi un om de-al nostru să se ocupe de această tînără reporteră? Nu vreau să aud că am început să dăm rateuri în acest sens...

– Nu țipa la mine, țipă la cel care a studiat cazul ei. Îți spun eu că blondina asta nu e nici pe lista de cunoscuți, nici în albumul cu fotografii.

– Atunci te înștiințez că această *blondină* e Erika Koller. Au machiat-o, făcînd-o de nerecunoscut, ca să poată circula în văzul lumii.

– Știi, Cheese, s-ar putea să ai dreptate.

– Vreau să stai cu Koller. N-are voie să pună la îndoială loialitatea ta. Ţine-i pornirile paranoice sub control. Eu am nişte treburi de făcut pe aici şi timpul devine din ce în ce mai scurt, prietene. O să încerc să opresc SPARTAKUS şi să-l redau pe Koller familiei lui. Dacă voi reuşi, va fi cel mai important moment al carierei mele... Am nevoie să fii pe faţă. Repet, nu-i da lui Koller nici un motiv să se îndoiască de tine. Trebuie să fii lîngă el în caz că se apelează la tine ca să... îţi exerciţi talentele tale speciale.

– Nu ştiu cîte talente mai am, Cheese.

– Pe acesta sînt sigur că-l mai ai, prietene. Cel puţin pe acesta, oftă Cheddar.

Auzi cum dincolo telefonul e agăţat în furcă. Kilroy începuse să tuşească de parcă îşi dădea sufletul. Lucrurile nu stăteau prea bine cu el. La naiba, omul merita să-şi petreacă în Texas timpul care-i mai rămăsese de trăit.

Wolf Koller privea în gol la ecranul televizorului, cînd observă că Clint Kilroy i se alăturase în camera întunecată. Fusese incapabil să plece de acolo după ce urmărise caseta cu Erika şi dezvăluirile ei privitoare la SPARTAKUS. Avea sentimentul că o mînă uriaşă îl împingea în jos, sub suprafaţa unei mări agitate... Era înconjurat de duşmani. Toţi îl trăgeau în jos. Încercau să distrugă opera vieţii lui.

– Clint, rosti el încet. Tu eşti de partea mea?

– Sînt aici, Wolf. Am primit apelul tău şi am venit imediat.

– Mie mi se pare că a durat enorm.

– Nu, am venit imediat. Ce se întîmplă aici? Unde e Gisevius?

– Toată lumea a plecat în munţi. Se anunţă o furtună acolo. Trebuie să ajungem înainte ca aceasta să se declanşeze. Eşti de partea mea, Clint? Pot să am încredere în tine? Odată mi-ai spus că, chiar dacă lucrai pentru Cheddar, îmi erai loial mie personal – că Cheddar nu-şi dădea seama cui îi eşti credincios... e încă adevărat ce mi-ai spus, Clint?

– Bineînţeles că e, Wolf. Ştii cine sînt eu în realitate, aşa că nu cred că ai putea avea dubii în legătură cu loialitatea mea. Poţi să ai încredere deplină în mine.

– Mă bucur să aud asta, prietene. Am ajuns la o răscruce – într-o parte e succesul, în cealaltă e bezna abisului.

– Oh, la naiba, Wolf – există întotdeauna un mîine.

– Nu, aici greşeşti. Există întotdeauna un mîine numai dacă învingem. SPARTAKUS ne va asigura acel mîine... nu există altă cale. Forţe uriaşe au fost puse în mişcare. Continentul European nu va mai fi niciodată acelaşi... dacă SPARTAKUS reuşeşte.

Oftă din rărunchi şi apăsă butonul televizorului. În jurul lor se aşternu tăcerea.

Kilroy îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Devenea nervos cînd Wolf începea să semene cu Hitler în buncărul lui, în vreme ce ruşii se aflau la o aruncătură de băţ. Blestem şi strălucire. Chestia asta îl scotea din minţi. Cu toate că, într-un fel, ştia că Wolf avea un ţel precis. Totuşi, cum îşi putea permite un om ca Wolf Koller să aibă încredere în cineva?

– Deci, care sînt instrucţiunile pentru mine?

– Vreau s-o ucizi pe fiică-mea. Koller făcu o scurtă pauză, de emoţie sau pentru a întări efectul vorbelor. Se ascunde în apartamentul lui Beate Hubermann. Trebuie să le omori pe amîndouă, altfel SPARTAKUS e în pericol. Totul e în pericol. Ea are cîteva videocasete. Sau *spune* că le are. Găseşte-le, dacă există, şi adu-le încoace. Apoi vino în munţi. Clint – nu trebuie să fie o execuţie elegantă. Doar rapidă.

– Bine.

– A fost o vreme cînd aproape am crezut că tu m-ai împuşcat în noaptea aceea – că Cheddar a descoperit SPARTAKUS şi ţi-a cerut să mă lichidezi. A fost cît pe ce să-mi pierd încrederea în misiunea mea... însă acum ştiu că pot răzbate, că îmi pot învinge duşmanii. Am găsit o nouă energie... ultimele mele iluzii s-au spulberat. Şi acum văd adevărul... tu eşti adevărat, Clint. Tu eşti arma mea specială.

– Înţeleg, rosti încet Clint Kilroy.

– Nu mă dezamăgi, Clint. E ca la război. Ordinele sînt ordine. Koller se ridică în picioare şi îi întinse mîna dreaptă. Te văd din nou în munţi.

Kilroy pocni din călcîie; un vechi reflex. Avu impresia că Wolf Koller zîmbise, însă era prea întuneric ca să fie sigur.

Ploaia se transformase în lapoviţă şi strada sclipea, ca şi cum ar fi fost de sticlă. O maşină care venea spre el accelera şi

derapă. Începu să se învîrtească pînă se izbi de un automobil parcat şi se opri. Din pricina artritei îl dureau toate articulaţiile. Era nervos, fiindcă trebuia să meargă pe suprafaţa alunecoasă. Îl incomoda vîrsta. Dacă aluneca şi cădea în fund sau îşi rupea un şold, spitalul şi cimitirul abia aşteptau să-l ia în primire. Asta se întîmpla dacă te încurcai cu tot felul de indivizi nebuni. Uneori avea impresia că nu mai ştia pe nimeni cu o judecată sănătoasă.

Stătea la intrarea în parc, sprijinindu-se de pisoar, ascuns în umbră. Vizavi, ferestrele de la apartamentul lui Beate erau luminate. O sferă luminoasă se vedea, de asemenea, deasupra luminatorului. Din cînd în cînd, înăuntru se vedeau umbre deplasîndu-se. Îşi simţea arma grea în buzunar din pricina amortizorului de zgomot. Trebuia să găsească o cale de-a ajunge în acel apartament – asta era partea cea mai grea. Restul era floare la ureche.

Tocmai se concentra asupra dreptunghiurilor luminoase de deasupra, cînd auzi o voce în spatele lui.

– Nici măcar să nu te gîndeşti la asta, soldat.

Clint Kilroy simţi ţeava pistolului de calibru 45 înfigîndu-i-se în ceafă. Făcu o grimasă cînd se gîndi ce i-ar fi putut face un glonţ bătrînului lui craniu. Ştia a cui era vocea.

– Ei, Burke, ce faci aici?

– Te împiedic de la o tîmpenie.

– E nevoie să-ţi amintesc, Burke, că sîntem de aceeaşi parte a baricadei?

– Habar n-am cine eşti tu cu adevărat, Clint, însă ştiu că pe vremuri ţi se spunea Iceman. Asta-i meseria ta, să ucizi oameni. Dar n-o să le ucizi pe aceste două femei. Ele nu sînt pe cîmpul de luptă. N-o lua razna tocmai acum.

– Oh, la naiba, rosti Kilroy. Omoară-mă dacă vrei, dar o fac. Doamne, Burke. Cu faţa spre Delaney, continuă: N-au trecut nici măcar două ore de cînd Cheese mi-a spus să stau în preajma lui Koller. Fii sigur că nu i-am dat nici un motiv să se îndoiască de loialitatea mea. Urmez doar ordinele. Clint Kilroy îşi dădu seama că un cîine îi adulmeca pantofii, după care văzu că acel cîine era legat de Delaney prin intermediul unei lese de piele. Nu pot să cred, oftă el.

– E la fel de bun ca orice om cu care am făcut echipă, zise Delaney. Numele lui e Schuyler.

– Ce mai lesă pentru un cîine, se lamentă Kilroy, aplecîndu-se şi scărpinînd bullterrierul după ureche. Oricum, Cheese nu mi-a spus să fac tîmpenii. Nu sînt aici ca să-l dezamăgesc pe Koller...

– Dacă nu termini cu porcăria asta, te împuşc.

– Wolf Koller tocmai mi-a ordonat să le ucid pe fiică-sa şi pe individa aceea Hubermann. Ele două nu înseamnă nimic pentru Cheese – iar dacă soarta lumii depinde de modul în care execut ordinele lui Wolf Koller, atunci ar fi mai bine să le omor.

Ciinele se freca de piciorul lui Kilroy.

– Să-i ucizi fata? Pe Erika? Delaney aproape rămase fără răsuflare. Ce pui de lele e şi individul ăsta. Şi o s-o faci?

– Păi n-am de ales.

– Aşa e. N-ai. Căci ordinele speciale ale lui Cheese, pe care mi le-a transmis acum o jumătate de oră, prevăd ca nimeni să nu-i facă vreun rău fiicei. Cred că nu şi-a închipuit că Koller te va trimite pe tine să faci treaba lui... oricum, astea sînt ordinele mele. Iar eu te-am prins pe tine, Clint... oricine dracu' ai fi tu, de fapt.

– Nu sînt un om cu care nu se poate discuta. E un telefon în colţul străzii. Hai să-l sunăm pe Cheese.

– De la un telefon public?

– De ce nu? Sînt cele mai sigure din lume.

După cîteva minute, telefonul lui Cheddar din Georgetown începu să sune.

Ned Cheddar răspunse imediat.

– Sper că aveţi ceva serios să-mi spuneţi, domnilor. Mi se răceşte prînzul. Acum daţi-i drumul.

Cei doi se conformară.

Leopold Stecher

Kilroy nu parcursese niciodată pînă acum drumul pînă la ascunzătoarea din munţi a lui Wolf Koller, şi parcă dura de o

veşnicie. După ce lăsaseră în urmă autostrada, începuseră să urce pe o şosea laterală, la început uşor, apoi din ce în ce mai pieptiş, înfruntînd petice de gheaţă şi valuri de zăpadă. Toată lumea spunea că era prima mare ninsoare a iernii. Oricum, întreaga poveste fusese o nebunie încă de la început, aşa că de ce s-ar fi arătat cooperantă vremea? Nici unul din ei nu ştiuse în ce rahat se bagă atunci cînd Cheese îl trimisese în Boston să discute cu prostul de Cooper, iar acum era prea tîrziu să se mai poată porni de la capăt. Cheese se comporta ca şi cum avea totul sub control, numai că juca teatru. Grăsanul nu era un agent de teren, nu gîndea ca un agent de teren şi nu-i plăcea să-şi deplaseze fundul ăla mare mai departe de bucătărie ca să-şi facă o omletă, iar ăsta era un semn rău, din punctul de vedere al lui Kilroy. Dacă Cheese ar fi ştiut ce porcărie se întîmpla aici şi cum trebuia să ai grijă şi să-ţi supraveghezi fiecare cuvînt de frica de a nu dezlănţui furiile Infernului, poate ar fi găsit o cale mai bună de a ţine totul sub control. Deşi poate că aşa ceva nu exista.

Lui Kilroy nu-i plăcea în mod special această idee de a se duce în munţi. Se cam temea de atitudinea pe care Wolf Koller o adoptase faţă de el şi îi repugna gîndul că va fi obligat să stea alături de acest om, izolat în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Cîndva, în decursul timpului, Wolf o luase razna, iar Kilroy nu putea spune exact cînd începuse totul. Oare la sosirea lui Cooper? Acel eveniment păruse să accelereze punerea în aplicare a planurilor acestui nou Hitler. La urma urmei, pentru Kilroy lucrurile erau simple: Wolf Koller era un fel de Ross Perot înarmat. N-avea nici un rost să scormonească dincolo de această comparaţie. Kilroy ştia că totul ar fi fost altfel acum dacă n-ar fi strănutat în clipa în care trăsese asupra lui Koller; instinctul lui Cheese fusese corect în acest caz. Acum situaţia era cum era. Kilroy credea cu tărie că lumea se făcea tot mai rea, pentru că nu învăţa niciodată din lecţia trecutului. De fapt, nu învăţa din nici un fel de lecţie. Naţiunile semănau perfect cu nişte şobolani într-un labirint. Era de ajuns să te facă să-ţi doreşti să-i ucizi pe toţi, ca să poţi trăi în pace. Numai că asta ar fi fost o misiune mult prea complicată.

Se uită la pasagerul din maşină. Konstantin Orlovski moţăise toată după-amiaza, însă acum era treaz şi privea peisajul,

rîndurile dese de brazi, zăpada şi gheaţa. Orlovski nu fusese niciodată oaspete la reşedinţa montană a lui Koller. Din cînd în cînd îşi verifica Rolexul de aur şi îl anunţa pe Kilroy că mergeau foarte bine, luînd în considerare drumul înşelător. Geanta diplomat verde se odihnea pe bancheta din spate. Aceasta conţinea proiectele documentelor care aveau să fie aprobate de Rossovici, Koller şi cancelarul Glock.

Koller îl determinase pe Kilroy să urgenteze implicarea lui Rossovici în plan. Kilroy aflase detaliile acestui plan numai datorită speculaţiilor lui Cheddar.

– Vremea asta nu e prea grozavă pentru zborul lui Rossovici, rosti el, ca să facă puţină conversaţie. Lucruri de felul acesta se întîmplă mereu pe vreme nepotrivită. În Panhandle am văzut o turmă de vite prinsă de o furtună ca asta şi am văzut avioanele zdrobindu-se de sol în vreme ce veneau cu hrană pentru bietele patrupede...

– Rossovici va ajunge aici, zise Orlovski. Nu-ţi face griji în privinţa lui. Mai bine fii atent la drum. Du-ne în siguranţă la destinaţie.

– Bine, bine, poţi să fii convins de asta.

Kilroy îl observase pe Orlovski urmărindu-l cu coada ochiului în ultimele zile. Îşi închipuia că Orlovski ştia cine era el sau cine fusese. În definitiv, serviciile secrete sovietice erau bune la ţinerea evidenţei inamicilor, iar Kilroy putea fi clar socotit aşa ceva. Undeva, în memoria lui Orlovski, se deschisese un dosar pe jumătate uitat, de unde ieşise la iveală o poză îngălbenită sau un vechi document de identitate, iar acum Orlovski încerca să recompună personajul. Poate Kilroy avea de ce să îşi facă griji, poate că nu. La urma urmei, Orlovski văzuse că Koller se baza pe Kilroy. Însă Orlovski ştia că Clint Kilroy nu era americanul care se pretindea a fi, aşa că se putea întreba: Wolf Koller era la curent? Şi dacă da, de ce continuau Koller şi Kilroy să se prefacă? Oare avea importanţă? Orlovski îşi punea, probabil, toate aceste întrebări. Oare Kilroy îşi bătea joc de Koller? Oare *chiar* lucra Kilroy pentru americani?

Kilroy încercă să pătrundă în mintea rusului şi ajunse la concluzia că exista o adevărată mlaştină acolo. N-avea să-şi dea niciodată seama ce anume gîndea rusul cu adevărat decît cînd

avea să fie prea tîrziu. Rușii erau cei mai mari ticăloși de pe fața pămîntului.

Trecură de o mică clinică cocoțată pe versantul muntelui, deasupra unei prăpăstii amețitoare, și continuară să urce. Înțepeniseră în mașină de cînd mergeau.

Kilroy trase ușor pe dreapta. Avea ordinele lui clare, primite de la Cheese, iar acum era un moment excelent ca să le îndeplinească. Oftă, se întoarse către Orlovski și zise:

– Știi, Konnie, greu mai e să fii bătrîn. Am înțepenit în mașina asta și piciorul drept mă înjunghie. Un cîrcel cumplit. Trebuie să mă plimb puțin.

– Preferi să conduc eu, domnule Kilroy?

– Hai să ieșim și să ne plimbăm un pic, să vedem dacă îmi revin. Iisuse, mă doare înfiorător de tare!

Deschise portiera și se strecură afară, asigurîndu-se că avea arma la îndemînă. Lui Cheese i se pusese pata pe blestemata aceea de geantă diplomat. El credea că avea o semnificație deosebită dacă Orlovski nu se despărțea niciodată de ea. Și poate că avea dreptate. Oricum, pe Kilroy nu îl deranja niciodată să omoare ruși. Îl ajuta să rămînă în formă.

Începea să se întunece. Se aflau pe coasta muntelui, un loc mult mai întunecat, mai rece și mai bîntuit de vînt.

Kilroy îl auzi pe Orlovski coborînd pe cealaltă parte. Tropăi pe loc din picioare și clătină din cap. Destinația lor – vila lui Koller – se afla la numai circa cinci sute de metri distanță în linie dreaptă, în sus, însă ei nu puteau, bineînțeles, urca pieptiș. Trebuia să urmeze sinuozitățile șoselei pînă acolo. Cert era că Orlovski nu știa că se aflau atît de aproape.

– Hai, ține-mi companie.

Kilroy porni de-a lungul taluzului de zăpadă, care cobora drept cam trei metri, după care forma un șanț și apoi începea să se înalte abrupt, o dată cu versantul muntelui, și să se piardă printre copaci și zăpadă. Kilroy parcursese cam cincisprezece metri cînd își dădu seama că Orlovski nu venea după el.

Se răsuci pe călcîie și privi înapoi spre ticălos. Oftă.

Rusul stătea parțial acoperit de portieră, sprijinindu-se pe cadrul ei, cu brațul întins. Avea un soi de armă în mînă. Kilroy își spuse încă o dată că era prea bătrîn pentru toată porcăria asta.

– Hei, Konnie, ce dracu' faci? Sînt singura țintă de pe aici în care poți să tragi și sînt mai mult ca sigur că n-ai de gînd să mă împușți... deci, ce dracu' faci acolo?

– Leopold Stecher, rosti Orlovski cu voce tare.

Kilroy își duse palma pîlnie la ureche.

– Poftim?

– Ești Leopold Stecher.

– N-am auzit niciodată de numele ăsta.

– Leopold Stecher a fost un asasin SS. Erai tînăr pe atunci. Însă continui să fii un asasin.

– Spui tîmpenii, Konnie. Acum lasă prostiile și vino să te plimbi cu mine și să urinezi sau stai dracului în mașină, dar termină cu porcăriile.

Kilroy începea cu adevărat să simtă un junghi în picior. Ce avea să mai urmeze? *Ce naiba mai urma?*

– Toată lumea te-a căutat după război. Leo Stecher. Un criminal de război de prim rang. Nu te-a deranjat niciodată să omori oameni în public. Evrei, polonezi, ruși, pe oricine, bărbați, femei sau copii. Avem un dosar în Moscova pe numele tău, lung cît o zi de post. Bănuiesc că te-au descoperit americanii... și te-au pus la treabă. Probabil că ai fost foarte valoros. Ne-am întrebat mereu pe cine au găsit ei care să știe atît de multe.

Kilroy izbucni în rîs, bătînd din mănuși. *Ar fi trebuit să-l ucid pe rahatul ăsta în vreme ce conduceam. N-am vrut să mînjesc tapițeria. Acum uite în ce mizerie m-am vîrît.*

– Am fost ofițer al serviciilor secrete americane. Am lucrat pentru Bill Donovan, e totul trecut în dosar, ticălosule. Te-ai uitat în alt dosar, fiule. Acum e frig și piciorul meu se simte rău, așa că lasă arma aceea jos! M-am săturat de tot rahatul ăsta.

Se îndreptă foarte încet către marginea taluzului, încercînd să vadă ce îl aștepta dincolo, jos. Purta pantofi negri, cu talpă de piele, extrem de alunecoși.

– Ești Leopold Stecher, strigă Orlovski în vînt. Din Detmold. Ai fost un ticălos de nazist criminal...

– Sînt din Texasul de Vest! Îți spun că m-ai confundat cu Stecher, Martin Bormann sau altcineva, însă eu am fost întotdeauna doar Clint Kilroy...

– Ți-a plăcut să omori oameni...

– Îmi place şi acum, dar asta nu înseamnă că sînt cine spui tu că sînt...

Accentul lui texan devenea din ce în ce mai pronunţat.

– După război ai început să lucrezi pentru OSS şi ţi-ai turnat toţi vechii camarazi, după care ai adoptat aceeaşi metodă de lucru pentru OSS, apoi pentru CIA şi Dumnezeu mai ştie pentru cine altcineva... Ştiu cine eşti, nenorocitule!

Primul glonţ zbură în vînt, suficient de aproape de Kilroy ca acesta să tresară. Instantaneu el dispăru, pur şi simplu, dispăru, ca un scamator. Hocus pocus. Un alt glonţ şuieră şi se înfipse în zăpadă în versantul aflat în spatele locului unde stătuse Kilroy.

Acesta avu impresia că pică dintr-un avion şi se gîndi cît de preferabil ar fi fost să se întîmple aşa decît să facă ce făcea acum. Era prea bătrîn, mult prea bătrîn, îşi putea rupe un picior sau un şold în urma acestei căzături. Nu-i păsa dacă trăia sau murea, însă voia să scape din capcana în care intrase singur.

Se lăsase să cadă în şanţ, avînd sentimentul că se prăbuşeşte o veşnicie, deşi erau numai circa trei metri pînă jos. Cum cheile maşinii se aflau la el, era convins că Orlovski va veni să-l caute.

Se lipi de adăpostul constituit din zăpadă, pămînt şi rocă, în afara razei vizuale a celuilalt, şi scoase arma cu care plănuise tot timpul să-l omoare pe rus. Gîfîia ca şi cum ar fi alergat mai mulţi kilometri. Spera ca vîntul să-i ascundă gîfîiala. Orlovski nu-l putea vedea de sus. Îl auzea păşind pe marginea taluzului, zgîindu-se înspre tufişurile de dedesubt, încercînd în acelaşi timp să nu ajungă o ţintă vie pentru arma americanului. Voia cu orice preţ să descopere unde se ascundea Kilroy. Acesta se întrebă dacă era mai bine să iasă din adăpost şi să se bazeze pe surpriză, ca să aibă timp să ochească... sau să aştepte ca Orlovski să coboare taluzul şi să-l împuşte abia atunci? Ce să facă, ce să facă? Ura suspansul. Dacă ar mai fi fost tînăr, instinctul ar fi prevalat în faţa judecăţii. Ah, la dracu'...

Ieşi din adăpost.

Orlovski nu se uita la el.

Rusul alunecase pe zăpadă şi se afla în plină cădere, gemînd şi izbindu-se de perete. Aterizâ la picioarele lui Kilroy. Ambii fură atît de surprinşi, încît strigară. Orlovski începu să-şi caute

cu febrilitate arma, iar Kilroy se dădu înapoi, își prinse piciorul într-o rădăcină sau vreun alt lucru blestemat și căzu pe spate.

Rămaseră unul cu fața la celălalt, ca doi copii zăpăciți. Orlovski nu-și putea lua ochii de pe fața lui Kilroy, în vreme ce mîna bătătorea zăpada în jur, căutînd arma scăpată. De unde ședea, Kilroy vedea totul limpede.

Izbucni în rîs. Nu se mai putea abține. Erau ca doi puști prinși într-un joc, pe care nu mai știau cum să-l termine.

Kilroy făcu semn cu capul înspre tocul armei, care se ivea din zăpadă.

– E acolo. Lîngă piciorul tău.

Orlovski se întinse după armă, continuînd să pipăie zăpada cu privirea pironită în ochii lui Kilroy.

Kilroy îl împușcă de două ori în plină față.

Evadarea

Stătea întinsă pe pat, întrebîndu-se de cît timp zăcea așa și unde se afla, dar perfect conștientă cine era. Era înspăimîntată de moarte. Pentru că nimic n-avea sens. Era convinsă că nu mai fusese niciodată aici. Locul îi amintea de o biserică, dar era clar că nu era vorba de așa ceva. Sus se vedea un tavan de catedrală, iar de jur-împrejur existau o mulțime de ferestre, dincolo de care era întuneric. Înăuntru totul era îmbrăcat în lemn lustruit și emana miros de antiseptic. Lumina venea din niște aplice montate în colțuri; era plăcută și relaxantă. Poate ar fi adormit din nou dacă ar fi știut unde se găsea. Era însă obosită de atîta somn și avea chef să afle ce se întîmpla.

Nu i se mai administrase de mult o injecție și nu-l mai văzuse pe doctorul Gisevius... o zi? Două zile? Timpul avea o semnificație atît de măruntă cînd erai ametit și slăbit și... și... Cum ajunsese în locul acesta? Nu-și amintea nimic. Doctorul

Gisevius îi făcea mereu injecții, șoptindu-i că acestea îi vor ușura durerea, însă ea nu știa la ce făcea el referire, întrucît nu simțea nici o durere, era doar obosită, confuză și cu memoria împrăștiată... Dar acum, ce ciudat, avea impresia că mintea îi era limpede, se putea gîndi la persoana ei, la soțul ei, la doctorul ei, la fiica ei, în legătură cu care era foarte îngrijorată. Știa prea bine de ce era atît de îngrijorată. Iar John Cooper, fratele ei... unde se afla? Nu-i stătea în caracter lui John s-o abandoneze, iar ea avea senzația că nu-l mai văzuse de mult, de cînd se certaseră în grădina de la Charlottenburg, eveniment pe care, de asemenea, și-l amintea perfect... după cum își amintea unde ședea în clipa în care Wolf fusese împușcat prin fereastră. Oare fusese prins cineva pentru această faptă?

Cînd se trezise pentru prima dată în acest loc nou, cineva venise să discute cu ea, un doctor pe care nu-l cunoștea. Păruse o persoană plăcută, un om care-i vorbea aproape părintește, dar care nu părea a avea prea multă autoritate și siguranță de sine. Nu semăna deloc cu Fritz Gisevius, care o asigura întotdeauna că totul avea să fie bine, că nu trebuia să-și facă nici un fel griji, că, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, el îi va face o injecție și o va adormi. Doctorul cel nou nu era deloc așa, părea timid și nesigur cu privire la tratamentul pe care să i-l administreze... nu-l văzuse pe doctorul Gisevius de zile întregi, însă se simțea mult mai bine. Poate că era un pic slăbită de la zăcutul în pat, însă capul îi era mult mai limepede și mintea mult mai trează...

În camera tăcută, cu plante, cu lumină slabă și cu ferestre mari, auzi un soi de zgomot mecanic, ca al unui aparat de respirație artificială, un fel de pufăit foarte încet și un soi de picurat constant... Se ridică pe coate, clipi din ochi, se luptă un pic cu pătura care o acoperea, se răsuci și văzu celălalt pat... nu-l observase înainte, însă era acolo, un pat de spital cu marginile ridicate, pe care ședea nemișcată o siluetă. Șopti: *hei, hei, mă auzi, ești trează*... Însă nu primi nici un răspuns. Era îmbrăcată cu una dintre cămășile ei de noapte; iar pe un scaun tras lîngă pat se odihnea un halat. Luă o gură de apă dintr-un pahar aflat pe

noptieră. Gata, era mai bine... Era surprinsă de cît de bine se simțea... aproape ca o ființă normală. Își aminti cît de bolnavă fusese de cînd se întîlnise cu John la Charlottenburg, cum nu-și mai putuse aduce aminte cine era și cum fusese incapabilă să mănînce, putînd numai să doarmă și să aibă coșmaruri, și cum doctorul Gisevius, îngrijorat, se apleca deasupra ei cu seringa pe care o înfigea în ea, spunîndu-i că totul se va limpezi curînd în mintea ei, numai că starea i se înrăutățise tot mai mult... iar acum se simțea mult mai bine. Se întrebă unde se afla, căci voia să-i spună doctorului că se simțea perfect...

Încercă să-și scoată picioarele de sub pătură. În cele din urmă, și le eliberă și le trecu peste marginea patului. Tălpile nu-i atingeau podeaua, însă își putea legăna picioarele, ca să mai pună sîngele în mișcare. Continuă să asculte aparatul de respirație artificială și observă că acesta era legat de persoana care zăcea pe celălalt pat. Își lăsă încet tălpile pe podea. Aceasta era caldă și lustruită. Simți valuri de aer cald scăldîndu-i picioarele. Nimic nu semăna cu vreun spital în care mai fusese. Nu erau pași grăbiți, murmure și zgomote de cărucioare pe holuri. Avea impresia că fusese dusă într-un loc izolat de lume, într-un nou gen de spital sau poate într-o instituție specială de boli mintale – în fine, cel puțin era convinsă că nu era nebună. Se întrebă unde se află Erika, dacă se întorsese. Îi era atît de dor de Erika... își amintea ziua în care i se pusese bebelușul în brațe... își amintea că Wolf îi spusese că ea nu putea să aibă copii și cum rămăsese fără grai de teamă că va izbucni în hohote de plîns, asta pentru că lui Wolf îi displăcea s-o vadă plîngînd... și-l aminti pe Wolf dîndu-i bebelușul, care se uita la ea cu ochi mari, ținînd pumnișorii încleștați... își aminti cum micuța ființă se cuibărise la pieptul ei, ca un ghemotoc cald, dependent de ea, prima ființă vie care avusese vreodată cu adevărat nevoie de ea... Erika. Ea și Wolf o botezaseră pe fetiță în acea noapte. Fusese cadoul lui Wolf pentru ea, copilașul pe care ea crezuse că nu-l va avea niciodată. Fusese derutată atunci din cauza explicației răspicate a lui Wolf că Erika nu trebuia să afle niciodată că era copil adoptat, că întreaga lume trebuia să creadă că fetița era fiica

lor naturală... totul datorită nevoii de perpetuare a numelui Koller... Se întrebă dacă Erika se întorsese acasă sau dacă măcar fusese descoperită... vie.

Se trezi din reverie, se ridică în picioare şi traversă spaţiul dintre patul ei şi celălalt pat. *Hei, hei, te deranjez, ştii cumva unde sîntem...*

Privind cu atenţie la silueta nemişcată, se trase brusc înapoi.

Sub acea pătură nu se afla o persoană întreagă. O încercă un sentiment de groază, însă reuşi să nu ţipe...

Doar o jumătate de cap părea a fi la locul lui, bandajat. Se mai vedea nişte păr cărunt, cîteva trăsături nedefinite. Cealaltă jumătate era un gol imens, astupat cu cîlţi de bumbac... părea că persoanei îi lipseşte un umăr sau un braţ, sau chiar o jumătate de trup... abia îşi dădu seama că era un chip de femeie, însă un chip fără viaţă, aparţinînd unei fiinţe care ar fi fost mai împăcată dacă ar fi fost lăsată să moară... menţinerea în viaţă de o asemenea manieră semăna cu o pedeapsă, cu ceva satanic... o apucă tremuratul şi atinse cu teamă ciotul rece care fusese pe vremuri mîna acestei femei...

– N-o atinge.

Se întoarse cu faţa în direcţia vocii.

– Nu, încercam doar să vorbesc cu ea. Atunci am văzut că...

– Nu poate vorbi, Lise. Era doctorul Gisevius. Şi tu n-ar fi trebuit să te dai jos din pat. Nu eşti suficient de întremată... Ştii cine sînt eu? Îţi cunoşti numele?

– Bineînţeles, Fritz. Nu te comporta copilăreşte.

– Cine sînt eu?

– Doctorul Fritz Gisevius. Iar eu sînt Lise Koller. Dar aş vrea să ştiu *unde* mă aflu. Vreau să ştiu ce se petrece şi unde e Wolf... cît timp am stat inconştientă?

– Eşti extrem de slăbită, Lise. Memoria ta s-ar putea pierde în orice clipă...

– Dar mă simt excelent, Fritz. Mai bine decît oricînd în ultimele luni.

– Trebuie să te întorci în pat. Să te odihneşti. Mă bucur să aud că te simţi mai bine...

Purta un costum închis la culoare, la două rînduri, şi ţinea pe un braţ un palton gros de caşmir. În cealaltă mînă ducea trusa lui de medic. Lise văzuse de multe ori acea trusă.

– Nu mă bag din nou în pat, Fritz. Mă simt excelent.

– Ţi-e foame?

– Vreau să ştiu unde sînt. Şi cine e femeia asta? Spune-mi, Fritz. Chiar acum.

– Toate la timpul lor. Mai întîi, înapoi în pat. Gisevius veni încet către ea, cu o expresie ciudată pe faţă, ameninţător. Poţi leşina în orice moment. Te poţi prăbuşi şi te poţi răni – şi noi nu vrem asta, nu-i aşa?

– Mă cam doare capul, recunoscu ea moale.

– Vezi, draga mea? Nu ţi-e chiar atît de bine cum crezi. O să te facem din nou bine, n-ai de ce să fii îngrijorată, dar e nevoie de ceva timp. Acum ai nevoie de odihnă, draga mea. O să-ţi dau un sedativ, o să dormi şi o să reluăm subiectul dimineaţă. O să-ţi povestesc totul despre cealaltă femeie şi despre acest mic spital încîntător – Wolf a crezut că o să te simţi mult mai bine aici. Recuperarea ta se va petrece mult mai repede în acest loc tăcut. Se apropie de ea şi întinse mîna ca să i-o apuce pe a ei; ea îi simţi degetele groase trăgînd-o înapoi spre pat. Gisevius aranjă pătura. Ai avut o zi lungă şi obositoare. Ar trebui să dormi. Mîine o să avem o conversaţie lungă...

– Nu! Nu mi-e somn, nu sînt obosită, stau de zile întregi în pat, sînt tot mai slăbită, iar acum mă simt mult mai bine... şi n-am mai primit nici o injecţie de-a ta de... de cît timp, Fritz? Care sînt efectele secundare ale acestor injecţii? Te-ai gîndit la asta? El refuza să-i elibereze mîna. Dă-mi drumul, la naiba!

– Ei, ei, Lise, nu pot face asta. Nu pot să-mi asum responsabilitatea stării tale dacă...

– Nu-ţi cer să-ţi asumi nici o responsabilitate! Îţi cer să acorzi atenţie vorbelor mele. Mă simt foarte bine, doctore! Asta nu contează pentru tine?

El continua să-i ţină strîns mîna.

– E o iluzie, draga mea Lise. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți-ai face singură rău... acum trebuie să insist să iei un sedativ, după care să dormi.

Gisevius avea seringa în mîna dreaptă. Trusa se odihnea deschisă pe cearceaful alb.

– Mă doare, Fritz! Ce se întîmplă aici? Ce crezi că faci?

– Te ajut doar, dragă Lise...

Acul seringii ajunsese deasupra brațului ei. Lise văzu șirul de puncte pe carnea ei. *Încearcă să mă omoare*... Brusc, luă carafa de apă și lovi cît de tare putu cu ea în fața lui Gisevius, dîndu-i capul pe spate și auzindu-i ochelarii cum se sparg și ramele cum crapă. Ramele se înfipseră în carnea de sub ochi și Gisevius începu să urle de durere. Acul seringii se înfipse în brațul ei, mai jos de locul prevăzut. Ea îl pocni din nou cu carafa și strînsoarea lui slăbi. Gisevius se prăbuși pe pat, ducîndu-și palmele la față. Ochelarii îi atîrnau, rupți, pe un obraz. Cea de-a treia lovitură a carafei goli apa peste capul și pieptul doctorului. Acesta urlă din nou cînd ramele se înfipseră mai adînc în fața lui. Mîna îi căzu inertă, și Lise se eliberă complet din strînsoare.

Începea să o doară brațul. Seringa fusese înfiptă adînc în carne și rămăsese acolo. Lichidul din seringă începea să-i circule prin braț și pe braț, ajungînd în mici șiroaie pînă la încheietura mîinii și pe degete.

Lise apucă seringa, încercă să o îndrepte, apoi o smulse cu putere și simți o răceală inundîndu-i brațul pe dinăuntru. Senzația o înfricoșă. Habar n-avea ce lichid i se injectase și circula acum prin sîngele ei... Își simți brusc trupul cuprins de frig, ca și cum ceva o înghețа pe dinăuntru... trebuia să iasă de acolo. Gisevius era în genunchi și încerca să-și găsească lentilele ochelarilor. Fața îi era plină de sînge. Arăta ca un urs, ca un animal rănit, spumegînd de furie în timp ce se învîrtea în cerc pe podea.

Lise trecu pe lîngă el. Gisevius sesiză mișcarea, întinse un braț, apucă poala cămășii ei de noapte, apoi glezna. Lise căzu,

se tîrî la distanță de acele degete lacome, după care se ridică în picioare. Capul îi vîjîia, nu se mai simțea deloc bine; trebuia să fugă de acolo. Poate că era nebună, însă trebuia să fugă de Gisevius... O apucă răul de la stomac și își simți picioarele înmuiate, însă nu mai putea rămîne aici... El ar fi omorît-o, o voia moartă, o ucidea încet-încet, cu injecții. Mintea i-o luase razna, știa că era nebună, însă era vorba de Fritz Gisevius, el nu putea să-i dorească moartea, doar era prietenul ei, Fritz... Gisevius se ridică în picioare, porni, clătinîndu-se, înspre ea, dar Lise o luă la goană pe coridor, apoi pe lîngă un birou, în care mintea ei înregistră fugar licărul albăstrui al unui ecran de televizor cu circuit închis pe care se vedea imaginea camerei pe care tocmai o părăsise, patul pe care zăcea jumătatea de om, după care împinse o ușă și se trezi în noapte...

Era frig, afară ca și înăuntrul ei, iar vîntul cobora în rafale de pe culmea muntelui. Ningea și fulgii o ciupeau de față, ca niște lame ascuțite. Sfîșiau țesătura subțire a cămășii de noapte. Alunecă în zăpadă, apoi se cățără, cu picioarele goale, către șosea, ajunse acolo, începu să alerge pe drum, însă totul era inutil, căci avea să moară... o scurtă privire în spate, dar nu fu în stare nici măcar să vadă clădirea din care evadase. Bezna o înghițise complet.

Amurgul zeilor

Ned Cheddar era foarte nemulțumit în privința cancelarului Glock.

Acest lucru ar fi fost suficient de rău, însă erau altele și mai neplăcute, la naiba!

Era nevoit acum să depindă de cancelarul Glock. Cheddar avea cumplita senzație că e strîns cu ușa. Se găsea în criză de

timp, se afla la mare distanță de teatrul de operații și-i displăcea faptul că miza era atît de importantă, iar el avea atît de puțin control asupra situației. Se simțea ca un om legat la ochi, pipăind în jur cu mănuși în mîini, încercînd să identifice totul doar prin atingere. Povestea asta îl înnebunea și îi stîrnea o foame teribilă.

Glock... Lucrase mult cu Glock de-a lungul timpului, începînd cu vremurile cînd acesta era agent secret vest-german. Pe atunci, cei răi erau întotdeauna comuniștii, lucraseră împreună la schimburile de prizonieri cu echivalenții lor din Moscova, prin Berlinul de Est. Glock se ocupa de livrarea „mărfii" la Podul Glienicke și îl suna după aceea pe Cheddar ca să-i comunice că totul se desfășurase bine. Lucraseră împreună și în problema promovării scopurilor diplomației americane și a NATO, cînd Glock era ofițer de legătură la Cartierul General NATO. Pregătiseră împreună reunificarea Estului cu Vestul, cînd Glock devenise politician, pe cale de a ajunge în structurile ierarhice de vîrf din Bonn.

Însă Cheddar nu avusese niciodată încredere completă în Glock. În inima actualului cancelar mocnea, cu o scînteie veșnic aprinsă, flacăra naționalismului german. N-avea ce-i face; această flacără făcea parte integrantă din structura omului. La naiba, nimeni nu putea fi învinuit pentru așa ceva. Dar cînd te numeai Ned Cheddar nu putea să-ți placă o astfel de atitudine. Cînd Wolf Koller apăruse din umbră ca principal motor al carierei politice a lui Glock... în fine... Cheddar încercase să nu-și facă griji. Crezuse că-i poate ține pe amîndoi în lesa mînuită de el din fortăreața personală din Georgetown. Însă Koller scăpase din lesă, se furișase și crease SPARTAKUS, pe care îl pusese în mișcare cu complicitatea cancelarului Glock, iar acum Glock era vîrît în rahat pînă la gît.

Sosise vremea asaltului.

Cavaleria, condusă de imensa siluetă a lui Ned Cheddar, ajunsese tocmai pe culmea dealului și constatase trădarea pe cîmpia de dedesubt și... în fine, gata cu atîtea metafore. Cheddar avea să-l forțeze pe Glock să aleagă între calea americană,

strălucind de adevăr, onoare și decență, și ceea ce promitea Wolf Koller. Ned Cheddar ar fi dorit să fie ceva mai sigur în privința întregii afaceri.

Apucă telefonul și chemă Bonn-ul. Un asistent al cancelarului îl informă că acesta își luase o mică vacanță și plecase la reședința montană a lui Wolf Koller.

– Și nu se poate să-mi faceți legătura acolo? Călătorește cu mașina?

– Da. Însă e o problemă cu legătura. În munți s-a stîrnit o mare furtună de zăpadă – așa că legăturile radio sau telefonice sînt dificil de realizat. Lăsați-mi mesajul dumneavoastră și voi încerca să fac tot ce pot.

– Nu, cred că nu e bine așa. Încercați să-mi faceți legătura. Rămîn pe fir. Spuneți-i că Ned Cheddar e foarte nerăbdător să discute ceva cu el.

Trecură mai multe minute, timp în care Cheddar bătu darabana cu degetele pe aparat. Inspiră de cîteva ori adînc, căutînd să rămînă calm. Într-un tîrziu, asistentul reveni pe fir.

– Legătura a fost foarte slabă și s-a întrerupt, însă am apucat să-i comunic că e vorba de dumneavoastră, domnule. Și-a schimbat deja ruta și se îndreaptă spre cel mai apropiat oraș. E posibil ca liniile telefonice de acolo să fie mai bune decît telefonul celular. Mi-a spus să vă anunț că vă va căuta direct și personal.

– Bine, oftă Cheddar. Mulțumesc foarte mult.

După ce închise, se uită la ceas și calculă cam cît era ora în munții Harz. După aceea își aminti de plăcinta cu brînză și de șerbetul de portocale care îl așteptau în frigider. Sună bucătăria.

Treizeci de minute mai tîrziu sună telefonul. Legătura era bună. Cheddar se lăsă pe spătarul scaunului, care scîrțîi din încheieturi.

– Domnule cancelar, mă bucur să-ți aud vocea. Aici e Ned. Mulțumesc pentru ocolul pe care l-ai făcut.

Acum, că Glock ajunsese cancelar, Cheddar trebuia să respecte un anumit protocol. Nu își mai putea permite să țipe la telefon.

– Nu puteam face altfel, nu? Mesajul tău era imperios... iar eu sînt pe drum către reședința lui Wolf Koller. Ce-ai să-mi spui?

Părea nervos. Mai degrabă, vinovat. Cheddar zîmbi în sinea lui. Dragul de Glock se temea că fusese prins cu mîța-n sac.

– Da, vreau să discut cu tine despre călătoria ta. Pot să-ți sugerez că nu poate ieși nimic bun din vizita ta la vila lui Wolf Koller? Mă îndoiesc că ar exista vreun rezultat care să-ți servească. Înțelegi ce-ți zic, domnule cancelar? Mă gîndesc numai la binele tău și al carierei tale...

– Nu știu la ce faci referire.

Vocea Cancelarului era ezitantă.

– Atunci să te lămuresc mai bine, domnule cancelar. Relațiile tale cu Wolf Koller aduc acum prejudicii relațiilor dintre țările noastre. Sînt convins că, pe termen lung, știi care sînt interesele țării tale. Wolf Koller e doar o cometă. Statele Unite sînt soarele din care tu, personal, îți tragi puterea, influența, poziția față de liderii celorlalte națiuni. Sînt convins că tu n-ai pune niciodată această prietenie în pericol... Așadar, îți amintesc doar, ca cel mai bun prieten al tău, că ai destule din care să te înfrupți. Germania are nevoie de stabilitate și de sprijinul moral și material al prietenilor ei. Măreția Germaniei nu are nimic de-a face cu mașinațiunile lui Wolf Koller.

– Pot să fiu sincer cu tine, Ned? A fi partenerul mai slab într-o relație cu Statele Unite nu înseamnă neapărat îndeplinirea tuturor speranțelor Germaniei și ale germanilor. A fi partenerul cel mai important din cadrul Europei... Glock lăsă propoziția și gîndul neterminate. Vocea i se schimbă ușor. Și ce va spune Wolf? El e un om foarte impetuos... dar și un aliat puternic. Îi datorez multe și n-am chef să descopăr ce fel de dușman poate fi.

– Nu pot să cred că-l compari pe Wolf Koller cu Statele Unite în materie de aliat util. Îți spun cu toată sinceritatea, domnule cancelar, că ai prefera să-l ai pe Wolf Koller de dușman...

decît pe mine. Gîndeşte-te la asta. Credinţa mea e că furtuna de acolo o să te împiedice să ajungi la vila lui Koller. Sînt convins că mulţi călători vor fi opriţi de această furtună. Cancelarul mormăi. În definitiv, era un realist. Ar trebui, de asemenea, să înţelegi că noi ştim totul despre oaspetele străin al lui Wolf... şi mai cunoaştem toate amănuntele planului SPARTAKUS. În orice caz, urmează-mi sfatul şi nu va mai trebui să discutăm niciodată pe această temă.

Se lăsă o tăcere prelungă, întreruptă doar de zgomotul greoi al respiraţiei cancelarului.

– Se pare că n-am de ales, nu?

– Nu, dacă îţi cunoşti interesele, domnule cancelar.

– Da. Interesele...

– Acum am nevoie să faci şi altceva. Imediat, aş adăuga. De la telefonul pe care îl foloseşti acum.

– Eram sigur că mai e ceva. În fine, dă-i drumul... Un lucru însă trebuie să ţi-l spun, Ned.

– Da, domnule cancelar?

– Nu mi-ai fi vorbit aşa dacă Germania n-ar fi pierdut două războaie mondiale.

– Sînt complet de acord, domnule cancelar. Cert e că Germania le-a pierdut. Trebuie să jucăm cu toţii doar cărţile pe care le avem în mînă.

– Ce mai vrei de la mine, Ned?

Se citea clar în vocea lui prăbuşirea visurilor de triumf.

Profesorul fusese iritat, dar nu în întregime surprins, cînd se trezise şi descoperise că Erika zburase din cuib. Era o fată plină de resurse şi avea, mai mult ca sigur, planurile proprii. Prietenul lui, proprietarul hotelului, se oferise să-l pedepsească pe băiatul în haină verde de la recepţie, pentru că nu reuşise să o urmărească pe fată. Profesorul clătinase din cap. Credea că ştie unde se dusese Erika. Chiar dacă greşea, se gîndea că ea era suficient de deşteaptă ca să stea la o parte din calea răului.

Îl sună din nou pe Ned Cheddar. Acum nu era timp de lucrat pe cont propriu. Nimeni nu putea fi prea prudent în astfel de circumstanțe.

– N-am găsit fata, rosti el, așteptîndu-se la o explozie din partea lui Cheddar.

– Lasă fata acum. Unde e Cooper? A dispărut de pe radarul meu.

– Nu știu. Nu știu niciodată unde e.

– Nu-mi place. Ar trebui să știm – în fine, ascultă, avem afaceri de discutat. Am evitat asta suficient de mult timp. Acum sîntem în criză, prietene.

– Te referi la Cooper.

– Mă refer la frații Cooper. La plural... La John și la răposatul Cyril...

– Crezi că a aflat...

– Fii serios, Profesore. Nu te-a întîlnit, n-a dat ochii cu tine... nu, nu John Cooper mă îngrijorează. Ci Cyril...

– De ce? Eu n-am de gînd să...

– *Cyril*! Ascultă-mă, la dracu'. Tu și cu mine ne cunoaștem de mult. Am luat decizii pentru tine, te-am ținut în viață...

– Iar eu ți-am furnizat informații mereu. Nu uita asta, Cheese. Toți anii aceea petrecuți în Moscova. Tu mi-ai dat numele... *Kiril*... am fost soldatul tău bun și credincios...

– Iar eu am avut grijă să ai bani în Elveția, mai mulți decît ai putea avea vreodată nevoie. Ceva însă nu ți-am dat. Nu ți-am redat *adevărata* ta viață...

– Ascultă, te poți baza pe mine. *Asta* e viața mea acum.

– Dar ai fost un soldat bun... iar acum poți să-ți reiei vechea viață dacă vrei. Poți fi din nou Cyril Cooper... vreau doar să-mi promiți un lucru. Mai ești acolo?

– Da. Despre ce e vorba?

– Dacă finalul ăsta vă aduce pe tine și pe John laolaltă... *dacă* se va întîmpla asta, să nu fii prost. Să nu faci nici un gest nobil sau prostesc, sau riscant doar pentru că el e fratele tău. E clar?

– Bine. E clar.

– O să vină şi vremea reîntîlnirii – dacă asta vei decide că îţi doreşti – după ce se termină porcăria asta cu SPARTAKUS. Trebuie să ajungi viu la sfîrşitul secolului. Vrem ca nimeni să nu moară. Bine?

– Bine. Reîntîlnirea va veni mai tîrziu.

– Exact. Acum spune-mi cum e vremea în Berlin?

– Rece şi umedă.

– Bine, prietene. Am nişte planuri pentru tine...

Clint Kilroy stătea lîngă căminul suficient de mare ca să frigi un bou la flăcările lui. Asculta vîntul suflînd prin coş. Tatăl lui Wolf Koller construise vila şi îi invitase pe Reichsmarschall-ul G ring şi pe acoliţii acestuia la cîteva partide de vînătoare în perioada nazistă. În viaţa lui anterioară, Kilroy îl auzise pe G ring declarînd, nu o dată, că locul îi plăcea enorm. Era un sălaş impunător pentru sălbăticia din jur, şi poate tocmai de asta fusese pe gustul lui G ring. Tablouri mari pe pereţi, Siegfried, fecioare de pe Rin şi o mulţime de alte personaje în diverse ipostaze, toate imortalizate pe tapiserii imense lucrate în fir de aur, din loc în loc un cap imens de animal, cîteva statui de bărbaţi luptîndu-se cu urşi – totul părea extrem de încărcat, însă probabil că mai existau oameni cărora să le placă aşa ceva. Vîntul urlînd afară, fulgii de zăpadă intrînd pe coş, pîrîitul buştenilor imenşi în foc, toate acestea îi dădeau lui Kilroy un sentiment plăcut de izolare, amînînd momentul cînd avea să fie nevoit să dea explicaţii asupra absenţei rusului şi a genţii lui verzi.

Cancelarul Glock plecase din Bonn ca să se întîlnească cu Egon Rossovici chiar aici, în această încăpere, şi ca să semneze împreună declaraţia de intenţii în privinţa noii Ordini Europene. Trebuia, de asemenea, să înceapă negocierile pe marginea documentelor din geanta lui Orlovski. După aceea, la întoarcerea la Moscova, Rossovici avea să-şi dezvăluie planul economic, iar Parlamentul, alături de Armată, avea să se întoarcă împotriva lui Elţin, dînd naştere nu numai unei noi Europe, ci şi unei noi lumi. Din fericire, furtuna de afară era suficient de rea ca să întrerupă

zborurile și comunicațiile. Lui Kilroy îi displăcea faptul că va fi nevoit să-i dea explicații lui Koller în privința absenței lui Orlovski.

Zgomotele furtunii îl făcură să nu audă apropierea lui Koller. Tresări cînd auzi vocea acestuia. Problema numită Orlovski făcuse ca întreg trupul să i se încordeze.

– Clint, rosti Koller fără preaviz. Unde e oaspetele nostru?

– Orlovski?

– Da, unde e Orlovski?

– N-a apărut la locul de întîlnire – uite ce e, Wolf... n-am putut să-l aștept, știam că vrei să fiu aici...

– *N-a apărut*?

Koller se încordase deja. Își făcu palma pumn și o venă începu să îi pulseze pe frunte. Își așeză protector palma liberă peste ghipsul de pe celălalt braț.

– Sînt sigur că e pe drum...

– De ce spui asta?

– Pentru că nu mă pot gîndi la o altă explicație.

– Înțeleg. Koller se îndepărtă rigid și traversă încăperea spre o măsuță cu băuturi, unde își turnă un pahar de coniac. Nu-l întrebă pe Kilroy dacă avea chef să bea și el. Privi înspre fereastră, unde fulgii dansau pe geam și vîntul căuta o intrare. Afară totul era alb. Se uită la ceas. Rossovici ar trebui să pătrundă acum în spațiul aerian german. Ai verificat elicopterul care-l va aduce din Berlin?

– Totul e gata.

– La Moscova se așteaptă telefonul lui.

– O să fie bine, Wolf.

– Și... cealaltă misiune a ta. Cele două tinere...

Wolf nu se putea uita la Kilroy. Își ținea privirea ațintită asupra flăcărilor care lingeau spatele înnegrit al peretelui căminului.

– S-a aranjat.

Îl lăsase pe Burke Delaney pe stradă, să le supravegheze pe Erika și pe Beate. Un soi de înger păzitor morocănos împreună cu ciinele lui. Simțiseră amîndoi o ușurare cînd Cheese le

spusese să nu le ucidă pe fete. Însă Kilroy spera să nu fie prin jur cînd Koller avea să afle adevărul. Ideal ar fi fost ca Cheese să-şi fi făcut un plan în această chestiune.

– Da, rosti încet Koller. Te felicit că ai îndeplinit o... sarcină... atît de dificilă. Spune-mi, ai întîmpinat vreun obstacol?

– Nu. Nimeni n-a simţit nici o durere. Nu te tortura singur cu acest gînd.

Wolf Koller stătea la fereastră şi urmărea cum rafalele de vînt alergau fulgii de zăpadă peste pajiştea, peste copacii şi tufişurile din jur. Zăpada atinsese deja cîţiva zeci de centimetri grosime şi era viscolită. Luminile casei nu răzbăteau decît la mică distanţă în jur, dincolo de care spaţiul părea infinit şi întunecat.

– Glock va primi copia lui personală a acordului cu toate modificările, rosti el ca pentru sine, iar noi vom avea copiile noastre. Nu contează dacă Orlovski nu ajunge aici din cauza vremii. Afară vîntul continua să sufle cu putere. Bîrnele uriaşe ale vilei gemeau, iar lustrele se clătinau, aruncînd umbre lungi în încăpere. Wolf începu să îşi maseze tîmplele, ca şi cum avea o durere cumplită de cap. Deschise ochii şi îşi privi imaginea în geamul ferestrei. În ultima vreme au apărut o mulţime de incidente neexplicate... nu eşti de acord? Eu am fost împuşcat. Îşi ridică braţul şi pe faţă îi apăru o expresie de durere. Îl privea pe Kilroy cu coada ochiului. Se întoarse şi îşi luă paharul cu coniac. Nici o explicaţie. Paznicul meu a fost împuşcat şi omorît în casa mea din Wannsee. Nici o explicaţie. Cineva i-a ucis pe oamenii pe care i-am trimis să-mi găsească fiica. Nici o explicaţie. Fiica mea a dispărut cu persoane necunoscute într-un Range-Rover care s-a prăbuşit de pe un deal, fără a face vreo victimă... din nou nici o explicaţie. Cineva a dat buzna într-unul din depozitele mele şi a asasinat cu sînge rece trei dintre oamenii mei de securitate... nici o explicaţie.

Luă o gură de coniac plescăind din limbă.

Privindu-l, Kilroy se întrebă dacă nu cumva era pe punctul de a asista la un exemplu de combustie umană spontană. Văzuse

oameni, oameni cu caracter mai puternic decît al lui Koller, suferind o prăbuşire în situaţii de stres mult mai puţin intens decît cel prin care trecea Wolf acum. Pentru acesta totul mersese prost, din toate punctele de vedere, şi nimic nu mai stătea în puterea lui de a fi reparat. Cu toate acestea, el persevera, aproape ca într-un fel de transă. S-ar fi putut retrage oricînd din înţelegerea cu ruşii, însă verbul a ceda îi era necunoscut. Era genul de om care se frîngea mai degrabă decît să se aplece. Atunci cînd se frîngea – *dacă* se frîngea – totul devenea extrem de urît. Pe moment însă, Wolf era pe punctul de a cîştiga în bătălia cu controlul de sine.

– O săptămînă cam nefericită, nu-i aşa, Clint? N-ar fi şi domnul Cheddar de acord în privinţa asta? I-ai spus cumva, din întîmplare, domnului Cheddar despre seria noastră de ghinioane?

– Ştii că las asta în sarcina ta. Sînt o persoană prea puţin importantă pentru domnul Cheddar; l-am ajutat la coordonarea acţiunilor de folosire a efectelor produse în societate de răposatul Herr Stiffel şi adepţii lui. O să-i dau de ştire dacă aşa îmi ceri tu – altfel, nu depinde decît de tine. Kilroy începea să simtă un fior de frică pe şira spinării, un sentiment cu care nu era obişnuit. Koller era prea calm pentru un om ale cărui vise erau cît pe ce să fie spulberate. Toată munca ta cu domnul Cheddar – trebuie să recunoşti – a fost încununată de succes. S-a creat exact atmosfera pe care o voiai – un cadru perfect pentru ca noua Germanie Mare să-şi ocupe locul de drept în Comunitatea Europeană...

– Cum ştii însă, eu am făcut un pas şi mai departe în viitorul Germaniei Mari.

Koller se uită din nou înspre cămin, unde vîntul care sufla pe horn împrăştia scîntei dincolo de grătarul de fier. Îl încolţiseră toţi de pretutindeni. Fruntea îi era plină de picături de sudoare.

– Eu sînt doar un soldat, Wolf. Tocmai acest „pas mai departe" îl las în sarcina ta să-l discuţi cu domnul Cheddar. Sau să nu-l discuţi. E opţiunea ta, Wolf.

– Adevărat, prietene?

– Cum ar putea fi altfel? Eu nu știam nimic despre Rossovici și despre Rusia pînă ce nu mi-ai povestit tu – după ce ai vizionat banda făcută de fiica ta. Știi că poți să ai încredere în mine...

– Uneori am îndoieli în privința ta și a devotamentului tău față de această cauză... Oare față de cine se manifestă cu adevărat devotamentul tău? Față de răposatul domn Hunn și studentul lui, Cheddar, pentru că te-au pescuit la sfîrșitul războiului și te-au salvat de ștreang? Sau față de mine? Față de Germania și tot ceea ce înseamnă moștenirea ta? Toate aceste lucruri mă pun pe gînduri. Ți-am acordat multă încredere... nu cumva mă trădezi?

Expresia de pe chip i se înmuie; se duse la Kilroy și îi puse o mînă pe umăr, un gest care în opinia lui Kilroy era mult mai plăcut decît cuțitul în spate pe care îl așteptase.

– Mă cunoști atît de bine... începu Kilroy.

– *Tatăl meu* te cunoștea bine. De aceea am și eu încredere în tine. Ești de-al nostru. Ai slujit țara cînd aceasta avea cea mai mare nevoie de așa ceva. Ai depus personal jurămîntul în fața Führerului... Tu ești legătura vie între mine, tatăl meu și Führer.

– Îți apreciez încrederea.

Kilroy se simțea ca un idiot jucînd rolul norocosului asupra căruia Wolf Koller, mai tînăr cu aproape douăzeci de ani, își îndrepta zîmbetul.

– Dar, Leo, mă întreb uneori... oare identitatea ta reală este motivul pentru care Ned Cheddar te-a ales ca să negocieze cu mine?

– Nu înțeleg. Bineînțeles că acesta este motivul pentru care m-a ales – din care naiba altă pricină? Noi avem atîtea în comun, moștenirea noastră...

– Era convins că o să am încredere în tine. Putea fi sigur că voi crede tot ce spui și tot ce faci... în vreme ce mă trădai. Mă întreb oare nu cumva acesta este modul în care raționează mintea lui?

Kilroy hotărî să riște.

– Ascultă, nu-mi place să te întrerup în mijlocul unui discurs, Wolf, însă linia mea de ascendență e mai valoroasă decît a ta. Tu erai doar un mucos, *tu* nu l-ai cunoscut pe Hitler – *eu*, da. A jucat el biliard cu tine? Cu mine a jucat. M-am hîrjonit cu afurisitul lui de ciine și am cunoscut-o pe Eva... tu faci parte integrantă din istorie sau eu? Beneficiez eu de încrederea celui mai important agent secret american? Se află soarta planurilor tale în mîinile mele? Tu vorbești despre venerarea tatălui tău și a Führer-ului... eu ți-aș sugera să te gîndești de două ori înainte de a mă amenința. Eu sînt polița ta de asigurare, Wolf, și, dacă îți iese pasiența cu rușii, eu voi fi cel care voi îmblînzi reacția americanilor. Eu voi absorbi o parte din șocuri, pentru că vei avea nevoie de o asemenea persoană cînd Cheddar va crede că ai revenit la trecutul tău nazist...

În vreme ce vorbea, Kilroy ajunse la concluzia că acum i se înfățișa cea mai mare ocazie din ultimii cincizeci de ani, din ziua în care luase hotărîrea să-i renege pe foștii colegi, ajunși criminali de război, și să-și salveze propriul gît, ducîndu-se să lucreze pentru americani. Nu regretase niciodată hotărîrea de atunci, avînd în vedere alternativele existente la acea dată – un ștreang în jurul gîtului sau, dacă ar fi avut noroc, un exil cu vaporul pînă în uitatul de Dumnezeu Paraguay, unde ar fi trebuit să-și petreacă restul vieții ascuns; în acest moment știa că viața lui era pe muchie de cuțit datorită suspiciunilor întemeiate ale lui Wolf Koller. Kilroy nu știa dacă americanii puteau fi socotiți de încredere. La o adică, erau ei moraliști sau realiști? Pusese cu mult timp înainte un pariu că americanii erau realiști. În cele mai multe situații avusese dreptate. Acum putea pune pariu că Wolf Koller era încă prins în ghearele trecutului.

Koller se uită fix la el un timp, apoi dădu încet din cap.

– Bineînțeles. Ai dreptate. Trebuie să am încredere în cineva. Tu semeni cu unul dintre apostoli – ai stat la cina cea de taină cu Hitler. Aleg să am încredere în tine.

– O decizie înțeleaptă, rosti Kilroy, relaxîndu-se oarecum.

Iisuse, era cu adevărat prea bătrîn pentru nebunia asta.

– Bine, bine. Atunci trebuie să scoatem tot ce putem din situația asta.

Koller schimbase pe neașteptate subiectul. Kilroy avu impresia, după privire, după tonul ușor ridicat al vocii, că celălalt mai avea foarte puțin și își va pierde complet mințile. Masca arborată de om calm începea să se fisureze, lăsînd să se întrevadă tragedia dinăuntru. Wolf Koller se amăgea că mai avea atuuri ascunse în mînecă. Cert era că lumea pe care o crease se prăbușea și el o știa, însă refuza cu obstinație s-o creadă. În zilele în care Armata Roșie pătrunsese în tunelele care duceau către buncărul Führerului, Clint Kilroy fusese acolo, asistîndu-l pe Bormann, și principalul lucru la care se gîndea era să nu fie în cameră cînd vreun nebun de nazist ca Himmler sau Göebbels ar fi decis să se alăture grupului de oameni de sacrificiu. Tînărul Kilroy, atunci pe nume Leo Stecker, își imaginase că poate supraviețui, că se poate face una cu pămîntul, numai să iasă naibii din buncăr și să fugă încotro vedea cu ochii. O jumătate de secol mai tîrziu, trucul continua să fie acela de a supraviețui, pînă ce Koller accepta realitatea sau înnebunea complet, și atunci putea fi împușcat fără nici o remușcare. Într-o zi sau două, asta trebuia făcut, într-un fel sau altul. Visele oamenilor mureau cu viteze diferite.

– Cancelarul Glock vine de la Bonn. E pe drum. Vine cu elicopterul. Vremea asta mă îngrijorează, Clint. Koller privea din nou furtuna de afară, iar vocea îi suna îndepărtată, ca în transă. Mă întreb dacă Erika a trimis casetele... ai găsit benzile pe care mi-a spus că le-a făcut? Kilroy clătină din cap. Ca și cum ar fi încercat să se convingă singur, Koller continuă: Nu cred că le-a făcut... i-a povestit ceva individei aleia Hubermann? Ai găsit vreo altă bandă?

– Nici una.

Kilroy imploră cerul ca această conversație să se sfîrșească, ca Wolf Koller să înceteze cu temerile și reflecțiile.

Sub arcada care ducea înspre holul mare apăru în acea clipă trimisul Domnului, Sebastien cel Roșu.

– Herr Koller, rosti el, un apel telefonic pentru dumneavoastră.

Koller se uită la Kilroy şi aproape că zîmbi.

– Orlovski? murmură el.

– Sigur, rosti Kilroy. El trebuie să fie.

Kilroy îl auzi pe Wolf ridicînd vocea, strigînd în telefon. Stătea lîngă foc şi încerca să se încălzească. Întîlnirea cu Wolf Koller îl luase cu frig. Alături de rezultatul jocului de-a v-aţi ascunselea dus cu Orlovski prin zăpadă, acest fapt însemna prea mult. Iar acum Koller ţipa la telefon. Nu părea că o face cu mînie, ci mai degrabă ca un om care încearcă să se facă auzit pe o linie telefonică proastă. Kilroy nu ştia cine era la celălalt capăt, însă ştia sigur că nu era Orlovski.

Sebastien fuma o ţigară şi privea afară pe geam. Zăpada devenea tot mai mare, depăşind acum înălţimea tufişurilor şi astupînd toate potecile care se întretăiau pe imensa pajişte de lîngă vilă. Într-o margine a proprietăţii, crestele se terminau în nişte platforme de stîncă. Privirile lui Kilroy şi ale lui Sebastien se întîlniră în oglinda geamului.

– Veşti proaste, cred, rosti Kilroy, făcînd semn cu capul în direcţia de unde se auzea vocea lui Koller. Cine era?

Sebastien ridică din umeri. Nu se încrezuse niciodată în Kilroy şi acesta bănuia că era vorba de o gelozie născută din apropierea lui, datorită necesităţii, de Koller. Bineînţeles că Sebastien nu ştia cine fusese Kilroy înainte şi, oricum, nu l-ar fi impresionat dacă ar fi ştiut. Sebastien era un ucigaş cu simbrie, un om care nu gîndea, prototipul ideal al teroristului, ceea ce şi fusese în trecut. Acum ocaziile de a-şi desfăşura activitatea preferată erau drastic limitate. Kilroy bănuia că Sebastien fusese cel care-l omorîse pe Joachim Stiffel, dar n-avea dovezi în acest sens. În orice caz, el era un simplu ucigaş. Ca atare, Kilroy îl privea cu un oarecare dispreţ. Nu stătea niciodată cu spatele la el, însă nici nu se temea foarte mult de el. Oricum, n-avea

nici o importanță că Sebastien n-avea de gînd să-i dezvăluie nimic lui Kilroy.

La întoarcere, Koller clătină din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce aflase.

– Era asistentul lui Glock. Totul merge prost – pilotul elicopterului nici măcar n-a vrut să audă să vină aici, așa că Glock parcurge drumul cu mașina. Legătura telefonică era cumplită. Omul crede că mașina se află acum la o oră, poate chiar două, distanță de vilă. Totul e în mîinile Domnului. Koller oftă. Vă dați seama cum rămîne cu venirea lui Rossovici aici? Și în cazul lui e vorba de aceeași vreme... s-ar putea să fie nevoit să rămînă în Berlin pînă ce se mai potolește furtuna. Nu-mi place povestea asta.

– Nu-ți face griji în legătură cu ceea ce nu poți controla. Kilroy turnă o nouă porție de coniac și îi dădu paharul lui Wolf. Totul o să fie bine.

– Așa spui tu.

Koller încercă să zîmbească.

În acea clipă se auzi telefonul.

Chipul lui Koller se lumină.

– De această dată, trebuie să fie Orlovski – e vorba de vreme. O să întîrzie.

Kilroy încuviință din cap.

– El trebuie să fie.

Sebastien apăru din nou și îl chemă pe Wolf. Kilroy avu sentimentul că tensiunea din aer se accentuează brusc.

Cînd Koller se întoarse, fața lui bronzată, elegantă, era albă și pungile de sub ochi părură a se fi transformat în adevărați saci. Cînd vorbi, vocea îi semăna cu un horcăit.

– A fost Gisevius. Nu știu ce... Ezită și își trecu privirea de la Sebastien la Kilroy cu un deget pe buze. Lise a evadat din clinică. A ieșit în furtună doar în cămașa de noapte... o să moară acolo... e foarte de slăbită.

Vocea i se stinse și Koller înghiți cu greu nodul care i se pusese în gît. Voia să o ucidă, însă, undeva, în inima lui de

bestie, existau încă unele urme ale iubirii pentru ea; nu voia ca frigul și zăpada s-o ia în stăpînirea lor.

– Cum s-a întîmplat?

– Mai are importanță? Ceva n-a mers bine cu sedativele, a început să aiureze, cel puțin așa afirmă el, pur și simplu, ea *a fost mai puternică* decît el și a fugit în noapte... se pare că l-a lovit cu o cană de apă, i-a spart ochelarii și l-a orbit. El afirmă că s-a tăiat rău de tot... vrea să mă duc la clinică în caz că Lise se întoarce acolo. Koller se uită la cei doi care-l ascultau. Voi trebuie să mergeți acolo și să o căutați – n-a putut să se ducă prea departe. E singură, desculță, prost îmbrăcată, slăbită de boală, probabil că a plecat înspre vilă, așa că puteți s-o interceptați luînd-o pe scurtătură...

– Dar – se opuse Sebastien.

– Să nu mi te opui! țipă pe neașteptate Koller. Plecați! Dați-i drumul, amîndoi! Trebuie să o găsim.

Kilroy părăsi încăperea și își luă haina. Îi făcu cu ochiul lui Sebastien. Acesta se încruntă din pricina gestului prea intim, își introduse o a doua armă în buzunarul hainei și își puse o pereche de șoșoni verzi. Kilroy găsi ideea înțeleaptă și căută în cutia de încălțăminte pînă ce găsi o pereche mai mică de șoșoni, care să se potrivească peste pantofii lui. Se întoarse în încăpere, unde Koller stătea și privea în gol. Arăta ca un om care văzuse viitorul și nu se regăsise în acesta.

După ce îi auzi părăsind cabana, Wolf Koller se trezi din starea de prostrație de care se lăsase cuprins cînd auzise că Orlovski nu ajunsese la întîlnirea cu Kilroy. Din acel moment nu primise decît vești proaste... Cert era că nu văzuse decît întuneric în jurul lui de cînd vorbise cu Erika în camera de spital a lui Lise. Iar acum – Gisevius suspina, fie de frică, fie de frustrare, implorîndu-l pe Koller să vină la clinică. Implorîndu-l, cu voce tremurîndă – Koller vedea limpede totul cu ochiul minții. Parcă trăia un vis, un coșmar fără de sfîrșit. Oare mai putea fi salvat ceva? Nu știa, dar, dacă continua să meargă pe

drumul ales, dacă nu se mai întîmpla nimic care să-i năruie planurile, dacă vremea se mai îmblînzea, atunci poate că Glock avea să ajungă acolo, iar Rossovici avea să vină cu elicopterul şi, împreună, toţi trei aveau să făurească planul prin care cele două puteri mondiale aveau să se unească, de această dată pentru totdeauna...

Singura maşină gata de plecare era un mic Mercedes sport. Koller se urcă la volan şi învîrti cheia. Motorul porni imediat, dar, întrucît automobilul stătuse afară, Koller se dădu jos şi curăţă zăpada de pe parbriz şi de pe celelalte geamuri. În cîteva minute avea să ajungă la clinică... poate că avea s-o vadă pe Lise prin ninsoare... dădu maşina înapoi şi o întoarse către şoseaua care şerpuia de-a lungul versantului muntos. Pe măsură ce cobora, îşi dădea seama că sub stratul de zăpadă era gheaţă. Corectă imediat sistemul de siguranţă al autovehiculului pentru gheaţă. Simţi micul salt cînd atinse şoseaua principală. Farurile reuşeau să lumineze bine prin perdeaua groasă de fulgi. Coti la stînga, pe jumătatea exterioară a drumului, care era netedă şi neumblată, o pătură imaculată de nea, ca desprinsă dintr-o carte de poveşti pentru copii.

Parcurse încet, prudent, de-a dreptul disperat, primii trei kilometri, apoi deveni neliniştit. Maşina avea o ţinută bună de drum, aşa că apăsă pe accelerator şi simţi cum se avîntă mai tare. Privirea o căuta înnebunită pe Lise. Avu de nenumărate ori impresia că o vede, însă, de fiecare dată, numai pentru o fracţiune de secundă, după care imaginea dispărea ca o nălucă, lăsînd să se vadă în locul ei silueta neagră a cîte unui copac. Mintea lui hălăduia departe; şi-o amintea pe Lise din vremea în care erau amanţi, cînd ea părea atît de pierdută şi de înfricoşată din pricina soţului mort şi a fratelui plecat în America. Ştiuse că Gunter Brendel era un om slab şi îşi dăduse seama că Wolf Koller numai slab nu era, aşa că se agăţase de el, îl implorase să n-o trădeze şi să n-o uite... iar el se întrebase întotdeauna de ce nu provocase ea ruptura şi nu plecase cu John Cooper înapoi în America, unde se născuse... Koller avusese întotdeauna senti-

mentul că ea ar fi trebuit să plece cu fratele ei, dar presupusese că nu știa întreaga poveste a vieții lui Lise...

Întreaga poveste. Întreaga poveste a lui SPARTAKUS era prezentată pe banda pe care i-o lăsase Erika. Iisuse. De la întîlnirea cu ea nu apucase să doarmă nici măcar o oră. De fiecare dată cînd închidea ochii, vedea fața ei pe ecran, o auzea dezvăluind planul – totul. Și nu numai SPARTAKUS, ci și restul, uciderea lui Karl-Heinz, oamenii trimiși după ea, ba chiar și istoria falsei sarcini a maică-sii, care avusese ca rezultat venirea ei pe lume, totul în afara identității adevăratei ei mame – pe care n-o cunoștea... O relatare scrisă a celor afirmate de ea pe bandă ar fi părut o nebunie, însă chipul ei la televizor – calmul și limpezimea cu care vorbea – reprezenta cel mai îngrozitor coșmar. Văzînd-o, oamenii aveau să *creadă* totul...

Mașina începu să derapeze în clipa în care el se gîndea la Erika, la Lise, la trecut și la modul în care se schimbase totul, la felul în care Lise ajunsese să-l urască și la modul cum începuse el să-i știe de frică. Ea devenise din ce în ce mai rațională și mai furioasă atunci cînd apăruse ideea „bolii" ei, în cursul unei discuții între el și Gisevius... Lise n-avea nimic, de fapt, în afară de delicata ei structură psihică; așa stăteau lucrurile și nimic nu le putea schimba. Gisevius îi putea administra astfel de medicamente, încît să pară că ea devenea din ce în ce mai instabilă din punct de vedere mintal; Wolf Koller nu înțelesese niciodată aspectele farmacologice ale procesului, însă văzuse rezultatele – pierderile de memorie, halucinațiile, crizele de paranoia, frustrările îngrozitoare și neîncrederea în Fritz Gisevius și în legendarul lui comportament față de pacient. Fritz fusese extraordinar în tot acest timp. Păstrase cu grijă casetele audio ale discuțiilor lui cu Wolf în legătură cu nevasta lui și cu boala ei. Asta în caz că ar fi existat vreodată vreo întrebare referitoare la tratament și la diagnostic. La moartea lui Lise, oamenii care observaseră în timp comportamentul ei ciudat, n-aveau să mai considere evenimentul ca pe o surpriză. Wolf se gîndea la toate acestea cînd mașina alunecă pe o porțiune de gheață și scăpă de

sub control. Koller nu o putu redresa. Derapajul se accentuă. Brațul lui rănit se prinse de volanul care începuse să se rotească besmetic, iar Koller urlă, simțind că brațul îi e dizlocat din umăr și că rana provocată de glonț se redeschide. Își dădu seama că dispare în dansul nebun al fulgilor de nea, după care se auzi un trosnet incredibil de puternic. Parbrizul se sparse în mii de cioburi, lăsînd vîntul să sufle fulgii de zăpadă drept în fața lui Koller, care avu impresia că un pumn imens îi oprește răsuflarea și că brațul îi e separat de trup și dispare în ninsoarea din jur...

Fiind mai tînăr decît americanul, Sebastien porni prin zăpadă cu un avînt mai mare, însă în cîteva minute viscolul îl luă în stăpînire. Se împiedică de o buturugă ascunsă, căzu și își tăie mîna într-o ramură de copac ruptă. Nu-și putu găsi mănușa, care îi fusese smulsă de pe mînă. Era atît de întuneric, iar el rămăsese fără respirație. Cînd își băgă mîna în buzunar ca s-o încălzească, descoperi că, atunci cînd căzuse, cea de a doua armă îi alunecase din haină și acum se găsea undeva ascunsă în zăpadă, fără ca el să mai poată face ceva ca să o găsească. În fine, bine că mai avea un pistol. În definitiv, atît îi era mai mult decît suficient.

I se părea că e departe de șosea, dar știa că, atîta vreme cît cobora versantul, avea să se intersecteze mai devreme sau mai tîrziu cu ea. Probabil că descreierata de nevastă a lui Koller umbla ca besmetica pe drum, pe jumătate înghețată de frig, și poate că era mai bine să n-o găsească pînă ce ea n-avea să înghețe de-a binelea. Ar fi însemnat mai puține necazuri pentru toată lumea. Femeia asta îl înnebunea pe șef și moartea ei ar fi însemnat o scutire de probleme. Chiar el făcuse pe șoferul pentru ea de cîteva ori și de fiecare dată simțise nevoia s-o omoare. Oare unde naiba se găsea acum?

Și unde naiba era Kilroy?

Dacă ticălosul ăla o găsea pe Lise, el ar fi putut să înceteze urmărirea și să se retragă undeva la căldură. Strigă numele lui Kilroy de cîteva ori și abia dacă se auzi el însuși din pricina vîntului. Își scoase lanterna din celălalt buzunar – bineînțeles că

doar *arma* se pierduse – şi încercă să-şi dea seama mai bine unde se afla. Zăpada însă reflecta lumina şi Sebastien avu brusc senzaţia că e orbit. Stinse lanterna şi o luă în jos.

Crezu că are de coborît o pantă, însă se trezi căzînd în gol cam trei sau patru metri, după care se împiedică şi se rostogoli, izbindu-se de un obiect ascuns sub stratul de zăpadă. Rămase întins pe spate, fără răsuflare, cîteva clipe, după care începu să-i înjure pe Wolf Koller, pe Lise Koller, pe Fritz Gisevius şi pe toţi nenorociţii care-l aduseseră într-o asemenea stare. Şi-ar fi dorit să-i împuşte pe toţi în acea clipă. Se întrebă dacă nu-şi rupsese ceva. Strigă din nou numele lui Kilroy; în zadar. *Ticălosul de yankeu n-ar fi venit la el nici dacă l-ar fi auzit.* Sebastien se simţea mizerabil, zăcînd pe spate ca un neputincios şi răsuflînd din greu, cu faţa tăiată şi lovită din pricina contactului cu solul şi cu gheaţa. *Kilroy, ticălosule...*

După aceea începu să strige numele lui Lise Koller. După cîteva încercări renunţă. Se ridică într-un cot şi întinse mîna ca să bîjbîie după ceva de care să se agaţe. Atinse ceva moale, pe jumătate îngheţat, care ceda sub atingerea lui. Crezu că o descoperise pe Lise Koller. Se luptă să se ridice în capul oaselor şi obiectul se mişcă din nou sub mîna lui, alunecos şi lipicios, făcîndu-l să se tragă înapoi dezgustat şi să scoată un geamăt slab. Căută lanterna cu degete aproape înţepenite, o găsi în cele din urmă, o scoase cu greu din buzunar şi o aprinse. Nu era Lise Koller. Mîna lui dăduse peste un soi de pastă care înainte fusese o parte din faţa lui Konstantin Orlovski. Sebastien cel Roşu, cel mai important terorist din Europa la un moment dat, avu impresia că o să leşine.

La volan se afla Paulus, deoarece ştia drumul. În dreapta lui, pe scaunul pasagerului, şedea Cooper. Pe bancheta din spate se odihnea arma îngrozitoare a lui Olaf Peterson. Înainte de a părăsi Berlinul trecuseră pe la spital, apoi mai opriseră o dată pe drum şi dăduseră telefon. Olaf Peterson avea să trăiască, fără a rămîne

paralizat. Cooper abia aştepta să-l vadă şi să audă din nou tîmpeniile pe care le debita...

Starea drumului era tot mai proastă pe măsură ce urcau. Paulus trecu prin orăşelul prin care trecuse de fiecare dată în călătoriile anterioare şi observă că benzinăria, brutăria şi toate celelalte erau închise şi ferecate. De jur împrejur nici ţipenie de om. Vîntul sufla cu putere. Întreaga localitate părea închisă. Paulus nu ştia dacă nu cumva şi drumul avea să fie închis mai tîrziu, dar acest fapt conta mai puţin acum. Nu căuta tu singur să-ţi faci griji, îi spunea nevastă-sa pe vremuri, ori de cîte ori se întorcea la cazarmă, dintr-o permisie, la începutul războiului, înainte de a fi trimis în Africa de Nord. Nu căuta să-ţi faci singur griji. Belelele te găsesc ele singure. Uneori îl apuca un dor cumplit de nevastă-sa. Treptat însă, viaţa îl cuprindea iarăşi în mrejele ei, făcîndu-l să uite. Se întrebă cît de curînd avea s-o revadă pe draga lui. În noaptea asta rece şi viforoasă se întrebă dacă, după moartea lui, ei aveau să se regăsească într-un loc diferit, paşnic. Ea murise tînără, iar el va muri bătrîn, dar oare asta constituia o problemă? Ce se întîmpla cînd mureai bătrîn, ajungeai în rai tot bătrîn sau îţi era redată tinereţea? Sau totul era o minciună menită a te face să te duci la biserică? N-avea cum să afle răspunsul înainte de a-i veni sorocul.

– Cît mai avem pînă la clinică?

Pe Cooper îl îngrijora situaţia surorii lui.

– Puţin.

– Şi sînteţi... sigur că e acolo?

– Sigur n-am cum să fiu, fiule. Cred însă că sînt şanse mari. E logic. Tot acolo e şi un alt pacient.

– Glumiţi...

– Nu, Koller a aranjat toată clinica aceasta pentru îngrijirea acestei persoane. O femeie de care a fost îndrăgostit cu multă vreme în urmă, înainte de a o cunoaşte pe sora ta, şi care a fost aproape ucisă într-un accident...

– Ce s-a întîmplat...

– Nu contează. N-ar însemna nimic pentru tine. În orice caz, femeia a supraviețuit, dar nu și-a recăpătat niciodată cunoștința și n-a mai respirat niciodată pe cont propriu. Mai are doar circa jumătate de corp și e înfășurată în bandaje, ca o mumie. E lipsit de sens, însă el nu vrea s-o lase să moară. Ca atare, femeia e ținută acolo, îngrijită zi și noapte, de aproape douăzeci de ani. E o dovadă de nebunie, bineînțeles. La urma urmei, nici Wolf Koller nu e foarte normal.

– Și credeți că a adăugat-o pe sora mea pe lista pacienților.

– Da.

– Și ce intenționează să facă cu ea?

Paulus nu răspunse. Cooper se lăsă înapoi pe spătarul scaunului, simțind roțile mașinii cum derapează ușor. Cumplit viscol. Exact ca în Minnesota.

Lui Peterson i-ar fi plăcut toate acestea. Exact ca pe vremuri. Din nefericire, Peterson zăcea inconștient pe un pat de spital din Berlin. Cooper se întrebă pe unde hălăduia mintea lui în vreme ce căuta să revină la viață.

Cînd se trezi, primul lucru pe care îl înțelese Wolf Koller fu acela că vomitase. Era acoperit de vomă. Cel de-al doilea lucru pe care îl înțelese fu acela că suferise o tăietură serioasă la cap sau la frunte. Sîngera din abundență și se simțea ușor amețit. Își putea gusta sîngele curgîndu-i pe față, intrîndu-i în ochi, înmuindu-i fularul și adăugîndu-se mirosului de mîncare și băutură vărsată. În fine, în al treilea rînd, descoperi că brațul nu-i fusese furat de furtună. Era încă legat de umăr, cu toate că părea incapabil de a fi mișcat în vreun fel. Atîrna inert în bandaj. Îl ridică cu grijă, simțind o durere înfiorătoare, mai puternică decît cea pe care o simțise cînd eliminase o piatră de la rinichi, și îl fixă la loc în articulație. Urlă de durere și îi dădură lacrimile. Dacă nu ieșea repede din epava asta de mașină, avea să vomite din nou...

Împinse portiera – împotriva forței gravitației, de vreme ce mașina sfîrșise pe o parte, după ce rupsese un copac și gardul de

protecție al șoselei – și reuși să iasă pe jumătate afară din automobil. Rămase atîrnat de prag. În aceeași clipă, vîntul prinse portiera și o trînti peste el, provocîndu-i o tăietură la ceafă, o rană urîtă sub coama lui de păr cărunt. Koller nu-și pierdu cunoștința, însă începu să urle de durere, după care se trase afară cu brațul bun și împinse cu picioarele dinăuntrul mașinii, căzînd cu capul înainte în zăpada adîncă. Alunecînd, tîrîndu-se, se ridică în picioare, știind în adîncul inimii că întreaga poveste îi scăpase de sub control, că se prăbușea în abis, fără a ști exact de ce, fără a vedea amănuntele dezastrului, fără a discerne nimic prin fumul și focul care-i cuprinsese viața, viață care îl trădase și îl doborîse la pămînt... Cheddar? Schmidt și fiul lui? Sau era Cooper care-și repeta isprăvile cu douăzeci de ani mai tîrziu? Oare totul ar fi mers bine dacă Cooper nu s-ar fi întors în Berlin?

Căzu din nou, își îngropă iarăși fața în zăpadă și încercă să se șteargă de sînge și de vomă. Începu să vorbească cu el însuși, urlîndu-și durerea, frustrarea și eșecul, urînd totul, urîndu-i pe toți... Poate fusese Kilroy. În definitiv, Kilroy se numise înainte Leopold Stecher și își trădase toți colegii din timpurile bune ale lui Dulles și toți noii colegi, americanilor... poate că stătea în firea lui Kilroy... cum să te încrezi într-un om care se schimbase complet la jumătatea vieții sale, fără a se mai uita înapoi, care își trădase prietenii inamicului...

Cînd se ridică din nou în picioare, privi buimac înspre mașină, simțind cum îi pulsează sîngele în cap, simțind durerea din suflet ca pe o piatră de moară, precum și toate celelalte dureri fizice. Scoase pistolul mitralieră din buzunarul hainei și se apucă să tragă în mașină. N-avea nici un rost, însă voia să tragă în ceva. Nimeri un glonț în blocul motor.

După aceea, șchiopătînd, porni prin zăpadă către clinică...

Adăpostit într-un pîlc de copaci, dincolo de șosea, Clint Kilroy urmări scena de la distanță, mestecînd meditativ o frunză înghețată. Clătină încet din cap.

Presupuse că Wolf Koller nu auzise niciodată de legile lui Murphy, însă adevărul era că tocmai trăise pe viu una dintre ele.

Doctorul Gisevius stătea în mijlocul încăperii principale a clinicii și îl aștepta pe Wolf Koller.

Ochelarii, pe jumătate rupți, îi atîrnau de o ureche. Una dintre lentile dispăruse, iar camea din jurul ochilor se umflase datorită rănilor provocate de Lise Koller. Stătea acolo, urînd omul care devenise, urînd locul în care se afla și habar n-avea ce-i rămînea de făcut. Era un om important, puternic, respectat, care se lăsase antrenat și măcinat de cancerul pe care îl reprezenta ambiția lui Wolf Koller; din păcate, viața lui fusese împletită cu a lui Koller, iar loialitatea unuia față de celălalt nu fusese niciodată pusă la îndoială. Nu-i mai rămînea de făcut decît să aibă răbdare și să ajungă la sfîrșitul acestei istorii nefericite.

Unde putea fi Wolf?

Gisevius era scăldat în propria transpirație. Începu să se plimbe în jurul încăperii, simțindu-și picioarele slăbite și greoaie. Își spălase ochii, dăduse cu dezinfectant pe tăieturi și le bandajase. Cu toate acestea, sîngerarea nu i se oprise. Acum nu-i rămînea decît să aștepte. Se duse lîngă patul Rafaelei Dorfmann și se uită la cadavrul viu întins sub ochii lui. Oare mintea ei unde hălăduise în toți acești douăzeci de ani? Se mai petrecea ceva în interiorul acelui cap care fusese superb pe vremuri?

Se aplecă, încercînd să perceapă sunetul respirației ei, însă acesta era mult prea slab și era acoperit de zgomotul aparatului de respirație artificială. Încercă să-i simtă pulsul. Aproape că nu sesiza nimic. Cu o lună în urmă, cînd o văzuse ultima dată, pulsul era puternic. Oare avea ea, în sfîrșit, să scape de legăturile care o țineau legată de această lume?

Trebuia să dea explicații legate de cele întîmplate cu Lise. Trebuia să-i explice lui Wolf că nu fusese vina lui, că el se comportase ireproșabil și trebuia să-i aducă aminte că tocmai el, Wolf, sugerase aranjamentul pentru lichidarea ei înainte de a părăsi Berlinul. Wolf trebuia să-l asculte.

Cum ajunsese la concluzia că injecțiile erau cauza „bolii" ei? Sau era vorba doar de instinctul de supraviețuire? Într-un fel sau altul, ea știuse, sesizase că nu trebuie să-l mai lase să-i facă injecții... da, ar fi trebuit s-o omoare în Berlin cu o doză mai mare. Nimeni nu și-ar fi dat vreodată seama. Doamne, omul o voia moartă, ce conta unde ar fi omorît-o? Morții erau morți. Însă lui Wolf Koller îi plăcea să se joace de-a Dumnezeu, hotărînd el cînd să ofere viață și moarte...

Privi dușumeaua, căutîndu-și lentilele pierdute, cu văzul deformat. Îl durea capul și tensiunea îi devenise alarmantă... simțea nevoia să închidă ochii, căci vedea cu un singur ochi acum. Cine s-ar fi gîndit că ea e atît de puternică după ceea ce îi făcuseră, după dozele pe care i le administraseră, crescute constant de-a lungul timpului... În acea clipă îl auzi pe Wolf Koller strigîndu-i numele și simți o rafală de aer rece venind dinspre ușă...

– Doamne, Wolf, ce-ai pățit? Te simți bine?

Wolf rămase în cadrul ușii, sprijinindu-se de lemnul acesteia, apoi înaintă.

– M-am răsturnat cu mașina... am derapat pe gheață.

Era îmbrăcat în zăpadă și gheață, care începea să se topească. Apucă un prosop de pe un stativ și își șterse fața.

– M-am rănit la braț și la umăr. Rana de glonț.

– Lasă-mă să mă uit, Wolf.

– Nu acum. Am nevoie de un analgezic. Fă-mi o injecție.

Gisevius se duse la trusa lui și pregăti o seringă. Wolf își dezgoli brațul bun și Gisevius îi administră injecția. Ca să mai uite de durere, Wolf se apucă să vorbească:

– S-a întors? Ai văzut-o? Ai vorbit serios, era îmbrăcată doar cu cămașa de noapte? Cum s-a întîmplat, Fritz? Cum ai putut-o lăsa să scape?

– Nu m-am așteptat la acel atac. Era atît de slăbită... însă a trecut prea mult timp între două ședințe de medicație... asta i-a dat forță. Gisevius clătină din cap, încă nedumerit de transfor-

marea suferită de Lise. Tăieturile din jurul ochilor începuseră din nou să-i sîngereze. Mai e ceva, Wolf. E vorba de Rafaela...

Wolf făcu ochii mari. Tocmai își îmbrăca din nou haina de piele.

– Rafaela? Ce vrei să spui? Uită instantaneu de durere și de grija legată de Rossovici, de Lise și de Glock. *Ce vrei să spui*?

– E pe ducă. Pulsul aproape că i-a dispărut. Aparatul respirator nu-și mai îndeplinește misiunea. Gisevius își lăsă o palmă cărnoasă pe umărul lui Wolf. Pur și simplu, nu mai are viață în ea, Wolf. Nu se mai poate face nimic. Douăzeci de ani... Ai încercat tot ce ți-a stat în puteri.

– Vrei să spui că a murit?

– E pe moarte, Wolf.

Wolf trecu pe lîngă Gisevius și se duse lîngă patul Rafaelei. Se așeză lîngă ea și o apucă de mînă.

– Draga mea, șopti el la urechea ei. Draga mea... adio.

Wolf se aplecă și-i sărută colțul rece al gurii, după care se ridică în picioare și se duse încet la căpătîiul patului, unde trase de ștecherul care lega aparatul de priza din perete. În încăpere să lăsă o tăcere profundă.

Wolf se așeză la loc pe pat, luă mîna ei în palma lui și verifică cu degetul pulsul. Stătu așa cam un minut, după care se ridică în picioare. Pe față îi apăruseră lacrimi, pe care le nesocoti.

– Fritz... n-ar fi trebuit s-o lași pe Lise să fugă.

– Știu, răspunse Gisevius. A fost o situație imposibilă. N-am mai văzut nimic pentru o vreme. Aveam sînge pe toată fața...

– Vreau să te duci după ea. O caută și Sebastien, și Kilroy. Wolf avea o voce calmă, nefirească. Te rog, Fritz. Du-te.

– Da, Wolf, furtuna... nu pot s-o găsesc în furtună, nu pot să văd, ochelarii mei... mă tem că o să mă rătăcesc în zapadă... Wolf...

– Poți ajuta la găsirea ei, Fritz. Tu ai lăsat-o să fugă, așa că n-ai cum să refuzi să dai o mînă de ajutor la găsirea ei. Eu o să aștept aici, în caz că se întoarce singură. N-o să pățești nimic, dar va trebui să te grăbești, căci e îmbrăcată doar cu o cămașă de

noapte... Fritz, mă înțelegi, va fi vina ta dacă va muri afară, în furtună.

Gisevius se trase înapoi, căutînd ușa cu mîna. Nu se putea împotrivi, trebuia să iasă în ninsoare. Parcă ar fi fost hipnotizat.

Rămas singur, Koller i se adresă moartei:

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, iubirea mea. În seara asta am pus capăt nu numai vieții tale... am ucis-o pe fiica noastră.

Poate că ar fi spus mai multe, dar începu să plîngă și strînse la piept rămășițele Rafaelei Dorfmann.

Sebastien se obișnui repede cu imaginea de coșmar a lui Konstantin Orlovski. Încercînd cu disperare să plece de unde se afla, descoperi că se întîmplase ceva rău cu piciorul lui în urma căderii. Își rupsese ceva, vreun os sau, cu noroc, doar glezna. Acum, avea un motiv să iasă onorabil din această noapte oribilă, însă nu-și putea lua gîndul de la felul în care cineva luase viața rusului, iar singurul nume care-i venea în minte pentru această crimă era blestematul de Kilroy. Ceea ce însemna... ceea ce însemna că... în fine, ceea ce însemna că Kilroy fusese necinstit cu Koller și, ca atare, el putea fi cel care-l vînduse pe Wolf Koller.

Un american, trebuia ca trădătorul să fie un american. Orice afacere cu ticăloșii aceia se încheia de o asemenea manieră... Însă unde era Kilroy? Oare avea să se furișeze înspre el, lichidîndu-l în situația în care se afla, neajutorat și cu piciorul rupt? Ei bine, ticălosului avea să-i pară rău dacă încerca așa ceva... Sebastien mai avea încă o armă și era încărcat de ură. ... uciderea unui boșorog american avea să fie o joacă de copil... Auzi un zgomot în spatele lui, sări ca ars și trase aiurea în întuneric. Imediat după aceea tăcerea îl învălui, și își dădu seama că-i era extrem de frig. Începu să se gîndească ce i s-ar putea întîmpla dacă nu venea nimeni după el. Încercă să se ridice într-un genunchi, însă acesta se sprijini din greșeală pe pieptul înghețat al lui Orlovski și alunecă. Sebastien se lovi cu toată greutatea de o piatră, rămase întins în zăpadă și începu să strige numele lui Lise Koller, apoi al lui Wolf Koller, apoi al lui Kilroy, apoi al

oricui care l-ar fi putut auzi, deoarece nu voia să moară, voia ca cineva să aibă milă de el...

Beate Hubermann pregătise niște ciocolată fierbinte și dulce și pusese la bătaie ultima ei provizie de prăjituri. Ea și Erika îl ascultau pe Fred Astaire de pe o colecție de CD-uri. Erika ședea cuibărită într-un fotoliu, jucîndu-se cu ceașca pe genunchi. Beate îi povestise timpul petrecut împreună cu John Cooper și ce fel de om era acesta. Într-un tîrziu, Beate abordă subiectul relației dintre Cooper și Lise Koller.

– Îți amintești conversația noastră despre John Cooper și mama ta? Lucrurile pe care ți le-a povestit ea – ce s-a întîmplat între ei acum douăzeci de ani.

Erika încuviință din cap.

– Ți-a zis ceva în sensul acesta?

– Da. Mi-a relatat că au petrecut împreună doar cîteva zile din viața lor adultă, că nu-și mai amintesc unul de celălalt din vremea cînd erau copii. El afirmă că se iubesc reciproc, că n-are nici o importanță faptul că sînt frate și soră.

Erika își înclină capul.

– Vrei să spui că se socotesc doi străini?

– Exact. El spune că o iubește de douăzeci de ani – din clipa în care a întîlnit-o din nou.

– Și tu îl crezi?

– Oh, nu e nici o îndoială în privința asta. Doar că e vorba de un incest...

– Ascultă, Beate, uită-te la viața pe care a dus-o maică-mea. Doar n-o să aibă copii împreună.

– Asta așa e.

– Și... maică-mea mi-a spus odată că și-ar fi dorit să plece cu el acum douăzeci de ani, însă n-a știut cum să procedeze, cum să părăsească singurul univers pe care-l cunoștea... Mi-a spus că și-a dat seama de asta la scurt timp după ce l-a făcut pe el să plece... Erika își lăsă ceașca jos cu un gest brusc. Ce mai contează toate acestea, Beate, dacă maica-mea e pe moarte?

– Nu mai contează. Dar tu nu l-ai cunoscut pe Cooper. Habar n-am care e cuvîntul ce îl descrie cel mai bine. Poate că hotărît. Are un fel al lui de a dori ca anumite lucruri să se întîmple – sau, cel puțin, așa mi s-a părut mie.

– Atunci sînt doi oameni cu voință puternică. Dacă vor vrea amîndoi ca mama să trăiască, poate că vor reuși să o facă. Într-un fel sau altul.

– Dar, dacă ea trăiește, el va vrea s-o ducă de aici. Înapoi în Boston. Sau în Cooper's Falls...

Erika păstră o clipă tăcerea înainte de a răspunde:

– Atunci ea o să plece, și gata.

Auzi pe cineva strigînd-o pe nume.

Se simțea mai mult moartă decît vie. Era înghețată, udă, îngrozită și disperată. Se ascunsese într-un fel de baracă construită în apropierea șoselei, un fel de cub unde erau păstrate, pentru vreme rea, marcaje rutiere, lopeți, cazmale, baricade, materiale de deszăpezire.

Era adăpostită de vînt și zăpadă, însă era prea frig. Oricum, nu mai conta, căci simțea că nu va mai rezista multă vreme... știa că va îngheța de tot, dar nu putu răspunde apelului, căci acesta venise din partea lui Wolf sau a unuia dintre oamenii lui Wolf, care avea s-o ducă înapoi la doctorul Gisevius, s-o țină bine ca doctorul s-o înțepe cu acul... inconștient, își frecă urma lăsată în brat de ultima seringă. Nu-și putea da seama dacă frigul resimțit se datora injecției sau frigului din jurul ei, însă asta, oricum, nu mai conta... avea să moară, iar John Cooper n-avea să afle niciodată, să audă niciodată de pe buzele ei cît de mult îl iubea și cîtă nevoie avea de el; n-avea să afle niciodată...

Wolf Koller nu știa de cîtă vreme ședea pe patul pe care zăcuse atîția ani Rafaela Dorfmann. Nu mai rămăsese mare lucru din ea, dar el o îmbrățișă și își simți trupul zguduit de suspine și sufletul pustiit.

Rafaela murise în cele din urmă.

Lise se rătăcise în furtună.

Erika fusese ucisă din ordinul lui.

Fritz bîjbîia orb prin ninsoare.

Wolf Koller avu sentimentul că linia subțire, care-l lega de planeta pămînt, de umanitate, de tot ceea ce însemna povestea vieții sale, avea să se rupă, iar el avea să se facă nevăzut în întuneric, chinuit pentru veșnicie de durere.

Dar venea Rossovici. Trebuia să aprindă luminile de aterizare pentru elicopter. Iar cancelarul Glock putea sosi în orice clipă.

Voința începu să-i revină. Se odihnise suficient. De acum era pregătit să ducă mai departe bătălia. Trebuia să se întoarcă la vilă.

N-o putea plînge la nesfîrșit pe Rafaela.

– Clinica e chiar în fața noastră, îi spuse Paulus lui Cooper. Cam la un kilometru, cred – după curba asta lungă a șoselei. E greu de spus cu exactitate pe o asemenea ninsoare.

Brațele, spatele și picioarele îl dureau și îi înțepeniseră de la războiul pe care-l ducea cu furtuna, iar radiatorul își pierdea rapid din putere. În mașină se făcea tot mai frig. Paulus spera să nu se înșele și Lise Koller să fie la clinică. Nu era sigur însă ce aveau de făcut după ce ajungeau acolo. Mai mult ca sigur că femeia era păzită. Dar Cooper nu era în dispoziția de a i se da sfaturi... și mai dispunea și de enorma carabină. Era o situație extrem de periculoasă, însă Paulus nu întrezărea vreo alternativă: era convins că Wolf Koller avea să-și ucidă nevasta. Cu toate acestea, îl îngrijora faptul că el și Cooper n-aveau spatele asigurat. Oare își lăsase sentimentele, preocuparea pentru John Cooper și sora acestuia să scoată la iveală ce era mai bun în el? În fine, existau momente în viață cînd trebuia să riști mergînd pe mîna binelui. Deci... Era vorba de sentiment. Era bătrîn, înmuiat și îi picase cu tronc Cooper și lupta lui.

Cooper privea cu intensitate afară, întrebîndu-se ce naiba avea să facă după ce vor ajunge la clinică, asta dacă Lee se găsea acolo... oare în ce stare se afla? Dar dacă murise deja?

Silueta se desprinse din ninsoare ca o nălucă, ca o creatură generată de furtună, deplasîndu-se ca o fantomă, încet, amorf, în calea maşinii. Cooper îi strigă din reflex lui Paulus să oprească. Acesta apăsă cu toată puterea pe frîne şi Mercedes-ul derapă într-o parte, trecu de fantomă, reuşind ca prin minune să o evite, şi se propti cu botul într-un troian. Aproape în acelaşi timp Cooper deschise portiera şi sări afară. Se poticni, căzu şi se ridică imediat, după care o luă la fugă prin zăpadă ca un nebun. Oare era Lee? Oare evadase din clinică semidrogată? Oare chiar era nebună?

Paulus întoarse maşina, ca să-i lumineze drumul lui Cooper, după care se aplecă peste volan, chinuindu-se să vadă mai bine ce se petrece în faţa lui.

– Să fie Lee? icni el, singur în maşină.

I se puse un nod în gît, urmărindu-l pe uriaşul american luptîndu-se în lumina farurilor cu forma din zăpadă.

Maşina porni înapoi, ca un crab, înspre cele două siluete. Paulus deschise portiera, căutînd să desluşească mai bine situaţia prin perdeaua de fulgi care te orbea de la o distanţă de cinci paşi.

Cooper trăgea silueta acoperită de zăpadă spre maşină. O urcă pe bancheta din spate, după care se urcă şi el lîngă ea.

Nu era Lee.

Era Fritz Gisevius.

La adăpostul maşinii, îndepărtînd zăpada şi gheaţa care-l acoperise pe Gisevius, Cooper rosti:

– Trebuie să-l ducem repede la căldură.

Gisevius aproape nu se mai putea mişca şi corpul îi era rigid.

– O să te faci bine, doctore. Ce naiba căutai afară? Nu primi nici un răspuns. Cooper se aplecă peste scaunul din faţă. Nu se opreşte din tremurat. Iisuse, poate să moară de hipotermie. Sub

stratul de zăpadă, fața îi arăta înfiorător, de parcă ar fi fost lovit cu o bîtă.

Paulus încuviință din cap.

– Trebuie să-l ducem la clinică. Uite-o sus, acolo.

În lumina nepămînteană a farurilor apăru forma de A a clinicii. Paulus intră cu mașina pe aleea care ducea la parcare.

Cooper se dădu jos din mașină și-l conduse pe doctor, care își mai revenise, spre ușa clinicii. Ușa era parțial deschisă. Cărînd carabina lui Peterson, Paulus deschise ușa larg și intră primul, apoi îi făcu semn lui Cooper să-l urmeze.

Cînd ajunseră înăuntru, Gisevius deschise ochii și se uită la Cooper.

– Wolf mai e aici?

Era obosit și aproape înghețat, însă trăia.

– Locul pare să fie pustiu, rosti Cooper.

– Acolo jos, șopti Gisevius. În camera principală. Acolo l-am lăsat.

Un tremurat incontrolabil îl cuprinse brusc pe doctor. Vîntul șuiera cu putere pe la ferestre. Încăperea principală, a cărei fereastră se potrivea perfect în vîrful literei A, era pustie, cu excepția celor două paturi de spital. Cineva zăcea întins pe unul din paturi.

– Lee?

Lui Cooper i se făcu brusc frică. Trupul de pe pat era atît de firav.

– Nu, rosti Paulus. Asta-i cealaltă femeie despre care ți-am vorbit...

– E moartă, interveni Gisevius, iscodind cu privirea împrejur. Wolf! strigă el tare. Wolf – unde ești?

Nu-i răspunse nimeni.

– Unde-i sora mea? A fost și ea aici?

– A fost aici, da... Wolf și-a dorit-o în aceste, ah, aceste... aceste împrejurimi încîntătoare...

Gisevius dădea o luptă cu sine să revină la un comportament normal.

– Unde e *ea* acum? întrebă Cooper amenințător. Pe crucea mea că o să-mi răspunzi cinstit de data asta sau o să te las să crăpi înghețat afară. Îl luă pe doctor de gulerul înmuiat al hainei. Nu-mi pasă dacă mori – mă înțelegi? Pur și simplu, nu-mi pasă! *Unde e ea?*

Gisevius nu încercă să scape din strînsoare. Își îndreptă ochii încețoșați către Paulus, nu găsi nici un ajutor acolo, așa că își lăsă capul în piept.

– A fugit în noapte – am încercat s-o opresc. N-am putut...

– Ce naiba spui? Am văzut-o alaltăieri și era cenușie, și uscată ca un pergament! Și acum vii să-mi spui că ești incapabil s-o oprești de a fugi afară în furtuna asta – să nu îndrăznești să mă minți!

– Injecțiile – nu și-a mai luat medicamentele de mult, doza și-a pierdut efectul...

– Vrei să-mi spui că fără medicamente ea poate alerga... iar cu ele este pe trei sferturi moartă? Ce încercai să-i faci? S-o omori?

Gisevius începu să caște gura spasmodic, tremurînd din tot corpul.

– Astm, rosti el, înnegrindu-se la față.

Cooper își slăbi strînsoarea, iar Gisevius se dădu înapoi pînă ce se propti de patul pe care zăcuse Lee. Căută cu febrilitate în buzunarul hainei, scoase un inhalator și apăsă pe buton, ținînd drept în gură, după care căzu pe pat, icnind.

Cooper se aplecă deasupra lui.

– Unde e?

Gisevius clătină din cap, arătînd înspre hol.

– Acolo... în ninsoare. Wolf era aici... așteptînd-o... să se întoarcă. Acum însă el a plecat... Kilroy și Sebastien... sînt afară... o caută.

Aspiră o nouă doză din inhalator.

Paulus veni lîngă Cooper.

– Lasă-l în grija mea. Poate că ea se va întoarce aici. Ar fi bine ca tu să pleci – e posibil ca ea să se fi îndreptat către vilă, care se află puțin mai sus, pe șosea. După cum e posibil ca și

ceilalți să o ducă acolo dacă o găsesc. O să moară cu siguranță pe vremea asta, John – trebuie neapărat găsită.

Cooper privi spre Gisevius.

– E bolnavă? Sau injecțiile tale sînt de vină?

Gisevius își dădu capul într-o parte și strînse din buze.

– Bine, zise Cooper, luînd inhalatorul. Iau asta cu mine. Sper că nu vei mai avea nevoie de el.

Introduse inhalatorul în buzunar și se întoarse să plece. Imediat Gisevius începu să tușească, inspirînd cu nesaț aer, horcăind. Întinse tremurînd mîinile, încercînd să ajungă la dispozitivul dătător de viață. Cooper se uită la el și clătină compătimitor din cap.

– Sănătoasă, hîrîi Gisevius. E sănătoasă... medicamentele sînt cele care... îi fac rău.

Cooper strînse inhalatorul în palmă.

– Ticălos nenorocit ce ești, rosti el încet. Criminalule – ah, la naiba cu asta. Lăsă inhalatorul să cadă pe pat și se întoarse spre Paulus. Sînt prea bleg și prea bun cu oamenii, mai zise el, după care plecă în căutarea surorii lui, Lee.

Amurgul zeilor...

Wolf Koller gîndea deja în terneni mitologici cînd văzu lumina din vilă licărind prin peretele gros de brazi și prin perdeaua de fulgi șfichiuitori. De cînd avea această proprietate, nu trăise niciodată o asemenea furtună, era *Amurgul zeilor*... oare acesta era sfîrșitul Reich-ului pe care sperase să-l creeze? Se sfîrșise totul înainte de a începe... blestemul... avea să doarmă o mie de ani și încă o mie și să nu se trezească niciodată...

Continuă să înainteze greoi spre vila cu arhitectura rustică, ce semăna atît de mult cu castelele elvețiene, un cadru perfect unde să fie aproape de mult îndrăgita lui Rafaela... o iubise atît de mult, îi iubise frumusețea incredibilă, chemarea ei animalică, era un fel de bestie lipsită de milă, o ucigașă... el îi luase fetița, fetița *lor* și o făcuse să fie doar a lui... pe ea o ținuse în viață... rămăsese mereu în viață prin frumusețea brunetă a lui Erika, numai că acum o pierduse și pe aceasta... Rossovici... era posi-

bil să ajungă aici pe furtuna asta... se va putea ridica deasupra nenorocirilor lui personale o dată ce Rossovici şi Glock aveau să ajungă acolo, bătălia mai putea fi încă cîştigată...

După ce părăsi drumul şi începu să coboare spre pajişte, Koller avu impresia că aude în spatele lui un zgomot, un fel de orăcăit – crezu că e Lise, neajutorată, murind în frig. Ascultă din nou şi auzi numai vuietul vîntului coborînd pe versantul muntos şi viscolind zăpada. Continuă să meargă spre vilă, printre copaci şi prin zăpada care-i venea pînă la genunchi, strigînd numele ei, însă nereuşind să zărească pe nimeni. Trecu, fără să-şi dea seama, la cîţiva zeci de paşi de faimosul terorist, Sebastien cel Roşu, care murea singur de frig, de frică, de hipotermia produsă de frică. Murea, pentru că, din cînd în cînd, unii primeau ceea ce meritau.

Puşca de vînătoare modificată a lui Olaf Peterson se odihnea pe scaunul pasagerului. Cooper o luă pe drumul care şerpuia spre vilă. Se gîndea că Lee s-ar fi putut ţine aproape de drum, dîndu-şi seama că avea nevoie de ceva după care să se ghideze. Vîntul clătină maşina în timp ce Cooper atacă, prudent, o curbă şi în faţă îi apăru o movilă de zăpadă, care se dovedi a fi ruina unei maşini, un Mercedes model sport, zdrobită în urma impactului cu un copac. Curînd epava avea să dispară sub stratul de omăt, integrîndu-se în peisaj. Cooper conduse mai departe, simţind roţile patinînd şi încercînd, în acelaşi timp, să vadă în jurul lui, prin ninsoare, vreo urmă de-a lui Lee. Adevărul era că Lee putea să se găsească doar la cîţiva metri depărtare de maşină, şi el să nu o vadă. Transpira abundent, cuprins de panică, însă trebuia să meargă mai departe. În cele din urmă, ajunse pe aleea către vilă, vizibilă datorită tufişurilor aliniate care o străjuiau de o parte şi de alta.

Luă arma de pe scaun şi se dădu jos din maşină, avîntîndu-se prin zăpadă. Uşa vilei era întredeschisă. În zăpadă se vedeau clar urmele paşilor cuiva care trecuse nu cu mult timp în urmă. Prin uşă, zăpada se strecurase în hol. Cooper intră şi rămase nemişcat,

ascultînd. Închise uşa. Vila era asaltată de pretutindeni de rafale de vînt. Cooper auzi trosnetul buştenilor în cămin în timp ce intra în holul imens, înalt de două etaje. Căminul era imens, înnegrit de fum. Aroma lemnului ars umplea locul. Rafalele de vînt intrau pe coş şi suflau fumul în încăpere. Pe mai multe măsuţe se odihneau pahare, parţial umplute, precum şi o sticlă de coniac, una de Calvados şi alte băuturi. O scară lungă traversa peretele şi ducea la un balcon circular, de unde se vedeau uşile mai multor dormitoare şi cîteva holuri întunecate.

Cooper ascultă din nou. Nimic. Avu impresia că reşedinţa e goală. Urcă treptele scării, ţinînd puşca de vînătoare pregătită. Ajuns în balcon, privi în jos, dincolo de capetele cîtorva lei, tigri şi porci mistreţi, atîrnate ca trofee pe pereţi. Impresia de pustiu dăinuia în continuare. Deschise toate cele şase uşi ale dormitoarelor, nu găsi nimic, apoi verifică coridoarele neluminate. Nimic.

Lee continua să fie dispărută. Iar Koller era pe undeva, pe afară, căutînd-o. Cooper nu putea face nimic în privinţa asta. Auzi o ramură de copac frecîndu-se de casă. Apoi iarăşi trosnetul buştenilor din cămin.

Apoi... uşa deschizîndu-se. Sunet de paşi. Nu aceeaşi uşă pe care intrase el. O alta.

Era prins în capcană în balcon. I se părea că propria respiraţie produce un zgomot imens. Se ascunse în umbra peretelui şi aşteptă, auzind sunete pe care nu le putea identifica. După aceea – aruncîndu-şi haina de pe umeri – în raza lui vizuală, la parter, apăru Wolf Koller. Acesta îşi turnă un coniac, îl înghiţi, îşi turnă o nouă doză şi se postă în faţa focului. Puse paharul pe tăblia de marmură a căminului şi îşi trecu degetele mîinii sănătoase prin păr. Se uita fix la foc, cu spatele la Cooper.

Deodată, fără a se întoarce, zise:

– Domnul Paulus, nu-i aşa? Oriunde aţi fi, veniţi să beţi un pahar. N-are nici un sens să vă ascundeţi. V-am văzut maşina afară – toţi berlinezii care au tangenţă cu munca de securitate vă

cunosc numărul de înmatriculare... Se pare că va fi o noapte lungă, Şefule – şi n-am chef să beau singur.

Cooper se duse lîngă balustrada balconului.

– Nu e Paulus... e John Cooper. Am venit după sora mea...

Koller rămase cu faţa către foc.

– Ţii cu orice preţ să te bagi în sufletul altora, nu-i aşa, domnule Cooper? Am crezut că vei pleca înapoi, în America – n-am hotărît împreună asta?

– Nu vă mai prefaceţi surprins. Gorilele dumneavoastră au încercat să mă omoare alaltăieri seară. I-am ucis noi pe ei – aşa că am hotărît să mai stau pe aici o vreme. N-am de gînd să plec fără Lee...

– N-are sens să trecem în revistă ce-a fost, domnule Cooper. Vino jos să bem ceva... Unul dintre oamenii mei o va găsi în curînd pe Lise. Am putea să ne simţim mai confortabil cît mai avem de aşteptat. Koller îşi încălzea mîinile la foc. Va trebui să discutăm această situaţie – de vreme ce eşti aici, ai putea să fii martor la făurirea istoriei în seara asta. O nouă Europă creată în faţa ochilor dumitale...

– Nu dau doi bani pe Europa, fie ea veche sau nouă – de ce vă e vouă aşa de greu să înţelegeţi? Nu-mi pasă decît de sora mea şi de fiica ei. Din punctul meu de vedere, sînteţi nişte nebuni. N-aş suporta să petrec o vacanţă cu voi la Lacul Wannsee şi să rîd pe seama vremurilor apuse. Ce vreau cu adevărat e să vă omor pe toţi. Vezi dumneata, am avut o discuţie cu Gisevius. El a priceput mesajul, a înţeles că o să-l omor pe *el* dacă nu-mi spune adevărul – anume că voi doi aţi vrut să o ucideţi încetul cu încetul pe sora mea. Îmi dau seama că asasinatul nu reprezintă ceva nou pentru dumneata, însă, dacă nu mi-o scoţi pe sora-mea vie şi întreagă în seara asta, am să te omor cu mîna mea. De altceva nu trebuie să fii conştient acum. Cooper ţinea puşca gata de tragere. De ce nu te întorci cu faţa spre acuzatorul tău – ca să vezi cum o să mori dacă nu o capăt pe Lee înapoi...

Koller se răsuci pe călcîie şi scoase un pistol de la şold. Cooper zări forma familiară a unui Luger. În aceeaşi fracţiune

de secundă, rămînînd aproape în profil față de Cooper, Koller trase. Glonțul izbi o bucată de lemn din balustrada balconului, la cîțiva centimetri de mîna lui Cooper, ricoșă, și se înfipse în zidul din spate.

Cooper reacționă încet, șocat de reacția acestuia și de violența atacului și, în ceea ce părea a fi o eternitate, reuși să se arunce la podea, aterizînd în spatele stîlpului uriaș al balustradei, aflat în capul scărilor. Un alt glonț se îngropă în lemn. Cooper strecură țevile puștii printre zăbrelele balustradei și apăsă pe trăgaci. Instantaneu, partea din spate a canapelei lungi de piele, la cîțiva pași în stînga lui Koller, explodă într-un nor de material textil.

Holul mare avea cam douăzeci de metri lungime, cu uși cu canaturi din sticlă pe peretele din spate. Koller porni iute într-acolo, o umbră alergînd printre scaune, plante ornamentale, măsuțe și sculpturi. Cooper îl vedea ici și colo, trecînd din umbră în umbră, și începu să coboare treptele, ghemuit, folosind balustrada ca scut. Brusc, Koller dispăru și camera rămase tăcută. Cooper aștepta, avînd o senzație de leșin și de ameteală. Se afla în plin război. Nu mai fusese la război de multă vreme... iar atunci nu fusese singur.. acum tot ce-i mai rămăsese din Olaf Peterson era arma...

O mișcare, ca a unui liliac traversînd încăperea, o senzație intensă de usturime pe obraz și Cooper fu zvîrlit înapoi, înregistrînd în aceeași fracțiune de secundă zgomotul împușcăturii. Se dezechilibră, căzu și aterizâ pe podeaua de la piciorul scării. Știind că trebuia să întreprindă ceva repede, îndreptă arma în direcția ultimei apariții a lui Koller, adică în spatele unui pian mare, în fața ferestrelor. Apăsă din nou pe trăgaci, de două ori, și auzi dezastrul provocat. Prima încărcătură sfărîmă o bucată de pian, îi rupse un picior și îl făcu să se prăbușească. Cea de a doua răsturnă un lampadar de fier forjat și dărîmă una dintre ușile cu canaturi de sticlă. Imediat în încăpere pătrunse aerul rece și zăpada. Cooper își duse mîna la față și și-o retrase plină de sînge. În obraz îi era înfiptă o așchie; căută s-o apuce bine, o strînse

între două degete şi o trase afară, simţind cum i se sfîşie obrazul şi cum îi ţîşneşte un şuvoi de sînge cald.

Rămase fără suflare, gîfîind, încercînd să-şi imagineze unde putuse să dispară Koller. În aceeaşi clipă, auzi un zgomot, ca o bătaie a unor aripi imense, peste sunetul furtunii de afară. Îşi dădu seama că era o pală de elicopter şi i se păru că trăieşte un vis imposibil... un elicopter care să zboare prin ninsoare, sub bătaia vîntului, nu putea fi decît într-o misiune sinucigaşă... însă imediat auzi şi văzu o altă mişcare de-a lungul peretelui cu uşi; o siluetă se grăbi să treacă prin spaţiul creat de încărcătura expediată de puşca lui. Din reflex, acesta se ridică şi trase din nou, distrugînd o lampă, făcînd bucăţi o plantă ornamentală şi sfărîmînd o altă uşă de sticlă...

Koller dispăruse. Cooper îi mai zări un pic silueta, un abur întunecat, apoi, ca prin minune, se făcu lumină, un licăr fantomatic provenind de sub zăpadă şi cuprinzînd peisajul într-un albastru de gheaţă, bizar.

Îşi ieşea din minţi şi îşi dădea seama de asta. Aşadar, poate că nu înnebunise de tot. Se agăţa încă de un fel de realitate... O aşchie de sticlă sau de fier, produsă de explozia unei încărcături din arma lui Cooper, se înfipsese în zona ochiului, aşa că avea necazuri cu văzul. Din ochi îi curgea sînge sau un alt soi de lichid lipicios, dar nu-şi putea permite să se gîndească la asta acum, cînd rotoarele elicopterului răsunau atît de aproape. Apăsă comutatorul de pe zidul exterior şi totul se lumină de sub cei şaptezeci de centimetri de zăpadă depusă. Explozia ultimei împuşcături răsuna încă în capul lui şi particule fine de sticlă păreau că umpluseră aerul. Fugi afară, în ninsoare...

Auzi huruitul peste urletul vîntului şi dincolo de durerea care-i cuprindea trupul... Îşi lovise umărul cînd trecuse prin cadrul uşii, iar ochiul rănit îi producea o durere sfîşietoare în creier... cum putea ajunge un elicopter pînă acolo pe o astfel de vreme? Era imposibil. Poate doar dacă era pilotat de un nebun... însă trebuia să fie Rossovici, venind de la Berlin. Cumva

reuşiseră să-l aducă pînă acolo, numai că acum un maniac cu o puşcă de vînătoare îi distrugea casa... dacă le-ar fi putut atrage cumva atenţia, dacă i-ar fi putut face semn pilotului să plece... poate că mîine furtuna se va termina şi nenorocirile din seara aceasta vor fi uitate. Cooper va fi mort, Lise se va întoarce în clinică, iar cancelarul Glock va reuşi să ajungă la destinaţie şi toată porcăria pe care o îndurase va putea fi socotită ca un coşmar încheiat... Oare speranţa era cea care-i dădea din nou energie?

Unde era elicopterul? Oare acelea erau luminiţele lui, clipind în ninsoare...? Zgomotul era copleşitor, fulgii de nea formau vîrtejuri... ştia că ajunsese o ţintă bună pentru Cooper, aşa cum stătea în centrul pătratului uriaş de lumină albastră, dar trebuia să împiedice maşina zburătoare să aterizeze. Rămase înfipt locului, gesticulînd cu braţul sănătos, ca şi cum ar fi blestemat furtuna şi noaptea; din spatele lui se auzi vocea lui Cooper, ţipînd la el, urlîndu-i numele...

Brusc zgomotul elicopterului încetă cu un soi de suspin gigantic... ca o pasăre uriaşă condamnată, prăbuşindu-se cu o aripă frîntă, rănită... Koller se opri, îşi înclină capul, uitînd de dureri, şi ascultă cu atenţie.. şi auzi ceea ce părea a fi zgomotul produs de o imensă sălbăticiune care se prăbuşea printre vîrfurile copacilor, smulgîndu-i din rădăcini.

Un curent de aer descendent prinse aparatul exact cînd Profesorul crezuse că găsise terenul de aterizare aflat cam la o sută de metri de cabană. Un pătrat mare, de lumină albastră, apăru pe neaşteptate dedesubt, ca şi cum cineva l-ar fi aşteptat. În orice caz, cei de jos aşteptau pe *cineva* – Cheese îi spusese că Rossovici în persoană trebuia să ajungă la cabană. Cheese avusese grijă ca aşa ceva să nu se întîmple: prin ordinul cancelarului Glock, în urma unei sugestii a grăsanului din Georgetown, vameşii germani refuzaseră accesul lui Rossovici în Berlin şi îl ţineau acum într-un salon pînă la următorul zbor către Moscova. Iisuse, era uluitor cît de multe putea face grăsanul cînd îşi punea mintea...

Nu prea aveai spațiu de manevră în cazul unui curent descendent de aer. Poate că fusese un vîrtej, așa cum suna cea mai recentă terminologie, însă Profesorul era departe de a fi un pilot model de elicopter. Manevrase astfel de aparate de cîteva ori pe vremea cînd lucra pentru Moscova și cînd cei de acolo aveau nevoie să salveze de urgență vreun amărît – îndeplinise chiar o misiune urîtă în Danemarca, cînd el fusese singurul tip aflat în apropiere și care putea rezolva o astfel de treabă – așa că își păstrase îndemînarea și licența de zbor, numai că a avea o licență și a nu fi chiar bîtă în materie de pilotaj nu reprezenta un ajutor prea mare într-un viscol ca acesta. Cînd părăsise Berlinul, în acest elicopter închiriat, vremea era rece și umedă, vijelia nu atinsese nici pe departe forța din munți. Cheese crezuse că e mai bine să fie și Profesorul acolo, în caz că Koller se supăra pe Kilroy și hotăra să-l suprime. Cheese nu știa exact ce se va petrece la vilă, dar cunoștea cu precizie ce nu se va întîmpla: Rossovici n-avea să ajungă acolo, iar cancelarul Glock se îndrepta deja spre reședința lui din Bonn. La jumătatea drumului dintre Berlin și munți, Cheddar ținuse să-l informeze că orice era posibil la vilă și că Profesorul va acționa de unul singur, după cum avea să dicteze situația de pe teren. Îl rugase însă, pe cît posibil, să evite orice implicare, din pricina lui John Cooper.

În sinea lui, Profesorul se gîndea cum naiba putea evita o implicare cînd Wolf Koller credea că cel care va coborî din elicopter va fi Rossovici.

După aceea începuse ninsoarea și vîntul, clătinînd și azvîrlind de colo-colo aparatul, ca pe o minge. Ca prin minune, Profesorul ajunse la destinație, însă un curent de aer îl prinse pe dedesubt și acum blestemata de mașină începuse să se învîrtească în cerc. Elicele tăiară un cablu de înaltă tensiune, care căzu în pădure, împrăștiind scîntei, apoi stabilizatorul aparatului cedă și Profesorul începu să se prăbușească, cu elicopter cu tot, gîndindu-se cum naiba avea să scape din porcăria asta și poate nu mai avea sens să fie îngrijorat de problema Cooper.

Timpul se derula cu încetinitorul. Avu impresia că zăreşte dedesubt un amărît care-i face semn cu mîna. Era ca într-un vis; timpul însemna o iluzie de moarte şi viaţă. Profesorul ajunse deasupra unui imens întuneric, brăzdat haotic de lumina farului scăpat de sub control. Singurul sunet mai puternic era cel produs de trecerea carlingii şi a rotoarelor prin copaci. Profesorul avu senzaţia că i se scoate un rinichi fără anestezie, însă totul i se întîmpla parcă altcuiva, unui biet nenorocit care avea să moară... După aceea totul încetă şi Profesorul se auzi gemînd şi simţi mirosul de combustibil. Prin zăpadă, ca un şarpe furios, cablul electric tăiat de elicopter sărea în toate părţile...

Se trezi într-o rînă. Încercă să rămînă calm. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi împinse cu umărul uşa de plexiglas a cabinei, simţind într-un tîrziu cum aceasta cedează, se deschide şi rămîne blocată de o ramură de copac. N-avea să fie în stare să mute nici copacul, nici elicopterul... sau avea să fie? Blestemata de maşinărie era suspendată în braţele copacilor, cam la cinci metri deasupra solului. Cabina se legăna uşor, mişcată de vînt şi forţa gravitaţiei. Aşteptă momentul potrivit şi împinse cu putere în uşă, introducînd în aceeaşi secundă mînerul unei lopeţi din trusa de scule în spaţiul dintre cabină şi uşă. Acesta rezistă presiunii. Profesorul îşi strecură umerii afară, căută în jur o ramură mai solidă, apoi îşi dădu drumul din cabină, rămînînd agăţat de creangă. Se uită în jos şi încercă să vadă cît se putea în lumina mişcătoare a farului. Judecă întinderea terenului, care părea a fi în pantă, şi îşi dădu drumul. Căzu ca un sac de ciment. Simţi cum picioarele absorb impactul aterizării şi imediat se rostogoli pe o parte, lăsîndu-se în voia pantei, sperînd doar ca ţeasta să nu i se izbească de vreo piatră. Din fericire, casca îi era încă pe cap, aşa că numai o stîncă serioasă i-ar fi putut face probleme. Rostogolirea luă sfîrşit cînd se izbi de un copac. Încercă să se ridice în capul oaselor şi, în aceeaşi clipă, cu un zgomot infernal, elicopterul explodă într-o strălucire orbitoare de flăcări roşii, portocalii şi galbene, şi de miros înecăcios. Cîteva schije de metal şi plastic săgetară pe lîngă el, zburînd aiurea. Profesorul se înecă

din pricina mirosului de ulei şi combustibil, încercînd să se facă cît mai mic la baza copacului. După aceea totul luă sfîrşit. Cîţiva copaci continuară să ardă pînă ce ninsoarea îi stinse cu un şuierat, transformînd focul în aburi. Nu era chiar sosirea plănuită de Profesor şi se aştepta să fie vizitat curînd de tot felul de indivizi. Era pregătit în acest sens cu un pistol-mitralieră şi cu acte de identitate care îl înfăţişau ca agent al lui Cheese. De vreme ce Cheese nu fusese informat în privinţa lui SPARTAKUS, cel puţin nu de către creatorul planului, Profesorul n-avea decît să facă pe prostul, declarînd... declarînd ceva ce Cheese îl învăţase să spună, dar care nu prea se mai potrivea cu prăbuşirea suferită... Cheese îi spusese că totul avea să fie bine... Însă Profesorul trecuse de mult de vîrsta tinereţii, cu toate că se ţinea bine, şi pînă atunci călătoria fusese plină de peripeţii. Cînd încercă să se ridice, simţi osul piciorului pîrîind şi cedînd; îşi dădu imediat seama că acesta îi sfîşiase deja pielea, ieşind în afară. Începu să urle, apoi îşi înfipse dinţii în mîneca costumului de zbor. Cînd deschise singurul lui ochi bun, zări, printre lacrimi, un om venind spre el, înotînd în zăpadă pînă la genunchi...

Wolf Koller urmări maşinăria prăbuşindu-se printre copaci, retezînd ramuri întregi în calea ei, şi simţi mirosul de combustibil venind de sus. Porni în fugă către sursa zgomotului, zări cablul electric dansînd în aer, lovindu-se de copaci, apoi răsucindu-se ca o fiinţă vie. Koller merse mai departe, căzînd şi ridicîndu-se, pe urma elicopterului lovit de moarte... nimeni nu putea supravieţui unei astfel de prăbuşiri... dacă Rossovici murise... atunci trebuia s-o ia de la capăt, să treacă din nou la întocmirea unui plan, care putea fi realizat... începu să spere că Rossovici este mort, că nu va fi de dat nici o explicaţie, că nu va trebui să-l pună pe rus la curent cu calvarul propriilor necazuri... Rossovici mort, Lise moartă, avea să-l ucidă şi pe Cooper... Kilroy le lichidase pe Erika şi pe Beate Hubermann, deci mai exista o speranţă... Phoenix-ul lui, noua lui Europă, putea renaşte

din propria cenușă... poate că nici cancelarul nu răzbise prin viscol. Gisevius nu pățise nimic... Transpira copios din pricina efortului. Pe neașteptate, o minge de foc apăru de sus, pe versant. Limbi de foc se prelungiră în jos, ca răsuflarea încinsă a dragonului din poveste, urmate de mirosul specific de ulei ars și benzină.. apoi cîțiva copaci se aprinseră ca niște lumînări enorme. Koller clătină din cap, ca și cum gestul l-ar fi putut scăpa de focul halucinațiilor personale... merse înainte, prin zăpadă și prin umbrele aruncate de flăcări și văzu, într-un tîrziu, un om stînd în picioare. Apoi omul se prăbuși urlînd, iar Koller se opri și se uită cu atenție. Cablul electric se contorsiona înaintea lui, ca un șarpe al morții care atîrna pe o ramură de copac... Koller îl evită cu grijă, afundîndu-se, cu fiecare pas, mai adînc în zăpadă...

– Rossovici, strigă el, tu ești? Rossovici? Sînt eu, Wolf Koller... ești rănit? Făcu încă un pas către omul căzut? Egon? Aici e Wolf...

La zece pași de trupul întins în zăpadă, Koller se opri. Dinspre trup se auzi o voce.

– Mă tem că nu e Rossovici... Rossovici nu mai vine... nici cancelarul nu mai vine... ești terminat, Wolf...

– Cine ești?

– Sînt fantoma rea din coșmarurile tale... Bărbatul tuși. Koller sesiză că puterile individului slăbeau. Iar numele meu e Moartea... Bărbatul tuși din nou și rîse sacadat. Sînteți terminați cu toții...

Ținea ceva în mînă. În mînă ținea un obiect pe care încerca să-l ridice.

– Oricine ai fi, icni Koller, ești singur... nu-mi poți face nimic...

Adunîndu-și toate puterile, Profesorul reuși să se ridice în capul oaselor și să se sprijine de copac. Îi era rău. Nu mai rezista mult. În spatele lui Koller, în lumina copacilor arzînd, un alt om intră în raza vizuală. Ochii Profesorului erau aburiți de transpirație, însă văzu că omul înainta repede, răscolind zăpada,

ducînd o pușcă de vînătoare cu el. Profesorul rosti o scurtă rugă. Pistolul-mitralieră din mîna lui era prea greu, nu-l putea îndrepta spre Koller.

– Johnnie... sînt aici, am nevoie de ajutor... John Cooper... Tu ești, Johnnie? Fă-mi semn, omule...

Koller se răsuci, îl văzu pe Cooper venind, căzînd în zăpadă, apoi luptîndu-se să se ridice în picioare. Oare observase cablul care atîrna de ramura copacului?

Arma căzu din mîna Profesorului. În cădere, degetul lui strînse trăgaciul și cîteva gloanțe își luară zborul aiurea înspre copaci și rămășițele elicopterului.

Koller îl împușcă de două ori în piept cu Luger-ul. Cînd se întoarse, ca să tragă asupra lui Cooper, primi în plin o încărcătură din pușca americanului, apoi o alta. Simți că un picior îi dispare din articulație și se trezi prăbușit în zăpadă, avînd doar senzația unui frig insuportabil. Își dădu seama că era în stare de șoc și că pierduse piciorul. Pistolul îi căzuse în zăpadă. Întinse mîna să-l caute, însă degetele nu-i mai ascultau comanda. Începea să-l doară acum. Închise ochii și îi deschise cînd simți vîrful unui bocanc înfigîndu-i-se în coaste. Cooper stătea aplecat deasupra lui, cu arma în mînă.

Koller zise:

– Numele lui e Moartea.

Își dădu seama că abia mai șoptea.

– Despre ce vorbești?

– Lucrul acela pe care îl ai în mînă – numele lui e Moartea...

Cooper se aplecă peste celălalt bărbat, cel sprijinit de copac. Respira cu mare dificultate și își deschisese costumul de zbor în față. Avea barbă. Omul atinse brațul lui Cooper.

– Ești John Cooper? Tuși și sîngele îi umplu gura, exact ca în filme. Nu văd prea bine...

– Da, sînt John Cooper.

– Strînge, rosti omul, ridicîndu-și palma și trăgînd de mănușă. Dă-mi mîna... la dracu', o să mor aici... dă mîna cu...

Cooper luă mîna omului. Abia dacă acesta mai avea un pic de putere.

Cooper își apropie buzele de urechea muribundului.

– Fii convins că nu mai contează...

După ce lăsă, încet, trupul inert al omului să se sprijine de copac, Cooper se ridică în picioare și îl privi pe Wolf Koller.

Acesta îi răspunse la privire.

– Sîngerez de moarte, domnule Cooper. Siegfried va mai dormi o mie de ani. Zîmbi vag. Adoarme-mă, domnule Cooper.

– Cu plăcere, replică americanul.

Apropie țeava carabinei la cîțiva centimetri de fața neamțului.

– Cu bine, rosti Koller.

John Cooper ezită o fracțiune de secundă, auzindu-l pe Olaf Peterson cum îi șoptește ceva din trecut, apoi apăsă pe trăgaci.

Cooper își croi drum înapoi la vilă, amorțit de frig și nedumerit. Cine era omul care îi murise în brațe? Trebuia să-l fi cunoscut de undeva?

Așa stătuseră lucrurile și pe vremuri în Germania. Indiferent cît încercai, nu știai niciodată ce mama dracului se petrece în realitate. Sperai doar să supraviețuiești.

Văzu înainte luminile vilei, ușile cu canaturi de sticlă făcute fărîme... Cineva se mișca prin încăpere.

Cineva îl aștepta.

Traversă întinderea de nea. Se deplasa încet. Ajunse sfîrșit la holul mare și intră prin gaura unde înainte fusese o ușă.

Lee era întinsă pe canapeaua pe care Cooper n-o distrusese în întregime. Învelită cu pături. Chipul îi era livid de frig. Cooper observă cum îi tresar pleoapele. Lee dormea. Trăia.

– Ei, Cooper, băiete.

Vocea aceea tărăgănată și sardonică. Cooper se întoarse și-l zări pe Clint Kilroy stînd în umbră, la capătul imensului cămin.

– Ai avut o noapte grea?

Cooper îl privi şi îşi aminti ceva, o glumă învăţată cîndva de la Cyril.

– Nu, mulţumesc, răspunse el. Una simplă.

Kilroy zîmbi şi ieşi la lumină.

– Ţi-am găsit sora acolo. Făcu semn în direcţia viscolului. Şedea ca o orfană a furtunii, s-ar putea spune. Se plimba ca un copil pierdut... Se uită la ea. Nu mai sînt ce-am fost, dar am luat-o în braţe şi să fiu al naibii dacă nu era uşoară ca o pană. Sau nu-mi pierdusem eu de tot puterile. Oricum, acum e bine.

Cooper îngenunche lîngă ea şi se uită la chipul ei.

Lee se trezi cînd zăpada şi gheaţa de pe hainele lui începură să-i picure reci pe faţă. Zîmbi.

– Oh, John... Johnnie... ce-ai făcut? Eşti ud leoarcă şi... Domnul Kilroy spune că Erika s-a întors... e bine, o s-o văd în Berlin... John, ai venit după mine... Totul s-a rezolvat, John? Acum e bine?

El se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui. Îi simţi zîmbetul pe gură.

– Niciodată n-a fost mai bine, Lee. Niciodată.

– Oh, Johnnie... să nu-mi mai dai drumul...

– Niciodată, Lee. O sărută pe păr. Niciodată. Ultimii membri ai familiei Cooper.

În definitiv, era singurul lucru care conta.